

Giới thiệu Khách Điểm Đại Long Môn

Khách Điểm Đại Long Môn của tác giả Tinh Dã Anh là câu chuyện về cuộc sống của nàng từ khi được gả cho một chủ khách sạn Long Hiếu Át để có thể phát triển kinh tế nhà mình...

Nàng là một tiểu thư thích mơ mộng về một cuộc sống xa hoa và lấy được một bạch mã hoàng tử đào hoa để hẳn có thể hầu hạ mình, Long Hiếu Át cũng chính là người mà nàng mong đợi, hẳn là chủ của một khách sạn lớn và là một người đào hoa khiến cho mọi cô gái ai cũng thích thú...

Nhưng từ khi mẹ nàng qua đời, hẳn ngay lập tức vứt bỏ nàng và bắt nàng phải đi làm hầu bàn cho khách sạn để tự có miếng cơm mà sống, liệu cuộc đời của nàng sẽ ra sao?!!

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 1: Bái đường bỏ vợ

- Sổ sách xem đến đâu rồi?

- ... - Lắc đầu, lắc đầu.

- Bàn tính sử dụng thế nào rồi?

- ... - Lắc đầu, lắc đầu.

- Haizzz! - Tiếng người phụ nữ thở dài yếu ớt, bước được một bước, lại thở dài. Trong giây lát trầm lặng, bà chợt nhớ ra. - Nếu đã như vậy thì thành thân trước đi.

- ... - Cổ họng nàng đột nhiên cứng đờ. - Mẹ... mẹ nói ai thành thân với ai cơ ạ?

- Tất nhiên là con và Hiếu Át rồi.

- ... - Toàn thân nàng bắt đầu run rẩy. - Mẹ... con có thể lấy Tiểu Giáp, Tiểu Bính, Tiểu Đình, A Hoàng, A Hắc hay chó mèo nhà nào cũng được nhưng... nhưng con không thể lấy hẳn ta được.

- ... Giả quân gia còn nhiều tuổi hơn cả mẹ con, con muốn lấy ông ta sao? Sau này mẹ gọi con là mẹ hay con gọi mẹ là mẹ đây?

- ... Nhưng, nhưng mà không phải mẹ đã nói mẹ chẳng còn nhiều thời gian nữa sao? Lấy đâu ra mà sau này chứ?

- Con nha đầu thối này, dám trù ẻo mẹ cơ đấy! Khụ khụ! Tiểu Bính, A Hoàng, A Hắc biết làm sổ sách không? Biết sử dụng bàn tính không? Còn Đình nha đầu nữa. Người ta cũng thân nữ nhi, sao có thể lấy con được?

- Con... con không đề ý chuyện đó.

- ... Nhưng mẹ con đề ý. Con nghe mẹ đi. Hiếu Át là người có tài, ăn ở có chừng mực lại khôn ngoan khéo léo, làm sổ sách, dùng bàn tính, lo buôn bán, chuyện gì cũng tinh thông. Giao khách điểm của Long gia cho cậu ta mẹ cũng thấy yên tâm.

- Nhưng mẹ không thể “mua một tặng một” như vậy.

- Con cũng biết, bản thân con chỉ có thể làm đồ tặng kèm mà. Nhà họ Long chúng ta không nuôi kẻ ăn hại. Sau này, mẹ về trời, cũng chỉ có mỗi Hiếu Át có thể chăm lo cho con và khách điểm này chu toàn thôi.

- ... Vậy sau này, con tình cờ gặp được bạch mã hoàng tử của con thì phải làm thế nào?

- Bạch mã hoàng tử ư? Đó là gì vậy?

- Là chàng trai anh tuấn hào hoa, dịu dàng chu đáo, tao nhã phong độ, hào hiệp trượng nghĩa, sẽ cứu cô gái đáng thương ra khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng.

- ... Hiếu Át không phải sao?

- Sao lại là hẳn ta chứ? Hẳn ta là kẻ bất nạt tiểu cô nương yếu đuối, ngược đãi cô bé, coi thường cô bé, vứt bỏ cô bé, lôi cô bé ra làm trò đùa giữa thiên hạ. Hẳn ta còn thích gây chuyện thị phi như thể một bà mẹ kế vậy.

- ... Vậy cũng chẳng còn cách nào khác. Vì khách điểm nhà họ Long, con cứ tạm thời lấy “bà mẹ kế” đó trước rồi từ từ tìm bạch mã hoàng tử nhé.
- ...
- Bạch mã hoàng tử nhà con dịu dàng chu đáo như thế, mẹ tin hẳn sẽ không để ý chuyện quá khứ khi còn chưa hiểu biết của con đâu.
- ...
- Nhất bái thiên địa!
- Nhị bái cao đường!
- Phu thê giao bái!
- Đưa vào động...
- Giả quân gia, cuối cùng phu nhân đã về trời rồi ạ.
- Có lẽ phu nhân thấy tiểu thư có thể gả cho đại chương quỹ nên cuối cùng bà đã yên tâm. Đại chương quỹ, sao người lại vội vàng nâng khăn trùm đầu của tiểu thư lên như thế, đã vào động phòng đâu?
- Ta muốn bỏ vợ.
- Haizzz! Đại chương quỹ, còn chưa vào động phòng mà. Dù sao cũng nên động phòng trước...
- Bắt đầu từ hôm nay, nhà họ Long sẽ do Long Hiểu Át ta làm chủ. Ta nói là làm. Ai có ý khác thì cuốn gói đi cho ta.
- ... - Không gian yên lặng, chẳng còn ai dám ho he nửa tiếng.
- Mọi người đều không có ý gì khác. Như vậy là tốt nhất. Nhưng người nhà họ Long đều biết, nhà họ Long không nuôi kẻ ăn hại. Long đại tiểu thư, xin hỏi tiểu thư có biết làm sổ sách không?
- ...
- Có biết dùng bàn tính không?
- ...
- Nếu cả hai đều không biết, vậy thì xin để Long tiểu thư xuống làm tiểu nhị của khách điểm Đại Long Môn, dốc hết sức mình, sau này vươn lên. Tiểu thư thấy thế nào?

Mẹ ơi, mẹ có thể thấy rồi đấy. Mẹ vừa mới đi, Long Hiểu Át đã lập tức lộ rõ bộ mặt “mẹ kế” của hắn ta. Chỉ cần dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra, gả cho “bà mẹ kế” này thì làm gì có kết cục tốt đẹp!

Bạch mã hoàng tử của nàng đang ở đâu? Hu hu!

Nhưng sẽ có một ngày, nàng gặp được bạch mã hoàng tử của mình. Nàng tin rằng người đó sẽ không để ý chuyện quá khứ ngày đầu tiên nàng gả cho người ta, vào thời khắc trước khi động phòng đã bị người ta hưu[1], từ một tân nương trở thành người vợ kém cỏi bị chồng ruồng bỏ.

[1] Bị hưu: Từ cổ, có nghĩa là bị chồng bỏ.

Sẽ có một ngày, nàng có thể chống nạnh, ngẩng đầu, dắt ngựa, à, không phải... là đi bên bạch mã hoàng tử. Nàng có thể tự hào chỉ vào mặt gã “chồng cũ” vô liêm sỉ của mình mà mắng chửi:

- Từ khi khách điểm, cơ nghiệp trăm năm nhà ta rơi vào tay người đã trở nên lộn xộn thế này, đi đến đâu cũng thấy người ta mở thêm khách điểm. Tất cả giao hết lại cho ta. Ta mới là đại tiểu thư chính thống của nhà họ Long. Người chẳng qua chỉ là kẻ làm sổ sách đáng thương mà khi còn nhỏ ta nhất thời cao hứng thuê về làm thôi.

Tốt nhất là bạch mã hoàng tử của nàng không chỉ anh tuấn chu đáo mà còn có sức mạnh vô địch, võ công tuyệt thế, nội lực thâm hậu, nhún một cái liền bay lên, chỉ tay một cái liền vỡ đá. Vậy thì thế giới này thật tốt biết bao...

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 2: Ân oán giang hồ

- Vù! Một cơn gió lạnh tạt vào sống mũi nàng. Ngẩng mặt đón cơn gió thổi qua, dường như có thứ gì đó lóe lên trước mặt, nàng khịt khịt mũi định xoay người tiếp tục giấc ngủ trưa với cơn ác mộng của mình. Thảo nguyên ngoại thành không chỉ ẩm áp dễ chịu với con người mà còn ẩm áp dễ chịu với cả côn trùng. Hình như có con côn trùng nào đó đang nhảy trên chóp mũi nàng. Chao ôi! Lát nữa lại phải đến khách điểm làm việc mưu sinh... thôi... để nàng ngủ thêm một...

- Cô nương muốn ngủ mơ giữa ban ngày thì xin mời đi chỗ khác. Ở đây không được.

Giọng đàn ông hơi trầm và tuyệt đối không ẩm áp, dịu dàng xộc vào tai nàng. Nàng cố hé đôi mắt lim dim, mí mắt mở ra một khe nhỏ. Tên khốn nào dám nói Long đại tiểu thư nàng ngủ mơ giữa ban ngày vậy? Ước nguyện của nàng sẽ có ngày trở thành hiện thực đấy.

Vừa hé mắt ra, nàng đột nhiên co rúm người sợ hãi, mồ hôi lạnh cứ thế toát ra trên mặt.

Chỉ thấy trước mắt là một thanh bảo kiếm ánh bạc lạnh lùng, lưỡi kiếm cách chóp mũi nàng vài tấc, cắm ngập một phần ba dưới đất. Kiếm khí vẫn còn gây chấn động, khiến những hạt cát nhỏ tạt vào má nàng.

Vừa bừng tỉnh, thính giác của nàng cũng trở lại. Nàng bỗng phát hiện nơi ngủ trưa yêu quý bao nhiêu năm nay đã bị mấy người mặc áo đen chẳng lấy gì làm từ tử đứng vây tròn xung quanh. Mà tâm của vòng tròn ấy lại chính là nàng và thanh bảo kiếm, tua kiếm sắc trắng dưới tác động của kiếm khí vẫn đang không ngừng rung đưa.

- Vù!

Một bóng người vụt qua nàng, nhanh chóng rút thanh kiếm cắm sâu một phần ba xuống đất đó lên. Thanh kiếm bạc được người đó thu về không chút do dự khiến nàng há hốc miệng. Có lẽ nội lực của tay kiếm này quá mạnh nên nàng mới cảm giác như có mấy tiếng xoẹt qua tai. Nàng ôm mặt chỉ muốn bỏ chạy giữ lấy mạng, lao đảo đứng lên. Nàng chưa từng hoảng sợ như vậy. Nàng sợ từng cử động của người đó.

- Cô nương, nam nữ thụ thụ bất thân, sao cô lại ôm lấy tại hạ như vậy? - Kẻ có giọng trầm trầm đó nhìn xuống "vật dư thừa" đang ôm lấy thắt lưng mình.

Nàng ngẩng mặt lên nhìn "vật thể" mình đang ôm, toàn thân một màu đen, tay cầm thanh kiếm bạc, hàng mi rủ xuống như buồng rèm nhìn nàng. Cũng không biết người trước mặt dùng ánh mắt kiếm sắc, phong thái phiêu du đó trong lúc này liệu có hợp không, nàng chỉ biết cố hòng mình nhanh chóng tiết ra vô vân nước miếng, đủ để khiến nàng chết sặc mà không kịp thở. Thực ra con người chàng trai đó thế nào, đối với nàng cũng không quan trọng nhưng phong cách đại hiệp, phong độ này, vô công này đủ để khiến nàng chảy nước miếng.

- Đại, đại, đại, đại hiệp có thể cho biết quý danh, tuổi tác không ạ? Cha mẹ đại hiệp vẫn còn chứ ạ? Đại hiệp đã có thể thiếp gì chưa? Tòì, tòì, tòì, không không, tiện thiếp, không không, dân nữ, à, không, nô gia, à...

- ... Cô nương có điều gì chỉ giáo thì có thể đợi tại hạ giải quyết xong chuyện giang hồ trước không?

- Hả? Ồ ồ ồ, được được được. Không có gì. Vậy tôi, không, tiện thiếp, không, dân nữ, không, nô gia sẽ đứng qua một bên đợi đại hiệp xử lý xong chuyện giang hồ. Hi hi!

Nàng nhả nhận buông tay, ngoan ngoãn đứng qua một bên nghe đám người mặc áo đen gào thét.

- Đại ca, nha đầu ngốc nghếch ngái ngủ đó đã ôm lấy hần ta. Không biết có phải cùng phe với hần không? Hay là chúng ta chém cả cô ta nhé.

- Chỉ cần có thể đoạt được thanh kiếm gia truyền của nhà họ Bạch thì bất kể người cầm kiếm là ai, cứ việc chém không tha.

- Nhưng chúa thượng của chúng ta chẳng phải đã nói âm thầm điều tra, không để lộ tin tức, không đánh rần động cỏ sao?

- Người đứng là tên ngốc! Chém cả con nha đầu thối đó mới không để lộ tin tức.

- Nói cũng đúng. Nhưng tên này võ công cao cường, liệu có phải là tên thiếu chủ không biết trước không biết sau của nhà họ Bạch đó không? Đại ca nói xem, nếu đúng là thiếu chủ nhà họ Bạch thì không thể làm hần bị thương được đâu.

- Hừ! Nói người là tên ngốc mà người còn không nhận. Người đã thấy người nhà họ Bạch mặc đồ đen bao giờ chưa? Hơn nữa, không phải thiếu chủ họ Bạch đó luôn tao nhã lịch sự, khuôn mặt dễ mến sao? Người thấy tên này có được như thế không?

- Đúng rồi. Vừa mới gặp, bộ mặt hần đã lạnh tanh rồi. Oa, đại ca, hần xông tới rồi.

- Mẹ kiếp! Tất cả là tại người lải nhải lảm lời như thế đấy. Các huynh đệ, xông lên.

Tà không thắng chính, đây là quy luật bất biến từ xa xưa, nhưng từ trước tới nay, chưa một ai nói cho ta biết, rốt cuộc chính là thế nào? Có lẽ cái gọi là chính nghĩa ấy chỉ dành cho những kẻ thân đơn bóng chiếc, cô đơn một mình. Chưa từng nghe nói mấy người bao vây đánh một là có thể thắng được.

Nếu không thì vị anh hùng khí khái này từ đâu đến? Ít nhất quan niệm của Long đại tiểu thư cũng là như vậy.

Thế nên, mấy người kia ngoài dáng vẻ lưu manh bang phái ra, thì cái gì cũng không bằng người mặc đồ đen. Đại hiệp đẹp trai đã đánh cho chúng ôm đầu mà chạy, khóc lóc thảm thiết, kêu trời kêu đất. Trước khi chạy, chúng còn như tất cả các bang phái khác ném lại một câu truyền thống theo kiểu “đánh không thắng thì buông lời hăm hực”:

- Dù tên tiểu tử thối tha nhà ngươi lấy được thanh kiếm đó ở đâu thì ngươi cũng nên nhớ, sớm muộn gì chúng ta cũng giành lại để dâng lên cho chúa thượng của chúng ta. Đến lúc đó, ta sẽ chém ngươi thành mười tám khúc, quăng cho lũ chó ăn!

- ... Đã nhường rồi - Đại hiệp và bọn du đảng quả nhiên không có tiếng nói chung.

- Phi!

- Oa! Đại ca tức hộc máu ra kia. Hắn vốn không thêm đề ý đến lời của đại ca. Làm gì có kẻ nào bị mắng là chém cho chó ăn mà còn bảo "Đã nhường rồi" chứ. Đại... đại ca vẫn ổn chứ ạ?

- Đi đi đi! Chúng ta đi!

Xử lý xong chuyện giang hồ, thanh kiếm bạc được tra vào vỏ. Kiếm khách liền bỏ đi.

- Ân công! Hắc công tử! Xin dừng bước!

Giọng nói từ phía sau đã giữ bước chân hắn. Hắn ngoái đầu liếc nhìn cô nương vừa “thụ thụ bất thân” với mình, không dám chắc có phải nàng gọi mình không.

- Cô nương gọi tại hạ ư?

- Đúng vậy. Ân công, Hắc công tử!

- ... Tại hạ không phải họ Hắc.

- Ô! Nhưng... - Mặc toàn đồ đen, không mang họ Hắc, chẳng phải rất uổng sao?

- Tại hạ cũng không phải là ân công của cô nương.

- Ô! Nhưng mà... - Đám người đó vừa muốn chém nàng. Tuy chủ yếu là vì xử lý chàng nhưng may mà có chàng “tiện thể” cứu nàng.

- Cô nương họ Long ư?

- Ô! Công tử quen tôi sao? Thật đúng là duyên định ba...

- Không. Những người phục vụ ở các tiểu điểm của Đại Long Môn đều mặc giống cô nên rất dễ nhận ra. - Hắn liếc nhìn tấm thẻ bài trên ngực áo nàng - số 1227, cũng có nghĩa là người thứ một nghìn một trăm hai mươi bảy của nhà họ Long. Xem ra, cô ấy mới vào làm ở khách điểm không lâu. Số thứ tự trên thẻ bài của cô ấy cũng căn cứ vào việc mới phân đến. Những người đến trước, càng lâu năm kinh nghiệm thì số thẻ sẽ càng nhỏ. Số 1227 thực sự không thể tính là có vai vế gì cả.

- ... - Thế mới nói, nàng cực kỳ coi thường bộ y phục này. Mặc y phục kiểu đồng loạt như vậy khiến nàng chẳng còn chút đặc điểm riêng nào. Thẻ này thì làm sao có thể gây ấn tượng sâu sắc với hoàng tử trước mặt chứ? Chú ý quái gở của tên khốn Long Hiểu Át! Ai quy định phải mặc y phục giống nhau cơ chứ?

- Nếu Long cô nương đã là người của khách điểm Đại Long Môn thì có thể cho tại hạ được thỉnh giáo, khi nào đại chương quỹ của cô, Long Hiểu Át, Long đại chương quỹ trở về?

- Haizzz! Công tử, công tử tìm hắn làm gì? - Nghe nhắc đến Long Hiểu Át, nàng lập tức cảnh giác hơn. Từ ngày báỉ đường, sau khi chiếm đoạt quyền hành trong nhà họ Long rồi đá nàng xuống làm tiểu nhị không lâu, hắn đã đi ngao du buôn bán khắp nơi, mở một loạt các khách điểm nhỏ. Thảm thoát cũng đã vài năm rồi. Ngoài chuyện xuất hiện vào lúc năm mới để ra oai với nàng, cho nàng biết người chủ nhà họ Long vẫn còn sống, để hy vọng giành lại quyền làm chủ khách điểm của nàng phai nhạt đi một chút, để nàng không gây rối với hắn thì nếu không có chuyện gì, tuyệt đối hắn sẽ không trở về nhà họ Long.

- Chẳng giấu gì cô nương, không phải tại hạ tìm Long đại đương gia, mà người tìm ngài ấy là thiếu chủ nhà tại hạ. Thiếu chủ và đương gia nhà các cô có quan hệ bí mật. Lần này tại hạ hộ tống thiếu chủ đặc biệt đến thăm Long đại đương gia nhưng lại gặp đám người thêm muốn thanh kiếm của thiếu chủ nên tại hạ mới phải dẫn dụ chúng ra ngoài thành...

- Thiếu chủ ư? - Là nam hay nữ vậy?

- Quan hệ bí mật sao? - Bí mật thế nào? Bí ẩn đến mức độ nào? Có thể bí ẩn hơn chuyện nàng là vợ trước của hắn không? Sao bỗng nhiên xung quanh lại bốc mùi gian tình thế này?

- Hắc huynh, non xanh không đổi, nước biếc chảy mãi. Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, nay được gặp mặt, quả là thỏa lòng mong ước. Thật đúng là gặp mặt không bằng nghe danh, gặp lại chẳng bằng nhớ nhưng, tốt nhất là đừng gặp thêm lần nào nữa. - Nàng chấp tay chào rồi quay người bỏ đi.

- Cô nương phải đi ư?

- Vâng. - Không đi sao? Đợi thiếu chủ gì đó của các người và hân gặp nhau để họ lại tiếp tục ức hiếp người vợ bị bỏ rơi đáng thương như nàng sao?

- Nhưng cô nương có biết Long đại đương gia...

- Tôi không biết hắn. Tôi không quen cái tên cảm thú, con kiến họ Long đó, kẻ mặt người dạ thú, tướng mạo từ tế mà tâm địa bỉ ổi vô sỉ, lấy chuyện ức hiếp thiếu nữ yếu đuối ra làm trò đùa, cướp sản nghiệp của người ta, hủy hoại sự trong trắng của người ta, vứt bỏ người vợ kết tóc xe tơ. - Nàng lại một lần nữa phủi tay áo chuẩn bị bỏ đi.

- ... Vậy à? - Nhưng tại sao cô nương này còn hiểu rõ tính cách của “con kiến họ Long” đó hơn cả người ta vậy?

- Khốn thật, công tử không thấy phiền sao? Lão nương đây đã nói là không quen hắn. Làm ơn tránh xa lão nương ra một chút. Lão nương ghét nhất là loại đàn ông cứ bám dai như đĩa ấy. Hừ!

- ...

Rõ ràng nàng quên mất ai đã tự xưng “tiên thiếp”, “nô gia”, lại còn gọi người ta là “ân công”, “Hắc công tử” rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3: Lần đầu gặp Tiểu Bạch

- Mau xem, mau xem này. Long tiểu thư đến rồi. Ái chà! Vẫn còn chưa thay bộ y phục tiểu nhị ra! - Cui huynh nói kìa. Cô ta ngoài bộ y phục của tiểu nhị thì còn có gì để mặc đâu. Cô tiểu thư khuê các này cũng thật đáng thương. Mẹ vừa mới qua đời, sản nghiệp của gia đình liền rơi vào tay con sói gian ác, một tay che cả bầu trời, ức lớn nạt bé. Mẹ cô ta vốn tưởng tìm được cho con gái một nơi nương tựa, nào ngờ lại đẩy con gái mình vào biển lửa. Nghe nói, ngày đầu tiên thành thân, còn chưa kịp động phòng thì cô ta đã bị bỏ rồi.

- Tôi thấy mẹ cô ta thật không tự lượng sức mình. Muốn ông chủ Long tướng mạo phi phàm, nhìn xa trông rộng để ý đến khuê nữ nhà mình ư? Nếu trước đây bà ấy tự kiểm chế được mong muốn của bản thân, thì biết đâu ông chủ Long đã bớt coi thường con gái bà ấy rồi.

- Nói cũng đúng. Chẳng phải vì không muốn phải chạm mặt với người vợ trước là cô ta mà mấy năm nay ông chủ Long không về sao. Nghe nói chỉ năm mới Tết đến ông ta mới về kiểm tra khách điểm, ở dăm ba ngày rồi lại đi ngay.

- Xem ra cuộc đời Long tiểu thư bị hủy hoại thật rồi. Nhưng nói đi cũng phải nói lại. Ông chủ Long cũng không tồi, bộ y phục tiểu nhị trên người cô ta chẳng phải chính là kiểu y phục sinh động trên người búp bê sao.

- Kẻ vô đạo đức, hắn chỉ biết thuê các cô nương chưa chồng làm nha đầu phục vụ ở khách điểm, lôi kéo khách quan. Thật chẳng ra sao! Kẻ buôn bán đúng là kẻ buôn bán, ngoài tiền ra, trong đầu trống rỗng.

Càng nghe đầu càng căng lên, bốc hỏa. Cái gọi là thêm thắt đặt điều, ba cô sáu bà, lời nói ngon ngọt, miệng lưỡi thiên hạ là vậy. Từ ngày phải thành thân, bị hừ giữa lúc bái đường, mấy năm đã trôi qua, tại sao không ai có thể ngừng soi mói, thóc mách chuyện về nàng vậy? Đúng là nhân cư vi bất thiện, nhân quá hóa lăm chuyen, ăn no không còn việc gì lại cứ lôi chuyện của nàng ra để nói. Nhưng bao năm nay nàng chưa hề có động tĩnh gì. Dường như từ sau khi bị người ta làm hại, nàng đã thay đổi, đã bị ép phải vứt bỏ cuộc sống vui vẻ hạnh phúc.

Ngẩng mặt hứng chịu những lời đàm tiếu, nàng sải bước bước vào hậu cửa khách điểm Đại Long Môn, phui bụi đất trên y phục, nàng sợ chương quỹ nhìn thấy người mình còn dính cỏ đất. Dường như thế giới của nàng và tay chương quỹ quen này hoàn toàn khác nhau. Cho dù người chồng trước đây của nàng vẫn là vị đại đương gia có bộ ria con kiến và gương mặt khô khô.

- 1227, cô lại đến muộn. Theo quy định của bản tiệm, cô bị trừ nửa canh giờ tiền công.

Nghe thấy chưa... 1227, tất cả là do chủ ý biến thái của tên Long Hiểu Ất biến thái đó. Nói gì thì cũng là tiện cho hắn quản lý. Tất cả những người làm thuê đều có mã số riêng. 1227... Mẹ ơi! Đó giống cái tên để gọi sao? Nàng đường đường là đại tiểu thư nhà họ Long, thế mà đến đây lại biến thành 1227.

Tức giận cũng không dám thốt ra lời, nắm tay gờ lên của nàng lại hạ xuống. Nàng đối bộ mặt thân thiện tiến lại gần.

- Bá bá ơi, thúc thúc ơi, đại ca ơi! Người ta vừa mới gặp một đám thổ phi đáng sợ ngoài thành, suýt nữa thì bị bọn chúng làm hại. Người ta phải chạy thực mạng mới...

- Tôi là 420, không phải là bá bá, thúc thúc hay đại ca gì của cô. Trong giờ làm việc không gọi mã số, trừ nửa canh giờ tiền công.

- ...

- Y phục không sạch sẽ, chỉnh tề, trừ nửa canh giờ tiền công.

- ...

- Làm dáng vô có, trừ nửa canh giờ tiền công.

- Đây! Ai quy định làm dáng cũng bị trừ tiền công thế?

- Đại đương gia mới quy định mấy ngày trước.

- ... - Chắc chắn là hấn cố ý. Không phải cái quy định dở hơi này rõ ràng là nhắm vào nàng sao?

Nàng đang âm thầm hỏi thăm tổ tông mười tám đời của hấn thì nghe thấy tiếng “rầm rầm” ở cầu thang gỗ. Chỉ thấy một nha đầu chạc tuổi mình đang thoác từ trên lầu chạy xuống. Mắt nha đầu đó sáng lên như trông thấy Quan Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, vội vàng nắm lấy tay nàng.

- 1227, cô đến rồi. Chương quỹ 420, chúng ta được cứu rồi.

- Sao thế? Tiểu... - Nàng vô cùng ngạc nhiên, thẳng thốt định gọi tên nha đầu, nhưng cũng kịp bịt miệng mình lại. Trước mắt nàng như có muôn vàn ngôi sao bay vòng vòng. Nàng đứng trước nha đầu đó hỏi: - Cô... số mấy nhỉ? Tôi lại quên mất rồi.

- Tôi là 813!

- Ồ... 8... 8... 813... - Hu hu! Sao nàng lại lúng túng thế chứ? Tự nhiên lại tập báo mã số trước mắt mọi người. - Cô tìm tôi làm gì?

- Vị công tử trên lầu gọi một bàn đồ ăn, sơn hào hải vị, bào ngư tổ yến, vi cá tay gấu.

- Công tử đó để thừa và chúng ta có thể lấy ăn ư? - Mắt nàng sáng lên khi nghĩ đến đồ ăn thì bị chương quỹ giờ tay cốc cho một cái.

- Ăn cái đầu cô ấy. Chúng tôi đang lo công tử đó không có tiền, là kẻ ăn quýt.

- Haizz! Tại sao? Người ta gọi một bàn thức ăn thì chắc chắn là người giàu có, túi tiền rủng rinh rồi. Sao có thể là kẻ ăn quýt được chứ?

- Tôi thấy cô vẫn chưa học thuộc những lời dạy của đại đương gia. Đại đương gia đã sớm nhắc nhở, những kẻ ăn quýt luôn ăn mặc đàng hoàng, gọi một đồng đồ ăn không bình thường, cơ hội hiếm có chắc chắn phải kêu các món ăn đắt tiền, mới lạ gì đó và kỳ nhất là mấy món ai cũng ăn được. Loại người ăn xong không chịu trả tiền, nhiều nhất thì chỉ bị đánh cho một trận thừa sống thiếu chết. Tên này gọi đồ ăn mà lại không ăn, muốn xưng bá xưng vương sao?

- ... Có thể hấn tìm hiểu và cũng từng làm kẻ ăn quýt nên rất sành sỏi chăng? - Nàng lờm chương quỹ, khịt mũi vẻ khinh bỉ, đồng dục tuôn ra một tràng lý thuyết từ những kinh nghiệm thực tiễn: - Ông thuộc lời dạy của đại đương gia như vậy, sao còn cho kẻ trên lầu kia cơ hội?

- Bởi vì... vị khách đó đã ngồi ở đây từ sáng sớm, cứ nửa canh giờ lại gọi đồ ăn một lần, hơn nữa lại càng lúc càng gọi đồ đắt tiền nên chúng tôi mới biết.

- Chương quỹ thờ dài, định viết báo cáo cho đại đương gia. Bây giờ loại khách ăn quýt này ngày càng nhiều, cần phải có kế sách mới ứng phó được.

- Thật đúng là kỳ phùng địch thủ. Vậy bây giờ phải làm thế nào? Muốn biết người đó có tiền hay không thì hai người lên hỏi xem. - Nàng đẩy tiểu nha đầu đứng bên cạnh đi.

- Người... người ta không tiện hỏi mà.

- Ngại ư? Điều này có gì phải ngại chứ?

- Cô đi thì khác biệt.

Tiểu nha đầu đó mặt, không nói gì nhiều mà đẩy nàng lên lầu. Nàng ngẩng đầu lên nhìn vị công tử mặc áo trắng dựa vào chiếc ghế tựa ở gian phòng giáp ban công, chân gác lên, một tay cầm chén rượu, một tay co nắm đấm, đầu hướng về phía cửa sổ nhìn cảnh đường phố. Mấy dải lụa đen buộc tóc bị gió thổi bay phất phơ trước mặt. Nghe có tiếng động ở cầu thang, người đó lạnh lùng quay lại.

Rầm!

- 1227, 813, sao hai cô lại chạy xuống đây? - Chương quỹ nhìn hai nha đầu ngã chổng tẩu lên trời.

- Tôi đẩy 1227 lên. Cô ấy lại đè tôi xuống. Híc! Đau... đau chết đi được! - Tiểu nha đầu vừa khóc vừa vội vàng đứng dậy nhìn nàng vẫn còn nằm xoài

trên đất. - Bây giờ thì cô biết tại sao tôi ngại rồi chứ?

- ... Rõ ràng là nàng chưa hết sốc khi nhìn thấy khuôn mặt đó, nằm trên đất nói: - Cô cũng thật nhẫn tâm. Cô biết ngại, chẳng lẽ tôi không biết? Cô bảo tôi đi xin người đó... bạc ư? Tôi không muốn. Tại sao lại là tôi chứ?

- Tất nhiên là cô rồi. Cô quên rồi sao? Trong khách điểm này ai là người duy nhất không bị quay cuồng trước vẻ đẹp của Long đại đương gia? Ai không bận tâm đến vẻ đẹp của Long đại đương gia? Chính xác là ai đã dạy chúng tôi nhìn đàn ông tuyệt đối không được xem tướng mạo bên ngoài? Giống như đương gia nhà chúng ta lòng dạ rắn độc, tính khí quái đản thì dù có đẹp trai hơn nữa cũng chỉ là bông hoa độc, đẹp nhưng không thể hái, hái thì sẽ chết cả nhà. Đó là câu của ai?

- ... - Dường như những câu cảnh báo tâm huyết, đầy máu và nước mắt này chỉ có nàng mới có thể nói ra được. Đúng vậy. Tướng mạo của đàn ông là thứ không đáng tin. Ngay bản thân nàng đây cũng vì một lần lỡ chân mà phải oán hận cả đời. Nàng giống như bông tường vi đang ở trên tường lại phải chịu cảnh như kẻ hầu người hạ khi dẫn sói về nhà. Nếu hôm nay trên lầu lại xảy ra tai họa, hừ, tai họa này không do nàng đối phó thì ai sẽ đến giải quyết đây?

- Cô đã nghĩ thông suốt chưa? - Tiểu nha đầu nhìn nàng đứng đây, thẳng người bước lên lầu. Nàng ngoái đầu lại nghiêm túc nhìn nha đầu, bĩu môi kêu ngoạc nói: - Tôi không xuống địa ngục thì ai xuống chứ?

- Cố lên! Tôi và chương quỹ 420 sẽ ở đây cổ vũ cho cô.

- ... Đòi được tiền về, cô được tăng nửa canh giờ tiền công.

- Một canh giờ. - Nàng bỗng dừng bước, quay đầu lại nhún giọng.

- Mặc cả, trừ nửa canh giờ tiền công.

- ...

Thất chặt dây lưng, đứng trên chiếu nghỉ tầng hai, nàng hít một hơi thật sâu. Đang định sai bước đến trước mặt người đó thì hần chợt quay đầu lại, một tay chống vào cái cằm tuyệt đẹp nhìn nàng cười, mắt hơi nheo lại, không rõ hần đang nhìn vào bộ phận nào trên người nàng. Hần cười như hoa nở, nụ cười rạng rỡ.

Bước chân nàng bỗng thu ngắn lại thành bên lên. Nàng then thùng đứng trước mặt hần, nói:

- Tôi... Bạch công tử...

- Sao cô biết ta họ Bạch? - Giọng nói không hề lộ vẻ kinh ngạc, dịu dàng thốt ra từ đôi môi mỏng, bay đến bên tai nàng.

- Toàn thân mặc đồ màu trắng, không phải họ Bạch thì họ gì? Hi hi!

Hần cúi đầu nhìn bộ y phục trắng như tuyết của mình mỉm cười:

- Cô nương rất tinh tường. Xem ra ta muốn giấu tên tuổi cũng thật là khó. Đây đúng là một trở ngại lớn. - Nói đoạn, hần kéo lại cổ áo để lộ cái cổ tuyệt mỹ sau lượt cổ áo trắng muốt với tiếng thờ nhẹ.

- Bạch công tử, cuối con phố này có một thợ may rất giỏi, tiền công cũng không nhiều. Công tử “tra xong tiền” rồi đến đó là có thể giấu kín tên tuổi. - Nàng nhấn mạnh mấy chữ quan trọng “tra xong tiền”, nở nụ cười người phục vụ tận tâm, nhưng ánh mắt lại mang vẻ lưu luyến với người có cái cổ trắng nõn đó.

Hần nâng chén rượu lên, mắt như mang ý cười. Ánh mắt vô tình lộ rõ sắc xuân, nhếch mép nói: - Đây, cô đã thành thân chưa?

- Sao vậy? Khách quan muốn làm mối cho tôi sao?

- Cô có đồng ý không?

- ... - Nàng nheo mắt đánh giá nam nhân mỹ lệ trước mặt, môi hơi cong lên: - Nói thật đi, công tử không có tiền đúng không?

- Thiếu chủ nhà họ Bạch, hai mươi lăm tuổi, chưa có thể thiếp, tướng mạo堂堂 hoàng, tính tình ôn hòa, gia thế hiển hách, gia tài vô kể, ruộng vườn vạn mẫu, cô có hứng thú không? - Không hề trả lời mà lại đặt ra câu hỏi.

Đúng là những lời của chuyên gia mai mối, hần dường như đã quá thuần thục với công việc này. Hần chấp tay, chốt câu cuối cùng cực kỳ quan trọng. Những điều kiện mà hần kể ra khiến nàng động lòng. Sao... sao hần biết được nhược điểm của nàng chứ?

Q.1 - Chương 4: Đường gia trở về

- Nhà... nhà người đó làm gì vậy? - Gia tài vô kể, ruộng vườn vạn mẫu cũng có thể là kẻ cầm đầu toán cướp, Tghê nghiệp tự do phi pháp. Nàng không hứng thú lắm với kẻ cười hắc mã, tay cầm đao, cướp bóc suốt ngày. - Gia thế vô lâm. - Hấn nói khái quát bằng bốn từ ngắn gọn, không dài dòng. Lời hấn nói rõ ràng đã thu hút được sự chú ý của nàng.

- Gia thế... vô lâm ư? Chính là những người bay trên trời, múa kiếm vũ vũ. Những người chẳng có việc gì chỉ thích kết bang kết phái, đến mở cửa cũng dùng chưởng gió nội lực, mỗi lần đánh nhau là suốt ba ngày ba đêm không ngủ, cuối cùng lại thích dụ dỗ con gái nhà lành, ôm người ta quay mấy vòng trước mặt người khác rồi nói: “Cô nương không sao chứ? Tại hạ là kẻ giang hồ họ...”?

- ... - Hấn nâng chén rượu lên nhấp một hớp, dừng lỏng mày nhìn nha đầu trước mặt đang làm rõ về hai từ “Vô lâm”, nhếch mép nói: - Không ngờ cô nương lại có cách nhìn về giang hồ độc đáo như vậy.

- Hi hi hi! Bạch công tử, nói vậy thì nhà họ Bạch các người rất lợi hại đúng không?

- Đâu dám! - Hấn cố ý làm ra vẻ khiêm tốn.

- Thiếu chủ nhà công tử chẳng phải cũng là người rất lợi hại trong số những người lợi hại sao?

- À... - Hấn ngần ngại một chút.

- À là ý gì chứ? - Nàng lập tức nhíu mày: - Chắc không phải đâu nhĩ. Hấn là người đang mắc bệnh gì đó sắp về Tây Thiên hoặc là người chưa cắt tiền duyên rồi? Hai mươi lăm tuổi mà chẳng có ai chịu gả cho người đó sao? Như vậy mà công tử còn nói người đó tương mạo堂堂 hoàng được ư? - Của rẻ là của ôi. Đây là chân lý mà tên Long Hiểu Ất đã nói với nàng.

Ánh mắt hấn hơi động:

- Theo ta được biết, đó là người hoàn toàn khỏe mạnh.

- Vậy người đó có lợi hại không?

- Ý cô là đánh nhau ư?

- Đúng vậy. Giang hồ mà.

- Người đó rất giỏi thoát thân.

- Thoát... thoát thân?

- Đúng vậy. Nếu cô mang theo họa sát thân với thanh kiếm nát gia truyền thì cô sẽ làm gì?

- ... Ồ... - Nàng tỏ ý thông cảm, bắt đầu cho rằng, có thể, có khả năng, thiếu chủ họ Bạch chính là người chồng tương lai mà mình mong đợi.

Đột nhiên hấn cắt lời khiến câu trả lời của nàng bị gián đoạn:

- Đương nhiên là ném nó đi rồi.

- Ném... ném cái gì cơ? Là thanh bảo kiếm gia truyền đó sao?

- Phải. Vứt đi, đem bán, hay mang tặng... đều đã làm rồi. - Hấn nhún vai bất cần: - Dù sao cũng luôn có người sẵn sàng giúp cô tìm lại thanh kiếm đó, đặt vào tay cô. Thật là đau đầu!

- ... - Nàng bậm môi, bỗng nhiên nghĩ đến đại hiệp áo đen đó, lẽ... lẽ nào...

- Nguy nan phía trước thì ắt phải thoát thân. Võ học không tinh thông thì nên học thoát thân.

- ... Người đó đã rất vất vả nghiên cứu môn võ này phải không?

- Và cũng có một số thành tựu.

- Cũng chính là nói, người đó ngoài công phu thoát thân ra thì võ công rất tệ?

- Có thể.

- ... Bạch công tử, bàn rượu này năm mươi lượng bạc trắng, cộng thêm công nô gia nói chuyện với công tử năm lượng, tổng cộng là năm mươi lăm lượng bạc trắng. Cảm ơn công tử đã chiếu cố. Mời công tử trà tiền.

Mẹ ơi, thật đúng là lãng phí thời gian mà. Tên công tử gia thế gì đó chỉ biết thoát thân, gia tài vô kể gì chứ, nàng đây đã từng giả cho ác bá, lẽ nào giờ lại đi lấy một tên chỉ biết bỏ chạy? Phi!

- Cô không thích người đó sao? - Hần cười và cảm nhận được thái độ trên khuôn mặt nàng: - Dù sao, đây cũng là tín vật đính ước, đợi khi nào cô có hứng thú với người đó, Bạch mỗ sẽ thay thiếu chủ đợi cô.

Hần nói, tiện tay gạt chiếc cúc áo mặt ngọc trắng trên cổ áo, đầu ngón tay cầm chiếc cúc bỏ vào cái túi nhỏ trên bộ y phục tiểu nhị của nàng. Động tác của hắn quá nhanh khiến nàng chỉ biết há hốc miệng nhìn, xương quai xanh lộ ra kéo dài đến tận xương vai như ẩn như hiện trước mắt nàng.

Nàng đang ngẩn người trước vẻ đẹp tuyệt mỹ đó thì nghe bên tai có tiếng thì thầm của hắn.

- Này! Tieu cô ăn cơm mà không có ngân lượng trả thì cô sẽ làm thế nào?

- Ai da! - Nàng tròn tròn mắt nhìn kẻ đó, không nỡ thu lại ánh nhìn của mình, buột miệng trả lời: - Hời vớ vẩn! Tất nhiên là phải ăn một bữa thật ngon rồi tìm đường thoát thân rồi.

- Vậy sao? Hóa ra là vậy. - Hần gật đầu nhận chỉ giáo rồi nói: - Ngồi đây đợi người đến tính tiền quả là hơi ngốc.

- Đúng thế. Có kẻ ngốc mới đi ngồi đây. Không thoát thân, lẽ nào định đợi người ta đến tóm.

- Có lý! - Hần tiếp tục gật đầu nói: - Một người chỉ biết thoát thân có sở trường là gì? Cô biết không?

- Haizz!

Nàng chớp mắt, vừa ý thức được những gì mình nói thì đã thấy hắn nhìn nàng bật cười, sau đó trong nháy mắt...

Chát chát rầm rầm!

Xùng xoảng choang choang!

Rầm rầm uỳnh uỳnh!

Một loạt những âm thanh cực kỳ bi thảm từ trên lầu vọng xuống khiến chương quỹ và tiểu nha đầu nhìn nhau sợ hãi, sắc mặt xám ngoét. Cho đến khi cái bóng trắng bay từ ban công tầng hai xuống đất, gió thổi nhẹ vào lượt cổ áo không cúc của hắn, hắn đứng trên phố vừa phui bộ đồ trắng không dính chút bụi vừa lắc đầu nói:

- Xem ra, võ công gì đều có thể không luyện, duy khinh công thì tuyệt đối phải dùng đến. - Đặc biệt là vào lúc đi ăn quýt.

Hắn chỉnh lại y phục, ngẩng đầu nhìn lên ban công, trơ trẽn cười:

- Này! Đa tạ đã nhắc nhở nhé. - Nói rồi, đầu ngón chân hắn nhún trên mặt đất, thân hình khẽ động, sau đó bay vút đi như tia chớp.

- Khốn khiếp! Đồ ăn quýt còn dám lừa tôi nói sẽ làm mối giúp tôi. Tôi cần gì thiếu chủ nhà họ Bạch chứ. Sớm muộn gì hắn cũng bị Tào Tháo đuổi cho mà xem, phải rẽ đất ra mà chạy, đau hơn cả thiếu nữ ngày kinh, chẳng ngon lành mà ngủ được đâu. - Những lời thô tục, chẳng hề nhỏ nhả bùng ra trên lầu.

- ... Làm hủy hoại danh tiếng của khách điểm bằng những lời thô tục, trừ nửa canh giờ tiền công. - Chương quỹ gầy bàn tính nói, lạnh lẽo đưa ra quyết định mới.

- Không hổ là 1227. Chỉ cô mới có thể bình tĩnh như vậy trước mỹ nam, tôi thật sự ngưỡng mộ. - Tiểu nha đầu chấp tay tán thưởng nói: - Ôi, chương quỹ 420, đương gia đã nói, kẻ ăn quýt phải được dạy dỗ, răn đe đến nơi đến chốn đấy.

- Ừm! Đúng là đương gia có căn dặn như vậy, đương gia còn nói phải truy đuổi đến cùng. Nhưng cô xem vị công tử đó khinh công giỏi như vậy, ai có thể đuổi theo được chứ?

- Haizz! Bàn rượu trên lầu đó tính vào đầu ai đây?

Chương quỹ không nói, nhìn kẻ vẫn đang mãi chửi mắng trên lầu, lại còn đập phá khách điểm Tựa. Kẻ đó đúng là con nợ lớn của khách điểm rồi.

- Chao ôi!... Tội nghiệp 1227! - Tiểu nha đầu nhìn lên lầu bằng ánh mắt thông cảm: - Tiền công cô ấy kiếm được hằng tháng không đủ để đền. Thật là thâm!

- Tiểu thư! Tiểu thư! Tiểu thư nhà tôi đâu? - Tiếng chạy bộ kèm theo tiếng thở hổn hển, một a hoàn ào vào khách điểm Đại Long Môn, nắm vai chương quỹ lắc mạnh: - Chương quỹ, tiểu thư nhà tôi đâu? Tiểu thư, tiểu thư, tiểu thư!

- Đình nha đầu, cô gào thét gì thế? May mà bây giờ vẫn chưa đến giờ dùng bữa, nếu không khách khứa đã bị cô dọa cho bỏ đi hết rồi. - Chường quỹ gạt tay Đình nha đầu ra, tiếp tục tính toán sổ sách: - Hôm nay không phải là ngày cô làm việc ở đây. Cô không đợi ở Long phủ, còn chạy ra ngoài làm gì?

- Tôi đến tìm tiểu thư... ờ... 1227 ạ. - Cô lo lắng giậm chân, nhìn tiểu thư của mình toàn thân lấm lem, lại còn bị ngã bầm dập mặt mũi đang vịn thành cầu thang, chống eo bước xuống.

- Tiểu thư! Sao tiểu thư lại thành ra thế này? Tiểu thư đánh nhau với người ta ư?

- ... - Nàng buồn bực nhìn Đình nha đầu, không biết nên giải thích thế nào. Người ta thì chớp mắt tung ra vài chiêu hư ảo, còn nàng thì vừa vung nắm đấm tàn độc lên đã liền ngã chổng vó, mặt mày bầm dập đến là mất mặt. Giờ thì hay rồi, trên người nàng đều là son hào hải vị, bảo ngư tử yến, vậy cá tay gấu. Mùi thật khủng khiếp!

- Hết rồi. LàT thì hết thật rồi. Tiểu thư mau theo em về. Có lẽ còn có thể thay đồ, che giấu đi một chút.

- Em lo lắng thế làm gì? Năm nào cũng chỉ đến cuối năm mới có người nào đó trở về soi mói cách ăn mặc của ta thôi mà. - Nàng ngẩng khuôn mặt dính bê bết dầu mỡ lên.

- Chính bởi vì người đó đã về rồi. - Khuôn mặt Đình nha đầu mếu máo.

- Về rồi là ý gì?

- Đương gia về rồi.

Phịch! - Nàng ngồi phệt xuống bậc cầu thang, trong nháy mắt, mặt bắt đầu méo xẹo.

- Em nói... hần về rồi sao?

- Đúng vậy. Tiểu thư, bây giờ không phải là lúc tiểu thư sợ hãi như thế. Gia đình đã gửi thư về báo trước. Đương gia sắp đến cửa Long phủ rồi. Giả quân gia sai em đi gọi tiểu thư về chuẩn bị đón đương gia về phủ ạ.

- Hần hần hần hần hần về làm gì? Bây giờ vẫn chưa đến cuối năm mà. Không đâu. Em xem, em xem, ve sầu còn kêu ra rả kia kìa. Hần về làm gì chứ?

- Em cũng không biết, bây giờ khắp phủ đang náo loạn cả lên. Giả quân gia đang lo đến phát khóc. Tiểu thư còn đứng đây. Tiểu thư quên năm ngoài đương gia về phạt tiểu thư thế nào rồi sao? Mau lên, mau lên, mau lên, mau đi theo em về nào.

- ... - Năm... năm ngoài ư? Đúng đúng đúng. Tết năm ngoài hần về muộn mấy hôm, nàng cứ tưởng là hần không về và sẽ có một cái Tết thoải mái, uống rượu cùng các nha đầu, khua khoảng chân tay, đứng trên ghế cao hát ca ngợi tự do. Nàng còn cao giọng nói rằng ai có thể chém được tên Trần Thế Mỹ[1] - Long Hiếu Át đó, thì nàng sẽ lập tức cải giá lấy người ấy. Kết quả những câu nói ấy đã đến tai Long đại đương gia. Hần cười lạnh lùng nhìn nàng đang say sưa, mọi Tgười đều đứng qua một bên. Nàng vẫn đứng trên ghế chỉ vào mũi hần. Ngay sau đó, nàng bị phạt đứng bên tường của phủ nhà họ Long.

[1] Trần Thế Mỹ: Là một nhân vật trong kinh kịch dân gian Trung Hoa được truyền tụng gắn với giai thoại xử án của Bao Công. Trần Thế Mỹ xuất thân bản hàn nhưng học giỏi và đỗ trạng nguyên rồi thành thân với công chúa nhà Tống, trở thành phò mã. Sau đó, hần bội tình, phản bội vợ con của mình ở quê để chạy theo vinh hoa phú quý. TrầT Thế Mỹ đã bị Bao Chửng xử chém.

Nếu phạt đứng cũTg chẳng sao. Thực ra, nàng đã chẳng còn mấy xấu hổ đối với hĩTh phạt này, nhưng hần lại sai người bê chiếc ghế đầu đó đến chỗ nàng, bắt nàng đứng lên trên, mặt hướng ra ngoài, cầm một cành hạnh đỏ trên tay. Cuối cùng, hần đã phát hiện ra cách khiến nàng xấu hổ.

Nàng ảm ức nhìn cành hạnh đỏ. Hần muốn mắng nàng không giữ đạo làm vợ, lăng nhăng bẽT Tgoài, ai cũng có thể coi là chồng. Hần thì tốt đẹp lắm đây. Nhưng thà cứ chửi mắng đi có được không? Đấng này lại bắt nàTg đứng lên trên ghế đầu, hướng mặt ra ngoài cầm cành hạnh đỏ là ý gì chứ?

- Muốn ‘hồng hạnh xuất tường’[2] thì cũng phải đợi tay cô đủ dài rồi hăng nói.

[2] Hồng hạnh xuất tường: Dịch là ‘Hạnh đỏ vượt tường’, câu này ám chỉ người phụ nữ đã có chồng mà vẫn còn lăng nhăng với người đàn ông khác. Long Hiếu Át đã bắt nữ chính đứng cầm cành hạnh đỏ chìa ra ngoài tường để thể hiện ý này, bởi xấu nàng.

Long đại đương gia thân nhiên truyền đạt ý nghĩa trong cách giáo dục của hần. Còn nàng thì bị hần bắt đứng như vậy trong tuyết suốt cả đêm. Từ đó về sau, nàng cũng hiểu được rằng, thực ra ‘hồng hạnh xuất tường’, loại việc đó cũng chẳng có gì là thú vị.

Nghĩ đếnT cảnh thê thảm ấy, toàn thân nàng run rẩy:

- Ta không về đâu. Tới gì ta cũng không về. Ta, ta... Em xem mặt ta thành ra thế này, lại còn vừa đập nát khách điểm. Hần sẽ giết ta mất. Chắc chắn hần sẽ giết chết ta. Ta... Đúng rồi. Em nói với hần rằng, ta cùng các thiên kim tiểu thư ra ngoài, tạm thời không có ở nhà.

- Tiểu thư đừng ngốc thế. Cô nghĩ Long phủ chúng ta không có tai mắt của đương gia sao? Mỗi ngày cô ngáp mấy cái, đương gia cũng đều biết rõ mồn một.

- ... - Được rồi. Cả thế giới này đều biết nàng là Long đại tiểu thư không có chủ quyền, không cần phải nhắc nhở nàng nữa.
- Đương gia sắp về rồi. Liệu đương gia có đểT kiểm tra cửa tiệm không? - Tiểu nha đầu khi này vỗ tay sức nhớ đến điều này.
- Tất nhiên sẽ đến rồi. 1227, cô nên nghĩ cách giải thích với đương gia về đồng đồ nát ở trên lầu đi. - Chương quỹ lật sổ sách nghĩ đến hình phạt còn tàn khốc hơn.
- ... Hu hu! Tôi muốn gặp bạch mã hoàng tử! Tôi muốn gặp bạch mã hoàng tử! Tôi không muốn gặp bà mẹ kế đó! Tôi không muốn, không muốn, không muốn! Oa oa oa! - Bạch mã hoàng tử đang ở đâu? Sao đến lúc này mà chàng vẫn chưa xuất hiện chứ. Nàng quyết định đợi đến lúc gặp được bạch mã hoàng tử của mình, nàng sẽ đá vào hai chân chàng. Ý gì nhỉ? Phạt vì tội đến trễ ư? Híc!

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 5: Gà bay chó sủa đón đương gia (thượng)

Leo tường ngắm cảnh xuân - Đó là nha đầu nhà ai thế? Khấp người lấm bảT, lại còn bị Tha đầu khác kéo chạy nữa chứ.

- Còn ai nữa? Long đại tiểu thư của khách điểm Đại Long Môn đấy. Hôm nay, ông chủ Long về. Chắc là họ vội vàng về nghênh đón đấy mà. Híc híc!
- Haizzz! Ông chủ Long về sao? Chẳng phải ông ấy chỉ về ăn Tết thôi à, sắp về thật sao?
- Đúng, đúng. Cô kích động thế làm gì?
- Vớ vẩn! Ông chủ Long sắp về. Tôi phải về thông báo với tiểu thư nhà tôi. Có khi còn được thưởng tiền ấy chứ.
- Về thì về. Cô báo với tiểu thư nhà cô làm gì? Lần trước ông chủ Long đã bàn chuyện hôn nhân với tiểu thư nhà tôi rồi còn gì.
- Bàn chuyện hôn nhân ư? Thôi đi. Không phải mấy năm trước, tiểu thư nhà cô đã xuất giá rồi sao? Ông chủ Long còn sai người đem quà cưới đến tặng người tình mà. Sao vậy? Tiểu thư nhà cô lại nhanh chóng cái giá thế à?
- Lần này là nhị tiểu thư nhà tôi, không được sao?
- ... Tôi nhớ nhị tiểu thư nhà cô năm nay mới có mười lăm mà.
- Đúng thế. Vừa đủ tuổi.
- Thôi đi. Ai chẳng biết ông chủ Long mến các tú nữ khuê các duyên dáng giỏi cầm kỳ thi họa, học rộng biết nhiều chứ. Nhị tiểu thư nhà cô miệng còn hơi sữa, sẽ chẳng khác gì con khỉ chưa động phòTg đã bị bỏ rơi của ông chủ Long đâu.
- ... Tiểu Đình, buông tay ra... để ta đến đó. - Nàng nghe thấy giọng mình run lên.
- Tiểu thư, chúng ta không còn thời gian nữa. Mau về nhà chải đầu trang điểm thôi. Tếu không thì tiểu thư sẽ thành khi thật đấy. - Tiểu Đình lời mạnh tiểu thư đaTg giận dữ, mặt tái xanh, cắn răng bặm môi. Từ khi tiểu thư ra làm tiểu nhị ở cửa tiệm thì sức nàng cũng càng ngày càng khỏe hơn, cô sắp không kéo nổi tiểu thư nữa rồi.

Hai nha đầu buôn chuyện trên phố hoàn toàn không thể hiểu được nỗi khổ của Tiểu Đình, vẫT tiếp tục ăn nói hùng hồn. . .

- Tiểu thư nhà cô thì có gì tốt chứ? Nghe nói nhà cô nợ ông chủ Long một khoản tiền lớn vẫn chưa trả. Cô ấy chẳng có chút giá trị gì với ông chủ Long đâu. Lại còn bán con cầu vịnh, kết quả cũng lại bị đá đi làm tiểu nhị sáu, bảy, năm như người ta thôi. Mọi thứ đổi thay. Cô nghĩ rằng ông chủ Long bây giờ vẫn còn là Long đại đương gia khi vừa tiếp nhận cái khách điểm nhỏ trước đây ư? Với thân thế của ông ấy lúc này, đương nhiên phải chọn khuê nữ con nhà gia thế môn đăng hộ đối để tục huyền[1] rồi.

[1] Tục huyền: Từ cũ dùng trong văn chương, nghĩa là lấy vợ khác sau khi vợ cũ qua đời.

- ... Tiểu Đình, để ta ra đó. Ta phải cho họ một trận. - Có thể nhìn được thì đã nhìn. Khi không thể nhìn nổi nữa, nàng quyết định dùng nắm đấm để đòi lại công bằng cho mình.
- Tiểu... tiểu thư, đừng... đừng đi.
- Khốn khiếp! Tội lỗi nương là con khỉ còn có thể bỏ qua. Lão nương đây đã chết, bị liệt hay tàn phế đâu mà dám dùng hai chữ ‘tục huyền’. Ta phải

cho họ một trận. Nhất định ta phải đánh...

- Tiểu thư đừng đi. Đương gia ghét nhất là những cô nương thô lỗ đánh nhau trên phố. Nếu đương gia biết tiểu thư lại chạy ra ngoài đánh lộn thì cô sẽ lại thể thảm đấy. Tiểu thư quên bốn năm trước, đương gia đã lấy độc trị độc, đẩy cô vào võ quán để cô phải chịu cảnh khốn khổ làm bao cát suốt nửa năm thế nào rồi sao?

- ... - Đừng nhắc đến sự ngược đãi tàn tệ của bà mẹ kế đó với nàng nữa được không? Lòng nàng đã đủ sợ hãi rồi.

- Tiểu thư, hình như em nhìn thấy đoàn người ngựa vừa đi vào cổng thành. Phía trước hình như là... đương gia. - Tiểu Đình giật mạnh gấu áo nàng.

Nàng lập tức bỏ qua hai nha đầu lăm chuyen, quay sang nhìn đoàn người ngựa tiến vào cổng thành. Đình nha đầu vui mừng bầm báo với chủ nhân. Cô dụi dụi mắt nhìn về phía con hắc mã mà đương gia nhà mình đang cưỡi. Con ngựa đen tuyền, đen đến mức người ta giờ tay ra không nhìn thấy ngón tay mình đâu. Màu đen của nó giống hệt như màu đen trong lòng dạ của chủ nó. Nhìn thấy con súc sinh đó ắt thấy người chủ súc sinh của nó. Tóm lại là ngoài chủ nó ra, nó cũng chẳng thèm để mắt đến ai. Không biết nó kiêu ngạo điều gì? Hơn nữa, nó rất thích dùng cái mũi Tựa của mình thướTg thức tiếng tung hô từ mọi người. Đùng là chủ nào tở ảy. Xem ra hấn - Long Hiểu Ất - Long đại đương gia hiện tại đúng là đã quay về rồi.

Cuộc sống tốt đẹp của nàng đang bị tước dần, tước dần...

- Tiểu Đình, trèo tường, đi đường tắt thôi.

- Gì... gì cơ? Trèo trèo trèo tường ả? Nhưng đó là nhà họ Triển nổi tiếng phu thê ân ái ở kinh thành. Tiểu thư đừng trèo ả.

- Sao lại không thể trèo chứ? Trèo qua thì sẽ không cần phải chạy vòng sang bên kia thành, có thể về nhà sớm hơn hấn một bước. Ta còn có thể thay y phục. Cứ đề thể này mà hấn thấy thì không biết hấn sẽ nhìn ta bằng con mắt khinh bỉ quái đản thể Tào đầu. Em cứ chạy về nhà đi. Ta sẽ trèo tường. - Nàng nói rồi nhanh nhẹn trèo qua một đoạn tường thấp, bỏ qua như con hổ bị dồn đến đường cùng.

Mãi sau... phía bên trong vọng lại tiếng thét kinh hoàng. Tiểu Đình đứng bên ngoài tường khóc không ra nước mắt, chỉ biết nhìn trời.

- Ôi! Tôi không cố ý. Tôi thật sự không cố ý. Tôi không thấy gì cả. Thật đấy! Không không không. Tôi không ghen tỵ với hạnh phúc của hai người... Không không không. Tôi không thêm muốn người đàn ông tuyệt mỹ nhà cô. Bản lĩnh trên giường của hấn không bằng nửa người khác... Không không không. Tôi không định chia rẽ hai người. Hãy tin tôi đi... Này, tại sao lại nói tôi là người chưa từng động phòng nên mới trèo tường lên xem hai người động phòng chứ? Khốn khiếp! Làm gì có nhà ai làm chuyệT này giữa ban ngày ban mặt như vậy đâu.

Trận đôi co mỗi lúc một lớn, cuối cùng tiếng cãi vã đó đã vượt tường nhà họ Triển vang đến tận tai Tiểu Đình đứng bên ngoài. Cô chỉ biết thở dài đau khổ, lăm bấn.

- Hu hu! Mình biết tiểu thư hoàn toàn không hiểu “phu thê ân ái” là gì mà. Nhưng tiểu thư, cô cũng thật là... Dù người ta không để cô xen vào cuộc sống hạnh phúc của họ thì cô cũng không thể quản chuyện gia đình nhà người ta làm chuyện đó lúc nào chứ. - Tiểu Đình thở dài. Cô nghe có tiếng chó sủa. Thôi rồi. Nhà họ Triển bắt đầu đóng cửa thả chó: - Tiểu thư, cô có thể thoát ra ngoài không? - Tiểu Đình tin rằng có sức sống ngoan cường giống như loài gián.

Trèo, leo, lẩn, lộn... dường như nàTg phải cố hết sức mới có thể vượt tường sau của Long phủ để vào được sân sau nhà mình. Nàng nằm sõng soài trên mặt đất, đang thở hồn hển thì thấy Già quản gia đã cung kính đứng đó từ lúc nào. Ông đang đầm đìa nước mắt nhìn nàng.

- Tiểu thư, cô về đến nơi rồi. Tim lão hủ như muốn ngừng đập rồi đây này. - Già quản gia nước mắt lưng tròng, quay đầu nói với mấy nha đầu: - Các cô còn đứng đó làm gì? Mau mau mau, mau đưa tiểu thư về phòng thay đồ. Không kịp tắm rửa nữa đâu, cứ lau sạch rồi đánh phấn che đi. Lão hủ đã chuẩn bị y phục cho tiểu thư rồi. ĐươTg gia thích y phục màu nhạt. Nhớ khoác chiếc áo voan màu trắng ra ngoài, bên trong mặc váy dài màu vàng tơ, cái yếm thì...

- ... Tiểu... Tiểu... Tiểu... Giáp, đến bây giờ mà ông vẫn chưa quên sao? - Nàng che tay trước ngực, nhìn lão quản gia đã từng chứng kiến mình khôn lớn. Tuy hồi nhỏ, ông đã từng thay tã cho nàng nhưng ngay cả đến cái yếm cũng không thể để nàng tự chọn sao?

- Tiểu thư, phu quân của tiểu thư đã quay về, cô nên quan tâm đến người một chút, coi như những gì người gây ra với cô chỉ là hiểu lầm...

- Những gì hấn gây ra cho tôi là có ý đồ rõ ràng, chẳng có chút hiểu lầm nào hết.

- ... Cô không thể bỏ qua mà nắm giữ lấy trái tim đương gia sao? Nữ nhân là phải tôn thờ phu quân của mình.

- Tôi không phản đối việc nữ nhân phải tôn thờ phu quân, nhưng tôi chưa từng nghe nói có nữ nhân nào lại tôn thờ “tiền phu”[2]... - Nàng liếc qua Già quản gia một cái. Nàng chẳng thèm quan tâm đến những lý lẽ của ông, càng chưa từng nghe nói có người phụ nữ nào lại coi mẹ kế như trời cả.

[2] Tiền phu: Chồng trước.

- Thế nên, cần phải nắm lấy trái tim đương gia, vứt bỏ chữ “Tiền” kia đi.

- ... Tôi lại thích bỏ chữ “Phu” đó hơn. Tốt nhất là bỏ sạch sành sanh. Ông cứ chờ xem, nhất định tôi sẽ tìm được mùa xuân thứ hai của mình. Bây giờ chỉ cố sống qua mùa đông dài mà thôi.

Rầm!

Một tiếng rầm khiến người ta lộng óc vang lên. Giả quân gia nhăn mặt Thìn nàng:

- Tiểu thư, đạo làm vợ! Đạo làm vợ! Nữ nhi phải giữ đạo làm vợ, không được thay lòng đổi dạ, không được tơ tưởng đến người khác.

- Tôi thay lòng đổi dạ khi nào? Tôi chỉ là hoa mai nở lại, cành khô đón xuân, nắng hạn gặp mưa thôi.

- Tiểu thư, tuy bây giờ cô và đương gia không chung sống với nhau nhưng chẳng phải cô đã lấy người ta rồi sao? Cô có biết bao nhiêu khuê nữ bên ngoài thèm muốn phu quân của cô không? Chẳng nói xa xôi, chỉ riêng việc trước khi lão phu nhân qua đời, tình hình kinh doanh của khách điểm không tốt, chính đương gia đã đảo ngược cục diện, từ lỗ thành lãi, nhờ có người mà việc kinh doanh của khách điểm mới khởi sắc như thế, phát triển ra cả các nơi khác. Theo tôi, chỉ cần dựa vào điểm này thôi, cô cũng nên trả ơn người ta.

- Trả... trả... trả ơn sao? Tôi còn phải trả ơn hắt sao? - Nàng chỉ vào mũi mình, không tin vào tai mình. Hắt ngược đãi nàng như vậy mà nàng còn phải trả ơn hắt? Nàng đâu có mất trí chứ!

- Hơn nữa, tướng mạo đương gia cũng không tồi. Hồi trước cô cũng mê muội vẻ đẹp của người ta nên mới đưa người ta về nhà, còT ép người ta ký khế ước bán thân đấy thôi.

- Nhưng này hôm sau tôi liền hối hận rồi. Tôi đâu biết hắt là người lòng dạ đen tối như thế. Khi đưa hắt về, hắt giả vờ là kẻ bị hại đáng thương... Hu hu hu!

- Tiểu thư, họa là từ miệng mà ra, chớ có trách đương gia không phải nữa. Điều cô cần bây giờ là nghĩ cách để giữ được trái tim nam nhân. Cô yên tâm. Tiểu Giáp ta sẽ giúp cô.

- ... - Giúp nàng ư? Giúp nàng cái gì? Giúp nàng chọn mấy cái yếm vô tích sự mà Long Hiểu Át chẳng thèm liếc mắt sao? Lại còn cái váy màu vàng tơ gì đó nữa. Bộ dạng nàng còn chưa đủ khủng khiếp chắc?

Giả quân gia đã vói tay bịt miệng nàng lại. Nàng tròn tròn mắt lên nhìn trời, đành phải ngốc nghếch gật đầu. Nàng nghe gia đình trong nhà truyền nhau:

- Đại đương gia hỏi phủ!

- Hừ! - Nàng hít sâu một hơi. Tất cả là tại ông già Tiểu Giáp nhiều lời này. Lần nào tên cầm thú đó về phủ, ông ta cũng đều răn dạy nàng vài lần: phải nắm lấy trái tim đương gia, phải nắm lấy dạ dày đương gia, nắm lấy đuôi tóc, nắm lấy y phục... nếu thực sự vẫn không hiệu quả, thì nắm lấy con hắc mã của đương gia cũng tốt!

Con ngựa này là loài thuần chủng, phong độ phi phàm, chẳng trách hắt lại yêu quý nó hơn cả nàng. Nắm lấy cái vó của Tó, chưa biết chừng, tên Hiểu Át đó thấy nàng thích cười ngựa mà lại để mắt đến nàng.

Nhưng nàng đã không nắm giữ được trái tim đen tối của hắt, cũng không nắm được dạ dày đen tối của hắt và đến cả con ngựa đó cũng chẳng coi nàng ra gì. Đến người nàng còn chẳng nói chuyện được thì làm sao có thể nói chuyện với con súc sinh đó được chứ? Tiểu Giáp đúng là đã đánh giá nàng quá cao rồi!

- Hồng rồi! Mau chải tóc, traTg điểm cho tiểu thư đi. Nhất định phải khiến đương gia kinh ngạc mới được. Nghe thấy không hả? - Giả quân gia ra lệnh cho mấy nha đầu.

- Giả quân gia, muốn làm hài lòng đương gia khó lắm ạ. Đương gia vốn có để mắt gì đến tiểu thư đâu.

- Đúng thế. Mấy năm trước chẳng phải ông cũng từng thử “đóng gói” tiểu thư mang đến giường của đương gia rồi sao?

- Theo tôi thấy, muốn hấp dẫn người có lẽ là không được rồi.

- Cô thì hiểu gì chứ? Tiểu thư đưa đến, chẳng lẽ đương gia có thể từ chối được sao?

- Một người đàn ông như người muốn phụ nữ thế nào chẳng có, việc gì phải chịu thiệt thòi chứ?

- ... Các cô bớt nói những câu vớ vẩn đi. Dẫn tiểu thư đi trang điểm. Nếu để lỡ việc ra đón đương gia thì các cô sẽ biết tay ta đấy. - Giả quân gia cố gắng nâng cái kệ lên, mấy nha đầu liếc nhìn nhau không phục, kéo tiểu thư bị Giả quân gia bịt miệng bịt mũi suốt cả buổi, sắp ngạt thở chết về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 6: Gà bay chó sủa đón đương gia (hạ)

Kiểu chào hỏi hạ lưu

Lo xong chuyện của Long đại tiểu thư, Giả quản gia vội vã đi ra cổng.

Ngoài cổng Long phủ, con ngựa dừng chân trước bậc thềm, Long Hiểu Át nhanh nhẹn xuống ngựa, đứng trước cổng lớn. Hắn đeo bên bộ y sam dài màu đen vải bó trúc xám. Đôi giày dính đầy bùn đất, một tay giữ dây cương, một tay vỗ vỗ con ngựa rồi vuốt bôm nó. Con ngựa đó cúi đầu hít hít vai hắn thể hiện sự gần gũi, làm cái môi mỏng của hắn lại nhếch lên thấy rõ.

- Nhìn kia, nhìn kia. Đương gia đanD cười! Đẹp quá! Nụ cười ấy mới dịu dàng làm sao. Chỉ đối với con ngựa yêu quý, đương gia mới nở nụ cười như vậy. - Mấy nha đầu đứng ngoài cổng phủ bắt đầu bàn tán.

- Đúng thế. Đương gia vừa nhìn thấy tiểu Mhur là sắc mặt lại lạnh băng. Tất cả đều do lỗi của tiểu thư. Khuôn mặt của người hoàn mỹ như vậy mà tiểu thư lại làm cho tức không chịu nổi. Nhìn xem, đôi mắt đó, hàmD mi đó, cái mũi đó, đôi môi đó...

- Cái miệng của đương gia đẹp thật đấy! Cặp môi còn mềm mại hơn cả các cô nương. Không biết chạm vào thì cảm giác thế nào nhỉ?

- Sao cô không nói là không biết hôn lên đôi môi đó thì cảm giác sẽ thế nào?

- Haizzz! Cô nói xem, tiểu thư nhà chúng ta đã hôn bao giờ chưa?

- Xì! Cô ấy ư? Cô ấy có thể đứng sát bên đương gia đã là giới lắm rồi. Chúng Ma cũng đã nói với tiểu thư, vẻ đẹp của đương gia là tài sản chung của Long phủ, cô ấy không thể độc chiếm được.

- Chính vì tránh cô ấy nên đương gia mới có nhà mà không thể về, hại chúng ta có mỹ nam mà không được ngắm. Hằng năm, chỉ đến Tết mới được thỏa lòng mong đợi, rồi lại một năm tương tư đau khổ. Híc! Haizzz! Nhưng năm nay sao chưa hết hè mà đương gia đã về thế nhỉ?

- Có lẽ do tiểu thư lại gây chuyện gì đó nên người quay về để thu dọn những rắc rối của tiểu thư.

- Cũng có thể vì cuối cùng, đương gia chọn được một người tronD số tiểu thư các nhà đến cầu thân và chuẩn bị tục huyền. Người cũng không thể lãng phí tuổi xuân với tiểu thư được.

- Rốt cuộc đương gia thích kiểu cô nương như thế nào nhỉ?

- Tóm lại là không giống như tiểu thư.

- Ủ... Có lý. Haizzz! Giả quản gia đến rồi. Suyt! Nói nhỏ thôi.

- Đương gia! Sao người cứ đứng ngoài cổng không vào thế? - Giả quản gia hớn hờ ra cổng đón. Thấy Long Hiểu Át lâu ngày không gặp, ông ra sức kéo hắn vào nhà.

Long Hiểu Át cười lạnh lùng gạt ra mấy lần, không nói tiếng nào, vừa dặn dò gia đình vừa nhú mảy nhìn Giả quản gia giãy bầy.

- Đương gia nhà chúng ta bốn ba bên ngoài bao nhiêu ngày, mình đầy bụi bặm, sao không thấy Long đại tiểu thư ra cửa đón.

- Tiểu... tiểu thư, cô ấy... - Giả quản gia nhìn Long Hiểu Át tiếp tục vuốt ve con ngựa yêu. Lễ nào Miểu thư phải đích thân ra đón thì đương gia mới chịu vào phủ. Đại đương gia à, tiểu thư đã chẳng còn chút uy quyền nào nữa rồi. Đầu cần mỗi lần về phủ lại phải ra uy với cô ấy như vậy chứ?

- Sao thế? Lâu ngày không gặp, Long đại tiểu thư thế nào rồi? Vẫn chẳng có chút Miến bộ gì, càng ngày càng được thể phải không? - Cậu gia đình không vui nhú mảy nhìn sang Giả quản gia.

- Tiểu Bính, tên tiểu tử thói tha này, từ sau khi đi theo đương gia, người không còn biết kính trọng tiểu thư nữa sao?

- Bây giờ chủ nhân của tôi là đương gia. Tiểu thư là chủ nhân của ông, chứ không phải chủ nhân của Tiểu Bính này. Hừ! Ông mau gọi tiểu thư ra đón đương gia đi. Chải tóc, trang điểm cũng không ích gì đâu. Chắc chắn là ông lại bảo cô ấy đi chải tóc, trang điểm để mê hoặc đương gia đúng không?

- Đương gia, người xem, Tiểu Bính cậu ta... - Giả quản gia đang định phàn nàn với Long Hiểu Át thì thấy mắt hắn đột nhiên sáng lên, hai con ngươi cử động, quét ánh nhìn về phía cổng Long phủ. Ông giật mình quay đầu lại Mhi phát hiện vật thể đang tiến ra ngoài, liền mặt này hớn hờ: - Tiểu thư, tiểu thư đến rồi. Đương gia, tiểu thư ra đón người đó.

- Hừ! - Tiếng hừ trong cổ họng hắn phát ra không rõ là ý gì. Đôi môi hắn lại nhếch lên, hai y tay chấp sau lưng, ánh mảy lạnh lùng nhìn nàng tay xách chiếc váy dài không quen mặc đang bước thấp bước cao đi tới, cho đến khi bộ váy màu vàng tơ ấy cũng trở nên lấm lem như chiếc giày phủ bụi trên chân mình.

Thấy nàng dừng bước trước cổng, dường như không kịp ngẩng đầu lên nhìn mình, hắn nhếch mép về không vừa lòng. Thật dám cá rằng, nàng có thể sắp ngã sòng soài trước mặt hắn và chông cả bốn vó lên để đón hắn hồi phủ.

Ý nghĩ vừa lóe lên Mhi quả không nằm ngoài dự tính, hắn đã nghe thấy nẩy tiếng kêu đau bên tai.

- Oạch! - Ngã.

- Uych! - Ngã vào hắn.

Quả là nàng đã không phụ sự kỳ vọng của hắn, nàng đã hoàn thành pha vấp ngã có độ khó cực kỳ cao trước mặt hắn. Chỉ có điều vị trí ngã lại cách xa so với hắn nghĩ đến mười vạn tám nghìn dặm.

- Tiểu thư! - Giọng Già quần gia run rẩy.

- Tiểu thư! - Tiểu Bính thở hổn hển.

- Tiểu thư! - Các nha đầu hoảng hốt.

- Ồ! - Dường như tất cả mọi người có mặt đều hốt hoảng.

- Ồ! - Nàng biết mình đã ngã sòng soài. Điều này cũng chẳng có gì là mới mẻ, đây cũng chẳng phải lần đầu họ thấy cảnh đó. Điều mới lạ chính là sự hốt hoảng và tiếng kêu thê thảm.

Ồ... không đúng. Chẳng lẽ mặt nàng đã va vào thứ gì? Sao không phải là mặt đất mà lại mềm mềm ẩm ẩm và có mùi quen thuộc như vậy? Vải lụa đen nào thế này? Lại còn mấy ông trúc xám gì nữa? Trò gì vậy?

Nàng không hiểu những câu hỏi đang quay cuồng trong đầu. Má nàng đang áp vào thứ gì đó ẩm ẩm nhưng lại nghe thấy những tiếng hoảng hốt xung quanh càng nổi lên.

Cuối cùng, không thể chịu đựng thêm được nữa, tiếng nghiêng rầm vang lên bên tai nàng, là tiếng của Long Hiểu Át - Long đại đương gia chết tiệt:

- Long Tiểu Hoa, cô tránh ra cho ta!

Tránh... tránh ra ư?

Muốn nàng tránh đi đâu?

- Bỏ cái bản mặt không biết sống chết là gì của cô ra khỏi chỗ đó của ta ngay.

Nàng giật mình. Nàng hoàn toàn không hiểu. Nàng hơi ngẩng đầu lên thì nhìn thấy khuôn mặt lạnh băng đang nhìn mình, đôi môi đầy hàm ý, đôi mày chau lại, răng đang nghiến ken két.

Nhìn... nhìn nàng ư? Sao hắn lại nhìn nàng? Ồ! Sao tay của nàng vẫn ôm hai chân hắn thế? Ồ! Mặt nàng vừa chạn vào thứ gì vậy? Ồ! Sao nàng lại quỳ xuống trước mặt hắn thế này? Lại còn mắt thấy, mũi dí sát vào chỗ đó của hắn nữa chứ.

- Tiểu thư, sao cô lại ngã xuống chân đương gia thế? Mặt cô va vào... của người ta. Ồi! - Già quần gia đang giải thích bổ sung khiến sắc mặt nàng giống như đồng tro tàn. - Đương gia không sao chứ ạ? Nếu thấy khó chịu thì để tiểu thư giúp người... ờ... xoa bóp ạ.

- Già quần gia, ông còn dung túng cho nữ quý háo sắc này sao? Đương gia là người có thể tùy tiện sờ mó như vậy à? Hừ! Tiểu Bính tôi đã sớm biết ông thêm muốn vị trí của đương gia từ lâu. Người vừa mới quay về, trước mặt bao nhiêu người thế này mà ông dám giở trò cầm thú với người. Đương gia, người không sao chứ ạ? - Tiểu Bính vội vàng dìu chủ nhân của mình nhưng Long Hiểu Át lại giơ tay ra hiệu cho hắn lùi lại. Cú va đó quả là không nhẹ, và không phải chỗ nào của đàn ông cũng chịu nổi cú va đó.

- Á! - Sau khi hiểu ra thì miệng nàng thét lên tiếng kinh hãi.

Nàng vội vàng buông chân hắn ra yìi chạm phải vật thể khó hiểu mà mình vừa va phải. Không biết liệu nó có bị "hỏng hóc" gì hay không? Mặt nàng thuôn ra, cố gắng đứng lên bằng đôi chân của mình.

Hắn cẩn thận tránh xa nàng ba bước, nhưng khi tới chỗ an toàn rồi, lại trừng mắt nhìn nàng, tiến gần chỗ nàng. Chỉ đến khi ép nàng lùi hắn vào bậc cửa thì đôi môi mỏng của hắn mới lạnh lùng nói:

- Lâu ngày không gặp, ta không ngờ cô lại có cách chào đón ngày càng hạ lưu như vậy.

Đúng là... hơi hạ lưu... Gửi lời chào xuống tận chỗ đó của người ta, còn không biết sống chết đụng chạm một trận... Hu hu... Tự nàng cũng thấy ngại khi giải thích điều đó cho chính mình...

Long Tiểu Hoa cố cười gượng gạo với Long Hiểu Át. Hắn thì đã nở một nụ cười lạnh lùng băng giá khiến son nôi của nàng muốn đông cứng cả lại.

Thôi rồi, thôi rồi. Phong cách "mẹ kế" của hắn bắt đầu phát huy, chắc chắn hắn lại nghĩ ra trò biến thái gì đó để giày vò nàng rồi. Nàng tuyệt đối không thể để hắn ép mình xem tranh khiêu dâm cả tối, rồi lại vứt nàng một xó với con cồn cào, thêm muốn vô hạn, chà đạp lên danh dự trinh nữ của nàng...

Nàng còn phải đợi bạch mã hoàng tử đến cứu nàng thoát khỏi tai họa. Nàng không muốn là trinh nữ đầu tiên chết vì dâm dục. Tuyệt đối không muốn.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 7: Quy tắc dùng bữa của Long gia

Công bằng mà nói, Long Tiểu Hoa không thích cái tên của chính mình, giống như nàng không thích tâm hồn hơi quá mức lương thiện ngốc nghếch động lòng vào những lúc không thích hợp của mình. Nàng vốn chẳng phải người quá lương thiện nhưng mười năm trước, tại sao nàng lại đại độ làm ra cái việc đáng hận nghìn năm, đó là đưa tai họa Long Hiểu Át về nhà nuôi dưỡng chứ? Nàng đem tất cả những sai lầm quy kết rằng, đó là do thời niên thiếu không hiểu biết, bị lừa mất trước sắc đẹp, và còn bởi vì cái mâu thuẫn tâm lý nữ nhi thường tình vốn có trong nàng. Cũng giống như mâu thuẫn trong cái tên của nàng vậy. Họ Long - mới dữ dội và khí thế làm sao.

Sao lại không phối với cái tên nào đó cũng khí thế và hiên hách chứ? Nhưng mẹ nàng đã làm hỏng cả cái họ hoàn mỹ của nàng bằng cách đặt một cái tên cực kỳ tâm thương - Tiểu Hoa, khiến cho nàng gặp bao nhiêu tai họa.

Long Tiểu Hoa, cái tên nghe rất lộn xộn, rất mâu thuẫn, nhưng cũng là cái tên rất nữ tính. Tuy vậy, nàng vẫn thích người khác gọi mình là Long cô nương, Long tiểu thư hoặc là Long Nhi hơn. Thực ra gọi nàng là Tiểu Long Nữ thì nàng cũng không phản đối, nhưng vẫn có người muốn ra đòn trả miếng, luôn gọi rõ cả họ lẫn cái tên mâu thuẫn của nàng. Cũng chỉ vì hồi đó khi đưa hán về, trong nhà mới có Giáp, Bính, Đinh, còn thiếu Át nên nàng đặt cho hán cái tên là Hiểu Át, và hán ghim hận đến tận bây giờ.

Hơn nữa, từ khi nàng có cái tên 1227 đến nay, ba chữ Long Tiểu Hoa cũng chỉ còn một mình hán thích gọi mà thôi.

Nàng không mong đợi gì ở người đàn ông không chút độ lượng này, mà chỉ cố hiểu hơn những đòn trả thù ngày càng cay độc của hán. Việc đầu tiên hán làm khi về phủ là dong cờ gỗ trống đi tắm, khiến nàng khó mà quên được mà mình đã áp vào bộ phận quan trọng của Long đại đương gia, từ lúc này, đã không thể gột sạch bụi trần nữa. Tắm xong, tóc còn chưa khô, hán đã mặc đồ, thư thái an nhàn ngồi trên ghế chủ tọa nghe các vị chương quỹ báo cáo sổ sách. Từng tập, từng tập sổ sách chất lên bàn, hán nhìn mà không hề biến sắc, nhưng mặt nàng lại vàng như nghệ.

Hán nghiêng người, lật một trang, con mắt tiếp tục dò xét, tay vân vê dưới môi.

- Mang trà lên đây.

Đinh nha đầu vội vàng bụng mấy chén trà mang vào đại sảnh, đặt một chén lên trước mặt đương gia nhưng đương gia lại nhíu mày, ngăn đầu không hài lòng nhìn vị tiểu thư nào đó đang nhàn nhã đứng ở đầu đó, có ý mà không nói...

- Cô còn không lại hầu hạ, đứng ngây ra đó làm gì?

Hầu hạ hán ư? Dựa vào cái gì mà nàng phải hầu hạ hán chứ? Vợ chồng người ta xa nhau lâu ngày còn phải giữ khoảng cách, hán muốn để người khác bàn tán sao? Mặt nàng khẽ động nhưng vẫn đứng im tại chỗ.

Hán cũng chẳng nói gì, chỉ cười lạnh lùng, lờ mờ một cái bắt Đinh nha đầu phải bê chén trà chứ không cho cô đặt xuống. Đinh nha đầu miễn cưỡng giữ tư thế nửa ngồi nửa quỳ, đau khổ nhìn tiểu thư của mình... Tiểu thư, cô đấu với đương gia, sao không chọn lúc Tiểu Đinh không có mặt chứ? Tiểu Đinh thật sự chỉ là một tiểu nha đầu bất hạnh mà thôi.

Không quen nhìn thái độ cao ngạo của Long tiểu thư, Tiểu Bính lập tức lên tiếng đòi công bằng cho chủ nhân của mình:

- Tiểu thư, đương gia vất vả quản lý cơ nghiệp cho tiểu thư. Cô đứng một bên ăn trắng mặc trơn đã chẳng nói làm gì, lẽ nào muốn cô bụng cho một chén trà cũng không được sao?

Giả quân gia cúi đầu thì thầm bên tai nàng:

- Chuyện nhỏ không nhin sẽ làm hỏng việc lớn. Cô nên giữ vẻ hiền thực, nắm giữ trái yim đàn ông từ việc bưng trà. Đương gia có mấy khi để cô lại gần mình, tiểu thư mau đi đi.

- ... - Đây là đòn trả thù. Chắc chắn hán đang trả thù chuyện ngoài cổng phủ. Nàng biết hán sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này nhưng cũng không ngờ rằng cách báo thù của hán lại nhanh hơn sấm nổ không kịp che tai như vậy.

Đảo mấy, bữu môi, nàng đón lấy chén trà trên tay Tiểu Đinh, hít một hơi thật sâu rồi miễn cưỡng mỉm cười, bưng đến trước mặt Long Hiểu Át nói:

- Đại đương gia, mời dùng trà. Cẩn thận kéo bóng miệng. Để tôi thổi giúp nhé...

- Đặt xuống. Cô bớt làm những việc thừa đi.

Hắn nhủ mày, ý bảo nàng đặt chén trà xuống rồi về chỗ. Đường như hắn vẫn còn kinh hãi bởi cách chào hỏi hạ lưu của nàng trước công ban này. Tốt nhất là hắn bảo nàng làm gì thì nàng hãy làm đó, không bảo nàng làm thì nàng đừng nhiều chuyện.

- ... - Xi! Trong lòng nàng chỉ muốn nhổ một bãi nước bọt lớn vào chén trà ấy.

Hắn bê chén trà lên nhấp một hớp rồi vừa đảo mắt qua sổ sách vừa vờ như tán chuyện:

- Gần đây có vị Bạch công tử nào đến không?

- À, đương gia nói vị công tử mặc toàn đồ trắng, khinh công tuyệt đỉnh ấy à? Nếu là vị công tử đó thì... người ta đã bị tiểu thư đánh cho bỏ chạy rồi. - Chương quỹ 420 báo cáo kết quả tình hình thực tế khiến cho Long Hiểu Át phải giương mắt lên khó hiểu.

- Cô đánh người đó ư? - Là người đó bỏ qua cho cô thôi. Cuối cùng, từ cổ họng hắn bật ra tiếng “hừ” chẳng rõ là ý gì. Đường như hắn rất không hài lòng với hành động ấy của nàng.

- Tiểu thư không chỉ đánh người đó mà còn đập hồng nửa gian phòng ăn.

- ... - Thái độ coi thường càng tăng lên.

- Tiểu thư không chỉ đập hồng nửa gian phòng ăn mà còn đứng trên ban công chửi bới người ta nữa à.

- ... - Thái độ coi thường lên đến cực điểm, hắn liếc nhìn ai đó.

- Tiểu thư không chỉ đứng trên ban công chửi bới người ya mà còn làm mấy vị khách vừa bước vào quán sợ quá bỏ chạy.

- Chương quỹ 420, ông đừng có lần nào báo cáo cũng dùng cụm từ “không chỉ, mà còn”. Bớt dùng những từ ngữ như vậy để đặt câu đi được không? - Cuối cùng, ai đó không chịu nổi những lời tố cáo nữa, đã phải hét lên.

- Cô chẳng nói với Ma, phải dùng những câu như thế nào để ghi lại những thành tựu hiển hách của Long Miêu Hoa cô sao? - Long đại đương gia xen vào, đặt quyền sổ trên tay xuống, hai tay khoanh trước ngực đợi nàng giải thích.

- Ai bảo người đó là kẻ ăn quýt! - Nàng tự biện minh cho mình. Kể cả là người đứng đầu thì cũng không thể ngúng nhục cho bằng hữu thân thiết gì đó của mình làm như vậy, không thể để bạn bè có quan hệ thân thiết đến khách điểm ăn quýt được. Nàng chính là muốn cho hắn biết, không phải cứ họ Bạch là có thể tới chỗ nàng ăn quýt, nếu còn dám làm vậy, nàng sẽ đánh cho thành kẻ ngốc.

- Người đó không trả tiền sao? - Long Hiểu Át không quan tâm, hỏi chương quỹ và thấy ông ta gật đầu. Hắn nhủ mày nói: - Ghi vào sổ nợ.

- Haizzz! Đó chẳng phải là bằng hữu của đương gia sao? Còn ghi vào sổ nợ à? - Chương quỹ bàng hoàng.

Long Hiểu Ám gấp sổ lại, buông tiếng cười lạnh lùng và ánh mắt cổ quái:

- Ta nói người đó là bằng hữu của ta khi nào? Ghi vào sổ nợ, lần sau nhớ đòi. Ya ghét nhất là những kẻ ăn quýt.

- Vâng, thưa đương gia. - Chương quỹ 420 rất sùng bái ông chủ của mình. Đường như ông ta rất tôn thờ con người máu lạnh chỉ có bạc mà không nhận lộc thân[1] ấy.

[1] Lộc thân gồm cha, mẹ, vợ, con, anh chị, em.

Quả nhiên chỉ cần nhìn thấy bạc thì động vật máu lạnh đó lộc thân cũng không nhận. Long Tiểu Hoa lạnh toát cả người, dịch từng bước, tránh xa hắn một chút nhưng lại bị Giả quản gia đứng ở bên huých, đưa mắt với ý bảo nàng lại gần đương gia. Tốt nhất là sà đến, nắm chân, bóp vai, xoa ngực cho hắn. Tốt nhất là xoa vào bộ phận quan trọng vừa bị đối xử tàn khốc lúc này. Nàng cắn răng nhìn Giả quản gia, thể hiện tinh thần thà chết không chịu khuất phục của mình.

Giả quản gia cảm thấy ánh nhìn của ai đó không hợp tác nên đã dứt khoát bước lên một bước, cười với đương gia:

- Đương gia đi đường mệt mỏi chắc cũng đói rồi. Tiểu thư nghe nói đương gia về đã vào bếp làm những món ăn mà người thích ăn nhất đấy à. Tiểu thư thật sự rất quan tâm đến người. Cũng không còn sớm nữa. Hay là các vị chương quỹ cùng ở lại dùng bữa tối nhé.

Hắn liếc nhìn nàng tỏ vẻ chế cười:

- Ta thực sự không biết. Hóa ra cô lại mong ta về như vậy.

- ... Đương gia cảm thấy thế nào? - Nàng bắt đầu dĩ đáp lại. Mọi người xung quanh không rõ hai người bọn họ thù địch nhau đến thế nào, còn hoài nghi rằng trong lòng đương gia không phải chỉ có những con số.

Người luôn ảo tưởng rằng hai người họ có thể ân ái hòa hợp vẫn đang ở đó:

- Đúng vậy, đúng vậy. Tiểu thư ngày nhớ đêm mong đương gia, cơm chẳng buồn ăn, gầy đi trông thấy, vì phu quân...

- Giả quân gia, ta đề nghị ông, tốt nhất đừng theo cô ta đọc những cuốn sách không hợp với mình. Nếu không đầu sẽ không chứa nổi đâu. - Hân tuôn ra một tràng với ông già Tiểu Giáp rồi cất bước đi thẳng đến phòng ăn: - Cùng dùng bữa thôi.

Những người xung quanh lập tức như các vì sao vây quanh mặt trăng đi theo hân mà không nhìn lại hai người một già một trẻ đàn ông nhìn chủ nhân uy nghiêm của họ với vẻ hậm hực.

Phòng ăn nhà họ Long tương đối đặc biệt. Không giống những gia tộc khác thích dùng bàn tròn thể hiện sự đoàn viên, hòa hợp, cả nhà vui vẻ. Từ sau khi phu nhân qua đời, đương gia bái đường bỏ vợ, Long đại tiểu thư bị mất vị thế, thì chuyện đoàn viên tuyệt đối không có, chiếc bàn tròn đã sớm bị dẹp đi.

Thế là một chiếc bàn dài bằng gỗ sơn đỏ được đặt vào chính giữa phòng. Xung quanh bàn là hàng loạt những chiếc ghế cao, đệm rộng, và cũng có một loạt những chiếc ghế gỗ thấp bé. Theo quy tắc của đương gia, dù là tiểu thư hay là kẻ dưới, người có công thì sẽ được ngồi ở vị trí cao, kẻ gây họa không có năng lực thì tự nhiên sẽ phải ngồi vào những chiếc ghế thấp đó. Tốt nhất là không gấp nổi cả rau mà chỉ có thể ăn cơm không.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Dùng bữa xong tiếp tục ngược đãi

Vừa vào phòng ăn, hai người lập tức phân biệt ranh giới. Long Hiểu Át dẫn theo một nhóm người đi lên vị trí cao, Long Tiểu Hoa cùng một nhóm người đi xuống vị trí thấp. Con chó quân chân Tiểu Bính luôn làm vừa ý chủ nhân cũng được luận công ban thưởng vị trí ngồi. Kết quả, với thành tích đuổi người, đập quán, chửi bới hôm nay, nàng vẫn phải ngồi ở vị trí thấp nhất nhưng vị trí đó đã bị Tiểu Đình ngồi mất rồi. Nàng thở dài, tại sao thế giới này lại có nhiều Long Hiểu Át đến trừng trị nàng như vậy. Thường ngày hân không ở nhà, Giả quân gia ngồi vị trí của hân, cứ thế theo thứ tự, nàng còn có thể ngồi bên Tiểu Đình, tại vị trí cuối cùng, trên một chiếc ghế nhỏ ọp ẹp. Nhưng hân quay về, vẫn theo thứ tự thì vị trí của nàng lại bị đẩy đi. Tiểu Đình nhìn tiểu thư đứng bên bàn không có chỗ ngồi thì rụt cổ thì thào:

- Tiểu... tiểu thư, hay là tiểu thư và Tiểu Đình ngồi chung một ghế nhé. Chúng ta mỗi người một nửa ghế.

Nàng nhìn Tiểu Đình dịch mông để lại nửa chỗ trống cho mình:

- Híc... Tiểu Đình, vẫn còn có em đối xử tốt với ta. Hồi đó, ta nên nói với mẹ, ta muốn gả cho em. Híc!

- ... Ồ... Em không để tiểu thư ngồi được nữa. - Cô hoàn toàn không muốn lấy tiểu thư. Cô chẳng có chút dũng khí nào cả.

- Đây, em làm ta cảm động rồi lại nói ra câu vô tình thế sao? - Nàng trừng mắt, rồi bỗng cảm thấy có người đang nhìn mình, nàng nghiêng đầu và phát hiện ánh mắt của Long đại đương gia ở rất xa họ. Ánh mắt đó nhắm thẳng vào nàng rồi dời đi. Sau đó, đương gia vẫy tay gọi Tiểu Bính lại, thì thầm với hân vài câu. Tiểu Bính lập tức gật đầu chạy ra khỏi phòng ăn. Không lâu sau, hân mang đến một chiếc ghế nhỏ.

- Đây, Long Tiểu Bính, đừng nói với ta là chủ nhân của các người định để ta ngồi chiếc ghế này...

- Đương gia thấy cô đáng thương, không nỡ để cô không có chỗ ngồi. Cô còn không biết cảm ơn? - Long Tiểu Bính hứ một tiếng, không nói thêm nữa, đưa chiếc ghế nhỏ cho nàng rồi quay đầu đi về bên chủ nhân.

Nàng ôm chiếc ghế nhỏ đó đứng nguyên tại chỗ trước ánh mắt của tất cả mọi người, con giận trong nàng cuộn cuộn bốc lên. Cho dù là mẹ kế cũng không thể ngược đãi người ta như vậy chứ.

Rầm! - Nàng đập mạnh tay xuống bàn, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Nàng hít một hơi thật sâu, quát lên giận dữ:

- Rốt cuộc ai là chủ cái nhà này?

- Ta là chủ. Làm sao hả? - Giọng nói không hề do dự từ vị trí cao dội xuống.

- Không sao. Tôi chỉ tiện hỏi thế thôi. Mọi người ăn cơm đi. Hi hi... - Hu hu... sự thực đã chứng minh, dũng khí và khí thế của Long Tiểu Hoa đều chỉ đến trong giây lát và biến mất ngay sau đó. Nàng lại giống như quả bóng da xì hơi xẹp lép.

Nàng chấp nhận số phận cầm chiếc ghế nhỏ đang định ngồi xuống cạnh Tiểu Đình, thì nghe thấy tiếng nói từ vị trí cao đó lại vang lên:

- Ngồi bên cạnh ta đây này.
- Hà?
- Ta bảo cô mang ghế lại ngồi cạnh ta. - Hấn hết kiên nhẫn nhẩn mạnh một lần nữa.
- ... Ồ ờ ờ.

Nàng lập tức bê chiếc ghế nhỏ đến bên hấn, đặt xuống, ngồi xuống, thu hút ánh nhìn của hấn.

Nhưng vừa ngồi xuống, chiếc bàn ăn đã che kín cả đầu nàng. Bê bát com trắng, cầm đũa đang nghĩ xem làm thế nào để không thu hút sự chú ý của mọi người mà vẫn gấp được món mình thích. Đường như nàng vừa nhìn thấy món sườn mà mình thích lắm nhất, loại không có thịt mỡ mà ngày thường chắc chắn Giả quân gia sẽ mang nó đến trước mặt nàng để nàng thưởng thức.

Nàng đang mơ tưởng đến món sườn xào chua ngọt thì cảm giác một gắp rau bay qua đỉnh đầu mình, trong nháy mắt nó đã rơi vào bát của nàng. Nàng mơ màng ngẩng đầu lên nhìn người vừa gắp thức ăn cho mình thì nhận ra đó là Long Hiểu Át. Hành động như thể mình vừa ban phát thức ăn cho người khác, hấn rất hài lòng. Khốn khiếp, hấn còn không thèm nghĩ xem, là ai đã hại nàng ra nông nỗi này!

- Cô nhìn ta làm gì? Mau ăn đi.

Nàng liếc nhìn chỗ rau mà hấn gắp vào bát mình. Đây là gì? Món này sao? Hấn quá sĩ nhục nàng rồi! Nàng không thèm. Hừ! Thà ăn com không còn hơn.

Hấn thấy nàng không động đến chỗ rau đó, cũng không nói thêm. Đường như hấn chẳng buồn quan tâm đến nàng mà quay đi tiếp tục ăn.

Giả quân gia trò chuyện với hấn:

- Đương gia, lần này vẫn chưa đến cuối năm, sao bỗng nhiên người quay về thế?
- Sao vậy? Đây không phải là nhà ta à? Không chào đón ta về phủ sao? - Hấn vờ cười trả lời.

Đúng vậy. Không chào đón. Mau cút đi!

Người đang ăn com không, miệng đầy com, thầm nghĩ trong lòng.

- Đương nhiên không phải vậy. Đương gia quay về là tốt nhất. Lão hủ rất vui. Mọi người rất vui. Tiểu thư, cô ấy... à, vui nhất đấy ạ. Hà hà!

Tiểu Bính liếc nhìn Giả quân gia vẫn chưa từ bỏ ý định tác hợp cho đôi vợ chồng xa cách, lạnh lùng nói:

- Hừ! Cô ấy vui hay không thì sao chứ? Lần này, đương gia về là vì Lâm viên ngoại ở phía đông thành có chuyện muốn bàn với đương gia.
- Lâm viên ngoại ư? Lão già đó sao? - Giả quân gia đặt đũa xuống: - Đương gia, không phải lão hủ nhiều lời nhưng đương gia còn gì để nói với lão già đó ă? Hồi đó, khi phu nhân qua đời, khách điếm đứng trước nguy cơ phá sản, lão ta còn giậu đồ bìm leo. Nghĩ đến đây, lão hủ đã thấy uất hận trào dâng rồi.

Long Hiểu Át cười nhạt không nói, chỉ gắp một miếng đậu phụ thả xuống dưới bàn như thể vứt đi vậy.

- Thì cũng có lúc này lúc khác. Giả quân gia chưa từng nghe câu, trên thương trường không có tình bạn tuyệt đối, chỉ có lợi nhuận tuyệt đối thôi sao. Đây là câu đương gia đã dạy cho Tiểu Bính. Hơn nữa, Lâm viên ngoại còn có ý gả nhị tiểu thư của mình làm phu nhân của đương gia. Người ta có lòng thành như vậy thì tại sao phải từ chối chứ?

Không thèm để ý đến chuyện tranh luận của hai người Giáp, Bính, hấn tiếp tục gắp giá thả xuống dưới bàn nhưng người nào đó vẫn cứ ăn com trắng.

- Gì cơ? Muốn bàn chuyện kết hôn với đương gia sao? Điều điều điều điều này sao có thể được chứ? Tiểu thư đó, cô ấy...
- Lâm nhị tiểu thư nhà người ta học rộng biết nhiều, tao nhã ôn hòa, thanh tú dịu dàng, tinh thông cảm kỳ thi họa. Tại sao không lấy được chứ?
- Nhưng nhưng nhưng... tiểu thư, cô ấy cũng...
- Tôi muốn ăn sườn. - Không chịu nổi sự sĩ nhục của Long đại đương gia, nàng đã thốt lên tiếng nói chính nghĩa nhưng lại càng khiến cho Tiểu Bính coi thường mình hơn.
- Tiểu thư, cô ấy làm sao? Một Long tiểu thư chỉ biết gặm xương sườn mà đòi sánh với người ta?
- Tiểu thư, cô mau ăn giấm đi, mau ăn giấm đi [1]. - Đúng là hoàng đế chưa lo, thái giám đã sốt ruột, Giả quân gia kêu lên. - Ngoài chuyện ăn xương sườn, cô ấy còn có thể làm rất nhiều việc.

[1] Ăn giấm: Có nghĩa là ghen tuông, nổi cơn ghen.

- Ăn giấm cái gì chứ? - Nàng lau cái miệng không dính chút dầu nào. Hứ hứ! Làm việc cả ngày mà còn không cho ăn chút đồ béo, nàng sắp gầy trơ xương rồi đây này. Sườn sao có thể ăn cùng giấm được!

Hắn nhìn nàng hứ một tiếng lạnh lùng rồi gấp miếng xương gior ra trước mặt mình:

- Xem ra, miếng sườn này còn ngon hơn cả giấm? - Hắn muốn xem miếng sườn ngon hơn giấm ở điểm nào?

Nàng nhìn hắn gấp miếng sườn thì lập tức mắt sáng lên, bê bát com trắng đưa theo. Hắn sang trái nàng sang trái, hắn sang phải nàng sang phải. Hiếm khi thấy cảnh vợ chồng hợp nhau đến thế nhưng làm sao Giả quân gia có thể vui nổi cơ chứ?

- Hứ! Ông xem đi. Tôi nói rồi mà. Cô ấy chỉ biết có gặm xương sườn mà thôi. Phụ nữ mà không biết ghen tuông thì làm sao xứng với đương gia được? Đương gia xem, cô ấy làm gì có chút nữ tính nào chứ? - Tiểu Bỉnh đưa ra lời nhận xét.

- Ghen tuông và nữ tính thì có liên quan gì đến nhau? - Long Tiểu Hoa tỏ rõ bất đồng với kết luận của Tiểu Bỉnh. Hai chữ thần bí “Nữ tính” sao có thể giải thích một cách thô lỗ bằng hai chữ “Ghen tuông” được!

- Về nữ tính của bốn tiểu thư ẩn sâu nơi này. Khi nào gặp được bạch mã hoàng tử thì nó sẽ tự khắc xuất hiện, nhưng bây giờ ta chỉ ngửi thấy mùi sườn xào thôi. - Nàng làm tư thế vỗ ngực thể hiện niềm tự hào về “về nữ tính” ẩn sâu của mình.

Rầm! - Tiếng đĩa đập mạnh xuống bàn. Nàng tròn mắt nhìn miếng sườn đỏ được bàn tay nặng nề của hắn quăng lại trên đĩa. Lúc này khuôn mặt hời hợt không hề thích hợp chút nào.

- Hứ! - Tiếng hứ phát ra từ cổ họng hắn. Liếc mắt đoán chừng ai đó đã lại cầm đĩa lên và từ bỏ miếng ăn vừa rồi, nàng đứng dậy khỏi chiếc ghế nhỏ và nhào đến quét sạch đĩa sườn xào chua ngọt trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Nàng đã dùng hành động thực tế để cho thấy “về nữ tính” của mình quý giá đến nhường nào, không phải ai cũng có thể dễ dàng thấy được.

- Hóa ra, Long đại tiểu thư lại keo kiệt thể hiện nữ tính trước mặt ta đến thế? - Long mày hơi dựng lên, thứ ngữ điệu không rõ vui hay giận của hắn khiến những người xung quanh chẳng còn hứng thú gì mà ăn nữa, chỉ muốn buông bát bỏ đi.

Nhưng cuối cùng ai đó đã gặm nhấm chân dung của chính mình lại hoàn toàn không cảm nhận được bầu không khí buốt lạnh trên đỉnh đầu. Nàng bê bát ngồi xuống chiếc ghế nhỏ, đặt đĩa và bát com xuống đất, chuyên tâm gặm nốt miếng xương sườn mình hằng mong nhớ mà chẳng hề cảm thấy hình tượng và dáng vẻ vừa nãy của mình cực kỳ không phù hợp.

Nàng đang thưởng thức miếng ăn ngon và hận là chân tay mình không giúp ích được nhiều cho cái miệng với miếng sườn cứng ngắc đó. Tóm lại hắn đã gọi nàng đến bên nhưng nàng lại dứt khoát hạ thấp hình tượng của mình cho hắn xem. Bỗng nhiên, mũi nàng ngửi thấy mùi hương không giống như thức ăn đang xộc vào mũi mình. Quệt cái miệng đầy dầu mỡ, nàng ngẩng đầu lên và phát hiện hắn không nhìn nàng, chỉ tiện tay đưa cho nàng một chiếc hộp mà nàng không rõ là thứ gì.

- Tặng cô đây. - Khẩu khí và thái độ đều như thể người tặng quà.

- Tặng... tặng tôi ư? - Nàng có chút sợ hãi nhìn Long Hiểu Át, nặng nề nuốt nước miếng, cảm thấy khó tin trước món quà của hắn. Hắn lại chủ động tặng quà cho nàng sao? Thật kỳ lạ! Thật đáng sợ! Hắn định giờ trò gì ư?

Chẳng lẽ muốn lấy thứ đó để so sánh với miếng sườn trên tay nàng?

- Cô bỏ miếng sườn xuống cho ta. - Hắn nắm lấy tay nàng, thể hiện thái độ quan tâm rõ ràng, càng ngày hắn càng nghi ngờ, liệu rằng nàng có mấy chữ “Nữ tính” hay không?

Nàng lập tức gặm nốt miếng sườn nhai một cách ngon lành rồi vút mẩu xương xuống đất tỏ ra là mình rất nghe lời.

Hành động hào phóng của hắn đối với nàng đúng là khó hiểu. Hắn đặt chiếc hộp đó lên bàn, buông đĩa xuống, đứng dậy, xem ra hắn đã bị cái miệng ngon lành của nàng đánh bại.

Hắn vừa đứng lên thì tất cả mọi người cũng lập tức buông đĩa, đi theo hắn ra khỏi phòng ăn, giờ chỉ còn lại mình Giả quân gia đang nhìn Tiểu Bỉnh nói:

- Đã thấy chưa? Trong lòng đương gia vẫn có tiểu thư. Đương gia vừa tặng quà cho tiểu thư đấy. Tiểu thư mau mở ra xem là món quà gì đi.

Nàng gạt mỡ ở miệng và mở chiếc hộp ra. Một làn phấn thơm bay lên khiến nàng suýt nữa thì sặc:

- Phi! Thứ quái quỷ gì thế này? Thối chết đi được. Tiểu Giáp, có phải là thuốc độc không? Hắn muốn đầu độc tôi sao?

- Tiểu thư, tiểu thư! Trời ơi! Đương gia đã tặng đồ trang điểm đấy. Đây là một bộ đồ trang điểm.

- Đồ... đồ trang điểm ư? - Nàng bàng hoàng nhìn cái hộp nhỏ đó. Ánh mắt hoài nghi hướng theo Long Hiểu Át ở ngoài đại sảnh, khó khăn lắm nàng mới nuốt được nước bọt.

Người xưa có câu “Nữ vi duyệt kỹ giả dung”[2].

[2] Nữ vi duyệt kỹ giả dung: Con gái làm đẹp vì người mình yêu.

Đương nhiên nàng hiểu lý lẽ này. Hấn tặng nàng đồ trang điểm, lẽ nào muốn nàng bộc lộ về nữ tính của mình? Hấn muốn trêu chọc dây thần kinh cảm xúc vô cùng nhạy bén của nàng sao? Đó không phải là nói hấn đối với nàng...?

Híc híc híc! Nàng cảm thấy, ngay từ nhỏ hấn đã có cách nghĩ rất kỳ lạ về nàng. Liệu đó có phải cảm tình thời thơ ấu không? Nhưng dù sao nàng cũng như cha mẹ tái sinh ra hấn, nhất hấn về nuôi. Hấn có đối xử với nàng thế này hay thế khác thì cũng là chuyện đã qua rồi, chỉ tiếc rằng mẹ kế thì vẫn là mẹ kế, mãi mãi không thể biến thành hoàng tử. Có điều, nàng sẽ cho hấn một góc nhỏ trong trái tim của nàng...

- Giả quân gia, Tiểu Bính, hai người chớ nghĩ ngợi quá nhiều. Đây là đồ trang điểm mà người ta gán nợ cho đương gia đấy thôi. Nha đầu ở Long phủ ai cũng có phần, Tiểu Đình tôi cũng có. Nếu ông muốn đem cúng phu nhân đã qua đời để tỏ lòng hiếu kính cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

- ...

- Tiểu thư, sao tự nhiên tiểu thư lại đá em thế?

- Ta ghét những kẻ không để cho ta mơ hết giấc mộng của mình. - Hiếm khi nàng mơ tưởng một chút. Nàng còn mơ tưởng mẹ kế thay đổi thái độ với nàng, nhưng ít nhất thì cũng đợi nàng mơ xong rồi hãy phá vỡ giấc mộng đẹp của nàng chứ.

- ...

- Ta còn ghét kẻ không để cho ta gặm hết miếng xương sườn.

- ...

- Ta ghét nhất kẻ tặng ta đồ trang điểm.

- Đương gia, tiểu thư nói cô ấy ghét người! - Tổng kết tất cả những câu nói của Long tiểu thư, Tiểu Bính nói vọng ra đại sảnh.

Đại sảnh lập tức vang lên tiếng chén trà rơi xuống đất, tiếng đồ sứ vỡ tan, tiếp đó là...

- Gọi Long Tiểu Hoa ra quét dọn, lau nền nhà, pha trà và ra chuồng ngựa!

- Đương gia bảo tiểu thư ra chuồng ngựa làm gì ạ?

- Cho ngựa ăn.

- ... Vâng, thưa đương gia.

Đoạn đối thoại vọng lại khiến Tiểu Bính nhướn mày, nhìn khuôn mặt đang nhăn nhó của Long Tiểu Hoa:

- Tiểu thư, cô còn đứng ngây ra đó làm gì? Đương gia bảo cô đi làm việc đấy.

- ... - Đây là nhắm vào nàng. Đây rõ ràng là nhắm vào nàng.

- Phải rồi. Ngựa của đương gia chỉ thích ăn yến mạch. Cô đừng cho nó ăn linh tinh nhé. Nó mà tức giận là sẽ đá người đấy.

- ... - Đây là ngược đãi. Đây rõ ràng là ngược đãi mà.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 9: Thế giới mà ngay cả “mẹ kế phiên bản nam” cũng có nữ nhân thèm muốn

Bôn Tiều. Đó là tên con ngựa đen ngu ngốc của Long Hiểu Át.

Nghe Tiểu Bính nói, đó là cái tên mà chủ nhân hấn đã chọn ra từ tên tám con ngựa của Chu Mục Vương được viết trong cuốn Thập Di Ký. Ngựa Bôn

Tiêu vượt nghìn dặm đường, bụi không dính chân.

Nhưng đối với Long Tiểu Hoa, một con ngựa đen mà mang cái tên đầy cảm xúc, tốt đẹp và cảm tính như vậy quả là không cần thiết. Chính vì thế, nàng cũng đã từng đề nghị Long Hiểu Át đổi tên cho con súc sinh chạy quá nhanh này. Có thể tùy chọn cái tên nào đó như: Đại Hắc hay Hắc Mao gì đó, một cái tên thường gặp, như vậy chẳng cần thân thiết hơn sao? Gọi lên nghe cũng thuận miệng. Chỉ cần gọi Đại Hắc thì con ngựa đen chạy đến. Như vậy chẳng phải là rất hay sao?

Nhưng đương gia nhà họ không hiểu hết được sự sâu sắc trong đề nghị của Long Tiểu Hoa mà liếc nàng rồi buông một câu:

- Ta không “tùy tiện” như cô. Cô ra ngoài đi.

- ...

Tùy tiện ư? Nàng tùy tiện lúc nào? Tên của một con súc sinh cũng có thể ví von với sự trong trắng của nàng sao? Liệu có phải khả năng của hần từ nhỏ đến lớn đã quá hạn hẹp không? Bôn Tiêu, Bôn Tiêu, nàng cũng không tin trình tiết của tên nam nhân cười con súc sinh khôn khéo “Chạy suốt đêm”[1] này lại có thể so bì với trình tiết của nàng.

[1] Tên con ngựa là Bôn Tiêu, “Bôn” nghĩa là chạy, “Tiêu” nghĩa là đêm, nên ý nghĩa cái tên là nói con ngựa quý có thể chạy suốt đêm không mệt mỏi.

- Bôn Tiêu, đương gia sai tiểu thư đến cho người ăn đấy.

Tiểu Bính treo chiếc đèn lồng giấy lên cột chuồng ngựa, hát hàm ý bảo Long tiểu thư mau làm việc đi. Long Tiểu Hoa nhắm mắt bê một chậu yến mạch thất thủ bước vào chuồng ngựa.

- Thường ngày đều là tôi cho con ngựa Bôn Tiêu của đương gia ăn. Cô biết đấy. Bôn Tiêu không thích ai lại gần nó trừ đương gia. Nếu tôi không đi cùng cô thì chắc chắn bộ móng sắt của Bôn Tiêu sẽ đá cô ra ngoài.

Đúng vậy. Chủ ngựa hần tinh nghĩa sâu nặng còn nàng là người ngoài, một năm mới gặp có một lần. Nàng cũng không mong đợi gì con súc sinh này có thể ghi nhớ giọng nói và nụ cười của mình. Nàng cười lạnh lùng. Thật tệ khi phải cho con ngựa này ăn trong ánh nến leo lét. Nàng giơ tay ra mà cũng không nhìn thấy năm đầu ngón tay của mình. Tuy nàng có thể thấy được bóng nó nhưng kiếp sau nó đi đầu thai làm ngựa bạch thì sẽ tốt hơn.

- Chạy suốt đêm, đồ ăn của người đến rồi. Ăn đi. - Nàng đổ yến mạch vào chuồng ngựa, hoàn thành nhiệm vụ. Đúng lúc nàng định xoay người bỏ đi thì thấy con ngựa đó ngừ ngừ yến mạch, khinh miệt ngẩng đầu lên, phì hơi ra từ cái mũi to của nó tỏ vẻ không hài lòng.

- Tiêu thư cho ăn như vậy, Bôn Tiêu sẽ không ăn đâu. - Tiểu Bính khoanh tay trước ngực đứng một bên. - Nó chưa bao giờ ăn uống “tùy tiện” cả.

Như vậy là con ngựa của đương gia còn sống tốt hơn cả nàng. Đúng là phân biệt đối xử.

- Tại sao? - Nàng không thể tin được, chỉ vì nàng đổ yến mạch vào chuồng ngựa mà Tiểu Bính lại nói nàng như vậy. Xi! Đúng là chủ nào tớ nấy. Có điều nụ cười của hần vẫn chưa luyện được như chủ nhân của hần. Tức giận tới bậc, hoàn cảnh thật tàn khốc nhưng nếu nàng không thể tu thân dưỡng tính, nín nhịn, thì sớm muộn gì cũng bị tức chết.

- Lẽ nào nó... còn muốn đi dạo xong thì mới chịu ăn? - Nàng liếc Tiểu Bính với vẻ khinh thường rồi nhìn về phía con ngựa rất biết hưởng thụ kia. - Thế này đi. Chuồng bên cạnh có một con lừa cái. Ta sẽ dắt nó sang bên đấy cho chúng ở với nhau một đêm. Thu xếp cho chúng như vậy là được rồi chứ gì? - Nàng cũng được coi là nhân từ đấy chứ? Ở khách điểm nàng cũng không chu đáo như vậy đâu.

- Cô nói cái gì? - Tiểu Bính nhảy lên kinh ngạc trước chủ ý của nàng. - Cô điên thật rồi. Bôn Tiêu là dòng ngựa thuần chủng, nghìn vàng khó mua. Cô dám tùy tiện cho nó phối giống với lừa sao? Tôi cảnh cáo cô. Đây là con ngựa yêu quý nhất của đương gia. Cô mà làm bừa, cẩn thận kéo đương gia cho lừa làm chuyện đó với cô đấy.

- Trời tối đen như mực, người bảo ta đi đâu để tìm con ngựa cái thuần chủng, nghìn vàng khó mua cho nó chứ? Nếu nó có thể chấp nhận, vậy thì ta...

- Cô cô cô đúng là hạng nữ nhân vô liêm sỉ. Sao cô có thể tùy tiện nhắc đến chuyện giường chiếu như vậy?

- Nữ nhân có liêm sỉ thì cuối cùng cũng vẫn bị nam nhân đưa lên giường đấy thôi. - Xin lỗi nhé. Nàng chính là hạng nữ nhân tùy tiện như vậy đấy. Hừ!

- Làm sao cô có thể xứng với đương gia được chứ?!

- Bây giờ tìm đối tượng kết hợp cho Bôn Tiêu hay là cho đương gia của người đây?

- Hừ! Tôi không thèm tranh cãi với cô nữa. Cô mau cho ngựa ăn đi. Đây là nhiệm vụ đương gia giao cho cô đấy.

- Cho ăn thì cho ăn. - Nàng đổ yến mạch vào chậu và nghĩ nên dùng cách gì để nhỉnh con súc sinh còn tai quái hơn cả chủ này. Nó không để ý chuyện nàng đã làm với chủ của nó hôm nay chứ? Ồ, nói cho cùng thì đó vốn là chỗ của nó mà. Nàng đã xâm phạm chỗ của nó mà còn muốn tùy ý cho nó ăn sao? Dường như là không thể. Ồ, trước đây, có vài lần nàng trông thấy Long Hiểu Át cho nó ăn. Hần vừa cho nó ăn, vừa vuốt cổ nó, vỗ đầu nó. Vậy thì nàng cũng dứt khoát phát huy tình yêu thương đó...

Nàng đang định giơ tay ra thì giọng Tiểu Bính lại vang lên bên cạnh:

- Đừng chạm vào!

- Lại sao nữa?

- Không phải tôi đã nói với cô rồi sao? Bôn Tiêu không thích ai ngoài đương gia lại gần nó. Đến cả tôi cũng không dám chạm vào nó. Hơn nữa... Hừ, vừa rồi đương gia đã dặn tôi không được để cô chạm vào nó.

- Tại sao? - Bảo nàng cho ngựa ăn mà lại không cho chạm vào nó sao?

- Bôn Tiêu là chú ngựa ngày chạy cả nghìn dặm, cực kỳ chăm chỉ. Đừng để thói quen lười biếng của ai đó nhiễm sang nó. - Tiểu Bính nhếch mép: - Đây là nguyên văn lời dặn của đương gia. Cô không biết là đương gia rất coi thường cô sao? ... Này, cô quay người định đi đâu thế?

- ... Dắt con lừa cái sang đây cho con ngựa ngày chạy nghìn dặm của hần. Ta muốn xem sau khi nó nhiễm thói quen của con lừa thì nó có thể chạy được nữa không? Khốn khiếp!

Nói xong, nàng bất chấp tiếng thét kinh hoàng của Tiểu Bính và tư thế bảo vệ con ngựa anh dũng của hần, cũng không cần biết số phận của mình sẽ ra sao, tự mở cửa chuồng bên cạnh tìm con lừa cái đang đói khát đó. Tuần mã kết hợp với lừa cái thì sẽ sinh ra con gì? Bây giờ nàng thật sự rất hứng thú với thí nghiệm này.

- Tiểu thư, không hay rồi. - Tiểu Đình chạy vào chuồng ngựa đúng lúc nàng đang định dắt con lừa ra: - Giả quân gia sai em đi gọi tiểu thư về đại sảnh ngay. Nhanh lên, nhanh lên. Họ đến rồi.

- Ai đến? Ái chà! Mặc kệ ai đến, phải giải quyết chuyện với con súc sinh đó trước đã.

- Tiểu thư nên lo cho hạnh phúc của chính mình đi đã. Tiểu thư, vị tiểu thư học rộng hiểu biết, tao nhà đệ tử, hiền thực nết na, cảm kỳ thi họa mà Tiểu Bính nói đến rồi!

- Ồ... - Nàng đáp một tiếng lầy lẹ, giữ con lừa đứng lại, lúc này mới phản ứng kịp ý câu nói của Tiểu Đình: - Gì cơ?

- Ha ha! Hóa ra Lâm viên ngoại đã đưa nhị tiểu thư nhà ông ấy đến ra mắt đương gia. - Tiểu Bính lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra ở đại sảnh: - Nếu đã như vậy thì tiểu thư mau đến đại sảnh đón khách để xem người ta thế nào, cô thua cũng tâm phục khẩu phục.

- Tiểu thư sẽ không thua đâu. Phải rồi. Tiểu thư! - Tiểu Đình kéo tiểu thư của mình ra khỏi chuồng ngựa, lắc mạnh vai nàng: - Phải rồi. Em nghe nói nhị tiểu thư nhà họ Lâm đó rất giỏi đàn. Cô ta đang định đàn cho đương gia nghe đây. Tiểu thư, tiểu thư luyện khúc Lệ phượng hoàng đến đâu rồi?

- Đánh... đánh... đánh đàn ư?

- Đúng vậy. Đương gia thích nhất là những cô nương có khí chất, tinh thông cảm kỳ thi họa. Tiểu thư không biết sao? Hồi đó, không phải Giả quân gia vì muốn cô luyện đàn mà đã mua đàn cho cô à, rốt cuộc cô luyện thế nào rồi? Kể cả là bất pưng pưng thì dù sao cũng có thể chơi trọn vẹn một khúc nhạc chứ?

Nàng dùng bàn tay vẫn còn dính đầy yến mạch ôm lấy đầu với bộ dạng đau khổ, cười xòa:

- Ta chỉ gọi gảy linh tinh thôi, nếu để ta lôi đàn ra thì lại có người mất mặt đấy.

- Tiểu thư, em xin tiểu thư đó. Trong lúc quan trọng này, tiểu thư có thể tỏ ra nữ tính một chút được không? - Tiểu thư cứ như vậy thì sẽ khó lấy được thiện cảm của đương gia lắm.

- ... - Nàng rất muốn không keo kiệt thể hiện một chút nữ tính đã giấu kín đó nhưng vì chôn giấu quá lâu nên cũng rất dễ quên mất. Lần trước nàng thể hiện về nữ tính quý giá của mình là lúc nào ấy nhỉ? Ồ! Đây là một câu hỏi, một câu hỏi lớn.

- Tiểu thư, không phải là Tiểu Đình kích động cô. Nếu hôm nay, người khác muốn chiếm lấy đương gia thì cũng mặc nhưng đó lại là nhị tiểu thư nhà họ Lâm, lẽ nào cô cam lòng sao?

- Ồ! Nhị tiểu thư nhà họ Lâm? - Nàng sực tỉnh từ câu đồ thiên cổ kia, nhìn Tiểu Đình chớp chớp mắt: - Nhị tiểu thư nhà họ Lâm... là à có đầu chân còn ít thịt hơn cả thịt trong nhân bánh chưng đó ư? Cô ta trước mặt nữ nhân, cảm còn vênh hơn cả ngực, còn trước mặt đàn ông thì lại yếu đuối như con mèo. Mỗi lần cười chào ta, trên mặt cô ta đều viết mấy chữ “Nếu tôi là cô thì tôi sẽ chết quách đi cho xong”.

Tiểu Đình gật đầu nặng trĩu. Cuối cùng, tiểu thư nhà mình đã phản ứng lại được với sự thực tàn khốc rồi.

Long Tiểu Hoa luôn tự hào về họ của mình nhưng lại đau đầu về cái tên xấu xí của mình.

Tương phản với Long Tiểu Hoa, nhị tiểu thư nhà họ Lâm có tên là Nội Hàm - Lâm Nội Hàm.

Tên là Nội Hàm nhưng lại thêm cái họ chẳng ra sao lập tức hạ thấp ý nghĩa cái tên xuống bằng không[2]. Có thể vì cái tên này bị châm chọc nên từ nhỏ nhị tiểu thư nhà họ Lâm đã phần đầu trở thành tấm gương thiên kim tiểu thư mẫu mực: không trang điểm quyết không ra ngoài, không mặc y phục mới quyết không gặp người lạ, cảm kỳ thi họa nằm trong lòng bàn tay, lời nói đầy ca từ, cười không để lộ răng, bước chân nhẹ nhàng, gót không dính bùn,

tay không bụi bẩn, rút ra cuốn sách nào thì nhất định vô cùng uyên thâm, ánh mắt nhìn Long Tiểu Hoa đúng là...

[2] Nội hàm tức là ý nghĩa. Nhưng trong cái tên Lâm Nội Hàm, chữ “Lâm” tiếng Trung đọc là “Lín” lại gần giống như cách đọc chữ Linh là “Líng”, mà chữ “Linh” thì có nghĩa là số 0, không có gì. Vì vậy nghe gọi “Lâm Nội Hàm” giống như là “Không nội hàm” vậy.

Lâm thiên kim tiểu thư là số phận của cô. Nếu tôi là cô, tôi thà chết quách đi cho rồi!

Vừa mới bị Long đại đương gia giảng xuống làm người vợ bị hù, lần nào gặp, Long Tiểu Hoa cũng đều nhìn thấy ánh mắt của Lâm Nội Hàm nhìn mình rất bí ẩn. Nàng hoàn toàn không hiểu tại sao cô nương này lại yêu quý bản thân nàng đến vậy. Thậm chí mỗi lần nhìn thấy nàng, cô ta đều như muốn thay nàng chết đi cho xong.

Đợi đến khi nàng hiểu được ánh mắt bí ẩn của Lâm Nội Hàm thì cũng đã là chuyện của vài năm sau rồi. Hóa ra, ánh mắt tưởng chừng nhu hòa và đầy thương cảm đó không phải là muốn thay nàng đi tìm cái chết mà là thương hại nàng đã mất đi đáng về thiên kim. Nếu đã cảm thấy nàng mất mặt như vậy thì tại sao mỗi lần các thiên kim tiểu thư tụ họp lại nhất định kéo nàng đi cùng chứ?

- Tiểu thư, trong những cuốn tiểu thuyết mà chúng ta xem, có phải thường xuất hiện những nhân vật nữ chẳng ra sao đứng bên làm nền cho nhân vật nữ chính không? - Tiểu Đình, người cùng nàng đọc nát cả sách đã nhắc nhở nàng như vậy.

Nàng cốc một cái vào trán mình rồi vụt đứng dậy.

- Khốn thật, cô ta dám lôi ta ra làm nền sao?!

Sau mấy năm làm nền, cuối cùng nàng cũng nhận ra một sự thực tàn khốc. Tại sao bạch mã hoàng tử của nàng lại xuất hiện muộn như vậy? Hóa ra nguyên nhân chính vì nàng đứng bên một cô gái có vòng hào quang sáng chói hơn mình gấp hàng triệu lần. Ngoài việc không thể làm việc nặng, thợ, từ, ca, phú cô ta đều tinh thông, ngoài việc không biết huyết sáo miệng, tiêu, đàn, sáo, nhị cô ta đều giỏi cả. Còn Long Tiểu Hoa thì chỉ có thể đánh bại cô ta ở hai điểm đó, chỉ có người mắt không trông mới để nàng lọt vào mắt được. Chẳng trách người cầu thân Lâm Nội Hàm lại nhiều đến nỗi san bằng cả bậc cửa, còn bậc cửa nhà nàng lại suốt ngày bị hàng xóm giẫm nát.

- Có điều có một thứ, cô ta không thể mạnh bằng ta. Hơn nữa, cả thành này cũng không có ai lợi hại bằng ta. - Nàng vỗ ngực, tự nói những lời mù quáng với bạch mã hoàng tử tương lai của mình.

- Tiểu thư còn có vũ khí bí mật gì mà Tiểu Đình chưa biết ư?

- Đó chính là số phận bi thảm! - Nàng chỉ ngón tay vào mình, tự hào nói: - Nhân vật nữ trong sách làm gì có ai số phận không bi thảm. Kể cả là con gái hoàng đế, thì cũng phải chịu ức hiếp chết đi sống lại, rồi sau đó mới có được hạnh phúc. Em yên tâm. Trên đầu ta còn có bà mẹ kế quái gở như thế, chỉ cần có vũ khí bí mật này, chắc chắn bạch mã hoàng tử có thể phát hiện ra ta mới là nữ nhân vật chính. Sớm muộn gì cũng có ngày ta thoát khỏi bể khổ này.

- ...

- Ai có thể thâm hơn ta chứ? Ha ha ha ha!!!

Điều này vốn không phải là thứ gì đáng vui mừng mà...

- Nhưng tiểu thư... nếu để cái cô “Không Nội Hàm” đó cướp Mẹ kế đi mất, không có người ức hiếp tiểu thư nữa thì bạch mã hoàng tử của cô còn có thể tìm được cô không?

- ... Ờ?

- Như vậy, chẳng phải tiểu thư nên đến đại sảnh cướp đương gia lại sao? - Để tăng cao ý chí chiến đấu của tiểu thư, thì cách khích tướng cũng phải dùng thử.

- Ồ... Sao em không nói sớm chứ? Chết tiệt! Vì bạch mã hoàng tử của ta, ta không thể để “Không Nội Hàm” cướp mất vàng hào quang mà ta có được.

Mẹ ơi! Năm nay đến cả người đàn ông có tính cách “mẹ kế” mà cũng có người muốn cướp đi ư? Thế giới này có thể tàn khốc đến mức nào nữa đây?

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 10: Cầm kỳ thi họa ư? Hãy biến đi!

Tối nay, phủ nhà họ Long đã thu hút sự chú ý của làng giềng xung quanh bằng việc Long đại đương gia phá lệ không trở về phủ vào đêm Giao Thừa như mọi lần mà lại về vào giữa mùa hạ. Chiều tối mùa hạ khá dài. Ăn cơm xong mà trời vẫn chưa tối hẳn. Khúc nhạc Lệ phượng hoàng như tiếng khóc nỉ non vang ra từ đại sảnh của Long phủ. Tiếng nhạc lạ lùng như tiếng thần chú của cây đàn cổ. Do vậy, Long phủ tối nay chẳng trách lại không có ai chạy đến khiếu nại rằng tiếng đàn kỳ quái của Long Tiểu Hoa - Long đại tiểu thư làm ảnh hưởng đến hàng xóm láng giềng.

- Đàn hay! Khúc nhạc hay! - Một bóng dáng quen thuộc vẫn chưa thay y phục màu trắng đứng trước cổng Long phủ. Nụ cười trên khuôn mặt cũng chưa hề thay đổi. Hắn nghiêng người nói với người mặc đồ đen mang thanh kiếm bạc phía sau mình:

- Xem ra, đúng là Long Hiểu Át đã lừa ta. Hắn nói Long đại tiểu thư chẳng hiểu biết gì rõ ràng là muốn mượn cơ thoái thác. Khúc nhạc réo rắt, giai điệu nỉ non này không thể là một cô gái chẳng biết gì có thể đánh được.

Nghe câu nói đó, một người hầu vẫn đứng ở cổng Long phủ không hài lòng bĩu môi:

- Hừ! Vị thiếu hiệp này là người vùng khác ư? Vị tiểu thư đó của Long phủ sao có thể đánh được khúc nhạc này. Khúc nhạc này là do nhị tiểu thư nhà họ Lâm chúng tôi chơi đấy. Tiểu thư nhà chúng tôi sáu tuổi đã có thể ngâm thơ, bảy tuổi biết vẽ, tám tuổi biết chơi đàn, sao có thể là nha đầu vừa mới xuất giá đã bị bỏ, cả ngày chỉ biết gây họa kia chứ?

- Ồ! - Công tử áo trắng nhún mày: - Hóa ra không phải là Long Tiểu Hoa, Long đại tiểu thư đánh đàn ư?

- Long đại tiểu thư đánh đàn mà có thể nghe được sao? Công tử biết không, có người vì tránh phải nghe tiếng đàn của Long tiểu thư này mà đã cất công đi từ đây sang phía đông thành tìm tiểu thư nhà tôi đấy. Nhà cửa ở phía tây thành đều bị mất giá vì cô ta. Nếu ngày nào cô ta cũng đánh đàn thì nơi này sẽ mau chóng biến thành hoang mạc mất.

Công tử áo trắng hơi do dự, nở nụ cười, cũng không nói nhiều mà định quay người bỏ đi.

- Ấy! Thiếu hiệp không hỏi tên tiểu thư nhà chúng tôi sao?

- Tiểu thư nhà các người ư? - Công tử đó ngoái đầu lại nhìn kẻ hầu kia một cách khó hiểu, cười lạnh lùng: - Ta không có hứng thú với tiểu thư nhà các người.

- Tại sao vậy? Tiểu thư nhà chúng tôi là tiểu thư nổi tiếng tinh thông cầm kỳ thi họa mà...

- Vậy thì sao nào? - Công tử đó mỉm cười, giọng điệu bỗng nhiên cao vút: - Tiểu thư nhà các người có số phận bi thảm không?

- Ồ!

- Có bị người khác ức hiếp không?

- Điều này...

- Có bị người ta chiếm mất cơ nghiệp tổ tông không?

- ...

- Không ư? - Công tử đó nhún vai, lắc đầu: - Vậy thì hết cách rồi. Những điều khác Bạch thiếu gia ta không có hứng thú mà chỉ thích cứu người này ra khỏi tai họa, quan tâm lo lắng, bù đắp thiệt thòi cho người này.

Bỏ lại tên đầy tớ đang há hốc mồm ngạc nhiên, công tử đó cầm quạt giấy phe phẩy, bước đi thư thái như một văn nhân.

- Thiếu chủ, sao thiếu chủ đi qua cửa Long phủ mà lại không vào? - Người mặc đồ đen xách kiếm bạc thấp giọng hỏi.

- Vào lúc này chắc chắn sẽ bị Long Hiểu Át đuổi đi.

- ... Vì thiếu chủ đã ăn mà không trả tiền sao?

- Người đến mượn nên ta đành phải dùng hạ sách đó thôi.

- Thuộc hạ không biết ăn quýt còn có thể đến mức y phục xộc xệch.

- Hả? - Công tử đó cúi đầu đứng đĩnh đạc: - Nhà họ Long vui thật đấy! Đến cả nha đầu tiểu nhị cũng rất thú vị!

- ... Thiếu chủ muốn tìm vợ ở đây thật sao?

- Đúng vậy. Ta cũng không còn nhỏ nữa. Lập gia thất chẳng phải là chuyện tốt sao?

- ... Điều kiện cầu thân đó của thiếu chủ không tốt. - Cái gì mà cứu người ra khỏi tai họa, quan tâm lo lắng, bù đắp thiệt thòi chứ?

- Không tốt? Ta cảm thấy rất có hứng mà! Phải rồi. Còn phải đi mua một con ngựa trắng nữa, trắng như tuyết là tốt nhất. Đi thôi.

- ...

Khúc nhạc kết thúc.

Ngón tay ngọc rời khỏi dây đàn, Lâm Nội Hàm đứng dậy, thốt tha uẩn chuyển đến bên Lâm viên ngoại đang ngồi đối diện Long Hiểu Át.

Không đợi Long Hiểu Át mở lời, Lâm viên ngoại đã cười nói:

- Ha ha! Nghe nói hiền đệ từ xa về, Lâm mỗ lập tức dẫn tiểu nữ Nội Hàm đến hỏi thăm. Biết hiền đệ thích đàn, thích nghe đàn nên Lâm mỗ đã sai tiểu nữ đàn một khúc mời hiền đệ thưởng thức.

Lâm Nội Hàm không nói gì, chỉ đứng đó. Long Hiểu Át liếc nhìn người đứng bên Lâm viên ngoại:

- Long mỗ nghe nói về tài đánh đàn của Lâm tiểu thư. Không biết tiểu thư học đàn ở đâu? - Hắn điềm đạm trả lời, bụng chén trà lên nhấp một ngụm.

- Nội Hàm theo thầy học đàn từ nhỏ nhưng không phải là sư phụ có danh tiếng. Sau này bản thân có hứng thú và tự tập luyện. - Lâm Nội Hàm cũng ưu nhã trả lời.

- Như vậy xem ra, Lâm tiểu thư cũng rất hứng thú với đàn. Thật là người tao nhã!

- Nội Hàm không dám nhận hai chữ tao nhã, chỉ mạo muội gảy bừa mà thôi.

- Lâm tiểu thư khiêm tốn rồi. Chỉ cần người đó còn sống thì cả đời này cụm từ “Gảy bừa” sẽ không bao giờ đến lượt Lâm tiểu thư đâu. - Hắn cười lạnh lùng, môi kề bên miệng chén ngọc, đặt chén trà xuống, liền nhận ra có người đứng ở góc cửa.

- Long đại đương gia nói đến Tiểu Hoa, người vợ trước của ngài ư?

- Ngoài người đó ra, còn có ai khác hợp với cụm từ tuyệt diệu này chứ?

- Không giấu gì ngài, Nội Hàm và Tiểu Hoa cũng có thể coi là bạn bè thân thiết. Khi ngài không có ở phủ, Nội Hàm và Tiểu Hoa thường ra ngoài chơi với nhau.

- Long mỗ cũng có nghe nói. Cảm ơn Lâm tiểu thư ngày thường vẫn chăm sóc cho thê tử của ta. - Hắn nở nụ cười, thái độ tỏ ra như một điều đương nhiên.

- Haizzz! Không phải hiền đệ đã bỏ Long tiểu thư rồi sao? Sao còn gọi là “thê tử” được chứ? Cách xưng hô này có vẻ không ổn. Nếu đồn ra ngoài thì còn ra thể thống gì nữa. - Nghe hai từ nhứt tai ngứa mắt đó, Lâm viên ngoại cười khà khà châm chọc.

- Lâm viên ngoại dạy rất phải, chỉ có điều nhiều năm đã thành quen, Long mỗ ngại thay đổi và thấy cũng không có gì.

- Ha ha! Lâm mỗ biết hiền đệ là người niệm tình xưa nghĩa cũ. Tuy khách điểm nhà họ Long có ơn chi ngộ với hiền đệ nhưng bây giờ đã khác. Hiền đệ vẫn giữ cô tiểu thư nhà họ Long đó ở phủ mà không đuổi cô ta đi thì đã được coi là tận tình tận nghĩa lắm rồi. Hiền đệ đã hai mươi lăm tuổi, không thể vì cô ta mà làm lỡ chuyện lớn cả đời của mình được. Lâm mỗ sớm nghe nói hiền đệ mến người con gái tinh thông cầm kỳ thi họa, dịu dàng duyên dáng, khí chất độc lập nên đã đưa tiểu nữ đến ra mắt hiền đệ. Biết đâu tiểu nữ nhà ta có thể lọt vào mắt xanh của hiền đệ. Có phải hiền đệ cũng đã suy nghĩ về chuyện hôn nhân Lâm mỗ đề nghị lần trước? - Nói đoạn, Lâm viên ngoại liếc nhìn con gái mình mấy lần.

Không đợi Long Hiểu Át lên tiếng, Lâm Nội Hàm bỗng bước lên một bước rồi quỳ gối xuống đất nói:

- Cha, chuyện hôn nhân của con gái, xin cha để con gái tự chọn. Con gái không thể lấy Long đại đương gia được.

- ... - Long Hiểu Át nhú mày, lời còn chưa nói ra đã kịp nuốt vào, hắn chú ý đến Lâm Nội Hàm đang quỳ dưới đất và quyết định im lặng đối với chuyện nhà họ Lâm là đúng đắn.

Lâm viên ngoại hoàn toàn không ngờ con gái mình lại đột nhiên quỳ xuống từ chối chuyện hôn nhân. Ông ta đứng bật dậy, cao giọng nói:

- Cái gì? Con nói ngược ngách gì thế? Mau theo ông chủ Long đi.

- Nội Hàm biết là mình quá đường đột nhưng thực sự Nội Hàm có lý do không thể theo được. - Nội Hàm cup hàng mi cúi xuống nhìn nền nhà.

- Hừ! Không phải Lâm tiểu thư cũng đợi bạch mã hoàng tử đến đấy chứ? - Hắn bật cười, nhấn mạnh từng từ từng chữ. Đầu óc cô nương này còn quá đơn giản, cần điều chỉnh một chút mới có thể thay đổi được.

- Nội Hàm... Nội Hàm là bạn thân thiết của Tiểu Hoa, Nội Hàm không thể cướp phu quân của cô ấy được. Dù Long đại đương gia đã bỏ Tiểu Hoa nhưng cô ấy vẫn ở Long phủ, thường xuyên gặp mặt nhau. Dù đương gia không thích Tiểu Hoa thì vẫn phải có trách nhiệm với cô ấy. Nội Hàm không muốn mất đi người bạn tốt và cũng... cũng không muốn... chung phu quân với người khác.

Hai người ngoài cửa nghe những lời đó mà cắn răng, nắm chặt tay, hận là không thể xông vào đẩy ai đó xuống nền nhà mà đánh cho một trận.

- Tiểu thư, cô ta lại bắt đầu rồi. Thế chẳng phải là bảo đương gia đuổi tiểu thư ra khỏi Long phủ sao? Lấy lui để tiến, cô ta còn nói cô ta đã nhiều lần xem những cuốn sách tình cảm mà chúng ta hay đọc. Cô ta vốn có âm mưu, biết đâu lại trốn vào đâu đó nghiên cứu hằng ngày. - Tiểu Đình đứng phía sau lắc lắc Long Tiểu Hoa.

- Khốn khiếp! Còn trách nhiệm nữa. Ta mong bà mẹ kế Long Hiểu Át đó có trách nhiệm khi nào chứ? Hắn chuyên ngược đãi ta thì có. Tiểu Đình, em nói xem ta tệ đến mức cần có đàn ông chịu trách nhiệm sao? Đợi ta tìm được bạch mã hoàng tử, đợi ta...

Nàng đang nghĩ cách thể hiện chí khí của mình thì trong nhà vọng ra giọng nói của Long Hiểu Át:

- Như vậy là tình bạn giữa Lâm tiểu thư và thê tử của ta rất thân thiết. Thảo nào những ngày Long mỗ không ở nhà thường nghe nói Lâm tiểu thư và cô ấy tặng quà cho nhau.

- Ý ngài là gì ạ?

- Ý ta là những thứ son phấn hay y phục ấy. - Long Hiểu Át về cầm, liếc nhìn Lâm tiểu thư đang quỳ dưới đất mà không ngại ngần thể hiện mình. Bất kỳ con gió thổi làm lay động cây cỏ nào ở cái nhà này thì hắn đều nắm rõ như lòng bàn tay. - Lâm tiểu thư coi trọng thê tử của ta như vậy thật là đáng quý. Lần này trở về, Long mỗ cũng mang về khá nhiều thứ. Sau này không phiền Lâm tiểu thư nhọc lòng vì cô ấy, những món quà của Lâm tiểu thư cũng không cần đưa đến Long phủ nữa.

- ... - Lâm Nội Hàm giật mình cup mi xuống khiến Lâm viên ngoại chẳng hiểu gì chớp chớp mắt.

- Hiền diệt nói gì vậy? Tiểu nữ tặng cho Long tiểu thư thứ gì sao?

- Cũng không có gì. Chỉ là những thứ mà Lâm tiểu thư không dùng đến thôi. - Hắn không nói rõ mà chỉ nhếch môi nhìn Lâm viên ngoại cười: - Xem ra chuyện hôn sự này phải đợi Lâm viên ngoại và Lâm tiểu thư thống nhất mới được. Long mỗ tạm thời chưa cần phải suy nghĩ vội. - Dù sao cũng không ai để ý đến cảm nhận của hắn. Người quỳ dưới đất kia lại cứ tự cho rằng mình đã được gả vào nhà họ Long rồi.

- O... Điều này... Hiền diệt đừng vội, đợi ta về nói chuyện với tiểu nữ đã. Con bé này được nuông chiều từ nhỏ nên khó tránh khỏi có chút ương bướng.

- Long mỗ cũng sớm lĩnh giáo qua tính ương bướng của tiểu thư. Không sao, Lâm viên ngoại cứ từ từ dạy bảo. - Dạy bảo không được, hắn cũng chẳng ngại mà bày cho ông ta vài chiêu cải tạo thiên kim nhà mình.

Nghe xong đoạn nói chuyện bay ra từ sảnh, Tiểu Đình đẩy Long Tiểu Hoa đã ngây người đờ đẫn, nuốt nước bọt:

- Tiểu... tiểu thư, sao đương gia biết “Không Nội Hàm” đó có ý tỏ vẻ yêu thương cô, còn nói là đem tặng đồ trang điểm không dùng đến và những y phục đã mặc một hai lần tặng cho cô?

Long Tiểu Hoa lắc đầu tiếp tục đờ đẫn...

- Thảo nào đương gia bỗng nhiên tặng cô đồ trang điểm. Vậy người làm như vậy... có thể coi là giúp cô lấy lại thể diện không?

Long Tiểu Hoa lắc đầu, lại càng đờ đẫn...

- Làm sao đây? Tiểu thư, Tiểu Đình bỗng nhiên cảm thấy đương gia thật vĩ đại. Tiểu thư đừng ngây người ra nữa. Tiểu thư không cảm thấy đương gia vĩ đại sao?

- Ta... - Nàng há hốc mồm, nuốt lại câu nói vào bụng, phải cố ép mình quay trở lại, thật là khó chịu.

Hắn có mục đích khác. Nàng không thể mắc lừa được, phải giữ vững lập trường. Còn không nghe ra sao? Hắn chẳng qua là sợ lỡ miệng làm mất thể diện và hình tượng vĩ đại của mình, để người khác cho rằng đương gia Long phủ như hắn mà lại phải dựa vào sự cứu giúp để sống qua ngày, nên mới miễn cưỡng thu lại một chút sự ác độc của mẹ kế. Thực ra suốt ngày phải làm một bà mẹ kế độc ác cũng rất mệt mỏi. Hắn chỉ thích những kẻ thần kinh tinh thông cầm kỳ thi họa chứ không thể là người bình thường chỉ biết gặm xương sụn như nàng...

- Tạm thời không nhắc đến chuyện hôn sự này nữa. Hiền diệt có thể suy nghĩ về điều Lâm mỗ nhắc trong tẩm thiếp, cùng hợp tác mở khách điểm ở kinh thành. - Lâm viên ngoại tạm thời không bàn chuyện hôn sự nữa mà quyết định bàn việc công trước.

- Long mỗ đã hiểu ý của Lâm viên ngoại. Khách điểm Đại Long Môn tuyệt đối không mở quán ở kinh thành. - Nhắc đến chuyện này, Long Hiểu Át khó chịu chau mày.

- Hiền diệt, kinh thành nhiều người qua lại, cơ hội làm ăn rất lớn, lại ở ngay dưới chân thiên tử. Không nói chuyện khác, mở quán ở đó sẽ có danh có lợi. Dựa vào thực lực của hiền diệt hiện nay, mở quán ở đó chẳng phải chuyện gì lớn. Lâm mỗ cũng muốn góp chút vốn, kiếm chút lợi...

- Lâm viên ngoại, nếu hôm nay ông đến đây để khuyên Long mỗ mở quán ở kinh thành thì xin đừng nhắc đến nữa. Một khi Long Hiểu Át vẫn còn là chủ nhà họ Long thì tuyệt đối sẽ không có chuyện mở quán ở kinh thành. Xin mời viên ngoại về cho.

- Vậy lần này hiền diệt về không phải là vì việc bàn chuyện hôn sự và mở mang khách điểm với ta sao?

- Long mỗ đã hứa hẹn với Lâm viên ngoại khi nào sao? - Ngày đó khi khách điểm có chuyện, Lâm viên ngoại cũng từng nói với hấn như vậy. Giao tình là một chuyện, còn việc bỏ tiền bỏ sức ra là chuyện khác. Trong đầu Lâm viên ngoại đã không có cụm từ “kịp thời giúp đỡ”, Long Hiểu Át cũng chẳng có nhã hứng thêu hoa trên gấm[1].

[1] Thêu hoa trên gấm: Ẩm chỉ những việc thừa thãi, không cần thiết.

- Nhưng hiền đệ quay về là vì...

- Có người bạn cũ muốn mở tiệc kén vợ nên Long mỗ về tham dự, hoàn toàn không có ý gì khác.

- Tiệc kén vợ ư?

- Bạch Phong Ninh, thiếu chủ nhà họ Bạch. - Ngón tay Long Hiểu Át gõ nhẹ trên chén trà mấy cái, tiện miệng nói: - Chẳng phải Lâm tiểu thư vẫn chưa kết hôn sao? Chắc có thể suy nghĩ. Thiếu chủ nhà họ Bạch này cũng là một người nổi tiếng giàu có.

- Nhà họ Bạch? Hiền đệ nói tới con trai độc nhất của nhà họ Bạch, võ lâm minh chủ ư? Bạch Phong Ninh sao?

Hắn nhìn ánh mắt Lâm viên ngoại sáng lên thì chỉ gạt đầu mà không nói gì.

- Công tử đó sẽ đến thành này kén vợ? Điều này... Nội Hâm à, con mau đứng dậy chào từ biệt ông chủ Long đi. Khụ! Chuyện hôm nay đều chỉ là câu chuyện đùa giữa cha và ông chủ Long. Chuyện hôn nhân của con gái còn phải theo duyên phận.

Hắn cười lạnh nhạt không nói gì, chỉ uể oải đứng dậy, giơ tay ra hiệu họ có thể đi rồi. Lâm viên ngoại còn đứng chưa vững đã cùng con gái đi ra ngoài. Ánh mắt Lâm Nội Hâm lướt qua Long Hiểu Át, mím môi bước đi.

Hắn đi theo họ qua bậc cửa, tiễn khách rồi quay đầu lại phủ nhìn hai cái bóng đang thu mình trong phòng. Hắn nhủ mảy, mắt lim dim, đôi môi mỏng hơi nhếch lên nói:

- Già quản gia!

- Đương gia, có chuyện gì thế ạ?

- Ông đến phòng Long Tiểu Hoa mang đàn đến đây.

Bóng người ở góc tường cứng đờ, cái cổ đã dài lại càng dài hơn. Long Tiểu Hoa quay đầu “chỉnh trang lại dáng vẻ” chuẩn bị thể hiện bộ dạng cảm động phát khóc trước “bà mẹ kế” Long Hiểu Át, nhưng nàng lại không thấy bất kỳ sự cảm thông nào trong ánh mắt lạnh lùng của hắn.

Híc... Bệnh cũ của hắn lại tái phát rồi. Tại sao hắn không thể bình thản chấp nhận sự thực rằng, nàng không bao giờ có thể trở thành một cô nương thật sự? Chẳng phải điều này phải nên có từ khi hắn rời khỏi nhà họ Long đi mấy năm trước sao? Sao bây giờ bệnh cũ lại tái phát vậy?

- Haizzz! - Già quản gia mơ hồ nhìn đương gia nằng nặc thất thường của mình. Chẳng phải đương gia vừa nghe Lâm tiểu thư đánh đàn sao? Nghiện rồi chắc.

- Không đàn xong một khúc thì cô ta không được đi ngủ.

- Haizzz! - Nhưng muốn tiểu thư đánh xong khúc nhạc thì tất cả bọn họ cũng không được đi ngủ.

- Bây giờ em còn thấy hấn vĩ đại không? - Long Tiểu Hoa run run chỉ ngón tay cái về phía sau, nhìn khuôn mặt đau khổ của Tiểu Đình.

- Tiểu thư, dường như sự vĩ đại của đương gia không thể kéo dài quá một khúc. Híc! Chẳng đẹp trai chút nào! - Sao đương gia luôn thích dùng khuôn mặt đẹp đó để làm tổn thương người khác đến như vậy? Đúng như sách nói, người đẹp lòng rạn, những người làm chuyện xấu đều có khuôn mặt đẹp sao? Tội nay họ lại không được ngủ rồi.

- Tốt lắm! Vậy khẩu hiệu của chúng ta là gì?

- Đả đảo Mẹ kế! Bạch mã hoàng tử vạn tuế!

- Tốt lắm! Không uổng công ta dạy dỗ em. Mau giúp ta đóng khung mấy chữ đó treo lên đầu giường.

- Tiểu thư... chuyện đóng khung cứ để sau hãy nói. Tiểu thư phải nghĩ làm sao đánh hết khúc nhạc đi đã. Trước mặt đương gia mà tiểu thư đàn linh tinh là không được đâu.

- ... - Chết tiệt, mấy thứ công phu cầm kỳ thi họa vớ vẩn này sao có thể tùy tiện ép ra được chứ? Người thể hiện tốt thì hắn không cần, việc gì phải chạy đến bức ép nàng như vậy? Vòng hào quang số phận bi thảm trên đầu nàng thế là đủ lắm rồi, không cần hắn phải bồi thêm nữa đâu. Bạch mã hoàng tử của nàng thị lực rất tốt, nhất định sẽ tìm ra nàng thôi.

Bạch mã hoàng tử, tội nay, tuy nàng suýt bị mê hoặc trước thủ đoạn của Mẹ kế nhưng nàng vẫn tỉnh táo thấy rõ bản chất nịnh nọt, xảo quyệt của hắn.

Bởi vậy, xin đừng nghi ngờ nàng thay đổi, mau mở to mắt ra để nhìn thấy nàng đang đáng thương ở nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 11: Điều kiện kén vợ quái gở của Bạch thiếu chủ (thượng)

- Long Tiểu Hoa, không đánh xong khúc này thì chớ có ăn cơm. - Híc...
- Không đọc xong cuốn sách dạy cờ tướng này thì không được ra ngoài.
- Híc híc...
- Ai cho cô xem mấy cuốn sách vở vắn này? Dem mấy cuốn sách vở vắn dưới gối của tiểu thư xé hết đi cho ta.
- Híc híc híc...
- Ta bảo cô vẽ non nước, cái kênh thối này là gì vậy?
- Híc híc híc híc...
- Cấm được dùng thìa. Không học được cách dùng đũa thì sẽ không được ăn cơm.
- Oa oa oa oa!!!
- Long Tiểu Hoa, ta cảnh cáo cô, không được tè dầm.
- Mẹ ơi, cứu con với, cứu con với! Con không muốn mẹ kể. Con không muốn mẹ kể!

Toát mồ hôi lạnh, Long Tiểu Hoa bật dậy. Hai tay nàng khua khoắng trước mặt khiến cho Tiểu Đình giật mình sợ hãi khi cô bê chậu nước rửa mặt vào.

- Tiểu thư, tiểu thư lại gặp ác mộng ư? - Tiểu Đình đặt chậu nước lên bàn, giữ chặt lồng ngực đang đập thình thịch vì sợ hãi của mình. Cô nhìn Long Tiểu Hoa còn thở hổn hển trên giường: - Hằng năm, cứ mỗi lần đương gia về phủ là tiểu thư lại gặp ác mộng. Mọi người đều vui vẻ đón năm mới, còn tiểu thư thì ôm chăn run rẩy không ngủ được.

- Tiểu Đình, Tiểu Đình, hấn về thật rồi đúng không? Hấn về thật rồi. Á á á! Không phải ta đang gặp ác mộng. Hôm... hôm qua, hấn lại bắt đầu ép ta học cầm kỳ thi họa. Hấn thật quái đản! Híc! - Nàng chia mười đầu ngón tay sưng đỏ ra trước mặt Tiểu Đình: - Em xem, em xem, ngón tay của ta...

- Không cần phải xem đâu. Tiếng đàn của tiểu thư tối qua đã làm hàng xóm xung quanh không thể nào ngủ được. Vừa sáng sớm Giả quản gia đã phải qua xin lỗi họ rồi. - Tiểu Đình thở dài. Khúc Lệ phượng hoàng tối qua đã bị tiểu thư đánh lung tung thành “Nước mũi phượng hoàng” rồi. Khúc nhạc hay như vậy đã biến thành những âm thanh hỗn loạn. Sự thực đã chứng minh, phượng hoàng có đẹp hơn nữa thì nước mũi cũng nhỏ hồng hức tranh thôi.

Những thanh âm của khúc “Nước mũi phượng hoàng” đương nhiên không thể làm vừa lòng đương gia. Đương gia nhíu mày, không nói gì, đảo mắt như muốn ném tiểu thư ra khỏi cửa.

Tiểu Đình chớp chớp đôi mắt sưng mọng cả đêm không được chợp mắt nhìn Long Tiểu Hoa thông cảm:

- Dường như bệnh cũ của đương gia lại phát tác rồi. - Đối với một cây gỗ mục hết hy vọng, có cần phải gây khó dễ như vậy không? Về nữ tính của tiểu thư cần thiết đến thế sao? Có ép tiểu thư tỏ ra nữ tính còn khó hơn là làm cho cây khô lại nở hoa.
- Đúng vậy. Ta lại mơ thấy cảnh tượng mình bị ngược đãi khi hấn bước vào phủ bảy, tám năm trước. Hấn ép ta đánh đàn, đọc sách dạy cờ tướng, không cho ta đọc tiểu thuyết, ép ta vẽ tranh. Hấn còn quản cả chuyện ta tè dầm.
- ... Tiểu thư, điều cuối cùng ấy, nếu đương gia không quản lý cô thì em sẽ là người chịu khổ thôi. - Bệnh tè dầm của tiểu thư từ nhỏ đã không thể nào sửa được. Tiểu Đình cực kỳ đau khổ. May mà đương gia đã điều trị được cái tật xấu này của tiểu thư.
- Tiểu cô nương mười một tuổi tè dầm thì có gì sai chứ? - Lúc đó nàng vẫn còn nhỏ mà đã phải thành thân nên mới bị hấn bỏ. Hấn còn si nhục nàng trước mặt mọi người. Bóng đen tuổi thơ in sâu vào tâm trí và nó sẽ ảnh hưởng đến cả cuộc đời nàng.

- Tiểu thư, đến năm mười hai tuổi, cô vẫn tè dầm nhưng đương gia đã điều trị được bệnh đó của cô trước năm mười ba tuổi.
 - Cái cách đặt bô lên giường, ép ta mỗi tối phải ngủ với cái bô mà gọi là điều trị sao?
 - Đương gia nói cách này mới có hiệu quả...
 - Hắn còn không cho ta dùng thìa ăn cơm. Ta ghét dùng đũa. Ta dùng thìa cũng có thể ăn rất ngon mà.
 - Tiểu thư làm vãi cơm ra nền nhà, ra bàn, ra y phục, phần còn lại mới rơi vào miệng. Thật sự không thể nói là dùng thìa có thể ăn ngon được.
 - Hắn vốn là loài cầm thú chỉ thích nhìn ta cầm đũa mà không gấp nỗi thức ăn cho vào miệng đến mức thèm phát khóc thôi. Còn nữa, dùng đũa thì găm sườn làm sao được chứ? - Mỗi lần nằng vừa ngồi ăn vừa khóc thì hắn lại lạnh lùng ngồi bên nở nụ cười sung sướng.
 - ... Tiểu thư, Giả quân gia nói, đương gia khổ công dạy dỗ cô thành một cô nương hiền thực thật sự. Như vậy mới có thể lọt vào mắt của đàn ông. - Thực ra cô có thể hiểu đương gia không muốn có một người vợ mới mười một tuổi, còn tè dầm, không biết dùng đũa, bị trừng mắt một cái là khóc ré lên. Khi phu nhân về trời đã bỏ lại cho đương gia biết bao nhiêu khó khăn, một khách điểm sắp đóng cửa và một cô vợ mười một tuổi còn chưa biết cầm đũa, còn tè dầm và vẫn chưa trưởng thành.
 - Nông cạn! Đây đúng là một kẻ nông cạn. Hắn chỉ biết đề ý chuyện con con. Chẳng có chút khí chất bạch mã hoàng tử nào cả. - Long Tiểu Hoa nhún mày, phẩy tay trước những chuyện đã qua, vung chân nhảy xuống đất, đối với việc bản thân không thể tự lo ngay cả những chuyện con con lông gà vò tỏi, hoàn toàn không mấy may áy náy.
 - Nhưng từ khi đương gia nhận ra bản chất của tiểu thư và rồi Long phủ ra ngoài làm ăn thì chẳng phải đương gia không còn quản lý cô quá nghiêm ngặt nữa sao? - Thực ra đương gia cũng rất đáng thương! Nuôi dưỡng tiểu thư bao nhiêu năm mới phát hiện ra hòn đá trên tay mình không phải là viên ngọc thô mà chỉ là hòn đá vừa cứng vừa thô ở trong nhà cầu, là khúc gỗ mục trên núi có lấy về đốt cũng không cháy. Vì muốn dạy dỗ tiểu thư trở thành một trang thực nữ mà đã phải hy sinh hình tượng hoàn mỹ của mình.
 - Xi! Em xem hắn tới qua đi. Vừa bị “Không Nội Hâm” kích động một cái là lại nổi hứng lên ngay. - Mẹ kế vẫn cứ là mẹ kế, bản chất tà ác sẽ không bao giờ thay đổi, thể lực hắc ám sẽ tiếp tục gieo tai họa lên đầu nằng.
 - Đúng là lần này đương gia trở về có chút không bình thường. - Tiểu Đình cũng dẫu môi hòa theo. Tiểu thư học hành không đến nơi đến chốn đã để lại ấn tượng rất sâu sắc trong đương gia. Sao đương gia vẫn chưa bỏ cuộc chứ? Lại cả hộp đồ trang điểm nữa. Tuy là giúp tiểu thư mở mày mở mặt... - Tiểu thư, đương gia gọi cô ra hầu đương gia.
- Ai đó đang rửa mặt bị nước trên khăn xộc cả vào mũi.
- Khụ khụ khụ! Nằng bỏ khăn mặt ra, suýt thì sặc - Hắn gì cơ? Hắn bảo ta tới hầu hạ hắn sao?
 - Vâng. Nha đầu trong nhà bảo em đi báo cho tiểu thư biết. Tiểu thư đừng quên mình đã thề, nếu cô có ý chiếm dụng tài sản chung quý báu của Long phủ, cũng chính là đương gia tuyệt sắc, thì cả đời sẽ không gả đi đâu được...
 - Ta thề như vậy bao giờ? - Nằng giật giật khóe miệng, hoàn toàn không có chút ấn tượng nào về lời thề này.
 - Có mà. Chính là sau buổi tối năm đương gia bắt cô cầm cảnh hạnh đồ đứng nhìn ra ngoài tường rào ấy. Cô đã đập bàn nói, đẹp thì có là gì, đừng cậy mình đẹp mà có thể tác oai tác quái. Long Tiểu Hoa ta và Mẹ kế Long Hiểu Át quyết không đội trời chung. Nếu ta hai lòng thì...
 - ... Thì làm sao? - Dường như có một chút ấn tượng rồi...
 - Thì... Long Tiểu Hoa ta sẽ bị bạch mã hoàng tử cười ngửa giẫm lên người, cả đời phải làm bà cô già ở Long phủ.
 - ... - Lời thề này thật là khủng khiếp.
 - Lúc đó em đã bịt miệng tiểu thư lại nhưng cô đang bực mình và còn cắn vào tay em.
 - ... - Đúng là rất giống việc nằng đã làm.
 - Vậy bây giờ tiểu thư có đến hầu đương gia không ạ?
 - ... - Em thấy thế nào? - Nằng nhìn Tiểu Đình với ánh mắt dò hỏi. Long phủ này có ai không biết, với khuôn mặt vừa mới ngủ dậy, Long đại đương gia liệu có thể tùy tiện gặp người khác không? Mỗi khi thức dậy, đáng về hân mang vài phần lười biếng, vài phần tùy hứng, có chút nhần nhó vì không thích dậy sớm, lại còn hơi trẻ con nhõng nhẽo đòi ngủ nướng, mái tóc đen buộc gọn lúc bình thường xõa hết ra trước ngực, thắt lưng thì buộc hững hờ, y phục vứt lung tung, ngực trần còn lộ ra, mắt lim dim môi nhếch lên nhìn nằng...

Phi phi phi! Tại sao lại nhìn nằng như vậy? Đừng mà, đừng mà, tuyệt đối đừng, đừng nhìn nằng. Nằng không kim nén được đâu. Tại sao Mẹ kế Long Hiểu Át lại như cốc nước hoa quả, món ăn màu sắc như vậy chứ? Tại sao hắn không ghé thăm một chút, tà ác một chút. Đứng trước hắn, những điều nằng đã nói, sẽ không bao giờ rung động vì vẻ đẹp đó, không bao giờ bị mê hoặc bởi tình cảnh đó, thực ra đều chỉ là ví dụ. Nhưng hôm nay nhất định phải giữ gìn sự thanh bạch của bản thân, bởi vậy chỉ còn một cách, đó là chạy thoát thân...

- Tiểu thư! Tiểu thư chạy đi đâu thế?

- Đi làm.

- Nhưng tiểu thư luôn đi làm muộn. Tiểu thư sẽ dọa chết ông chủ nhà quý đấy.

- Chủ nhà quý ư? Ta không quan tâm người khác cảm thấy thế nào. Ta không muốn chết vì lời thề độc của mình.

Khách điểm Đại Long Môn nằm ở cổng thành người xe nườm nượp. Từ Long phủ phía tây thành chạy đến, Long Tiểu Hoa cảm thấy hôm nay trong thành có gì đó khác lạ vì nàng thường để ý đến những tin đồn bên đường nhưng hôm nay không có bất kỳ lời bàn tán nào về mình. Đường như cái tên mà hôm qua Long đại đương gia nhắc tới đã đẩy những lời bàn tán về nàng đi và chiếm vị trí vững chắc.

- Bạch Phong Ninh, thiếu chủ nhà họ Bạch muốn kén vợ trong thành đấy.

Thiếu chủ nhà họ Bạch ư? Chính là kẻ đã dung túng cho thuộc hạ ăn cướp, trêu chọc con gái nhà lành giữa ban ngày ban mặt, võ công tuyệt đỉnh, hai mươi lăm tuổi còn chưa lấy vợ đó sao? Ừm... chẳng có chút hứng thú gì. Mau đi thôi.

- Nhưng không được. Nghe nói hôm nay thiếu chủ nhà họ Bạch sẽ vào thành, tất cả các cô nương trong thành đều có thể tham gia, giống như hoàng đế kén phi tần vậy.

Ném tú cầu đi. Ném tú cầu vui lắm đấy. Nàng muốn xem cảnh tượng nam nhi ném tú cầu như thế nào? Nàng vui vẻ huýt sáo sai bước về phía khách điểm.

- Ai bảo cô nương nào cũng đủ tư cách? Thiếu chủ nhà họ Bạch có sở thích rất kỳ quái. Người giang hồ không bình thường như chúng ta đâu.

Ái chà! Lại còn sở thích đặc biệt sao? Hừm, rất phù hợp với nhìn nhận đầu tiên của nàng về hắn. Quả đúng là kẻ chẳng ra gì.

- Thiên kim con nhà quyền quý không lấy, minh châu bảo ngọc không lấy, người có số phận không đủ bi thảm cũng không lấy.

Không phải thiên kim nhà quyền quý, không phải minh châu bảo ngọc được cha mẹ cưng chiều, không phải người có cảnh đời chưa đủ bi thảm? Sao điều kiện quái gở này lại nghe quen thế nhỉ?

- Vậy thiếu chủ muốn lấy một cô nương như thế nào?

Phải đấy. Phải đấy. Đường như nàng cũng muốn biết, người đó thực sự là...

- Gia môn bất hạnh, bị ngược đãi tàn tệ, tốt nhất là một cô nương không cha không mẹ, không nơi nương tựa, đáng thương đến bi thảm tột cùng. - Hợp với nàng quá nhỉ.

- Chẳng trách hôm nay, lão gia nhà tôi kéo tiểu thư từ trong phòng ra mắng cho một trận, còn nói cô ấy không phải là con đẻ của mình.

- Cái gì? Nhà cô cũng thế ư? Tiểu thư nhà tôi cũng bị phu nhân bắt xuống phòng giặt đồ, không giặt hết tất cả quần áo thì không được đi ngủ. Tối qua, tiểu thư đã khóc suốt ngất đi đấy.

Những kẻ nước đến chân mới nhảy này! Thảo nào hôm nay lại chẳng có ai bàn luận về cảnh ngộ bi thảm của nàng. Bọn họ nghĩ rằng chỉ sau một đêm mà có thể so bì mức độ bi thảm được với nàng ư? Xì! Nàng tuyệt đối không để những thiên kim tiểu thư đó vượt lên, muốn nói về bi thảm thì ai có thể tranh với nàng, nàng việc gì phải lo chứ?

Nàng có hếch mũi về phía đám đông nhưng phát hiện ra chẳng có ai nói về mình cả. Một hộ lớn bên phố mở cửa lớn, đẩy tiểu thư đang khóc lóc thảm thiết ra ngoài. Nước mắt ướt đầm, cô nương ấy co rúm người nhìn người vừa đẩy mình ra khỏi cửa.

- Cha! Cha nhất định phải đuổi con ra khỏi cửa mới được sao?

- Kể từ hôm nay, ta không có đứa con gái như ngươi, sống hay chết là việc của ngươi. Đừng đến tìm ta. Hừ! - Người đó nói xong thì phui tay áo, bước vào trong nhà.

Nàng vội vàng đỡ cô nương dưới chân mình lên nhưng cô nương đó lại nhìn nàng nói:

- Hu hu! Cứ tưởng là ai? Hóa ra tiểu thư nhà họ Long.

-... Nhà cô đang... - Dọn dẹp ư?

- Hu hu!... Tôi nói cho cô biết, cô đừng tưởng thành này chỉ mình cô cảnh ngộ bi thảm. Bây giờ... Hu hu hu! Tôi còn bi thảm hơn cô.

-... Tôi tôi tôi... - Nàng không thể nào ngờ nổi, nàng không biết mình có nên thức tỉnh trước lời nói của cô tiểu thư này không? Cô ta khóc lóc cũng chẳng được gì. Mọi người nên cùng trao đổi xem làm thế nào để cảnh ngộ càng bi thảm càng tốt.

- Hu hu! Cha tôi nói, lần này mọi người đều cạnh tranh công bằng. Cô đừng tưởng dựa vào sự thâm hiểm của mình thì có thể lọt vào mắt xanh của thiếu

chủ nhà họ Bạch. Muốn so bì thăm, bây giờ bắt cứ cô tiểu thư nào cũng bị thăm hơn cô. Cô có bị đuổi ra khỏi nhà không? Cô có bị người ta đẩy xuống đất không? Cô có khóc như tôi không...

- Thoải mái quá!

- Gì cơ?

- Tôi nói, cô khóc thật thoải mái. - Nàng không quen cô tiểu thư này lắm, chỉ biết cô ta là một trong những cô bạn của Lâm Nội Hàm. Nàng lại hỏi: - Vậy, cô bị đuổi ra khỏi nhà rồi thì sẽ sống ở đâu?

- Vớ vẩn! Tất nhiên là tôi sẽ đến nhà thúc thúc tôi ở phía tây thành rồi. Hừ! - Cô ta nhẹ nhàng uyển chuyển đứng dậy, gạt nước mắt, đi về phía tây thành.

- Haizzz!

- Tránh ra. Đừng có cản đường tôi.

-... - Cô tiểu thư này bị đuổi ra khỏi nhà chỉ vì để đáp ứng điều kiện kén vợ của thiếu chủ nhà họ Bạch sao? Còn nữa, cha cô ta chắc đã lên nhét cho cô ta rất nhiều ngân lượng, giấu đầy trong váy trông như phụ nữ có thai vậy. Lẽ nào chưa chồng mà chưa cũng là điều kiện kén vợ của thiếu chủ nhà họ Bạch?

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 12: Điều kiện kén vợ quái gở của Bạch thiếu chủ (hạ)

- Cha! Cha đừng đuổi con gái ra khỏi nhà mà. Một tiếng kêu gào vang lên trước mặt Long Tiểu Hoa.

- Mẹ, con gái đã làm sai điều gì mà mẹ lại đuổi con ra khỏi nhà.

Hai tiếng kêu gào lại vang lên trước mặt Long Tiểu Hoa.

- Cha! Cha cho con gái lấy chút son phấn và váy lụa rồi hãy đuổi con đi. Nhà chúng ta phá sản thật rồi sao?

Ba tiếng...

- Mẹ, đợi con gái gả vào Bạch phủ, con sẽ quay về trị tội con nha đầu đã đá con này mới được. Tuy rằng mẹ ra lệnh cho nó ức hiếp con nhưng ai cho nó đá mạnh như vậy chứ? Đáng ghét!

Bùng phát!!!

- Trời ơi! Đây là thế giới gì thế này?

- 1227, ai cho cô lớn tiếng trong quán? - Chương quỹ cau mày, ông ta chẳng chút xúc động trước những màn kịch trên phố như đại nghĩa diệt thân, gia đình khốn đốn, nhà tan cửa nát, vợ con ly tán mà chỉ nghiêm khắc giáo huấn người làm của mình.

- Chương quỹ 420, ông chó cho rằng ông sinh được con trai thì mọi chuyện không liên quan đến ông. - Nàng sắp làm cho ông ta tức đến nội thương, liếc nhìn 813 đang hát mà không hiểu tại sao nha đầu này lại có thể bình tĩnh được như vậy trong lúc dân chúng cả thành đang cực kỳ quái đản: - 813, cô không cần phải giả vờ bị thăm sao?

- Nhà tôi không phải gia đình quyền quý? Tôi cũng chẳng phải thiên kim tiểu thư. Gia đình tôi trọng nam khinh nữ, chẳng hề để ý đến một tiểu nha đầu như tôi. Vậy nên tự nhiên tôi phù hợp với tiêu chuẩn kén vợ của thiếu chủ nhà họ Bạch rồi.

- ... - Bây giờ xem ra ai cũng phù hợp với tiêu chuẩn kén vợ của thiếu chủ nhà họ Bạch, nàng chẳng còn gì để nói. Tạm thời cho dù còn chưa biết Bạch thiếu chủ có phải là bạch mã hoàng tử của mình hay không, nhưng thấy mọi người đều vượt qua những ưu điểm bản thân, nàng vẫn cảm thấy không vui.

- Nhưng 1227 này, nghe nói hình như cô mất tiêu chuẩn rồi. - 813 nhún vai, không có chút tình chị em hoạn nạn có nhau gì cả: - Tôi nghe chương quỹ 420 nói, hôm qua đương gia đã tặng cho cô một bộ đồ trang điểm trước mắt mọi người đứng không?

- Haizzz! Chỉ là một hộp son phấn vớ vẩn thôi, có nói lên điều gì đâu? - Thật đúng là chuyện tốt chưa ra cửa, chuyện xấu đã ập đến.

- Bình thường thì chẳng nói lên điều gì nhưng lúc quan trọng này, khụ... khụ khụ! - 813 nghiêm túc, vỗ vai 1227.

- ...

- Muốn có đủ tiêu chuẩn tham gia kén vợ, cô phải khiến cho đương gia ngược đãi cô mới được. Nếu tình cảnh của cô còn tệ hơn của tôi thì tôi cũng không đề ý chuyện cùng làm chị em với cô, nâng khăn sửa túi cho Bạch thiếu chủ. Cố lên nhé!

- ... - Đây là chuyện có thể cổ vũ khích lệ sao?

Sự việc thật kỳ quái, mọi người xung quanh cũng thật lạ. Ý thức về nguy hiểm của Long Tiểu Hoa đang quay cuồng trong đầu.

Đến sẩm tối, mặt trời còn chưa xuống núi, những tia nắng cuối ngày vẫn còn trải rộng, thì hầu hết các cô nương trong thành đã rơi vào cảnh không chốn nương thân, không nhà để về. Long Tiểu Hoa lê bước nặng nhọc về nhà, không có thời gian mà quan tâm đến những cảnh khiến người ta rơi nước mắt, bị thảm tột độ, địa ngục trần gian phía sau mình nữa, đầu nàng lúc này chỉ có một câu hỏi cực kỳ nghiêm túc:

- Phải làm thế nào để “bà mẹ kế thiên hạ” Long Hiểu Át đối xử với mình tồi tệ hơn nữa?

- Long đại đương gia, huynh có biết đạo này mình rất không làm tròn chức trách của một bà mẹ kế không? Huynh có biết gần đây tôi đã bị rất nhiều người tùy tiện vượt qua rồi không? Có biết tôi từ vị trí tâm gương bị thảm thứ nhất tụt xuống cuối cùng khiến bản thân cảm thấy đau khổ thế nào không? Có biết tôi thật sự rất muốn bị ngược đãi một chút? Híc... Tôi xin huynh đấy, hãy ngược đãi tôi đi. Đừng vì tôi yếu đuối mà thương xót. Tôi xin huynh đấy!

Những câu xin đánh, xin đập, xin ngược đãi này, nàng nên đau khổ nói ra hay dùng chiêu khóc lóc nhỉ?

- Tiểu thư về rồi!

- Ủm! - Nghe tiếng Già quản gia, nàng mới ngẩng đầu lên không biết mình đã bước về đến cửa nhà lúc nào. Đang định lên tiếng thì đã thấy mấy người hầu trong nhà bê ghế bước ra khỏi bậc cửa không nói gì, bắc ghế xé hết những câu đối ngoài cửa đi.

Câu đối ư?

Vẫn chưa đến năm mới mà. Cửa lớn nhà nàng dán câu đối từ bao giờ thế? Sáng sớm nay vì mãi trốn hầu hạ Mẹ kế mà nàng dậy từ sáng sớm, chạy đi bằng cửa sau nên không chú ý cổng chính bị người ta dán câu đối lúc nào.

- Tiểu Giáp, chuyện gì thế này? - Nàng bước lên bậc thang, ngẩng đầu nhìn câu đối đỏ đó.

Câu đối trên viết: “Cao quý, kiêu sa, trẻ con tính tự nhiên”.

Câu đối dưới viết: “Vụng về, xấu xa, đen tối, ngược đãi vợ”.

Hoành phi: “Long môn Hiểu Át”[1].

[1] Long môn Hiểu Át: Hiểu Át nhà họ Long.

- Phi! - Nàng nhìn ba tờ giấy đỏ dán ở cửa nhà mình mà cảm thấy nó đã nói lên bản chất dị thường của Long Hiểu Át một cách cực kỳ chính xác. Bản chất dị thường này đúng là cực đỉnh trong cực đỉnh, đáng sợ của đáng sợ. Lòng nàng bỗng dâng lên cảm xúc sùng bái vô hạn người viết ra hai câu đối này, hận rằng không thể lấy thân báo đáp. Người này đã dùng vài nét bút vẽ nên tình cảnh khốn cùng của nàng. Thật đúng là khiến cho nàng rất vui!

- Tiểu Giáp, Tiểu Giáp! Câu đối này là...

- Tiểu thư, lão hủ cũng không biết nữa. Nó tự nhiên xuất hiện. Lát nữa cô vào nhà đừng chọc giận đương gia nhé. Hôm nay, cô không ở nhà nên không trông thấy mặt đương gia khi nhìn thấy câu đối này đâu.

- Hấn làm sao?

- Đương gia đứng trước cổng rất lâu, mắt lim dim, cắn răng ngẫm nghĩ về câu đối này, không ai dám đến gần, đến gần là chết chắc. Cũng không biết ai lại hiểu rõ như vậy... Ồ, không, là họ muốn chọc tức đương gia. Lần này, đương gia bảo ta sai người đi xé nó xuống, vứt vào bếp lửa, đốt lấy tro.

- Lấy tro làm gì?

- Đương gia nói để pha trà đón khách.

- Đón khách ư? - Dùng tro đen đón khách sao?

Long Tiểu Hoa chớp mắt hoàn toàn không hiểu ý câu nói của Già quản gia. Mấy chữ, viết bằng mực đen đỏ như rồng bay phượng múa, khí thế ngạo nghễ, từng nét, từng nét đều mang theo sự phóng khoáng, nhưng gia đình lại không chần chừ bóc chúng từ trên tường xuống

- Không ngờ Long huynh lại coi thường thư pháp của Bạch mã như vậy.

Tiếng vỗ ngựa thong dong bay đến bên tai Long Tiểu Hoa, giọng nói quen thuộc khiến nàng nghĩ đến hồi ức đau khổ về kẻ ăn quýt.

Nàng giật mình quay lại thì chỉ thấy kẻ đáng ghét mai danh ẩn tích vẫn mặc bộ đồ trắng nhìn mình, lại là nụ cười đó. Nàng ngăn người đứng trên bậc thang, cần môi nhìn bóng trắng bước đến.

Bạch công tử đó cười một con ngựa trắng như tuyết. Trên tay hắn cầm thanh kiếm bạc, ánh bạc của thanh kiếm càng lấp lánh hơn dưới ánh chiều tà. Con gió cuối ngày thổi tà áo trắng tung bay. Mái tóc đen được buộc gọn và cài cây trâm ngọc trắng. Đầu không đội mũ nên mái tóc đen rủ xuống vai được gió thổi tung lên. Mấy lọn tóc trước mặt bị gió thổi bay làm lộ ra đôi mắt đang ẩn chứa nụ cười. Không hề như nàng nghĩ, thậm chí vì nàng quên mất là mình đang ngầy người ngốc nghếch nên cũng mỉm cười.

- Tiểu thư đang nhìn Bạch mã hay nhìn con ngựa trắng vậy?

- Tôi tôi tôi... tôi... - Nàng đang nhìn tổng thể cả hắn và con ngựa trắng. Làm sao đây? Nếu hắn không phải là kẻ tiểu nhân ăn quýt thì hắn thật phù hợp với màu bạch mã hoàng tử trong lòng nàng. Nàng... nàng... nàng không thể mất thể diện như vậy được. Thu ánh nhìn lại, thu lại ngay.

- Tiểu thư! Sao cô có thể nhìn chằm chằm vào đàn ông như vậy chứ? Cô mau vào nhà đi. - Già quản gia không hài lòng nhìn ánh mắt của tiểu thư nhà mình. Ông hận là không thể nhảy lên, nhảy đến bên con ngựa trắng và người chủ áo trắng của nó lôi họ đi để ngăn cái nụ cười và ánh nhìn rực cháy của Bạch công tử đó lại.

- Tiểu Giáp, Tiểu Giáp, để tôi nhìn một chút, một chút thôi. Thật là trắng, thật thuần khiết, thật là thích! Híc! Ông tránh ra nào. - Nàng nhảy lên, lắc lắc đầu, nàng còn muốn ngắm vị công tử bạch mã đó. Công tử đó nhẹ nhàng xuống ngựa, vỗ vỗ con ngựa trắng, nở nụ cười, nhìn Già quản gia ưu nhã nói:

- Tại hạ là Bạch Phong Ninh, bạn cũ của Long đại đương gia - Long Hiểu Át. Phiên ông thông báo giúp một tiếng.

- Công tử là Bạch thiếu chủ - Bạch Phong Ninh ư? - Già quản gia giật mình. Ông có cảm giác tiểu thư phía sau mình đang tiếp tục nhìn như muốn chảy nước miếng về phía vị công tử đẹp như tượng ngọc này. - Tiểu thư, giữ đạo làm vợ, giữ đạo làm vợ. Tiểu thư lại muốn bị phạt cầm canh hạnh đo đứng nhìn ra ngoài tường sao?

- Ồ... - Ai đó đau khổ nhú mày, thậm chí thu ánh nhìn của mình lại nhưng vẫn cố đứng bên Già quản gia.

Thấy tiểu thư như vậy, Già quản gia đành phải hắng một tiếng nói:

- Đương gia đã căn dặn, nếu Bạch thiếu chủ đến thăm thì phiên hãy thanh toán bữa ăn hôm trước rồi...

- Soạt! - Một tờ ngân phiếu kẹp giữa hai ngón tay ngọc đã ngăn câu nói của Già quản gia lại. Bạch Phong Ninh đã hiểu rõ con người Long Hiểu Át coi tiền như tính mạng của mình: - Ngân phiếu một trăm lạng bạc không cần trả lại. Số bạc còn thừa...

Hắn nhếch mép cười, quay sang Long Tiểu Hoa vẫn cứ nhìn chằm chằm vào mình và nói:

- Thương cho tiểu nhị đã nói chuyện cùng ta hôm đó.

Bùm bùm bùm!!!

Ngựa trắng như tuyết!

Tướng mạo đường hoàng!

Gia thế hiển hách!

Kinh công tuyệt đỉnh!

Bùm bùm bùm bùm bùm bùm bùm!!!

Điều kiện kén vợ lại phù hợp với nàng như vậy.

Thích cứu cô nương yếu đuối ra khỏi tai họa, quan tâm lo lắng, bù đắp thiệt thòi.

Dùng câu đối để đá kích Mẹ kế giúp nàng.

Còn chồng ghẹo nàng trước mặt mọi người...

Bùm bùm bùm bùm bùm bùm bùm bùm bùm bùm bùm bùm!!!

Bạch... Bạch mã hoàng tử, cuối cùng chàng cũng đã xuất hiện. Híc... Nàng cũng không trách chàng đến muộn, cũng không định đá cho chàng một cái. Chắc chắn là ông trời muốn thử thách nàng mà thôi. Ông trời ơi, những thời khắc quan trọng thế này, xin hãy cho nàng ghi nhớ mãi trong lòng. Cảm tạ ông trời! Cuối cùng nàng đã gặp được bạch mã hoàng tử của mình.

Mẹ kế, những ngày tốt đẹp của hần chính thức kết thúc rồi. Từ nay về sau sẽ có người che chở cho nàng. Híc híc híc! Cảm động quá!

- Tiểu thư, cô trốn sau lưng lão hủ khóc gì thế? Nước mũi chảy cả ra rồi kìa.

- Híc híc! Tiểu Giáp, tôi xúc động quá! Xúc động quá! Ông không xúc động sao? Ông không mừng cho tôi sao? Chàng xuất hiện rồi. Chàng xuất hiện rồi.

- Ai xuất hiện cơ?

- Bạch mã hoàng tử, phu quân tương lai cười ngửa trắng ấy.

- Ai cơ?

- Chính là Bạch... Hà? Bạch công tử đâu rồi?

- Công tử đó đã đi qua bậc cửa đến đại sảnh chào đương gia rồi.

- Chàng chàng chàng chàng... chàng không nhìn tôi thêm một chút sao?

- Tiểu thư, người ta không nhìn cô đâu. Người ta đưa tám ngàn phiếu cho tôi xong là bước vào gặp đương gia luôn. Người đâu, dắt con ngựa trắng của Bạch công tử ra chuồng ngựa?

- ... - Sao có thể như thế được? Lễ nào “Long môn Hiểu Át xấu xa, đen tối” còn có sức cuốn hút hơn cả nàng sao? Lễ nào cuộc đời hần còn bị thâm hơn cả nàng? Tuy “bà mẹ kế” của nàng rất đẹp nhưng chàng là bạch mã hoàng tử cơ mà. Sao có thể vì vậy mà không thèm nhìn nàng lấy một cái chứ? Liệu có nhầm không? Đáng lẽ không nên như vậy. Nàng ở đây đã bị bà mẹ kế đó ngược đãi mà. Chàng không nhìn thấy vòng hào quang bị thâm tóa sáng trên đầu nàng sao? Sao có thể vì sắc đẹp của bà mẹ kế đó mà không phân biệt nổi đông tây nam bắc chứ?

Mẹ kế và hoàng tử nên là hai thế lực đối lập nhau không đội trời chung, kẻ thù như gai trong mắt chứ? Họ là bằng hữu tốt của nhau, lại còn nhiệt tình, thân thiết trước mặt nàng là ý gì chứ? Không thể như thế được. Nàng muốn phá hỏng, phá hỏng mối quan hệ vô cùng không hợp lý này.

- Tiểu thư, cô vội chạy đi đâu thế?

- Chàng không nhìn tôi. Chàng hoàn toàn không để mắt đến tôi. - Chắc chắn là vì nàng đã thề độc. Nàng không thể vì một hộp đồ trang điểm vớ vẩn ấy mà vứt bỏ hạnh phúc cả đời của mình được. Nàng không muốn bị Bạch mã hoàng tử cười ngửa giẫm qua.

- Cái gì không để mắt đến cô?

- Tôi muốn bị ngược đãi. Tôi muốn bị ngược đãi. Tôi muốn bị ngược đãi cơ...

- ...

- Tôi đi gọi Mẹ kế ra ngược đãi tôi. Nếu không thì Bạch mã hoàng tử sẽ không để mắt đến cô nương bé nhỏ đáng thương như tôi.

- ...

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 13: Bạch mã hoàng tử thăm Long phủ (thượng)

Trên thực tế, Bạch Phong Ninh đã chuẩn bị tâm lý xong mới vào phòng khách của nhà họ Long, mỉm cười ngồi một cách ung dung. Chỉ khi thấy, Tiểu Bình bưng chén trà có mùi hương kỳ lạ tỏa ra thì Long Hiểu Át mới nhú mày, cười lạnh lùng, lật sổ sách, không lên tiếng, cũng không làm gì khác, chỉ nhìn to ý nếu Bạch Phong Ninh không uống hết chén trà này thì đừng hòng ra khỏi cổng lớn của Long phủ. Tay đón chén trà, Bạch Phong Ninh mở nắp chén ra, liếc nhìn vào trong chén...

Một chén trà thơm “có tro đen nổi bên trên và mùi khét khó chịu”.

Cười lạnh lùng, hần đẩy nắp chén lại, xoay tay đặt chén trà lên bàn, hơi nhếch miệng nói:

- Ta phải nghĩ suốt mấy đêm không ngủ mới ra được câu đối đó. Long huynh đối xử với tâm huyết của ta như vậy sao? - Nói xong, hần liếc mắt nhìn

chén trà có mùi tro đen khét.

- Nhưng có thể thấy là mấy đêm của Bạch huynh quá nhàn rồi rồi. - Long Hiểu Át hứ một tiếng lạnh lùng, nở nụ cười lạnh lùng, cúi đầu nhìn Bạch Phong Ninh thêm một cái rồi quay sang sổ sách: - Đạo này, không có ai đuổi chém, cái đầu của huynh nhằm chán quá nên không yên phận phải không?

- Đạo này đúng là không cần phải lo chuyện thoát thân, nếu không làm sao trò đùa này lại đến tay ta chứ? - Bạch Phong Ninh chống cằm, nhắc thanh kiếm bạc gia truyền, mắt liếc nhìn đang định lên tiếng thì Long Hiểu Át chặn lại:

- Đừng gây sự chú ý với ta. Ta không có hứng thú gì với thanh kiếm nát đó của huynh đâu. Chỉ là một thanh sắt gỉ thôi. - Long Hiểu Át nhếch mép tỏ ý khinh bỉ.

- Nó tệ như vậy sao? Nếu bán thanh kiếm này ngoài chợ đen cũng được vạn lạng bạc đấy. Biết đâu lại đủ cho huynh mở quán ở kinh thành ấy chứ. Ta đem tặng huynh, huynh cũng không cần sao? - Bạch Phong Ninh nhếch mép đánh giá lại thanh kiếm gia truyền bị người ta coi thường. Thật thê thảm! Người giang hồ tranh nhau sứt đầu mẻ trán thứ này, vậy mà nó lại nằm trong tay một kẻ chỉ biết có khinh công như hắn, lại còn bị tên con buôn bắt đắc đi kia coi rẻ chẳng đáng một xu.

- Hừ! Đồ Bạch thiếu chủ huynh tặng, đâu thể tùy tiện nhận chứ. - Không thèm nhìn ai đó đang ra vẻ kinh ngạc, Long Hiểu Át vuốt tay trên chiếc bàn tính màu xanh ngọc trên ở trên bàn, gảy gảy mấy cái tính toán.

- Chiếc bàn tính bằng hạt ngọc này, huynh dùng thuận tay chứ?

Long Hiểu Át từ từ ngẩng đầu rồi lại cúi xuống nhìn bàn tính trong tay. Đó là một bàn tính bằng ngọc xanh bình thường, có gì ghê gớm đâu? Ngoài việc những hạt tính trên bàn vuông vắn thì thực ra cũng chẳng có gì đặc biệt. Bàn tính đó có dấu tích của việc sử dụng đã lâu, các hạt vuông vắn đều dần mòn mất góc cạnh, không còn chọc vào đầu ngón tay gây khó chịu nữa và cũng thuận tay hơn nhiều.

Dường như không thích nói về vấn đề này, Long Hiểu Át đẩy bàn tính ngọc ra, gấp sổ sách lại, ngẩng đầu nhìn Bạch Phong Ninh:

- Huynh nói đi, có chuyện gì vậy?

- Muốn bao khách điểm của huynh để dùng.

- ...

- Ta muốn kén vợ. Huynh không thấy các cô nương khốn khổ trong thành đều đang đợi ta đến rước sao? Nếu nhà huynh có cô nương đáng thương nào thì đừng ngại, cứ để cô ấy tới thử xem, biết đâu lại được chọn. Duyên phận là do trời định, nhất định ta sẽ không phụ cô ấy.

- Long gia ta không có ai hợp với yêu cầu vợ vắn của huynh đâu.

- Không có sao? Huynh chắc chứ? - Hắn cố ý ra vẻ ngạc nhiên, ngẩng đầu lên ngẫm nghĩ: - Vậy cô nương mà ta vừa gặp ở ngoài cổng phủ nhìn con ngựa trắng của ta chảy nước miếng thì sao?

- ... Huynh làm gì trong thành này ta không quan tâm, chỉ cảnh cáo huynh, chớ có tìm ta gây chuyện.

- Ta đâu có ý định gây chuyện với Long đại đương gia chứ. Huynh chỉ việc ngồi bên ngoài xem thôi. Những việc còn lại, Bạch mỗ sẽ giúp huynh giải quyết. - Bạch Phong Ninh cười, xoa xoa chén trà tro thơm đó nói: - Chắc chắn ta sẽ không làm huynh phải thất vọng đâu.

- ...

Phòng khách của Long phủ trở nên im lặng kỳ lạ trước câu nói của Bạch Phong Ninh. Nhưng phía sau phủ thì lại náo nhiệt vô cùng.

Long Tiểu Bính đang quát gia đình dọn đồ vào nhà kho. Thường ngày chỉ có khi giữ khách ở lại phủ dùng bữa mới kê bàn tròn ra. Long Tiểu Hoa đang lục tung hòm y phục để tìm bộ đồ cũ của mình. Bội nhọ than lên mặt, trông nàng trở nên bi thảm kỳ quái. Thấy Tiểu Bính lâu ngày không khênh bàn tròn ra dùng, nàng biết đương gia nhà mình lại bày ra trò gì, chuẩn bị đãi khách đây.

Thật đúng là ông trời tạo cơ hội cho nàng rồi.

Thường ngày, Long đại đương gia không ở phủ nên cũng hiếm khi có khách đến dùng bữa. Nhưng nếu có khách tới thăm thì cũng không đến lượt thiên kim tiểu thư như nàng ra bàn ăn. Hắn thường ra lệnh, chỉ trong vòng một khắc, trước khi khách đến phải bê bát và thức ăn đi, không được làm phiền hắn bàn chuyện.

Còn nàng cũng được huấn luyện rằng, mỗi khi có khách đến thăm thì dùng đĩa gấp hết các món mình thích sau đó đi thật xa. Nhưng đó là trước đây, hôm nay không như vậy. “Mẹ kế đáng yêu” của nàng đã sắp xếp giúp nàng cơ hội tiếp cận người ta. Nàng tuyệt đối không thể bỏ qua được. Nàng sẽ phải một lần thể hiện rõ mọi nỗi bi thảm của mình trước mặt Bạch mã hoàng tử.

Hắn không cho nàng ngồi ăn cơm trên bàn, dùng đĩa đánh vào tay nàng, còn châm chọc nàng. Tóm lại nàng luôn là cái gai trong mắt hắn, chỉ trừ việc năm mới tuy hắn không cho nàng mua y phục mới nhưng đổi lại là cho nàng thêm mấy bộ đồ tiểu nhị, còn nói muốn tiện để nàng thay đổi. Váy áo của nàng đều do Tiểu Đình và vưu giúp, mặc ra ngoài luôn bị Lâm Nội Hàm chê cười, nói nàng chẳng có khí chất của một đại tiểu thư gì cả, cũng chẳng có số làm đại tiểu thư. Váy áo hôm qua đón hắn về phủ là bộ đồ chuyên dùng để đón đương gia.

- Thế giới này không có ai bi thảm hơn ta. - Nàng vừa lăm bằm vừa tìm bộ đồ rách rưới nhất. Đó chính là bộ y phục nàng mặc khi cùng Tiểu Đình đi leo núi và bị ngã từ trên sườn núi xuống. Vì đó là bộ đồ màu xanh mà nàng thích nên không nỡ vứt nó đi. Khi ấy, nàng biết, chắc chắn sẽ có lúc dùng đến bộ đồ này.
- Tiểu Đình, bộ đồ đó của ta đâu?
- Tiểu thư, bộ đồ nào cơ ạ?
- Bộ y phục màu xanh mà ta mặc khi đi leo núi bị ngã từ trên sườn núi xuống ấy. Ô, đây... đây là hòm đồ của ai vậy? - Nàng lật cả nửa buổi mới phát hiện ra có gì đó không bình thường. Sao cái hòm này lại không giống hòm y phục của nàng vậy. Bộ đồ màu phấn hồng đáng yêu này là của ai thế? Ô, bộ y phục màu xanh lam này ở đâu ra? Còn cả bộ đồ màu tím hồng hấp dẫn này là thế nào vậy? Y... y phục của nàng đâu hết rồi? Bộ đồ vá vùi màu xanh của nàng đi đằng nào rồi?
- Đây... là hòm đồ của tiểu thư mà. Ở trong phòng của tiểu thư, không phải hòm y phục của tiểu thư thì của ai nữa ạ? - Tiểu Đình mơ màng chớp mắt nhìn tiểu thư nhà mình.
- Không đúng. Trong này không có bộ đồ nào là của ta cả. Em xem, chúng đẹp thế này cơ mà. - Nàng cầm chiếc váy màu tím hồng bằng lụa đưa cho Tiểu Đình xem. - Bộ đồ xanh lục rách của ta đâu?
- Hà? Tiểu thư muốn bộ đồ màu xanh lục ư? - Tiểu Đình bước lên phía trước, lấy ra chiếc váy bằng vải lụa màu xanh ngọc. - Đây ạ. Chiếc này đẹp hơn chiếc váy trước rất nhiều. Đẹp không ạ? Lần này đương gia mang về cho cô rất nhiều đồ đẹp. Đồ đi làm của tiểu thư đều bỏ hết rồi.
- Cái gì? Hắn... hần hần hần... hần...
- Đương gia mua y phục tặng cô mà. Tiểu thư không vui sao? Đương gia người luôn coi thường cô, em cứ tưởng hôm qua, đương gia chỉ tiện miệng chọc tức “Không Nội Hâm” thôi, không ngờ ngoài son phấn ra, thật sự đương gia đã mua cho tiểu thư rất nhiều thứ. Hôm nay, khi a hoàn mang đồ của tiểu thư đến, em còn giật cả mình. Em cứ tưởng là đồ rách rưới, kết quả khi mở ra xem thì đều là những bộ y phục bằng lụa cao cấp. Tiểu thư, sao mặt tiểu thư lại trắng bệch ra thế? - Tiểu Đình thao thao bất tuyệt nhưng cuối cùng cũng phát hiện ra điều gì đó không bình thường.
- Long Tiểu Hoa nuốt nước bọt, nắm lấy vai Tiểu Đình sờ lên khuôn mặt đen nhèm của mình, run rẩy nói:
- Váy y phục trước đây của ta đâu? Bộ đồ vá màu xanh lục nữa. Bộ đồ màu vàng, còn cả cái váy đồ rách nữa.
- Vứt... vứt hết rồi ạ... - Nhìn mặt tiểu thư ngây ra, Tiểu Đình cũng lấp ba lấp báp.
- Vứt rồi?
- Vâng, vâng... đương gia bảo em vứt... vứt đi rồi ạ.
- Trong nháy mắt, chân nàng bủn rủn, ngây ra nhìn trần nhà. Hồng hết rồi! Hồng hết cả rồi!
- Tiểu thư, em biết tiểu thư rất có cảm tình với những bộ đồ đó nhưng.. tình cảm có thể từ từ vun đắp mà. - Tiểu Đình đưa chiếc váy lụa xanh cho nàng nhưng nàng nhảy dựng lên, cầm lấy chiếc váy đó chạy đến bàn trang điểm, mở ngăn kéo ra lục tìm.
- Ai cần cái thứ y phục quý phái này chứ? Thế này thì làm sao đi gặp bạch mã hoàng tử của ta được?
- Tiểu thư, tiểu thư tìm gì thế ạ?
- Cái kéo! Cái kéo đâu?
- Hôm nay, đương gia đã dặn em, bảo em đem hết những vật nhọn trong phòng tiểu thư cất đi.
- Xi! Ta biết ngay mà. Ta biết ngay mà. Bà mẹ kế đó cố ý. Tiểu Đình, hắn đã bắt đầu rồi. Hắn muốn phá hỏng mối lương duyên giữa ta và Bạch mã hoàng tử. Ta biết hắn không tốt bụng như thế đâu. Lại còn mua y phục cho ta nữa chứ. Hic! Mẹ ơi, không có kéo thì dùng răng cắn vậy.
- Tiểu thư, đó là y phục mới. Tiểu thư bình tĩnh một chút đi ạ. - Tiểu Đình vừa thấy tiểu thư của mình bắt đầu cắn ngấu nghiến chiếc váy thì vội ngăn lại.
- Tiểu Đình, bộ đồ vẫn chưa vá của em đâu, cho ta mượn, cho ta mượn.
- Tiểu thư, hôm nay đương gia sai Tiểu Bính đi thay toàn bộ y phục mới cho a hoàn trong phủ rồi. Bộ đồ Tiểu Đình đang mặc cũng là mới đấy ạ. Tiểu thư thấy có đẹp không? - Nói xong, cô xoay một vòng.
- Xi! Long Hiểu Át, hần thật đáng ghét!

Có điều trên có chính sách, dưới có đối sách. Hắn có kế thì nàng cũng có mưu. Cái khác không được chứ giả bi thảm thì... không... không phải giả bi thảm mà là thể hiện sự bi thảm, còn ai có thể giỏi hơn Long Tiểu Hoa chứ?

- Tiểu thư, tiểu thư đi đâu thế ạ?
- Ta đi tìm con Chạy suốt đêm.
- Tiểu thư đến chuồng ngựa làm gì?
- Để nó đá ta mấy cái.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 14: Bạch mã hoàng tử thăm Long phủ (hạ)

Nhưng người tính không bằng trời tính, Khi Long Tiểu Hoa trông thấy Long Tiểu Bình đang đứng trước tàu ngựa nhìn mình cười lạnh lùng, nàng liền hiểu rõ tình thế lúc này, còn bị Long Tiểu Bình giáo huấn: - Cô đừng làm mất mặt đương gia. Dù là vợ trước thì cũng phải ra dáng vợ trước chứ. - Nàng tự hỏi “vợ trước” thì phải nên thế nào? Nhưng vẫn ngoan ngoãn chịu áp giải về phòng.

Dưới những lời căn nhắc của Giả quân gia, cuối cùng Long Tiểu Hoa đành phải chọn một bộ y phục màu xanh lục trên tay Tiểu Đình. Sau một trận chỉnh trang nhan sắc, nàng đã biến thành một thiên kim đại tiểu thư, đến trăm vàng cũng cài tới mấy chiếc trên đầu. Nhân tiện nói luôn, bàn trang điểm của nàng cũng thay đổi hoàn toàn dưới bàn tay độc ác của Mẹ kế. Hắn thật sự đã dùng chiêu rất tàn độc. Hắn muốn dập tắt vòng hào quang bi thảm duy nhất của nàng để Bạch mã hoàng tử không thể tìm thấy nàng.

Bị áp giải lâm trận, thiên kim Long đại tiểu thư đã thay đổi hoàn toàn: dung nhan tươi tắn, y sam cầu kỳ, tất cả đều được chăm chút từ đầu đến chân, như chưa từng phải chịu bất cứ ức hiếp gì, mang hình tượng một thiếu nữ phát triển toàn diện cả về thể chất lẫn tâm hồn. Thường ngày, tóc không được chải, không cầu kỳ, không khí chất, không nhân phẩm, nhưng nay đáng vẻ lại rất khác, như con quạ biến thành phượng hoàng. Chỉ có điều, nàng chính là con phượng hoàng vừa nhỏ nước mắt tối hôm qua.

- Vị này chính là.. Long đại tiểu thư ư?

Ngồi bên bàn tròn, một tay chống cằm, Bạch Phong Ninh nở nụ cười ung dung, hai chân vắt chéo, đáng vẻ an nhàn, bắt đầu nhìn Long Tiểu Hoa từ trên xuống dưới, rồi lại quay sang nhìn Long Hiểu Át đang ngồi bên cạnh nở một nụ cười hài lòng.

- Tội, cái đó... - Nàng đang định lên tiếng giải thích thường ngày mình không mặc như vậy, tiện thể tố tội Mẹ kế thì nghe Long Hiểu Át hắng giọng ho nhẹ một tiếng, sau đó tai của nàng phải hứng chịu hình phạt tàn khốc nhất cuộc đời này.

- Còn đứng đó làm gì, mau đến ngồi bên ta đi.

Long Hiểu Át... sao hắn có thể dùng giọng nói dịu dàng như nước chảy để nói chuyện với người con gái mà hắn đã từng đối xử tàn tệ chứ? Đây là ảo giác. Đây là giấc mơ. Đây là giấc mơ giữa ban ngày mà nàng đã lạc vào nơi huyền ảo. Nếu đây không phải là giấc mơ thì sao hắn lại muốn cho nàng ngồi? Lại còn ngồi cạnh hắn chứ? Ngồi lên cái gì bên cạnh hắn đây? Chiếc ghế nhỏ? Cái thùng? Chiếc ghế bành? Để hắn tiện hắt tương ớt vào nàng hay sao? Thật đáng sợ!

- Mang ghế ngồi cho tiểu thư, ghế đệm mềm ấy.

Giọng nói đáng sợ đó lại vang lên. Liếc mắt cũng thấy đáng vẻ bàng hoàng của a hoàn được sai việc.

Mấy a hoàn vội vàng đặt chiếc ghế bọc đệm mềm sang bên cạnh, đợi Long đại tiểu thư bước đến, ngồi xuống, hưởng thụ sự đối đãi đặc biệt được ăn cơm ở bàn tròn lần đầu tiên sau sáu, bảy năm qua.

- Nàng còn ngây ra đó làm gì? - Hắn đứng dậy, bước đến bên nàng, không để cho nàng kháng cự, dẫn nàng vào phòng ăn, ấn vai nàng, để nàng ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế đệm mềm rồi mới trở lại ghế của mình.

- Thật không ngờ, huynh lại thương yêu người vợ trước như vậy. Tình cảm quả không tệ! - Bạch Phong Ninh ngồi đối diện nàng nhếch mép cười.

- Không, không, không phải như vậy đâu. Bạch công tử, tôi... Ôi! - Một cái đá dưới gầm bàn. Nàng nhìn theo nhưng chỉ thấy Mẹ kế đang nhìn mình cười. Nụ cười đó giải thích rằng, đó là chuyện quá khứ!

- Ăn nhiều một chút, nói ít một chút, tốt nhất là ngoan ngoãn một chút, nếu không thì... hừ!

- Ui da! - Nàng nuốt nước bọt, nhìn Bạch mã hoàng tử, muốn khóc mà không ra nước mắt. Nhìn thấy chưa vậy? Mẹ kế đang ức hiếp tiểu cô nương đáng thương là nàng ngay trước mắt chàng. Chàng mau rút thanh kiếm gia truyền, một tay cầm kiếm, một tay ôm nàng, trừng trị bà mẹ kế đáng ghét đó

đi.

Nhưng Bạch mã hoàng tử không chỉ đến muộn mà phản ứng cũng chậm chạp, chỉ thấy hắn mỉm cười chứ hoàn toàn chẳng có dấu hiệu gì là muốn cứu giúp nàng.

Nàng đang tuyệt vọng cúi đầu thì phía đối diện vang lên giọng hỏi thăm dịu dàng:

- Long tiểu thư và Hiểu Át không còn là phu thê bao lâu rồi?

Long Hiểu Át giật mình, vừa liếc nhìn Bạch Phong Ninh liếc lờ thì đã nghe người “vợ trước” của mình trả lời nhỏ nhẹ dịu dàng chưa từng thấy:

- Sáu... sáu, bảy năm rồi ạ. - Nàng vâng vạ vạ dài, mỉm cười nói. Như thể cảm thấy câu trả lời còn chưa đủ ý, nàng quyết định liếc nhìn ngang đầu nói thêm một câu: - Còn chưa động phòng, người... người ta còn...

- Búp!

Một miếng sườn từ trên trời rơi xuống bát nàng. Nàng giật mình rụt đầu lại thì chỉ thấy Long Hiểu Át đang thu đĩa của mình về cười:

- Món ăn nàng thích nhất này. Ăn đi. - Tiện thể nói ít thôi.

Nàng đẩy bát ra, rõ ràng là không có hứng với miếng sườn đó như bình thường. Đùa kiểu gì vậy? Gặm xương sườn trước mặt Bạch mã hoàng tử sao? Da mặt nàng mông lăm! Sao có thể làm việc không chút phong thái nữ nhi như vậy được?

- Vậy còn muốn tìm lương duyên nữa chẳng? - Giọng nói dịu dàng của Bạch Phong Ninh lại vang lên.

- Hừ! Ta không biết là huynh còn có nhã hứng giúp người khác xe sợi tơ hồng cơ đấy. - Long Hiểu Át liếc nhìn Bạch Phong Ninh rồi quay sang, lại thấy “vợ trước” của mình đang gạt đầu một cách vô sỉ? Đôi má đỏ ửng nhìn thẳng vào mắt tên nam nhân mặc toàn đồ trắng đó.

- Hôm qua, người làm ở khách điểm và Long tiểu thư có nói chuyện, dường như Long tiểu thư cũng rất hứng thú với việc kén vợ của Bạch mã.

- Nàng ấy không có đâu. - Ai đó tự cho phép mình trả lời thay và nhìn chăm chăm vào Long đại tiểu thư.

- Long tiểu thư thật không có ư? - Ánh mắt màu xám sâu thẳm của Bạch Phong Ninh nở nụ cười nhưng hắn không nhìn Long Hiểu Át mà hướng ánh nhìn sang Long đại tiểu thư.

- Tôi... người ta... người ta...

- Nhưng thấy Long huynh chăm sóc cô như vậy, lại còn gấp thức ăn cho cô, mua y phục mới cho cô thì ta nghĩ huynh ấy rất yêu thương cô. - Hắn thờ dài tiếc nuối: - Bạch mã thì sao?... Bạch mã chỉ hứng thú với những cô gái nhà tan cửa nát, bị người khác ức hiếp, không có tiếng nói địa vị, bị giam cầm, cảnh ngộ bi thảm.

- Tôi chính là... - Nàng đang định nói với bạch mã hoàng tử của mình, nàng cực kỳ phù hợp, là đối tượng phù hợp duy nhất, thật sự rất phù hợp với điều kiện kén vợ của chàng.

- Phần của nàng thoa không đều kia. Sao không bảo nha đầu thoa lại cho nàng. Nào.

Một giọng thì thầm bỗng vang lên bên tai nàng. Ngón tay thon dài của Long Hiểu Át chạm vào má nàng, ngón cái xoa nhẹ, tán đều phấn trên má khiến nàng giật mình vì vỡ diễn bất ngờ này. Nàng đang định né tránh thì tay trái của hắn giữ sau đầu nàng, nhìn nàng bằng vẻ tươi cười hút hồn:

- Yên nào, sắp xong rồi.

Hắn đang làm gì thế? Mẹ kế của nàng đang làm gì thế? Thoa phấn cho nàng trước mặt Bạch mã hoàng tử ư? Sự việc không nên như vậy. Nên là hắn không cho nàng ăn cơm, cầm ghế con đập nàng, vứt xương sườn xuống đất, bắt nàng đi cho con ngựa Chạy suốt đêm của hắn ăn. Con ngựa đó không thèm ngủ mà còn gặm lên nàng, đá nàng. Hắn bắt nàng đi giặt quần áo, rửa bát, lau nền nhà, sau đó nhốt nàng trong nhà bếp khói sặc sụa. Bạch mã hoàng tử của nàng không chấp nhận được, hét tiếng công lý, nắm lấy tay nàng, để nàng khóc trong lòng chàng rồi đưa nàng thoát khỏi bể khổ, tiện thể dùng thế lực của gia tộc mình đuổi Mẹ kế ra khỏi nhà họ Long, giúp nàng giành lại cơ nghiệp tổ tiên.

Nhưng bạch mã hoàng tử của nàng lại...

- Xem ra Long huynh không chỉ yêu thương người vợ trước của mình mà còn rất quán quýt. - Một câu không nên thuộc về Bạch Phong Ninh đã thốt ra từ miệng hắn.

Long Hiểu Át thối nhe làn hơi nóng bên má nàng, làm mềm nhũn xương cốt trong người nàng. Lúc này hắn mới chịu buông tay ra khỏi cái cổ cứng đờ của nàng, quay sang Bạch Phong Ninh thùng thảng nói:

- Không chỉ quán quýt bên nhau mà còn rất hòa hợp.

- Vậy thì khi nào hai người định mai đào nỏ lại, tiếp tục lương duyên đây?

- Ta sẽ suy nghĩ về lời của huynh.
- Vậy thì Bạch mỗ xin kính phu thê hai người một chén. Chúc hai người sống đến đầu bạc răng long.

Phi!

Trên thế giới này ở đâu có chuyện bạch mã hoàng tử nâng chén rượu mời Mẹ kế, bảo à tiếp tục ngược đãi đứa con gái đáng thương chứ? Lại còn ngược đãi đến lúc đầu bạc răng long! Có phải bạch mã hoàng tử của nàng cảm nhảm kịch bản rồi không? Dừng lại, dừng lại, dừng tiếp diễn nữa.

- Còn chuyện Bạch mỗ kén vợ tại khách điểm Đại Long Môn cứ quyết định vậy nhé.
- Huynh có tiền, ta vẫn làm việc. Vẫn theo nguyên tắc cũ, không thất tín mà.

Mẹ kế và Bạch mã hoàng tử bắt đầu bắt tay với nhau, thật là hòa hợp. Híc... Hu! Cảnh tượng thật quái dị!

- Tạm thời Bạch mỗ sẽ ở biệt trang ngoại thành. Long huynh có thời gian thì ghé chơi. Ừm... Huynh đưa cả tiền tâu[1] phu nhân đi cùng nhé.

[1] Tiền tâu: Chì dậu trước.

- Tôi không rảnh.

Mẹ kế và Bạch mã hoàng tử bắt đầu hiểu nhau nhưng thái độ của Mẹ kế không được tốt lắm. Hấn từ chối rồi... Vậy còn tiền tâu phu nhân là thế nào? Đó là ai? Kẻ điên nhà nào vậy? Nàng chưa từng nghe thấy. Nàng chưa từng nghe thấy bao giờ.

- Vậy thì Bạch mỗ xin cáo từ. Phải rồi. Con ngựa trắng đó còn đi chậm hơn cả ta. Hôm nay, ta cứ để nó ở chỗ Long huynh, hôm khác sẽ quay lại lấy. Dù huynh có ghét ngựa trắng thì cũng không thể giết nó được, ta còn phải giữ nó để dùng đây.

- ...

- Ta phải cáo từ rồi. Sao cô tiền tâu vẫn cứng đờ như vậy? Long huynh xem giúp tiền tâu đi.

- Để ta tiễn huynh trước rồi sẽ quay lại giúp nàng ấy.

Lần đầu tiên Long Tiểu Hoa và Bạch mã hoàng tử gặp nhau, Long Tiểu Hoa đã bị Mẹ kế làm cho sợ cứng đờ cả cổ, miệng há hốc ra, đến một câu hoàn chỉnh cũng không nói nổi. Kết thúc thật bi thảm... Thực ra, nàng còn bi thảm hơn. Chỉ có điều Bạch mã hoàng tử không hề hay biết.

- Ngây người đủ chưa? - Giọng Long Hiểu Át vang lên khi bước vào phòng khách. Hấn đã tiễn bạch mã hoàng tử của nàng đi rồi. Hu hu! Hấn lại tiếp tục dùng thân phận mẹ kế độc ác của hấn.

- Huynh cố ý. Tôi biết là huynh cố ý. Huynh cố ý ngăn cản tôi và Bạch mã hoàng tử. Huynh cố ý làm cho tôi mất tư cách tham gia buổi kén vợ. - Âm mưu thâm độc, bi ôi, thủ đoạn tàn nhẫn. Chỉ vì làm mất tư cách tham gia buổi kén vợ của nàng mà hấn đã hạ mình đối xử tốt với nàng. Thật kinh khủng! Thật sự là nghĩ đến đã thấy sợ.

- Ta cố ý đấy. Thì sao nào?

- Huynh... - Nàng đứng lên, đập bàn, vẻ nữ tính ẩn giấu bao lâu vừa mới xuất hiện đã vụt biến mất. Vì Bạch mã hoàng tử, cái nhà này không cải cách không được: - Bây giờ, tôi muốn huynh ngược đãi tôi, huynh có làm không?

- Không. - Hấn lắc đầu, trả lời quả quyết.

- Nếu tôi nhất định, nhất định, nhất định muốn huynh ngược đãi tôi thì sao?

- Hừ! - Một tiếng hừ lạnh lùng đáp lại.

- Huynh... Tôi hỏi huynh lần cuối, rốt cuộc huynh có chịu ngược đãi tôi không?

- Bắt đầu từ hôm nay, cô đừng hòng mong ta ngược đãi cô.

- Tôi cứ muốn huynh ngược đãi tôi!

- Ta cứ không ngược đãi cô đấy!

- Tiểu thư và đương gia đang tranh luận gì vậy? - Giã quần gia nghe có tiếng ồn, từ bên ngoài đi vào.

Tiểu Đình đứng bên thềm thà trả lời:

- Tiểu thư muốn đương gia ngược đãi cô ấy. Đương gia lại không muốn. Chuyện là thế đấy ạ.

- ... - Điều này đáng để to tiếng ư? Họ đòi vai cho nhau rồi sao?

- Huynh thật sự không ngược đãi tôi? - Long Tiểu Hoa mở to mắt nhìn Long Hiểu Át đã chẳng buồn liếc nhìn.

Cuối cùng, hần quay đầu bước gần lại phía nàng, Mẹ kế mỉm cười, cúi xuống tai nàng thì thầm

- Long Tiểu Hoa, cô nghe cho rõ đây. Bắt đầu từ ngày hôm nay, cô sẽ bị ta ‘yêu thương’ đến chết đi sống lại.

- ... - Cứu tôi với!!! Có người sắp chết rồi!! Nàng vẫn còn là một cô nương, đừng tùy tiện yêu thương nàng như vậy!

- Đương gia! Cuối cùng, đương gia đã quyết định yêu thương tiểu thư rồi sao? - Giả quán gia nghe được câu này mà trái tim nở hoa, ông vẫy cánh bay từ ngoài cửa vào.

Long Hiểu Át hơi nhú mày:

- Chính xác là ta sẽ yêu thương Long đại tiểu thư của chúng ta.

- Đương gia sẽ yêu thương tiểu thư thế nào đây? Lão hủ dẫn tiểu thư đi tắm thay đồ...

- Tối nay để cô ta ngủ ở chuồng ngựa.

- Hả?

- Không phải cô ta thích ngựa trắng sao? Để cô ta ôm con súc sinh đó ngủ một tối. Tất cả cứ để cô ta... ném mùi... toại nguyện.

- ...

- Đương gia! Đây là cách thương yêu nào của hần vậy? Hu hu...

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 15: Bạch mã hoàng tử mê hoặc (thượng)

Ném mùi toại nguyện ư? Đúng vậy.

Dưới sự điều khiển của Mẹ kế ác độc, Long Tiểu Hoa đã được ném mùi toại nguyện, giống như giấc mơ của nàng, nàng được ngủ ở chuồng ngựa cùng con ngựa trắng.

Người ta thường nói: “Ngưu tầm ngưu mã tầm mã, chủ thế nào thì tứ thế đó”. Đặc biệt, vì nàng và con súc sinh Chạy suốt đêm không hề hợp nhau, căm ghét nhau, nên nàng lại càng thấy câu nói đó chính xác.

Nhưng chuyện đòi lại cực kỳ quái đản, những điều bất thường cứ ùn ùn kéo tới, trải qua một đêm “sống chung”, nàng đã cố gắng tiếp cận, nghiên cứu tính khí của con ngựa mà Bạch mã hoàng tử cười, để tiện tìm hiểu những thói quen tao nhã của chàng.

Nhưng dù nàng có thể hiện thế nào, nhú mày, vuốt lông, vỗ về nó, nhìn vào mắt nó ra sao, thì nó vẫn mãi mãi chỉ có một động tác - gặm cỏ.

Chú ý là gặm cỏ nhé.

Yến mạch thượng hạng ở bên cạnh, nó không ăn mà chỉ gặm cỏ khô!

Con ngựa của Bạch mã hoàng tử thật giản dị. Nó chọn thức ăn khác một trời một vực so với con súc sinh wia. Nàng liếc mắt nhìn con súc sinh đó độc chiếm cả chuồng ngựa, dồn tất cả những con ngựa khác vào góc chuồng.

Tuy có hơi chậm chạp nhưng dù thế nào thì cũng thấy con ngựa trắng đáng yêu và dễ tính hơn cả.

Nó không giống như con súc sinh nào đó cố làm ra vẻ cao sang không cho người khác lại gần, dù nàng có bò dưới chân thì nó cũng không hề phản ứng gì. Nó cũng không giống như con súc sinh dùng chân uy hiếp nàng, mỗi nó phì ra khí không kinh khủng như con ngựa đó, ánh mắt nó không có khí thế áp đảo như con súc sinh Chạy suốt đêm kia, bộ dạng thật đáng thương!

- Này! Ngựa trắng, sao lại như vậy? Sao ngươi lại ốm yếu thế? - Nàng lo lắng vỗ mông con ngựa trắng như tuyết. Sao Bạch mã hoàng tử có thể không chăm sóc nó tốt như vậy chứ? Nó phải có một nền tảng hạnh phúc vững chắc chứ.

- Soap soap soap soap! - Hoàn toàn là tiếng nhai cỏ.

- Tuy hiền hòa, đáng yêu rất tốt nhưng ngươi phải biết chăm sóc cho bản thân mình mới được. Vì sau này, ngươi còn phải chờ hai người cơ đấy. - Nàng bốc yến mạch miệng bỏ vào miệng nó. Hừ! Đừng để con súc sinh Chạy suốt đêm nổi trội hơn. Nàng cảm thấy hài lòng khi cho con ngựa ăn, nhưng ngựa trắng hiếm khi được người ta cho ăn như vậy. Nó tiếp tục gặm cỏ khô.

- Soap soap soap soap!

Nàng bấm môi không tìm được điểm tương đồng với con ngựa trắng kỳ lạ này, đành nuốt nước bọt đổi sang cười nịnh nọt:

- Ngươi thật sự không sao chứ? Nếu Bạch mã hoàng tử ôm ta nhảy lên lưng ngươi, ngươi chớ có khuyu chân làm chúng ta ngã nhé. - Cảnh tượng hoa lệ lấp lánh cũng cần có sự hợp tác của “Mã đại ca”, nếu không thì kết cục tốt đẹp hạnh phúc mãi mãi của Bạch mã hoàng tử và tiểu cô nương đáng thương nàng đây sẽ có thể biến thành cục diện tang thương với sự ra đi của một con ngựa và hai sinh mạng trong nháy mắt.

- Soap soap soap soap!

- ...

Sự thực chứng minh, giữa giấc mơ và hiện thực luôn có khoảng cách. Ngựa trắng... là loài động vật thuần phát gốc ghê rợn và chậm chạp.

Nghĩ đến Bạch mã hoàng tử, người huynh đệ của Mẹ kế, còn gọi nàng là tiền tẩu. Haizzz! Có lẽ chàng đến muộn là do cười con ngựa chậm chạp này đây. Chủ tớ hợp nhau đúng là chân lý không đổi.

Sau một đêm “vui vẻ”, Long Tiểu Hoa mặc chiếc váy voan xanh lục dính đầy lông ngựa trắng từ chuồng ngựa chui ra, ngáp một cái thật lớn. Vừa vận mình được nửa vòng, nàng đã bị Tiểu Đình, nha đầu thân thiết lôi vào nơi diễn ra chuyện thương tâm tối qua - phòng ăn nhà họ Long:

- Đương gia, Tiểu Đình bắt được tiểu thư về rồi ạ.

- Ủ. - Một tiếng hắng giọng nhẹ từ trên ghế đương gia truyền xuống, Long Hiểu Át khép hờ mắt tựa vào thành ghế tay phải chống má. Tối qua không ngủ nên sáng nay trông hần rất uể oải. Quả không hổ là 3à mẹ kế độc ác. Chỉ một đêm không ngược đãi nàng mà đã buồn đến mức không ngủ được rồi.

A! Không đúng! Tối qua, chẳng phải hần đã ném nàng vào chuồng ngựa để ngược đãi hay sao? Lẽ nào hần thật sự cảm thấy đó là “yêu thương bao la” trong truyền thuyết?

- Tối qua, cô có ngủ được không? - Hần nhắm mắt, nhếch mép hướng về phía nàng hỏi.

Nàng vui vẻ trả lời:

- Tuyệt lắm! Thật không ngờ ở bên ngựa trắng lại ngủ ngon như vậy.

- ... Hừ! - Hần hơi hé mắt liếc nhìn nàng một cái, nhếch mép cười, phẩy tay: - Hầu tiểu thư dùng bữa sáng đi.

- Dạ. - Tiếng đáp của đám nha đầu ở cửa phòng ăn vang lại. Đám nha đầu ùn ùn bước vào, mỗi người bê trên tay một bát canh vừa hầm xong. Dường như Long Tiểu Hoa còn có thể nghe thấy tiếng “lục ục” phát ra từ những bát canh “độc” đó.

- Tiểu thư ăn canh đi ạ. - Các nha đầu đồng thanh nói.

Nàng nhìn đám nha đầu bước từng bước về phía mình mà người như muốn dính vào tường, sau đó nhìn về phía Tiểu Đình bán chủ cầu vịnh để cầu cứu nhưng chỉ thấy một cái nhún vai. Lúc này, nàng cảm thấy thế giới u tối tốt cùng, không ai đến cứu, chỉ có thể tự cứu mình mà thôi. Nàng ưỡn ngực ra, cố tỏ vẻ cứng cỏi trước mặt bà mẹ kế Long Hiểu Át:

- ... Huynh huynh huynh muốn làm gì? Dưới chân thiên tử, còn có vương pháp, giết người đền mạng, dù là giết vợ trước cũng là vô nhân đạo... Hơn nữa cho dù là hạ độc thì huynh cũng nên kín đáo một chút, hành sự công khai thế này, rõ ràng là không coi tôi ra gì!

- Việc gì ta phải coi trọng cô chứ. Cô cứ đợi ta thương yêu cô đi. Còn ngậy ra đấy làm gì? Mời tiểu thư dùng canh ngay!

- Dạ. - Đám nha đầu lại rầm rập 3ê những bát canh còn bốc khói đến trước mặt Long Tiểu Hoa, khiến mặt nàng xám ngoét.

- Tiểu thư, đây là canh tắm bổ mà canh ba đêm qua, đương gia đã sai người nấu đấy ạ. Ăn canh này vào sáng sớm là tốt nhất.

- ... - Đây là ý gì? Nàng liếc một lượt tám, chín bát canh, muốn khóc mà không rơi nổi nước mắt, còn Long Hiểu Át thì đang ngủ gật.

Hần mở một mắt liếc nhìn nàng, cười lạnh lùng nói:

- Cô đừng có lãng phí tấm lòng của ta dành cho cô. Phải uống hết không sót dù chỉ một giọt.

- ...

- Tiểu thư, đây là canh ngân nhĩ hạt sen.

- Đây là canh tổ yến tươi.

- Tiểu thư, canh gà nhân sâm phải uống khi nóng ạ.

- ... Có canh mơ chua ướp đá không? - Nàng không tin con người có thể tàn nhẫn đến mức này. Hắn không nhìn thấy mặt trời bên ngoài đang chiếu gay gắt sao, lại ép nàng uống mấy thứ canh thập toàn đại bổ chực hãm đương quy, chực hãm thiên ma này? Đây là tình thương yêu hắn dành cho nàng? Hu hu! Nàng không chịu nổi cách thương yêu quái gở của hắn nữa rồi!

- Tiểu thư, nếu muốn hạ hỏa, đương gia đã sai người ra sông bắt một con rùa về, vừa cho lên bếp hầm. Tiểu thư uống xong mấy bát canh này thì món canh rùa cũng được bê lên đây ạ.

- Phi - Nàng không muốn uống canh rùa tẹo nào! Nàng muốn bỏ chạy! Nàng muốn đi tiểu!

- Tiểu thư, đương gia đã chuẩn bị xô cho cô ở bên cạnh. Muốn nôn, muốn tiểu gì cũng được nhưng không uống hết thì không được đi ạ.

- Hu hu! Oa oa oa oa!!! - Nàng ghét cái xô, ghét cái xô - Nàng đã không còn tè dầm nữa rồi, sao lại lấy nó ra đối phó với nàng chứ. Thứ đó đã tạo thành bóng đen u ám giăng khắp tuổi thơ nàng.

- Tiểu thư đừng giả vờ khóc nữa. Mau uống canh đi nào.

- ...

Nàng thề. Nàng đã nhìn thấy ánh mắt sung sướng của Long Hiểu Át. Đó là ánh mắt giễu cợt như mê như hoặc. Hắn nói với nàng:

- Ta đã nói rồi. Cô sẽ bị ta “thương yêu” đến nỗi sống không được mà chết cũng chẳng xong. Hạnh phúc chứ hả?

Hạnh phúc cái đầu hắn ấy!

Uống hết số canh thập toàn đại bổ đó làm Long Tiểu Hoa chảy máu cam. Nguyên nhân là vì nóng quá, bỏng quả, khí xộc lên não, thần kinh căng thẳng. Tóm lại, Long Tiểu Hoa bị chảy máu cam, chóng mặt, ră rồi, chịu đựng sự khinh bỉ của mọi người trong khách điểm Đại Long Môn.

- 1227, bây giờ trong thành đều đồn rằng, không ngờ lần này quay về, đương gia lại thương yêu cô như vậy. - 813 đỏ mặt nhìn nàng, rõ ràng là đã hiểu lầm nguyên do nàng chảy máu cam. Trời ơi! Cô đâu có biết rằng, đó không phải là vận động quá mạnh trên giường, mà chỉ đơn giản do món canh rùa đại bổ mà thôi.

- Hừ! Đúng là hắn tương đối “thương yêu” tôi. - Nàng cười lạnh lùng. Cứ nghĩ đến bát canh rùa đó mà dạ dày nàng lại như muốn lộn tung lên. Thật độc ác...

- Chà! Nhanh như thế ư? - Mặt 813 càng đỏ hơn, vội vàng xoa bóp vai cho nàng. Thấp kém khổ thế đấy. - Thật không ngờ đương gia lại lợi hại như vậy! Thật mạnh mẽ! Mới có mấy ngày mà...

Ngọc giữa đồng xanh, thật là khó tìm. Thảo nào nghe nói, mới sáng sớm mà Long phủ đã dọn một bàn tiệc đại bổ cho 1227 rồi.

- Hà? Sao cô biết hắn lợi hại? - Trên phương diện ngược đãi, đúng là hắn rất lợi hại. Nếu hắn tranh vị trí đứng đầu thì cũng chẳng ai dám tranh vị trí thứ hai. Bởi vì thực lực của người đứng thứ hai sẽ kém xa hắn. Khiến người ta cảm thấy xấu hổ. - Mới mấy ngày mà tôi sắp bị hắn giày vò đến chết rồi. Mẹ ơi!

- Đáng ghét! Cô thật là đáng ghét! - 813 nhẹ nhàng vỗ vào người nàng.

- Chuyện này thì liên quan gì đến việc tôi có đáng ghét hay không chứ?

Nàng cảm thấy vô cùng khó hiểu, vuốt chiếc khăn lụa nhỏ, cuộn thành ống, nhét vào lỗ mũi, dánh vè khổ sở đứng bên quầy. Nếu là bình thường thì chắc chắn chương quỹ 420 sẽ lấy hành động khó coi đó làm cái cớ để trừ tiền công của nàng. Nhưng hôm nay, sao ông ta lại không hề có động tĩnh gì?

Nàng đang phân vân tự hỏi thì thấy bạch mã hoàng tử của mình như một làn gió từ ngoài cửa bước vào. Phía sau chàng là một người mặc đồ bằng vải thô, trên mặt có những đốm đen nhưng vẫn không giấu nổi vẻ thực nữ.

Bạch mã hoàng tử có người khác rồi?

- Chương quỹ, thật ngại quá! Đây lại là một cô nương không nhà để về, cảnh ngộ bi thảm, phiền ông chăm sóc. - Bạch Phong Ninh cầm chiếc quạt gấp màu trắng, vén vạt áo choàng bước qua bậc cửa, đứng bên cạnh quầy, một lần nữa chẳng hề nhìn đến cô nương đáng thương đang nhét chiếc khăn lớn đốm vết máu khô vào lỗ mũi, hoàn toàn chẳng hề cảm thấy hối hận vì mình đang làm điều có lỗi.

- Bạch công tử, cảm ơn công tử đã giúp đỡ. Tôi từ nhỏ mồ côi mẹ, được cha yêu thương. Bây giờ bị mẹ kế đầy dọa, rơi vào cảnh a hoàn chẳng ra a hoàn, tiểu thư chẳng ra tiểu thư. Hôm nay không may làm mẹ kế tức giận nên nhân lúc cha không có nhà, bà ta đã đuổi tôi ra khỏi Uê. Hu hu... Nếu không có công tử tình cờ gặp thì bây giờ không biết số phận tôi sẽ thế nào nữa?

Những câu kể về thân thế quen thuộc của cô nương đó ùa vào tai Long Tiểu Hoa nghe thật là chối. Nàng ghét những kẻ giả dối. Rõ ràng cô ta không thể thăm bằng nàng, sao lại lọt vào mắt xanh của Bạch mã hoàng tử chứ? Cô ta chỉ rơi nước mắt, còn nàng đang chảy máu đây này. Tuy là máu cam nhưng cũng do bị mẹ kế ngược đãi mà ra nên cũng không khác biệt cho lắm.

Bạch Phong Ninh vẫn giữ nụ cười đó, khóe miệng vẫn đẹp như thế:

- Không có gì, tại hạ cũng quen rồi. Sáng sớm hôm nay, tại hạ đã gặp năm cô nương. Cô nương chính là người thứ sáu.

- ... - Đây có thể coi là thói quen sao? Chẳng đang làm gì vậy?

- Chương quý, ta giao cô nương này cho ông. Phiền ông chăm sóc cô ấy giúp ta.

- Vâng, thưa Bạch thiếu chủ. Chỉ cần công tử trả đủ ngân lượng thì cô nương này xin cứ yên tâm giao cho bản điểm ạ. - Chương quý 420 cười đáp: - 813, cô còn đứng ngây ra đó làm gì? Hôm nay Bạch thiếu chủ đã đến đây sáu lần, cô còn ngấm chưa đủ sao? Mau dẫn cô nương Bạch thiếu chủ đưa đến lên phòng đi.

- Vâng... - Thu lại vẻ mặt thèm muốn, 813 dẫn cô nương mưu đồ lộ liễu đó lên phòng trọ của khách điểm.

- Bạch thiếu chủ còn gì dặn dò không ạ? - Chương quý 420 nhìn Bạch Phong Ninh vẫn chưa bỏ đi thì nhiệt tình hỏi han.

Bạch Phong Ninh gấp chiếc quạt lại, nhú mày:

- Chương quý, ông không thấy chuyện này phiền phức sao?

- Phiền... phiền phức ư? Không, không phiền phức. Không phiền phức chút nào. - Nhà họ không hề cảm thấy phiền phức trước những vụ làm ăn thu về lợi nhuận lớn. Ông ta là chương quý, lấy tư cách gì để chê phiền phức hay không phiền phức chứ?

- Sao lại không phiền phức? Ta đưa từng người, từng người về. - Bạch Phong Ninh hơi nhú mày, nụ cười vẫn nở trên môi: - Đặc biệt là họ đều không hề khách sáo. Không phải găm lên chân ta thì cũng ngã vào lòng ta, từng người, từng người một. Thật là ngốc nghếch! - Hấn lắc đầu nói.

- Haizz! - Hạp ý quá còn gì.

- Thế này đi. Ông giúp ta dán tờ thông báo nói là, các cô nương đáng thương không nhà để về đều có thể vào Đại Long Môn khách điểm trú ngụ. - Một lần cho xong.

- Cái... cái gì cơ ạ?

- Không phải đã nói ta trả tiền, ông làm việc sao? Như vậy không được à?

- Không không không, tôi tôi tôi đi làm ngay, đi làm ngay! - Chương quý 420 buông bàn tính trên tay xuống, chạy ra khỏi quầy, lao vào nhà kho, chuẩn bị giấy viết thông báo dán đầu phố.

Ông ta vừa đi, Bạch Phong Ninh liền chỉnh lại tay áo. Đợi chương quý vào hấn trong nhà kho thì mới nhìn cô nương đáng thương mà mình đã nhìn thấy từ lúc bước vào cửa, hai lỗ mũi nhét chiếc khăn trắng lấm đốm máu. Ánh mắt nàng dường như đang chỉ trích việc hấn đã đối xử tàn nhẫn với mình.

Hấn hoài nghi nhú mày. Hình như tối qua, hấn vẫn chưa làm chuyện gì trời đất không dung với nàng mà, đầu thế bị Long Hiểu Át đá ra khỏi phủ được. Lẽ nào là con ngựa của hấn? Đến cả Long Hiểu Át cũng không kịp phản ứng sao? Tốt lắm! Không uổng công hấn đã bỏ ra rất nhiều bạc để mua con ngựa đó. Nó còn thông minh hơn cả Long Hiểu Át. Tuy nó hơi chậm chạp một chút nhưng nhanh hơn Long Hiểu Át là đủ rồi.

- Cô giờ hai tay lên đi. - Hấn nói với nàng

- Hả?

- Như vậy sẽ không chảy máu nữa đâu. - Hấn lại gần, chỉ vào mũi nàng.

- Thật sao? - Nàng có vẻ không tin.

- Không tin thì cô cứ thử đi. - Hấn chống cằm nhìn nàng, nói.

Nàng nửa tin nửa ngờ giờ hai tay lên, dùng tư thế đầu hàng đứng trước mặt hấn.

Hấn cười dịu dàng vuốt tóc nàng:

- Cô thật biết vâng lời. Vậy chuyện này cô có vâng lời không?

Nàng thấy hắn lấy ra một mảnh giấy đã gấp sẵn, mờ ám lướt qua môi mình, rồi trong lúc nàng không có khả năng phản kháng vì hai tay đang giơ cao, hắn chậm chậm nhét nó vào chiếc túi nhỏ bên sườn nàng. Động tác cúi người làm tóc hắn bay vào má nàng, tiếp đó là tiếng nói thì thầm bên tai nàng:

- Tiền tâu phu nhân, cô sẽ ngoan ngoãn nghe lời tại hạ chứ?
- Ừc! - Nàng nghe thấy tiếng nuốt nước miếng của mình.
- Ha ha! - Tiếng nuốt nước miếng thành thực đó khiến hắn bật cười. Hắn nhử mảy nhìn nàng nói: - Cô... có muốn thử với ta không? Vụng trộm nhé?
- Phì!

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 16: Bạch mã hoàng tử mê hoặc (hạ)

Haizzz haizzz haizzz! Có phải sự việc phát triển hơi chệch khỏi quỹ đạo bình thường không? Tới qua hắn chẳng thèm nhìn nàng thêm một chút, hôm nay lại liền một mạch dẫn về sáu cô gái “thân thể đáng thương”, còn đứng trước mặt nàng điều võ dương oai. Lẽ nào hắn chẳng qua chỉ là một người cười ngửa trắng. Chẳng lẽ tìm bạch mã hoàng tử khó thế sao? Hắn lại còn rủ nàng... vụng trộm với hắn nữa chứ? Đáng ghét! Điều đó càng hấp dẫn hơn.

- Cô có muốn không? Hà? - Hắn ghé sát tai nàng hơn.
- Tôi...
- Có muốn không? Hà? - Đôi mắt xám của hắn hơi khép hờ, kề sát môi nàng hơn nữa, nhìn như thể sắp chạm vào đôi môi của nàng.

Đợi... đợi một chút. Nếu như miệng nàng bị bịt lại, mũi cũng bị nút thì sao? Nàng sẽ thở bằng gì? Nàng sẽ về châu trời mất.

- Xì! - Hơi thở của Long Tiểu Hoa làm máu trong mũi dồn xuống cổ họng. Bà mẹ kế chết tiệt! Đến cả việc hôm nay Bạch mã hoàng tử sẽ đến mà hắn cũng đoán trước được sao? Hắn làm cho nàng chảy máu cam, không hít thở được! Như thế nàng không thể gần gũi Bạch mã hoàng tử được rồi. Hu hu!

Bạch Phong Ninh lùi lại, kịp thời phản ứng. Nụ cười rộng lượng, chỉ vào mũi nàng:

- Xem ra hôm nay cô không tiện rồi. Nhưng không sao. Chúng ta...

Hắn ngừng lại, đứng thẳng người, lùi xa nàng, giọng vẫn bừa bậy lấy nàng:

- Ngày tháng còn dài.
- Bạch thiếu chủ xem thông báo viết thế này được chứ? Thiếu chủ! - Ông chương quỹ hồ hỏi từ nhà kho đi ra, tay cầm tờ thông báo vừa viết xong.

Bạch Phong Ninh lập tức xoay người, lại tỏ vẻ chẳng thèm để ý đến nàng. Hắn liếc nhìn chương quỹ 420 mở tờ thông báo ra, chỉ lạnh lùng đáp:

- Ông cứ quyết định là được rồi.
- Nhưng không phải Bạch thiếu chủ...
- Tiền tâu phu nhân! - Hắn quay người gọi Long Tiểu Hoa vẫn đang trong trạng thái dờ dẩn. Hắn giữ khoảng cách vừa đủ để chương quỹ không thể nhìn thấy nụ cười của hắn dành cho nàng: - Mong cô suy nghĩ về lời đề nghị vừa rồi của Bạch mã.
- ...
- Tại hạ sẽ đợi câu trả lời của cô.

Hắn nói rồi, vén áo choàng bước ra ngoài bỏ lại chương quỹ cầm tờ thông báo vò đầu đứng nguyên tại chỗ.

- 1227, Bạch thiếu chủ nói gì với cô vậy?
- Hắn... ờ, hắn hỏi con ngựa trắng của hắn ngủ ở Long phủ tối qua có đạp chẵn ra không?

- ... Không biết nói dối thì đừng nói. Nói ra thật là mất mặt.

- ...

Nàng không có thời gian để lo chuyện mất mặt hay không. Nàng muốn xem xem bạch mã hoàng tử của nàng đã viết lời yêu thương gì trong mảnh giấy đó. Nàng lén ngồi xuống, nấp sau quây, vừa thở dồn dập, vừa gỡ mảnh giấy vẫn còn đượm hương thơm:

“Long Nhi...”

Ồ, mới mở đầu mà đã hợp với nàng rồi. Nghe nhé: “Long Nhi”, “Long Nhi”, “Long Nhi”... Không phải là gọi cả họ lẫn tên: “Long Tiểu Hoa”, cũng không phải gọi một tiếng khó nghe như gọi cún con: “Tiểu Hoa”, mà là...

“Long Nhi...”

Ồ, không được. Nàng đang ngây ngất...

Tiếp theo nào...

“Tôi qua vừa gặp, lòng đã thấy lo. Ta biết cô thân ở Long phủ, khổ sở vì Long huynh, không được tự do. Hẹn cô giờ Ngọ ba khắc ngày mai, gặp nhau bên bờ sông ngoài thành.

Tái bút... Một cảnh hạnh đo.”

Hả? Hạnh đo ư? Sao lại chui ra một cảnh hạnh đo chứ? Nó đã khiến nàng bị ảnh hưởng tâm lý hết sức nặng nề. Nàng nghĩ cuối cùng người đó đã phát hiện ra cuộc sống đau khổ của nàng. Nàng biết chàng tuyệt đối sẽ không vờ như không thấy. Hóa ra, chàng cố ý che giấu trước mặt Mẹ kế, đợi ngày giúp nàng tháo cũi sổ lồng. Dù là hạnh đo thì nàng cũng mặc kệ. Thật là hạnh phúc!

Nàng áp má mình vào mảnh giấy trắng đó mà không hề cảm thấy bóng đen phía sau đang bao trùm lấy nàng.

- Xem ra, bệnh cũ của cô lại tái phát rồi!

Haizzz! Sao lại có tiếng của Long Hiểu Át vậy? Tuyệt đối không có chuyện ngày nhớ đêm mơ đến hần. Bây giờ mới là sẩm tối, còn chưa tới lúc mơ ngủ, hơn nữa, nàng vừa véo mình vài cái để chứng minh là mình không nằm mơ giữa ban ngày rồi. Ồ... Không phải là nằm mơ, mà nàng lại nghe thấy tiếng Long Hiểu Át sao? Đừng, đừng mà...

Nàng vội quay đầu lại thì chỉ thấy một cái bóng cao mặc áo choàng đen, khoanh tay trước ngực, nở nụ cười lạnh lùng phía sau mình. Nàng còn chưa kịp mở to đôi mắt ra nhìn thì đã vô thức nhét ngay mảnh giấy trên tay vào miệng để hủy chứng cứ.

- Giờ Ngọ ba khắc ở bờ sông ngoài thành ư? Hừm! - Có mấy chữ đó mà cô cũng phải ngồi xổm trên nền nhà nghiên cứu. Cô quả là ngốc nghếch!

Nhai giấy được nửa chừng thì nàng nghe thấy kẻ địch cho biết đã biết toàn bộ tin tức về lá thư bí mật của mình. Nàng khóc dở mếu dở không biết nên nuốt tiếp mảnh giấy đó hay là nhổ ra nữa.

Hần lạng, nhếch môi nhìn nàng, điệu bộ bình thản đến nỗi khiến nàng cảm thấy như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Hần đón lấy chén trà chương quỹ 420 cung kính đưa, mở nắp nhấp một ngụm rồi hỏi ông ta:

- Hôm nay ai đến đây vậy?

Chương quỹ 420 cúi đầu, nhíu mày nhìn ánh mắt dò xét khách điểm của đương gia. Hu hu! Làm sao để đương gia trách tội lên 1227 đây?

- Thừa đương gia, bây giờ 3ạch công tử đã bao trọn khách điểm này. Người hôm nay đến cũng chỉ có Bạch công tử...

Người có thể để tái bút là “Một cảnh hạnh đo” thì cũng chỉ có Bạch Phong Ninh thôi. Hần hứ một tiếng lạnh lùng, đặt mạnh chén trà lên mặt quây khiến nó phát ra tiếng “cạch” giòn tan. Thấy người ở dưới chân mình vẫn đang do dự không biết nên nuốt mảnh giấy đó hay là nhổ nó ra, hần vén áo choàng, cúi người xuống nhìn nàng nở nụ cười nguy hiểm.

- Muốn đi không? - Khẩu khí thương nghị cực kỳ dân chủ.

- Há?

- Giờ Ngọ ba khắc ngày mai, ở bờ sông ngoài thành. Muốn đi không? - Giọng hỏi han đầy mê hoặc.

- Tôi... - Nàng có thể nói nàng muốn đi sao?

- ... - Cô dám nói?

- ... - Vậy huynh còn hỏi tôi làm gì?

- Ta hỏi lại cô một lần nữa. Có muốn đi không? - Giọng hỏi han đầy mê hoặc, có thêm phần uy hiếp.
 - ... - Hấn cố ý. Chắc chắn là hấn cố ý.
 - Hà? - Giọng uy hiếp cao lên. Lần này, hấn không che giấu bản chất nữa rồi.
 - ... Không muốn. - Nàng rất muốn khóc...
 - Nói nhỏ quá! Ta không nghe thấy. - Hấn chậm rãi phủ định.
 - ... Không muốn... - Hu hu... Làm gì có kiểu ép người như vậy. Nàng muốn đi, muốn đi, rất muốn đi. Nàng vô cùng muốn đi...
 - Không nghe thấy. - Hấn tiếp tục thân nhiên phủ định.
 - Không muốn. - Hu oa oa! Nói dối sẽ bị giẫm thọt. Hấn đang từ từ giết chết, giết chết, giết chết nàng!
 - Không nghe rõ.
 - Tôi không muốn đi, không muốn, không muốn, không muốn đi. Ai đi người đó là con rùa, là cóc nhái. Ai đi người đó sẽ bị chó đuổi cắn. Ai đi người đó sẽ rơi xuống sông, bị hà bá ăn thịt.
 - Tốt lắm! Bản thân cô không muốn đi thì ta cũng không ép cô nữa.
 - Hu hu...
 - Bây giờ, cô đi theo ta. - Sau đó, hấn sẽ trị cái tật xấu của nàng.
 - Hà?
- Một lát sau, cảnh tượng cực kỳ quen thuộc lại xuất hiện bên trong bờ tường Long phủ. Long đại tiểu thư lại một lần nữa biểu diễn tuyệt kỹ ‘hạnh đồ vượt tường’.
- Tiểu thư không sao chứ ạ? - Tiểu Đình lo lắng nhìn ánh chiều tà chiếu trên đầu. Tiểu thư của cô bị phạt tay cầm cảnh hạnh đồ đứng trên chiếc ghế nhỏ với tư thế thật hiền ngang.
 - Hừ! Đúng là một kẻ thiếu sáng tạo. Cái cách cũ rích này vẫn còn dùng lại. Quá kém! Dù sao ta cũng quen rồi. - Long Tiểu Hoa nói, rung rung chiếc khăn trắng nhét ở lỗ mũi mà không hề cảm thấy những câu nói của mình làm cho da mặt mình dày hơn. Dù sao bây giờ là mùa hè, thể lực của nàng cũng tốt hơn lần trước rất nhiều.
 - Tiểu thư, Tiểu Đình thật thấy xấu hổ cho tiểu thư.
 - Làm gì phải xấu hổ? Tư thế của ta rất anh dũng. Một cảnh hạnh đồ hướng về phía chiều tà thể hiện quyết tâm không hổ thẹn của nàng. Ngày mai! Để xem làm sao nàng vượt qua được sóng gió, mò trăng đáy bể, để đi gặp gian... không, không phải gian phu mà là bạch mã hoàng tử của nàng.
 - Tiểu thư không thấy mỗi lần tiểu thư bị đương gia bắt gặp thật là mắt mặt sao?
 - ... Là hấn quá xuất quỷ nhập thần. Làm sao ta biết được hôm nay hấn sẽ đến kiểm tra khách điểm chứ? - Ưu điểm lớn nhất của Long Tiểu Hoa chính là chưa 3ao giờ đồ lỗi cho mình: - Tiểu Đình, em nói xem thường ngày Long Tiểu Hoa ta đối xử với em thế nào?
 - Ô! Không thể nào ạ.
 - Sao lại không thể nào? Ta luôn chia sẻ mọi thứ với em, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu mà.
 - Vâng, đúng vậy. - Tiểu Đình gật đầu: - Nhưng từ khi đi theo tiểu thư, thời gian hưởng Uhúc của em cũng ngày càng ít đi, còn tai họa thì càng ngày càng nhiều.
 - ...
 - Giống như bây giờ, tiểu thư bị phạt, em cũng phải đứng dưới nắng cùng tiểu thư. Tiểu thư đừng nói nữa sẽ tốt hơn đấy ạ.
 - Tại sao? - Đến tự do phát ngôn cũng không có ư?
 - Bởi vì đương gia nói, từ lúc tiểu thư bắt đầu chịu phạt đến giờ Ngộ ba khác ngày mai, mỗi câu nói của tiểu thư với em đều được ghi lại để báo cáo với đương gia?
 - ... Em sẽ không báo cáo câu này chứ? - Đó chẳng phải là tận tụy quá đáng sao?
 - Có chứ. Bao gồm cả câu nói của tiểu thư, tiểu thư đã quen rồi và đương gia chẳng có chút sáng tạo gì cả ạ.

- ...

May mà nàng còn chưa nói kế hoạch vĩ đại của mình với nha đầu phản đồ này. Nàng quyết định rồi. Không thể chịu tiếng mà lại không làm được. Ngày mai, nàng nhất định sẽ...

- Tiểu thư, có ai nói chuyện này với tiểu thư chưa?

- Chuyện gì vậy? - Nàng nhìn Tiểu Đình phản đồ đang nhìn nàng với ánh mắt xót xa.

- Nhìn nét mặt của tiểu thư có thể dễ dàng biết tiểu thư đang nghĩ gì. “Giờ Ngọ ba khắc ngày mai, mình nhất định sẽ đi tìm Bạch mã hoàng tử.” Đúng không ạ?

- ...

- Ghi lại thôi.

- ... Tiểu Đình, em... Hu hu hu...

- Tiểu thư giả vờ khóc. Ghi lại.

- ... Oa oa oa oa!

- Tiểu thư ngã từ trên ghế xuống. Ghi lại.

- Vì Bạch mã hoàng tử, ta phải cố lên. Dù có phải vào hang hùm miệng sói thì ta cũng tin hạnh phúc của mình giống như ngôi sao không thể bị dập tắt như đốm lửa.

- ... Ừm. Ghi lại.

- ...

Khi trong tường Long phủ đang huyền ảo thì ngoài tường lại có tiếng nói chuyện:

- Thiếu chủ không về son trang. Thiếu chủ đã đến Long phủ nhưng lại không vào. Thế là thế nào ạ? - Thiếu hiệp mặc đồ đen xách kiếm, đứng bên cổng Long phủ cười, nhìn nét mặt kỳ quái của Bạch Phong Ninh. Bây giờ không phải là lúc đi dạo. Ngày nào thiếu chủ ra ngoài cũng có các cô nương với số phận bị thám xông đến.

- Ta ngắm xem cảnh hạnh đồ đó có thể vượt tường không.

- Hà?

- Người không thấy cảnh hạnh đồ đó đang chào ta sao? Thật đáng yêu! Ái chà! Ngã mất rồi. Ha ha!

- ... Thiếu chủ, thứ của người khác thì rất khó lấy. Thiếu chủ nên an phận một chút đi ạ.

- Với chiều cao của cô ấy đúng là khó có thể, nhưng nếu ta ôm cô ấy để cô ấy vươn tay ra ngoài thì sớm muộn gì cũng vượt được tường thôi. Đúng không?

- ... Thiếu chủ, đã có ai nói là thiếu chủ rất hạ lưu chưa?

- Không phải câu này từng nói rồi sao? - Đôi mắt màu xám nhìn lại phía sau, Bạch Phong Ninh xòe quạt cười: - Nhưng “người không hạ lưu, phí đi tuổi trẻ”[1].

[1] Câu gốc là “Nhân bất khinh cuồng, ủng thiếu niên”. Đây là câu đại ý được rút ra từ bài thơ Lão thiếu niên của Đường Bá Hổ đời nhà Minh, có nghĩa là: Người không dùng khí, ủng phí tuổi trẻ.

- Thiếu chủ, tốt nhất đừng sửa câu nói của người xưa.

Thật hổ thẹn cho thiếu chủ. Từ nhỏ đã học võ công thoát thân, thích châm biếm những câu nói của người xưa, lại còn sửa đổi nó hạ lưu như vậy.

- Đến giờ Ngọ ba khắc ngày mai, còn mấy canh giờ nữa? - Xoay người, Bạch Phong Ninh nhún vai, dứt khoát rời khỏi cổng Long phủ: - Không biết Long Hiểu Át nghĩ thế nào về cảnh hạnh đồ của ta?

- ... - Còn có thể nghĩ gì được chứ? Đương nhiên là muốn cho thiếu chủ một trận rồi.

Q.1 - Chương 17: Vạn ác, dân đứng đầu

Mặt trời đang phiêu du, lơ lửng, nhẹ trôi. Chính Ngọ.

Giờ Ngọ một khắc.

Giờ Ngọ hai khắc.

- 1227, cô đang làm gì đấy? - 813 ngồi lay lay Long Tiểu Hoa đã ngáy người nhìn mặt trời từ giữa trưa. Ồ, nhờ phúc của Bạch công tử, bữa trưa bận rộn đã trở nên an nhàn. Không biết Bạch công tử có thể bao khách điểm này đến bao giờ để bọn họ được an nhàn nhận tiền công. Bạch công tử, hãy cả đời chọn vợ đi.

- 813... Cô nhìn mặt trời đang quay kia. - Long Tiểu Hoa giờ tay chỉ vàng mặt trời trên cao đang tỏa sáng dịu dàng.

- Mặt trời không quay, cô quay thì có.

- ... Tôi ngồi ở đây thì quay làm sao được? Sao cô cũng ngồi xuống đây thế?

- Vì ở đây tầm nhìn tốt nhất. - 813 bắt chước điệu bộ của Long Tiểu Hoa, khoanh hai tay ôm lấy đầu gối, đầu nghiêng nghiêng, nhưng cô không nhìn mặt trời ở bên ngoài mà là...

- Gì thế?

- Bức tranh người đẹp đang ngủ. - 813 giờ tay chỉ, đập vào mặt là một cảnh sắc cực kỳ thư thái.

Một bức màn châu buông xuống tách biệt một căn phòng nhỏ trong khách điểm với hành lang hóng gió. Nhìn qua bức màn có thể thấy trong phòng là một bàn trà bằng gỗ lim, phía trên có đặt một chén trà, phối hợp với một chiếc ghế lim lót đệm êm ái. Tấm áo choàng đen dày dặn được vắt lên thành ghế, bóng người đang ngủ trên đó hơi nghiêng nghiêng, dài lưa buộc tóc thả rơi xuống ngực, một tay còn cầm cuốn sổ che mắt ngăn ánh nắng gắt lúc Chính Ngọ, đôi môi hé mở, thở đều đều.

- 1227, cô nói xem tại sao đương gia lại đến nghỉ trưa ở khách điểm thế? Phong cảnh ở đây đẹp đến vậy sao?

- ... - Vì hần là kẻ quái gở đến cực độ!

Những lời chửi rủa đều phải nuốt vào trong bụng. Nàng nén lại cơn tức giận trong lòng, ánh mắt căm hờn nhằm thẳng vào người đang tựa trên ghế, thoải mái ngủ trưa dưới ánh mặt trời. Nguyên rủa hần, nguyên rủa hần cầm quyển sổ phơi nắng, phơi cho đến khi trên trắng dưới đen, cách biệt rõ ràng, phơi cho khuôn mặt hấp dẫn biến thành một cái bàn cờ, để xem hần làm sao mê hoặc được mọi người.

- Máy giờ rồi. - Trong phòng bỗng vọng lại tiếng Long Hiểu Át uể oải hỏi.

Sáng sớm ngày ra, Long Tiểu Bình đã cùng chủ nhân đi kiểm tra khách điểm, hần trả lời:

- Đương gia, vừa qua giờ Ngọ hai khắc ạ.

- Ủm! Người đem sổ sách ta đã đánh dấu ra đôi chiếu lại với chương quỹ một lượt đi. Bảo cô ta vào đây hầu hạ ta.

- Vâng. - Long Tiểu Bình đáp, vén rèm bước ra, mắt nhìn hai nha đầu đang ngồi xỏm trên mặt đất, chau mày nói: - 1227, cô ngồi đây làm gì? Không nghe thấy đương gia nói gì sao?

- Đương gia đâu có gọi tên ta. 813, cô...

- Cô muốn ta phải đứng dậy mời cô vào hầu hạ ta sao? Cũng được. Nhưng ta sẽ không chỉ bảo cô làm mỗi việc rót trà đơn giản thôi đâu. - Hần sẽ trị tội nàng trước. Tội qua, Tiểu Đinh đã báo cáo cho hần mọi chuyện. Tội lỗi chồng chất, chẳng hề có chút hối hận. Hần còn chưa kịp tha cho nàng thì nàng đã dám có thái độ hỗn xược trước mặt hần, ăn nói linh tinh, có chết cũng không sửa được. Hừ! Thật đúng là quá to gan mà!

Giọng nói hắc ám mang chút ngái ngủ trầm bổng vang lên, nàng thấy 813 lập tức “a” một tiếng, mặt đỏ lừ, đẩy mình:

- Cô mau, mau vào đi, mau vào đi.

- ... Hần muốn trị tội tôi. Cô mặt đỏ bừng, tim đập thình thịch là sao vậy? - Long Tiểu Hoa khó hiểu nhìn 813. Tuy tình cảm tỷ muội rất tốt nhưng lúc

gặp nạn thì đường ai nấy chạy sao? Đạo lý này nàng có thể hiểu được nhưng liệu thái độ của 813 có phải là hơi không phù hợp hay không?

- Đương gia thật đáng ghét! - Ban ngày ban mặt, trước mặt mọi người có thể lộ liễu nói những câu tình tứ như thế chứ? Đáng ghét!

- Hả?

- Có điều, dù sao hai người đều... như thế cả mà. Thế nên... Hi hi! - Cô rất muốn biết lúc đó đương gia mê hoặc thế nào? Liệu có phải là rất dịu dàng chiều chuộng 1227 không? Ô, lần sau phải ép 1227 nói về chuyện này mới được.

- Cô hít phải thứ gì thế? - Sao nàng lại có cảm giác như mình nghe thấy hàm ý gì đó nhỉ? Lẽ nào là do nàng tưởng tượng?

Nàng đang định tìm hiểu vấn đề này thì trong phòng phát ra tiếng đêm u ám, rõ ràng là đương gia đã mất kiên nhẫn và rất không hài lòng:

- Một... hai...

Số ba chưa kịp ra khỏi miệng thì tiếng vén màn đã vang đến tai Long Hiểu Át. Hắn bỏ quyển sổ che mắt ra, liếc một cái thì thấy đôi giày thêu hoa hơi lấm tấm bẩn đang cách hắn khoảng chục bước chân.

- Lại gần đây.

Đôi giày thêu nhỏ lại gần hắn hai bước.

- Ta bảo cô lại gần đây.

Đôi giày thêu nhỏ lại nhích thêm nửa bước nữa.

- Đến bên ta.

Đôi giày thêu run rẩy, lùi lại cách xa hắn một đoạn. Sau đó, chủ nhân đôi giày cất giọng:

- 813, sao cô lại đóng cửa phòng thế? - Nàng không muốn ở trong phòng một mình với bà mẹ kế độc ác này và bị ngược đãi đến mảnh xương cũng chẳng còn đâu.

- Tuy tôi cũng rất muốn xem nhưng... không được rồi. Tôi đóng cửa giúp cô nhé.

- Cái gì không được vậy? - Nàng định giơ tay ra cản thì cánh cửa hy vọng đã dần khép lại. Nghe phía sau mình có tiếng động phát ra từ chỗ ghé tựa, nàng quay đầu lại nhìn thì thấy hắn đã mở quyển sổ ra, tay cầm chén trà, nhìn 813 hạ lệnh đóng cửa lại.

- Đóng cửa lại. Ta không gọi thì không được vào.

- Dạ. - 813 bật miệng cười, vội vàng lui ra khỏi cửa. Đương gia thật là đáng ghét mà!

Rầm!

Cửa đã đóng.

813 đang định bước đi thì nghe trong phòng có tiếng vọng ra:

- Hả? Huynh không cần tàn nhẫn như vậy chứ? - Giọng khó tin của 1227 vang lên.

- Ta thích. - Đương gia chậm rãi trả lời.

- ... Làm thì làm. Có gì ghê gớm đâu!

Nói làm là bắt đầu làm ngay? Quá trình tán tỉnh ngắn gọn vậy sao? Chỉ mới có hai câu, còn chưa thể hiện tình cảm gì mà.

- Mạnh hơn chút nữa.

Ồ... không ngờ khẩu vị của đương gia lại như vậy, thích mạnh mẽ, xấu xa quá!

- Thế này được chưa? Phù... - 1227 thở hổn hển. Quả là đúng thế rồi.

- Mạnh hơn nữa đi.

- Ồ... phù phù... phù...

- Ừm... Cứ thế đi.

- Hu hu... phù... phù... hu hu!

Ghê quá! 1227 làm phát khóc kìa.

- 813, cô đừng có đứng đó mà nhìn lên được không? - Chương quỹ 420 đang đối chiếu sổ sách đành phải lên tiếng ngăn nha đầu đứng bên cửa học chuyện phòng the. - Đề ý đến cuộc sống riêng tư của đương gia, trừ một canh giờ tiền công.

- Hả? Chương quỹ, đừng mà, đừng mà. Tôi không xem, không xem là được chứ gì? - Cô kêu lên, vội vã rời khỏi chỗ cánh cửa, vì đột ngột ra chỗ nắng chói nên mới sực nhớ ra một chuyện quan trọng.

Sáng nay 1227 lo lắng khi cô ra góc tường nói một chuyện bí mật. 1227 nói rằng giờ Ngọ ba khắc nhờ cô làm giúp mình vì phải ra bờ sông ngoại thành có chút việc. Nếu 1227 không may bị Mẹ kế bức hại, không thể ra bờ sông được, thì nhờ cô chuyển lời với người đang đợi ngoài đó. Hả? Nhưng người đó của 1227 không phải là đương gia sao? 1227 ở bên ngoài còn có người khác sao? Nha đầu này ghê thật đấy.

- Cô muốn tôi chuyển lời gì đến người đó?

- Ồ... Cô nói với người đó: “Xuân sắc khắp vườn khôn cách giữ”[1].

[1] Đây là câu thơ thứ ba trong bài thơ Du viên bất tri (Thăm vườn không gặp) của nhà thơ Diệp Thiệu Ông. Câu cuối cùng của bài thơ đứng ngay sau câu này là “Một cảnh hạnh đồ vượt mé rào”. Chính vì thế Long Tiểu Hoa mới nhầm với Bạch Phong Ninh như vậy để thể hiện ý tứ của mình, rằng nhất định sẽ cố gắng vườn mình đi tìm hạnh phúc, không để bị kìm hãm.

- Hả? Nó có nghĩa là gì? - Sao nghe như ám hiệu của tổ chức gì đó vậy?

- Ái chà! Cô cứ nói với người đó như thế. 813, trên thế giới này, người tôi tin tưởng nhất chỉ có cô thôi. Đến cả Tiểu Đình cũng thành nanh vuốt của bà mẹ kế đó rồi. Thế nên cô đừng phản bội lại lòng tin của tôi nhé.

- Cô tin tưởng tôi thì nói rõ ra đi.

- Tôi vì sự an toàn của cô. Thế này thì dù cô bị ép cũng không nói ra được.

- ... Tôi cảm thấy như mình sắp bị giết để diệt khẩu.

- Cô đã đọc cuốn sách tôi cho cô mượn mấy hôm trước thì cô cũng nên giúp tôi lần này chứ.

- Ồ, nhưng... - Nói là như vậy nhưng chuyện liên quan đến tính mạng vẫn phải cẩn thận...

- Trừ khi sau này cô không muốn đọc loại sách đó nữa. - Gằn mực thì đen, gằn Long đại đương gia thì dần dần cũng biết ngược đãi, uy hiếp người khác.

- ... Được rồi.

1227 uy hiếp được cô, chứng tỏ sự mê hoặc của món ăn tinh thần đó rất lớn. Cô thật sự đã bị 1227 làm hư rồi.

Quay đầu lại, 813 bước đến chỗ chương quỹ:

- Chương quỹ 420, dù sao lúc này khách điểm rất nhàn. Những người khác đều có thể giúp được. Tôi xin nghỉ một lát được không ạ?

- Xin nghỉ ư? Được. Trừ một khắc tiền công.

- ... - Thật là độc ác! Nhưng vì mấy cuốn sách của 1227, 813 nhẫn nhịn: - Tôi sẽ quay về ngay, chỉ mất khoảng nửa khắc thôi.

813 nói xong, vội vàng rời khỏi khách điểm. Cánh cửa cấm đã bị Long Tiểu Hoa mở ra. Nàng mặt đỏ gay, người vã mồ hôi, chạy ra khỏi phòng, bung chén trà không, chạy thẳng vào bếp. Mãi sau, nàng lại bung một chén trà mới bước vào phòng.

Chương quỹ 420 rõ ràng bị ai đó làm cho khiếp sợ, ngón tay gạt sai bàn tính khiến Long Tiểu Bính cần nhẫn:

- Chương quỹ, ông sai rồi.

- Rốt cuộc đương gia và 1227 làm gì nhỉ? Tiếng động vừa rồi. Cậu thấy cô ấy...

- Hả? Đương gia ư? Đương gia gọi cô ấy vào quạt thôi mà. Có gì không đúng sao?

- ... - Được rồi. Ông ta thừa nhận, mình đã bị mấy nha đầu tiếm nhiễm những thứ linh tinh... khiến ông ta nghi ngờ phẩm vị và hành động của đương gia. Thật đúng là...

Giờ Ngọ ba khắc, bên bờ sông ngoại thành, tất cả các điều kiện đều trùng khớp. Nhưng tại sao bên bờ sông chỉ có công tử áo trắng quen thuộc nhỉ? 813 chớp chớp mắt nhìn công tử đó, mái tóc bay theo làn gió buổi trưa. Cô nhanh chóng liếc nhìn một lượt. Quả đúng là Bạch Phong Ninh, Bạch công tử. Người đó của 1227 là chàng sao? Bạn thân của đương gia sao? Có phải cô đã phát hiện ra mối tình cấm kỵ trong truyền thuyết gì đó không?

Hồng rồi. Mình đã bị kéo vào chuyện này rồi. Cứu với! Cô không muốn làm chuyện có lỗi với đương gia. Đó là ông chủ của cô mà. Cô không muốn bị mất việc. 813 đang định ôm đầu bỏ chạy thì trực giác của Bạch Phong Ninh làm chân cô loạn bước. Hấn xoay người nhìn cô cười ả ỷ.

- Cô nương đến chuyện lời ư?

- Hả? À... Cũng có thể coi là thế.

- Cô nương chuyển lời cho ai vậy? Đương gia của cô hay là... Long Nhi nhà ta?

- ... - Long Nhi nhà ta... Trời ơi! Đương gia mau đến bắt tên gian phu đi này.

- Xem ra là người sau rồi. - Nhếch mép mỉm cười: - Vậy Long Nhi nhà ta nói gì?

-... Cô... cô ấy nói... “Xuân... xuân... xuân sắc khắp... vườn, khôn cách giữ”.

- Khà! Một cảnh hạnh đỏ, không đủ cao nhưng vẫn dắm vưon lên. - Hấn cười phóng khoáng: - Hôm nay thật cảm ơn cô nương đã giúp ta và Long Nhi.

- Hả? Không không không, tôi có làm gì đâu. Bạch công tử, không phải hai người đang... .

- Cô nương không biết, ta và Long Nhi đang lén lút tư tình ư?

- ... - Cô có thể lựa chọn không biết không? Chàng mặt mũi sáng sủa, phong độ ngời ngời mà lại lén lút tư tình sao? Híc... 1227 chết tiết! Nhưng cô ấy nói một câu nói rất đúng. Nam nhân không thể nhìn tướng mạo bề ngoài. Hóa ra Bạch công tử lại xấu xa như vậy. Vừa kén vợ khắp toàn thành, vừa lén lút tư tình, dụ dỗ thế tử của bần. Thật là cầm thú... .

- Phải rồi. Xin hỏi cô nương, giờ Long Nhi đang làm gì?

- ... Cô ấy đang bị đương gia tôi ép xuống đệm êm ở khách điểm... - Cô nghĩ đến tội danh phản bội đương gia sẽ bị đuổi việc nên chỉ buông một câu.

- Thế ư? - Bạch Phong Ninh mỉm cười, hy vọng cô nương đó không ngại nói cho mình biết mức độ sâu sắc của chuyện này.

- Chao ôi! Đương gia bắt cô ấy phải mạnh lên một chút. Cô ấy cứ thờ hờn hờn, hờn hờn ấy.

- ...

- ... - Bịt miệng nhưng không kịp nữa rồi. Ôi, Bạch công tử đừng cười như không cười, cười đau khổ như thế mà nhìn cô có được không? Cô chỉ nói sự thực thôi mà. Quả đúng là ác dam là tội hàng đầu. Cô đã bị mấy cuốn sách dam ô làm cho hư hỏng. Tất cả đều tại mấy cuốn sách đó của 1227. Cô đã không may bị tiêm nhiễm mất rồi... .

1227 chết tiết!

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 18: Thực ra nàng không hiểu lòng ta (thượng)

Trên thế giới có một loại hoạt động dành riêng cho hai người vô cùng có sức mê hoặc. Bình thường khi thực hiện hoạt động này, một người chủ yếu vận động, một người thoải mái nằm đó hưởng thụ. Người vận động thì sao? Huy động sức lực, thờ hờn hờn, mồ hôi vã ra như mưa. Nếu như kẻ hưởng thụ không quan tâm, không ngừng thúc giục, còn bắt mạnh hơn, mạnh hơn, mạnh hơn nữa thì cuối cùng sẽ khiến người kia cạn kiệt sức lực. Hoạt động đầy khoái cảm mà người ta mê đắm đó chính là... - Vớ vẩn! Đương nhiên là quạt cho hấn rồi! - Long Tiểu Hoa ngoác miệng tiết lộ câu trả lời, vừa thuần khiết lại vừa bí ẩn, vô vô vào cái đầu đen tối của 813.

- Hả? Quạt ư? - 813 há hốc miệng, nhìn đương gia đang tựa vào ghế mềm ở trong phòng, vắt chân chữ ngũ, an nhàn thành thoi. Nhìn bộ dạng của đương gia kia. Sao có thể trách cô không nghĩ linh tinh được chứ? - ... Ồ... 1227... tôi nói với cô một chuyện. Cô đánh tôi cũng được nhưng đừng không cho tôi mượn sách nhé.

- Hả? Cô đã làm chuyện gì có lỗi với tôi sao? Tôi biết mà. Có phải cô đã báo với Mẹ kế về ám hiệu của tôi không? - Nàng nghĩ ngay tới ám hiệu. Sao có thể bị Long Hiểu Át phát hiện ra chứ? “Xuân sắc khắp vườn khôn cách giữ. Một cảnh hạnh đỏ vượt mé rào.” Nàng không muốn bị phạt đứng bên tường nữa đâu.

- Tôi tôi tôi không có, không có, không có... nhưng... chuyện này còn phiền phức hơn. - 813 khóc dờ mếu dờ nhìn Long Tiểu Hoa.

- Haizz! Chỉ cần cô không bán đứng tôi, trái tim cô ở đâu, tôi cũng không để ý mà. - Nàng là một cô nương có tinh thần dân chủ. Giống như nàng đây, thân ở quạt cho Mẹ kế nhưng lòng lại bay đến bờ sông lén lút tư tình với Bạch mã hoàng tử. Lén lút tư tình ư? Từ này khó nghe chết đi được!

- Vậy ư? Phù! Vậy thì tốt rồi. - 813 thở phào: - Nhưng thực ra tôi cũng có thể coi là nói đúng sự thật mà thôi. Vốn dĩ cô nương cũng đã bị đương gia ép ra giường, mất sức, thở hổn hển rồi... Nhưng Bạch công tử nghe xong thì thái độ...

- ... Cô nói gì?

- Tôi nói thái độ của Bạch công tử... Ái! Sao cô lại gõ đầu tôi?

- Cô kể những thứ linh tinh mà cô tưởng tượng ra cho chàng sao?

- Thì cũng không thể trách tôi được. Ai bảo thường ngày 1227 cô như thế thì cũng khó trách tôi nghĩ linh tinh mà.

- Híc! Sao tôi lại ngốc nghếch cho cô đọc mấy thứ sách đó cơ chứ? Hạnh phúc của tôi, hạnh phúc của tôi! Hu hu! - Long Tiểu Hoa còn chưa kịp rơi nước mắt thì đã vội sai bước về phía cửa lớn: - Không được. Tôi phải đi giải thích cho Bạch mã hoàng tử, lấy lại sự trong sạch của mình. Tôi chưa hề làm chuyện gì có lỗi với chàng.

Vừa ra khỏi cửa thì nàng đã thấy ba con chó lớn ngồi bên cạnh Long Tiểu Bính thè cái lưỡi dài ra nhìn mình:

- Gì... gì thế này?

Long Tiểu Bính không nói gì, chỉ giữ chặt ba con chó hung hãn có thể xé nàng ra thành từng mảnh trong nháy mắt. Ngay sau đó vang lên giọng nói của Long đại đương gia.

- Không phải cô đã quên tôi qua cô hứa gì với ta rồi chứ? Hả?

- Tôi đã nói gì? - Nàng chớp mắt, hoàn toàn mơ màng nhìn vào trong nhưng lại nghe thấy tiếng Long Tiểu Bính ngoài cửa.

- Đương gia, rùa và cóc nhái đều để trong bếp. Có cần lấy ra không ạ?

- Cứ để đó đã. Nếu cô ta có động tĩnh gì thì tối nay sẽ nấu canh tâm bô cho cô ta. - Long Hiểu Ất thản nhiên nói, rõ ràng hẳn vẫn chưa từ bỏ kế hoạch “yêu thương” đến chảy máu cam.

- ... - Có cần phải gọi lại nỗi đau của nàng như thế không? Được, được rồi... Nàng... nàng nhớ ra rồi... Nàng đã hoàn toàn nhớ ra những câu nói vô trách nhiệm gì gì đó của mình: “Tôi không muốn đi, không muốn, không muốn, không muốn đi. Ai đi người đó là con rùa, là cóc nhái. Ai đi người đó sẽ bị chó đuổi cắn. Ai đi người đó sẽ rơi xuống sông, bị hà bá ăn thịt.”

Híc... Nàng... Nàng chỉ là buột miệng nói ra thôi mà. Chắc chắn mọi người trong thành đều biết Long Tiểu Hoa nàng không nói thật mà. Việc gì phải nghiêm trọng như vậy? Mẹ ơi, ông trời không có mắt rồi.

Oành!

Một tiếng sấm màu hạ dường như nghe thấu lời nàng. Nàng giật mình sợ hãi ngã lăn ra đất. Hu hu! Nàng chỉ buột miệng nói ra thôi mà. Ông trời ơi, có cần phải nổi sấm nhanh như thế không? Thế giới này có còn lẽ trời không vậy? Đến cả ông trời cũng đứng về phía bà mẹ kế độc ác ức hiếp nha đầu đáng thương như nàng, muốn đổ mưa vào lúc này sao?

Rào rào!!!

Dường như câu nói của nàng đã được ứng nghiệm nhanh chóng. Trời bắt đầu mưa như trút nước. Nàng muốn khóc mà không ra nước mắt nhìn lần đầu tiên ông trời thực hiện lời nguyện của nàng nhanh như thế.

- Mưa rồi ư?

Không biết Long Hiểu Ất đã đứng ngay sau lưng nàng từ lúc nào. Họa phúc khó lường. Hắn nhìn trời mưa sầm sập, người đi đường chạy nháo nhác, gà chó đều tìm chỗ trú. Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời u ám, hắn nhếch mép cười. Lẽ nào đây là cách ông trời tỏ ra hài lòng? Cũng đến lúc dạy cho kẻ trước mặt hắn một bài học rồi. Phải biết cúi đầu, dù là hạnh đồ cũng phải cúi đầu trước hắn.

- Tiểu Bính, đến nhà kho lấy hai chiếc áo to ra đây. Về phủ. - Hắn chỉnh lại chiếc áo của mình, thấp giọng ngăn ba con chó gầm gừ với Long Tiểu Hoa và ra lệnh cho Long Tiểu Bính.

- Bây giờ ư? - Long Tiểu Bính liếc nhìn bên ngoài trời mưa như trút nước: - Nhưng bên ngoài còn đang mưa ạ.

Long Hiểu Ất chẳng hề để ý. Hắn nhìn trời mưa nói với Long Tiểu Hoa:

- Thời tiết thật đẹp! Cô không ngại đi bộ về nhà cùng ta chứ? Hả?

Sao nàng không ngại chứ? Đương nhiên là ngại rồi. Cùng người chồng trước đi bộ trong mưa cho bà con khắp thành xem. Sự trong sạch của nàng đã bị 813 hủy hoại rồi. Cứ tiếp tục thì chẳng phải có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được sao?

- Không được giả vờ khóc. Ta sẽ không ăn thịt cô đâu. - Hắn hơi cau mày bắt nàng thu lại thái độ của mình, mắt lim dim, môi nhếch lên mỉm cười. Hắn dùng tay áo lau nước mưa trên mặt cho nàng khiến nàng thờ cũng không dám thờ: - Nhìn kìa, từ trưa đến giờ cô đứng ngồi không yên. Cô thật sự muốn đi thế sao?

- ... - Đùng hòng dùng tình cảm miễn cưỡng đó để ép nàng nói ra nhé.

- Nếu đã như vậy thì ta cùng cô đánh cược nhé.

- Há? Đánh cược ư? - Nàng chỉ vào mũi mình. Tại sao nàng lại ngửi thấy mùi gian tà thế nhỉ?

- Đánh cược. - Hắn vờ về tay áo mình. - Ta cược là hắn không còn ở bờ sông nữa. Cô dám cược không?

Dựa vào tính cách của Bạch Phong Ninh, với chuyện này, chắc chắn là hắn đã đi rồi. Không có chuyện ở lại đó đâu. Hừ!

- Thua thì làm sao?

- Hừ! Còn chưa đánh cược mà đã nhận thua sao?

- Tôi chỉ muốn biết trước con đường tiếp theo thôi.

- Nếu cô thắng thì ta sẽ để cô đi. - Hắn mỉm cười tự tin. - Nhưng nếu cô thua.

Ừc! - Nàng nuốt nước bọt đợi lời phán quyết cuối cùng:

- Thua... thì làm sao?

- Thì phải để ta thấy.

- Thấy gì cơ? - Trên người nàng có thứ gì thần bí mà hắn muốn khám phá sao?

- Về nữ tính của cô.

- Há? - Nàng không hề biết là về nữ tính của nàng lại đáng giá như vậy. Hắn muốn lấy nó ra để đánh cược với nàng sao?

- Cô phải luôn luôn cư xử đúng với một thực nữ trước mặt ta. - Hắn hừ lạnh lùng, không quên mối hận cũ: - Còn nữa, từ nay về sau, cô phải nói vĩnh biệt với bạch mã hoàng tử của mình.

- ... - Điều... điều kiện này quá hà khắc.

- Không được nói rằng sẽ gặp hắn. Không được nhắc đến hắn trước mặt ta, cũng không được để ta nghe thấy cô nhắc đến hắn với người khác. Cả đời này, cô đừng nghĩ chuyện đến với ai. Cô thấy thế nào?

- ...

- Không dám đánh cược há? Vậy thì thôi. - Hắn thật sự hài lòng với sự uy hiếp của mình. Cuối cùng, hắn không còn hi vọng nào với phong thái nữ nhi của nàng, giờ tay ra nhận chiếc áo tơi Tiểu Bỉnh đưa cho. - Về nhà cùng ta thôi.

- Tôi đánh cược!

Dường như đã phải dùng toàn bộ sức lực, hai từ “đánh cược” thốt ra từ miệng Long Tiểu Hoa lập tức ngăn được bước chân hắn. Hắn hơi sững người, mắt lim dim, nghiêng đầu nhìn kẻ đã dũng cảm vì bạch mã hoàng tử của mình mà một lần nữa đầu gối với hắn.

- Cô nói gì? - Đường như hắn không ngờ rằng nàng sẽ có quyết định như vậy, lại chấp nhận thương lượng với những điều kiện mà hắn đưa ra chủ yếu để châm chọc nàng, giọng hắn như bị nén xuống cực điểm.

- Tôi nói muốn đánh cược. - Để có thể có ngày mai tươi sáng, Bạch mã hoàng tử không thể bị gió mây cuốn trôi đi được. Tuy võ công của chàng hơi kém một chút nhưng sau khi ăn quyết, bỏ chạy, vẫn biết quay về thanh toán. Vì chàng mà nàng đánh cược cả tương lai tươi đẹp của mình. Nếu như thua thì nàng sẽ phải ở bên Mẹ kế và phải chịu ngược đãi cả đời, đến cả nghĩ cách thoát khỏi cũng không thể.

- ... - Hắn ngừng lại một lát, rồi bỗng nhiên nhếch mép cười lạnh lùng, khẽ gật đầu: - Được... Coi như cô giỏi. Tiểu Bỉnh, dắt ngựa cho Long đại tiểu thư. - Quả là to gan! Cô dám cá cược với ta. Ta đành phải cho cô được như ý thôi.

- Tôi cần ngựa để làm gì? - Nàng nhìn khuôn mặt hắn đột nhiên trầm mặc. Tiếng sấm bỗng nổi lên trên bầu trời. Ông trời ơi, chơi nhạc phụ họa cho khí thế của hắn sao. Khí thế của hắn đã khủng khiếp lắm rồi, sắp khiến nàng ngạt thở rồi. Bây giờ nàng đang dùng chút dũng khí cuối cùng của mình để thờ,

vì hạnh phúc mà phải liều mạng đấy.

- Chính là ta đang “thương yêu” cô đấy. - Mặt hắn tối sầm, nụ cười nham hiểm, thấy Tiểu Bình dắt ngựa từ chuồng ngựa của khách điếm đi ra: - Trời mưa to thế này, chạy bộ thì khổ quá, chỉ bằng là cưỡi ngựa.

- Cưỡi ngựa... - Nàng nhìn theo ánh mắt hắn ra ngoài, chỉ thấy Long Tiểu Bình dắt con ngựa trắng như tuyết quen thuộc không chịu ra ngoài trời mưa đi về phía nàng. Đó... đó đó đó... chẳng phải là con ngựa ngốc nghếch của Bạch mã hoàng tử sao? Hắn hắc hắc hắc hắc có ý gì vậy? Hắn không thấy mắt con ngựa này ngậy ra vì sợ hãi sao? Ngoài cỏ khô ra, nó có biết gì khác đâu.

- Đi đi. - Hắn giơ tay một cách phong độ, ra hiệu cho nàng không cần phải để ý đến cảm nhận của con ngựa, cứ cưỡi ngựa mà đi.

- Tôi có thể dùng nó để đi...

- Ta muốn cô cưỡi nó.

- ... - Nàng biết hắn không tốt bụng như thế mà. Sao tên gian thương này có thể đánh cược một cách công bằng với nàng được chứ? Sao hắn có thể đánh cược mà không nắm chắc cơ hội thắng? Hắn sớm đã có mưu tính, chuẩn bị con ngựa ngốc nghếch đó, con ngựa không chịu đi, để làm mất thời gian của nàng. Bây giờ đã qua hơn một canh giờ. Đợi nàng đến bên bờ sông thì chẳng thấy ai nữa rồi. Huống hồ, Bạch mã hoàng tử nghe câu nói chết tiệt của 813 chưa biết chừng lại cho rằng nàng thay lòng đổi dạ nên chạy về nhà mà khóc rồi cũng nên.

- Cô còn ngây người ra đó làm gì? Đi đi. - Hắn rộng lượng thúc giục Long Tiểu Hoa.

Bà mẹ kẻ khôn kiếp! Hôm nay, nàng sẽ đấu với hắn!

Bạch mã hoàng tử, để sau này chúng ta có thể quang minh chính đại, xin hãy đứng bên bờ sông đợi thiếp.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điếm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 19: Thực ra nàng không hiểu lòng ta (hạ)

Quyết sống mái một trận! Thắt chặt dây lưng, Long Tiểu Hoa lao vào màn mưa, kéo dây cương của con ngựa trắng ngốc nghếch đi trong mưa, nhưng con súc sinh ấy hoàn toàn không biết suy nghĩ gì cả. Dường như nó cảm thấy thời tiết này không hợp với bộ lông trắng như tuyết của nó. Dù làm thế nào nó cũng không chịu bước đi. Cuối cùng, nàng đã hiểu bộ lông trắng sạch sẽ, đẹp đẽ của nó ở đâu mà ra. Tất cả đều nhờ vào sự lười biếng mà có.

Đường bản không đi, trời mưa không đi, trắng cái con khi! Ngựa trắng thực sự là loài động vật vừa ngốc lại vừa lười. Thảo nào Bạch mã hoàng tử đã vớt nó ở Long phủ không thèm cưỡi về nhà.

Đường gấp ghe, mấy lần ngã, con đường bình thường không đi đến hai khắc đã tới, nay bị con súc sinh này kéo dài tới tận nửa canh giờ, lại còn bị dân chúng cười nhạo vì cưỡi con ngựa ngốc nghếch đi trong mưa. Toàn bộ thiện cảm của nàng đối với nó đều đã bị quét sạch sành sanh. Khó khăn lắm mới kéo được con ngựa đến cổng thành. Sau khi cẩn trọng nhìn quanh, không thấy bà mẹ kẻ độc ác đâu, nàng liền buông dây cương ngựa, chạy ra bờ sông.

Dòng sông nhỏ hiền hòa thường ngày bị nước mưa biến thành con nước lớn dữ dội. Bên bờ sông không một bóng người, không có bóng áo trắng bay bay, không có người gặp nàng lúc giờ Ngo ba khắc, không có nụ cười dịu dàng và tiếng gọi trìu mến “Long Nhi”. Ngoài tiếng mưa rơi ra, chỉ còn lại nàng ướt sũng như chuột lột, đứng bên bờ sông vuốt nước mưa trên mặt.

Cũng đúng thôi. Nàng đã đến muộn hai canh giờ, lại gặp trời mưa lớn như vậy. Y phục của chàng quá sạch sẽ, đâu có thân kinh đứng trong mưa đợi nàng. Hơn nữa, 813 còn nói câu chết người đó với chàng, chỉ có kẻ ngốc mới đứng đây đợi.

Lần này thì hết thật rồi. Bà mẹ kẻ độc ác đã thắng. Nàng đã thua rồi. Bạch mã hoàng tử ơi! Hu hu! Lần này Long Nhi phải vĩnh biệt chàng rồi, phải quay về để bà mẹ kẻ ngược đãi cả đời, còn phải cả đời làm bà cô già nữa. Thật là thê thảm! Ít nhất nàng cũng đã từng hy vọng vào ngày mai tươi đẹp bên Bạch mã hoàng tử. Nào ngờ đến hy vọng cuối cùng đó cũng bị bà mẹ kẻ độc ác dập tắt. Thật không phải là con người!

Thờ dài, nàng lẩm bẩm rồi quay người thì chỉ thấy con súc sinh ngựa trắng bỗng nhiên nhiệt tình lao về phía mình? Há? Lẽ nào bộ dạng đau khổ của nàng lại có sức hấp dẫn như vậy? Có thể khiến nó thay đổi tâm tính sao?

- Này! Sao bỗng nhiên người lại chạy thực mạng như vậy?

Cộc cộc cộc cộc!

- Này, người cứ lao thẳng như vậy là ý gì chứ?

Cộc cộc cộc cộc!

- Này! Ngươi còn lao đến đây là ta hét lên đây.

Cộc cộc cộc cộc!

- Này! Ừc ừc ừc... ặc ặc! Đồ chết tiệt! Ngươi hắt ta xuống sông rồi. Ừc ừc ừc! Cứu cứu cứu tôi với! - Đánh cuộc gì chứ? Cưỡi ngựa trắng gì chứ? Thương yêu nàng gì chứ? Tất cả là vì lời thề độc của nàng. Thật không ngờ nàng còn chưa kịp bị chó cắn, biến thành rùa, cóc nhái thì đã bị con ngựa trắng mình sùng bái nhất hắt xuống sông cho hà bá ăn thịt.

- Ta biết... Ta biết đây là kế hoạch cả bà mẹ kế độc ác đó mà... Ừc ừc ừc...

- Ta hận ừc ừc ừc... ngươi! Long Hiểu Át! Ta biến thành ừc ừc ừc... cũng không tha...

- Làm gì có ai giống như cô, chết đuối đến nơi rồi mà vẫn còn cố sức nói những câu vớ vẩn đó chứ? - Một tiếng cười nhạo vang lên bên tai nàng.

Vì nàng nghĩ rằng cuộc đời này sẽ không còn được nhìn thấy mặt trời ngày mai, nên nàng đã để tất cả oán ân bùng phát, nhưng vào lúc quyết định đó thì đôi mắt màu xám lại nhìn nàng, mái tóc đen ướt sũng nước mưa, bộ đồ trắng vẫn bay bay nhưng tất cả đều nổi trên mặt nước, không hề bị lấm.

- Léch théch quá! - Hắn nhìn bộ dạng ngạc nhiên không nói lên lời của nàng, cười nhún vai: - Ta vốn không muốn cô thấy bộ dạng léch théch này nhưng nào ngờ cô... vì không đợi được ta mà nhảy xuống sông tự vẫn.

- ... - Nhảy xuống sông tự vẫn ư? Ai cơ? Nàng á? Lẽ nào chàng không nhìn thấy nàng bị con ngựa ngốc nghếch đó hắt xuống sông? Ồ! Nhưng mà hiểu nhầm này lại rất tốt! Nàng cũng chẳng muốn nói ra, chỉ là ừc ừc ừc... ặc ặc... Chán nàng vừa đáp thì lại uống một ngụm nước sông, mặt nước phù qua đầu khiến đầu óc nàng quay cuồng. Nàng cố bám lấy thứ gì đó trên mặt nước thì bỗng nhiên đôi môi bị bịt chặt lại. Sau đó, một luồng khí âm thổi vào miệng nàng, lan tới phổi nàng. Cảm giác dễ chịu khiến nàng thỏa mãn. Nàng mở mắt ra thì thấy hàng lông mi dài đó đang nhắm lại, ở rất gần nàng. Chàng dùng một tay kéo cằm nàng về phía mình.

Lẽ nào nàng và chàng đang...

Hít một luồng khí lạnh.

Sự thực đã chứng minh, hà hơi cho người khác trong nước là một lựa chọn lãng mạn nhưng đương nhiên không phải là một lựa chọn sáng suốt. Bởi vì đương sự vì ngạc nhiên, nhạy cảm hay hưng phấn quá độ, bất cứ lúc nào cũng có thể hít một hơi... không, là nước xộc vào mũi. Sau đó...

Từ chi cơ giết!

Ngắt đi!

Bạch Phong Ninh nổi lên khỏi mặt nước, mái tóc đen xổ ra. Hắn nhìn Long Tiểu Hoa càng cứu càng gần cái chết trong lòng mình, nở nụ cười.

- Ngắt như thế sao? Quả là không bình thường!

Bỏ đi, hần nhẹ nhàng đứng dậy, nhìn mực nước chưa đến ngực mình mà nói:

- Nếu chết đuối với mực nước như thế này thì cô thật là mất mặt đấy!

Hắn bế “vật thể” không còn ý thức trên tay, vừa bước từng bước lên bờ vừa nhìn nàng. Cổ áo nàng bung ra, để lộ một sợi dây lụa trên làn da trắng. Sợi dây đó treo một chiếc chìa khóa tinh xảo. Hắn giơ tay định gỡ ra thì lại dừng lại, ngẩng đầu nhìn con ngựa trắng đang đứng bên bờ gặm cỏ với dáng vẻ lười biếng. Hắn vỗ vỗ con ngựa:

- Ngày ta mua ngươi, ta đã biết ngươi nhất định sẽ có ích. Hôm nay thật là cảm ơn ngươi đấy.

Hắn nhẹ nhàng gạt mái tóc ướt, kéo “vật thể” đang hôn mê lại gần mình, thì thầm bên tai “vật thể” không biết có nghe được gì không đó:

- Chúng ta đã thân mật hơn cả bình thường, môi kề môi. Từ nay về sau, cô không được nói dối ta. Chắc chắn cô biết bản khế ước bán thân của Hiểu Át ở đâu. Nhất định phải nói cho ta biết đấy.

Tiếng vó ngựa thu hút sự chú ý của Bạch Phong Ninh. Hắn ngẩng đầu lên nhìn con ngựa đen đang từng bước từng bước tiến về phía mình. Không hổ là ngựa chạy suốt đêm, nó khác hẳn với cá tính lười biếng của con ngựa trắng. Chạy trong mưa mà không hề e ngại. Áo choàng đen của kẻ cưỡi trên lưng ngựa đã ướt sũng, đến cả chiếc roi ngựa cũng ướt sũng nước mưa sẫm màu. Hắn nhướn hàng mi với ánh mắt lạnh lùng, tuy không phẫn nộ nhưng cũng không có chút gì là tình bạn thân thiện cả.

- Huynh đến nhanh thật đấy! Ta đang định đưa cô ấy về phủ. - Bạch Phong Ninh nở nụ cười: - Với cá tính của ta đợi người ta lâu lắm cũng chưa đến nửa canh giờ thì đã bỏ về rồi. Huynh đã đoán như vậy, đúng không?

- ... - Người trên lưng ngựa không nói gì nhiều, giơ tay ra đoạt lại “thứ” trong tay Bạch Phong Ninh.

- Huynh có ý gì thế? Huynh nghĩ cô ấy là của mình sao?

- Lẽ nào huynh còn muốn ta cảm ơn huynh? - Long Hiểu Át một tay giữ dây cương, một tay giơ ra trước mặt Bạch Phong Ninh, giọng điệu khó chịu.

- Cô ấy ngã xuống sông. Ta cứu cô ấy lên bờ giúp huynh. Chẳng lẽ huynh không nên cảm ơn ta sao? - Bạch Phong Ninh dùng ngón tay vén những lọn tóc ướt trước mặt như khiêu khích.

Long Hiểu Át liếc nhìn mực nước sông không cao quá ngực, cánh cáo Bạch Phong Ninh không được ăn nói linh tinh. Dòng sông này từ trước tới nay chưa từng có ai chết đuối cả. Chuyện anh hùng cứu mỹ nhân không đến lượt Bạch Phong Ninh. Còn chuyện rơi xuống nước được cứu cũng không đến lượt Long Tiểu Hoa. Đề bị sặc nước ngất đi ở dòng sông này đã là mất mặt lắm rồi. Lẽ nào còn dám công kích sao? Hai kẻ mặt dày dám hện hò ở đây thật là chướng tai gai mắt!

- ... Giao người cho ta, huynh có thể đi rồi. - Để khỏi phải phí lời, Long Hiểu Át đuổi thẳng kẻ trước mặt đi.

Bạch Phong Ninh không hề tức giận mà còn mỉm cười chẳng chút xấu hổ nhún vai:

- Này! Huynh như vậy có coi là qua cầu rút ván không đấy? Dù gì ta cũng giúp huynh mà.

- Không phải huynh giúp ta mà là huynh lăm chuyện.

- Theo ý huynh thì ta nên để cô ấy chết đuối dưới sông, chứ không nên lăm chuyện cứu cô ấy đúng không?

- ... - Giữ dây cương, Long Hiểu Át nhắm vào kẻ đang cười, chỉ muốn giẫm chết hần.

- Này! Muốn con ngựa Chạy suốt đêm đó giẫm chết ta cũng được nhưng huynh đừng quên trên tay ta còn có một người, một cảnh hạnh đồ đấy. - Bạch Phong Ninh nhếch mép cười, cúi đầu nhìn "cảnh hạnh đồ" đang hôn mê trong lòng mình. Phản ứng của nàng thật đáng yêu! Cố gắng lên. Hần đã nói rồi, không đủ cao cũng không sao, chỉ cần hần bế nàng lên thì sớm muộn gì đóa hoa này cũng nở bên ngoài tường thôi. Điều này không phải... đã ứng nghiệm rồi sao?

Bạch Phong Ninh đang mỉm cười với âm mưu đen tối của mình thì con ngựa Chạy suốt đêm cứ thế lao về phía hần:

- Này! Huynh giận quá mất khôn rồi à? Huynh định giết cá phá lưới sao? - Lẽ nào hần đã tính toán nhầm rồi? Người trong tay hần không hề có tác dụng gì với kẻ kia? Hay kẻ đó nghĩ nếu để hạnh đồ vurun ra thì thả chặt luôn cảnh hạnh đồ đó cho xong?

- Ta rất muốn giẫm chết huynh. Rồi sẽ có ngày đó. - Giọng mắt kiên nhẫn của Long Hiểu Át vang lên, tiếng vó ngựa càng lúc càng nhanh, như ngọn gió lướt qua Bạch Phong Ninh. Hần lùi lại hai bước nhưng đã muộn, vòng tay hần trống không. Hần nhủ mảy đừng đó nhìn Long Hiểu Át cười con ngựa đen phi đi, hoàn toàn không để ý gì đến người hùng đã nhảy xuống nước cứu người.

Nhìn con ngựa đang phi đó và nhìn con ngựa Long Tiểu Hoa khó nhọc kéo đến, Bạch Phong Ninh chỉ cười:

- Không phải chỉ là một bản khế ước bán thân sao? Nếu hần thật sự quan tâm thì mình sẽ giúp hần lấy về.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 20: Một cơn ác mộng đau khổ triền miên

Long Tiểu Hoa biết mình đang nằm mơ. Nếu không thì nàng đã không bỗng nhiên biến thành đứa trẻ bảy, tám tuổi, còn chưa dậy thì. Nàng cảm thấy trực giác mách bảo nàng đây chắc chắn là ác mộng. Tay nàng cảm một xiên kẹo hồ lô vừa đi vừa mút, mu bàn tay có mấy vết đỏ mà mẹ nàng đã đánh dấu khi bắt nàng phải học làm sổ sách và sử dụng bàn tính. Thật ra mà nói, đến Long Tiểu Hoa cũng không thể không thừa nhận rằng hồi nhỏ mình là một cô bé rất đáng yêu với chiếc quần đồ hoa trắng và đôi giày thêu màu đỏ. Một cô bé ngây thơ sẽ trở thành một cô nương xinh đẹp nhưng tại sao lại biến thành một người khiến người ta thấy là ghét, một cô gái chỉ thích đọc "sách người lớn", bị Mẹ kế Long Hiểu Át giầy vò. Có điều nàng cũng không coi là hoàn toàn quái dị, nàng chỉ giữ lại một chút tính cách tuổi thơ: không muốn học, tham ăn và lười biếng.

Hài lòng ngắm nhìn hình ảnh bản thân mình khi còn là cô bé bảy tuổi trong sáng không tà niệm, nhìn bím tóc nhỏ trên đầu cô bé, trong lòng nàng bùng lên những xúc cảm khó diễn tả. Chỉ là cảnh tượng khá quen mắt lúc này khiến nàng cảm thấy sợ hãi. Sau cơn mưa, nhà nhà đều thấp đèn buổi tối, nàng một mình ăn kẹo hồ lô, không ở nhà mà còn chạy ra ngoài làm gì?

- Tôi phải bỏ nhà đi. Tôi không muốn xem sổ sách, không muốn học cùng bàn tính. Hu hu! Mẹ lấy roi mây đánh tôi, tôi trèo qua cửa sổ chạy trốn. Tôi muốn tìm A Tam ca mua kẹo hồ lô. Tôi lấy huynh ấy để được ngày ngày ăn kẹo hồ lô.

Tiếng nói của cô bé bảy tuổi đã giải thích những nghi hoặc của nàng.Ồ... Đúng rồi. Khi nàng bảy tuổi, người trong lòng của nàng chính là A Tam ca bán kẹo hồ lô góc phố. Lúc đó, nàng nghĩ rằng mình lấy huynh ấy thì có thể cả đời ăn kẹo hồ lô, không cần phải học làm sổ sách, không cần phải học sử dụng bàn tính, không bị mẹ đánh nữa. Thế nên nàng thường mỉm cười để lộ cả hàm răng ra với A Tam ca. Hai chiếc răng thỏ cứ thế chìa ra. Nhưng chiều này sau khi gặp Long Hiểu Ất thì dần dần mất tác dụng. A Tam ca nói nhà nàng có thêm Long Hiểu Ất thì nụ cười của nàng bắt đầu xấu xí, hàm chứa nỗi ảm ức. Híc...

Nếu như không gặp tên Long Hiểu Ất bệnh hoạn đó, nếu như hồi trước nàng không đưa hân về nhà, nếu như... vân vân. Cuối cùng nàng đã biết tại sao cảnh tượng này lại quen thuộc như vậy. Đây chính là cái ngày số phận nàng thay đổi. Long Tiểu Hoa, đừng chạy khắp phố, đừng nhìn vào góc phố, đừng ngây người ra trước cái đẹp, đừng...

Ồi!... Đẹp quá! Minh chưa từng thấy thứ gì đẹp như vậy. Đôi môi mọng đỏ thật là ngon, thật muốn chạm vào, chạm vào một chút thôi.Ồ! Hình như không hiệu quả lắm! Hay là ôm một cái nhì? Ừm ừm, không được. Minh phải hôn một cái mới được...

- Bỏ cái miệng của người ra! - Một bàn tay trực tiếp đẩy nàng.

- Hu hu hu! - Bị một bàn tay đẩy ra xa ba tấc, suýt nữa thì xiên kẹo hồ lô trong tay nàng cũng rơi xuống đất. Nhìn bộ dạng đáng thương của hân dựa vào góc tường kia, chẳng đáng một xu. Dầm mưa dãi nắng mà lại mang vẻ đẹp của cảnh tượng vì đáng thương chứ. Xem chừng khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, nhưng bàn tay to của hân đã đẩy nàng ra. Nàng biết lúc đó hân chỉ làm bộ từ chối, cự tuyệt để hấp dẫn nàng. Bây giờ nàng đã hiểu rõ lòng lang dạ sói của hân. Nhưng khi ấy nàng mới chỉ có bảy tuổi, hoàn toàn là một nha đầu ngốc, thêm chảy nước miếng, quên hân lời thề sẽ lấy A Tam ca. Hân giống như con sâu gặm nhấm nàng vậy.

- Huynh à, huynh bán thân chôn cha ư?

- ... Tránh ra. - Hân chẳng thèm liếc nàng, đẩy nàng ra xa.

- Huynh à, huynh đói rồi phải không? Tôi cho huynh ăn kẹo hồ lô của tôi nhé. - Nàng không bận tâm mà đưa cho hân xiên kẹo hồ lô đã dính nước miếng của mình.

- Người đi đi. - Hân hằm hằm nhìn xiên kẹo hồ lô đó, không biết có phải là ghét nước miếng của nàng không nhưng rõ ràng bộ dạng của hân như sắp chết đói đến nơi rồi.

- Đừng bảo người ta đi. Người ta rất thích huynh mà. - Mặt tròn nói.

- ... Thích ư? Vậy ta đáng giá bao nhiêu? - Hân buông một câu, thế nhưng sau này, cuối cùng hân cũng hiểu, những thứ Long Tiểu Hoa thích đều không đáng tiền. Nàng có thể vì đồ ăn mà sẵn sàng thích cả A Miêu, A Cầu, có thể vì muốn mua được “đâm thư” mà sẵn sàng ôm cả ông chủ tiệm sách, và vì muốn tránh việc phải sử dụng bàn tính nên mới cố tình mua hân về.

- Huynh à, huynh biết làm sổ sách sao? - Mắt nàng sáng lên, dường như vẻ đẹp bên ngoài của hân lại càng tăng thêm một bậc.

- ...

- Huynh biết sử dụng bàn tính đúng không? - Nàng liếc nhìn chiếc bàn tính có những hạt ngọc xanh ở dây lưng mình.

- ...

- Tốt quá rồi. Tôi có thể nộp bài tập ngày mai rồi. Mẹ tôi nói, nếu tôi không tính toán xong cuốn sổ này thì ngày mai sẽ nhốt tôi vào chuồng lợn và bỏ đói tôi đấy. Hu oa oa oa oa!

Hân bàng hoàng, lần đầu tiên hân chính thức nhìn nàng, nhích mép nói:

- Người cũng bị ép học tính toán sao?

- Có phải là thê thảm lắm không? Bà ấy quả thực giống như mẹ kế vậy. Tôi vốn định đi tìm phu quân bán kẹo hồ lô nhờ giúp...

- Ta đói. - Hân bồng ngất lời nàng. Hân đã thừa nhận hân thực sự cần đồ ăn, cũng coi như là chấp nhận giúp nàng làm bài tập: - Nhưng ta không muốn ăn kẹo hồ lô của người.

- Nhưng kẹo hồ lô... - Rất ngon mà.

- Ta ghét những thứ tròn tròn, đặc biệt là chúng còn xiên lại với nhau. - Hân nhấn mạnh hình thức của món đồ ăn này và nguyên nhân cự tuyệt: - Vì nó giống như cái bàn tính.

- Hà?

- Không phải người muốn ta giúp người tính toán sao? Còn không đi à? - Hân chống tay xuống đất, đứng dậy. Lúc này nàng mới phát hiện ra mình chỉ đứng tới thắt lưng hân, cứ như một người lùn. Hân bỗng trở nên cao lớn. Trong bóng tối, nàng không thể nhìn rõ vẻ đẹp “nghiêng nước nghiêng thành” của hân nhưng nàng nghe thấy tiếng hân cười: - Có điều tiền công làm sổ sách không rẻ đâu.

Nhiều hơn không rõ thì là đất rồi. Nàng chưa bao giờ ngờ rằng, mình lại dẫn dắt một kẻ bị đố kỵ ngoài phố sắp chết đến nơi, vượt tường, trèo qua cửa sổ về phòng mình, sau đó đưa bài tập mẹ giao ra trước mặt hắn. Hắn không hề nhú mồm, mở sổ ra và liếc nhìn một lượt. Hắn nhìn nàng như thể những thứ này quá đơn giản. Nàng nhìn hắn gầy bần tính ngưỡng mộ nhưng hắn lại đá nàng ra khỏi cửa, bảo nàng đi tìm đồ ăn.

Dù sao Long Tiểu Hoa cũng là thiên kim tiểu thư sáu, bảy năm nay, “kinh nghiệm” nhiều năm đã tạo cho nàng thói quen “cái gì cũng không biết”. Vào nhà bếp, nàng giống như một cô ngốc làm náo loạn cả lên. Cuối cùng nàng bê ra một bát mỳ trắng nấu với nước trắng, phía trên có rắc vài cọng rau xanh, mang đến trước mặt người đẹp của mình. Mỳ trắng thì ngon gì, bổ béo gì chứ? Nàng vốn tưởng hắn sẽ bắt mình đi làm lại một bát khác, bởi vì nàng phát hiện, “mỹ nhân” mà mình đưa về hoàn toàn không tốt đẹp như vẻ bề ngoài của hắn.

Nào ngờ hắn vừa nhìn thấy mỳ trắng thì thái độ thay đổi hẳn, cứ như nàng đã mang đến một thứ khiến hắn cảm động vậy. Hắn mỉm cười, lắc lắc đầu, vừa như bắt đấm đi lại vừa như cảm thấy rất vui. Hắn cầm đũa lên ăn mà không một lời oán thán. Chắc là hắn thích món ăn này. Nàng vui mừng khôn xiết vì mình sắp qua được cửa ải nhưng cửa ải của mẹ nàng không dễ vượt qua như thế đâu.

Ngày hôm sau, lật qua cuốn sổ mà hắn đã làm, mẹ nàng vô cùng ngạc nhiên, bà biết chắc chắn có người đã giúp nàng. Và thế là, nàng vẫn bị nhốt vào chuồng lợn bỏ đói. Khi bò ra khỏi chuồng lợn thì nàng mới phát hiện ra khách điểm Đại Long Môn vừa tiếp nhận khế ước bán thân của tân chủ nhân quỹ - Long Hiểu Át. Người đẹp của nàng chỉ sau một đêm đã biến thành chủ nhân của khách điểm nhà nàng, lại còn được mẹ nàng tin tưởng nữa chứ. Người biết tính toán sổ sách có sức hấp dẫn đến thế sao? Có sức hấp dẫn hơn cả con gái ruột của mình sao? Híc...

Bi thảm chưa kết thúc thì ác mộng lại tiếp tục...

- Long Tiểu Hoa, cô không cần phải học làm sổ sách và sử dụng bàn tính nữa. - Vị tân chủ nhân quỹ của gia đình này đối với nàng mà nói, tuy rằng thái độ của hắn chẳng có chút gì gọi là “thương hương tiếc ngọc” nhưng cũng đáng để nàng phải reo lên vì nhờ hắn mà nàng được giải thoát khỏi địa ngục sổ sách.

Thế nhưng ngay sau đó, hắn đã giơ ngón tay thon dài ra trước mặt nàng khua nhẹ, nói với nàng rằng, ác mộng giờ mới thực sự bắt đầu: - Bắt đầu từ hôm nay, cô chỉ cần học cầm kỳ thi họa, biết thế nào là tiểu thư đài các, thế nào là lễ nghĩa, thế nào là chăm chồng dạy con.

- Hả? Đó là những thứ gì? Sao nghe nó còn khủng khiếp hơn cả sổ sách và bàn tính thế?

- Ta đã sớm nói với cô rồi mà. Tiền công làm sổ sách của ta không rõ đâu. - Hắn cười nhắc lại lời tối qua và còn thêm mấy câu nữa: - Tốt nhất là chuyện tùy tiện nói chuyện với đàn ông ở ngoài đường, đưa người ta về nhà, cô chỉ nên làm một lần này thôi. Từ nay về sau, ta muốn cô là một nhĩ nữ dịu dàng từ trong ra ngoài. Cô nghe rõ chưa?

- Xì! - Long Tiểu Hoa bảy tuổi chưa kịp trở thành một cô nương dịu dàng thì số phận nàng đã thay đổi. Bây giờ câu trả lời của Long Tiểu Hoa chính là...

Hãy cắt đi với cô nương dịu dàng từ trong ra ngoài của người! Hãy cắt đi!

Tuổi trẻ ngang bướng, nhiệt huyết cuộn cuộn, Long Tiểu Hoa chống đối. Lúc này mọi người biết tại sao Long Tiểu Hoa từ một cô bé ngây thơ đáng yêu đã biến thành người như bây giờ rồi chứ? Nàng vốn cũng có tiền đồ xán lạn, tương lai rực rỡ, nhưng khi một kẻ cầm roi quát sau lưng vừa đánh, vừa thúc, tinh thần học tập của nàng tụt dốc, nàng đã ném mấy thứ cầm kỳ thi họa đó vào sọt rác và không thể trở thành cô gái dịu dàng từ trong ra ngoài. Nàng trở nên oán hận, kèm theo là nụ cười kỳ quái, hành động ngang ngược, lời lẽ thô thiển và không hề có vẻ thân thiện, hòa nhã. Về ngây thơ của nàng vĩnh viễn ra đi. Nàng thích thu mình đọc sách dăm ô và làm một người con gái đáng thương mong có bạch mã hoàng tử đến giải cứu.

Dường như Long Hiểu Át cũng đã hiểu ra rằng, hắn đã đưa ra quyết định đầu tư không có tiền đồ, không có tương lai. Do vậy hắn dừng lại phương thức giáo dục quái gở ban đầu và đành mặc kệ. Dù sao ngay cả hắn cũng không ôm hy vọng đào tạo nên được một thiếu nữ hoàn hảo, thì nàng còn phải căng thẳng gì chứ?

Ồ! Giác mơ khủng khiếp này cứ kéo dài mãi thật là đau khổ. Nó chứa đựng toàn bộ những bi thảm mà nàng từng trải qua. Nàng muốn tỉnh lại, tỉnh lại, trở mình rồi ngủ tiếp...

Thịch thịch thịch! - Tiếng nhịp tim đập đều đều bên tai nàng.

Nàng nghi ngờ trở mình, cảm giác nhưng đang nằm nhoài trên một thứ gì đó cứng hơn giường, mềm hơn sàn nhà, lại còn động đậy và phát ra tiếng động rõ hơn, nhanh hơn.

Thịch thịch thịch thịch thịch!

- Tiểu Đình, ầm ĩ quá! - Ý nghĩ đầu tiên của nàng là Tiểu Đình lại ôm gối trèo lên giường nàng, nhưng thường thì mỗi khi đương gia vĩ đại về phủ, Tiểu Đình sẽ không dám ngủ ở giường của nàng. Vì Giá quân gia nói rằng, không chừng ngày nào đó đương gia sẽ hồi tâm, đem đến hạnh phúc cho tiểu thư, nên ông đã đuổi Tiểu Đình về phòng mình.

Cái giường này quá ầm ĩ, lại không êm. Nàng đang định trở mình để tư thế nằm được thoải mái hơn thì nghe tiếng Mẹ kể bên tai:

- Đừng làm ồn. Ngủ đi nào. - Nàng cảm thấy eo mình bó chặt, lại bị giữ chặt một bên.

- Nửa đêm không ngủ còn định làm gì? - Chủ nhân của cái giường lên tiếng. Long Hiểu Át không thoải mái, cúi nhìn thứ đang cựa quậy trong lòng mình. Vừa mới ướt nhẹp vì ngã xuống sông, uống một bụng nước, sốt suốt cả đêm mà vẫn còn tỉnh thần như vậy sao? Loại thuốc này thực sự có tác dụng

nhanh như vậy? Hắn giờ tay kéo lại chặn cho nàng, nhủ mảy hỏi: - Muốn đi vệ sinh à?

- Tôi không muốn đi vệ sinh. Tôi muốn đi uống nước. - Nàng khát khô cả miệng, cố gắng trả lời.

- Hắn vén chăn ra, bước xuống đất, đến bên bàn trà rót một chén nước rồi quay lại giường. Hắn cúi đầu ôm gối vừa rời khỏi lòng hắn dậy, kê chén nước bên miệng nàng. Mỗi nàng chạm phải chén sứ lạnh thì liền vô thức uống một ngụm nước lớn. Sau khi uống xong, đã đỡ khát, nàng nấc một cái, rồi lại thiếp đi. Hắn nhìn chén nước còn thừa thì ngẩng đầu lên uống hết rồi lại đặt chén lên bàn trà, ngồi lại bên mép giường.

Hắn vừa ngồi xuống thì phát hiện kẻ không khách sáo này đã giống như một con bạch tuộc ôm lấy cái giường, ngủ xấu chết đi được, hoàn toàn không chừa chỗ cho hắn. Cô nương dịu dàng thế này sao? Hừ! Hắn không nên có bất kỳ hy vọng gì.

Nghĩ đến đó, hắn giờ tay nâng cổ nàng lên, chỉnh lại tư thế ngủ cho nàng, thử độ nóng trên trán nàng, để nàng quay lại tư thế ngủ trong lòng mình. Nàng mơ hồ cự tuyệt lòng ngực ấm ỉ và không mềm mại của hắn, nhưng hắn thì thầm dọa nạt:

- Còn cựa quậy nữa là ta đuổi ra ngoài đấy.

- Hu hu... Bạch mã hoàng tử cứu vớ! Mẹ kể lại ức hiếp người ta. Hãy dùng song kiếm hợp bích đánh bại hắn đi.

- ...

- Tôi không muốn học cảm kỳ thi họa. Trả sách lại cho tôi. Tôi không muốn Mẹ kể. Hu hu!

- ...

- Tôi không muốn “bị yêu thương”. Tôi muốn tự do. Chiếc giường này vừa ấm ỉ vừa cứng. Nó cứ kêu thịch thịch ấy. Hu hu!

- Cô không thể ngủ yên một chút được sao? Đừng nói linh tinh nữa. Ta ném cô ra khỏi cái giường kêu thịch thịch này bây giờ.

- ...

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 21: Trong trắng ư? Đó là thứ vô cùng quý giá. Hu hu!

Thức dậy Vặn mình.

Ngủ thật ngon! Quên hẳn cảm giác giày vò đó! Long Tiểu Hoa hoàn toàn quên mất cơn ác mộng vừa trải qua. Cuối cùng, nàng cũng bò dậy, ngáp một cái thật lớn. Đang định bước xuống giường thì nhìn thấy Tiểu Đình bê chậu nước từ ngoài bậc cửa bước vào, nàng lập bập hỏi:

- Tiểu Đình, mấy giờ rồi?

Xoàng!

Tiếng chậu nước đặt xuống đất. Tiểu Đình nhìn Long Tiểu Hoa còn ở trên giường, ngáp ngắn ngáp dài thì giật nảy mình. Cô không hiểu tiểu thư của mình đã trải qua một đêm như thế nào mà lại có biểu hiện như thế. Long Tiểu Hoa lắc đầu, cúi xuống nhìn phía dưới.

Dây chiếc yếm tụt xuống quá nửa, phủ hờ lên ngực, vạt yếm bị lật lên để lộ cái bụng trắng nõn đang chào Tiểu Đình. Quả đúng là kích thích nhưng...

- Sao em lại nhìn ta trờ trờ như vậy? Em chưa bao giờ nhìn thấy sao? - Họ đã từng tắm chung. Cả người nàng từ trên xuống dưới có chỗ nào mà Tiểu Đình chưa từng nhìn thấy chứ? Hơn nữa trời nóng như vậy, ai mặc chỉnh tề mà ngủ được?

Tiểu Đình không nói gì, chỉ gạt cái chậu sang, đi đến bên giường nàng, lật chăn của nàng thì nàng lập tức thu vào góc giường:

- Sao tối qua em lại ngủ trên giường của ta? - Nàng chỉnh trang lại đồ ở góc giường, đầu tóc rối bời, hai tay che trước ngực, bộ dạng như bị người ta chà đạp vậy.

Kiểm tra giường xong, Tiểu Đình mới yên tâm ấn lên ngực mình. Cô vỗ vai tiểu thư, nói một cách nghiêm túc:

- Tiểu thư, em thật sự không biết nên chúc mừng tiểu thư hay là thông cảm cho tiểu thư. - Chính xác mà nói, cô thật sự muốn nhảy lên. Thực sự quá bi thảm. Trên giường hoàn toàn sạch sẽ, không hề có bất kỳ dấu tích của việc ân ái. Điều đó chứng tỏ tiểu thư vẫn còn trong trắng: - Tiểu thư vẫn còn trong trắng ạ.

- Trong trắng ư? Trong trắng gì cơ? - Trong trắng là thứ gì? Nó có ăn được không? Nàng cần nó làm gì?

- Tiểu thư quên mất mình bị ngã xuống sông và được đương gia đưa về nhà sao? Tiểu thư bị sốt suốt hai ngày mới tỉnh lại đấy.

- Hả? Ta... ta bị ngã xuống sông sao? Ồ... phải phải... - Nàng bịt miệng nhớ lại. Nàng cho rằng Bạch mã hoàng tử không còn ở bờ sông và bị con ngựa hất xuống sông... Không, là nàng đau lòng nhảy xuống sông tự vẫn. Ừm! Cách nói này lãng mạn hơn nhiều. Sau đó Bạch mã hoàng tử đã bế nàng lên, hà hơi thổi ngạt cho nàng. Sau đó...

- Chuyện này thì liên quan gì đến Mẹ kế chứ? Em nói ai đưa ta về nhà cơ?

- Đương gia ạ. Đương gia toàn thân ướt sũng bế tiểu thư đặt lên giường, rồi giận dữ gọi em thay đồ cho tiểu thư.

Đương gia thì có liên quan gì đến nàng nhỉ?

- Không đúng. Phải là Bạch... Không đúng. Khoan đã. Em nói là hấn bảo em thay đồ cho ta ư?

- Vâng.

- Em đừng nhìn ta bằng ánh mắt như vậy được không. Em đừng dùng ánh mắt kỳ quái đó để nói cho ta biết sự thật tàn khốc. Em đừng nói với ta là hấn đứng bên cạnh nhìn em thay đồ cho ta đây nhé.

- ... Vâng. - Không thể không gật đầu nói cho tiểu thư biết sự thật tàn khốc này. Đương gia đứng bên vừa lau khô tóc vừa nhìn tiểu thư đang hôn mê bất tỉnh.

- Nói cho ta biết, em không coi hết đồ của ta ra đúng không? Không có, không có, không có. Ta không bị hấn nhìn thấy hết. Ta không có, không có, không có. - Á! Á! Á! Nàng bỗng cảm thấy sự trong trắng của mình thật đáng giá!

- Toàn thân tiểu thư ướt sũng, không thay hết làm sao được ạ? Nhưng, tiểu thư không cần phải lo. Từ đầu đến cuối đương gia đều bận rộn với những câu nói nhảm của tiểu thư nên không hề để ý đến những thứ khác, chắc không có thời gian nhìn tiểu thư đâu.

- ... Hấn có thể nhìn lúc em thay đồ cho ta. Nàng nhấn mạnh trạng thái của mình khi đó.

- Tiểu thư có mặc đồ hay không đối với đương gia đều không có gì khác biệt.

- Em nói gì? - Thật là coi rẻ sức quyến rũ từ cơ thể nữ tính của nàng. Nam nhân trông thấy thân hình nữ nhi đều trời dậy ham muốn. Vào lúc quyết định, còn có thể đến mức trở thành cảm thú. Đương nhiên bạch mã hoàng tử của nàng là ngoại lệ. Ngộ nhờ bà mẹ kế độc ác đó đã có tà ý gì với thân thể nàng...

- Thật sự không có gì khác biệt. Mấy tối nay, đương gia đều ngủ ở chỗ tiểu thư nhưng mỗi lần quay về, Tiểu Đình đều phát hiện ra giường của tiểu thư vô cùng sạch sẽ, không hề có vết tích gì. Sự trong trắng của tiểu thư vẫn còn. Tiểu thư yên tâm đi. Đương gia hoàn toàn chẳng có chút ý đồ xấu với thân thể của tiểu thư. - Mấy lần cô chạy đến thu dọn phòng còn nhìn thấy đương gia mình ở trần, ngồi bên mép giường đi giày vô cùng hấp dẫn. Đáng về đó đủ khiến cho những nhà đầu như bọn họ thêm chảy nước miếng. Ồ! Nhưng có lẽ đương gia hoàn toàn không có chút hứng thú nào với thân thể của tiểu thư. Nếu không thì sao hai người ngủ bên nhau như vậy mà lại không hề có chuyện gì? Chắc không phải là đương gia đã yêu thương và coi tiểu thư như con gái mình đấy chứ? Yêu thương mà không có chút tà ý nào sao?

- ...

- Tiểu thư, nét mặt của tiểu thư là ý gì thế ạ?

- Ta đang nghĩ. Ta trước tiên nên lo vì hấn đã ngủ trên giường của ta, hay nên lo lắng vì hấn không có cảm hứng gì với vẻ nữ tính của ta. Em không nên nói hai chuyện này cho ta biết, giờ thì ta chỉ có thể thể hiện nét mặt này cho em xem thôi.

- ... Tiểu thư bỏ cái biểu cảm xấu xí đó, xuống giường rửa mặt đi ạ.

- Em còn bảo ta có tâm trạng để rửa mặt sao? Rốt cuộc bà mẹ kế đó nghĩ gì vậy? Hấn có ý làm thế. Hấn đánh cược bị thua nhưng không muốn nhận thua, không muốn thấy ta sống hạnh phúc nên đã hủy hoại sự trong trắng của ta trước. Á! Á! Á! Á! - Sao hấn có thể thâm độc đến mức này chứ?

- Tiểu thư, nếu nói là trong trắng thì tiểu thư đã sớm bị đương gia lấy đi từ lâu rồi. Toàn thân tiểu thư, từ trên xuống dưới có chỗ nào mà đương gia chưa từng nhìn thấy chứ?

- Ai nói thế? Chẳng phải hấn luôn giữ khoảng cách, tuyệt đối không có... - Nói đoạn, nàng tự cắn đầu lưỡi mình, không nói tiếp nữa, nhìn nét mặt “Tiểu thư nhớ ra rồi sao?” của Tiểu Đình mà đau khổ nuốt nước miếng.

Phải. Nàng nhớ ra rồi.

Hồi nhỏ, hần đã ra lệnh cho nàng không được tè dầm, nếu còn tái phạm thì sẽ biết tay.

Nhưng chuyện tè dầm sao có thể đe dọa mà không chế được. Không sợ chết khiếp là còn may. Kết quả hần trừng mắt nhìn nàng khiến nàng sợ đến mức tối hôm đó đã “vẽ một tấm bản đồ thật đẹp”, và rồi sáng hôm sau thức dậy vô cùng đau khổ mà chẳng biết phải làm thế nào. Nàng bèn im lặng phủ chăn lên, mấy ngày không dám ho he. Đương nhiên cái kim trong bọc lâu ngày cũng tòi ra. “Tấm bản đồ” không thể dấu kín mãi trong chăn được. Ngủ trên cái giường có nước tiểu không phải là chuyện vui về gì. Do vậy, nàng đã bị lộ.

Đương gia nhìn tấm bản đồ đó cười lạnh lùng, không nói câu nào. Bất chấp nàng nước mắt nước mũi giàn giụa đáng thương, hần vẫn cứ lòi nàng dậy, kéo quần nàng xuống, đánh vào mông.

- Tiểu Đình, ta bị sốt bao lâu rồi?

- Ba ngày rồi ạ. Tiểu thư nằm mê man trên giường. Nhưng tiểu thư, dù tiểu thư có bị sốt thì vẫn ăn uống được ạ. Thứ gì cho vào miệng, tiểu thư cũng đều có thể nuốt xuống bụng. Em còn nghi ngờ là không biết có phải tiểu thư muốn giốn mặt mọi người mà giả vờ ngủ không?

- Vậy hần... ta nói bà mẹ kế đó, hần... khụ... Chẳng lẽ hôm nào hần cũng cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi mà lo lắng cho ta? - Liệu có chuyện hần dùng miệng bón thuốc cho nàng, nắm chặt bàn tay nhỏ của nàng mà bi thương nói: “Cô đừng chết. Tất cả là lỗi của ta.”, hoặc là thè thốt điều gì đó: “Chỉ cần cô tỉnh lại, ta sẽ không ngược đãi cô nữa”... đại loại những câu kinh điển như vậy.

- Há? Tiểu thư nói đương gia ư?

- Đúng vậy. - Nhưng dù sao, sau khi nhẫn tâm bỏ nàng, cuối cùng hần cũng có một chút tình cảm ám áp nhân tình. Ít nhất, hần còn biết chăm sóc nàng lúc yếu đuối. Ừm. Sau này nàng sẽ suy nghĩ bảo Bạch mã hoàng tử bớt đá hần hai cái là được rồi.

- Không ạ. Sau khi mời đại phu đến khám cho tiểu thư. Mấy ngày nay, đương gia đều thức dậy từ sáng sớm, ra ngoài bận chuyện làm ăn. Tuy nhiên đương gia có hỏi han. Nhưng thuốc của tiểu thư đều do em cho tiểu thư uống ạ. Em nghe Tiểu Bình nói, hình như cha của cô “Không Nội Hàm” đó muốn mời đương gia góp vốn để nâng cấp trà quán lâu năm ở cuối phố của khách điểm bọn họ.

- Nâng cấp trà quán ư? - Thật không hổ là cha của “Không Nội Hàm”. Ông ta làm ăn đều có ý đồ. Không, đây không phải là trọng điểm. Trọng điểm là... - Em nói hần hoàn toàn không hề làm gì ta. Sáng nào cũng dậy đi từ sớm, đến tối mới về...

- Chỉ ngủ cùng trên giường của tiểu thư thôi ạ.

- ... - May mà nàng không có vọng tưởng gì với kẻ dị thường máu lạnh đó. Hóa ra hần chỉ về ngủ cùng nàng vào buổi tối mà thôi. Nàng muốn ném thư cảm giác được chăm sóc suốt ngày đêm, cảm giác của nhân vật nữ chính được quan tâm chiều chuộng đó khó có được đến thế sao?

May mà Bạch mã hoàng tử đã khích lệ nàng tiếp tục chiến đấu với bà mẹ kế xấu xa. Hừ! Tuy nhiên, trong cùng một ngày, buổi chiều ở bên người đàn ông, tối đến lại ngủ cùng một người đàn ông khác thì thật là khủng khiếp! Nhưng nàng hoàn toàn không bị bà mẹ kế đó xâm phạm. Điều quan trọng nhất là bà mẹ kế đó đã thua nàng. Cơ hội phản kháng hiếm có của nàng đã đến. Nàng có thể quang minh chính đại ở bên Bạch mã hoàng tử rồi. A ha ha ha! Nàng ngẩng đầu lên trời cười lớn.

- Phải rồi. Tiểu thư, vừa rồi em đi qua thư phòng, nghe thấy Lâm viên ngoại và đương gia nói chuyện làm ăn, bàn bạc, bàn đến cả chuyện con gái ông ta. Ông ta muốn nhờ đương gia giới thiệu “Không Nội Hàm” với thiếu chủ nhà họ Bạch kia.

Ha...

Ha ha...

Ha ha ha...

- Xi! Em nói gì?

- Chính là... Lâm viên ngoại muốn nhờ đương gia giới thiệu “Không Nội Hàm” với... vị thiếu chủ đang kén vợ nhà họ Bạch, người mà lần trước còn dùng bữa tối với tiểu thư và đương gia ở trong phủ, vị thiếu gia cười con ngựa trắng ngốc nghếch ấy...

- Vậy Long Hiểu Át có nhận lời không?

- Há? - Cô chỉ đi ngang qua thư phòng và lén nhìn qua khe cửa thấy tình hình như vậy thôi. - Đương gia... hình như... đương gia cười rất là...

- Rất là làm sao?

- Có mưu đồ ạ.

- ...

Ông trời ơi, nàng vừa mới quay về, còn chưa được hưởng thụ thành quả chiến thắng. Ông trời đừng làm khó nàng như vậy chứ? Á! Á! Á! Á! Bà mẹ kế chết tiệt! Nếu hần dám giới thiệu người con gái khác cho bạch mã hoàng tử của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không tha cho hần!

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 22: Nhà ta có con gái đợi người đến hỏi (thượng)

Từ trong thư phòng của Long phủ truyền ra những câu đối thoại mờ ám đen tối, bội tín phụ nghĩa, vô nhân đạo, bán bạn bán con cầu vinh.

- Nói như vậy là ông chủ Long chịu giúp ta việc này ư?

- Chỉ là việc nhỏ. Lâm viên ngoại không cần phải để bụng.

- Haizz! Sao có thể nói là việc nhỏ được chứ? Nếu chuyện tốt giữa tiểu nữ Nội Hàm và Bạch thiếu chủ mà thành thì chắc chắn sẽ mang lễ lớn để cảm tạ ông chủ Long.

- Lâm viên ngoại không cần phải vất vả như vậy. Nếu việc tốt này mà thành thì ông mời Long mỗ đến uống rượu mừng là được rồi.

- Ha ha! Rượu mừng thì chắc chắn không thể thiếu ông chủ Long và... tôn... tôn... tiền phu nhân[1] được.

[1] Tiền phu nhân: vợ trước.

Câu nói buột ra, thư phòng yên lặng. Những kẻ gian trá tạm nghỉ để thăm dò đối phương và cũng để cười thầm về việc bất nghĩa của mình. Long Tiểu Hoa ngồi xồm ngoài cửa nuốt nước miếng. Quý mới thêm cùng hẳn đi uống rượu mừng của Bạch mã hoàng tử. Hẳn đến uống rượu mừng của nàng và Bạch mã hoàng tử thì còn được. Nhưng mãi sau, giọng thiếu kiên nhẫn lại vang lên trong thư phòng:

- Việc đầu tiên Bạch Phong Ninh, Bạch thiếu chủ khi vào thành là đến thăm Long phủ. Lâm mỗ nghĩ chắc chắn là giao tình giữa ông chủ Long và Bạch thiếu chủ không tầm thường chút nào. - Lâm viên ngoại, kẻ đáng ghét muốn bán con lên tiếng.

- Chào hỏi người quen thôi.

Chào hỏi người quen ư? Người dựa vào cái gì mà dám áp đặt chuyện hôn nhân của người khác. Lỗi cuộc sống hôn nhân không hạnh phúc của mình ra để ép tất cả mọi người trong thiên hạ đều phải tuyệt vọng về hôn nhân hạnh phúc chứ. Quả đúng là bà mẹ kẻ độc ác.

- Với giao tình đó, theo ông chủ Long thì tiểu nữ Nội Hàm có hy vọng lọt vào mắt xanh của Bạch thiếu chủ không? Chao ôi! Ta đã sai người đi thăm dò, sở thích của Bạch thiếu chủ cũng rất đặc biệt.

- Ông có thể nói thẳng là rất kỳ quái, thích cứu những cô nương gặp nạn nhà người ta.

Haizz! Ông chủ Long cũng biết, tiểu nữ nhà ta từ nhỏ đã thủy mị cao quý, nói gì đến chuyện đua chen với người khác. Còn nữa, ta nghe nói mẫu thân của Bạch thiếu chủ là... người nơi khác ư?

- Tin tức của Lâm viên ngoại quả là chính xác. Ông sắp nắm rõ mọi thông tin về chàng rể chưa bước qua cửa của mình rồi. - Giọng điệu bất ngờ thay đổi, khó mà nhận ra vẻ châm biếm.

- Ôi! Điều này còn phải thăm dò sao? Đồng tử của Bạch thiếu chủ không đen như người Trung Nguyên, mắt không sâu. Ừm! Nên mẹ Bạch công tử chắc chắn là người vùng khác rồi. Chỉ sợ tập quán không tương đồng. Ông chủ Long có biết Bạch thiếu chủ có những quy tắc gì không? Cũng là để ta nhắc nhở tiểu nữ Nội Hàm trước ấy mà.

- Lâm viên ngoại, có câu này Long mỗ không thể không nói. Thế gian này, không phải ai sinh ra cũng muốn làm con rể nhà họ Lâm. Lâm viên ngoại quá thương yêu con gái đấy.

- Ông chủ Long chưa từng làm cha nên chưa biết nỗi khổ của người cha đấy thôi. Chọn con rể đâu thể tùy tiện được. Hơn nữa, để tránh chuyện không hay, để con gái được sống những ngày hạnh phúc thì phải hết sức cẩn thận, tìm hiểu thật kỹ về con rể. Tóm lại là, đợi khi nào ông chủ Long có con gái cần gả cho người ta thì ông chủ Long sẽ hiểu được lòng ta.

- ...

- Ông chủ Long!

- ...

- Ông chủ Long?

- ...

- Ông chủ Long đang nghĩ gì thế?

- Khụ... Không có gì.

- Vậy chuyện giới thiệu...

- Lâm viên ngoại, ông có muốn đánh bại họ Bạch đó không?

- Há?

- ... Không phải ông chọn thế nào cũng không thấy ứng, có xem kỹ bao nhiêu cũng chưa thấy tin tưởng sao?

- Nói là như vậy. Nhưng dấu sao Bạch thiếu chủ cũng là rỗng phượng trong nhân gian, gia thế hiển hách, tính tình hiền hòa. Ngoài sở thích có chút kỳ quái thì xét về tổng thể mà nói, thì ta cũng thấy ứng rồi. Hơn nữa, con gái lấy chồng như hắt nước đi. Nước không thể ở mãi trong chậu được. Sớm muộn gì cũng phải hắt đi thôi.

- ... Ở trong chậu cũng không an phận ấy chứ.

- Ông chủ Long nói gì cơ?

- Nói như thế Lâm viên ngoại hoàn toàn không nghĩ đến chuyện đánh bại họ Bạch ư?

- Ta đánh bại Bạch ông tử làm gì? Làm gì có chuyện nhặc phụ lại đi vui dập con rể còn chưa bước qua cửa nhà mình chứ?

- ... Nhưng Long mỗ muốn đánh bại.

- Há? Ông... ông chủ Long nói gì cơ?

- Người đâu! Lập tức đưa thiệp đến son trang của Bạch Phong Ninh, mời hấn đến phủ một chuyến.

- Ái chà! Quả không hổ là Long đại đương gia, hành sự thật nhanh, nói là làm. Ta sẽ sai người gọi tiểu nữ đến Long phủ ngay. Chẳng hay Bạch thiếu chủ có thích nhặc cụ, sách, thơ ca hay không đề ta bảo con gái chuẩn bị.

- Long mỗ không biết sở thích của họ Bạch là gì nên tiểu thư cứ tùy chọn thôi.

- Được, được, được. Ta sẽ sai người đi gọi tiểu nữ ngay.

Lâm viên ngoại nói xong liền mở cửa lao ra khỏi cổng Long phủ. Kể từ lúc này chỉ biết đề ý chuyện gả con gái mà hoàn toàn không nhìn thấy một cái bóng đáng thương đang ngồi thu lu ở góc tường.

Trong thư phòng bỗng vang lên tiếng ra lệnh:

- Người đâu! Mau đến phòng của Long Tiểu Hoa xem cô ta đã tỉnh chưa? Nếu tỉnh rồi thì đưa cô ta đến đây đợi dùng bữa tối đón khách.

Tiếng mấy người hầu chạy đi vang lên bên tai Long Tiểu Hoa. Mãi sau, mấy người đó quay lại nói với người trong thư phòng:

- Đương gia, tiểu thư không có ở phòng ạ.

- Cô ta bị sốt không ở trong phòng còn chạy đi đâu chứ?

- Cô ấy... Thưa đương gia, cô ấy bị mắc kẹt ở cửa thư phòng ạ.

- ... - Long Hiểu Át thờ dài, bước qua bậc cửa, nhìn xung quanh mà không thấy kẻ mất tích đó đâu cả. Người hầu chỉ chỉ cánh cửa lớn bị Lâm viên ngoại do quá vui mừng mà đẩy rõ mạnh. Hấn nhủ mảy kéo cánh cửa ra thì chỉ thấy ai đó mãi nghe lên đến mắt hôn vĩa đang vừa chùi rửa cái cánh cửa, vừa hỏi thăm ông bà tổ tiên Lâm viên ngoại. Đứng là ác giả ác báo, nàng không kịp thời tránh cú đẩy cửa của Lâm viên ngoại nên đã bị bẹp dí vào tường, lúc này đang ú a ú ớ.

Nghe lên thì nghe lên, chạy đến bên tường làm gì cơ chứ? Có vui không? Hấn sẽ tự tay dạy dỗ kẻ nghe lên này thế nào đây? Hứ! Thảo nào hấn không hề có cảm giác giống như Lâm viên ngoại, cái gì mà chưa thấy ứng, cái gì mà chưa tin tưởng. Hấn vốn không hề nghĩ tới chuyện ứng hay không ứng ai cả. Vì nếu đây cái thứ đáng chê cười này cho người khác thì đó là chuyện hết sức mất mặt. Để tránh cho người khác khỏi phải đau khổ, chỉ bằng đành gắng gượng giữ lại bên mình, bản thân còn đỡ xấu hổ với thiên hạ.

- Lôi cô ta ra cho ta. Gọi Đình nha đầu đến tắm rửa, thay đồ cho cô ta để đi ăn tối, cùng ta làm mối cho bạch mã hoàng tử của cô ta. - Cười lạnh lùng...

Q.1 - Chương 23: Nhà ta có con gái đợi người đến hỏi (hạ)

“Mảnh trăng cong cong treo giữa trời,

Hạnh đỏ bên song không người thấy.

Nửa đêm nếu muốn vượt ra ngoài,

Hãy nhắn tình lang đứng đợi sẵn.”

- Haizzz!

Một tiếng thở dài buồn bã phát ra, cặp môi của Long Tiểu Hoa đã bị tô thành đôi môi căng mọng với màu gỗ đàn hương đỏ nhạt. Thực ra môi nàng hoàn toàn chẳng có liên quan gì tới màu gỗ đàn hương, trên mỏng, dưới dày, nhìn qua là biết môi nhỏ nàng đã thực hiện động tác bặm môi quá nhiều do oán hận sâu sắc mà để lại “di chứng”. Nhưng Đình nha đầu nhận mệnh lệnh trực tiếp của đương gia đã quyết định sửa lại nét môi bẩm sinh của nàng để đưa đến chỗ đương gia một giai nhân tuyệt sắc. Cô đã vận dụng tất cả những gì mình học được để thể hiện trên khuôn mặt của Long Tiểu Hoa.

Đôi môi chưa đủ yêu kiều, quá nhạt nhạt, thiếu sắc đỏ, phải tô đậm hơn.

Đôi mắt chưa đủ quyến rũ, đường lông mày quá thô, lớn như mắt hổ, phải chỉnh lại.

Tóc tơ chưa đủ dài, nhiều quá, cắt đi.

Trang phục chưa đủ khí chất, màu sắc quá sặc sỡ, chưa đủ phiêu du phóng khoáng, thay ra.

Tất cả đã xong, chỉ còn đợi đương gia đến “nghệ thuật”. Nhưng tiểu thư lại ngồi ngây người nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết có sợi dây thần kinh nào của tiểu thư đột nhiên nảy ra ý thơ không? Lại còn ngâm vài câu thơ về hạnh đỏ nữa chứ. Thật uổng phí công sức trang điểm của Tiểu Đình cô. Cô đã hoàn toàn chịu thua, không cái tạo nổi bản chất thiếu ngây thơ của hạnh đỏ.

- Tiểu thư muốn ra ngoài thì cũng phải đợi lúc đương gia không có nhà đã. Đương gia mà nghe thấy tiểu thư đọc mấy câu thơ đó thì cô bị phạt đấy.

- Ô! Em nói có lý. Hai câu cuối nên sửa lại.

- Sửa lại ư?

- Nửa đêm nếu muốn ra ngoài, phải đợi Mẹ kế vắng nhà đã. - Hừ! Hân đã giúp “Không Nội Hàm” cướp người đàn ông của nàng, lại còn nói theo kiểu mỹ miều là “nói tơ hồng” nữa chứ. Phi! Nói tơ hồng mà không dựa vào bản thân, đi cửa sau thì có gì giỏi giang chứ?

- ...

Không thể không nói rằng, tuy thơ của tiểu thư không có mỹ cảm nhưng lại vô cùng “độc”. Lúc này còn không quên chửi đương gia nhưng đương gia mà ra lệnh một tiếng thì người nhà họ Long ai không tuân theo chứ? Tiểu thư đáng thương, bản thân không thoát ra được, đương gia lại còn muốn cô ấy làm mối cho tình địch của mình nữa. Haizzz! Thủ đoạn của đương gia cũng độc như thơ của tiểu thư vậy.

Bỗng gió đêm thổi vào, cánh cửa sổ đưa qua đưa lại phát ra những tiếng cọt két khiến Tiểu Đình phải vội vàng ra ngoài xem.

- Ai ở ngoài đấy thế?

Trời tối, ai đến cũng không đến khuê phòng của tiểu thư chứ.

Sự cảnh giác của Tiểu Đình đã khiến cho Long Tiểu Hoa ngồi trên giường oán thán:

- Làm gì có ai chứ. Nếu bây giờ có ai có thể vào phòng ta, đưa ta rời khỏi nơi quỷ quái này thì dù là một con chim ngốc nghếch, ta cũng cam lòng lấy thân báo đáp. - Lòng tin của nàng vào người đó chỉ có tăng chứ không có giảm, mặc dù ngựa mất tích, người bắt âm.

- Tiểu... tiểu... tiểu thư, con chim này rất lớn đấy ạ. Toàn thân đen tuyền, đôi mắt nhìn em thật đáng sợ, trên tay còn có vũ khí nữa ạ. Híc... Tiểu Đình không muốn gọi người đó là cô gia đâu.

- Hà? - Nàng hoài nghi bò dậy và chỉ thấy bóng đại hiệp áo đen quen thuộc tay xách kiếm bạc đang nhìn mình. Đây chẳng phải là đại hiệp áo đen bị truy sát bên bờ sông hôm đó sao? Dòng sông ấy quả là nơi tuyệt vời đối với nàng.

- Ôi! Nam... nam nhân.

- Tiểu thư, bây giờ không phải là lúc vui mừng đâu ạ. Tiểu thư muốn làm gì vậy? - Híc! Tiểu thư đã bỏ nhào xuống đất. Đúng là vì nóng lòng muốn thoát thân mà “đói lòng sung chát cũng ăn” mất rồi. Nam tử hán đêm hôm chạy vào phòng con gái nhà người ta, liệu có thể là người tốt được không?

- Đại nhân, không phải, công tử, à không, ân công, à không, con chim ngốc, à không...

- Tại hạ to gan xông vào phòng của tiểu thư, xin hỏi vị nào là Long Tiểu Hoa, Long tiểu thư? - Đại hiệp áo đen lướt qua ai đó đang run rẩy, đặt ngang thanh kiếm bạc dài mảnh trước mặt.

- Tiểu thư, người đó đến tìm tiểu thư.

- ... Em thật chẳng có chút nghĩa khí gì cả. Nhìn người ta rút kiếm như vậy mà còn đẩy ta ra. Tiểu Đình, ta đã nhìn nhầm em rồi. Á! Á! Á!

- Nhưng tiểu thư gọi người ta là con chim ngốc. Người ta đến tìm tiểu thư đây.

- Gọi cái đầu em ấy. Mẹ ơi, tại sao kết thúc tiểu thuyết đều là hoàng tử cầm hoa đến đoàn viên. Ta đợi mãi lại chỉ thấy sát thủ áo đen vác kiếm đến tìm mình. Híc! Mau chạy đi!

- Tiểu thư, trước khi chạy tiểu thư còn nói nhiều lời thế làm gì? Khi tiểu thư nói xong câu đó thì người ta đã chặn ở cửa rồi.

- Cửa sổ, cửa sổ, trèo cửa sổ, nhanh lên, nhanh lên.

- Hai vị không cần phải hoảng sợ. Tại hạ không đến để giết người...

- Nếu người đến “hái hoa” thì chúng ta cũng không chào đón. - Tiểu Đình nghe câu nói của ai đó, vội vàng trèo lên cửa sổ.

- Haizz! Khoan đã. Nếu là đến “hái hoa” thì... - Có thể suy nghĩ thêm. Rốt cuộc chuyện này cũng không tồi tệ bằng việc cùng Mẹ kế giúp tình địch xe duyên.

- Tiểu thư! Lúc này tiểu thư còn đứng đó làm gì? Mau chạy đi.

- Ồ ờ ờ! Em đừng đẩy ta. Tất cả là tại em bắt ta mặc bộ váy rắc rối này đây. Nóng chết đi được. Dài chết đi được. Lãng nhăng chết đi được. Ta bị mắc rồi. Em đừng giẫm vào váy của ta.

- Híc! Sớm biết thế này em đã chạy trước rồi.

- ... Tại hạ là Bạch Vô Ưu, người của Bạch Phong Ninh thiếu chủ. Hôm nay tại hạ thay mặt thiếu chủ đến đưa đồ cho Long tiểu thư. - Nhìn hai cô nương bị mắc ở cửa sổ, người đó đành phải xưng danh tính. Nhưng hai người bị mắc ở cửa sổ lại phản ứng kịch liệt và không hề tin lời của hắn.

- Người họ Bạch sao lại mặc đồ đen làm gì? - Hôn nữa, người muốn giết ta thì phải nghe cho kỹ, đừng tưởng người nói người là người của nhà họ Bạch ta sẽ tin người. Tiểu Đình, em cố gắng lên. Ta còn bị mặc kẹt này. Cái cửa sổ chết tiệt làm mắc váy ta rồi.

- Tiểu thư kéo mạnh một chút, kéo mạnh vào.

- Ta đã cố gắng lắm rồi.

- ... Vì sợ Long tiểu thư không tin nên tại hạ mới đem thanh kiếm gia truyền của nhà họ Bạch đến cho tiểu thư xem. - Nào ngờ cô nương chưa hiểu thế sự này vừa nhìn thấy thanh kiếm đã sợ quá ướt cả quần.

- Hà? Đó là... thanh kiếm nhà họ Bạch sao? - Lần trước ăn cơm cùng Bạch thiếu chủ, đúng là nàng cũng có thấy nhưng thanh kiếm đó bị đặt qua một bên chứ không được nâng niu giống như ở trên tay tên Bạch Vô Ưu này. Nàng còn nghĩ là mình nhầm. Không ngờ đó lại là cùng một thanh kiếm.

- Đúng vậy. Tại hạ còn có tấm thiệp của thiếu chủ gửi cho Long tiểu thư. - Nói xong, Bạch Vô Ưu rút tấm thiệp từ trong ngực áo ra.

Long tiểu thư nhìn hắn vẫy tay. Hắn bàng hoàng không hiểu chuyện gì. Long Tiểu Hoa thở dài nói:

- Chẳng phải người mang tấm thiệp đó đến cho ta sao? Sao ta đến lấy được? Người không nhìn thấy ta đang mắc kẹt à?

- ...

Bạch Vô Ưu bước lên phía trước hai bước, đưa tấm thiệp đó cho Long Tiểu Hoa. Nhìn chính diện, phải nói rằng “tấm thiệp” này còn không bằng cả một tờ giấy, vậy mà Bạch mã hoàng tử còn sai người mang đến trao tận tay nàng. Bạch mã hoàng tử đang gửi thư cho nàng sao?

Ôi! Thật là lãng mạn!

Mở “tám thiệp” ra, trên đó là một dòng chữ lớn, lớn như thể sợ nàng không hiểu nổi những nét chữ rồng bay phượng múa đó vậy.

Im lặng

Tĩnh lặng

Im lìm

Bỗng nhiên...

- Tiểu thư, sao tiểu thư nhảy lên được thế? Tiểu thư không bị kẹt nữa à?

- Có người đợi thì sẽ có động lực. Ta đi đây. Tiểu Đình, đến lúc thể hiện tình ty muội của chúng ta rồi... Em giúp ta ngăn bà mẹ kể đó lại nhé.

- Gì cơ? Tiểu thư muốn đi đâu ạ? Tiểu thư, tiểu thư!

- Bạch đại hiệp mặc đồ đen, bức tường nhà tôi đối với đại hiệp không vấn đề gì đúng không?

- ... Tuy là như vậy...

- Đại hiệp đúng là con chim lớn đến cứu tôi rồi. Chúng ta mau bay ra khỏi tường thôi.

- ...

- Tiểu thư, sao tiểu thư có thể bỏ em lại như vậy? Đương gia và “Không Nội Hàm” thì sao?

- Bạch mã hoàng tử đang đợi ta ở bên ngoài. Máy người hợp lại cũng không bằng bạch mã hoàng tử của ta. Ai thèm để ý đến mấy kẻ đó chứ? Ha ha ha ha!

Mãi sau, Tiểu Đình cúi đầu đứng trong phòng Long Tiểu Hoa nhìn Long đại đương gia:

- Sau đó, tiểu thư cười ha ha ha ha xong thì đi theo đại hiệp họ Bạch mặc đồ đen đó nhảy qua cửa sổ biến mất. Đương gia, Tiểu Đình không hề bớt chữ nào. Tất cả đã báo cáo với đương gia rồi ạ.

- Hừ! Cười thật ngạo mạn!

- Vâng. Tiểu thư đều cười ngạo mạn như thế ạ. - Đương gia và mọi người hợp lại cũng không bằng câu nói lời kéo của Bạch thiếu chủ. Khi cô báo cáo xong còn nghĩ rằng mình sẽ bị đương gia quăng qua cửa sổ.

- Đây là thứ gì?

- Dạ. Đó... đó là... tờ giấy Bạch thiếu chủ sai người mang đến ạ. - Tiểu thư đúng là đồ ngốc. Đã treo tường rồi mà còn vứt đồ linh tinh. Lần này thì toi thật rồi.

- ... - Nhặt lên, mở ra.

- Tiểu thư xem xong thì bỗng nhiên xé vấy chạy đi ạ.

- Một vầng trăng sáng ngoài cửa sổ, hạnh đỏ bên tường đợi người hái, nửa đêm nếu muốn vượt ra ngoài, Tiểu Bạch đã đợi sẵn ngoài tường. - Tiếng đọc tất ngấm, tờ giấy đó bị vo viên lại.

- ... - Sao Bạch thiếu chủ này lại giống tiểu thư vậy? Toàn thích những lời thơ thô tục. Tuy dùng từ phong nhã hơn tiểu thư nhưng không thể không nói rằng... cả hai người thật sự đều hạ lưu. Thật hợp nhau! Ở nhưng hình như mặt đương gia chẳng có chút tán đồng gì cả.

- ... Hừ! Đúng là phải đánh bại hắn.

- Há? - Đương gia muốn đánh bại ai? Tiểu thư ư? Ô! Tiểu thư đúng là đáng bị như vậy. Cô hoàn toàn đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 24: Chương 24: Hạnh đổ vượt tường thành công

Trên thực tế, phạm vi đọc của Long Tiểu Hoa tương đối rộng. Ngoài những loại sách về tình yêu nam nữ mà Long đại đương gia cấm, nàng còn đọc cả những loại sách về võ lâm, ân oán trong giang hồ nhưng những ân oán đó không thể không có bang phái, có đàn ông, phải có tình cảm nam nữ thấm thiết thì nàng mới có hứng. Như thế mới càng hay! A ha ha!

Chính vì vậy mà nàng cũng có chút hiểu biết và tương đối sùng bái những tuyệt học võ công. Nhưng nàng không thể ngờ rằng, đời mình cũng có cơ hội bay qua chính bức tường nhà mình, ném thử cảm giác chim nhỏ vỗ cánh.

Nhưng...

- Bạch đại hiệp, ý đại hiệp là muốn vút tôi qua tường sao?

Đứng bên bờ tường nhà mình, nàng chống nạnh nhìn Bạch đại hiệp áo đen đứng im trước mặt mình. Hắn không thấy là tường nhà nàng cao hơn những nhà bình thường khác sao? Tất cả là do chủ ý của bà mẹ kế biến thái đó. Sau khi phạt nàng lần đầu, hắn đã sai người xây tường cao lên.

- Long tiểu thư, ý tại hạ là dùng nội lực đẩy tiểu thư qua tường. Tại hạ tuyệt đối không thể nhân cơ hội mà hủy hoại sự trong trắng của tiểu thư được.

- Sự trong trắng của tôi đã sớm bị hủy hoại rồi. Cứ tự nhiên đi. Mau ôm tôi bay qua tường đi. - Người này có đầu làm bằng gỗ sao? Còn dùng nội lực đẩy nàng qua tường nữa chứ? Thế thì khác gì ném nàng qua tường đâu? Có võ công thì hay ho lắm chắc? Hừ!

- Long tiểu thư, nam nữ thụ thụ bất thân. Tại hạ...

- Tôi không coi đại hiệp là nam và đại hiệp cũng đừng coi tôi là nữ nhi là được rồi. Nhanh lên nào. - Nàng giơ tay bám vào người người ta. Để vượt tường, nàng bắt chước người đó là nam hay nữ.

- ...

Bạch Vô Ưu nhẹ nhàng nghiêng mình nâng nàng lên không trung, tay phải thúc chưởng lực vào lưng nàng. Nàng bị nâng lên bất ngờ nên vô cùng kinh hãi. Bỗng nhiên cảm thấy có luồng khí nóng áp vào sau lưng mình, tiếp đó, người bị bốc lên cao mấy tấc. Một làn gió mạnh thổi qua khiến nàng mất thăng bằng, khi bình tĩnh lại đã phát hiện ra mình đang bay trong không trung. Chiếc váy voan mỏng phấp phới trong gió, như thể tiên nữ rắc hoa giáng trần.

Nàng về lên bầu trời đêm một đường uốn lượn thật hoàn mỹ. Bay qua bức tường cao nhà họ Long, sau khi bay lên điểm cao nhất, nàng bắt đầu hạ xuống. Tốc độ quá nhanh khiến nàng chỉ có thể bịt mắt kêu oa oa ầm ỉ:

- Oa!!! Mẹ ơi, đại hiệp ném tôi thật sao? Cứu với. Tôi không muốn bay trở về đâu. - Đờ roi xuống đất thì không lấy gì làm vui cả.

Câu nói vớ vẩn của Long Tiểu Hoa rõ ràng không thể đi ngược lại với lý luận vĩ đại về lực hấp dẫn của trái đất. Nàng vẫn hạ cánh và “hương thụ” hậu quả của việc vượt tường.

“Pấp” một tiếng, nàng tiếp đất.

Ồ! Sao nàng không bị đau chút nào vậy? Nàng đã chuẩn bị tâm lý phải nằm sấp để ngủ trong mấy ngày rồi mà.

- Ta biết Vô Ưu chắc chắn sẽ đẩy cô bay lên mà. Nhìn xem, ta đỡ được cô rồi.

Tiếng cười của Bạch Phong Ninh vang lên bên tai nàng. Nàng vẫn bịt mắt nhưng hé khe ngón tay ra. Qua khe nhỏ đó, nàng nhìn thấy chiếc áo trắng như tuyết đang bay trong gió đêm, ngẩng đầu lên là đôi mắt sâu đang nở nụ cười.

Cú tiếp đất hoàn hảo. Cô gái đáng thương đã rơi vào lòng bạch mã hoàng tử. Ông trời ơi, thật đúng là ông đã không đối xử tệ bạc với Long Tiểu Hoa nàng.

- Buông tay xuống đi. Cô còn bịt mắt làm gì thế? Mấy ngày không gặp, lẽ nào cô không muốn thấy ta sao? - Không lẽ có người quên sạch họ đã thân mật đến một mức độ nào đó rồi sao?

Nàng nuốt nước bọt, tiếp tục nhìn qua kẽ tay. Bạch Phong Ninh có chút thân thuộc mà lại có chút xa lạ. Lòng thiếu nữ tràn ngập cảm xúc.

- Còn che mặt sao? Hay là cô đã làm chuyện gì có lỗi với ta nên không còn mặt mũi nào nhìn ta? - Hắn hoàn toàn không hề có khái niệm nam nữ thụ thụ bất thân, nàng “vật thể” trong lòng mình lên cao một chút, cúi xuống, mắt nhìn mắt, mũi kề mũi.

- Tôi... Tôi không có. - Tuy sự trong trắng của nàng không còn nữa nhưng trái tim chân thành của nàng vẫn đang đập loạn trong lồng ngực, đầy sức sống. Đó là trái tim không vương bụi trần, vô cùng hoàn mỹ. Lẽ nào nó không đáng giá bằng thể xác sao?

- Không có? Vậy tại sao Long Hiểu Át lại gửi thiệp mời cho ta nói rằng hôm nay phu nhân của hắn sẽ giới thiệu bạn thân của cô ấy cho ta? - Thật đúng là một tấm thiệp khiến hắn phải đau lòng.

- ... - Mẹ kế giỏi lắm! Hắn dám mượn danh nghĩa của nàng để chia cắt mối quan hệ của nàng và Bạch mã hoàng tử. Phì phì phì! Thật là thâm độc, nham

hiếm!

- Máy ngày không gặp, bây giờ cô còn lấy tay che mặt, xem ra sự thật hoàn toàn không nằm ngoài những gì ta đã nghĩ. - Câu nói ai oán kèm theo nụ cười của Bạch Phong Ninh.

- ... Ồ... Ồ... Huynh có thể quay mặt đi trước được không? - Làm sao đây? Theo kịch bản, câu này thật sự rất lẳng mạn nhưng nàng hoàn toàn chưa từng nghĩ sẽ có một ngày thật sự có người nói với nàng câu này. Nàng sẽ tiếp nhận nó thế nào đây?

- Không. - Khi giận thì Bạch Phong Ninh vẫn giữ nguyên nụ cười. Hắn vuốt mấy lọn tóc của nàng xoa trên vai, nhìn thẳng vào mắt nàng: - Nếu trong lòng cô thật sự không có ta thì chắc là chỉ đến thế thôi.

- Quay đi một chút thôi. - Ông trời ơi, hắn thực sự chưa được chỉ bảo gì sao? Tại sao có thể nói những câu động lòng như vậy chứ? Nó khiến lòng nàng nở hoa thật rồi nhưng: - Váy của tôi bị rách rồi. Tóc thì xõa ra. Khi vừa rơi xuống, nước mắt nước mũi cũng chảy ra. Bộ dạng này xấu lắm! Làm sao tôi có mặt mũi nào nhìn huynh chứ?

- ... Cô nghĩ đâu ra cái lý do đáng yêu như vậy chứ? Cô mê hoặc ta mất rồi. - Hắn mỉm cười nhìn nàng và không giữ tư thế lẳng mạn đó nữa, đặt nàng xuống đất. Sao lại có một cái lý do đáng yêu đến thế cơ chứ?

Chân vừa tiếp đất, nàng lập tức kéo váy ngồi xuống bên mép tường, quay lưng lại với hắn. Túm lớp váy voan ngoài cùng lên, áp vào mặt lau lấy lau để, sau đó hí hoáy chỉnh sửa mái tóc rối bù. Ra ngoài mà lại mất hình tượng như vậy sao? Nàng thật xấu hổ về chính mình.

Nàng đang sửa tóc thì bị Bạch Phong Ninh kéo lại, giọng hắn dịu dàng như nước chảy:

- Không cần chỉnh trang nữa. Thế này trông cô rất đẹp.

- Thế này mà đẹp sao? - Nàng tự nhủ. Chàng châm biếm kiểu gì vậy?

- Rất đẹp! Ta nhìn quen rồi. Sao vậy? Lẽ nào cô nghĩ ta thích cô nương biết cảm kỳ thi họa như Nội Hàm sao? - Những cô nương kiểu đó sẽ không chơi trò hạnh đồ vượt tường với hắn đâu.

- ... - Ồ! Thật dễ chịu! Lâu lắm rồi nàng không nghe thấy những câu nói thật lòng có lý, có tư tưởng và ý nghĩa như vậy. Không biết cảm kỳ thi họa thì sao? Long Tiểu Hoa nàng vẫn có người ngưỡng mộ. Đầu cần phải có những thứ đó. Ít nhất nàng và bạch mã hoàng tử của mình đã tìm được tiếng nói chung. So với bà mẹ kế đáng sợ của nàng thì bạch mã hoàng tử này đúng là người trời hạ phàm. Ồ! Thật tự nhiên kéo tay nàng. Chàng sánh bước bên nàng thật tao nhã lịch thiệp.

Hả? Họ đi đâu vậy? Dù nói thế nào thì họ cũng chỉ gặp nhau hai ba lần thôi mà. Tuy nàng không hề sợ cùng chàng riu rít hàn huyên vui mừng như cá gặp nước hay dừng cảm lam cảnh hạnh đồ vượt tường, nhưng chàng cũng có thể bán đứng nàng lắm chứ.

- Chúng ta đi đâu vậy?

- Đưa cô đi ăn thứ gì đó.

- Ồ! Ăn ư? - Mắt nàng sáng lên. Hồng rồi. Có phải là nhục phẩm của nàng quá dễ dàng bị lộ trước mặt chàng không? Tại sao chàng biết chỉ cần dùng đồ ăn là có thể dễ dàng đập trúng trái tim yếu mềm của nàng?

- Chắc lâu lắm rồi cô không ăn chè trôi nước nhỉ?

- Há? Huynh huynh huynh, sao huynh biết?

- Lâu lắm rồi cũng không ăn kẹo hồ lô đúng không?

- Há?

- Còn cả trà mơ nữa?

- Phải...

Hắn quay đầu lại nhìn nàng mỉm cười thật dịu dàng:

- Tối nay ta sẽ đưa cô đi ăn từ đầu phố đến cuối phố nhé.

- ...

Ông trời ơi, đúng là ông trời đã ban cho nàng một người đàn ông hiếm có. Sao chàng lại biết nàng bị bà mẹ kế quái ác kìm kẹp suốt bao nhiêu năm nay, đã lâu lắm rồi không được ăn những viên bánh trôi xinh xắn chỉ vì bà mẹ kế độc ác đó không thích những thứ hình tròn. Tất cả những món ăn có hình tròn đều bị loại hết. Chiếc bàn ăn hình tròn cũng lâu lắm không được dùng. Thế là nàng phải xa rời những món ăn đó. Chè trôi nước, kẹo hồ lô! Ồ! Lại còn những quả mơ chua trong chén trà nữa chứ? Ồi... Chỉ cần nhắc đến chúng là nàng đã thèm chết đi được. Nhưng vì bao nhiêu năm bị giày vò nên nàng đã quên mất mùi vị của chúng thế nào rồi. Nước miếng của nàng nhanh chóng ứa ra. Cuối cùng, chàng cũng biết mình đã bị bà mẹ kế hành hạ đến

thế nào.

- Trứng muối!

- Hà? - Hắn nhìn nàng đang ứa nước miếng mà không hiểu gì.

- Tôi nói là tôi muốn ăn trứng muối.

- Được. - Hắn mỉm cười đáp.

- Hạnh đào.

- Được.

- Dưa hấu.

- Đến cả dưa hấu Long Hiểu Át cũng không cho cô ăn ư? - Thế này thì đau khổ thật! Hắn bị mắc chứng sợ vật thể hình tròn nghiêm trọng rồi.

- Có thì có nhưng đều bị bỏ thành từng miếng ở bên ngoài phủ, cắt thành những miếng nhỏ hình vuông, ăn chẳng ngon chút nào.

- Vậy cô thích ăn thế nào?

- Tất nhiên là bỏ đôi quả dưa ra rồi lấy thìa xúc rồi. - Nàng cũng đã đề nghị Long Hiểu Át ăn theo cách đó nhưng hắn chỉ khịt mũi lạnh lùng, nói cách ăn của nàng là thiếu lễ giáo. Hắn còn phạt nàng đội vỏ quả dưa hấu làm mũ, đứng ở bên tường chịu phạt.

- Tóm lại, tối nay chúng ta sẽ ăn tất cả những thứ hình tròn nhé.

- Muôn năm! - Đây là sự giải phóng. Giải phóng cả thân thể lẫn đầu óc: - O! Bạch đại hiệp mặc áo đen đâu rồi? Chúng ta không đưa người ta đi ăn cùng sao?

- Cô đúng là tham lam, lại còn muốn đưa cả nam nhân khác đi ăn cùng chúng ta sao? - Tham lam thật đấy!

- Không... Chỉ là tôi nghĩ, người đó đã giúp tôi ra ngoài thì tôi cũng không thể qua cầu rút ván được.

- Cô yên tâm. Người đó không muốn đi đâu. Nếu hắn muốn thì còn lấy được cả viên ngọc trên vương miện của hoàng đế cơ. Có điều mang thanh kiếm đó đi hơi bất tiện nên ta bảo hắn về trước rồi.

- Thanh kiếm ư? Là báu vật gia truyền đó sao?

- Nếu ai đó biết, ta mang vật sát thân đó cùng cô đi dạo phố thì sẽ chết khiếp mất.

- Hà? Ai đó ư? Ai cơ?

- Đi nhanh lên một chút. Ta phải cho cô kịp ăn no. - Hắn không trả lời câu hỏi của nàng mà đi nhanh hơn. Hắn mua hết những món ngon cho nàng nhưng lại chỉ có thể nói thế thôi.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 25: Kiến thức uyên bác

Nàng vứt bỏ những thứ tao nhã cầm kỳ thi họa, vứt bỏ bàn tiệc đầy thịt gà, thịt vịt, thịt cá ở Long phủ, chạy ra phố thường thức những món đồ ăn vặt, nghe tiếng ve kêu mùa hạ, tiếng rao hàng, tiếng trẻ em khóc đòi ăn...

Đại tiểu thư đã được làm những việc mà mình muốn. Một nơi tuyệt vời như thế chỉ cách nơi ở của nàng không xa, thế nhưng nàng phải ủ rũ mười tám năm tuổi xuân của mình trong khuê phòng. Thật là một bi kịch! Hóa ra cuộc sống ban đêm của nhân gian lại tuyệt vời đến thế! Tháo nào bà mẹ kế không cho nàng đi làm buổi tối. Cứ đến sớm tối là nàng bị ông chồng quỹ đá đít về nhà nên chỉ biết giết thời gian bằng cách xem những cuốn tiểu thuyết tình cảm nam nữ. Chắc chắn là hắn sợ nàng phát hiện ra thế giới này còn nhiều sắc màu như vậy.

- Nóng quá! Mềm quá! Mịn quá! Ngọt quá! Ngon quá! - Hai tay nàng gãi gãi má, miệng nhai viên bánh trôi tròn xoe, trắng mềm rồi nuốt tuột vào cổ họng, nàng thở dài: - Thật hạnh phúc! Thật sáng khoái!

- Một viên bánh trôi mà cũng có thể làm cho cô vui thế sao? - Bạch Phong Ninh ngồi đối diện với nàng, giơ tay dùng tay áo tự nhiên lau miệng cho nàng. Động tác yêu thương trìu mến đó khiến nàng kinh ngạc. Nàng vừa định xúc viên bánh trôi khác đưa lên miệng thì vội vàng buông xuống. Tay trái Bạch Phong Ninh cầm đĩa gấp viên bánh trôi đưa lên trước mặt mình, chum môi thổi nhẹ làm khí nóng theo cơn gió mùa hè ủa vào mũi nàng. Nàng nhìn thấy thế mà há miệng “a” thật lớn.

- ... A... - Nàng há miệng chờ đợi. Sau đó, một viên bánh trôi không nóng không lạnh được đưa vào miệng nàng. Bạch mã hoàng tử khéo léo hơn bà mẹ kế gấp hàng nghìn hàng vạn lần. Ôi! Thật là hạnh phúc!

Có điều... hay là hẳn đã có kinh nghiệm cho người khác ăn? Điều này thì không tốt cho lắm!

- Sao bỗng nhiên cô lại nhìn ta như vậy? Sao lại ngăn người ra thế? Miệng còn há ra làm gì?

- À... à à! - Thật khó nhai! Ôi, không nên nghi ngờ người đàn ông vào những giây phút lãng mạn sẽ tốt hơn. Như vậy thì ăn mới ngon được. Ừm ừm ừm!

Đặt đĩa xuống, Bạch Phong Ninh chống tay vào má, vẫn giữ nụ cười, tiện miệng nói:

- Cô vừa nói, không phải cô ký nhận khế ước bán thân của Long huynh sao?

- Phù phù! Đúng thế. Ai thèm mua một tên người làm như thế chứ? Lẽ nào huynh không biết hẳn đã ức hiếp tôi thế nào? Híc! - Muốn thổi nguội một viên bánh trôi, muốn nói chuyện, còn muốn giả vờ khóc nữa. Nhiều việc thật đấy!

- Vậy khế ước bán thân của hẳn là...?

- Phù phù! Là mẹ tôi ép hẳn ký. Mẹ tôi cũng thật là... Thấy hẳn biết làm sổ sách thì coi hẳn như thần tiên rồi đưa hẳn về nhà, điều kiện gì cũng đồng ý, hại tôi phải sống bao nhiêu năm tiểu thư không ra tiểu thư, nha đầu chẳng ra nha đầu... Hu hu...

- Nói như vậy thì cô không biết khế ước đó ở đâu ư?

- Hà? Ở đâu? Không phải ở chỗ Long Hiểu Át đã giấu nó sao? Hẳn lớn hơn, hẳn nói thì đành phải chịu thôi. Hừ! Phù phù... - Cắn một miếng, tròn tròn, mềm mịn. Thật hạnh phúc!

- Không đâu. - Phong Ninh đã cho Vô Ưu tìm kiếm. Trong thư phòng của Long Hiểu Át có khế ước bán thân của tất cả mọi người, duy chỉ thiếu của chính hẳn. Thế nên suy đoán của Phong Ninh là khế ước đó ở trên người đại tiểu thư nhà họ Long.

- Hà?

- Ta nói là... nếu Long Hiểu Át có khế ước bán thân đó thì chẳng phải hẳn đã.. làm phản từ lâu rồi sao?

Long Tiểu Hoa giật mình, tròn xoe đôi mắt:

- Đúng vậy. Tôi cũng thấy kỳ lạ! Tại sao hẳn lại không đuổi tôi ra khỏi nhà họ Long. Hẳn luôn làm cho tôi mất mặt! Lẽ nào...

Bạch Phong Ninh gật đầu.

- Nhưng... Tôi thật sự không có khế ước bán thân của hẳn. Có lẽ nó được chôn theo mẹ tôi rồi. - Sau khi phán đoán, nàng nhún vai, chẳng hề có chút hứng thú với tờ giấy rách đó. Nàng bẽ bát mi trắng trước mặt lên thổi phù phù rồi húp nước.

- Vậy trước khi mất. Mẹ cô không giao lại cho cô thứ gì sao?

- Trước khi mất ư? Lúc đó tôi đang bị trùm khăn đỏ ép đi bãi đường. Tôi còn chẳng biết lúc đó mẹ mình khóc hay cười nữa cơ. - Nghĩ đến ngày đau khổ ấy, lòng nàng lại nhỏ máu. Ôi, tuổi thơ ư ăm! - À, tôi nhớ ra rồi. Mẹ tôi có dặn, nếu không biết sử dụng bàn tính và làm sổ sách mà muốn sống được thì chỉ có cách là cùng Long Hiểu Át bãi đường thôi.

- Vậy là hai người đã...

- Đúng vậy. Huynh thấy đấy, hoàn toàn là một cuộc hôn nhân bi thảm không có tình yêu. Hơn nữa, hẳn còn chẳng thêm đỡ khăn trùm đầu của tôi xuống thì đã đuổi tôi về rồi. - Nghĩ đến đây thật là khó chịu! Sao vậy chứ? Nhưng dù sao nàng cũng giữ lại được sự trong trắng thiếu nữ của mình.

- Long Nhi.

- Hà?

- Cô ghét xem sổ sách và dùng bàn tính đến thế sao? - Bạch Phong Ninh kinh ngạc chớp chớp mắt, bộ dạng đau khổ.

- Không có ai thích thứ đó đâu. - Đó đúng là cực hình mà bà mẹ kế đã dùng để ngược đãi nàng.

- Cũng phải. Nghĩ đến hẳn cũng vì từ nhỏ bị ép học sử dụng bàn tính nên cuối cùng chỉ cần nhìn thấy những hạt tròn tròn là buồn nôn rồi. Nhưng cũng

chẳng còn cách nào khác. Ai bảo ai đó có số đó chứ, dù đến nhà họ Long vẫn phải dựa vào bàn tính để sống. Có lẽ cuộc đời này cũng không thoát khỏi bàn tính đâu.

- Đúng vậy. Huynh xem liệu có phải hần bị ngược đãi đến mức tâm tính trở nên khác thường và mới ức hiếp tôi như vậy không?

- Thế nên cô có muốn mau chóng thoát khỏi bể khổ không? - Hần vẫn giữ thái độ đó nâng chén trà mơ lên nhấp một hớp, nhú mày nhìn nàng.

- Há? Tôi.. tôi có thể sao?

- Đương nhiên rồi. Long Nhi, ta sẽ cứu cô. - Đôi mắt xám của hần nhìn thẳng vào mắt nàng. - Nhưng... có một cửa ải khó mà cô phải tự vượt qua.

- Cửa nào?

- Cửa của mẹ chồng cô, mẹ ta.

- Há? - Quan hệ của họ không tiến nhanh quá đấy chứ? Sao lại nhanh chóng nói tới quan hệ mẹ chồng nàng dâu rồi? Đột ngột quá! - Mẹ... mẹ chồng làm sao cơ?

- Co nhìn màu mắt ta thì biết mẹ chồng cô là người vùng khác. Bà hoàn toàn không biết làm sổ sách hay dùng bàn phím. Thậm chí bà còn làm cho sổ sách nhà họ Bạch trở thành một mớ hỗn độn. Cha ta lại là người trong võ lâm nên càng không hiểu mấy thứ này. Còn ta ư? Ngoài kinh công ra thì võ công cũng bình thường, học hành bình thường, còn mấy thứ sổ sách cũng không rõ, thế nên... - Hần nhìn nàng với ánh mắt tiếc nuối.

- Thế nên làm sao?

- Bà nói, ta lấy vợ thì chẳng cần yêu cầu gì, chỉ có một điều. - Hần bỗng bật cười nhìn nàng: - Đó là phải biết làm sổ sách và dùng bàn tính.

- Há? - Bà mẹ chồng này có ý gì vậy? Đẩy nàng đến chỗ chết sao? Vậy chẳng phải nàng không còn chút hi vọng nào rồi sao? Bạch mã hoàng tử, đời này có duyên gặp nhưng không có duyên bên nhau rồi. Long Nhi đã đau khổ quá nhiều, xin đừng nhấn chìm nàng trong nước mắt nữa.

Đặt bát xuống, nàng muốn chạy trốn. Vậy là nàng vẫn chẳng có gì cả, Bạch mã hoàng tử hoàn toàn không biết nàng hận chiếc bàn tính đến nhường nào. Nó có thể là thứ yêu quý đối với mẹ nàng nhưng đối với nàng lại chẳng là gì cả. Chàng đã lãng phí thời gian và tình cảm với nàng. Ngỡ nhờ chàng tàn nhẫn trở mặt không nhận người rồi vứt bỏ nàng thì sao? Nàng phải học dùng bàn tính bao lâu mới có thể về nhà chàng đây? Vừa mới bắt đầu, nàng còn cảm thấy chàng gọi cho nàng rất nhiều đồ ăn ngon là chuyện cực kỳ hạnh phúc. Vậy mà trong nháy mắt, hạnh phúc đã biến thành sự tàn nhẫn.

Mau giấu nước mắt. Đừng đuổi theo nàng. Hãy quên nàng đi. A a a a! Một nương tử biết dùng bàn tính ư? Có giết nàng thì nàng cũng không làm được đâu.

Nàng vừa chạy được hai bước thì tay đã bị người ta giật mạnh lại và với tư thế ngã kinh điển, nàng bổ nhào lên đùi Bạch Phong Ninh. Hần nhìn xuống mỉm cười.

- Long Nhi, sao cô lại xúc động mà bỏ chạy như vậy?

- Nhưng... nhưng tôi... tuy tôi không mắc chứng bệnh sợ vật thể tròn nhưng cứ nhìn thấy bàn tính là sợ phát khiếp đi rồi. Tôi... tôi không làm được đâu. - Tuy rất không cam lòng nhưng nàng không thể không cảnh báo.

- Ta biết cô không thích thứ đó nhưng ta lại không muốn người khác mà chỉ cần cô thôi. Ta phải làm sao đây?

- Xì! - Đừng nói với nàng những câu kinh điển khiến nàng mất hết sức lực như vậy. Nàng sẽ gục mất. Còn nữa, hãy để nàng đứng lên. Nàng nằm trên đùi hần, máu không lên não, cứ thế nhận lời việc mình không làm được.

Nhưng Bạch Phong Ninh đã kéo nàng lên và không muốn cho nàng thời gian suy nghĩ, hoàn toàn không quan tâm đến những ánh mắt tò mò của những người xung quanh bắt đầu để ý họ. Hần hài hước nói:

- Long Nhi, lẽ nào cô vẫn muốn ở bên Long Hiểu Át sao? Hay là cô không nỡ xa hần? Nên mới từ chối ta đúng không?

- Ai... ai... ai nói thế? Người ta nói thế chẳng qua vì coi thường tôi bất cá hai tay thôi. Tôi chỉ ước có thể tránh xa Long Hiểu Át, không bao giờ gặp lại, trước khi đi còn muốn đập cho hần hai cái, rồi đem tất cả những vật hình tròn tới đập vào mặt hần cho hần sợ chết khiếp đi!

- Sau đó cùng ta xây đắp tương lai ư? - Hần nhắc nhở nàng, nàng đã quên mất kết cục cuối cùng rồi.

- Phải phải phải, còn cả cùng huynh.... nhưng tôi không làm được rồi. Mẹ huynh, mẹ chồng sẽ coi thường tôi. Tôi chẳng hiểu gì về những con số đâu.

Nàng không phải là bà mẹ kế biến thái nhà nàng, điều kiện kén dâu của mẹ chàng còn biến thái hơn cả hần nữa. Điều kiện đó đưa ra thì chỉ có Long Hiểu Át gả cho nhà chàng là thích hợp nhất, vốn dĩ không có sự lựa chọn thứ hai. Đừng dùng ánh mắt ai oán đó để nhìn nàng. Nàng thật sự không có lỗi với chàng, chỉ là nàng không có khả năng, cũng không có hứng thú. Số phận đã định cả đời nàng sẽ bị bà mẹ kế ngược đãi đến chết như vậy sao?

- Long Nhi.

- ... - Híc! Chẳng lại dùng chiêu này. Đừng gọi tên nàng một cách dịu dàng như vậy. Nàng thật sự rất dễ dàng gục ngã trước điều đó mà.

- Cô học vì ta được không?

- ... - Đây không phải là việc có thể thương lượng. Dù chàng có dùng lời nói ngọt ngào, dịu dàng để nói với nàng thì nàng cũng.. nàng cũng... Híc! Làm sao đây? Nàng rất muốn nhận lời. Cứu với! Có người sắp mất mạng rồi. Làm gì có ai bị bức phát điên vì những lời ngọt ngào chứ?

- Đừng nhìn đi chỗ khác. Nhìn ta đây này. Ta đang hỏi cô đấy.

- ... Tôi...

- Được không?

- ...

- Nói với ta là được đi.

- ...

- Được. - Hấn nhún giọng, hấn chỉ muốn câu trả lời đó.

- ... Được...

Híc!... Được cái con khỉ! Thật đúng là khó qua nổi cửa ải của tuyệt thế mỹ nam. Tại sao Long Tiểu Hoa nàng lại không làm được?

- Ngoan lắm! - Hấn mỉm cười nhìn nàng, cúi xuống đặt lên má nàng một nụ hôn nhẹ.

Oa! Nàng lại bị lừa rồi. Nhưng thật đáng giá! Híc!... Dù là sổ sách, bàn tính cũng được. Ông trời ơi, ai có thể cho nàng biết, tại sao việc vượt tường sổ lòng lại đòi hỏi trình độ cao như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 26: Bí mật của Bạch thiếu chủ

Thật lòng mà nói, Bạch Phong Ninh đúng là bạch mã hoàng tử bước ra từ tiểu thuyết. Hấn dang tay một cái là Long Tiểu Hoa nàng đã nhào vào lòng. Hấn làm cho nàng no bụng khi nàng thêm chảy nước miếng. Hấn còn dụ dỗ nàng rất tài tình, kéo tay nàng lại không để nàng lạc đường. Khi nàng mệt mỏi, nàng có một lồng ngực để tựa. Hấn dùng tay áo lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên cánh mũi nàng. Một cô bé đi qua mỉm cười ngọt ngào mời hấn mua tặng nàng bông hoa.

Cực tuyệt với nam nhân có lời nói ngọt ngào, quan tâm chu đáo, khí độ ngời ngời, nhìn thẳng phía trước, thì quả là trái với đạo trời, không thể tha thứ được.

Nhưng sao một nam nhân tốt như vậy lại kỳ quái đến thế? Thích những cô nương đáng thương bị ngược đãi thì chẳng nói làm gì. Đến kén vợ cũng đòi hỏi phải biết làm sổ sách, dùng bàn tính. Đến tặng hoa cũng kiên trì muốn tặng nàng một cành hạnh đỏ. Đường như nam nhân ấy luôn có cách khiến nàng phải nửa mừng nửa lo, hàng trăm cảm xúc, tim đập loạn nhịp, dờ khóc dờ cười.

Có lẽ nhân vật nữ chính trong truyện đều có cảm giác lo lắng, rụt rè đó với nhân vật nam chính. Ôi! Quả đúng là tình tiết khó lường.

- Long Nhi, có thật ta đưa cô về đến đây là được rồi không? Cô không cần ta vào giải thích với Long Hiểu Át chứ?

Bạch Phong Ninh quay đầu nhìn cô tiểu thư đáng thương đang đứng trước cổng Long phủ đã cùng hấn đi một đoạn đường. Tay phải nàng cầm cành hạnh đỏ, nghe hấn nói mà giật mình ngẩng đầu lên.

- Không không... không cần đâu. Tôi tự vào được mà. - Giải thích ư? Chuyện vượt tường có gì để giải thích chứ? Giải thích thế nào cũng chỉ có một từ "Chết" mà thôi.

- Ta sợ cô nhìn thấy Long Hiểu Át sẽ quên mất ta, sẽ cảm thấy hối hận.

- Hà? Hối... Hối hận ư? Tôi...

- Lễ nào không phải cô đang nghĩ cả đời sẽ lên lút sao? Vậy thì chuyện sổ sách bàn tính cứ giao cho người khác là được rồi.

- ... - Ý nghĩ của nàng bị lộ ngay thế sao?

Một ngón tay thon dài chỉ vào mũi nàng.

- Long Nhi, cô nỡ dùng mưu mẹo với ta sao?

- ... - Đừng lợi dụng sự đồng tình của nàng như thế: - Nhưng tôi đã quên mất những thứ mẹ dạy hồi nhỏ từ lâu rồi. Học lại từ đầu quả là rất khó.

- Vậy thì tìm người dạy đi.

- Tìm người dạy ư?

- Chẳng phải bên cạnh cô có bậc thầy cực giỏi sao? Hãy học toàn bộ những kiến thức hần có, được không?

- Huynh nói là... Long Hiểu Át sao? - Mắt nàng mở to. Không phải chứ?

- Đó là lựa chọn hàng đầu. Chẳng phải thế sao?

- Không thế nào. Hần không dạy tôi đâu. Từ nhỏ hần đã coi thường tôi không có năng khiếu với những con số. Hần còn nhủu mày nói với tôi. - Nàng vừa nói vừa dùng hai tay đặt lên lông mày, bắt chước thái độ khinh thường của ai đó, trầm giọng nói: - Chỉ cần cô biết thế nào là cầm kỳ thi họa, thế nào là chăm chồng dạy con, làm một nữ đệ tử dẫu dằng, bớt chướng mắt ta là tốt rồi.

- Cô có biết tại sao hần lại khó chịu với đàn bà con gái như thế không?

- Ai mà biết được. Tâm lý quái gở mà. Thực ra tôi rất lo hần sẽ cô độc đến già. Với tính khí cổ quái như vậy thì ai có thể chịu nổi hần chứ? Đẹp phát sợ! Ngoài khuôn mặt ra thì thật sự rất khó tìm được ưu điểm thứ hai của hần.

- Đẹp phát sợ ư? Cũng đúng. Nhưng cô có từng nghĩ đến thân thế của Long Hiểu Át chưa? Cha mẹ hần là nhân vật như thế nào?

- Hà? - Nàng thật sự chưa từng nghĩ đến điểm này. Nàng luôn cảm thấy việc mình đã nhặt Long Hiểu Át về giống như con khi tự lấy đá đập vào đầu mình vậy. Nàng chưa nghe hần nhắc đến cha mẹ: - Lễ nào huynh đã từng gặp cha mẹ hần sao?

- Chưa từng gặp. - Hần lắc đầu lại mỉm cười: - Nhưng qua dung mạo của Long Hiểu Át, chắc chắn mẹ hần phải là người đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

- Nghiêng nước nghiêng thành ư? - Mẹ Long Hiểu Át sao? Một người phụ nữ có thể gây nên chấn động đến như vậy? Hần là có người mẹ như thế ắt có người con như thế. Mẹ hần nghiêng nước nghiêng thành nên con trai bà mới một tay che cả bầu trời.

Bạch Phong Ninh chăm chú cúi đầu suy đoán xem Long Tiểu Hoa đang nghĩ gì. Bỗng hần hơi nghiêng người, kín đáo quét mắt nhìn khi cảm thấy phía sau mình có một bóng đen. Hần mỉm cười, nhẹ nhàng đẩy vai Long Tiểu Hoa nói:

- Được rồi. Cô nên về đi. Hôm khác, chúng ta sẽ tính tiếp. Cô nhớ lời ta nhé, không được thất hứa với ta đâu đấy.

Nói đoạn, hần khẽ lướt ngón tay mình qua môi nàng, không đợi nàng kịp phản ứng thì đã nhanh chóng ôm lấy nàng, nhún chân một cái, dùng khinh công bay qua tường cao rồi đặt nàng xuống mỉm cười:

- Cô nhớ chăm sóc cảnh hạnh đồ ta tặng cô nhé. Cô có thể học sổ sách với Long Hiểu Át, không được ở sau lưng ta chơi trò “hạnh đồ trở về” đâu đấy.

Câu nói buông lại, hần đã bay ra ngoài tường, bỏ lại Long Tiểu Hoa đứng đó tay cầm cảnh hạnh đồ sững người. Không muốn nàng quay về? Vậy sao chàng còn đưa hồ về rừng chứ? Tiếp theo nàng phải làm thế nào để đối diện với cuộc đời bi thảm của mình đây? Cái giá của niềm đam mê thật là quá lớn, quá đau khổ!

Bạch Phong Ninh bay qua tường, nhẹ nhàng phủi bụi trên chiếc áo trắng của mình. Con gió hất phần tóc mái để lộ đôi mắt sáng màu xám, dưới ánh trăng càng lộ rõ màu trắng xám đặc biệt. Hần đứng thẳng người in bóng lên bức tường Long phủ, hơi nhếch miệng nói với người đứng trong bóng tối:

- Vô Ú? Sao thế? Có chuyện gì à?

- Thiếu chủ, kinh thành báo về. Đương kim Thánh thượng đồ bệnh.

- Hử? Bệnh ư? Tin tốt đấy! Sung sướng bao nhiêu năm cũng đến lúc đồ bệnh rồi.

- Nghe nói Thánh thượng vẫn chưa lập thái tử. Mấy vị hoàng tử đều rất nôn nóng.

- Vẫn luyến tiếc ngôi báu, sao ông ta có thể dễ dàng lập thái tử được chứ? Điều ta muốn chính là lòng tham của ông ta. Tốt nhất là đến khi ông ta về trời, ngôi vị thái tử vẫn bỏ trống. Như vậy càng tiện cho ta phò trợ chủ mới lên ngôi. Động giương động đao để cướp ngôi phiền phức lắm! Trò đánh đấm thật sự không hợp với ta. Chơi trò mờ ám hợp với ta hơn.

- Thiếu chủ không kế thừa gia nghiệp võ lâm mình chủ mà lại muốn dấn thân vào quan trường như bản sao?

- Võ lâm mình chủ ư? Ngươi thấy có vị mình chủ nào võ công dở như ta không? Không phải ta đã nói vị trí đó để lại cho ngươi rồi sao? Thanh kiếm nhà họ Bạch này cũng là của ngươi. Ta không có hứng với chuyện giang hồ và muốn dấn thân vào quan trường cơ.

Nhưng thiếu chủ đã thi từ hương thí đến điện thí, mười bốn tuổi đã trúng cử nhân. Tại sao đến khi thi tiến sĩ lại cố ý để trượt ạ? - Thiếu chủ thi lần nào cũng đứng đầu bảng nhưng đến cửa cuối cùng đến kinh thành thi, mọi người ôm sách miệt mài học còn thiếu chủ thì lại phiêu du nơi kỳ viện. Khi mọi người viết bài thi thì thiếu chủ uống rượu, chơi đàn, cố ý để trượt. Đến quan chủ khảo nhìn thấy cũng lắc đầu thở dài. Suyt nữa ông đã tâu lên Đường kim Thánh thượng rằng thiếu chủ có tố chất làm quan.

- Vô Úy, ngươi thấy Đường kim Hoàng thượng già này có được lòng người không?

- ...

- Ta không phóng đại nhưng ta chẳng có hứng thú với kẻ chỉ biết hưởng thụ thái bình, quốc khố trống rỗng. Muốn tìm được chủ nhân tốt thì phải tự mình lựa chọn ta mới yên tâm.

- ...

- Haizz. Ta không nói sau này sẽ làm một tên tham quan cho hần. Sao ngươi nhìn ta như vậy chứ?

- ... - Sao tự nhiên cách suy nghĩ của thiếu chủ lại kỳ quái như vậy?

- Bàn cờ đã bày ra. Bước tiếp theo đi thế nào còn phải xem không biết cảnh hạnh đồ có nghe lời ta không?

- Thiếu chủ, trước khi ra ngoài, phu nhân có dặn thuộc hạ chuyển lời với thiếu chủ.

- Hà? Mẹ ta có lời muốn nói với ta ư? Sao ngươi không nói sớm chứ?

- Phu nhân nói, phải đợi thiếu chủ muốn bắt nạt cô nương nào đó mới được nói.

- Bắt nạt ư? Ngươi cảm thấy ta đang bắt nạt ai đó sao?

- ... - Dù sao cũng chẳng muốn đối xử tốt với người ta.

- Mẹ ta nói gì?

- Nếu thiếu chủ không muốn tương lai nhà họ Bạch bị tuyệt hậu thì hãy tránh xa những đóa hoa đã có chủ ra. - Hần chỉ nhắc lại nguyên si lời của phu nhân mà thôi.

- ... Ái chà! Có vẻ như mẹ ta đã đánh giá quá cao khả năng kiềm chế của ta rồi. Lẽ nào ta lại thực sự thất bại trước cảnh hạnh đồ, rồi từ đó về sau giữ thân như ngọc, trong sạch cả đời?

- ... Lời phu nhân nói thường rất đúng.

- Giữ mình thì không khó nhưng giữ cả đời thì ta không dám chắc. Ngươi yên tâm. Chưa biết chừng lại có ngày người ta ôm trẻ con chạy đến cổng nhà họ Bạch nhận tổ tông ấy chứ. - Người đẹp như ngọc khiến người ngây ngất, đây là điều hần đã hiểu từ khi lên mười ba tuổi. Tuổi mười hai ngây thơ đã trôi qua, chắc chắn mẹ hần đã quá lo lắng rồi.

- ... Thiếu chủ có biết người ta nói gì sau lưng thiếu chủ không?

- Nói gì?

- Bên ngoài là vàng ngọc, bên trong là tội lỗi. - Nhìn thì tướng trong sáng nhưng trong bụng lại toàn ý đồ xấu xa.

- Hà? Họ khen ta thế sao? Ha ha!

- ... - Thiếu chủ thật là biết nhặt nhanh những gì mình muốn nghe!

Tay cầm cảnh hạnh đồ, đôi chân nhún nhảy, Long Tiểu Hoa đi về phía phòng của mình nhưng để đến đó phải đi qua căn phòng còn sáng đèn đó. Bốn bề yên tĩnh, gió lạnh thổi vào cổ nàng, khiến chiếc váy rách của nàng tung bay. Thực ra nàng đã lấy lòng tiểu nhân để đo lòng quân tử, hoài nghi mọi thứ xung quanh đều có vấn đề.

Với cá tính của bà mẹ kế biến thái của nàng, nàng cho rằng hần sẽ ra lệnh cho người bắt nàng về, phạt bỏ đói mấy bữa, hoặc là sai gia đình đứng bên tường đợi nàng tự chui đầu vào lưới. Sau đó, họ sẽ giải nàng về đại sảnh cho hần tùy hứng hành hạ.

Dù thế nào nàng cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng nhưng sao trước mắt nàng lại có vẻ bình an vô sự như thế? Nàng đi từ chỗ bờ tường đến cửa nhà lớn

mà không hề có một bóng người, còn chưa bị rơi vào cạm bẫy nào cả. Lẽ nào Mẹ kế nhà nàng thay đổi tính tình rồi ư?

Nàng đang hoài nghi thì nghe có giọng nói từ trong sảnh vang ra.

- Hôm nay, Nội Hàm theo lệnh cha đến thăm Long phủ. Nội Hàm cứ nghĩ Tiểu Hoa và ông chủ Long sẽ cùng ra đón nhưng không ngờ cô ấy lại không muốn gặp tiểu nữ.

Là tiếng của Nội Hàm. Sao cô ta vẫn còn ở Long phủ chứ? Bạch mã hoàng tử đã thuộc về nàng. Trừ khi nàng đã nhằm mục tiêu của Nội Hàm. Biết đâu mục tiêu của cô ta lại là... Mẹ kế thì sao?

Nàng lập tức ép sát người vào cửa sổ. Tuy cửa lớn hé mở nhưng nàng nên chọn vị trí an toàn hơn.

Nàng thấy Mẹ kế không nói gì, chỉ nhìn ánh mắt oán thán của “Không Nội Hàm”, quan sát cô ta từ đầu đến chân khiến cô ta ngại ngùng không dám ngẩng mặt lên, đôi môi đỏ hơi run run:

- Sao ông chủ Long lại nhìn Nội Hàm như vậy?

Long Hiểu Át vẫn im lặng, im lặng đến mức khiến Long Tiểu Hoa đứng ngoài cửa sổ phải chau mày. Hừ! Thảo nào hắn không sai người giăng cạm bẫy để dạy dỗ nàng theo cách biến thái của mình. Hóa ra... lần trước họ đã thông đồng với nhau lôi nàng ra làm bia bắn tên để cha con cô ta hăm hại. Bây giờ nhìn người ta đến gần cả ra kia. Hắn đã là kẻ chẳng ra gì mà còn đem tiêu chuẩn cầm kỳ thi họa để đánh giá các cô gái. Vậy nàng việc gì phải cảm thấy xấu hổ về việc vượt tường âm trốn ở đây chứ? Họ đều là những kẻ cầm thú mà thôi.

Im lặng một lúc, Long Hiểu Át bỗng lên tiếng. Hắn hỏi Lâm Nội Hàm đang ngồi trên ghế khiến Long Tiểu Hoa đứng ngoài cửa sổ hết sức kinh ngạc:

- Lâm tiểu thư, hồi nhỏ lệnh tôn đã dạy tiểu thư như thế nào?

Hả? Hắn nhìn người ta một lúc là để suy nghĩ xem người ta được nuôi dạy thế nào sao?

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 27: Miệng thật lòng không thật ư? Ủm, hai người chơi mới vui!

Từ trước đến giờ, trong lòng Long Hiểu Át luôn khắc sâu một điều khó hiểu. Hắn tự cảm thấy tận tình tận nghĩa, hết lòng tận tụy, những điều hắn dạy người khác tuyệt đối không thiếu, những điều hắn làm cho người khác tuyệt đối không ít. Tuy không phải vì tình cảm nhưng chắc chắn không thiếu được vì đạo lý. Nhưng tại sao người ta có thể dạy dỗ được những thiếu nữ dịu dàng, còn vào tay hắn lại trở thành một con khỉ thích nhảy nhót?

Bảo nàng vô học thì nàng lại đi học những thứ vô văn.

Bảo nàng vô tài vô đức thì nàng gây nên những chuyện mà chẳng ai học được.

Bảo nàng nhát gan không hiểu biết thì nàng lại có thể vô si tới mức không nhận lực thân.

Cầm kỳ thi họa thì không biết nhưng chuyện vụng trộm thì lại quá rành. Hắn thật không hiểu nổi. Lẽ nào học cầm kỳ thi họa lại khó hơn cả việc lén lút vụng trộm sao?

Lâm Nội Hàm nhẹ nhàng gật đầu, nhỏ nhẹ đáp:

- Từ nhỏ cha Nội Hàm đã mời thầy về dạy cầm kỳ thi họa. Nội Hàm phải học hành chăm chỉ từ sáng đến tối không nghỉ ngày nào.

Không nghỉ ngày nào ư? Vậy mà nàng học đàn một hôm, nghỉ đến ba hôm là thế nào chứ?

- Dù dây đàn có làm sưng đỏ ngón tay thì vẫn phải luyện cho đến khi mặt trời lặn.

Chiếc đàn hắc mua cho nàng được đặt trên bàn đá trong đình hóng mát. Thế mà nàng đánh loạn xạ, bắt Tiểu Đình dẫn theo các nha đầu ra cổ vũ. Cuối cùng chiếc đàn rơi từ trên bàn xuống gãy đôi, là thế nào chứ?

- Cờ tướng cách ngày phải học một buổi. Thầy dạy rất khắt khe, nếu đánh kém hơn hôm trước thì sẽ bị phạt quét vào lòng bàn tay.

Học đánh cờ ư? Hừ! Thực ra nàng đã lấy bìa da bọc cuốn sách dạy chơi cờ thay vào cuốn tiểu thuyết và cầm đọc trước mặt hân. Hân vốn không nên có bất kỳ hy vọng gì.

- Sách Nội Hàm đọc đều do cha và các sư phụ lựa chọn. Cha Nội Hàm dặn không được đọc những loại sách bán ngoài đường.

Những cuốn sách cha cô ta không cho xem lại là những cuốn sách yêu thích của ai đó. Nàng luôn có cách giấu những cuốn sách đó dưới gối, dưới tấm khăn trải giường. Lần cuối cùng hân phát hiện ra nơi giấu những cuốn sách đó là ở đâu? Phải rồi. Đó là chiếc hòm nhỏ đựng yếm của nàng. Lật những chiếc yếm ra, phía dưới có một chỗ đủ để chứa mấy cuốn truyện gì đó: Nhi nữ tới chân trời, Cuộc sống của nhi nữ giang hồ...

Rõ ràng là nàng làm phản rồi.

Hân đã dập tắt mọi hy vọng vào cuộc sống của nàng và nhìn nàng với ánh mắt coi thường.

- Cha của Lâm tiểu thư đã bỏ biết bao tâm huyết vì tiểu thư! - Hân cũng bỏ ra không ít tâm huyết nhưng những gì thu được và bỏ ra không tương xứng. Chỉ có thể trách đối tượng được giáo dục không xứng mà thôi.

- Thực ra Nội Hàm luôn cảm thấy Tiểu Hoa nên cố gắng học tập hơn một chút. Nếu không thì làm sao xứng đáng với sự chăm sóc những năm qua của ông chủ Long chứ? - Lâm Nội Hàm ngẩng đầu nhìn Long Hiểu Át đang nghĩ đến hồi ức không vui gì đó.

- ... - Tuy câu nói này có phần chế giễu hân đã dày công dạy dỗ bao nhiêu năm mà lại chỉ ra một kẻ “thứ phẩm”, nhưng hân hoàn toàn không thể phản bác: - Đúng là thê tử của ta chẳng ra thể thống gì.

- Điều này cũng không trách ông chủ Long được. Tiểu nữ nghe nói hồi nhỏ Tiểu Hoa cũng đã từng học cầm kỳ thi họa. Có trách chỉ trách Long phu nhân quá cưng chiều cô ấy, không nỡ trừng phạt cô ấy, điều gì cũng thuận theo cô ấy thôi.

- ... Lâm tiểu thư cảm thấy thê tử của ta hồi nhỏ được cưng chiều quá ư? - Long Hiểu Át hơi giật mình, nhếch mép.

- Tiểu nữ cùng tuổi với Tiểu Hoa. Khi cô ấy bắt đầu học cầm kỳ thi họa, chắc ông chủ Long cũng đã đến Long phủ rồi. Lẽ nào ông chủ Long không cảm thấy Long phu nhân đối xử với Tiểu Hoa...

- Cô ấy chưa từng được cưng chiều. - Hằng ngày đều bị ép học làm sổ sách, dùng bàn tính nhưng đối với nghệ thuật cầm kỳ thi họa mà các cô nương nên học thì bà chưa từng có ý định dạy con gái mình. Người ép Long Tiểu Hoa học cầm kỳ thi họa, bồi dưỡng tố chất nữ nhi, chính là hân...

- Long phu nhân không cưng chiều Tiểu Hoa ư? Vậy ai đã cưng chiều Tiểu Hoa đến mức không coi trời đất ra gì vậy?

- ... - Là hân.

Hân dạy cũng dạy, trừng phạt cũng trừng phạt, đánh cũng đánh, nhưng suy nghĩ của nàng luôn thoát khỏi tầm kiểm soát của hân. Mấy lần nàng gây chuyện bị hân lôi về định phạt cho một trận, nhưng chính vì khi đó hân yếu lòng trước điệu bộ giả khóc của nàng, cũng vì khi đó hân bị mê hoặc bởi nụ cười vô tư trên môi nàng, nên cuối cùng đành mất nhắm mắt mở cho qua.

Nếu như đây chính là sự “cưng chiều” trong truyền thuyết, vậy thì người cưng chiều vô duyên vô cớ đó chính là hân.

- Tiểu Bính! - Hân nhú mày, nắm chặt tay đứng bên bàn trà, hướng ra ngoài gọi. Chỉ thấy Long Tiểu Bính lập tức xuất hiện. Hân không đợi Tiểu Bính lên tiếng đã nói với Lâm Nội Hàm.

- Chuyện lỡ hẹn hôm nay, hôm khác Long nữ sẽ đích thân đến nói chuyện với Lâm viên ngoại. - Quay đi, hân nhìn Long Tiểu Bính dặn dò: - Tiểu Bính, sai người đưa Lâm tiểu thư về phủ. Bảo Đình nha đầu đi xem xem nha đầu thói đồ đã quay về phủ chưa? Nếu về rồi thì dẫn đến đây cho ta. Nếu vẫn chưa quay về thì sai người dắt chó ra ngoài lôi cô ta về. Dù thế nào cũng phải lôi cô ta về đây cho ta. - Cô ta đúng là được “thương yêu” quá rồi. Ngày càng vô độ, không biết hàm ơn, không biết giữ mình, không nên nhân từ với cô ta nữa. Chỉ cần cho cô ta một cơ hội sống sót thì cô ta sẽ lại tiếp tục lần lượt.

- ... Thưa đương gia, tiểu thư đã ra ngoài về rồi. Cô ấy đang ở bên cửa sổ lên nhìn đương gia và Lâm tiểu thư nói chuyện ạ.

Choang!

Tiếng chậu hoa vỡ ở phía cửa sổ Long Tiểu Hoa đứng vang lại.

- Hừ! Xem ra vẫn còn biết nhà mình ở đâu, chưa đến nỗi ham vui bên ngoài mà quên cả trời đất - Giọng Long Hiểu Át phát ra từ cổ họng với vẻ lạnh lùng: - Tiểu Bính, người tiễn Lâm tiểu thư về nhà trước đi. Còn người ở bên ngoài kia, sau khi vượt tường ra ngoài trở về, chắc cũng chưa mệt lắm, cô vào đây được không?

Xem ra tối nay, hân nên tía bớt cảnh hạnh này rồi.

Long Tiểu Hoa cực kỳ căm ghét những kẻ mách lẻo, chọc gậy bánh xe. Dù cho là Tiểu Bính làm lộ tung tích của nàng, hay do Lâm Nội Hàm cố ý nhiều chuyện, thì rõ ràng, tiếp theo đây nàng cũng sẽ cực kỳ bi thảm. Lâm Nội Hàm đang làm gì vậy chứ? Còn dùng ánh mắt như thể mình bị thiệt thòi để nhìn nàng sao?

Liếc nhìn Lâm Nội Hàm đi theo Long Tiểu Bình về phía cổng lớn của Long phủ, nàng bỗng cảm thấy có một ánh nhìn vô cùng lạnh lẽo đang kích thẳng vào gáy mình. Quay lại nhìn, đó chẳng phải là ánh mắt ác độc của bà mẹ kế nhà nàng sao?

Nàng loạng choạng vội vàng bước vào phòng khách, phủ bụi trên người mình, giữ nụ cười vô tội và thân thiện với Long Hiệp Át.

- Có vui không? - Hắn hỏi rất thân thiện, thân thiện đến mức lần này nàng hoàn toàn không biết là hắn vui hay giận, càng không biết nên gật đầu nói "Đi chơi với Bạch mã hoàng tử rất vui", hay là lắc đầu phủ nhận: "Làm gì có chuyện đó. Thực ra tôi bị bắt cóc ra ngoài. Huynh nhất định phải tin vào sự trong sạch của tôi"... Ô! Tại sao lần này nàng lại không thể đưa ra câu trả lời vậy? Thường ngày, dù thế nào thì hắn vẫn cho nàng con đường sống cơ mà.

Hết rồi. Dường như nàng đã làm hắn nổi giận thật rồi. Lại còn bị "Không Nội Hàm" đổ thêm dầu vào lửa nữa chứ? Cúi đầu chấy đùng đùng. Cách duy nhất bây giờ chỉ có...

- Tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi. Bây giờ tôi sẽ ra ngoài chịu phạt. Huynh không cần phải nhọc lòng. - Nàng gơ cao cằm hạnh đỏ mà Bạch mã hoàng tử đã nhét vào tay mình, tự động đến bên tường đứng. Bạch mã hoàng tử quả nhiên đã nhìn trước được mọi việc, còn chuẩn bị cả dụng cụ xử phạt cho hắn.

Nàng đang định xoay người đi ra chỗ bức tường thì nghe giọng hắn từ phía sau vọng lại.

- Cô đến thời kỳ phát tình[1] rồi sao?

[1] Phát tình: Hiện tượng xảy ra ở động vật cái trong thời kỳ động sinh dục (do rụng trứng)

- Tôi gì cơ? - Nàng quay người lại, chỉ vào mình. Hắn nói nàng gì cơ? Thời kỳ phát tình ư? Ý hắn là nàng cũng giống như con ngựa Chạy suốt đêm của hắn sao?

- Nếu đã đến thời kỳ đó cũng tốt. Cô muốn thì ta sẽ thuận theo cô.

- Huynh muốn làm gì? - Nàng ôm hai tay trước ngực. Những lời kích động như vậy lại phát ra từ miệng bà mẹ kế của nàng ư? Thật không phải là nỗi kinh hoàng bình thường!

- Cô muốn vượt tường, quang minh chính đại, vâng lệnh cha mẹ, mai mối cưới gả đàng hoàng? Được thôi, ta sẽ chọn giúp cô.

- Xi! - Tại sao việc vượt tường lên lút hện hò không chỉ đòi hỏi trình độ cao mà còn phải quang minh chính đại thế? Chuyện mai mối thì nàng có thể hiểu được nhưng vâng mệnh cha mẹ là thế nào? Cha mẹ nàng đã mất từ lâu rồi mà. Trên đời này có ai coi chồng trước là cha mẹ đâu?

- Huynh huynh, chẳng phải huynh nói sẽ không can tôi ra ngoài sao? Lần đánh cược đó, tôi đã thắng. Sao huynh có thể nói mà không giữ lời như vậy?

- Ta có cản trở gì cô đâu. Không phải ta đang định giúp cô sao? - Ánh mắt hắn có vẻ giễu cợt, hắn nhún mày.

- Thế này mà gọi là giúp tôi à? Nếu huynh muốn giúp thì... - Hãy dạy nàng làm sổ sách và dùng bàn tính đi. Như vậy nàng có thể vui vẻ vượt tường ra ngoài rồi. Cuối cùng, nàng còn có thể cảm cảnh hạnh đỏ chuyển đến nhà họ Bạch. Mẹ kế giúp đưa con gái chồng tìm thấy hạnh phúc. Sao trông bức tranh đó đáng sợ quá vậy. Nàng không tin hắn lại có lòng tốt như vậy đâu.

- Cô tránh xa họ Bạch ra một chút cho ta.

- Tại sao? - Quả nhiên hắn muốn chia rẽ nàng và Bạch mã hoàng tử thân yêu mà.

- Vì ta muốn đánh bại hắn.

- ... - Đây là lý do dờ hoi gì vậy? - Tại sao với huynh ấy lại không thể? Nếu tôi chỉ muốn huynh ấy thì sao?

- ... Chỉ muốn hắn ư? - Ánh mắt lạnh lùng quét qua, hắn hừ một tiếng, cô thật dám làm càn.

- Đúng vậy. Tôi chỉ muốn... - Tôi khó khăn lắm mới dám nói thẳng với huynh một lần, huynh hãy cho tôi toại nguyện đi.

- Ta không đồng ý. Ai cũng được. Chỉ có Bạch Phong Ninh thì ta không đồng ý. - Để cô toại nguyện ư? Đừng có mơ!

- ... - Cái gì là ai cũng được? Tôi đâu thể ai cũng lấy làm chồng chứ? - Lẽ nào tôi không có quyền lựa chọn? - Hiếm khi có cơ hội, tôi không muốn bỏ phí nó đâu.

- Ta sẽ chọn cho cô. Cô có gì không yên tâm chứ? - Muốn lựa chọn? Dựa vào khả năng của cô sao? Trước mặt ta mà cô còn dám nói thế? Mau vứt cảnh hạnh đỏ đi cho ta.

- ... Vì là huynh chọn nên tôi mới không yên tâm. - Hic! Huynh ép tôi như vậy, tôi sẽ suy sụp cho huynh xem.

- Người cô nhắc đến không được. Cô hãy suy nghĩ cho kỹ đi. - Suy sụp cho ta xem ư? Ta thích thấy cô suy sụp lắm.

- Biến thái... - Huynh đúng là đồ biến thái mà! Oa oa oa!

Lần này thì nàng nghĩ sao đã nói vậy.

- Hừ! - Hừ một tiếng.

Lần này, hẳn cũng không “miệng thật lòng không thật” nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 28: Đạo kỹ viện u? Cẩn thận “vợ trước” bám theo đấy!

Trải qua một đêm “hồng đỏ vượt tường”, chủ tớ nhà họ Long đúng là phát điên lên rồi. Tuy không biết rốt cuộc, ai bức ai phát điên nhưng họ đều ngằm làm cho kẻ hãP trong Long phủ phát điên.

Giả quân gia nhìn giá sách trong thư phòng của Long Hiểu Át bắt đầu chất đống tập danh sách và lý lịch của những người đàn ông chưa vợ trong vòng trăm dặm quanh đó mà nước mắt tuôn rơi, vô cùng tuyệt vọng. Còn Tiểu Đình lại tìm thấy dưới gối của tiểu thư nhà mình cuốn sách không thể ngờ đến: Bàn tính - Đại pháp nhập môn, mà thét lên kinh hãi.

Người người trong Long phủ đều hoang mang lo sợ, hận không có chỗ mà chui. Long đại đương gia luôn ngược đãi tiểu thư nhà mình bỗng nhiên muốn gả chồng cho nàng, đưa nàng đi tìm ngôi nhà hạnh phúc. Còn tiểu thư từ nhỏ đến lớn luôn lẩn tránh sổ sách và bàn tính, chỉ thiếu nước bị Long phu nhân đánh cho kêu trời kêu đất thì lại bắt đầu nghiên cứu, học dùng bàn tính.

Chỉ có một người hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi cách suy nghĩ và hành động kỳ lạ của hai người đó, ấy chính là Long Tiểu Bính.

Hắn mang từng tập, từng tập lý lịch những người đàn ông chưa vợ đến thư phòng của Long đại đương gia. Lát sau, hắn tiếp tục mang một tập nữa vào thư phòng nhưng lại bị chặn ở bên ngoài. Giả quân gia nhìn hắn với ánh mắt dò xét:

- Ta bận rộn từ sáng đến giờ mà chẳng thấy mặt mũi ngươi đâu cả. Ngươi nhiệt tình mai mối giúp tiểu thư thế sao?

- Tôi chỉ giúp đương gia thoát khỏi bẽ khổ thôi.

- Bẽ khổ gì cơ?

- Tiểu thư đấy. Tiểu thư chính là bẽ khổ của đương gia. Cuối cùng, đương gia đã nghĩ thông và quyết định “bẽ khổ vô biên, quay đầu là bờ”. Đáng ra đương gia nên sớm đem cái họa này gả cho người khác rồi. Con gái lấy chồng như bát nước đổ đi, sau này tai họa cũng là chuyện của người khác. - Đây thật là “đổ vạ cho người khác”.

- Đương gia tìm được người hợp ý rồi sao?

- ... - Vẫn chưa. - Hắn đã mang đến bao nhiêu là lý lịch, nếu đã tìm được người hợp ý thì đâu cần hắn phải khổ sở như vậy chứ? Đương gia cái gì cũng tốt! Làm việc thì cần nhắc, sổ sách thì cần thận, nhưng chồng của tiểu thư thì cứ chọn bừa một người là được rồi. Dù sao cũng là gả đi lần hai. Việc gì phải vất vả ngày đêm như vậy chứ? Ngồi ở bàn làm việc cả buổi chẳng hề nhúc nhích, chau mày nhìn, những bản lý lịch lật đi rồi lại lật lại, lật hết bản này đến bản khác. Cứ như đồng lý lịch mà hắn mang đến đều là những kẻ đáng ghét vậy. - Nhưng bao nhiêu người như thế, kiểu gì cũng có một kẻ xui xẻo bị đương gia nhắm phải.

- Cái gì gọi là kẻ xui xẻo? Tiểu thư đã giác ngộ. Ngươi không nghe Đình nha đảP nói, sáng sớm ngày ra đã thấy tiểu thư xem sách bàn tính nhập môn rồi sao?

- Hừ! Ông tin cô ấy sao? Ôm tiểu thuyết bọc bìa da, cái trò đó cô ấy dùng để qua mặt đương gia còn ít sao? - Thảo nào đương gia lại chẳng hề có động tĩnh gì, chẳng hề có chút cảm động trước sự tiến bộ của tiểu thư. - Tôi không đứng đây tán gẫu với ông nữa. Đương gia sắp ra ngoài đi xem xét trà quán. Tôi phải theo hầu đây.

Thật không hiểu nổi đương gia nghĩ thế nào nữa? Bao nhiêu năm đều lo mở rộng làm ăn nhưng lần này bỗng nhiên lại thu quân rút tướng. Dường như người vội mua thêm nhà, sắm sửa thêm sản nghiệp, mỗi vụ làm ăn rõ ràng có tiền có thực lực nhưng lại từ chối, chỉ muốn an nhàn ngồi một bên hưởng hoa hồng. Thật không giống cá tính của người chút nào. Có lẽ đã bị tiểu thư làm cho hồ đồ mất rồi. Long đại tiểu thư này không có thực lực gì nhưng nói đến chuyện chọc giận đương gia thì cô ấy đúng là cao thủ số một.

Long Tiểu Bính thờ dài, lắc đầu bẽ chồng giấy tờ đầy cửa thư phòng, bước qua bậc cửa vào phòng.

Đặt tập giấy trên tay xuống bàn, Long Hiểu Át ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Bính đang ôm tập lý lịch tới, nhíu mày. Đáng ghét! Sao vẫn còn nhiều như vậy chứ? Tại sao vẫn chưa tìm được người nào ưng ý cả? Hắn vốn cho rằng chọn đối tượng để Long Tiểu Hoa lấy làm chồng vốn không phải chuyện gì khó. Vậy mà rốt cuộc nàng có gì đặc biệt mà hắn cứ phải chọn lựa kỹ càng như thế chứ? Có người cần nàng đã là may lắm rồi. Nhưng lật tập lý lịch ra, điều kiện hoặc cao hoặc thấp, tính khí dịu dàng hay cứng rắn đều không vừa ý hắn. Tú tài vô dụng, võ phu thấp kém... Đủ rồi. Bây giờ Long Hiểu Át đã hiểu câu nói “có chọn thế nào cũng không thấy ưng, có xem kỹ bao nhiêu cũng chưa thấy tin tưởng” của Lâm viên ngoại rồi. Không chỉ phải lựa chọn mà còn phải xem xét kỹ lưỡng.

- Đặt xuống trước đi. - Long Hiểu Át day day huyết Thái Dương, đẩy chồng giấy tờ trên bàn sang một bên, đứng dậy, vờn người cho giãn gân cốt, liếc nhìn ra ngoài, tiện miệng hỏi: - Đã là giờ nào rồi?

- Thừa đương gia, đến lúc tới trà quán rồi ạ. Đương gia có cần Tiểu Bính đi cùng không?

- Không cần. Ta đã hẹn người cùng đi rồi. Người cứ ở lại phủ đi. - Hắn nói xong, chẳng buồn nhìn tập giấy tờ bừa bộn trên bàn mà đẩy cửa bước ra ngoài, nhưng bỗng nhớ ra điều gì đó, bèn quay lại dặn dò Tiểu Bính: - Không được cho Long Tiểu Hoa ra khỏi cửa đầu đây.

- Đương gia nói cửa nào cơ ạ?

- Cổng lớn nhà họ Long. À, cửa ở tiền đình[1] cũng không cho ra. À không, tốt nhất là nhốt cô ta ở trong phòng, không được đi đâu cả. - Thế này mới là đại tiểu thư không bước ra khỏi cửa chứ? Sao năm xưa hắn không nhẫn tâm như thế. Đối với con khi không chịu hiểu lý lẽ này thì cứ nhốt chặt ở nhà là lựa chọn sáng suốt nhất.

[1] Tiền đình: Đình viện ở trước gian nhà chính.

- Dạ. - Tiểu Bính hắn sẽ đến trông cửa khuê phòng của tiểu thư.

Long Hiểu Át dặn dò xong thì quay người bước ra cửa. Hắn gọi một người hầu đi cùng. Đi qua tiền đình, hắn bước thẳng ra cổng lớn nhưng lại vô tình liếc mắt nhìn cảnh hạnh đáng ghét mà nàng đã cầm đèn qua. Nó đang được cắm trong góc tường gần cổng lớn của Long phủ, sưởi ánh mặt trời, tắm mưa, hấp thụ linh khí trời đất, tinh hoa nhật nguyệt, lớn dần lên, đâm cành nảy lộc.

Hắn nhíu mày, bước đến bên vật tượng trưng cho khát vọng mà Long Tiểu Hoa gửi gắm, không hề thương tiếc đạp xuống dưới chân. Hắn còn dùng chân giẫm nát. Lúc này dù cảnh hạnh đó có khả năng tu luyện thành tinh, thì cũng nát dưới đế giày vải màu đen của hắn.

- Hừ! - Một tiếng oán hận, rồi tiếng bước chân từ sau trụ đá tiền đình vang đến, Long Tiểu Hoa hằm hằm nhìn cảnh hạnh đỏ tuyệt đẹp của mình bị gót giày của Long Hiếp Át giẫm nát. Nàng đau lòng khi nghĩ đến tình yêu mới trồng hôm qua của mình. Nàng nói:

- Huynh đúng là chẳng thay đổi chút nào. Vì Bạch mã hoàng tử, tôi phải làm một người con gái hoàn mỹ biết vào bếp, biết làm sổ sách đấy.

Kết quả mới chỉ một đêm, vật chứng tình yêu vĩ đại của nàng đã bị bà mẹ kế độc ác tiến về Tây Thiên.

Không sao. Lòng quyết tâm của nàng vẫn như ngọn lửa cháy rừng rực trong lồng ngực.

Dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng biết kẻ quái dị đó sao có thể vì nàng muốn gả cho người khác mà phát điên lên được chứ? Hắn mà từ bị dạy nàng làm sổ sách và dùng bàn tính sao? Hắn lại muốn ngăn cản cuộc hôn nhân giữa nàng và Bạch mã hoàng tử thì có. Thật không hiểu nổi Bạch mã hoàng tử đã đắc tội gì với hắn. Nhưng với loại đàn ông hẹp hòi như Long Hiểu Át, cơ hội đắc tội với hắn nhiều chẳng kém cơ hội để nam nữ nhân vật chính trong tiểu thuyết đôi bại lên giường với nhau, và cũng chẳng thiếu gì so với cơ hội để nhân sĩ võ lâm hào sảng, ngao nghể lao xuống vực trong tiểu thuyết võ hiệp, cái này gọi là điều tất yếu!

Nếu hắn đã không chịu dạy thì nàng sẽ lên học. Chẳng qua cũng chỉ là sổ sách làm ăn thôi. Với trí thông minh của nàng, tự học cũng không thành vấn đề. Chỉ là nàng không có hứng thú mà thôi. Bây giờ có động lực rồi, trong thành này sẽ xuất hiện một cô gái tài giỏi.

- Ôi trời! Mình nghĩ quá nhiều rồi. Người đã chạy mất rồi!

Nàng nhìn người bên cạnh cảnh hạnh đỏ đã biến mất thì lập tức lao ra ngoài. Hừ! Cổng lớn không cho nàng qua thì nàng trèo tường. Nàng biết muốn vượt tường mà không có thang thì không được. May mà tối qua nàng đã chuẩn bị trước. Thật đúng là thông minh tuyệt đỉnh!

Trèo lên thang, leo ra ngoài, nàng vô cùng tự hào về trí thông minh của mình, nhưng khi leo lên bờ tường, nàng mới giật nảy người, nhận ra mình thật ngốc. Trong tường có thang nhưng bên ngoài không có ai chuẩn bị thang cho nàng cả. Thế này mà xuống thì mặt nàng sẽ bẹp dí như cái bánh mứt! Nàng vừa mới tự hào về trí thông minh của mình mà phải tụt xuống thang thế này thì thật là mất mặt.

- Người ta nhảy xuống vách núi còn không chết, lẽ nào mình nhảy qua tường lại chết? Mình mà lại ngã chổng vó ư? Thật vô lý, vô lý, vô lý! A a a a!

Do vậy nàng đem theo lời oán thán đó nhảy xuống đất. Mãi sau...

- Mẹ ơi, quay về con sẽ xé nát mấy cuốn tiểu thuyết võ hiệp đó. Thật là quá vô lý mà!

Xoa cái mông đau, nàng còn chưa kịp tập tễnh thì đã vội vàng nấp sau cây lớn ở cổng nhà mình chỉ vì lời oán thán của nàng đã làm cho Long Hiểu Át quay lại nhìn.

- Ngươi có nghe thấy gì không? - Hần hỏi người hầu đi bên cạnh.

- Dạ. Tiểu nhân không nghe thấy gì ạ. - Chỉ nghe thấy tiếng tiểu thư “à a a” rơi từ trên tường xuống thôi. Nhưng khi hần vừa vào phủ, Giả quân gia đã dặn, chuyện của tiểu thư thì đều phải coi như không nghe thấy, không nhìn thấy, không được báo cáo lại với đương gia.

- Vậy là ta nghe nhầm. Hừ! Có kẻ ngốc mới không đi công lớn mà lại nhảy từ trên tường cao như vậy xuống.

Khốn kiếp, nếu không phải tại ngươi nhốt ta thì ta đã không biến thành “kẻ ngốc” đó. Ngươi muốn dạy dỗ ta thành một cô gái dịu dàng nhưng ngươi chỉ có thể đào tạo ra một “kẻ ngốc” mà thôi. Đáng ghét! Đáng ghét! Đáng ghét! Ta cắn chết ngươi!

“Kẻ ngốc” đứng sau thân cây găm vào cây để trút giận. Vì mãi mắng chửi nguyên rủa, nên nàng cũng không để ý rằng, chính bản thân đã tự coi mình là một kẻ ngốc. Nàng thề với lòng sẽ khiến cho việc làm ăn của Long Hiểu Át rồi tung lên. Sau đó sẽ lấy một phu quân tử tế, để hần biết “kẻ ngốc” cũng có người cần. Hừ! Trời ơi, cái mông của nàng vẫn còn rất đau!

Thế mới nói, dù có nằm mơ giữa ban ngày, cũng đừng để mình bị đau mông, nếu không sẽ rơi vào hiện thực bi thảm khiến người ta thất vọng.

Ngẩng đầu lên lê những bước chân nặng trĩu, Long Tiểu Hoa vội vàng bám theo sau Long Hiểu Át. Thực ra, nàng luôn đau đầu vì một điều khó hiểu. Trong sách thường nói, đàn ông làm nghề buôn bán rất thích đến kỹ viện. Nếu như hần đến kỹ viện để trăng hoa thì liệu nàng cái trang làm đàn ông có tốt hơn không?

Nhưng vấn đề mấu chốt không phải là có nên cái trang hay không, mà là nàng đi đâu để có được mấy tờ ngân phiếu đây? Nàng thật sự rất nghèo. Ngày nào cũng bị trừ tiền công nên chẳng để dành được chút tiền riêng nào cả. Xin hần nể tình “vợ trước” ư? Hần nhất định sẽ không giúp đâu. Nàng sẽ rất đáp lòng, tan nát trái tim, đau khổ!

Nói đi nói lại, khi không ở trước mặt nàng, hần có đến kỹ viện không?

Này, bây giờ nàng đi học làm ăn, sao đột nhiên lại trưng bộ mặt đau khổ ra thế này? Dù gì thì bây giờ nàng cũng đang bám theo “chồng trước”, hần có theo người khác hay không thì liên quan gì đến nàng chứ?

- Đương gia, có gì không bình thường ư? - Kẻ hầu thấy hần dừng lại đột ngột, một lần nữa nhìn lại phía sau chủ nhân của mình.

Long Hiểu Át xoay người nói:

- Không có gì. Ta chỉ đột nhiên cảm thấy rất lạnh thôi. - Một người chán ghét việc làm ăn và bàn tính như cô ta, lẽ nào lại hứng thú với việc làm ăn bên ngoài của mình? Nhất định không thể nào!

- ... - Mặt trời đã qua đỉnh đầu mà còn thấy lạnh sao? Thực ra, cơ thể đương gia chẳng hư nhược đến thế. Có lẽ là do tiểu thư đang ở phía sau họ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 29: Đạo quán trà ư? Vợ trước vẫn bám theo sao? Võ Tòng đánh hồ ư? Đó là gì vậy?

Sự thực chứng minh, nam nhân là một đám những kẻ cảm thú lúc nào cũng để ý tới cái thể diện rỗng tuếch, nhưng lại rất ưa những thứ phong hoa tuyết nguyệt[1]. Không phải lần nào bàn chuyện làm ăn, bọn họ cũng cần đến kỹ viện, cái nơi âm thịnh dương suy ấy. Họ ngồi ở trà quán cũng có thể thương lượng, mà đây dường như là một nơi tao nhã, phẩm cách phi phàm, khí chất tuyệt vời. Sau đó họ mới... gọi mấy cô nương giả không rề lên tiếp tục làm những chuyện thương phong bại tục giống ở kỹ viện.

[1] Phong hoa tuyết nguyệt: vốn là bốn đối tượng thường được dùng để miêu tả vẻ đẹp của thiên nhiên trong thơ ca thời xưa. Sau này “Phong hoa tuyết nguyệt” được mở rộng nghĩa, ý chỉ tình yêu nam nữ, khung cảnh lãng mạn.

Thật may cho nàng vì Long Hiểu Át đã bước qua cửa kỹ viện mà vẫn chưa có chút động tĩnh gì. Nàng nghĩ rằng hần còn nghiêm túc hơn những kẻ thú tính kia rất nhiều. Vào lúc quan trọng hần đã vứt bỏ bản tính cảm thú của mình và trở nên ngoan ngoãn. Dù gì hần cũng là người đã có thể tử, dù gì hần cũng là người đàn ông trưởng thành có gia thất, vào những nơi như thế này cũng phải suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều, rất nhiều, rất nhiều về hậu quả của nó, đúng không? Nàng vừa nghĩ thế thì đã thấy “chồng trước” của mình dắt một cô gái rất đáng ghét từ trên lầu đi xuống. Không biết nàng rất ích kỷ sao? Người đàn ông của nàng, dù chỉ là quá khứ, cũng không thể vứt hết tiền đồ đi dạo kỹ viện trước mặt “vợ cũ” như vậy được.

Nhưng trong nháy mắt, nàng theo đến trà quán bên phố, nhìn hần vén rèm bước vào, xoay người đi thẳng lên tầng hai, cười hàn huyên với mấy viên

ngoại. Hắn ung dung ngồi xuống bên chiếc bàn vuông. Trà vẫn chưa được bê lên mà mấy cô nương yếu điệu ca hát là lướt đã xuất hiện.

Mẹ ơi, đây là trà quán, dựa vào cái gì mà những cô nương đó còn lên nhanh hơn cả trà vậy? Thật đúng là treo đầu dê bán thịt chó. Đừng trách nàng đem lòng tiểu nhân để đo dạ quân tử. Cũng chẳng cần phải nói những cô nương đó bán tài hay bán thân vì cô nương vừa tay trong tay với người chồng cũ của nàng ở kỹ viện đã tựa mình vào một người đàn ông khác. Cô ta cũng nhanh thật đấy, bên này vừa mới kêu, từ bên kia cô ta đã lập tức ngã sang. Bây giờ kỹ viện còn cho người ra ngoài phục vụ nữa, tốc độ nhanh đến kinh người. Thật là khiến người ta khó hiểu!

- Long đại đương gia, lâu lắm rồi chàng không đến thăm người ta! - Tay cầm khăn tay, miết trên cây đàn vừa đem tới đặt bên cạnh, cô nương đó kéo mạnh dây đàn một cái, mắt nhìn thẳng xuống đài diễn dưới tầng một, chẳng thèm chú ý đến thái độ của Long Hiểu Át. Xem ra cô ta cũng không có hứng thú bán nghệ cho lắm. Xem ra ai đó đúng là thường xuyên đến kỹ viện rồi. Xem ra đó đúng là một kẻ giẻ rách không đáng một xu.

Long Hiểu Át không nói gì, chỉ đến khi tay áo bị kéo mới liếc mắt nhìn cô nương ngồi bên cạnh mình, rồi lại nhìn mấy viên ngoại, mỗi người ôm một cô nương. Chợt ý thức được tình huống lúc này, hắn nở nụ cười nhìn cô nương đó hỏi:

- Cô nương tên gì? - Lát nữa ở bên nhau mà không biết họ tên là gì để xưng hô.

- ...

Trong nháy mắt, mặt cô nương đó trắng bệch ra, như sắp không chịu nổi, cho đến khi Lâm viên ngoại đứng lên giải thích.

- Ái chà! Ông chủ Long sống giữa cả trăm đóa hoa, có lúc nào để ý đến ai chứ? Tiểu nha đầu cô cũng dám nhắc tên mình trước mặt ông chủ Long sao? Đúng không ông chủ Long?

... Còn sống giữa cả trăm đóa hoa ư? Người đàn ông "ra gì" như vậy mà ông cũng dám gả con gái mình cho hắn sao? Thế gian này có những bậc phụ nẫu vô trách nhiệm như họ nên mới có những cô gái khốn khổ như nàng. Khôn kiếp, hai kẻ con rể và nhạc phụ cùng uống rượu chơi gái. Thế giới này còn đòi bại đến mức nào chứ?

Long Tiểu Hoa nấp sau cái cột gỗ, nhìn những kẻ xấu xa đang hưởng thụ lạc thú. Họ nói chuyện làm ăn và chơi đùa với những cô nương ở đó chứ không về nhà với thê tử của mình, dù sao thôi tắt nến rồi thì có khác biệt gì đâu. Nàng hoàn toàn chẳng hứng thú gì với cuộc sống riêng tư của Mẹ kế hay chuyện hắn có đi dạo kỹ viện chơi gái hay không.

Long Hiểu Át không giải thích gì nhiều với Lâm viên ngoại, hắn chỉ ngẩng đầu nhìn một lượt trà quán và nói:

- Trà quán này chẳng còn mới nữa. Lâm viên ngoại ra giá với tôi cao quá đấy.

Vừa nhắc đến chuyện làm ăn, Lâm viên ngoại lập tức đẩy cô nương trong lòng ra, ngồi xuống cười nói:

- Lâu ngày ông chủ Long không về thành nên không biết. Trà quán này của ta không chỉ bán trà, ngắm cảnh đâu. Ông chủ Long nhìn đài diễn bên kia còn có cô nương đánh đàn thổi sáo. Ngày nào ở đây cũng đều đông nghịt khách. Nếu không phải là ta cố thu xếp một gian tao nhã để mời các vị thì e rằng chẳng còn chỗ nào đâu. Nếu không vì dạo này doanh thu không tốt lắm thì ta cũng không để các vị nhúng tay vào.

- Có thực sự tốt đẹp hay không, phải thử mới biết được. - Long Hiểu Át chỉ cười, buông một câu nhưng trong mắt Long Tiểu Hoa hắn thật hạ lưu, tay ôm cô nương mà còn nói gì là thử qua mới biết. Thật là vô liêm sỉ!

- Ông chủ Long đã nói ra câu này, ta đây có dám ba hoa trước mặt người khác cũng không dám nói quá với ông chủ Long. Trước đây, ta khuyên ông chủ Long mở thêm quán ở kinh thành, ông chủ Long không đồng ý. Ta biết trong chuyện này chắc chắn có điều gì đó. Tin tức mấy ngày nay từ kinh thành truyền đến nói rằng thuế má ở kinh thành đang tăng. Đừng nói là kiếm lợi, bao nhiêu thương nhân đều kêu khổ, lo phải đóng cửa. Ông chủ Long thật tình tường đã kịp thời khuyên nhủ, nếu không thì bây giờ hắn là chẳng thể lấy lại được vốn.

Long Hiểu Át thản nhiên không nói gì, để mặc Lâm viên ngoại tự trách bản thân:

- Thực ra ta định chuyển nhượng luôn quán cho ông chủ Long, gom chút tiền giải quyết vấn đề làm ăn. May mà ông chủ Long không phải hạng người giậu đổ bìm leo, lại giúp ta nghĩ cách giải quyết vấn đề. Ta sao có thể lấy oán báo ơn làm ông chủ Long tổn thất được chứ? Nếu như ông chủ Long có ý với tiểu nữ thì chuyện hôn nhân, chúng ta cũng có thể...

- Lâm viên ngoại, ông đem bản kế ước ra đây cho tôi xem nào.

- Há? - Vừa nhắc đến con gái mình, sao tự nhiên lại...

- Bản kế ước!

- Phải phải phải. - Việc làm ăn quan trọng hơn. Lâm viên ngoại rút bản kế ước ở trong người ra: - Chỉ là ông chủ Long, ông thật sự sẽ như những điều trong bản kế ước này, không động tay vào bất cứ việc gì, chỉ giao ngân lượng cho ta và nhận tiền hoa hồng hằng tháng thôi ư?

- Tôi cũng không phải không quan tâm thứ gì. Tôi muốn kiểm tra sổ sách hằng tháng của ông. - Hắn vừa đọc bản kế ước, vừa trả lời.

- Như vậy có ổn không? Phương diện kinh doanh này...

- Tôi không cần đề ý đến chuyện kinh doanh. Lâm viên ngoại chỉ cần người góp vốn, chia hoa hồng hằng tháng nên tôi phải kiểm tra sổ sách. Nếu thua lỗ thì tôi sẽ không đầu tư một đồng nào nữa. Lỡ cuối cùng vì thua lỗ mà tôi không lấy được chút gì về thì sao?

- Phải phải phải. Chuyện đó không thành vấn đề. Chỉ cần qua được cửa này, chắc chắn sẽ không có tổn thất nào cả. Ta chỉ tò mò là sao bỗng nhiên ông chủ Long lại có hứng thú hưởng an nhàn, chỉ lấy hoa hồng thôi vậy? Ta nghe nói ông chủ Long đã mở thêm được khá nhiều sản nghiệp mà.

- Chỉ là dự phòng thôi. - Hấn không giải thích nhiều, nhìn cô nương đang ôm lấy tay mình mơ màng, lịch thiệp, lạnh lùng nói: - Cô nương buông tay ta ra được chứ? Long mỡ cần lấy đồ.

- Hà... Vâng. - Cô nương đó lập tức buông tay ra. Thấy hấn thò tay vào túi lấy con dấu nhỏ ra, Lâm viên ngoại liền sai người bê hộp mực dấu đỏ lên. Hấn đọc lướt lại bản khế ước rồi đóng dấu.

- Ha ha! Ông chủ Long quả là rộng rãi. Đài diễn này cũng chuẩn bị gần xong rồi. Lát nữa sẽ có vở diễn Võ Tông đánh hổ đặc sắc nhất. Nhất định ông chủ Long phải ở lại xem đấy. - Lâm viên ngoại vừa giới thiệu vừa cầm bản khế ước lên xem và phát hiện ra con dấu có gì đó không bình thường: - Hà? Ông chủ Long... cái này... không đúng rồi.

- Sao lại không đúng?

- Ở đây, sao ở đây con dấu không phải là tên ông chủ Long? Đây chẳng phải là Long Tiểu Hoa... Long Tiểu Hoa sao?

- Là tên thê tử của tôi, có gì không đúng sao?

- ... Nhưng chẳng phải cô ta... - Không phải là hữu danh vô thực sao? Nói thẳng ra là chẳng phải cô ta chỉ như cái bình rỗng thôi sao?

- Long mỡ chỉ dùng tên thê tử để thu mua sản nghiệp, chứ không hề có ý gì khác. Hơn nữa, số ngân lượng này đầu tư vào chỗ Lâm viên ngoại, dù người ký khế ước với ông là ai thì cũng có gì khác nhau đâu. Ông không cần lo Long mỡ sai hẹn.

- Câu... này không sai. Phần hoa hồng đó chẳng phải là...

- Không sao. Dù là ngân lượng của Long phủ thì đứng tên tôi hay Tiểu Hoa cũng thế thôi.

- ... Ha... Ha ha! Ông chủ Long vui là được rồi.

- Chỉ mong sau này, những lúc Long mỡ không có nhà, Lâm viên ngoại đừng lừa gạt thê tử của tôi là tốt rồi.

- O... Chuyện này tuyệt đối không có, tuyệt đối không có đâu. Ha ha ha ha...

- Như thế là tốt nhất, nhưng...

- Ông chủ Long còn có điều gì chỉ giáo?

- Ông có thể bảo cô nương không biết tên tuổi này đứng ra kia một lát không?

- Hà?

- Cô ấy cứ bám lấy cánh tay tôi, mãi lắm!

- ...

Long Tiểu Hoa nép sát vào cột gỗ nhẵn mặt. Nàng không dám chắc chắn điều mình vừa nghe thấy? Long Hiểu Át dùng tên của nàng mua sản nghiệp ư? Không, không, không đâu. Lẽ nào hấn biết nàng không hiểu gì về sổ sách, không hiểu sổ sách thì càng không hiểu chuyện kinh doanh, hấn sợ người khác bắt nạt nàng nên mới giúp nàng mua sản nghiệp để nàng có thể ngồi mát ăn bát vàng, đến chết cũng không lo đói sao? Chắc chắn là hấn vì không muốn chịu trách nhiệm nên mới đẩy cái họa này lên đầu nàng. Lợi lộc về túi hấn còn nàng sẽ phải mang tiếng. Đúng rồi. Chắc chắn hấn có mục đích khác, âm mưu khác, ý đồ khác...

Oa a a a a a! Sao hấn lại dùng tên nàng để mua đồ chứ? Tên nàng nghe hay lắm sao? Hấn lại còn đem con dấu của nàng theo người. Nàng dễ dãi thế sao? Đừng có tỏ ra là quan hệ của họ thân thiết như vậy chứ? Nàng còn phải tái giá mà. Hấn như vậy sẽ khiến tình hình của nàng ngày càng tồi tệ. Làm sao mà nàng có được tương lai tốt đẹp chứ?

Hơn nữa, hấn còn nói khi hấn không có nhà gì gì nữa. Hấn muốn đi đâu? Hấn không định ức hiếp nàng cho đến khi nàng lấy được Bạch mã hoàng tử sao? Nếu vậy, Bạch mã hoàng tử đâu thể thấy được sự đáng thương của nàng nữa.

Đúng rồi. Hấn đang “thương yêu” nàng mà.

Sao nàng lại quên mất chứ? Đúng rồi. Lần này chắc chắn hấn lại dùng thủ đoạn cay độc gì đó để chia rẽ nàng và Bạch mã hoàng tử đây mà. Hấn nghĩ biến nàng thành một người vợ hạnh phúc thì có thể che mờ đôi mắt xám tuyệt đẹp của Bạch mã hoàng tử sao? Hu hu hu! Nàng quyết không thay lòng đổi dạ đâu!

- 1227, cô ngồi đó làm gì thế? Mặt thì ngầy ra, tím đập thành thạch, buồn bực, phẫn nộ, định giả khóc sao? - Nha đầu bê chiếc khay cúi xuống nhìn ai đó đang ngồi xôm sau cái cột với vẻ mặt nghi hoặc.

Long Tiểu Hoa bị châm chọc thì vội ngẩng đầu lên trừng mắt, chớp chớp nói:

- 8... 813, sao cô lại ở đây?

- Đương nhiên là đi làm thuê rồi. Cô trông tôi giống người nhàn rỗi có tiền đến đây uống trà nghe đàn hát lắm sao? - 813 giờ cái khay trà ra trước mặt nàng, nhìn sang căn phòng đang buông rèm, bĩu môi cười nói:

- Cô đi theo dõi đương gia đúng không? Ái chà! Cô đúng là có chết cũng không thừa. Đàn ông ra ngoài làm ăn mà cô cũng ghen sao?

- 813, tôi hỏi cô một câu, cô nhất định phải trả lời cho tôi biết đấy.

- Chuyện gì vậy?

- Trong những cuốn sách mà tôi cho cô mượn đọc, có cuốn nào nói mẹ kế không đối xử tệ với kẻ đáng thương không?

- Không có. Điều đối xử rất tệ. Nhưng đối xử tệ cũng không sao. Dù sao cuối cùng cũng có bạch mã hoàng tử đến ôm cô nương đáng thương lên giường để thương yêu mà.

- ... Tôi không hỏi cô chuyện trên giường.

- Nhưng mỗi lần cô cho tôi mượn sách, cô đều thích thú nói những tình tiết đó rất hay mà. Cô đâu có để ý đến những âm mưu thủ đoạn của các nhân vật.

- ... - Đủ rồi. Hôm nay, nàng về đọc lại những đoạn âm mưu đó là được chứ gì?

- 1227, hình như tôi thấy đương gia đứng dậy chuẩn bị ra ngoài. Cô có cần tránh đi không?

- Há? - Sau tiếng đó, nàng lập tức như con bọ chết nhảy dựng lên.

- Trời ơi! Trốn ở đâu? Trốn ở đâu? 813, cô mau tìm chỗ trốn cho tôi đi. Tôi không thể để hán bắt gặp tôi lên theo dõi hán đi với người phụ nữ khác được. Hán sẽ giết tôi mất. Hán sẽ phạt tôi phải đứng bên bờ tường cả tôi mất thôi.

- Há? Gì cơ? Hình như chuyện đó có liên quan gì đến tôi đâu?

- Cô nghĩ tôi chết rồi thì còn có người cho cô mượn sách đọc sao?

- ...

Long Hiểu Át giờ tay vén rèm đi ra, hơi nhếch mép nhìn chiếc cột gỗ trống không, chỉ còn lại vết răng quen thuộc, rất không đẹp, cũng không hoàn toàn ngay ngắn. Hân hứ một tiếng, ung dung đi xuống cầu thang. Hai bóng người vội vàng lướt qua chân hân. Hân không nhìn rõ nhưng cũng đoán ra phần nào.

Hân dừng bước, đứng trên cầu thang, tay vịn vào cột gỗ, lướt qua trà quán đông người. Đài diễn đó đã được chuẩn bị xong chỉ đợi người lên biểu diễn. Hân thấy hai cái bóng đang nấp phía sau đó động đậy.

- Hân có nhìn lại đằng này không? Có không? Có không? - Vừa run rẩy vừa muốn quay đầu nhưng lại không dám, Long Tiểu Hoa chỉ cảm thấy mình đang nổi da gà. Dù bên cạnh nàng có đông người chen chúc nhưng nàng cũng không hề cảm thấy an toàn. Trực giác mách bảo rằng có một ánh mắt nóng như lửa nhưng lại vô cùng lạnh lẽo đang dõi thẳng, dò xét nàng từ đầu đến chân.

- Chắc là không đâu. Đương gia đang đứng ở cầu thang nhìn đài diễn. Từ trên cao nhìn xuống rất đẹp! Ái chà! 1227, thực ra cô có phát hiện ra là đương gia có phong thái rất uy nghiêm không? Tôi thấy các vương tôn công tử trong kinh thành cũng đều có phong thái đó. - Vừa quý phái lại vừa oai phong. Cô đã tìm được từ miêu tả phong thái đó trong tiểu thuyết.

- Hân là kẻ tà ác thì có. Hân luôn giấu bản chất của mình đằng sau tướng mạo đẹp để đó.

- Hồng rồi. Hình như đương gia đang đi xuống. Cô nấp sau đài diễn đi để tôi tìm cái gì đó che cho cô. - 813 nói rồi đẩy cánh cửa phía sau ra, vội vàng buông rèm xuống.

Tìm thứ gì đó để che, tìm thứ gì đó để che. Lúc này, nàng tìm đâu ra thứ gì đó để che đây. Long Tiểu Hoa gõ trán nhìn đồng gươm đao, đao cụ đầy ở góc tường phía sau đài diễn, rồi lại thấy các diễn viên đang vội vàng hóa trang, họ hoàn toàn chẳng chú ý đến kẻ đáng thương vừa chui ở đâu ra này.

Phía sau nàng vọng lại tiếng bước chân nặng trĩu, mồ hôi trên trán nàng bắt đầu vã ra. Nàng liếc mắt nhìn thấy một bộ hóa trang hình con hổ đặt trên chiếc hòm, liền vội vã mặc bộ đồ đó vào.

Lần này sẽ không có ai nhận ra nàng đâu. Híc híc híc!

Tiếng bước chân đó ngày càng gần hơn. Sau đó, nàng nghe thấy tiếng rèm vén lên, một giọng đàn ông lạ hoắc vang tới:

- Ái chà! Chắc là chuẩn bị xong cả rồi. Lâm viên ngoại nói, hôm nay có vị khách quan trọng, vở kịch này phải diễn cho thật tốt. Đến lúc lên đài rồi. Hôm nay, ai sẽ đóng giả làm hồ đây? Còn không mau đi chuẩn bị đi.

- Trưởng đoàn, thời tiết hôm nay nóng lắm nên chưa có ai chịu chui vào bộ lót hồ đó cả.

- Ai cũng lười như cậu sao? Chẳng phải đã có người nhận rồi đây thôi. Tốt lắm! Tốt lắm!

Vai nàng bị người ta vỗ mạnh.

- Hôm nay diễn cho tốt nhé. Ngồi xuống. Lát nữa, viên ngoại sẽ thưởng cho.

- ... - Thường gì chứ? Bây giờ nàng chỉ cảm thấy quay cuồng, nóng chết người đây này.

- Trưởng đoàn, đến lúc lên đài diễn rồi. - Giọng thúc giục từ phía đài diễn vọng lại: - Võ Tòng đã chuẩn bị xong. Võ Tòng sắp lên đài. Mau gọi người đóng hồ lên đi.

- Được. Đây, cậu còn đứng đó làm gì? Đến lượt cậu lên diễn rồi đây.

Ai lên diễn cơ? Nàng ư? Long Tiểu Hoa sao?

Con hồ chỉ vào mình rồi lắc đầu.

Không được, không được. Nàng chỉ là người qua đường thôi. Tuy thường ngày nàng rất thích gào thét ầm ĩ nhưng nàng hoàn toàn xa lạ với vai diễn này. Hơn nữa nếu bị Võ Tòng đánh thì nàng sẽ mất hết sức lực. Đứng, đứng, đừng đẩy nàng. Chết mất thôi.

- Cậu còn chần chừ gì nữa? Mau lên đi. Mau lên đi.

Tràng vỗ tay vang lên như sấm nổ bên tai. Nàng đã đội cái đầu hồ vào rồi mà vẫn còn nghe rõ như vậy. Ông trời ơi, nàng hoàn toàn không có khả năng diễn xuất. Dù đội cái đầu hồ vào rồi nhưng nàng vẫn thấy ngại chết đi được.

Nhưng dường như không ai để ý đến cảm nhận của nàng.

Rèm được kéo lên, con hồ sẽ bị Võ Tòng đánh chết đang lên đài diễn.

Diễn viên chính là... Long Tiểu Hoa...

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 30: Chương 30: Võ Tòng đánh hồ ư? Sai rồi. Võ Tòng đánh Tiểu Hoa đấy. Híc!

Một diễn viên có thể luống cuống khi đứng trước khán giả đến mức nào, trước đây, Long Tiểu Hoa hoàn toàn không hiểu. Nhưng Long Tiểu Hoa nàng có thể mặt dày vô si đến mức nào, trong lòng nàng đã có đáp án. Đến cả những tình tiết truyện dâm ô, nàng cũng có thể nằm trên giường, vừa ngáp, vừa đọc bằng hết, nhưng mà lần đầu tiên nàng biết có sự xấu hổ, căng thẳng và sự cảm thông tồn tại trong trái tim mình.

Nhưng phát hiện này không hề làm cho nàng cảm thấy vui bởi vì...

Cheng cheng cheng cheng!

Một tràng thanh la vang lên, một con hồ nhảy ra đài diễn, chân đi lảo đảo, hoàn toàn không có chút tiết tấu nào, loạng chạ loạng choạng, chân nam đá chân chiêu, đầu óc con hồ ngơ ngác, dường như nó sợ một núi không thể có hai con hồ, con hồ kia sẽ nhào đến xé xác nó. Cảnh tượng đó có thể khiến khán quan nhăn nhó nhưng điều khiến người ta không thể nhăn nẻi được là...

- Đây là trò gì vậy? - Một vị khán quan ngồi hàng ghế trước dụi mắt, huyých huyých người ngồi uống trà bên cạnh.

- Võ Tòng đánh hồ. Người mặc trang phục hồ lên đài diễn, đương nhiên là con hồ rồi.

- Con hồ nhà cậu đứng bằng hai chân sao?

- Hà? Phụt! - Ngẩng đầu lên nhìn, vị khán quan đó phun ngụm trà trong miệng ra.

- Ái chà! Xem ra việc làm ăn của Lâm viên ngoại đúng là gặp rắc rối. Thế nhưng lại nghĩ ra cái trò này làm tâm điểm để câu khách, vở diễn hôm nay vừa nhìn qua đã thấy không hề tầm thường

- ... Rất sâu sắc.

Con hồ đứng bằng hai chân trên đài diễn chính xác là không tầm thường, nhưng con hồ đứng bằng hai chân này chẳng phải vẫn nên bị Võ Tông thu phục sao? Con hồ đó còn chưa tìm được phương hướng thì bên kia Võ Tông đã hùng hổ nhảy lên đài, muốn bắt nó. Mặc dù tư thế đứng ngẩn người của con hồ quá đẹp nhưng vở diễn vẫn phải tiếp tục.

- Này! Sao cậu lại đứng lên như vậy? - Lại gần con hồ, Võ Tông tốt bụng nhắc nhở con hồ tiến hóa một cách quá đáng đó. Nàng đang là động vật bốn chân, tư thế ung dung này khiến người ta khiếp sợ đấy.

Con hồ bàng hoàng, nhìn chân trước không chạm đất của mình mà ngại ngừng giờ móng vuốt phải gãi gãi sau gáy. Rõ ràng là nàng đã quên thể nào là cầm thú. Nàng sửa, sửa rồi chẳng lẽ lại không được?

Nàng lúc lắc cái đuôi, đang định bò xuống thì Võ Tông bắt đầu thể hiện chiêu võ của mình một cách khoa trương. Nàng bị chàng túm lấy đuôi, quay hai vòng rồi đá cho một cái không quá mạnh cũng không quá nhẹ, vừa đủ cho nàng bay qua một bên.

- Uych! - Nàng nhào về phía trước, sông soài trên mặt đất. Nàng chỉ muốn bỏ chạy nhưng vừa mới đứng lên thì đã bị Võ Tông túm lấy phía sau một cách thô lỗ. Chàng giờ nắm đấm đang định ra đòn.

Long Tiểu Hoa hoa mắt chóng mặt, trời đất quay cuồng, không phân biệt được đông tây nam bắc. Đột nhiên bị kéo, nàng chỉ cảm thấy thân thể mềm nhũn của mình đổ ụp xuống đất như bị rút hết gân cốt. Nàng bò trên mặt đất thở hổn hển, đang định đứng dậy thì lại nhớ ra. Không đứng. Dù sao nàng cũng là một con hồ, chết sớm thì sẽ sớm được siêu sinh. Như thế nàng sẽ nhanh chóng thoát khỏi bể khổ, sớm được về trời, khỏi bị chàng Võ Tông thô lỗ này ngược đãi cả thể xác lẫn tinh thần. Nhân cơ hội Võ Tông còn chưa ra tay thì nàng liền đổ ụp xuống, đầu hàng. Thế này chẳng phải đã thể hiện rõ bản lĩnh của chàng ta rồi sao? Oai phong凛冽, hạ gục một con hồ. Nàng thật là thông minh. Mắt tròn trĩnh, nàng lập tức buông lỏng tứ chi, làm bộ chết thật thê thảm. Võ Tông khua khoáng vài cái rồi đứng ngây người, bàng hoàng, không hề có động tĩnh gì nữa.

Tốt lắm! Con hồ đã chết. Chính nghĩa tất thắng! Võ Tông tráng kiện vạn tuế!

Đây có lẽ là Võ Tông oai phong, mạnh mẽ nhất và con hồ cái dịu dàng nhất trong lịch sử. Thế mới nói, nam nữ kết hợp, làm việc sẽ không mệt mỏi. Có thể thu dọn chưa nhỉ?

- Vỡ kịch hôm nay không đúng. - Trên khán đài vang lên tiếng phản đối.

- Từ lúc con hồ đi bằng hai chân đã không đúng rồi. - Bây giờ mới phát hiện ra không đúng có phải là quá muộn không?

- Tôi thấy con hồ này yếu quá! Sao hình như Võ Tông không vất vả lắm vậy? Nhìn chàng ta kìa.

Nói xong, người đó cổ ý huyệt sáo thật dài.

Bị người ta nói, Võ Tông không vui, cau mày, thì thầm oán trách kẻ đang đội lốt hồ:

- Tất cả là tại cậu đây. Tôi còn chưa đánh thì cậu đã mềm nhũn người ra rồi. Giờ thì tôi đánh gì đây? Hôm nay cậu làm sao thế hả?

- ... - Con hồ nằm trên mặt đất bị trách móc thì lắc đầu phản đối. Huynh thử nghĩ xem, tôi chưa bị đánh đã mềm nhũn người, đổ vật ra rồi. Thật không hồ là Võ Tông đại hiệp oai phong. Thế nên...

Võ Tông đánh bại con hồ xong, đang định chuẩn bị thu dọn rồi dạy cho con hồ đáng chết đó một bài học thì dưới đài diễn, người xem lại xì xào bàn tán. Chàng tự hỏi không hiểu mình diễn xuất như vậy liệu có đắc tội gì với mấy vị quan gia đó. Chỉ thấy vị đại gia đang ngồi uống trà ở hàng ghế đầu đột nhiên hít mạnh một hơi, nước xộc vào cả mũi, chàng mới kinh ngạc ngoái đầu lại nhìn...

- Cậu... cậu... cậu, sao cậu lại đứng dậy? - Chàng chỉ vào cái thì thể đang loạng choạng đứng dậy, tức xì cả khói như thể mình đang phải đôi vai bò ra mặt đất vậy.

- ... - Chẳng phải huynh nói không thể hiện được sức mạnh của huynh sao? Tôi đứng dậy cho huynh thể hiện rõ sức mạnh của mình rồi tôi lại chết. Tôi bất khuất như vậy, huynh đánh chết tôi thì sẽ phô bày được sức mạnh đáng kinh ngạc của huynh, tiện thể còn thể hiện được cả tinh thần bền bỉ dẻo dai. Một công đôi ba việc. Thật đúng là quá hoàn mỹ!

Nghĩ thế, nàng quyết định từ bỏ làm một con hồ dịu dàng mà thể hiện đúng bản chất là một con hồ cái mạnh mẽ ngoan cường.

Do vậy, nàng cố sống cố chết chiến đấu lại lần nữa, Võ Tông cắn răng. Nếu con hồ đã đứng dậy thì không thể không đánh lại lần nữa. Chàng nhào người lao về phía con hồ, đấm đá liên tục về phía nó để thể hiện chính mình. Thế nhưng con hồ vẫn kiên trì không chịu khuất phục, ngoan cường đứng

lên, giờ móng vuốt ra, bộ dạng quyết không chịu thua.

Võ Tòng tròn tròn mắt, lao đến tiếp tục đấm đá...

Chúa tể muôn loài không chịu thua, lại bò dậy, trừng mắt nhìn Võ Tòng. Nhân vật chính không chịu thua vì trong từ điển của họ không có từ "chết". Đánh không chết, đấm không chết, rơi xuống vực cũng không chết, mẹ kế ức hiếp càng không chết. Nàng không sợ mẹ kế thì sợ gì một Võ Tòng đã khiến nàng tức giận chứ?

- Hay lắm!

- Hồ ơi, cố lên!

- Đánh đi!

- Đánh bại Võ Tòng đi! Lão gia sẽ có thưởng!

- Những người ở hàng sau đừng chen lên nữa. Lâm viên ngoại, hôm nay để hai người bọn họ diễn hết buổi đi.

Thấy chưa, những khán quan ở dưới hâm mộ nàng, cổ vũ cho nàng. Thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Hôm nay nàng sẽ tạo nên truyền kỳ con hổ đánh bại Võ Tòng. Hồ sợ Võ Tòng ư? Đó chỉ là tin đồn thôi.

Cảm ơn các vị hương thân phụ lão đã ủng hộ, nhất định Long Tiểu Hoa nàng sẽ không phụ sự kỳ vọng của mọi người.

- Cậu đã thôi đi được chưa vậy? Sao tôi đánh mà cậu không chịu chết thế? - Võ Tòng thét lên. Có lẽ đây là điều ám ức nhất trong cuộc đời làm Võ Tòng của chàng.

- Nhân vật chính không thể chết được. - Con hổ tự nhiên lên tiếng.

- Ai bảo cậu, cậu là nhân vật chính chứ? - Rõ ràng là nàng đã nhầm, rốt cuộc nhân vật chính trong vở kịch Võ Tòng đánh hổ là ai?

- Sao con người huynh lại khó chiều như vậy chứ? Vừa rồi tôi chết thì huynh bắt tôi đứng lên. Bây giờ tôi không chết thì huynh lại bắt tôi chết. Huynh bảo tôi chết thì tôi phải chết sao? - Con hổ thể hiện sự bất mãn với việc đối xử không công bằng với động vật. Nó lên tiếng nhấn mạnh nguyên tắc quyền bình đẳng.

- Được đấy. Hôm nay, tôi cho cậu đánh lại. Xem tôi cho cậu biết tay đây. - Võ Tòng tức giận, thể hiện sức mạnh. Chàng muốn cho con hổ này một bài học.

Vừa giờ tay lên, Võ Tòng đang định xông tới thì thấy con hổ đó không còn đứng bên cạnh mình nữa mà đang mềm nhũn nằm phoi bụng lên trời.

- Cậu đứng lên cho tôi. Hôm nay, cậu muốn giả chết cũng không được nữa đâu. - Giả chết mà trông chẳng giống chút nào.

- ... Ngày mai hãy đánh tiếp được không? Hôm nay tôi mệt lắm rồi. - Nàng xoay người, kéo cái đuôi hổ bò về phía sau. Kêu gào xong thì nàng cũng kiệt sức, toàn thân mệt mỏi, bụng đói còn cao. Nàng đã cố hết sức để diễn xong. Cho nàng về nhà ăn cơm đi. Nàng năn nỉ đấy...

- ...

- Ha ha ha ha ha ha ha!

Một tràng cười từ dưới đài diễn vang lên như sấm. Võ Tòng đánh hổ chết rồi.

Ở trên lầu, Lâm viên ngoại xem vở kịch Võ Tòng đánh hổ hoàn toàn xa lạ, sắc mặt trắng bệch mà không thể nổi giận, chỉ đành nắm chặt nắm đấm, nở nụ cười kỳ quái, bắm tay vào thành lan can, mắt nhìn không chớp về chỗ Long đại đương gia ngồi.

- Ông chủ Long, chuyện này... Vở kịch hôm nay có vẻ hơi nhầm lẫn. Bình thường, vở kịch này tuyệt đối không... tuyệt đối không như vậy. Tôi bảo đảm đấy...

- Thứ Lâm viên ngoại muốn Long mỡ xem là vở kịch này sao? Đúng là vở kịch hay. - Long Hiểu Át cười, nhếch mép, mắt liếc Lâm viên ngoại đã vã mồ hôi lạnh. Hắn đứng lên thông thả xuống lầu.

- Sao lại lộn xộn thế này. Ta phải đi hỏi tội kẻ đóng vai hổ mới được. - Lâm viên ngoại cho rằng Long Hiểu Át sẽ không tin tưởng trà quán nữa, ông ta vội vàng chạy xuống lầu, chạy thẳng ra sau đài diễn, vén rèm xông vào đang định quát tháo thì thấy kẻ đóng vai hổ đang thờ hờn hờn, người vã mồ hôi, còn chưa quay đầu lại. Ông ta giờ tay gõ đầu kẻ đó.

- Cậu đúng là đồ đáng chết. Cậu muốn làm lại bại việc làm ăn của ta hả? Ta sẽ cho cậu biết tay.

Long Tiểu Hoa vừa xuống đài đã bị hành hung vội quay đầu lại, nhìn Lâm viên ngoại không hiểu, chớp chớp mắt:

- Sao ông lại đánh tôi?

- Hà? Sao lại là cô? Cô không phải là... - Lâm viên ngoại còn đang bàng hoàng thì nghe giọng nam trầm dịu dàng phía sau vọng lại.

- Thường ngày thê tử của tôi ở nhà cũng thích hát kịch. Có lẽ hôm nay đến chỗ Lâm viên ngoại, cảm thấy đài diễn kịch rất đẹp nên không kìm nén được, thành thử đã làm loạn ở đây. Mong Lâm viên ngoại bỏ qua cho.

Không biết từ lúc nào Long Hiểu Át đã đứng ngay sau Lâm viên ngoại. Hắn vén rèm, hơi cúi đầu bước vào phía sau đài diễn, ánh mắt lướt qua Lâm viên ngoại, nhìn chằm chằm vào kẻ đang ôm đầu hoàn toàn không dám ngẩng lên nhìn mình.

- Hoá... Hóa ra là... Long... tiền phu nhân. Ha ha ha ha! Hóa ra tôn tiền phu nhân còn có hứng hát kịch. Điều này... đúng là ta chưa từng nghe nói nên...

- Nàng còn không đến đây với ta. - Long Hiểu Át nhìn người mặc bộ trang phục hồ, giờ tay mỉm cười. Nàng ầm ục nhìn hắn, đành phải đặt móng vuốt hồ vào tay hắn. Hắn nhủ này, nhìn móng vuốt của nàng rồi choàng lấy vai nàng, kéo nàng lại gần mình, ấn vào gáy nàng nói: - Nàng xin lỗi người ta đi.

- ... Tôi... xin lỗi. - Cút đi... lão thương gia dối trá không nghe thấy bên ngoài người ta đang cổ vũ cho nàng sao? Bây giờ ít nhất nàng cũng có người ngưỡng mộ, đối xử với thân tượng của người ta như vậy, cần thận kéo bị đập nát quán đấy.

- Nếu đã là tiền phu nhân... của ông chủ Long... Khà khà! Vậy thì ta cũng không tiện truy cứu nữa.

- Là Long mỗ quản giáo không nghiêm. Sau này, nhất định Long mỗ sẽ quản giáo chặt hơn. - Long Hiểu Át cười khẩy, mắt liếc nhìn cách hóa trang của ai đó, bỗng nhếch mép cười: - Có chuyện này, Long mỗ mong Lâm viên ngoại giúp cho.

- Xin ông chủ Long cứ nói.

- Lâm viên ngoại có thể bán bộ đồ hồ này cho Long mỗ không?

- Hà?

- Vì xem ra thê tử của Long mỗ rất thích. Long mỗ muốn mua tặng cô ấy.

- Nếu ông... ông chủ Long thích thì cứ đem tặng... tặng tiền phu nhân... Khà khà!

- Cảm ơn Lâm viên ngoại. Vậy thì Long mỗ xin cáo từ. - Hắn nói rồi cốc đầu con hồ đứng còn chưa thẳng nói: - Nàng chào người ta đi chứ.

- ... - Long Tiểu Hoa ngẩng đầu nhìn chồng cũ của mình, cắn răng, ai bảo nàng thích bộ trang phục này chứ? Ai bảo mua tặng nàng chứ? Trừ khi là hắn cố ý hại nàng. Hắn chưa bao giờ chịu mua y phục mới cho nàng cả. Hắn chỉ giỏi mắng chửi người khác, mượn cớ chàm chọc nàng làm trò cười cho thiên hạ thôi. Sao trên thế giới lại có loại người tà ác như thế chứ? Đã hại nàng bị người ta đánh rồi mà còn giầy vò tinh thần nàng. Híc! Thật xấu xa! - Xin... cáo từ.

Chào xong, con hồ bị Võ Tông đánh lại rơi vào tay bà mẹ kế. Mẹ kế nắm móng vuốt hồ kéo sai bước ra ngoài. Bên ngoài, mọi người vẫn còn vỗ tay cổ vũ cho nàng. Nhưng nàng hoàn toàn cảm thấy mất mặt. Híc!

- Bộ trang phục này đúng là rất hợp với cô đấy. - Long Hiểu Át dặt tay nàng ra ngoài, hơi quay đầu, mắt lim dim, thần nhiên nói.

- ... - Đã chửi rửa người ta thì làm một lần thôi. - Tôi có thể về nhà một mình trước được không?

Nàng rất muốn nhanh chóng thoát về nhà, ôm lấy chăn mà khóc một trận. À!... Còn phải đi tắm rửa nữa... Hu hu...

- Không được!

- Hà? - Nàng biết hắn còn muốn ngược đãi nàng mà. Hu hu...

- Đến đại phu trước đã.

- Đến đại phu làm gì?

- ... - Hắn nhìn nàng không nói gì, chỉ liếc một lượt từ đầu xuống chân. Bị người ta vừa đánh vừa đá một trận, ai biết có bị thương ở đâu không, đến đại phu đương nhiên là để xem bệnh, lẽ nào là mang thuốc đến cho ông ta? Hung dữ gì chứ?

- ... - Ồ... Hắn muốn đưa nàng đi khám đại phu. Thế mà nàng cứ tưởng hắn đem bán nàng làm thuốc chứ. Trong các loại thuốc liên quan đến hồ, nàng chỉ biết có Hồ Tiên[1]... nhưng hồ cái thì làm gì có thứ đó chứ?

[1] Hồ Tiên: Tên một loại thuốc bổ thận tráng dương trong Đông y, vốn là được làm từ dương vật hồ. Tuy nhiên hồ là loài động vật quý hiếm, nên người ta thường dùng dương vật trâu hoặc các loài động vật khác để thay thế.

- ... - Hắn nhìn thái độ thiếu nghiêm túc của nàng không kìm được giờ tay lên định cho nàng một cái tát.

Nàng vừa thấy hắn giờ tay lên thì lập tức nhắm mắt, rụt đầu, nhưng đợi mãi mà vẫn không thấy bị đánh. Nàng hơi hé mắt ra nhìn, hắn nhẹ nhàng buông

tay xuống bóp nhẹ vào sau gáy nàng.

- Ở bên phải hơi đau một chút thôi.

- Ở đây ư? - Hắn nhú mày, tay bóp mạnh hơn.

- Ái đau đau! Nhẹ tay một chút. Hu hu... Lâm viên ngoại đó vừa đánh mà. Đau quá!

- Đáng đời! - Hắn vừa mắng vừa xoa.

- Híc... Toàn thân đau như. - Nàng như muốn tan ra.

- ... - Hắn lại nhìn nàng, cũng không nói gì, chỉ dặt nàng ra khỏi cổng, lấy ít bạc vụn ra đưa cho người hầu đi cùng.

Một lát sau, một chiếc xe ngựa được đánh đến. Con hổ đau lưng mỏi eo bị Long đại đương gia ném lên xe.

- Thiếu chủ, người đi cả rồi. Thiếu chủ còn nhìn gì chứ? - Bạch Vô Ưu đứng ở gian phòng nhỏ tầng hai trà quán, nhìn Bạch Phong nh đứng bên cửa sổ. Hiếm khi từ kinh thành có tin vui khiến họ hứng thú đến trà quán xem kịch, lại gặp cảnh Long đại đương gia bàn chuyện làm ăn ở gian bên, còn được xem vở kịch đặc biệt như vậy.

- Vô Ưu, ta thật sự chưa từng được gặp báu vật sống này, vở kịch Võ Tòng đánh hổ. Mặc dù bản thân ta... - Nghĩ đến vở kịch đó, hắn vẫn còn cảm thấy buồn cười.

- Bao nhiêu năm nay, thuộc hạ cũng chưa từng thấy thiếu chủ cười vui như vậy. - Cười đến đỏ cả chén trà, lại còn sai người mang ấm trà mới lên. Vừa nghe ca hát đã thấy ở đây nào nhiệt rồi. Thảo nào Long đại đương gia lại cứ rong ruổi bên ngoài cả năm.

- Sao vậy? Thường ngày ta không vui về sao?

- Cười rất giả tạo. - Đánh giá đúng trọng tâm.

- Còn vừa rồi thì sao? - Nàng hồ Tiểu Hoa thú vị khiến hắn cảm thấy rất đáng yêu, không vui sao được? Vì một câu nói của hắn mà thật sự nàng đã theo Long Hiểu Át đi học buôn bán, còn gây nên chuyện như vậy. Nàng thật biết nghe lời hắn. Khả khả!

- Thiếu chủ, phu nhân dặn người tránh xa những bông hoa đã có chủ ra một chút. Nếu không sau này, người lại phải hối hận. - Thiếu chủ vừa cười rất nguy hiểm, bông bột.

- ... - Mẹ ta chỉ nói những điều xấu là linh nghiệm thôi. Đúng là độc mồm độc miệng.

Bạch Phong nh thu lại ánh nhìn, ngồi xuống bên chiếc bàn nhỏ, cầm chén trà lên, hít một hơi thật sâu, nói:

- Hoa đã có chủ là chỉ người đã có gia thất. Bây giờ phu quân cô ấy đã bỏ cô ấy, chẳng lẽ vẫn coi là có chủ sao?

- Thiếu chủ không thấy “chủ” cô ấy vừa dặt cô ấy đi sao? - Ý của phu nhân không chỉ là người đã có chồng mà còn chỉ những bông hoa nhỏ đã có người chăm lo. Kể cả người đó có là con hổ bị Võ Tòng đánh, thì cũng không thể nói sở thích của Long đại đương gia không độc đáo, còn độc đáo hơn cả thiếu chủ cơ.

Bạch Phong nh cười, không đáp lại, chỉ nhấp một hớp trà thơm. Trà thơm trong miệng nhưng bỗng hắn lại nhú mày.

- Thiếu chủ sao thế ạ? Có người ám hại, trong trà có độc ư?

- ...

- Thiếu chủ! - Bạch Vô Ưu hoảng hốt, vội rút cây trâm bạc định thử độc.

Bạch Phong nh nuốt hớp trà trong miệng, xua tay, bảo hắn không cần hoảng hốt:

- Không phải có độc, nhưng...

- Sao thế ạ?

- Bảo họ đổi bình trà khác đi.

- Bình trà này có vấn đề ư? Thiếu chủ!

- Chưa rồi. - Hơi nhú mày, hắn đặt chén trà nhỏ xuống.

- Hả?

- Bình trà này chưa rồi, uống làm sao được?

- ... - Trong lòng thiếu chủ tự thêm vị chưa cho trà sao? Cái miệng độc địa của phu nhân không thể linh nghiệm như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 31: Hả? Bị dụ dỗ? Ai dụ dỗ vậy?

Trên chiếc xe ngựa xóc, không khí thật kỳ quái! Long Tiểu Hoa vẫn chưa cởi bộ trang phục lót hồ ra. Chiếc đuôi hồ lắc lư. Nàng ngồi bên cửa sổ. Thực ra nàng không muốn thay đồ trước mặt "chồng cũ" của mình. Do hấn "thương yêu" nàng một cách quá đáng nên mối quan hệ của họ ngày càng trở nên tồi tệ. Nếu đồn ra ngoài chuyện nàng thay đồ trên xe ngựa trước mặt Long đại đương gia thì thế giới tươi đẹp này sẽ sụp đổ mất.

Nàng đang định giơ móng lên gỡ gãi sau gáy thì người ngồi bên cạnh đã nắm lấy tay nàng.

- Yên nào.

Long Hiểu Át chau mày nhìn cái đầu vừa được đại phu khám cho, một cái đầu bị sưng u mẩy cục. Nêu không phải tóc nàng quá dày che đi thì họ đã sớm phát hiện ra gáy nàng rớm máu rồi. Thế mà cái kẻ không biết sống chết là gì này còn không chịu đi khám. Hấn phải ấn ngồi xuống để đại phu đắp thuốc và băng vải cầm máu cho nàng.

Máu vừa được cầm thì chứng huyết động của nàng liền quay trở lại. Cái móng vuốt hồ không chịu để yên. Lúc nào cũng chọc gây họa.

- Huynh để đại phu quấn băng trên đầu tôi rồi lại thất nơ hình con bướm là có ý gì? - Hấn chê nàng chưa đủ kỳ quái sao? Mặc bộ lót hồ, bị đưa đến phòng khám đã rất mất mặt rồi. Nàng đã nói nàng không sao nhưng hấn lại tỏ ra quá quan tâm đến nàng, còn ấn nàng ngồi lên đùi mình, nhìn đại phu tỏ ý bảo ông ta nhanh lên một chút. Kết quả đại phu đó đã hồ đồ băng bó lung tung. Cuối cùng, khi nàng đứng trước gương thì phát hiện ra băng quấn trên đầu mình kết thành một con bướm bướm màu trắng ở bên phải, đúng đưa trong gió. - Như thế này thật mất mặt! Tôi còn mặt mũi nào gặp người khác đây? Tôi phải gỡ nó xuống.

- Nếu cô biết là xấu thì đã không để như vậy đến trước mặt ta. - Long Hiểu Át liếc nhìn nàng, chẳng hề để ý đến cảm nhận thẩm mỹ của nàng. - Qua mấy ngày sẽ ổn thôi, đừng gỡ nó ra. - Hấn thấy nàng không vui với những thứ thừa thãi trên đầu thì lại dịu giọng an ủi.

- Còn phải qua mấy ngày ư? Lẽ nào tôi phải đội thứ này đi khắp nơi mấy ngày liền sao?

- Ừm.

- Ừm gì chứ? Thế này thì làm sao mà tôi... - Gặp Bạch mã hoàng tử trong bộ dạng xấu xí này được chứ?

- Cô xấu xí thế nào mà ta chẳng từng thấy. Ta không chê cô đâu. Cô lại không nhìn thấy chính mình, bực tức gì chứ? - Cha mẹ không chê con gái xấu. Từ nhỏ đến lớn, hấn cũng không để ý về ngoại của nàng. Nàng là hết làm gì?

- Huynh... - Quả đúng là hấn có ý làm cho nàng trở nên xấu xí. Hấn muốn mượn chuyện này để ngăn cản nàng hẹn hò với Bạch mã hoàng tử sao?

- Lại đây. - Mặt hấn nhăn lại, kéo nàng ngồi xuống bên cạnh mình.

Nàng đang nghĩ hấn sẽ phạt nàng quỳ thì lại cảm thấy hấn luồn tay vào tóc nàng, giọng nói thật dịu dàng:

- Cô đừng động vào vết thương. Chỗ nào ngứa thì bảo ta nhé.

Thật... Thật đáng sợ! Thật... Thật kinh hồn! Thật... Thật kỳ quái! Bạch mã hoàng tử không ở đây. Sao bỗng nhiên hấn lại đối xử với nàng tốt như vậy? Nàng phát hiện ra không phải vết thương của mình ngứa mà là da đầu nàng đang gãi gãi. Hấn, Long Hiểu Át, người chồng cũ chưa từng mua cho nàng lấy một bộ y phục mới, tên Trần Thế Mỹ bỏ vợ chẳng thèm động phòng, còn ép vợ trước của mình phải làm công cho hấn.

Hấn ấn ấn xoa bóp vết thương sau gáy khiến nàng cảm thấy dễ chịu hơn. Nàng ngây người nhìn những đường hoa văn trên chiếc áo choàng của hấn. Xe ngựa chạy nhanh, liên tục xóc nảy, khiến nàng cảm thấy mệt muốn ngủ. Trận đấu trên đài diễn đã làm tiêu hao toàn bộ sức lực của nàng. Bây giờ lại là giờ tốt thiên thời địa lợi nhân hòa để ngủ. Nàng lim dim mắt, ngủ gục trên đùi người chồng cũ.

Long Hiểu Át kéo rèm nhìn ra ngoài cửa sổ. Hấn bỗng cảm thấy đùi mình nặng nặng, liền cúi đầu nhìn kẻ thất nơ con bướm trắng trên đầu đang ngủ ngon lành trong lòng mình. Hấn thở dài, giơ tay định ôm nàng thì cô nương nhỏ bé đó lại đẩy hấn. Hấn buông tay xuống, quay đi không nói gì.

- Tôi đối xử với huynh không tốt, huynh sẽ không đối xử tốt với tôi. Huynh không có động cơ gì khác đấy chứ?... Ồ! Tôi sẽ không mắc lừa huynh đâu.

- ...

- Nếu không thì huynh đã không ép tôi làm tiểu nhị, lại còn trừ tiền công của tôi...

- ... - Sao có thể để cô hình thành thói quen tiêu tiền như rác được. Nữ nhân mà có tiền liền hư hỏng ngay, ta không có nhà, cô sẽ đi đâu để trộm tiền chứ?

- ... Nếu không thì huynh đã không đến mức chẳng mua cho tôi bộ y phục mới nào. Ô! Các tiểu thư đều ăn mặc xinh đẹp hơn tôi...

- ... - Ta không có nhà, cô ăn mặc đẹp làm gì? Mặc cho ai ngắm? Phi! Ngộ nhỡ có kẻ xấu xa nào đó để ý đến thì làm thế nào? Có hai bộ đồ mặc thay đổi là được rồi, cầu kỳ làm gì?

- ... Nếu không thì huynh đã không bỏ tôi, lại còn không thêm động phòng nữa chứ?

- Quý mới đi động phòng với một tiểu cô nương mười một tuổi. - Hắn nói ra câu này mà không hề che giấu. Hắn không phải là loài cầm thú, loại háo sắc. Hơn nữa, rốt cuộc ai mười một tuổi vẫn còn tè dầm chứ? Lại còn dám to mồm không biết xấu hổ nhắc đến chuyện động phòng với hắn. Thật đúng là vô liêm sỉ! Đã biết mình có thói xấu tè dầm, nàng phải tự thấy hắn nên đối xử với nàng thế nào chứ? - Rốt cuộc cô đã ngủ chưa thể?

Bình thường cứ lú la lú lo, khó khăn lắm mới đợi được đến lúc nàng ngủ say. Nàng lại còn nói mơ nữa chứ? Ngủ cũng nói bao nhiêu câu vớ vẩn.

- Không phạt cô, mua y phục mới cho cô, động phòng với cô,... Yêu cầu tìm phu quân của cô đơn giản như vậy sao? - Là yêu cầu rất đơn giản nhưng hắn lại không làm được điều nào cả. Hắn mỉm cười cúi đầu nhìn đôi mắt nhắm nghiền, chiếc xe lắc lư đung đưa cái đầu của Long Tiểu Hoa. Hắn giờ tay đỡ đầu nàng, vòng quanh cổ nàng để nàng không bị lắc. - Loại đàn ông phù hợp tiêu chuẩn đó chẳng giống người biết quan tâm chút nào. Ta thấy còn phải biết ngày ngày để cô ức hiếp, mua tiểu thuyết vớ vẩn cho cô đọc, cùng cô căm ghét mấy thứ bàn tính, số sách, cảm kỳ thi họa, có thời gian thì ra phố làm loạn với cô. Người như thế chắc mới tốt nhỉ?

- Chính huynh chẳng ra sao, lại còn yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác!

- Nếu ta không như vậy thì lấy ai bắt nạt cô, liệu cô có vui không? Hà?

Hắn gầy gầy ngón tay trên trán nàng khiến nàng khó chịu cau mày mím môi. Hắn cũng chẳng quan tâm đến mấy tiếng ậm ừ khó chịu mà cúi người xuống nâng cổ nàng lên, đặt nàng nằm thoải mái trong lòng mình. Chiếc nơ bướm bướm cũng dựng thẳng lên và hơi che mắt nàng. Hắn giờ tay gạt chiếc nơ ra, nhìn khuôn mặt đang bặm môi trên tay mình nói:

- Có xấu đâu. Chẳng phải rất đẹp sao? Ta thấy rất đẹp mà.

Xe ngựa dừng trước cổng Long phủ, Long Tiểu Bình vén rèm đang định mời Long đại đương gia xuống xe thì giật mình há hốc mồm kinh ngạc trước cảnh tượng trước mắt.

Chắc chắn là hắn nhìn nhầm. Đương gia không thể nào nhìn tiểu thư dịu dàng như thế được. Lại còn nhẹ nhàng nâng cổ tiểu thư, đặt tay phía sau gáy tiểu thư, thì thắm những câu vớ vẩn bên tai tiểu thư.

Mấy sợi tóc rủ xuống che hàng mi và khuôn mặt rỗng của đương gia khiến Long Tiểu Bình không nhìn rõ nét mặt thật sự của người mà chỉ cảm thấy môi đương gia kề sát khuôn mặt tiểu thư và run run xúc động. Hắn nhìn trời và cũng không biết nên gọi hay là lặng lẽ rời khỏi xe để đương gia hoàn thành nốt việc tốt. Nhưng đây thật là việc tốt sao? Chắc chắn là tiểu thư lại nghe lời Giả quản gia, dụ dỗ đương gia trên xe ngựa rồi nên mới...

Vừa nghe phía sau có tiếng động, Long Hiểu Át nhếch môi, khẽ mỉm cười với đôi môi vừa được "sủng hạnh" của nàng, rồi quay lại nhìn kẻ hầu thân tín của mình sắp rơi nước mắt.

- Đương... đương gia... tôi... tôi... tôi...

- Suyt...

Nhìn bộ dạng lắp bắp của Long Tiểu Bình, hắn cười gượng ngón tay trở lên môi, mắt neho neho chỉ vào kẻ đang ngủ say sưa trong lòng mình ra hiệu im lặng, ý bảo đây là bí mật của nam nhân bọn họ, chớ để người con gái không biết tốt xấu này hay chuyện mình bị chồng cũ "khinh bạc".

Long Tiểu Bình lập tức hiểu ý, hắn bịt miệng lại, mặt đỏ ửng, khẽ gật đầu. Hắn sẽ không nói đâu, có chết cũng không nói. Đương gia nhân lúc tiểu thư ngủ say mà dịu dàng như nước chảy, lại còn hôn tiểu thư nữa chứ. Vì hạnh phúc cả đời của đương gia, hắn sẽ đem bí mật này xuống mồ.

Đây là một sự hiểu lầm, sự trùng hợp, sự cố, tai nạn, ác mộng!!!

Cơ thể Long Tiểu Hoa được nhấc bổng lên bế qua đại sảnh về phòng, nhẹ nhàng đặt lên chiếc giường của nàng. Tiểu Đình được gọi đến thay đồ cho nàng. Nàng nằm im để mặc Tiểu Đình thu xếp mọi thứ. Đến khi tiếng bước chân nặng nề kèm theo tiếng mở cửa, rồi tiếng đóng cửa vang lên, nàng mới hé mắt liếc nhìn, đầu nàng hơi hơi ghé sang để chắc chắn rằng trong phòng chỉ có Tiểu Đình và không còn ai khác, sau đó...

Nàng nhảy từ trên giường xuống đất khiến Tiểu Đình giật mình sợ hãi ngồi phịch xuống. Nàng không nói gì, chạy ngay đến bàn trang điểm, tháo bỏ móng vuốt hổ trước ánh nhìn kinh ngạc và cái miệng há hốc kia.

- Tiểu thư không ngủ à? –Tiểu Đinh lồm cồm bò dậy bước đến bên nàng.

- ...

- Đương gia vừa bế tiểu thư vào. Tiểu thư làm nũng ư?

- ...

- Tiểu thư, sao tiểu thư lại sờ môi và lại đỏ mặt như vậy?

- ... Tiểu Đinh, nếu không may chạm vào môi đến hai người đàn ông thì có phải là dâm đảng không?

- Là dâm đảng! Liệt nữ không lấy hai chồng mà.

- ...

- Sao tiểu thư lại nhìn em như vậy? Em có mắc tiểu thư dâm đảng đâu.

- Ta nói không may, không may ấy. Nếu không phải là người con gái đó cam tâm tình nguyện...

- Nữ nhi ấy à, thích mà còn ra vẻ cự tuyệt. Thực ra trong lòng họ muốn chết đi được mà ngoài mặt vẫn tỏ vẻ cự tuyệt. Rõ ràng là rất thích nhưng vẫn cố tỏ ra kinh ngạc không biết nam nhân có cảm thấy điều đó không? Lại còn thích ngã vào lòng nam nhân ra điều đáng thương nữa chứ. Ghét nhất là giả vờ ngủ để đợi người ta thơm trộm. - Tiểu Đinh giận dữ nói xong, nhìn ánh mắt do dự của Long Tiểu Hoa: - Chẳng phải những điều này đều là do tiểu thư nói với Tiểu Đinh sao?

- Hóa ra ta đã nói những câu như vậy.

- Tiểu Đinh cảm thấy tiểu thư nói rất đúng. Loại nữ nhân như vậy đúng là rất đáng ghét!

- ... Híc... Ta xin em. Em đừng ghét loại đàn bà con gái như vậy có được không? - Cảm giác không cẩn thận đã biến mình thành kẻ đáng ghét thật là ảm ức. Nàng mà dâm đảng và vô liêm sỉ như vậy sao?

- Trước tiên không cần quan tâm đến loại nữ nhân dâm đảng vô liêm sỉ đó vội. Tiểu thư, tiểu thư chẳng phải lên đi theo đương gia học cách làm ăn buôn bán sao? Sao lại trở về trong tình trạng như thế này?

- ... Em đừng nhắc đến nữa. - Nàng giơ tay chỉ lên chiếc nơ bướm bướm trên đầu mình, bộ lót hồ trên người và cả cái đuôi hồ phía sau nữa mà chẳng muốn giải thích thêm về chuyện mất mặt này. Sau đó, nàng chỉ tiếp tục nhìn vào gương sờ sờ đôi môi của mình.

Chết mất thôi! Sao chuyện này có thể phát triển đến mức thành ra như vậy? Nàng không nên cảm thấy thoải mái yên tâm ngủ trên đùi hắn. Nàng nên mở mắt ra, lùi lại khi cảm giác có cái bóng đen và đôi môi đang kề sát, nhưng mở mắt ra thì nàng sẽ nói gì? "Môi huynh muốn chạm vào tôi sao?", "Huynh là mẹ kế. Huynh không thể chạm vào tôi được. Chẳng phải huynh chỉ ức hiếp, ngược đãi tôi sao?", hay là "Bây giờ tôi đang rất xấu. Đừng động vào tôi. Đợi tôi tắm rửa, thay y phục, chải lại tóc rồi hãy..."???

Á á á á á! Đây không phải là điểm chính. Mẹ ơi, sao nghe những từ này giống như lời mời chào mà nàng ghê tởm nhất thế nhỉ? Có cuốn tiểu thuyết nào giải thích được tình trạng bây giờ của nàng không? Kẻ đáng thương bị mẹ kế của mình ngược đãi suốt một thời gian dài, giờ lại bị hôn mà không biết nên phản ứng thế nào. Rốt cuộc hắn có ý đồ gì? Lẽ nào vì thấy nàng tự ngược đãi mình nên hắn mới tỏ ra thương xót nàng một chút?

- Tiểu thư bò lên giường tìm cái gì thế ạ?

- Tìm đáp án để xử lý mối quan hệ quái dị giữa những đôi nam nữ không bình thường.

- Nhưng đầu giường chỉ có đồng tiểu thuyết vợ vắn của tiểu thư thôi.

- Trong tiểu thuyết đó mới có đáp án ta cần. - Nàng vò lấy một cuốn sách rồi bắt đầu lật lung tung, nhủ mày: - Đây là cái gì vậy? Bản tính toàn tập ư? Tiểu Đinh, mấy cuốn tiểu thuyết yêu quý của ta đâu rồi? Haizzz! Sao cuốn này cũng là... cái gì mà Một trăm con đường kinh doanh thế này? Đây là cái gì với cái gì thế?

- Ôi... Tiểu thư không nhớ hôm nay tiểu thư đã nhân lúc đương gia không có nhà, vào thư phòng của đương gia lấy mấy cuốn sách giúp mình trở thành người phụ nữ giỏi làm ăn buôn bán sao?

- Ô! Là ta bảo em mang chúng về phòng. - Nàng gãi đầu nhìn cuốn sách trên tay. Xi! Mấy cuốn sách vớ vẩn! Chẳng có gì đáng xem cả: - Vậy mấy cuốn tiểu thuyết của ta đâu?

- ... Chúng đã được xếp ngăn nắp trong thư phòng của đương gia rồi ạ.

- Ủm! Ta biết rồi. - Kẻ đó thích cái gì cũng phải để ngăn nắp, có hàng có lối. Để lung tung không theo thứ tự hắn sắp xếp thì hắn sẽ cau mày giận dữ.

- Giá sách cũng rất ngăn nắp ạ.

- Em nói điếm chính đi.

- Điếm chính là em đã rút mấy cuốn sách trên giá mà không có những cuốn khác để vào. Như vậy rõ ràng là bị thiếu hụt. Thế nên em đã rất thông minh lấy mấy cuốn sách ở đây của tiểu thư xếp vào chỗ trống đó. Như vậy, chắc chắn đương gia sẽ không phát hiện ra là mình bị thiếu mấy cuốn sách.

-Ồ ờ! Tiểu Đình, em rất thông minh. Được đấy, được đấy. Nếu thiếu cuốn sách nào thì con mắt cú vọ của hần sẽ phát hiện ra và hần sẽ nổi giận ngay. - Trong phòng nàng đây những cuốn sách lấy từ thư phòng của Mẹ kể về. Nàng xem cũng chẳng buồn xem: Điều răn nhi nữ, Liệt nữ truyện... Dem mấy cuốn sách đó trả về thư phòng của Mẹ kể để hần thưởng thức liệt nữ mà hần thích đi.

- Đúng thế. Em cũng thấy em rất nhanh trí đã nghĩ ra được cách hay như vậy. Chỉ tiếc là em chưa xem xong những cuốn tiểu thuyết mới đó thì đã phải đem chúng đi rồi. Sớm biết thế này thì em đã đổi lấy một quyển.

- Hả?

- Tiểu thư!

- Em nói em nhét cuốn tiểu thuyết cha con loạn luân ta xem tối qua vào thư phòng của Mẹ kể ư?

- Có... có gì không ổn ạ?

- ... - Thật đúng là ta chỉ muốn giết chết em thôi. Tiểu Đình... đầu óc em thông minh quá! Rốt cuộc là nó được cấu tạo bằng loại tế bào thần kinh chậm chạp nào vậy?

- Tiểu thư, Tiểu Đình báo với tiểu thư một tin nữa. Hình như đương gia thật sự muốn chọn phu quân cho tiểu thư đấy. Em thấy có rất nhiều lý lịch của những người đàn ông chưa vợ được xếp trên bàn của đương gia.

- ... - Bây giờ không còn thời gian nghiên cứu cái đầu của nha đầu Tiểu Đình này nữa. Nàng rất muốn biết trong đầu bà mẹ kế nhà mình đang nghĩ gì? Đang chuẩn bị gả chồng cho nàng mà vẫn có thể hôn nàng sao?

Có người lảng vảng vào phòng của hần. Đây là điều đầu tiên Long Hiểu Át nhận ra khi quay về thư phòng. Hần có thói quen nhìn lướt một lượt quanh thư phòng, lim dim nhìn giá sách, ngón tay hần lướt qua những cuốn sách được dựng ngay ngắn. Cuối cùng, ngón tay hần dừng lại ở một cuốn rất lạ. Hần rút cuốn sách xuống, cầm trên tay trái, lướt xem tên sách, cau mày, bấm mũi, sai bước về phía chiếc bàn. Hần gạt đồng lý lịch trên bàn sang một bên, bắt đầu nghiên cứu cuốn tiểu thuyết mới xuất hiện ở thư phòng của mình.

Lại một lần nữa cau mày nhìn chăm chăm vào tên cuốn sách đó, lông mày hần giật giật. Hần chưa bao giờ thấy tên cuốn sách nào lại khó nghe và có hàm ý quái dị như vậy. Hơn nữa cái tên đó cũng cực kỳ xa lạ, tạo ác cảm tội lỗi: Cha làm xằng quá.

Không phải chỉ hôn một cái sao? Đây cũng coi là làm xằng ư? Không thể thân thiết một chút với người mình chăm sóc nuôi dạy sao? Tại sao lại có loại sách tạo cảm giác như bị người ta chỉ vào mũi mà chửi thế này? Chẳng lẽ ám chỉ việc tự trông coi, tự ăn cắp sao?

Một tiếng hừ lạnh lùng, hần nâng tay áo lật cái bìa da màu xanh lam. Hần muốn xem cha của người khác có thể làm xằng đến mức nào?

Bạn đang đọc truyện *Khách Điếm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 32: Cha làm xằng quá!

Hần không hề biết rằng người mình nuôi dưỡng lại hấp dẫn đến như vậy. Điều này thôi thúc hần không cần phải khách sáo với cô. Dù cô có là đứa con gái do một tay hần chăm nom hay không? Dù hần có phải là người cha mà con gái luôn tôn kính hay không?

Cô không hiểu chuyện, hần chỉ cần dỗ cô rằng đó là chuyện tốt. Đợi cảm giác cảm thú ngấm sâu vào lồng ngực, hần như con ngựa hoang bắt đầu lao vào cô.

...

Không thể xem tiếp được nữa. Rốt cuộc phải là kẻ điên thế nào mới có thể viết ra những thứ sách dung tục không chịu đựng nổi như thế? Long Hiểu Át day day Thái Dương, dựng đứng lông mày, dường như chỉ cố hết sức gập cuốn sách đó lại mà không phải là ném nó vào tường, quăng xuống đất rồi giẫm nát nó.

Cha làm xằng quá.

Hừ! Đúng là cái tên sát với nội dung của cuốn sách. Đúng là làm xằng mà. Loại cảm thú sẵn sàng hại cả con gái mình đâu có giống một người cha.

Hắn hoàn toàn không thấy giận mình hay lo lắng về mình chút nào. Hắn hoàn toàn không đồng tình với người cha cảm thú trong truyện. Đoạn người cha cảm thú “cũng” muốn đánh bại vị hôn phu tương lai của “con gái” mình chỉ ngẫu nhiên trùng hợp với suy nghĩ của hắn, hắn tuyệt đối không thừa nhận bản thân mình lại có cái thứ dục vọng thấp hèn như người cha kia, hắn cũng chưa từng có ý định ép người ta xuống giường như tên cảm thú đó. Đối với một cô nhóc còn tè dầm, hắn có thể nghĩ ra những thứ gì chứ? Hơn nữa, sao hắn có thể bắt nạt một kẻ không hiểu chuyện? Hừ, đúng là kẻ cũng chẳng hết cái sự “tinh thông” của nàng, có mở đầu nàng ra thì cũng chỉ thấy có đồ ăn là đồ ăn, không thì chỉ còn có dâm thư mà thôi.

Nếu hắn đối xử với nàng như trong sách thì liệu nàng có há miệng tròn mắt hỏi hắn là có phải bị chú ngựa Bôn Tiêu đạp trúng đầu không?

Điều này không khiến hắn nổi giận. Điều khiến hắn không thể nhẫn nại được chính là kẻ đáng chết nào đó lại viết thêm hàng chữ kinh tởm ở trang cuối cùng của cuốn sách:

Đầu tháng sau, tiếp nối cuốn “Cha làm xằng quá” là cuốn “Cha, người ta muốn”. Nhớ tìm mua nhé. Long Tiểu Hoa, không được quên đâu đấy. Thích chết đi được!

Dường như hắn có thể nghe thấy tiếng cười quái dị chói tai khi nàng viết những dòng chữ đó. Hắn hít một hơi thật sâu. Nhân lúc hắn không có nhà, ngày nào nàng cũng ở trong phòng găm nhăm mấy cuốn tiểu thuyết vớ vẩn, lại còn dám tỏ ra thích loại sách viết về loài cảm thú ấy trước mặt hắn nữa. Ngoài chuyện hắn chưa ép nàng nằm ra giường thì hắn chăm nom nàng có điểm gì không bằng người cha cảm thú này? Sau bạch mã lại là cảm thú. Sao nàng không có hứng thú như người bình thường. Sở thích của nàng là loại nam nhân như vậy sao?

Xem ra tối nay, nàng không cần ăn cơm nữa rồi. Nên phạt nàng quỳ ở từ đường, trước linh vị của mẹ nàng để hối lỗi về những điều mình đã làm mất mặt tổ tông.

- Huynh nói huynh muốn mua cuốn Cha, người ta muốn tặng tôi sao?

Hắn đang định trừng phạt nàng thì tiếng Long Tiểu Hoa không biết sống chết từ ngoài cửa vọng vào. Miệng còn trực tiếp nói tên cuốn sách mà vì nó, hắn chỉ muốn bóp chết nàng:

- Long Nhi, nếu muội có thể học thuộc cách sử dụng bàn tính thì đừng nói là một bộ mà đến mười bộ ta cũng có thể mua cho muội.

Giọng Bạch Phong Ninh vừa châm chọc vừa nhạo báng vang lên bên tai hắn. Hắn lập tức đứng lên bước ra ngoài cửa.

- Thực sự huynh có thể lấy được bút tích của vị nhân sĩ viết cuốn đó để tặng tôi sao?

- Long Nhi, ta đã gặt muội bao giờ chưa?

- Tuyệt quá! Có được bút tích của người ta rồi. Tôi thích nhất là tiểu thuyết của ông ấy. Tôi cũng thích cả cuốn Sói cười ngựa bạch đến của ông ấy nữa.

- Long Nhi có sở thích chọn sách khá giống ta. Ta rất thích những cuốn đại loại như Nương tử không chịu cảnh góa bụa.

- Đúng, đúng. Tôi cũng thích cuốn truyện đó. Nhân vật nam chính đối xử với quả phụ đó rất tận tình. Hóa ra hai chúng ta đều thích những cuốn tiểu thuyết như vậy. Thật đúng là có duyên...

Cạch!

Tiếng Long Hiểu Át mở cửa cắt đứt từ “duyên phận”, tách ánh mắt gần gũi của hai người ra xa. Chỉ thấy Long Tiểu Hoa vừa nhanh như chớp rút tay lại tránh khỏi bàn tay của Bạch Phong Ninh. Xem ra bọn họ vốn đang định diễn cảnh hội ngộ tri âm dạt dào cảm xúc, nhưng vì cánh cửa mở quá mạnh nên hai bóng lưng vội quay đi như để che dấu điều gì đó, và hành động của Bạch Phong Ninh cũng bị dở dang.

Nụ cười nhẹ nhàng, cánh tay giờ lên vẫn chưa kịp tóm lấy tay của kẻ “hạnh đồ vượt tường” thì đã hụt hẫng trong không khí. Hắn cũng không ngại ngừng, thu tay lại phẩy chiếc quạt giấy che trước ngực, nhẹ nhàng hóa giải cảnh tượng không được quang minh chính đại này, như chẳng hề bị người ta bắt gặp đang làm chuyện xấu. Hắn cúi chào Long Hiểu Át:

- Long huynh!

Huynh cái đầu hắn đó. Loại người mà đến nguyên tắc cơ bản là không được ve vãn vợ của huynh đệ mình mà cũng không biết, xưng huynh gọi đệ với hắn, chỉ bằng tự kiếm cái sừng cắm lên đầu mình cho xong!

Cảnh tượng che đậy thái quá trước mắt khiến Long Hiểu Át phải cười lạnh một cái. Ở ngay trước mắt hắn mà cũng dám yêu đương vụng trộm? Lại còn vụng trộm một cách khoa trương lộ liễu như vậy, chính xác là cố tình để cho hắn nhìn thấy. Hừ! Thật không hổ danh là nhóm hai người hứng thú với đồng dâm thư!

- Huynh đến đây làm gì?

Khẩu khí chẳng hề chào đón, cộng thêm thái độ lúc này, có thể giải thích câu nói ấy là: “Gặp rồi thì mau biến đi!”.

- Hôm nay, ta đến đúng là khách không mời. - Bạch Phong Ninh nói.

- ... - Trong từ điển của Long Hiểu Át, “khách không mời” và “mặt dày vô sỉ” chẳng có gì khác nhau cả.

- Nghe nói Long huynh muốn thu xếp cuộc sống sau này cho phu nhân trước của mình, Bạch mỗ cảm thấy bản thân có thể gánh vác được. Bạch mỗ lại chưa có thể từ nên cũng muốn đến thử xem. Mong là Long huynh. . .

Bạch Phong Ninh vẫn chưa nói hết câu thì đã thấy thái độ của Long Hiểu Át chẳng hề vui chút nào. Long Hiểu Át trừng mắt hướng về phía “cảnh hạnh đồ” đang lén lút lút lút đứng ở cửa phòng, hai tay khoanh trước ngực, giận dữ nói:

- Ai cho cô đến đây? Cô nhàn rồi lắm sao?

- Tôi... Tôi... - Cảnh hạnh đồ bị quát, bắt đầu nhích dần về phía Hoàng tử bạch mã, chỉ mong thoát khỏi ánh mắt lạnh lùng của Mẹ kế.

- Đứng yên. Không được nhúc nhích!

- Ồ!

- Bây giờ thì xoay người đi về phòng cô, đem cuốn Điều răn nhi nữ đến đây. Cô sẽ chép phạt cho ta cô hiểu thế nào là “Luân thường đạo lý”, thế nào là “Lễ nghĩa liêm sỉ”, thế nào là “Gái chính chuyên không lấy hai chồng”.

- Hả? - Thế thì nàng sẽ phải chép phạt cả đời sao? Bị hai người đàn ông hôn hại nàng không thể chính chuyên một chồng được nữa rồi. Lễ nào mục đích hấn hôn nàng là như vậy? Đừng mà. Phương thức ngược đãi này đúng là rất tàn nhẫn đối với nàng.

- Còn không mau đi đi! - Hấn dùng đôi môi đã từng hôn nàng phát ra mệnh lệnh lạnh lùng và tàn khốc.

- ... Ồ... - Nàng ám ức nhìn Bạch mã hoàng tử. Lần này thì hoàng tử của nàng thấy rõ rồi nhé. Khi không có chàng, nàng luôn bị ngược đãi như vậy. Còn nữa, chàng đừng quên lấy bút tích của vị nhân sĩ viết cuốn tiểu thuyết kia cho nàng đấy. Nàng chớp mắt ra hiệu.

Bạch Phong Ninh nhếch môi đáp lại ám hiệu của nàng, đầu hơi nghiêng nghiêng tỏ ý nàng hãy học xong cách sử dụng bàn tính, hấn sẽ đến đón nàng. Kẻ đáng thương tung tẩy chạy về phòng chịu sự giày vò của cuốn Điều răn nhi nữ, ánh mắt vẫn hy vọng được giải phóng.

Bạch Phong Ninh cười lạnh lùng không nói gì, chỉ nhìn theo chiếc nơ bướm đang đập chồn trên đầu nàng. Ừm, nói đến mấy cuốn tiểu thuyết là dường như nàng hoàn toàn quên mất đầu mình đang bị thương, cũng chẳng hề quan tâm đến hình tượng của mình khi đội cánh bướm đó trước mặt hấn. Thật là quá siêu phàm! Lại còn hoàn toàn không để ý đến hấn nữa chứ? Cảnh hạnh đồ này không dễ hái chút nào. Nó đã cắm rễ sâu vào lòng phú, không chịu đi theo hấn nữa rồi.

- Nhìn đủ chưa? - Long Hiểu Át dựa vào bên cửa, giọng trầm trầm, cảnh cáo kẻ đang chú ý vào người vợ cũ của mình, cảnh cáo kẻ không biết liêm sỉ là gì, đừng có to gan định lấy đồ của người khác một cách trắng trợn như vậy.

- Huynh đã muốn gả cô ấy đi thì sao còn ngăn cản ta làm gì? - Bạch phong Ninh cười phe phẩy quạt, giọng điệu ngọt ngào châm chọc ai đó.

- Trong lòng huynh nghĩ thế nào, huynh và ta đều rõ. - Long Hiểu Át nhìn hấn, đầy vẻ khinh bỉ, thật sự không thể chịu nổi kẻ này: - Ta đã nói không cần huynh nhiều chuyện.

- Huynh lời thôi rườm rà như vậy, ta thấy không vừa mắt mà thôi.

- Nếu vậy thì huynh cứ việc nhắm mắt vào. - Để hấn bớt phải phiền lòng khi thấy kẻ này qua lại với nàng.

- Để cô ấy đi cùng ta không được sao? Như vậy những ngày sau này của huynh sẽ thay đổi. Ít nhất cũng đỡ phải gặp mặt.

- ... - Long Hiểu Át liếc nhìn Bạch Phong Ninh: - Đi với ai cũng không thể đi với huynh!

Nói xong, hấn xoay người bước vào thư phòng để mặc Bạch phong Ninh bước vào theo, đóng cửa lại.

- Chà! Huynh ra dáng nhạc phụ rồi đấy. - Bạch Phong Ninh nhìn những cuốn sách xếp trên giá: - Có điều những cuốn sách này khiến người ta... - Cảm thấy lo lắng.

- ...

- Ta không muốn nói nhiều đến những chuyện khác. Huynh nói thực đi. Huynh còn muốn ta phải đợi bao lâu nữa. - Bạch Phong Ninh cười, hỏi trực tiếp.

- ...

- Ta và huynh đều biết tình hình trong kinh thành. Nếu huynh không cam lòng thì đây là cơ hội duy nhất.

- Ta chẳng có gì không cam lòng.

- Nói như vậy là huynh cam tâm tình nguyện mang tội danh bị đuổi khỏi hoàng thành sao?
- ...
- Ông ta già rồi, hồ đồ rồi, không biết mình đang làm gì nữa rồi. Cứ ngồi ở vị trí đó đến lúc trút hơi thở cuối cùng. Giữ cả triều đình trong tay, quốc khố trống rỗng, thuế má tăng cao. Huynh thật sự không sợ có người làm phản, lật đổ triều đình sao?
- Hừ! Nếu có thể dễ dàng lật đổ triều đình thì huynh việc gì phải đến tìm ta. Tự huynh ra tay là được rồi.
- Huynh thật sự không hề lưu luyến hoàng thành chút nào sao? Đúng vậy. Từ nhỏ ta đã đọc sách thánh hiền, đọc đến phát điên, đầu óc chỉ biết trung thành mù quáng, không dám làm phản. Ta đến tìm huynh chỉ vì một câu. Trung thần không thờ hai chủ. Ta không có hứng thú với lão hoàng đế già đó. Ta chỉ có hứng thú cùng tận hưởng thời hoàng kim với huynh, Long Hiểu Át.
- Vậy sao huynh biết, ta muốn tạo nên thời hoàng kim này?
- Nếu huynh cam lòng thì đã không năm nào cũng chạy sang nước láng giềng.
- ...
- Quốc khố trống rỗng, sổ sách lung tung, không có huynh không được. Sao ban đầu huynh lại rút lui? Đến lúc quay về rồi, nhân lúc ông ta còn chưa thoái vị, chúng ta mau quay về kinh thành thôi.
- Ta đã nói với huynh từ lâu rồi. Ta đã có khế ước bán thân, không thể đi được. - Long Hiểu Át nhắm mắt lại, lằn sò chiếc bàn tính trên bàn.
- Khế ước bán thân sao? - Bạch Phong Ninh cười lạnh lùng, gập quạt lại: - Nếu huynh thật sự để ý chuyện đó ta sẽ đi lấy về cho huynh. Nhưng ta chỉ cần huynh nói một câu, huynh có cam lòng không? Đừng vì chuyện khác, mẹ huynh. ...
- Lúc nào cần, ta sẽ tự đi đòi về. - Hấn buông bàn tính vội ngắt lời Bạch phong Ninh. Đẩy cửa sổ ra, hấn ngẩng đầu nhìn bầu trời đang tối dần, quay lại lạnh lùng nói: - Huynh nói không muốn làm phản thần sao?
- Ta không có hứng làm hoàng đế. - Bạch Phong Ninh nhún vai cười.
- Vậy nếu ta muốn thay đổi triều đại thì sao?
- ...
- Nếu ta cứ muốn làm phản thần tặc tử thì sao?
- ...
- Huynh sẽ không cho rằng ta cam lòng quay lại lấy lòng kẻ đó, nhận những thứ ông ta bỏ đi chứ?
- ...
- Ta không cần thứ ông ta bỏ đi. Nếu cần, ta sẽ tự cướp lấy. Như vậy, huynh còn muốn cùng ta quay về kinh thành làm chuyện trời long đất lở nữa không?
- ... Nếu huynh đã chọn ta, nếu huynh muốn làm phản thì ta đành quay về nhét sách thánh hiền xuống dưới gối thôi.

điều đó chứ?

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 33: Đặc quyền của vương tôn công tử

Cha làm xằng quá được cất cẩn thận trong thư phòng của Long Hiểu Át. Mới đó thôi mà nó đã cách biệt phương trời với Long Tiểu Hoa, đến cái bóng cũng chẳng trông thấy, chỉ đến khi ăn cơm, Long Hiểu Át mới ngoan đọc nói một câu:

- Dâm thư, tịch thu!

Câu nói này khiến nàng ăn mất cả ngon. Nàng ngồi ở chiếc ghế con bên cạnh hấn bữu môi, đặt cái bát xuống đất, tỏ ý tuyệt thực phản đối. Khi nàng đau

đầu thì sự tàn nhẫn càng làm trái tim nàng thêm đau nhói. Hắn thật độc ác. Hừ! Hắn không xem tiểu thuyết thì tịch thu làm gì chứ? Chỉ vì mấy cuốn tiểu thuyết mà cũng tức giận.

- Mấy ngày này, cô không cần đến khách điểm nữa.

- Hà? - Nàng bị khai trừ sao? 813 còn đang đợi cuốn Cha làm xằng quá của nàng. Nếu không phải là Tiểu Đình tranh trước thì cuốn truyện này vẫn được giữ gìn cẩn thận.

- Đợi vết thương của cô khỏi hẳn đã. - Hắn gấp rau vào bát của nàng mà chẳng cần quan tâm nàng có ăn hay không: - Mấy ngày nữa, ta sẽ đưa cô đi gặp khách.

- Tiếp khách ư? - Miệng nàng há hốc hình chữ O, nhìn chăm chăm vào hắn. Hấn hấn hấn hấn, cuối cùng hắn định làm như những bà mẹ kể trong tiểu thuyết, đem cô gái đáng bán vào lầu xanh, đợi bạch mã hoàng tử đến chuộc người sao? Đừng mà. Tuy nàng rất thích tình tiết này trong truyện nhưng trước khi được chuộc ra khỏi lầu xanh đã phải chịu đủ tủi nhục. Hic! Điều này quá khó! Làm ơn đổi cách ngược đãi khác đi: - Huỳnh muốn bán tôi đi tiếp khách sao?

- ... Đình nha đầu, cô thu hết sách trong phòng tiểu thư về cho ta. Không được thiếu cuốn nào đấy. - Long Hiểu Át lạnh lùng ra lệnh rồi quay lại nói với kẻ đang ngồi thấp hơn mình: - Gặp khách và tiếp khách có gì khác nhau, mấy ngày nữa cô sẽ rõ.

- Lẽ nào một là bán nghệ, một là bán thân?

- Long đại tiểu thư, cô có tài nghệ để bán sao? - Hắn cười lạnh lùng.

- ... - Nếu đọc dâm thư có thể coi là một tài nghệ thì thực ra nàng vẫn... có một cái tài đấy chứ?

- Thân hình cũng chẳng có gì hấp dẫn. - Hắn giễu cợt.

- Huỳnh chưa từng thử, làm sao biết chứ? - Nàng lẩm bẩm phản đối.

- Cô nói cái gì?

- Tôi nói, tôi muốn ăn cá chép om. - Cách tuyệt thực để phản đối rõ ràng không hợp với nàng lắm. Hơn nữa, ăn no thì mới có thể suy nghĩ. Nàng không thể vì một cuốn tiểu thuyết vớ vẩn mà nhịn đói được. Như vậy không ổn chút nào. Nàng tin rằng ăn no thì sẽ có thể nghĩ ra cách lấy lại mấy cuốn tiểu thuyết ấy.

- Không được. - Lời nói của Mẹ kế đã đập tan kế hoạch ăn no để trả thù của nàng.

- Hà? - Tay cầm đũa của nàng cứng đơ.

- Trước khi vết thương lành, cô chỉ được ăn những thứ ta gấp vào bát cho cô.

- Nhưng huỳnh chỉ cho tôi ăn rau xanh và đậu phụ thôi. - Nàng nhìn những thứ hấn gấp cho mình mà mặt buồn như đưa đám. Nàng ghét những thức ăn hấn gấp cho nàng. Từ nhỏ đến lớn, nàng đều ghét những món này. Đây mới chính là món ăn vô vị. Người đàn ông này vô vị gấp những món ăn vô vị. Hic! Nếu đã là người vô vị thì hấn lấy tư cách gì để chê nàng chứ?

- Cho cô ăn cá, thịt thì quá lãng phí. - Xem ra những lời đại phu nói, nàng chẳng nghe câu nào. Bị thương thì phải ăn kiêng. Ăn cá, thịt gì chứ? Hấn nhìn nàng nhưng nàng lại đang nhìn Giả quân gia và Đình nha đầu. Chiếc nơ bướm trên đầu nàng không chịu đứng yên. Trông chẳng giống cái đầu bị thương chút nào. Nó chập chà chập chòn. Hấn hứ một tiếng lạnh lùng, lim dim đôi mắt nói thêm: - Không ai được cho cô ta ăn. Nếu không sẽ phải chịu phạt theo gia quy.

Ừc ực!

Tiếng nuốt nước bọt cho hấn biết, màn uy hiếp của hấn đã thành công.

Giả quân gia ho khan, lập tức chuyển chủ đề:

- Đương gia muốn đưa tiểu thư đi gặp vị khách nào thế ạ? - Đương gia không đem bán tiểu thư đấy chứ?

- Là mấy người cùng làm ăn thôi. - Hấn cười nhạt đáp rồi quay sang nhìn kẻ đang cầm đũa gầy gầy hỏi: - Cô còn không mau ăn cơm đi. Hay là muốn ta lấy thìa xúc cho cô?

- ... - Ai bị uy hiếp mà còn hứng ăn nữa chứ? Mình thêm ăn cá, ăn thịt quá!

- Đương gia muốn đưa tiểu thư đi gặp mấy người bạn làm ăn ư? - Giả quân gia chớp chớp mắt cảm thấy trong đầu đương gia có dự định gì đó nhưng khó mà đoán được.

- Mấy hôm trước, ta nhận được vài tấm thiệp mời nhưng bận quá chưa kịp trả lời. Lần này tới hội họp, người khác đều đem người nhà theo, thế nên...

- Thế nên... - Già quần gia vui mừng nắm chặt nắm tay. Đường như trước mặt ông chính là cảnh đương gia và tiểu thư tay trong tay.

Long Hiểu Át nhìn Long Tiểu Hoa đang ăn như nhai rom rồi lại quay sang nhìn Già quần gia, nhếch môi nói:

- Dù sao trong nhà cũng có người nhàn rỗi nên dẫn đi cùng thôi.

Kẻ nhàn rỗi nhai rau mà giống như chiếc máy nhai rom, do thức ăn không hợp khẩu vị nên cũng chẳng ra gì. Nàng đang uể oải nhận sự sắp xếp mà Mẹ kế dành cho mình. Dù sao hấn cũng là một kẻ không biết lý lẽ, vô vị, đến nàng cũng không buông tha. Đối với nàng, hấn là một kẻ ngược đãi tàn nhẫn.

Rõ ràng Già quần gia không hiểu được thái độ tiêu cực của nàng mà còn ủng hộ nói:

- Đương gia nói cũng đúng. Đến lúc đưa tiểu thư ra ngoài gặp mặt mọi người rồi. Ít nhất cũng cho tiểu thư thấy làm phu nhân của người ta như thế nào.

Biết làm phu nhân thế nào thì làm sao? Bây giờ nàng là “vợ cũ”, có người có thể dạy cho nàng làm vợ cũ thế nào sao?

- Ừm. Già quần gia đã nhắc ta nhớ. Đúng là cô ta nên xem phu nhân của người khác thế nào. - Long Hiểu Át có chút chế giễu lặp lại câu nói này. Hấn giờ chân đá chiếc ghế con của nàng, vừa thúc giục nàng ăn cơm, vừa gấp thêm rau cho nàng. Hừm! Phu nhân của người ta không xem sách vở vắn, không làm hạnh đồ vượt tường, không mặc trang phục lót hồ bám theo tường công để đến nỗi bị đánh đầu phải quần băng kết thành bướm bướm thế này.

Nhưng tướng công của người ta cũng không hưu phu nhân của mình trong ngày báai đường, không gầy vò phu nhân của mình, càng không bắt nương tử ngồi trên cái ghế con ăn rau xanh và đậu phụ. Thực ra hai người họ rất xứng đôi... À không, phải nói là bên tám lạng người nửa cân.

Hu hu! Bỗng nhiên nàng rất nhớ Bạch mã hoàng tử đã cho nàng đi ăn đêm. Nhưng Bạch mã hoàng tử không ở lại dùng bữa tối. Nàng còn tưởng có thể ngồi cùng bàn ăn với chàng. Đối mặt với những góc cò mà Mẹ kế gấp cho này ư? Tại sao không ai biết được điều này chứ?

Nhưng đi xem Mẹ kế vui vẻ cũng tốt. Nhân cơ hội này học cách kinh doanh. Nàng sẽ đem theo một nhà đầm thư làm của hồi môn, cùng Bạch mã hoàng tử ở trong thế giới đó, cùng bay lượn, cùng tận hưởng cuộc sống. Nụ hôn đó sẽ là bí mật ăn năn cả đời của nàng. Nàng tuyệt đối không thể cho Bạch mã hoàng tử biết chuyện nàng đã bị Mẹ kế hôn. Hôn nữa...

Nàng liếc mắt nhìn Già quần gia đang nói chuyện với Long Hiểu Át mà thờ dài ngán ngẫm. Dù sao hấn hoàn toàn chẳng có ý chịu trách nhiệm. Vậy nàng cũng chẳng cần để ý. Nàng cũng chẳng có chút hứng thú nào với chuyện tình đơn phương.

Mấy ngày sau, Long Tiểu Hoa bị hành hạ chẳng ra hình người, dáng người khô héo, đến cả Bạch mã hoàng tử tình cờ đến tặng nàng mấy cuốn sách dạy sử dụng bàn tính cũng chạm vào chiếc nơ bướm bướm chưa được gỡ ra trên đầu nàng mà đau khổ nói:

- Rốt cuộc Long huynh đã làm gì với muội thế này? Sao huynh ấy lại hành hạ muội như vậy chứ?

Lúc đó, nàng lại thấy xấu hổ, hai tay ôm lấy mặt, không nói được điều gì. Nàng đã mong muốn điều này lâu lắm rồi. Nàng còn đứng trước gương tập tình huống này. Hôm nay, cuối cùng cũng được dùng đến. Thực ra nàng còn có chút vui mừng. Có điều, nếu lý do của nàng là tương tự thành họa, nhớ nhưng thành sầu, lo âu thành bệnh thì hình ảnh của nàng sẽ càng thêm đẹp.

Nhưng lý do của nàng lại là thức ăn Mẹ kế gấp cho không hợp khẩu vị, nàng không ăn được, đói nên gầy yếu. Lý do này thì làm sao nàng có thể nói cho Bạch mã hoàng tử biết được chứ? Nàng chỉ có thể im lặng chịu khổ mà không dám nói ra. Điều này thật là đau khổ!

Điều tồi tệ nhất là nhân lúc Mẹ kế không có nhà, khi Bạch mã hoàng tử muốn lên hôn nàng thì bụng nàng lại phát ra tiếng sôi ùng ục khiến chàng không nhìn được cười. Đáng ra đôi môi đã kẻ sát thì lại thôi. Chàng ngán ngẫm nhìn cánh bướm kết trên đầu nàng:

- Muội đừng dùng ánh mắt thêm ăn vụng đó nhìn ta. Long huynh đã cảnh cáo ta bây giờ không được cho muội ăn uống tùy tiện. Muội phải ăn kiêng. Ngoan nhé.

Nàng bĩu môi khó chịu. Ăn chút thịt có biến thành kẻ ngốc đâu. Tuy nói Mẹ kế bắt nạt nàng là đúng, nàng cũng không có gì oán thán nhưng Bạch mã hoàng tử không nên đứng một bên một cách vô điều kiện như vậy chứ? Nàng sắp biến thành tiên thoát tục mất rồi. Chàng còn coi lời dặn của Mẹ kế là quy tắc vàng nữa sao? Nhân vật nữ này mà chết đói thì để xem hai người bọn họ sẽ diễn trò gì?

- Long Nhi, lại đây. Muội đọc bảng cộng trừ cho ta nghe nào.

- ... Há?

- Há gì chứ? Muội quên hẹn ước của chúng ta rồi sao? Bảng cộng trừ đôi lấy cuốn Cha, người ta muốn có bút tích của tác gia.

- ... Năm trừ hai bằng ba...

- Muội vừa đọc câu này rồi.

- Ba lần bảy hai một...

- Đây không phải là bảng cộng trừ, mà là bảng nhân chia.

- ... Hu hu! Tội đời lắm! Huynh còn muốn tôi động náo sao? Bây giờ đầu tôi chỉ có thịt gà, thịt vịt, thịt cá thôi. Hu hu! Huynh xấu lắm!

- Long Nhi! Khi học không được nũng nịu.

- ...

Đây là Bạch mã hoàng tử của nàng... một con người không mơ mộng, không lãng mạn chút nào. Cái bộ dạng cầm sách giống hệt tư thế của Mẹ kế thật đáng sợ! Thậm chí còn hơn ấy chứ? Điều này khiến nàng nhớ lại cảnh Mẹ kế ép nàng học thuộc cuốn sách trên tay hắn. Ôi! Nếu không có câu gọi Long Nhi đây mẹ hoặc đó thì nói thực, nàng có chút muốn thay đổi. Chẳng thích bản tính còn hơn cả nàng mà.

Rau xanh và đậu phụ lập đi lập lại ngày này qua ngày khác. Bàn tính cũng phải học hằng ngày. Bị hai tầng giấy vò, dường như Long Tiểu Hoa nghĩ rằng mình đã rơi xuống địa ngục trần gian. Cuối cùng thì ngày được gỡ cái băng quấn trên đầu cũng đến. Nàng chuẩn bị được tàn sát trên bàn ăn rồi. Thịt gà, thịt vịt, thịt cá, thịt lợn, thịt dê, thịt chó, đồ biển, tôm hùm, bào ngư đều không thể bỏ qua.

Đang là một cô nương yếu đuối, dịu dàng, nàng xắn tay áo lao đến bàn ăn cầm đũa ăn thực mạng. Đúng lúc ấy, có người đứng sau ngăn lại, kéo nàng ra cổng Long phủ.

- Dừng tay, dừng tay, dừng tay! Tôi đã phải làm gì suốt mấy ngày rồi. Tôi muốn ăn thịt, ăn thịt, ăn thịt. - Đôi đũa trên tay nàng vẫn còn khua khoắng trong không trung: - Thịt lợn, thịt lợn bê lên rồi. Buông tôi ra. Huynh lôi tôi đi đâu thế?

- Đương gia xem có nên để tiểu thư ăn một chút trước khi đi cùng đương gia không? - Quản gia bê bát thịt nhìn Long Tiểu Hoa đang sáng cả mắt hau háu nhìn. Tiểu thư chưa bao giờ để lộ ánh mắt như vậy. Thật mãn nguyện!

Long Hiểu Át giờ tay ngăn lại nói:

- Không cần. Ta đưa cô ta ra ngoài dùng bữa mà. Không lo cô ta bị đói đâu.

- Rõ ràng là huynh làm tôi bị đói suốt mấy ngày rồi còn gì. Tiểu Giáp, ông đừng tin lời huynh ấy. Chấn chấn huynh ấy lại dẫn tôi đi ăn rau xanh và đậu phụ để ngược đãi tôi đây. Cho tôi miếng thịt nào. Nhanh lên, nhanh lên, nhanh lên!

- Nhưng, nhưng mà tiểu thư, cô ấy...

- Xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi. Chúng ta sẽ đi sớm về sớm. - Long Hiểu Át hoàn toàn không để ý gì đến kẻ thế lương trước mặt mà cứ kéo ai đó đi: - Phu nhân, đi thôi!

- Tôi không muốn làm phu nhân. Tôi muốn làm đồ tể. Tôi muốn ăn thịt. Không ai ngăn được tôi đâu. Ai ngăn giết kẻ đó.

- Ta không mang họ Đồ. Cả đời này cô không làm “Đồ tể phu nhân” được đâu. Đi thôi.

- Tiểu Giáp... Hu hu...

Mấy ngày không được nếm mùi thịt, lại bị người ta ném lên xe, nàng giống như một con cá bị ném lên thớt vậy. Bàn tay đáng thương của nàng cố vén tấm rèm ra nhưng lại bị người ta lôi vào trong xe. Chiếc xe lắc la lắc lư dữ dội như thể có trận đại chiến giữa mèo và chuột trong đó mà ai là mèo, ai là chuột thì đã quá rõ. Cuối cùng, tất cả cũng bình yên trở lại. Long đại đương gia vén rèm, vẫy tay ra hiệu:

- Đi thôi.

Kẻ đáng thương đang ngồi cuộn tròn trong góc khóc thút thít. Mắt nàng trừng trừng nhìn tấm rèm trước mặt buông xuống. Khuôn mặt đói khát vẫn còn tiết nước bọt thịt lợn đó.

Kết quả thắng thua trong trận đại chiến giữa mèo và chuột đã quá rõ. Xe ngựa băng băng trên đường.

- Giả quản gia, ông đừng nhìn xe ngựa mà khóc nữa. - Tiểu Đình bụng bát com đang định ăn thì cảm thấy thái độ của Giả quản gia khiến mình khó mà nuốt nổi.

- Ta khóc là việc của ta. Cô ăn là việc của cô. Nha đầu thối, đừng nhiều lời.

- Không phải. Tôi chỉ cảm thấy...

- Cảm thấy cái gì?

- Bộ dạng của ông khiến tôi cảm thấy đương gia giống như vương tôn công tử xông vào cướp khuê nữ nhà người ta ném lên giường và còn nói: “Kêu đi, kêu đi! Cô kêu rách cổ họng cũng không có người đến cứu cô đâu”.

- ...

- Trong tiểu thuyết đều viết như vậy. Cướp dân nữ, cưỡng hiếp con gái nhà lành, vùi liễu dập hoa là đặc quyền của vương tôn công tử. - Mặc dù không

có mấy vương tôn công tử lỗi người ta ra khỏi bàn ăn.

- Cô nói đương gia là vương tôn công tử sao?

- Chẳng phải rất giống sao. Khí chất phi phàm, ánh mắt không giận mà uy, dáng người thanh thoát, mặt đẹp như hoa như ngọc.

- ... Đình nha đầu, cô nên bớt đọc mấy cuốn sách của tiểu thư đi. - Hai từ sau sao nghe không hợp với đàn ông chút nào. Đúng là tai họa từ mấy cuốn tiểu thuyết vô văn.

- Tại sao?

- Ít ra tiểu thư cũng được coi là đã có gia thất. Cô còn chưa xuất giá cơ mà.

- ... - Xem đám thư thì không thể xuất giá sao? Ai quy định

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 34: Cha, người ta muốn...

Người xưa nói rất hay: Dân coi ăn là trời.

Người xưa còn nói: Người chết vì tài [1], chim chết vì mồi.

[1] Tài: ý chỉ tiền tài.

Phương châm của Long Tiểu Hoa là không lãng phí dù chỉ một đồng xu kiếm được, không chê dù chỉ một miếng thịt đã đưa đến mồm. Người hay chim đều vậy mà.

Nàng đã từng nghĩ rằng mình có thể sôi sục vì tiền mua đám thư và ăn cho no bụng. Đặc biệt là sau khi nàng bị ép làm ni cô suốt mấy ngày, trạng thái lúc này của nàng là vì ăn, nàng có thể giải quyết bất cứ kẻ nào ngăn cản. Nhưng không hiểu tại sao hoàn cảnh trước mắt lại khiến cho khẩu vị sau mấy ngày ăn chay của nàng hoàn toàn thay đổi, nàng chẳng hề thèm ăn như vậy.

Trước mặt nàng là một bàn đầy thịt gà, thịt vịt, thịt cá, bào ngư, vi cá. Trước mặt nàng lại còn một chiếc mai rùa chứa đầy trứng rùa cái bông cải xanh như muốn nói với nàng: “Cô nhần tâm ăn tôi sao?”.

Cạch! - Đôi đũa rơi xuống. Mặt Long Tiểu Hoa tái mét nhìn thứ khiến nàng buồn nôn trước mặt.

- Đồ ăn không hợp khẩu vị của Long phu nhân ư?

Giọng nói dịu dàng vang lên bên cạnh nàng. Nàng ngược mắt nhìn thiếu phu nhân nhà họ Vương đang cười với mình. Khuôn mặt nở nụ cười đoan trang, kiểu tóc đoan trang, cử chỉ đoan trang, cô ấy đang thay mặt tướng công của mình bày biện đồ ăn và hỏi nàng màu sắc món ăn thế nào.

- Không đâu. Tôi...

- Phu nhân tôi rất ít khi đến các buổi tiệc nên không được chu đáo, mong các vị bỏ quá cho. Long mỗ xin mời các vị một chén.

Giọng nói giải vây vang lên bên cạnh nàng. Nàng thở phào nhẹ nhõm, vội cúi xuống nhặt đôi đũa và nhìn những đôi chân đoan trang của các vị phu nhân ở dưới gầm bàn. Nàng bỗng nhiên hiểu dụng ý của Mẹ kế đại nhân. Hắn không đưa nàng đến đây để mở rộng tầm mắt mà hắn đưa nàng đến để xem thế nào là người phụ nữ thực sự, những người biết gấp thức ăn cho phu quân, cười nhỏ nhẹ dịu dàng, đến cả chân cũng xếp nghiêm chỉnh. Đó mới là mẫu phụ nữ trong lòng Long Hiểu Át.

Nàng chỉ là một động vật giống cái biết đứng thẳng mà thôi.

Hoàn cảnh trước mắt chẳng hề giống với cảnh ăn cơm ở Long phủ. Những người xa lạ làm nàng hơi mất khẩu vị, lại thêm kẻ đáng ghét cứ nhìn nàng chằm chằm khiến nàng chẳng muốn ăn chút nào.

Nàng ngồi bên bàn thờ dài nhưng lại nghe thấy Vương thiếu phu nhân dịu dàng uyển chuyển bước đến, hai tay cầm chén rượu nhẹ nhàng nói:

- Thường ngày, tôi hay nghe tướng công nhắc đến ông chủ Long, là phận nữ nhân không hiểu biết gì chuyện làm ăn nên chỉ có thể mượn chén rượu cảm ơn ông chủ Long đã chiếu cố cho tướng công của tôi bấy lâu nay. Mời ông chủ Long cứ tự nhiên. Tôi xin cạn trước. Mời.

- Vương phu nhân quá lời rồi. Vương huynh hơn Long mỗ mấy tuổi. Theo lý, Long mỗ phải kính phu nhân mới phải. Thường ngày, Long mỗ không ở

trong thành, việc làm ăn đều nhờ có Vương huynh giúp đỡ. Hôm nay, Long mỗ về cũng là để cảm ơn Vương huynh. Xin mời.

Long Tiểu Hoa nghiêng đầu nhìn Long Hiểu Át uống chén rượu. Nàng hoàn toàn không hiểu nét văn hóa của những người làm ăn là gì? Sao vì một chén rượu mà nói nhiều câu vớ vẩn như vậy chứ? Từ nãy đến giờ, cả một bàn ăn rất ngon nhưng không ai động đũa cả. Tất cả đều hàn huyên. Từ lúc vào cửa, hần dẫn nàng đến chỗ ngồi, nàng cũng không biết mình đã phải đứng dậy bao nhiêu lần, gạt đầu, cúi mình chào người quen của hần là Vương thiếu gia và phu nhân. Ngoài ra còn có Từ viên ngoại và phu nhân, ông chủ Trương và phu nhân.

Những người này chẳng liên quan gì đến cuộc sống của nàng, quen biết làm gì chứ? Nàng không thể nhớ được họ ai là ai. Từ đầu, mắt nàng chỉ nhìn chăm chăm vào đĩa thịt nha đầu bê lên. Kết quả là nàng phải làm quen mấy vị thiếu phu nhân này. Nàng nhìn đĩa thịt đó đã được đặt cách xa chỗ nàng ngồi. Nó được bày trước mặt những vị phu nhân hoàn toàn không có ý định thưởng thức nó. Họ còn bận mời rượu và hàn huyên với người khác thay tướng công của mình nên đĩa thịt từ nóng hổi đã trở nên nguội ngắt. Nàng nhìn những kẻ đáng ghét trước mặt không có động tĩnh gì mà chẳng có hứng ăn uống. Nàng rất muốn về tranh ăn với Tiểu Đình, không thì cãi nhau với Tiểu Bính còn hơn.

Nàng chống cằm buồn bã nhìn cái bát không. Một gắp thịt kho từ bên trái đi đến đặt vào trong bát của nàng. Nàng nhìn Long Hiểu Át vừa gắp thức ăn cho mình vừa nói chuyện với một vị viên ngoại. Từ đầu đến cuối, hần không hề nhìn về phía nàng mà vẫn nói chuyện một cách rất tự nhiên. Miệng hần thốt ra toàn những từ mà nàng không hiểu. Nàng bưng bát, bặm môi, gắp miếng thịt đang định ăn...

- Xem ra ông chủ Long rất thương yêu phu nhân. Ông chủ Long cứ giấu mãi phu nhân ở nhà chẳng chịu đưa ra ngoài gặp gỡ. Có phải ông chủ Long sợ chúng tôi chuốc say phu nhân không? - Vị Vương thiếu gia đó chê cười nói.

Long Hiểu Át đặt đũa xuống, mỉm cười nói:

- Tôi đâu dám đưa cô ấy đi gặp mọi người. Phu nhân các vị đều là những người nghìn chén không say, xinh đẹp dịu dàng. Phu nhân tôi không sánh bằng nên đành để cô ấy ở nhà thôi.

- Vậy sao hôm nay, ông chủ Long lại đưa phu nhân ra ngoài vậy? - Vương thiếu gia nói, liếc mắt, Vương phu nhân lập tức hiểu ý, rót rượu cho chồng: - Ồ! Tôi biết rồi. Bản khê ước đó mang tên phu nhân của Long huynh. Long huynh đưa chủ nhân bản khê ước đó đến gặp chúng ta để sau này chúng ta khỏi gửi ngân lượng nhầm cửa chứ gì?

- Vương huynh thật biết nói đùa. Lần này Long mỗ đưa cô ấy ra ngoài vì lo xa thôi, sau này Long mỗ ra ngoài, nếu trong nhà có việc gì thì mọi người chiếu cố cho phu nhân nhà tôi.

- Hai chữ chiếu cố nghe nặng lời quá. Bây giờ thuế má ở các nơi đều tăng, chỉ có ông chủ Long mới có tài lực dám bỏ tiền đầu tư lúc này. Người nói cần chiếu cố phải là tôi mới phải. Nào, nào, nào. Lần đầu gặp phu nhân nhà ông chủ Long, chén rượu này không thể không uống. Tôi mời Long phu nhân một chén được không?

- Há?

Long Tiểu Hoa hoàn toàn không hiểu sao đòn thái cực quyền này lại đánh vào mình? Nhìn nha đầu bên cạnh vội vàng hiểu ý rót rượu vào chén của nàng, nàng có chút ngại ngùng. Long Hiểu Át không hề phản ứng gì. Có lẽ lần này, nàng không thoát nổi rồi.

Long Hiểu Át nhếch môi, nhìn chén rượu rót đầy, nhú mày rồi liếc nhìn nàng.

Nàng bị cái nhú mày khó hiểu của hần làm cho khó chịu, liền bặm môi. Dù sao phu nhân nhà người ta nghìn chén không say, xinh đẹp dịu dàng, giỏi xã giao, giúp tướng công tiếp khách, còn nàng thì cái gì cũng không biết, chỉ là một người vợ cũ ham đọc sách thư. Từ lượng của nàng không bằng họ nhưng một chén cũng không thể làm say chết người được. Uống thì uống. Đến một chén rượu cũng không uống nổi thì so bì được với ai chứ? Người vợ cũ là nàng đây chẳng phải sẽ rất đáng trách sao?

Cầm chén rượu, nàng đang định uống thì Long Hiểu Át ngăn lại. Hần giữ tay nàng, nhìn nàng ra hiệu dừng nhiều chuyện, rồi quay sang cười với công tử nhà họ Vương nói:

- Phu nhân tôi nghịch ngợm. Mấy ngày trước đùa với tôi không cẩn thận bị ngã. Vết thương trên người còn chưa lành, e là không uống được rượu. Long mỗ xin thay cô ấy nhận ý tốt của Vương huynh. Xin mời. - Nói xong, hần nâng chén rượu lên đang định uống thì bị Vương thiếu gia đó giữ tay ngăn lại.

- Haizzz! Long huynh à, đây là do Long huynh không đứng. Huynh cứ đem giấu phu nhân mãi ở trong nhà. Lần đầu, tôi mời phu nhân uống rượu thì không nên như vậy chứ? Vụ làm ăn này không uống rượu không được. Lễ thường là như vậy. Hơn nữa, người ký khế ước với tôi là phu nhân nhà huynh, đâu phiền huynh uống thay chén rượu này chứ?

- Xem ra hôm nay, Vương huynh có ý làm khó Long mỗ rồi.

- Ha ha! Không giấu gì huynh. Tôi và mấy vị viên ngoại đã thống nhất. Hôm nay, huynh là nhân vật chính nên đều phải rót rượu cho huynh.

- Thảo nào huynh dẫn phu nhân nghìn chén không say đến giúp sức. Được rồi. Hôm nay, Long mỗ cam lòng chịu phạt. Vương huynh nói chén rượu này uống thế nào thì sẽ uống thế đó.

- Nếu Long huynh đã muốn uống thay phu nhân, đây là tình cảm phu thê nên tôi cũng không tiện nói gì. Nhưng rượu của Long huynh thì Long huynh không thể không uống đâu đấy.

- Tôi hai chén, huynh một chén?

- Như vậy có được không?

- Xin mời.

Ừc ừc!

Hai chiếc chén không đặt xuống trước mặt Long Tiểu Hoa. Nàng ngạc nhiên ngược nhìn Long Hiểu Át đang liều mạng uống rượu cùng người ta ngay trên đầu mình. Thường ngày, ở nhà hần hầu như không động đến một giọt rượu nào, chứ đừng nói tới uống rượu kiểu này. Hần làm như vậy càng thể hiện rằng nàng chẳng được tích sự gì sao? Nàng đâu có nhờ hần bảo vệ. Nếu hần không đưa nàng đến nơi làm ăn thế này thì nàng cũng không phải rơi vào cảnh cần hần che chở. Trước tiên là hần hại nàng, rồi lại cứu nàng. Hành động này có gì khiến người khác phải cảm động chứ. Không được cảm động, không được không được không được...

- Ông chủ Long, không biết liệu tôi có thể mời Long phu nhân một chén hay không?

- Hai chén.

Hần không nói hai lời, lại như trước uống hai chén.

- Long phu nhân thật biết chọn, vị tướng công này bảo vệ phu nhân khiến tôi vô cùng ngưỡng mộ. Tôi xin mời phu nhân một chén.

- Tôi...

Nàng đang định cầm lấy chén rượu thì bị tay hần ngăn lại. Hần cũng không nói hai lời, lại như trước uống hai chén.

Sau vài đợt tấn công, dường như mọi người đã hẹn nhau không lần lượt mời qua mời lại như thế nữa. Họ dễ dàng tìm ra được điểm dễ công phá nhất và lần lượt mời rượu nàng. Nàng giống như vật trang trí trên người hần. Nàng nhìn phu nhân nhà người ta cùng chồng song song chén rượu đi mời khách.

Dần dần, nàng đã hiểu ra, bàn rượu này luôn cần đánh gục một hai đối tượng trọng điểm mới gọi là kết thúc tốt đẹp. Thủ tục mời rượu ban đầu chỉ là để mọi người thăm dò tình hình đối thủ. Vào lúc then chốt thì họ sẽ hợp lực tấn công người bị chọn. Điều này không thể gọi là tốt hay xấu, chỉ là một bàn rượu của giới làm ăn. Nàng đã hoàn toàn ngốc nghếch trở thành mục tiêu cho mọi người và nàng không hề biết uống rượu chút nào. Nàng cứ tưởng mình không lên tiếng thì sẽ không bị mọi người chú ý, không ai biết đến nàng và nàng có thể an toàn qua cửa ải này mà chẳng cần phải nâng chén rượu nào. Nàng cứ tưởng mình không biết uống rượu thì sẽ không bị người ta ép uống. Nàng cứ tưởng mình vẫn là thiên kim đại tiểu thư trong khuê phòng, không cần phải chu đáo với người xung quanh. Kết quả nàng đã dễ dàng để lộ điểm yếu và trở thành trọng điểm tấn công của mọi người.

Lần đầu tiên tham gia một tiệc rượu xã giao, nàng được chọn là đối tượng chuốc rượu nhưng người bị hạ gục lại không phải nàng.

Khi Long Tiểu Hoa diu Long Hiểu Át bước thấp bước cao ra khỏi cổng nhà họ Vương thì trời đã tối. Nàng cố gắng nở nụ cười với phu thê nhà họ Vương, còn giả bộ bảo họ dừng để bụng chuyện chồng trước của nàng bị say, gạt kẻ hầu lắm chuyện sang một bên, kiên nhẫn tự mình diu hần đi. Long Hiểu Át mặt đỏ gay được diu lên xe ngựa. May mà hần không quá say, chỉ là có chút choáng váng, phải dựa vào bên cửa sổ xe ngựa. Nàng vén rèm vẩy tay ra hiệu cho người hầu có thể đi.

Nàng quay đầu lại nhìn Long Hiểu Át. Hần giờ tay che mắt chỉ để hờ dỗi môi đỏ đang cố gắng thờ. Hơi rượu phả ra xung quanh hần. Hần chưa bao giờ say thế này, say đến mức lão đạo, bông bênh, không biết bây giờ là đêm hay ngày.

Nàng giờ tay ra định sờ lên trán hần. Chần chừ một lát, nàng vẫn quyết định kiểm tra xem hần thế nào. Thường ngày, có giết chết nàng thì nàng cũng không dám tùy tiện động chân động tay vào hần.

- Huynh khó chịu lắm hả? Huynh buồn nôn không?

Thực ra, nếu có buồn nôn cũng không nôn ra được cái gì. Cả một bàn thức ăn gần như không có ai động đến. Bây giờ chắc là bụng hần đang bị men rượu làm cho cồn cào.

Hần lắc đầu, bặm môi vẻ khó chịu.

- Huynh có muốn nói chuyện không? Người ta nói những người say đều thích nói linh tinh. Có cần tôi nói chuyện linh tinh với huynh không?

Hần im lặng. Mãi sau hần mới mở mắt ra, qua khe hở ấy nhìn nàng đang trông về phía hần:

- Nói chuyện linh tinh gì?

- Tùy thôi. Huynh muốn nói gì thì tôi đều... có thể tiếp chuyện huynh được.

- Tốt lắm! Vậy nói chuyện với ta nhé.

- Được thôi. Huynh muốn nói gì đều được mà.

- Nói về cuốn Cha làm xằng quá được không?

- Cái gì?

Nàng trừng mắt nhìn hắn thì bị hắn kéo vào lòng. Nàng còn chưa kịp phản ứng thì miệng đã bị hắn dùng môi bịt chặt. Một luồng hơi rượu từ miệng hắn phả vào miệng nàng. Lưỡi nàng còn chưa kịp ngăn lại thì đã bị lưỡi hắn quấn lấy. Nàng không còn sức lực để chống đỡ hơi rượu ngập tràn khắp miệng mình.

Hắn từ buồng môi nàng ra, nhìn nàng đang quan sát hắn. Hắn có vẻ không hài lòng, cúi xuống nhẹ nhàng hỏi:

- Sao muội không nói là kỳ lạ thật?

- Há? Tôi... tôi... tôi có thấy hơi kỳ lạ. Tại... tại sao huynh lại muốn...

- Muội không thích ta làm vậy với muội sao?

- Không... Ý tôi là... ồ...

Lại bị hôn một cái, nàng sắp bị hắn làm cho say rồi. Hắn không thể cứ ngăn không cho người khác chuốc rượu nàng rồi bản thân lại đem hơi rượu trong miệng mình đầu độc nàng như vậy chứ? Ôi! Cái gì bò trên ngực nàng thế này. Nàng cúi đầu tránh xa đôi môi hắn thì chỉ thấy tay hắn đang lằn mò trên ngực mình. Nàng kinh ngạc nhìn bàn tay tự nhiên như ở chốn không người, bàn tay đó đang khiêu khích vuốt ve ngực nàng.

- Sao muội không nói là đừng chạm vào muội? - Tay hắn cử động mạnh hơn, một lần nữa hắn không hài lòng về phản ứng của nàng.

- Tôi... tôi... À phải... phải rồi... Huynh đừng...

- Cả người muội là của ta, có chỗ nào ta không thể động đến chứ?

- ... Tôi... - Nàng thấy câu nói này rất quen...

- Suy! Đừng chống cự. Nếu không ta sẽ trói muội lại đây. - Tay hắn tiếp tục lằn mò xuống eo nàng.

- ... - Trời ơi! Rốt cuộc hắn đã nhớ được bao nhiêu câu thoại có thể khiến nàng tan chảy như vậy chứ?

- Đừng làm hạnh đổ vượt tường nữa. Ở lại bên ta được không? - Môi hắn chồn vờn trên cổ nàng.

- Há? Câu này không có trong cuốn tiểu thuyết đó? - Nàng ngẩng lên nhìn hắn nhưng chỉ thấy đôi mắt sâu thẳm mà nàng không bao giờ chạm tới đáy được.

- Muội nói được đi.

- Nhưng mà... - Nàng cúi đầu xuống... Nếu trước đó đều là những câu nói bừa thì câu này tính là gì...

- Không cho phép nói nhưng, nói được đi. - Hắn nâng cằm nàng lên, nhìn nàng, liên tiếp ép nàng rơi lệ trong đôi mắt sâu thẳm của mình, không cho nàng dễ dàng vào bờ. Đường như trong nháy mắt, hắn có thể nhấn chìm nàng vậy.

- ... Được...

- Ngoan lắm!

Sau lời khen, miệng nàng lại bị bịt chặt lần nữa. Đôi môi nàng bị tách ra, cả người dờ dãi trong lòng hắn. Hóa ra nam nhân uống say sẽ biến thành cảm thú là sự thật. Nếu không thì sao hắn lại dùng những câu thoại trong cuốn tiểu thuyết Cha làm xằng quá để trêu chọc nàng? Lẽ nào hắn không biết nàng rất thích cuốn sách đó sao? Hắn mê hoặc nàng như vậy, nàng sẽ không kiềm chế được, nàng sẽ như kẻ phát điên chạy đi mua cuốn Cha, người ta muốn, rồi cũng bất cẩn nhét vào thư phòng của hắn, rồi lại đợi hắn say.

Làm sao đây? Nàng càng lúc càng nhớ nhục! Nàng biết cả cách quyến rũ Mẹ kế. Loạn luân với... Mẹ kế sao? Cứu với! Oa oa oa oa!

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 35: Động phòng lạ lùng

Bình minh chiếu vào, chim hót trên cành.

Cửa sổ phòng Long đại đương gia không đóng chặt, ánh nắng luồn qua khe cửa chiếu vào phòng, được đà chiếu lên lượt chăn mỏng trên trước giường nhỏ mềm mại. Thân hình trong tấm áo choàng đen hơi động đậy, lấy tay che ánh mặt trời chiếu vào mắt, đầu gối trái chạm phải thứ gì đó mềm mềm, ấm ấm.

Long Hiểu Át chau mày, đưa tay lần tới thứ phát ra hơi ấm bên cạnh mình, thấy thứ đó tròn vo như một cái bánh bao nhân thịt, liền dùng sức đẩy nó ra. Một động tác đơn giản nhưng lại khiến đầu hấn đau nhói. Hấn thở dài, chống tay ngồi dậy. Cổ họng đắng ngắt khiến hấn phát ra một tiếng hắng khó chịu.

- Hu hu... Huỳnh tha cho tôi đi. Tôi không chịu nổi nữa. Để cho tôi ngủ... để cho tôi ngủ...

Giọng nói mơ hồ dần vang lên từ bên cạnh hấn. Dường như nó đã tố cáo việc cảm thú bất nhân hấn đã làm tới qua, hại nàng không có cả thời gian để ngủ mà chỉ có thể khốn khổ chịu bị hấn làm này làm nọ. Hấn mở to đôi mắt nhìn thứ đang chinh ỉnh trên giường, rùng mình, suýt nữa thì giờ chân đạp nàng xuống đất.

- Long Tiểu Hoa, cô làm gì ở đây?

Cảnh tượng trước mắt thật tàn khốc, rất không trong sáng. Áo thì xộc xệch, váy thì vén cao, dây yếm thì tuột, dây thừng chẳng ngang ngực. Long Tiểu Hoa lần đầu thể hiện vẻ nữ tính của mình đang ngủ trên giường hấn. Không... nói chính xác là nàng bị trói trên giường hấn. Hai tay bị buộc vào cái cột đầu giường, cánh tay của nàng che đầu đang ngủ, dường như là sự phản đối không lời trong gian phòng này.

Nàng nhìn thấy người bên cạnh động đậy, cố gắng tỉnh táo lại nhưng hoàn toàn không tin nổi vào mắt mình, môi run run:

- Nữ nhi có tứ đức... Một là công, hai là dung, ba là ngôn, bốn là... Hu hu, cho tôi ngủ...

- Bốn là hạnh! Cái gì gọi là “cho tôi ngủ” chứ?

Hấn ngồi dậy nhưng không quên chỉnh lại câu nói cho nàng.

- Hu hu! Cho tôi ngủ một lát được không? Tỉnh dậy rồi tôi lại tiếp tục cùng huỳnh làm xằng, làm xằng... làm xằng... - Đầu nàng nghiêng nghiêng, nước miếng chảy ra.

- ... - Lẽ nào tới qua, hấn thực sự học theo cuốn tiểu thuyết dâm đẳng đó và làm xằng với nàng? - Không được ngủ. Cô nói tới qua, ta...

Cảnh tượng trước mắt đã rõ. Hóa ra hấn đã uống rượu, phóng túng làm xằng như trong cuốn tiểu thuyết đồi bại kia ư?

- Hu hu! Con một lăm! Cha tha cho con đi... tha cho con đi...

Hấn mím môi không nói gì mà cời trói cho nàng trước đã. Hấn nhìn sợi dây thừng trói nàng. Sợi dây thừng vừa được gỡ ra thì cả người nàng đổ ụp xuống, gục lên gối và chìm vào giấc mộng.

- Ai cho cô gọi ta là cha. - Cách xưng hô vớ vẩn đó thật là không ra sao cả.

- Hôm qua, huỳnh nói không gọi huỳnh là cha thì huỳnh sẽ trói tôi lại... - Câu trả lời ảm ức tố cáo hấn. Tới qua, hấn đã làm chuyện đó theo cuốn sách kia. Hấn còn túm lấy nàng, trói nàng vào đầu giường để giày vò.

- ... - Hấn đã nói những câu như vậy ư? Tất cả là tại cuốn tiểu thuyết chết tiệt đó: - Sau khi ta trói cô thì sao...

Thật ghê tởm. Tự biến mình thành cảm thú thì cũng thôi. Hấn lại còn không có chút ấn tượng nào nữa chứ. Hấn chỉ nhớ chiếc xe ngựa lắc lư khiến hấn đau đầu, rồi hấn nhắm mắt ngủ suốt chặng đường về đến Long phủ. Hấn xuống xe ngựa như thế nào? Hấn vào phủ như thế nào? Hấn lên giường như thế nào? Hấn trói nàng như thế nào? Hấn chẳng còn một chút ấn tượng nào cả.

- Trói tôi xong ư? Hu hu! Huỳnh cư xử với tôi thật quái dị... tôi...

- Đây! Ai cho cô ngủ lúc này? Long Tiểu Hoa, cô tỉnh dậy cho ta. Dậy đi.

- Huỳnh cư xử với tôi kỳ cục thế nào cũng được nhưng huỳnh phải cho tôi ngủ chứ?

- Rốt cuộc ta đã làm gì với cô?

- Huỳnh muốn tôi thế này thế nọ, thế nọ thế này... Hu hu!... Tiểu Giáp, Tiểu Đình đều đứng ngoài trông thấy hết. Huỳnh còn muốn thế kia... Tôi... Tôi... Tôi hận huỳnh... - Tố cáo xong, nàng ngủ tiếp.

- ...

Long Hiểu Át chau mày cúi đầu nhìn tấm áo choàng trên mình đang phanh ra, những lọn tóc rối bời xõa xuống ngực. Hấn nhìn sao Long Tiểu Hoa đã ngủ, xuống giường đi giày, bước nhanh ra mở cửa, vì thực sự hấn không thể nhẫn nại thêm được nữa...

- Rốt cuộc tối qua ta đã làm gì?

Tiểu Đình đang bê chậu nước nóng định vào phòng hầu hạ hai chủ nhân, vừa ngẩng đầu lên thì thấy vàng ngực của đương gia, làn da mịn màng lộ ra trong không khí buổi sáng phủ lấp tầm mắt của cô. Cô lắp bắp nói:

- Tối qua, đương gia đã cùng tiểu thư động phòng.

- ... - Hắn bám chặt vào chốt cửa, cắn răng, phát ra tiếng hừ lạnh lùng khó hiểu.

- Đương gia buồn vì sự trinh trắng bị hủy hoại hay vui mừng vậy?

- ... - Liếc nhìn nha đầu trước mặt, môi hắn mím chặt, nghiêng người cho cô bước vào phòng hầu hạ kẻ đang ở trên giường. - Đun thêm nước nóng đi. E là cô ấy muốn tắm đấy.

- Giả quân gia đã sai người đun nước nóng rồi ạ. Tiểu thư vất vả cả đêm, chắc giờ mệt lắm rồi. Đương gia lại nhất quyết không chịu tha cho tiểu thư. Tiểu thư đã khóc suốt cả đêm, nước mắt nước mũi lã chã. Thật là đáng thương! - Chuyện động phòng hoa chúc khác xa so với những gì cô tưởng tượng. Đường như nó chẳng hề hạnh phúc như trong tiểu thuyết viết.

- ... Sau này, ta sẽ nhẹ nhàng hơn. - Lần đầu không thoải mái mà. Nữ nhi đều như vậy. Có gì phải khóc đâu chứ? Đúng là chưa từng làm chuyện đó bao giờ.

- Há? Vẫn còn lần sau ạ? Nhưng tiểu thư nói, thà chết cũng không cùng đương gia động phòng nữa.

- ... Ta nói còn là còn. Cái nhà này đến lượt cô nói từ bao giờ thế?

- Vâng... - Đương gia nổi giận rồi. Tốt nhất là đừng chọc giận đương gia. Bê nước vào cho tiểu thư lau mặt đã. Tiểu thư khóc thật đáng thương nhưng đương gia làm vậy thì ai dám vào phòng cứu tiểu thư chứ?

- Tiểu thư, lần sau tiểu thư học thuộc cuốn Điều răn nhi nữ thì khi động phòng sẽ không khổ sở như vậy nữa. - Tiểu Đình vừa lau mặt cho Long Tiểu Hoa vừa nói.

- Chuyện này thì liên quan gì đến cuốn sách ấy chứ? - Long Hiểu Át chau mày.

- Há? Đương gia quên tối qua đương gia uống say về đến công phủ. Đương gia bước từ trên xe ngựa xuống, đứng còn chưa vững thì đã kéo tiểu thư vào nói: “Chúng ta đi động phòng rồi làm xằng!”. Sau đó, đương gia kéo tiểu thư về phòng mình, trói tiểu thư vào đầu giường, bắt tiểu thư đọc thuộc cuốn Điều răn nhi nữ suốt cả đêm. Đương gia không nhớ sao?

- ...

- Đương gia! - Thái độ thất vọng này là ý gì? Đương gia vẫn chưa hài lòng về cách động phòng tàn bạo của mình sao? Cô rất ít khi nghe nói lúc động phòng, tân lang có thể khiến cho nương tử của mình khóc không thành tiếng như vậy.

- Cô nói, ta trói cô ấy vào đầu giường chỉ để ép cô ấy học thuộc cuốn Điều răn nhi nữ suốt cả đêm sao? Như vậy gọi là làm xằng gì chứ?

- Đúng... Đúng thế ạ... - Giả quân gia nghe thấy tiếng động phòng đó đã quá kích động mà ngất đi mà. Nhưng sau khi đương gia động phòng xong thì đương gia cũng ngủ thiếp đi luôn. Sáng sớm nay mới bình tĩnh trở lại đấy ạ.

- ...

Chuyện học thuộc cuốn Điều răn nhi nữ quả thực rất quan trọng, cần phải bắt nàng hiểu hạnh đồ vượt tường, một vợ hai chồng là chuyện trời đất không tha, nhưng khi nào làm chẳng được, tại sao hắn lại muốn... Hắn hiểu ra rằng quả là hắn đã không làm xằng! Chết tiệt! Nàng còn gọi hắn là cha làm gì? Quan hệ trong sạch, thêm cách xưng hô đó làm gì chứ?

Long Tiểu Hoa đang gấp ác mộng.

Nàng nằm trên giường của Long Hiểu Át, ôm gối của hắn, đắp chăn của hắn, ngửi thấy mùi của hắn. Đầu óc nàng tự nhiên xuất hiện ác mộng. Cảnh tượng bị thảm đêm qua lặp đi lặp lại hàng trăm, hàng trăm lần.

Hắn lao đảo từ trên xe ngựa nhảy xuống, giữ chặt lấy eo nàng, kéo nàng về phía phòng hắn, hoàn toàn bất chấp con mắt kinh ngạc của mọi người. Hắn đẩy nàng lên giường, rồi lại ép nàng xuống và ra một mệnh lệnh độc ác:

- Gọi cha đi.

- Sao tôi phải gọi huynh là cha! Cách xưng hô này khiêu khích lắm! - Trong đầu óc chứa đầy nội dung tiểu thuyết đòi bại của nàng, cách xưng hô này thật sự rất kích động.

- Không gọi ư? - Hắn chau mày, nhếch mép tỏ ý không hài lòng, đưa tay xuống.

- Sao huynh lại cời dây lưng của tôi? Huynh định cời vấy tôi ư? Á á á!

- Gọi cha đi.

- Huynh là đồ biến thái. Hu hu! Tiểu Giáp, Tiểu Đình, cứu ta với.

- Muội kêu đi. Dù muội có kêu rách cổ họng thì cũng không có ai đến cứu muội đâu. - Ánh mắt u tối của hắn nở nụ cười gian tà.

- ... - Thật sự là một câu nói khiến người ta tan chảy. Nàng thề, sau khi hắn tỉnh rượu, chắc chắn hắn sẽ không nhớ hắn đã làm chuyện súc sinh gì, tuyệt đối cũng sẽ không chịu bất kỳ trách nhiệm gì với nàng. - Huynh trối tôi lại làm gì? Huynh muốn làm gì?

- Muội nói xem ta sẽ làm gì? Hử?

Mẹ kể cười, dường như sắp làm cho Long Tiểu Hoa sợ phát khiếp. Hai tay nàng bị trói, quỳ ở đầu giường, nhìn hắn ngồi trên giường, cời đồ để lộ ra cả khuôn ngực lớn. Đầu gối trái khụy xuống, hắn giờ tay phải ôm lấy đầu đầu gối, tóc tai hắn bị những ngón tay luồn qua làm rối tung.

Sau đó, hắn dùng đôi môi mỏng hấp dẫn nói với nàng:

- Đọc thuộc cuốn Điều răn nhi nữ!

- Huynh nói gì?

- Đọc sai một câu sẽ bị xé một thứ đồ trên người.

- Cái gì? - Đây là trò chơi dâm loạn của quốc gia nào vậy? Sao quy tắc của trò chơi lại táo bạo như thế?

- Không thuộc nổi cuốn Điều răn nhi nữ thì muội cần trong trắng làm gì? Bị người khác hủy hoại thì thà để ta hủy hoại còn hơn.

- ... Huynh nói động phòng không phải là ... - Động phòng làm xằng.

- Mau đọc đi. - Hắn giờ tay chuẩn bị xé đồ của ai đó.

- Hu hu!... Một là công... hai là dung... ba là...

- Cẩn thận đấy. - Hắn chau mày.

- Xé! - Chiếc áo voan bị xé...

- Hu hu, oa oa!

- Đọc tiếp đi.

- Vậy vậy... bốn là hạnh, năm chuyên tâm, sáu phục tùng, thúc tẩu loạn luân... À không không không, không phải thúc tẩu loạn luân, không phải, không phải... Đó là tôi buột miệng...

- ... - Hắn lim dim mắt. Trong đầu nàng quả là ngoài chuyện loạn luân dâm dục thì chẳng có gì mà. Trừng phạt nàng!

- Xé! - Vạt áo trước tung ra, để lộ chiếc dây yếm...

- Hu...

Thế nên mới nói, một người đàn bà đừng dễ dàng rơi trong đôi mắt của một người đàn ông. Không thể lên bờ nổi. Dù ánh mắt đó có mê hoặc chừng nào, sâu thẳm chừng nào, lời cuốn chừng nào thì kết quả cuối cùng vẫn là chết đuối, kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay. Hơn nữa, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể biến thành kẻ súc sinh, hủy hoại sự trong trắng mà không hề đem đến một chút khoái cảm nào.

Người ta nói rồi, chỉ cần nam nữ lên giường với nhau thì lập tức quan hệ sẽ không còn bình thường. Cho dù không làm chuyện gì thì trong lòng cũng sẽ có cái gì đó.

Câu này không chính xác, hoàn toàn không chính xác. Ít nhất thì nó hoàn toàn không chính xác với hai chủ nhân thần kinh chậm chạp nhà họ Long.

Sau một đêm phong lưu, Long Tiểu Hoa buộc lại tóc đi vào phòng ăn chuẩn bị ăn cơm. Nàng đã ngủ từ sáng tinh mơ đến chập tối trong phòng của Mẹ kế. Cuối cùng, nàng cũng bù lại được trận mất ngủ đêm qua. Còn Long đại đương gia ở trong thư phòng từ sáng sớm, không ra ngoài dù chỉ nửa bước. Không biết đây có thể coi là đóng cửa suy nghĩ không? Nhưng đến giờ ăn tối thì hắn xuất hiện ở bàn ăn, thần nhiên như trong lòng chẳng hề có chút hối hận gì.

Chiếc ghế nhỏ vẫn được chuẩn bị cho người vợ cũ, đặt bên cạnh hắn. Long Tiểu Hoa cũng hoàn toàn không hàm hồ, nàng hiểu rõ chỗ ngồi của mình là trên chiếc ghế đó. Nàng bưng bát cầm đũa, lăm bằm

- Tôi muốn ăn thịt.

- ...

Long Hiểu Át nhìn khuôn mặt đang hướng lên đó, dường như vẫn chưa tỉnh ngủ, ánh mắt lộ rõ vẻ chờ đợi. Có thứ gì đó mềm mại chạm vào tim hắn, đợi hắn sức tỉnh lại thì cơ thể đã hành động trước một bước, chỉ thấy kẻ đó hài lòng ăn thức ăn hắn gấp cho, ăn một cách ngon lành.

- Sau này cô phải nhớ, ở bàn tiệc rượu cần biết cách từ chối. Không phải người khác bảo cô uống thì cô liền cầm chén lên uống cạn. - Hắn vừa giáo huấn, vừa thu đĩa về, cố gắng làm cho giọng của mình thật uy nghiêm.

- Người đó bảo tôi uống, tôi nói không biết uống mà.

- Có ta ở đó, cô cứ khẳng khái nói không biết uống là được rồi. Một khi đã phá lệ, sau này cô nói cô không biết uống cũng không ai tin nữa. Cô uống mấy chén mà say thì sẽ bị người ta lợi dụng. Đã hiểu chưa hả?

- Nhưng dù sao khi có huynh ở đó, tôi biết uống hay không cũng chẳng có gì khác nhau. - Nàng vừa ăn vừa nói điều đương nhiên.

- ... Thế nếu ta không có ở đó thì?

- Nếu huynh không ở đó thì tôi cũng không bị người ta lôi đi đâu. - Nàng trả lời lấy lệ.

- Rốt cuộc cô có thể hiểu một chút không vậy? Đừng có chuyện gì cũng chỉ biết dựa vào người khác.

Cạch! - Tiếng đập đĩa làm tất cả mọi người đang ăn cơm im lặng, nhìn chăm chăm về phía Long đại đương gia đang nổi giận. Hắn chau mày nhìn thẳng về kẻ đang ngồi dưới hắn chờ chết.

- Ta không mong cô có thể lo được chuyện làm ăn, có tiền đồ gì. Ta chỉ muốn cô chăm sóc tốt cho bản thân cũng khó thể sao?

Nàng bàng hoàng. Nàng không hiểu tại sao bỗng nhiên hắn lại nổi giận với mình. Đầu óc nàng mông lung bỗng bị đập mạnh một cái mới sức tỉnh lại.

- Tự nhiên huynh to tiếng như thế làm gì chứ? Tôi không chăm sóc tốt cho mình khi nào? Huynh không có nhà, tôi không biết làm cho mình vui sao? Tôi chỉ thất bại là đã làm cho huynh mất mặt thôi. Tôi không giỏi như phu nhân nhà người ta, không biết uống rượu, không biết mua vui, không biết đủ thứ. Chính huynh lôi tôi đến đó cho mất mặt đây chứ. Tôi có nhờ huynh uống rượu giúp đâu. Huynh tự cầm chén lên uống cạn. Tôi uống say là chuyện của tôi. Huynh đưa tôi về nhà là được rồi. Tôi đâu có tệ như huynh, uống say còn kéo người khác gào lên gì đó: “Ta không cam lòng, ta không cam lòng, ta phải đòi lại”.

Một tràng những câu nói không suy nghĩ bay ra từ miệng nàng. Tiếng ồ vang lên bên tai khiến nàng cảm thấy nhức óc. Nàng chưa bao giờ ở tình huống này. Nàng chỉ nghe thấy mấy tiếng buống đĩa khiến mình sức tỉnh. Da đầu giật giật, nàng ngẩng lên nhìn hắn.

Long Hiểu Át vẫn không nói gì, chỉ ngồi thất thần bên bàn ăn. Mãi sau, hắn mới lặng lẽ dùng ngón tay thon dài của mình đẩy bát cơm vào sâu bên trong. Dường như không muốn thấy nàng nữa, hắn quay đầu sang một bên, môi mím chặt. Sau cùng hắn đẩy ghế tựa, đứng lên, quay lưng lại phía nàng, lạnh lùng nói:

- Vậy cô cứ tiếp tục vui vẻ đi. Ta không làm phiền cô nữa.

Hắn vén rèm cửa phòng ăn bước ra ngoài không thèm để ý đến mọi chuyện trong phòng ăn nữa, đi thẳng ra tiền đình, ngồi xuống bậc thềm, chống cằm nhìn bầu trời đầy sao.

Hóa ra, hắn vẫn không cam lòng. Hắn thực sự tưởng mình đã quên được cái cảm giác rối bời đó, yên tâm để cho nàng nương tựa. Dù hắn phải dùng cả đến bản tính và sở sách, thứ mà hắn ghét nhất từ nhỏ đến lớn thì hắn cũng chấp nhận. Sáng nay, khi Đình nha đầu nói với hắn họ vừa động phòng, hắn đã dự định như vậy. Thế nhưng hắn đã nói với nàng, hắn không cam lòng bị đuổi ra khỏi hoàng thành như thế. Hắn muốn tìm người đó để đòi lại rất nhiều thứ. Hắn không thể quên được, cũng không có cách nào quên được.

Rời xa hắn, nàng có thể thật sự thoải mái. Vậy thì hắn còn lý do gì để ở đây chứ? Vậy thì hắn còn không yên tâm điều gì? Ở đây đã có Bạch Phong Ninh? Nàng nói nàng không cần dựa vào hắn. Khế ước hồi đó cũng chỉ là hứa với mẹ nàng sẽ chăm sóc nàng cho đến khi nàng có thể tự lập. Nếu như nàng không cần đến hắn nữa thì hắn hoàn toàn có thể vui vẻ thành thạo bỏ đi bất cứ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 36: Một bát mì hấp dẫn

Kẻ đáng thương đã đánh bại Mẹ kế, đuổi hẳn ra khỏi phòng ăn, một mình cô đốt ngồi ên bậc thềm ngắm sao, nhưng nàng hoàn toàn chẳng có chút hứng thú ăn uống, vì vậy nàng đành cố ăn cho no bụng. Sau những lời khuyên nhủ của Già quán gia, Tiểu Đình và Tiểu Bính, nàng bắt đầu dĩ vãng rềm, bước ra tiền đình. Nàng nhìn quanh, cuối cùng thì thấy ai đó đang tức giận ngồi ên bậc thềm.

Cái bóng của Long Hiểu Át ông thật cô đơn!

Mặc dù hẳn u sầu ngồi ên bậc thềm bằng đá nhưng tay vẫn giơ lên gọi gia đình mang cho mình một ấm à. Hẳn cầm chén à nhấp một hớp, thần thờ nhìn thăm cô được cất thẳng tiếp ước mặt.

Nàng nhích từng bước, muốn lại gần hẳn, nhưng thứ khí thế áp bức tòa Pa ên người hẳn đã ngăn bước chân nàng. Thực ra nàng cũng đang vô cùng tức giận. Tối qua khi uống say, lên xe ngựa, hẳn cứ ôm lấy nàng nói hẳn không cam lòng, sẽ có ngày hẳn đòi lại, rồi lại quay sang nói nàng không bằng người khác. Trong lòng nàng đã khó chịu lắm rồi, hẳn còn làm cho sự việc tồi tệ thêm như vậy.

Chẳng qua là uống rượu, chẳng qua là vui vẻ, có gì đáng tự hào chứ? Mỗi người đều có ý chí riêng. Nàng cũng thế. Không phải là hẳn không biết. Bây giờ hẳn tỏ vẻ coi thường nàng là ý gì chứ?

Nói gì mà muốn nàng phải hiểu chuyện một chút, đừng nên dựa dẫm vào hẳn. Vậy sao hành động của hẳn lại hoàn toàn ngược lại? Sao cứ phải ép nàng ngồi bên cạnh để gắp cho nàng những món ăn nàng không thích? Sao cứ phải một mình lo chuyện làm ăn, còn dùng tên nàng để mua thêm sản nghiệp? Lại còn đòi thay nàng chọn chồng, rồi không cho nàng làm hạnh đỏ vượt tường nữa chứ? Hẳn căn bản là đang bòn cọt nàng. Hẳn không ở nhà, tàng như cá gắp nước tự do bơi lội, muốn làm gì cũng được, không cần phải để ý đến cảm nhận của hẳn.

Nàng có biết tự chăm sóc bản thân hay không thì liên quan gì đến hẳn? Hẳn gào lên như thể nàng thiếu bạc của hẳn vậy. Nàng bị hắt “chăm sóc” nên mới thành ra thế này, chẳng có chí khí gì, chẳng có tài cán gì, chỉ biết dựa dẫm vào kẻ khác, thiếu sự chăm sóc của người khác thì sẽ bị người ta bắt nạt. Dù là Lâm Nội Hàm hay viên ngoại nhà nào hoặc ai đó ông bữa tiệc đều có thể bắt nạt nàng. Nàng đã thuộc mọi điều ông cuốn Điều răn nhi nữ, nhưng làm gì có điều nào là sở trường của nàng. Không biết giúp phu quân, chỉ biết làm loạn, thế nên bây giờ nàng vẫn chưa gã đi đâu được.

Tất cả là tại hẳn làm cho nàng ra nông nổi này. Nàng không cần hẳn.

Xoay người đi, cứ để hẳn u sầu một mình, nàng vẫn còn chưa nguôi giận đây này. Về phòng đọc tiểu thuyết thôi. Nhân vật nam ông đó còn tốt, lúc nào cũng là chỗ dựa cho nhân vật nữ, đâu giống như ai đó, ông lòng không vui thì lôi vợ ước ra út giận, hoàn toàn không dịu dàng, không quan tâm, không làm cho người khác yêu quý.

Bất chấp ánh mắt và ám hiệu của mọi người, nàng quay bước về phòng, chốt cửa lại, ở ông phòng đọc tiểu thuyết, đá mấy cuốn sách dùng bàn tính ra xa, người đi chút bức mình. Kết quả, vì tối ăn chưa no nên phải chạy xuống nhà bếp tìm đồ ăn. Nàng thì nàng tuyệt đối không có ý định đi xem kẻ ngồi ở bậc thềm đó, nhưng nàng phát hiện ra cái bóng ấy vẫn ngồi im không nhúc nhích.

Tay hẳn vẫn cầm chén trà đã nguội. Hẳn dựa vào thành cửa, ạng thái suy tư đó khiến nàng có cảm giác không cần phải thật ụng với hẳn. Nàng đi vào bếp, tiện thể bụng thêm một bát mì.

- Này!

Một bát mì với mấy cọng rau xanh, nước mì ông veo được nàng đặt ên mặt đất. Nàng đem đồ ăn cho hẳn.

Hẳn nhìn bát mì đó, một lát sau ánh mắt mới âm áp ngẩng lên nhìn nàng.

Dường như nàng chẳng hề để ý đến ánh mắt đó, đang phiêu du thần ông không ung:

- Tức giận xong rồi thì ăn đi. Tôi chưa từng thấy ai tức giận đến mức không muốn ăn đâu.

- Lại là mì suốt à? - Hẳn buồn bã hỏi nàng như thể hẳn rất không hài lòng với món ăn của nàng vậy.

- Tôi chỉ biết làm món này thôi. Nước sôi, cho mì, cho muối, cho rau vào là xong. Rất tiết lợi! Có thể ăn no bụng là tốt rồi. Huynh đừng nói là tôi không biết cách chăm sóc bản thân đấy nhé. Tôi không để cho mình chết đói đâu. Chết đói mất mặt lắm.

Lần đầu tiên gắp nàng, nàng đã dùng ý đó để êu chọc hẳn. Lần này, nàng lại như vậy. Nếu hẳn còn ăn bát mì này thì có phải là kẻ ngốc không? Hẳn không thể để nàng tùy ý kéo mình lại được, không thể cứ tiếp tục dung túng cho nàng chỉ biết ăn mà không hiểu chuyện gì như vậy, không thể vì nàng mà để lỡ bước tiến của mình nữa.

- Huynh vẫn còn tức giận à? Nửa đêm một mình ngồi đây hóng gió lạnh thì vị lắm sao? Ái chà! Tóm lại, sau này tôi sẽ học cách không ý lại vào người khác như thế nữa. Huynh đừng giận nữa. - Nàng thẳng thắn nói, bất chấp hẳn còn giận hay không, vì nàng đã nguôi giận rồi, không cần phải hóng gió lạnh cho người giận nữa.

Nói xong, nàng xoay người định bỏ đi nhưng hẳn đứng bật dậy kéo nàng vào lòng, ôm chặt lấy nàng. Cả người nàng bao ùm ông chiếc áo choàng của hẳn. Gáy nàng áp sát vào ngực hẳn, eo nàng cũng bị hẳn ôm chặt đến mức đau nhói.

- Đừng học nhanh quá! - Giọng hẳn thì thầm bên tai nàng, môi hẳn kề sát bên tai nàng. Đừng nhanh quá! Tuy hẳn ép nàng học nhưng nàng cũng không cần phải thế sẽ học ngay như vậy. Đừng để ý đến lời của hẳn, tàng có thể học từ từ, bình tĩnh, không phải vội. Hẳn biết hẳn lại thua một bát mì, lại là lúc nửa đêm, chỉ có kẻ này bê một bát mì không ngon lành hết ước mặt hẳn, nói những lời hẳn không thích, nhưng hẳn lại không thể xa nàng. Hẳn thật là

ngốc!

- Huynh lại chê tôi không ra gì, chê tôi làm mất mặt chứ gì?

Hắn im lặng không ả lời ngay, chỉ ôm chặt nàng vào lòng. Hắn chê nàng không ra gì, chê nàng làm mất mặt bao giờ chứ? Chỉ có nàng chê hắn là nhiều thôi. Kể mỗi lần thấy hắn về thì đều lần ổn, thấy hắn về thì chán ghét tức giận, thấy hắn đi thì nhảy lên vui mừng là ai chứ?

- Ta vẫn ở đây, muội cứ dựa vào ta cũng không sao.

- Mỹ sắp ngủ rồi. Huynh không ăn sao? - Dựa vào hắn, để xem hắn có sức cho nàng dựa không đã. Đói ngắt đi thì làm thế nào?

- Ta ôm một lát nữa đã. - Hắn thở dài, cúi đầu vùi vào vai nàng, tóc xòa ên má nàng.

- Ừm! - Nàng xoay người lại ôm lấy eo hắn. Giữa đêm mùa hạ cũng rất lạnh, nàng chỉ mặc bộ đồ mỏng chạy ra ngoài.

Hắn lấy làm lạ trước sự nhiệt tình của nàng:

- Sao muội lại ôm ta?

- Huynh ôm tôi, tôi không thể ôm huynh sao?

- Ta muốn hỏi muội từ lâu rồi. Sao muội không có chút khoảng cách nam nữ gì thế? - Hắn nheo mắt. Tối qua, nàng bị hắn này nọ như thế mà chẳng hề thấy nàng có chút phản ứng của một cô nương gì cả. Điều đó quá đương nhiên ư?

Nàng òn mắt nhìn, thực sự không nghĩ hắn lại muốn cùng nàng thảo luận vấn đề không mấy ông sáng này, nói cho có lệ:

- Huynh là cha mà. - Một cách giải thích vô cùng không ông sáng.

Hắn bỗng chau mày nhìn nàng.

- Ai là cha của muội? - Cách xưng hô dâm loạn này càng nghe càng khó chịu. Ý nàng muốn nói hắn mới là kẻ không biết giữ khoảng cách nam nữ vì hắn là cha ư?

- Không gọi huynh là cha cũng được. Vậy huynh ả cuốn Cha làm xằng quá cho tôi. - Hôm qua hắn đã đòi nàng cấp từ mẹ kể lên làm cha mà.

- Đừng có mơ!

- Vậy thì không cho ôm nữa. Buông ra. - Nàng cho hắn ôm mà hắn còn chẳng nề tình gì cả.

- Chuyện này muội có thể quyết định được sao? - Hắn ôm chặt nàng và hứ một tiếng lẩn át.

- ... - Tính tình mẹ kế của hắn thật là khó chịu!

Ôm xong, tiếp theo đương nhiên phải lấp đầy cái bụng, ên bầu ối, những vì sao lấp lánh, ên mặt đất có hai bát mỳ. Hai người bê bát lên cùng ăn. Hắn không hài lòng khi nàng nấu cho mình bát mỳ toàn rau, thò đũa sang bát của nàng. Nàng không chịu thua liền khuấy lại. Cuối cùng cả hai người cùng ăn rồi ai về phòng người đấy.

ước khi đi, hắn nhit nàng. Nàng đọc không ra ả chữ ông mất hắn. Không phải tình ý, không phải đùa cợt, không phải coi thường, hình như chỉ là sự cảm kích mà thôi. Hắn nhìn nàng, dụ dỗ nàng để ông tiếp tục bơi ông mất hắn, tốt nhất là chìm xuống, không thể ngoi lên được. Nàng hiểu được ý đồ của hắn, vội vàng thu ánh mắt lại. Nàng vẫn chưa sẵn sàng, không thể nhảy vào ánh mắt hắn nhanh như vậy được. Ít nhất cũng phải làm rõ cảm giác này là thế nào thì nàng mới có thể phản ứng được. Nhắm mắt lại, nàng bê hai chiếc bát không, mò mẫm quay lại nhà bếp.

Kết quả rất rõ, đi được năm bước, tiếng bát sứ vỡ tan. Nàng quay lại nhìn thì thấy hắn cười chế giễu chẳng chút thông cảm.

Sáng sớm hôm sau, Long Tiểu Hoa còn chưa kịp nhớ lại mùi vị bát mỳ tối qua thì Tiểu Đình đã xông vào phòng.

- Tiểu thư! Tiểu thư được giải phóng rồi.

- Hà? - Ai đó rõ ràng vẫn chưa tith ngủ đang dụi mắt ên giường nhìn Tiểu Đình mơ màng hỏi: - Giải phóng gì cơ? Em nói chuyện tè dâm ư? Hay là giải phóng cuộc đời? A, sao em biết ta muốn đi vệ sinh... - ông từ điển của Long Tiểu Hoa, đi vệ sinh chính là giải phóng cuộc đời.

- Tiểu thư, không phải giải phóng đó. Em đến báo với tiểu thư, đương gia đã đi rồi.

- Em nói gì? - Nàng lồm cồm bò dậy. Lần này, nàng đã hoàn toàn tỉnh táo. - Em nói hắn... đi rồi ư? Hắn đi đâu?

- Đương... đương gia nói với Già quần gia là phải đi xa từ sáng sớm. Hình như là chuyện làm ăn. Lần này, đương gia cưới con Bôn Tiêu ra khỏi thành rồi. Dù sao năm nào đương gia cũng chỉ ở về một chút rồi lại đi, năm nay đương gia đã về sớm để kiểm a việc làm ăn ông thành, chắc là cuối năm sẽ không về nữa đâu.

- ...

- Tiểu thư người ngây ra đó làm gì? Tiểu thư muốn dậy hay ngủ tiếp ạ? Em muốn tiểu thư biết tin vui nên mới chạy đến báo cho tiểu thư. Hi hi! Em có phải là tiểu nha đầu rất chu đáo không?

- ... Tốt nhất là em nên nhân lúc Fa còn chưa bước xuống đất thì ánh xạ ta một chút. Ta còn muốn ngủ thêm lát nữa. Không, hôm nay ta không muốn ra khỏi giường.

- Tiểu thư, đương gia không có nhà, tiểu thư cứ làm gì mình muốn, không Pa khỏi giường cũng được.

- Tóm lại hần đi rồi. Tất nhiên ta phải tận hưởng những tháng ngày của mình chứ. Mặc kệ hần. Xì! Tên khốn qua cầu rút ván. - Tội qua, nàng còn có ơn với hần. Hần đi mà chẳng thêm chào nàng. Nàng không dễ dàng để cho người khác coi thường như vậy đâu. Đét đi cũng chẳng thêm nói với nàng một tiếng. tằm ước mọi người còn tiễn hần đi. tằm nay, hần đi rồi. Được. Mặc kệ hần.

- thưng tiểu thư không thể ngủ lâu như vậy được.

- Tại sao? Mẹ kể đi rồi còn ai quản thúc ta chứ?

- Đương gia đi rồi nhưng ước khi đi, đương gia có dặn em phải đưa tiểu thư đi...

- Đi đâu?

- Đến Hồng Kiều hội, phường mai mối ở gần đây.

- Đó là thứ gì? - Nghe cái tên không bình thường chút nào.

- Ái chà! Đó là nơi những người chưa thành thân mà lại muốn thành thân thì sẽ gặp nhau, cùng đi chơi.

- Hần muốn ta đi gặp mặt sao?

- Đương gia rất chu đáo. Đương gia đã đăng ký cả cho em đấy. Đương gia nói em cũng có thể đi tìm phu quân. Tiểu thư, nếu Tiểu Đình gặp được duyên ời định sẽ phải chia tay với Fiều thư. TPời ơi! Khó lựa chọn quá! Tiểu thư... hình như tiểu thư không được vui thì phải.

- Em thật thông minh! Khi ta bê ghế chuẩn bị đập em thì em mới phát hiện ra ta không vui sao?

- Há? Tiểu thư muốn đánh người!

Tiểu Đình ôm đầu chạy Pa khỏi phòng Long Tiểu Hoa. Long Tiểu Hoa buông chiếc ghế ra, ngồi phịch xuống giường, chui vào ong chăn, miệng lẩm bẩm chửi rủa người chồng ước vô lương tâm nào đó.

cho LonU!💎*💎 v💎💎💎 :p>

- Há?

- Vì xem ra thê tử của Long mỗ rất thích. Lotg mỗ muốn mua tặng cô ấy.

- Nếu ông... ông chủ Long thích thì cứ đem tặg... tặng tiền phu thân... Khả khả!

- Cảm ơn Lâm viên ngoại. Vậy thì Long mỗ xin cáo từ. - Hần nói rồi cóc đầu con hổ đứng còn chưa thẳng nói: - Nàng chào người ta đi chứ.

- ... - Long Tiểu Hoa ngẩng đầu nhìn chồng cũ của mình, cắn răng, ai bảo nàng thích bộ ang phục này chứ? Ai bảo mua tặng nàng chứ? ừ khi là hần cố ý hại nàng. Hần chưa bao giờ chịu mua y phục mới cho nàng cả. Hần chỉ giới mắng chửi người khác, mượn cớ châm chọc nàng làm ờ cười cho thiên hạ thôi. Sao trên thế giới lại có loại người tà ác như thế chứ? Đã hại nàng bị người ta đánh rồi mà còn giày vò tinh thần nàng. Híc! Thật xấu xa! - Xin... cáo từ.

Chào xong, con hổ bị Vô Tòng đánh lại rơi vào tay bà mẹ kế. Mẹ kế nắm móng vuốt hổ kéo sải bước ra ngoài. Bên ngoài, mọi người vẫn còn vỗ tay cổ vũ cho nàng. Nhưng nàng hoàn toàn cảm thấy mất mặt. Híc!

- Bộ ang phục tày đúng là rất hợp với cô đấy. - Long Hiểu Át dặt tay nàng ra ngoài, hơi quay đầu, mắt lim dim, thản nhiên nói.

- ... - Đã chửi rửa người ta thì làm một lần thôi. - Tôi có thể về nhà một mình ước được không?

Nàng rất muốn nhanh chóng thoát về nhà, ôm lấy chăn mà khóc một ận. À!... Còn phải đi tắm rửa nữa... Hu hu...

- Không được!

- Há? - Nàng biết hần còn muốn ngược đãi nàng mà. Hu hu...

- Đến đại phu ước đã.

- Đến đại phu làm gì?

- ... - Hần nhìn nàng không nói gì, chỉ liếc một lượt từ đầu xuống chân. Bị người ta vừa đánh vừa đá một ận, ai biết có bị thương ở đâu không, đến đại phu đương nhiên là để xem bệnh, lẽ nào là mang thuốc đến cho ông ta? Hung dữ gì chứ?

- ... - Ô... Hần muốn đưa nàng đi khám đại phu. Thế mà nàng cứ tưởng hần đem bán nàng làm thuốc chứ. ơng các loại thuốc liên quan đến hồ, nàng chỉ biết có Hồ Tiên[1]... nhưng hồ cái thì làm gì có thứ đó chứ?

[1] Hồ Tiên: Tên một loại thuốc bổ thận áng dương ơng Đông y, vốn là được làm từ dương vật hồ. Fuy nhiên hồ là loài động vật quý hiếm, nên người ta thường dùng dương vật tPau hoặc các loài động vật khác để thay thế.

- ... - Hần nhìn thái độ thiếu nghiêm túc của nàng không kìm được giờ tay lên định cho nàng một cái tát.

Nàng vừa thấy hất giờ tay lên thì lập tức nhắm mắt, rụt đầu, nhưng đợi mãi mà vất không thấy bị đánh. Nàng hơi hé mắt ra nhìn, hần nhẹ nhàng buông tay xuống bóp nhẹ vào sau gáy nàng.

- Ở bên phải hơi đau một chút thôi.

- Ở đây ư? - Hần nhíu mày, tay bóp mạnh hơn.

- Ái đau đau! Nhẹ tay một chút. Hu hu... Lâm viên ngoại đó vừa đánh mà. Đau quá!

- Đáng đời! - Hần vừa mắng vừa xoa.

- Híc... Toàn thân đau như. - Nàng như muốn tan ra.

- ... - Hần lại nhit nàng, cũng không nói gì, chỉ dặt nàng ra khỏi cổng, lấy ít bạc vụn ra đưa cho người hầu đi cùng.

Một lát sau, một chiếc xe ngựa được đánh đến. Con hồ đau lưng mỏi eo bị Long đại đương gia ném lên xe.

- Thiếu chủ, người đi cả rồi. Thiếu chủ còn nhìn gì chứ? - Bạch Vô Ưu đứng ở gian phòng nhỏ tầng hai à quán, nhìn Bạch Phong Ninh đứng bên cửa sổ. Hiềm khi từ kinh thành có tin vui khiến họ hứng thú đến à quán xem kịch, lại gặp cảnh Long đại đương gia bàn chuyện làm ăn ở gian bên, còn được xem vở kịch đặc biệt như vậy.

- Vô Ưu, ta thật sự chưa từng được gặp báu vật sống này, vở kịch Vô Tòng đánh hồ. Mặc dù bản thân ta... - Nghĩ đến vở kịch đó, hần vẫn còn cảm thấy buồn cười.

- Bao nhiêu năm nay, thuộc hạ cũng chưa từng thấy thiếu chủ cười vui như vậy. - Cười đến đỏ cả chén à, lại còn sai người mang ầm à mới lên. Vừa nghe ca hát đã thấy ở đây náo nhiệt rồi. Thảo nào Long đại đương gia lại cứ rong ruổi bên ngoài cả năm.

- Sao vậy? Thường ngày ta không vui về sao?

- Cười rất giả tạo. - Đánh giá đúng ơng tâm.

- Còn vừa rồi thì sao? - Nàng hồ Tiểu Hoa thú vị khiến hần cảm thấy rất đáng yêu, không vui sao được? Vì một câu nói của hần mà thật sự nàng đã theo Long Hiểu Át đi học buôn bán, còn gây nên chuyện như vậy. Nàng thật biết nghe lời hất. Khả khả!

- Thiếu chủ, phu nhân dặn người ánh xa những bông hoa đã có chủ ra một chút. Nếu không sau này, người lại phải hối hận. - Thiếu chủ vừa cười rất nguy hiểm, bông bột.

- ... - Mẹ ta chỉ nói những điều xấu là linh nghiệm thôi. Đúng là độc mồm độc miệng.

Bạch Phong Ninh thu lại ánh nhìn, ngồi xuống bên chiếc bàn nhỏ, cầm chén à lên, hít một hơi thật sâu, nói:

- Hoa đã có chủ là chỉ người đã có gia thất. Bây giờ phu quân cô ấy đã bỏ cô ấy, chẳng lẽ vẫn coi là có chủ sao?

- Thiếu chủ không thấy “chủ” cô ấy vừa dặt cô ấy đi sao? - Ý của phu nhân không chỉ là người đã có chồng mà còn chỉ những bông hoa thỏ đã có người chăm lo. Kể cả người đó có là con hồ bị Vô Tòng đánh, thì cũng không thể nói sở thích của Long đại đương gia không độc đáo, còn độc đáo hơn cả thiếu chủ cơ.

Bạch Phong Ninh cười, không đáp lại, chỉ nhấp một hớp à thơm. à thơm ơng miệng nhưng bỗng hần lại nhíu mày.

- Thiếu chủ sao thế ạ? Có người ám hại, ơng à có độc ư?

- ...

- Thiếu chủ! - Bạch Vô Ưu hoảng hốt, vội rút cây âm bạc định thử độc.

Bạch Phong Ninh nuốt hợp à ong miệng, xua tay, bảo hấn không cần hoảng hốt:

- Không phải có độc, nhưng...

- Sao thế ạ?

- Bảo họ đối bình à khác đi.

- Bình trà này có vấn đề ư? Thiếu chủ!

- Chưa rồi. - Hoi nhều mây, hấn đặt chén à nhỏ xuống.

- Hả?

- Bình à này chưa rồi, uống làm sao được?

- ... - ong lòng thiếu chủ tự thêm vị chua cho à sao? Cái miệng độc địa của phu nhân không thể linh nghiệm như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 37: Bị “chúa thượng” bắt cóc

Ngày đầu Long Hiểu Át đi, Long Tiểu Hoa cứ nằm trên giường không chịu dậy.

Ngày thứ hai Long Hiểu Át đi, Long Tiểu Hoa ăn cơm trong bếp.

Ngày thứ ba Long Hiểu Át đi, cuối cùng Long Tiểu Hoa cũng có động tĩnh.

Nàng chui xuống gầm giường, bê ra hộp tiền riêng đầy bụi. Đây là thứ mẹ nàng đã để lại cho nàng trước lúc lâm chung, bao gồm cả của hồi môn của nàng. Mẹ nàng vốn định tận tay giao cho tướng công của nàng lúc nàng động phòng như thể mua một tặng một, sợ nàng không gả nổi cho ai. Nhưng Mẹ kể đến động phòng cũng chẳng bước vào đã vội vã hưu nàng. Vừa hay nàng kiếm được một khoản lớn. Nàng dùng số bạc này mua tiểu thuyết vài năm cũng được.

Nàng leo lên giường, thổi bụi, vớt cỏ, lấy chiếc chìa khóa nhỏ cắm vào ổ, mở hộp, lấy ra một chút bạc lẻ rồi chạy thẳng đến phường bán sách.

Nàng muốn dùng tốc độ nhanh nhất để lấy lại sự thoải mái, vui vẻ, thoát khỏi cảnh “trà không muốn uống, cơm không muốn ăn, ngủ cũng chẳng buồn” mà Tiểu Đình nói. Ai có thể ngăn cản được nàng chứ?

Vừa bước vào phường bán sách, nàng đã để bạc trên quầy. Chủ tiệm vừa nhìn thấy nàng lập tức thay đổi nét mặt, nhếch mép, ra ám hiệu cho nàng cứ theo quy tắc cũ của tiệm.

Dâm thư được giấu ở ngách trong cùng. Nàng không nói nhiều, nhanh chóng đi đến chỗ chiếc giá ở ngách trong cùng, hớn hờ lựa chọn.

- Cuốn sách mới của Tiểu Như Ý vẫn chưa về. Bây giờ, cô tiêu bạc hào phóng như vậy. Đợi đến khi sách về, cô đừng khóc đấy nhé.

Chủ tiệm vừa cầm cái vĩ ruồi đi đập ruồi, phe phẩy như chiếc quạt, vừa nói với nàng.

Nàng nghiêng đầu nhìn người đàn ông sắc mặt ủy mị ấy, hùng hổ nói:

- Giao tình của chúng ta thân thiết như vậy, có hai lạng bạc mà ông cũng tính với tôi sao?

- Haizzz! Chuyện nào ra chuyện đấy. Cô đừng có nói như vậy. Mấy năm trước, tôi nhờ cô lấy chữ thư pháp của ông chủ Long. Cô cứ khất lần khất lượt mãi. Bây giờ cô lại còn nói chuyện giao tình với tôi sao? - Chủ tiệm liếc mắt coi thường cô. Đối với đám đàn bà con gái, sắc mặt ông ta chẳng tốt bao giờ. Mặt ông ta chỉ sáng lên trước đàn ông đẹp mà thôi. Cũng chỉ có lúc này, Long Tiểu Hoa mới cảm thấy thanh quân phái nữ của mình đã phát triển thành thực đến thế nào.

- Sau đó, không phải tôi đã trả ông rồi sao... - Nàng âm ỉc giải thích.

- Để xem cô mang đến cho tôi chữ gì? - Ông ta trợn mắt.

- ... Nhưng hần chỉ viết chữ đó cho tôi. - Nàng có đem theo chữ xin của chồng trước. Hần đã dùng tay chỉ vào đầu nàng, đuổi nàng ra khỏi thư phòng và ném theo cho nàng chữ này.

- Phải rồi. Cô muốn tôi treo chữ “Côn” [1] lên đầu giường sao? Đây là chữ mà đệ nhất mỹ nam trong thành viết cho tôi sao?

[1] Chữ “Côn” (滾): Cút đi, xéo đi.

- ... Ông không thấy chữ này rất nhiều nét à? Còn chề nữa! Chẳng phải vẫn hơn để hần viết cho ông mười mấy chữ “Nhất” [2] sao.

[2] Chữ “Nhất” (一): Một.

- Hừ! - Ông chủ tiệm sách ôm đầu, không muốn nhìn nàng thêm nữa. Đôi mắt phượng mở to, đánh giá chiếc áo choàng màu trắng non mới mua, soi vào chiếc gương nhỏ trên tay, chỉnh lại những lọn tóc đen của mình.

- ... - Tiệm sách này chẳng có tinh thần “khách hàng là trên hết” gì cả. Vì nàng là vợ trước của đệ nhất mỹ nam nên ông ta càng khinh bỉ nàng. Nàng đã sớm nhẫn nhịn với ông ta, nàng không thêm tên mỹ nam đó. Thế mà ông ta cứ không tin, lúc nào cũng cảm giác rằng nàng nhất định đã giở trò đồi bại với mỹ nam đó. Haizzz! Ai bảo ông ta là chủ tiệm sách chứ? Cố nhẫn nhịn đi.

Chọn xong mấy cuốn sách, nàng đem đến quầy. Chủ tiệm hào hứng lấy dây thừng buộc toàn bộ số sách nàng mua lại, nhìn nàng buột miệng hỏi:

- Nghe nói Bạch công tử, người đang kén vợ là bạn cũ của ông chủ Long ư? Đạo này, Bạch công tử có thường hay đến nhà cô không?

- Ông muốn có chữ của Bạch công tử sao? - Vụ làm ăn đến rồi. Nàng giương đôi mắt sáng rực lên nhìn, những cuốn sách này thật sự rất đắt.

- Ai cần cô đi kiếm chữ thư pháp nữa chứ?

- Vậy ông cần gì?

- Cô hỏi thăm giúp tôi thôi.

- Hỏi ư?

- Đàn ông cũng có thể tham gia kén vợ chứ?

- Phi!

- Cô làm gì thế? Nhỏ nước bọt lung tung quá đấy.

- ...

- Xong việc, tôi sẽ làm cho cô tấm thẻ ưu đãi, giảm giá mười lăm phần trăm.

- Hai mươi phần trăm. - Chuyện này nguy hiểm như vậy. Dù là nói với Bạch mã hoàng tử dịu dàng thì nàng cũng phải gánh chịu sóng gió.

- ... Nữ nhân thật đáng ghét! Lại còn mặc cả nữa. Hừ! Được rồi. Được rồi. Mua xong rồi thì đi đi. Nhìn thấy ả đàn bà chiếm giữ mỹ nam là tôi lại thấy ghét rồi.

- ... - Ông ta trỏ ngón tay đuổi nàng đi, điệu bộ trông thật đáng ghét! Xi! Ghê chết đi được!

Nhận được nhiệm vụ, nàng nên trực tiếp đi tìm Bạch mã hoàng tử lâu ngày không gặp. Có rất nhiều lý do mà. Nàng nên dừng cảm tiến về phía trước, bắt chặp mọi thứ đi tìm Bạch mã hoàng tử. Mẹ kế không có nhà, đúng là thời gian tốt để hẹn hò. Nàng đã lãng phí mất ba ngày, không thể tiếp tục lãng phí được nữa.

Bước ra khỏi tiệm sách, rẽ trái, rẽ trái rồi lại rẽ trái là đến công thành. Hiện tại thời tiết rất đẹp, trời quang mây tạnh, nắng vàng rực rỡ, gió thổi hiu hiu. Chẳng ai quản lý nàng, chẳng ai ép nàng cười con ngựa trắng ngốc nghếch đến chỗ hẹn. Đúng là thiên thời địa lợi nhân hòa. Xách bọc sách bước vào cửa, uống trà cùng Bạch mã hoàng tử, cùng nói chuyện... nghĩ đến đã thấy vui rồi. Nhưng...

- Chết thật! Sao đột nhiên mình lại cảm thấy áy náy? Sao đột nhiên mình lại cảm thấy có lỗi với hần thế này? Sao mình lại có cảm giác muốn làm một đứa con ngoan ngoãn ở nhà đợi cha về? Tại sao? Tại sao đột nhiên mình lại có ý nghĩ rằng người đàn ông của mình ra ngoài làm ăn, mình nên ở nhà giữ đạo làm thê tử? Cách nghĩ này thật đáng sợ! Á á á á! Trời ơi! Á á á á! Tất cả là tại hần ép mình học thuộc cuốn Điều răn nhi nữ. Á á á á! Hần đã biến mình thành một hiền thê. Hần dụ dỗ mình rồi bỏ đi là ý gì chứ? Á á á á!

Nàng đang ngồi thụp xuống ôm đầu hét lớn thì bỗng nhiên có tiếng xì xào phía sau.

- Chúa thượng nói nha đầu này sao? Hình như cô ta phát điên rồi.

- Không cần biết cô ta có điên hay không. Chúa thượng bảo bắt về thì bắt về. Tiểu thư nhà họ Long thích đọc dâm thư, sáng sớm ngày ra cô ta đã chạy ra khỏi Long phủ đi mua sách, ngồi đây thết lớn. Đúng là cô ta rồi. Không sai đâu.

- Khẩu vị của Bạch thiếu chủ cũng kỳ lạ thật đấy! Chọn đúng loại nữ nhân này sao? Hẳn thật sự chịu đem thanh kiếm gia truyền nhà họ Bạch đổi lấy nha đầu này à?

- Làm sao ta biết được. Chúa thượng nói có là có. Có điều đầu óc của kẻ thường xuyên đến kỹ viện chắc chắn là không bình thường đâu. Ai cần nói nhiều làm gì? Bất người là việc cần gấp. Chúa thượng đang đợi đấy.

- Ô! Người đâu rồi? - Cúi đầu xuống nhìn thì góc đó đã trống không.

- Tất cả là tại nguoi nhiều lời đấy. Dù có ngốc hơn nữa, nghe nguoi nói muốn bắt mình thì cô ta cũng sẽ chạy trốn thôi.

- Nhưng dù có ngốc hơn nữa thì cũng biết chạy trốn thoát thân cần hơn. Nguoi xem, cô ta ôm chồng sách không chịu vứt đi kia kìa.

- Thế nên mau đuổi theo. Bắt lấy cô ta. - Chỉ có kẻ ngốc mới để cô ta chạy thoát. Thế thì thật là mất mặt!

- Cứu tôi với! Có cướp giữa ban ngày... Hu hu hu hu...

Sau trận binh mã loạn lạc, trước mặt Long Tiểu Hoa tối sầm. Nàng ý thức được rằng mình đã bị bắt cóc.

Mục đích của những kẻ vô lại đã quá rõ. Bắt cóc nàng để đổi lấy thanh kiếm gia truyền của Bạch mã hoàng tử...

Những kẻ vô lại đó là ai cũng đã rõ. Đó chính là đám thổ phi giang hồ đã bao vây nàng hôm tinh cờ gặp Bạch Vô Ưu ở bờ sông.

Bạch mã hoàng tử, thời khắc thử thách tình cảm của họ đến rồi. Xin hãy mau lấy thanh kiếm gia truyền đi chuộc kẻ đáng thương như nàng đi. Hãy nói với chúng rằng: “Không có gì quan trọng hơn sự an toàn của Long Nhi nhà ta”.

Ồi! Chúng nhét thứ gì vào miệng nàng thế này? Phì phì phì! Ồi! Nàng bị tống vào bao tải mất rồi! Đâu cần phải như vậy chứ? Đạo cụ này có phải là quá chuyên nghiệp không? Chúng chỉ làm tăng thêm tình cảm của nàng và Bạch mã hoàng tử sau hoạn nạn mà thôi. Chúng chỉ giúp Bạch mã hoàng tử đóng vai anh hùng cứu mỹ nhân mà thôi. Chúng chỉ có thể giúp nàng hên hò thành công hơn mà thôi.

Chúng dám đối xử với nhân vật nữ chính như vậy sao? Đúng là làm phản rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 38: Bạch mã hoàng tử cũng có lúc nóng tính

Bị nhốt trong chiếc bao tải tối om, bị ném xuống đất. Từ bao tải phát ra những tiếng khóc đau đớn. Chiếc bao tải không cam chịu nằm im, cứ lăn dần, lăn dần cho đến khi đầu người trong bao tải chạm phải một vật gì đó ấm ấm không xác định.

Long Tiểu Hoa cố gắng ngửi. Không nhìn thấy, không sờ được, nàng đành dùng mũi để thăm dò xem vật thể phía trước là thứ gì? Nàng cố gượng dậy, cắn vào bao tải, ngửi ngửi phía trước. Bỗng nhiên “bốp” một cái, cái “vuốt ve” nhẹ nhàng đập lên mặt nàng. Giọng đàn ông vô cùng cao quý và ngạo mạn vang lên.

- Đây là nữ nhân trong lòng Bạch Phong Ninh sao? Hừ! Xem ra cũng chẳng ra sao. Chỉ có hần mới thích thôi.

- Hu hu hu! - Nàng bị nhốt trong bao tải, hần đâu có nhìn thấy nàng. Dựa vào cái gì mà hần nói nàng chẳng ra sao chứ?

- Chúa thượng, người đã bắt về rồi. Nhưng tên Bạch thiếu chủ đó rất gian xảo, biết đầu nha đầu này chỉ là thứ để che mắt.

- Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót. Đối phó với tên vô lại như hần thì không cần quang minh chính đại làm gì. - Giọng ngạo mạn lạnh lùng vang lên.

- Chúa thượng, Bạch Phong Ninh là cả ngang ngược, chưa chắc đã chịu thực hiện giao kèo với chúng ta.

- Chưa chắc ư? Hần đã nói ra thì chắc chắn sẽ thực hiện. Giao hẹn ban đầu, nếu ta lấy được thanh kiếm nhà họ Bạch, hần sẽ phải quy phục ta, cùng ta lập nghiệp, sống chết vì ta. Nếu không phải thấy cái đầu hần còn có giá trị, có thể dựng nghiệp lớn cho ta thì hần đã không thể sống nổi rồi. Nếu hần nuốt lời thì tiểu vương sẽ giết sạch cả nhà họ Bạch của hần từ trên xuống dưới. - Kẻ đang nói bỗng nhiên cúi xuống, xem xét một lượt cái bao tải nhưng không phát hiện ra điều gì, liền ra lệnh: - Gửi thư đến sơn trang của Bạch Phong Ninh, nói tiểu vương ta đợi ở đây lâu lắm rồi. Bảo hần mang thanh kiếm đến

đây đôi lấy hắc phản tri kỷ[1] của hần đi.

[1] Hắc phản tri kỷ: Người bằng hữu thân thiết, cùng chung hoạn nạn.

Cái gì gọi là phản đen? Là hần nhốt nàng vào cái bao tải nên mới đen thui thế này. Hần đã hại nàng rồi lại còn nói.

Nàng là người không dễ khuất phục. Nàng há miệng cắn một miếng thật lớn vào vật thể đang ghé sát lại gần má nàng.

- Chúa thượng, nha đầu chết tiệt này dám cắn chân Chúa thượng.

- Xi! Phi phi phi! - Nàng vội vàng nhô thứ trong miệng mình ra. Hần dám dùng chân dẫm lên khuôn mặt nhỏ của nàng sao? Nàng còn tưởng hần dùng ngón tay treu chọc nàng chứ. Thật không ngờ đó là đôi giày.

- Mờ bao tải ra cho ta. Tiểu vương sẽ dạy dỗ nữ nhân của thuộc hạ mình, loại người chỉ biết xem tiểu thuyết đòi bại, lại vô liêm sỉ mà dám cắn chân tiểu vương.

- Dạ!

Mấy tên tùy tùng hung hăn xông đến mở chiếc bao tải ra. Long Tiểu Hoa kinh hãi lập tức lẩn đi. Nàng không muốn bị kẻ đó giáo huấn, ngược đãi. Nàng quyết định chui vào mai rùa ẩn náu. Đừng có ai ngăn cản nàng.

- Hừ ! Cũng khỏe mạnh đấy nhì. Một vô hiên đức, hai vô nhân phẩm. Nếu cả chút công phu trên giường cô ta cũng không có thì tiểu vương phải suy nghĩ lại xem tên họ Bạch kia có đủ tư cách đi theo tiểu vương không. Loại người ngu ngốc, kém cỏi, tiểu vương chẳng thấy gì hiếm lạ nữa. Nhưng nhìn xem, mấy cuốn dâm thư này hình như là sở thích của cô ta thì phải. Tư Bốn vạn vạn tuế, xi! Đêm nay, chàng đừng hồng rời khỏi giường, phi phi phi! Dạ dạ dạ xuân tiêu... Cô ta cũng thú vị gớm!

Cầm từng cuốn tiểu thuyết lên đọc, hần vứt những cuốn sách yêu quý của nàng từ trên cao xuống. Thật trùng hợp là chúng đều rơi trúng đầu nàng.

Con giận của Long Tiểu Hoa nổi lên. Nàng không biết mình lấy đứng khi ở đâu mà đứng thẳng dậy như một cái cột đen, dựng sừng sững ở đó quát kẻ không biết trời cao đất dày là gì kia:

- Ta cảnh cáo tiểu vương lộn nhà ngươi, ngươi còn dám si nhục mấy cuốn tiểu thuyết của ta thì ta sẽ cắn chết ngươi cho mà xem.

Nàng nhảy lên bỏ về phía người mặc áo xanh. Cái bóng đó không hề có phản ứng gì ngoài việc đỡ lấy nàng, ôm nàng trước ngực, nâng cằm nàng lên, nhẹ nhàng ngắm tròn tấn công bằng răng mãnh thú của nàng, khinh miệt nói:

- Giọng nói cũng được đấy. Nếu trên giường thì có thể coi là gãy gãy. Thế nào? Cô nhanh chóng muốn nhào vào lòng tiểu vương ta thế sao? Cô trèo hơi cao đấy. Đáng tiếc! Tiểu vương ta tuyệt đối không động đến nữ nhân của thuộc hạ. Ai bảo cô lọt vào mắt của Bạch Phong Ninh chứ? Dù cô có muốn trở thành hồng nhan họa thủy xen vào chia rẽ chủ tớ chúng ta, thì cũng phải xem ta có cho cô cơ hội không đã. Tiểu vương ta ghét nhất loại đàn bà lăm điều đấy.

- Nhưng Bạch mỗ thì lại không nghĩ như vậy. Bạch mỗ không hề cảm thấy tên nam nhân đang ôm người con gái của mình, giữ cầm cô ấy, khen giọng cô ấy quyến rũ khi trên giường lại không định cho cô ấy cơ hội.

Giọng nói nhẹ nhàng từ phía sau vang đến, Long Tiểu Hoa vội vàng quay đầu nhìn Bạch Phong Ninh đang đứng bên cửa. Lúc này, nàng thật sự sợ hãi, đẩy kẻ xấu xa trước mặt ra. Nàng muốn quay về vòng tay Bạch mã hoàng tử, không muốn ở bên kẻ xấu xa này nữa. Nhưng kẻ đó lại giữ chặt nàng trong lòng:

- Ngươi cũng nhanh chân đấy. Xem ra khinh công của ngươi đã có tiến bộ.

- Không còn cách nào khác. Ai bảo Cung đại thiếu gia giam giữ nữ nhân của ta chứ? Bạch mỗ đành phải bay đến cứu cô ấy thôi.

- Ồ! Thật không ngờ ả nha đầu này lại quan trọng với ngươi như vậy.

- Mong Cung đại thiếu gia giơ cao đánh khẽ, tha cho Long Nhi nhà ta.

- Vậy giao kèo của chúng ta thì sao?

- Thanh kiếm nhà họ Bạch, ai lấy được thì Bạch mỗ sẽ vì người đó mà liều mạng. Bạch mỗ quyết không hối hận.

Keng!

Thanh kiếm bạc gia truyền bị Bạch Phong Ninh ném xuống đất.

Một tên tùy tùng vội vàng nhặt kiếm lên xem xét kỹ càng rồi nói:

- Chúa thượng, chính là thanh kiếm này ạ.

- Tốt lắm! Trả lại người này.

Chẳng chút lưu luyến, hần đẩy bao tải nhót nàng bay thẳng đến chỗ người áo trắng. Nàng đang mong Bạch mã hoàng tử sẽ sớm giải thoát cho nàng, để nàng hít thở không khí trong lành nhưng chỉ thấy hần cười rất lạnh lùng nói với vị chúa thượng kia.

- Thanh kiếm nhà họ Bạch nằm trong tay ai thì Bạch mã là người của người đó. Thế nên Cung đại thiếu gia hãy giữ thanh kiếm này cho cẩn thận. Nếu nó mất chủ thì Bạch mã cũng không thể theo người được.

- ... Bạch Phong Ninh, rốt cuộc người muốn thế nào? Nếu thật sự người theo triều đình, để mắt đến hoàng thành thì còn ai thích hợp với vị trí đó hơn Cung Diệu Hoàng ta chứ? Ta sẽ bay lên, tạo dựng cơ nghiệp, không làm người thất vọng đâu.

- Đúng là ở hoàng thành không ai thích hợp hơn người nhưng còn ngoài hoàng thành thì sao?

- ... Trừ khi người ám chỉ mười năm trước...

- Chinh đồn hoàng triều bắt đầu từ đâu? Không may, Bạch mã vừa gặp một người thích hợp hơn. Việc chinh đồn hoàng triều chắc chắn sẽ là việc của người đó. Xin cáo từ!

Bạch Phong Ninh phất áo bay ra khỏi cửa nhưng rồi lại lập tức quay lại cười.

- ... Người quay lại làm gì?

- À, vừa nãy mới nói chuyện chính, suýt nữa quên mất sách của Long Nhi nhà ta. Nếu như không nghe theo cô ấy thì cô ấy sẽ không để cho ta yên đâu. Cuốn Dạ dạ xuân tiêu hay lắm đấy! Cung đại thiếu gia rảnh rồi có thể tìm mà đọc.

Nói xong, hần nhún chân, nhặt mấy cuốn sách rơi trên mặt đất, một tay ôm bao tải đen, một tay ôm chồng sách bay đi.

Vẫn là Bạch mã hoàng tử hiền lành, quan tâm đến nàng, biết nàng xót mấy cuốn sách đó, chàng đã bắt chấp nguy hiểm quay trở lại giành lấy chúng. Ôi! Thật dịu dàng! Nhưng tại sao chàng không thả nàng ra mà còn ôm cái bao nhót nàng chạy khắp nơi như vậy? Nàng nghe tiếng gió rít bên tai. Thật không an toàn chút nào. Nàng thấy đi bộ vẫn hơn.

- Hình như tôi hơi chóng mặt. Huynh buông tôi xuống được không?

- Ừm!

Hần nhẹ nhàng đáp, không nói thêm gì, đặt nàng xuống đất rồi tháo dây thừng buộc bao để nàng ra ngoài. Nàng vận mình. Việc đầu tiên nàng làm là bỏ nhào về chồng sách yêu quý của mình. Thấy chúng không hề hần gì, nàng mới yên tâm nhìn xung quanh xem đây là đâu.

Hả? Bên bờ sông ngoài thành ư?

Bạch mã hoàng tử đưa nàng đến nơi này làm gì?

- Sách ở đây. Ta đi trước nhé. Cáo từ. - Hần đẩy chồng sách vào lòng nàng, xoay người chuẩn bị đi. Dường như hần không định nói với nàng thêm điều gì.

- Há? Huynh... Huynh đi ư? - Nàng ôm chồng sách vội vàng chào hỏi. Gay rồi. Hình như chàng đang giận. Thực ra cũng đúng. Hai người không thân thiết, thế mà người ta phải đem thanh kiếm gia truyền nhà mình tới chuộc nàng về, lại còn phải chấp nhận đi theo kẻ đó. Ai mà chẳng không vui chứ.

- Tôi... Tôi xin lỗi. Là do tôi quá bất tài nên mới bị tên tiểu vương lộn đó bắt được. Đợi Hiểu Át quay về, tôi sẽ xin hần giúp huynh đòi lại thanh kiếm đó. Hần rất giỏi, cái gì cũng có thể lấy về được. Huynh cứ yên tâm...

- Long Nhi, muội thật biết nói những điều khiến người khác thêm tức giận đấy. - Hần mỉm cười, lắc đầu: - Không cần để ý đến thanh kiếm đó. Tối nay, nó sẽ tự quay về tay ta thôi.

- Há? Không phải thanh kiếm đó...

- Lấy trộm về mà.

- ... Ô!... Thật sự không cần lo sao? Tôi thấy hình như huynh đang rất giận mà.

- Ừ! Ta đang rất giận.

- Vì thanh kiếm ư?

- Muội.

- Tôi làm cho huynh giận sao? - Chỉ vào mình, nàng lập tức hiểu ý: - Ô ồ, tôi... hiếm khi rảnh rỗi. Hằng ngày, tôi đều phải đọc sách dạy dùng bàn tính. Huynh tin tôi đi. - Sách đó và tiểu thuyết đều rất quan trọng mà.

- Long Nhi, tại sao muội lại tránh ta?

- Haizzz... Tôi...

- Ta hỏi muội lý do chứ không hỏi muội có phải thế không? - Ý nói là hấn đã chắc chắn, nàng đang tránh hấn. Thế nên ngày đầu tiên Long Hiểu Át đi, hấn nghe gia đình bảo nàng ngủ ở nhà. Ngày thứ hai thì không được khỏe, ngày thứ ba thì không ở nhà. Dù thế nào cũng là mượn cớ. Điều này khiến hấn hơi choáng váng. Sau đó... Thật khó chịu!

- Tôi... phải học thuộc bảng cộng trừ nữa nên tôi...

- Nên muội chạy ra ngoài mua tiểu thuyết sao? - Dù thế nào thì cũng chẳng liên quan gì đến nhau.

- ...

- Long Hiểu Át không có nhà nên muội cảm thấy không cần gặp ta đúng không? Hay là hấn không có nhà nên muội cảm thấy không muốn qua lại với ta nữa?

- ...

- Muội thay lòng đổi dạ rồi sao?

- ...

- Thái độ của muội thật khiến người ta thêm tức giận.

Hấn thở dài, phát ra tiếng cười chế giễu nhẹ nhàng, xoay người bỏ đi để mặc nàng ôm chồng tiểu thuyết suy nghĩ lại mình là kẻ hạnh đo vượt tường hay người giữ đạo làm vợ.

Hạnh đo muốn quay trở lại, hấn cũng không thể ép buộc.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 39: Sự khó chịu của Bạch mã hoàng tử

Vật tự thành loài, người phân thành nhóm.

Giống như Long Tiểu Hoa nàng và 813 đều có hứng thú với tiểu thuyết. Nhưng còn Bạch mã hoàng tử nho nhã thì sao có thể cùng loại với những kẻ thô lỗ bỏ bã, khác nhau một trời một vực được chứ? Đã thế lại còn câu kết với Mẹ kẻ đen tối nữa. Long Tiểu Hoa thật sự không hiểu chút nào.

Long Hiểu Át khi không vui thường chau mày, neho mắt, toàn thân toát ra khí lạnh. Đứng bên cạnh hấn thì e là đến một con mèo cũng bị đông cứng, chẳng bốn vó lên trời. Mọi người đều biết khi hấn nổi giận thì phải giữ khoảng cách an toàn với hấn để tránh không cẩn thận làm cho hấn giận thêm. Hôn nữa, nàng lại là người thường xuyên làm hấn nổi giận. Chính vì không thể tránh mà nàng thường xuyên bị hấn trả thù. Hấn là kẻ rất sáng tạo trong cách ngược đãi người khác.

Nhưng sau nhiều lần thử, Long Tiểu Hoa đã nắm được con giận của ai đó. Tóm lại là nàng có thể chế ngự núi lửa bùng phát, vào lúc quan trọng nhất có thể đổ nước lạnh hạ hỏa. Vì vậy, tuy Long Hiểu Át nổi giận rất đáng sợ nhưng ít ra nàng có thể kiểm soát được trong lòng bàn tay của mình.

Song Bạch mã hoàng tử nổi giận thì hoàn toàn vượt khỏi tầm kiểm soát của nàng...

- Đại tẩu, rất vui được gặp đại tẩu.

Xi! Đại tẩu!

Đúng vậy. Từ lúc chia tay bên bờ sông, không biết nàng đã giẫm phải sợi dây thần kinh nổi giận nào của Bạch Phong Ninh nữa. Hấn bắt đầu cung kính gọi nàng là đại tẩu. Rất trù mến nhưng không phải là cách xưng hô tình tứ. Hấn đã vứt chữ “tiền tẩu” đi rồi.

Nụ cười vẫn như trước, cái nhếch môi vẫn như trước, hấn không hề nói chuyện với nàng, không hề chau mày với nàng. Hấn cười với nàng như với mọi người. Nhưng nàng biết hấn đang không vui. Hôn nữa, còn rất không vui vì hấn không cầm cuốn sách sử dụng bàn tính bắt nàng học thuộc để đổi lấy đồ ăn vặt nữa. Hấn cũng không hẹn hò với nàng nữa. Đến cả các cô nương cô đơn trong khách điểm Đại Long Môn cũng tăng lên một cách kỳ lạ.

Mỗi lần có cô nương đáng thương lao vào, hắn đều tỏ ra nghĩa hiệp. Đưa cô nương đó về khách điểm Đại Long Môn sắp xếp chỗ ở. Chẳng biết hắn có quan tâm chăm sóc cả vấn đề thể xác không, nhưng nàng từng thấy có mấy lần hắn bế cô nương bị thương ở chân lên phòng, mãi sau mới y phục chỉnh tề bước xuống cầu thang, nhìn mình nở nụ cười không hề keo kiệt, chấp tay dài giọng nói:

- Đại tẩu, rất vui được gặp đại tẩu.

Đến lúc này nàng mới hiểu tại sao Bạch Phong Ninh lại kết giao với Long Hiểu Át. Hai tên nam nhân này tính tình đều khó chịu như nhau. Tuy vậy Bạch Phong Ninh vẫn còn đỡ hơn Long Hiểu Át, hắn đạo đức hơn một chút, khi giận, tuyệt đối không làm ảnh hưởng đến bất cứ người vô tội nào, chỉ nhằm vào một mình nàng mà thôi. Cường độ, mật độ, nồng độ đều rất rõ, quyết không nương tay.

- Hôm nay, sắc mặt đại tẩu rất khá!

- Đại tẩu, trước khi Long huynh rời thành có dặn Bạch mỗ chăm sóc đại tẩu. Nếu như trong nhà có việc gì cần giúp, xin đại tẩu đừng khách sáo. Cứ nói với Bạch mỗ.

- Đại tẩu, đại tẩu nhìn Bạch mỗ như vậy có vẻ không hợp lẽ đâu. Long huynh chưa từng nói với đại tẩu đừng nhìn chăm chăm vào người đàn ông khác như vậy sao?

- Đại tẩu...

Á á á á á! Đủ rồi, đủ rồi, đủ rồi. Đừng gọi nàng là đại tẩu nữa. Nàng rất có thể sẽ mất hết bình tĩnh, xô đổ toàn bộ bàn ghế trong khách điểm, sau đó túm cổ hắn, ấn lên tường mà uy hiếp: “Đại tẩu cái đầu của huynh ấy. Hôm đó, ở bên sông, khi mỗi huynh chạm vào môi tôi, sao huynh không gọi tôi là đại tẩu? Khi huynh rủ tôi hẹn hò, sao huynh không gọi tôi là đại tẩu? Khi huynh ép tôi học cách dùng bàn tính, sao huynh không gọi tôi là đại tẩu. Đợi người đàn ông của tôi. À không... đợi mẹ kế của tôi ra khỏi thành, huynh tỏ ra trong sạch gì chứ? Làm cho quan hệ trong sạch sao? Gọi đại tẩu gì chứ? Á á á! Tôi giữ đạo làm vợ một chút không được sao? Sao huynh lại lập tức nhảy ra chế giễu tôi, khinh tôi thay lòng đổi dạ? Chẳng phải bạch mã hoàng tử trong truyện đều rất nghe lời nhân vật nữ chính, thuận theo nhân vật nữ chính sao? Chẳng phải huynh chỉ biết nói mỗi câu: ‘Được rồi. Mọi người nói gì cũng đều đúng’ hay sao? Huynh không đến an ủi tôi, mê hoặc tôi, dụ dỗ tôi, lôi kéo tôi, cứ để thần kinh tôi điên đảo cũng chẳng sao. Huynh lại còn đưa cô nương khác đến chọc giận tôi. Huynh là bạch mã hoàng tử gì chứ? Á á á á!”

- 1227, cô không sao chứ? Con người cô sắp rơi ra khỏi lồng rồi kìa. Mũi cô còn xỉ cả khói nữa. - 813 vừa lau bàn vừa lo lắng nhìn nàng.

- Không sao. Tôi rất thoải mái. Chưa bao giờ thoải mái như vậy. Ha ha ha! - Nàng ngẩng đầu lên trời cười một tràng dài.

- Đúng là sắc mặt đại tẩu rất khá. Thế này Long huynh cũng có thể yên tâm ra ngoài làm việc rồi. Phải rồi. Vị cô nương trên lầu bị trẹo chân, vừa mới nắn lại. Phiên đại tẩu chăm sóc giúp. - Hắn cười lạnh lùng.

- ... - Tốt nhất là hắn đừng có chọc giận nàng. Tiến hắn xong thì các cô nương đáng thương kia sẽ chạy về nhà mình ngay. Ở trên lầu chăm sóc chiều chuộng xong rồi, giờ xuống đây quan tâm hỏi han quan tâm gì đại tẩu chứ? Hắn quen cái thói gì vậy? Xi! Muốn chọc tức nàng sao? Hắn cũng không nghĩ xem nàng là ai? Nàng là Long Tiểu Hoa. Hãy xem nàng tung đòn phản công đây.

- 813, mai tôi muốn xin nghỉ. - Nàng có ý cao giọng bay qua Bạch Phong Ninh truyền đến chỗ 813 đang lau bàn.

- 1227, cô xin nghỉ thì nói với tôi làm gì? Cô báo với chương quỹ ấy.

- ... Cô không hỏi tại sao tôi xin nghỉ à? - Thật chẳng hiểu ý gì cả. 813 là đồ ngốc.

- Liên quan gì đến tôi chứ?

- Cô cứ hỏi không được sao?

- Tại vì tôi không muốn... Đừng nhìn tôi như vậy. Làm gì có ai ép người khác phải hỏi bí mật của mình chứ?

- Tôi muốn cô làm thế đấy.

- Nhưng... tôi không có thói quen đó... - Dù có, cũng phải xem đối tượng là ai đã. Nếu là Bạch công tử thì... Hi hi hi hi...

- Tôi muốn nói cho cô biết mà.

- Được được được. Cô đừng có như vậy. Thế... cô nói cho tôi biết tôi đành miễn cưỡng nghe vậy. - Con gái nghe con gái nói chuyện riêng tư thì có gì hay đâu chứ?

- Người ta... tôi... - Giọng nàng ngập ngừng.

- Cô không nói với tôi bằng giọng bình thường thì tôi không nghe đâu. Bạch công tử ở bên kia. Công tử ấy rất thân thiện, mỉm cười với tất cả mọi người. Cô đến nói cho Bạch công tử nghe đi. Chắc chắn công tử sẽ rất vui. Ui da! Sao cô lại giẫm lên chân tôi?

- Tôi chỉ muốn cho một mình cô biết thôi.

- Cô nói to như vậy thì đến kẻ điếc cũng nghe thấy ấy chứ. Haizzz! Bạch công tử cũng không muốn nghe cô nói dài dòng, đang chuẩn bị đi rồi kìa. Cô có ra tiễn khách không? Vậy tôi đi nhé! Hi hi! Bạch công tử... Ồ, cô kéo tôi làm gì? - 813 hoài nghi quay đầu lại nhìn 1227 đang kéo tay áo mình, nói. Bên kia, Bạch công tử mỉm cười bước ra khỏi cửa. - Ồi, 1227, tránh ra! - Cô phẩy tay áo xua xua như đuổi ruồi.

- Trời ơi, cô đề tôi nói xong ngày mai làm gì thì sẽ chết sao?

- Cô muốn nói thì mau nói đi. Cô cứ vòng vòng vòng vòng mãi.

- Tôi chỉ muốn nói cho một mình cô biết thôi. Mai tôi sẽ đến Hồng Kiều hội xem mặt, theo ý của Long Hiểu Át, hẳn muốn tìm cho tôi một tướng công tốt. - Giọng nàng cực kỳ lớn.

- ... - 813 lấy tay bịt lại: - Cô muốn nói là điều này sao?

- Ừm! - Nàng bực mình gật đầu.

- Nó chẳng liên quan gì đến tôi cả. - 813 lăm bắm bỏ đi.

- ... - Chẳng phải bị cô ấy hại sao? Nàng vừa mới nổi cơn ghen thì đã bị quét sạch, chẳng còn chút nào. Đáng ghét! Hại nàng bị tất cả mọi người chú ý. Đáng ghét! 813 thôi tha! Cô đừng hòng đọc được cuốn Dạ dạ dạ xuân tiêu nhé.

Nàng thở dài kiệt sức, xoay người đi nhưng thấy Bạch Phong Ninh vẫn đứng ở cửa chưa ra. Hắn cứ đứng đó chẳng hề có động tĩnh gì, chỉ nghe tiếng thở dài kín đáo. Hắn hướng ánh mắt về phía nàng kèm theo nụ cười đầy ẩn ý. Khóe miệng hơi nhếch lên với vẻ đẹp hoàn mỹ. Dường như không ai có thể hiểu được cảm xúc lúc này của hắn. Nhà đầu 813 điên điên khùng khùng chạy ra tiễn khách cũng ngất ngậy vì nụ cười đó mà không hề phát hiện ra ẩn ý sau nó.

Chỉ có nàng vội nuốt nước miếng, cúi gầm xuống.

Vì ánh mắt hắn đang nói với nàng... “Đại tẩu, đại tẩu thật sự rất được đấy!”.

Quay người rời khỏi khách điểm Đại Long Môn, Bạch Phong Ninh không biết có thứ gì đang đè lên lồng ngực mình. Cái gọi là lòng tự tôn của nam tử, cái gọi là không chọn được một người giữa rừng hoa, cái gọi là hạnh ngộ vượt tường khuấy đảo khiến hắn không cam lòng. Dường như hắn đã dùng chiêu thức vô vị để thử lòng nàng. Tuy hắn không coi thường nàng đến cực điểm như Long Hiểu Át, cũng chưa từng chiếm hữu nàng làm của riêng, nhưng bây giờ hắn mới phát hiện ra hành động này của mình thật là khó coi.

Lấy ghen tuông ra để thử lòng mỹ nhân ư? Ai dám bảo chiêu này lần nào cũng hiệu quả? Tại sao sắc mặt của cảnh hạnh ngộ kia lại không trắng bệch ra giống như nhân vật nữ chính, lại không cắn môi dưới, rồi thể hiện những động tác cho thấy rằng mình không nhẫn nhịn nổi nữa. Nàng giỏi thật đấy, chỉ trích, đánh giá hắn xong, lại còn lớn tiếng tuyên bố sẽ đi xem mặt.

Muốn áp đảo hắn ư? Được lắm!

Hắn nên nghĩ sớm đến việc người có thể sống bên Long Hiểu Át, kẻ từ nhỏ đã bị giày vò sao có thể thật sự ngốc nghếch cắn trúng mồi câu của hắn chứ?

Nếu nàng có chút quyết tâm, muốn vì hắn mà thay đổi, chăm chỉ học làm sổ sách và dùng bàn tính thì ít nhất có thể chứng minh rằng nàng có chút lương tâm, có đặt hắn trong tim mình. Hắn cũng không để ý mà cùng nàng diễn giả thành thật. Nhưng bây giờ xem ra, nàng diễn nhiều hơn cả hắn và chẳng hề có ý định rút lui.

- Tự đào hố, tự nhảy xuống, tự lấp lại. Thật là ngốc!

- Thiếu chủ nói gì thế? - Một câu nói khiến Bạch Phong Ninh phải ngẩng đầu lên nhìn Bạch Vô Ưu đang ngồi cầm cuốn sách lật lật trước mặt mình.

Bạch Vô Ưu giơ cuốn sách trên tay về phía chủ nhân biểu thị rằng hắn chỉ đang đánh giá cuốn tiểu thuyết ngớ ngẩn viết kiểu ngược luyến tình thâm, tới cuối cùng nhân vật nam chính lại phải quỳ xuống cầu xin nhân vật nữ chính tha thứ. Chín chương đầu thì nhiệt tình ngược đãi người ta cả thể xác lẫn tinh thần, đến chương cuối cùng thì lại hoang mang, tranh thủ chút tình cảm.

Bạch Phong Ninh chau mày, cầm cuốn sách trên tay Bạch Vô Ưu xem sách. Hắn cười lạnh lùng, đặt nó lên đùi, một tay nâng chén trà, một tay lật từng trang đọc rồi buột miệng nói:

- Người lấy kiếm về chưa?

- Dạ. Tội qua, thuộc hạ đã lấy về rồi ạ.

- E là hắn sẽ tức giận nhảy dựng lên cho mà xem.

- Thiếu chủ, nếu Long đại đương gia kia không muốn hợp tác với thiếu chủ thì thuộc hạ cho rằng Cung Diệu Hoàng đó cũng là một lựa chọn tốt cho ngôi vị hoàng đế đấy.

- Tuổi trẻ tài cao, đúng là có vài phần giống với Long Hiểu Át năm đó. Hắn chỉ may mắn hơn một chút, bây giờ ông nội hoàng đế của hắn đã già, không

đi lại được, nằm liệt giường, nếu không, kết cục của hắn sẽ còn thảm hơn cả Hiếu Ất năm đó. - Nói xong, hắn lại lật một trang sách.

- Thiếu chủ cũng cho rằng hắn có lợi thế thì việc gì phải phò trợ Long Hiếu Ất?

- Sổ sách quốc khố rối tung. Ngoài Hiếu Ất ra, ta nghĩ không ai có thể kiểm soát nổi.

- Cho dù là Long đại đương gia tinh thông như vậy cũng không phải là...

- Kê đó lớn lên cùng bàn tính. Từ nhỏ hắn đã tinh thông việc quản lý quốc khố. - Bạch Phong Ninh nhếch môi cười, hơi ngẩng đầu lên: - Huống hồ, lý do vì sao sổ sách quốc khố lại lỉnh tinh như vậy? Thế gian này không ai rõ hơn hắn. Nếu không thì mười năm trước, Thập cửu hoàng tử sao có thể vì chuyện thiếu hụt quốc khố mà bị đuổi ra khỏi thành đầy xuống làm dân thường, mãi mãi không được về triều? Điều đó đã hại Hoàng đế già vì phải cầu cứu nước láng giềng mà tổn thất mất một ái phi, đem mỹ nữ đổi lấy lương thực. Vô Ưu, ngươi cảm thấy nhân vật nam trong cuốn sách có ngốc không?

- Hả?

Sao giấy trước còn nói chuyện quốc gia đại sự, giấy sau lại nhảy sang cuốn tiểu thuyết vớ vẩn này vậy? Tư duy của thiếu chủ lộn xộn quá!

- Nhưng thuộc hạ cảm thấy chuyện tình cảm phải tự nguyện. Đến cả nhân vật nữ chính cũng tha thứ cho hắn.

- Đó chẳng phải là người viết vội vàng kết thúc cho viên mãn sao?

- ...

- Thiếu chủ định đi đâu thế ạ? Không phải thiếu chủ nói hôm nay không ra khỏi sơn trang sao?

- Tâm trạng ta không vui. Ta đến kỹ viện cho khuây khỏa.

- ... - Hình như hắn vừa đọc đoạn này trong cuốn sách đó, lại là cách thu hút sự chú ý của nữ nhân vật chính ư? Từ khi nào, kỹ viện vốn là nơi người đàn ông hôn bay phách lạc lại trở thành nơi kết cục hoàn mỹ mà các nhân vật chính hướng tới vậy? Nhưng hắn lập tức nhận ra rằng không thể khiến nhân vật nữ chú ý tới kỹ viện được. - Thiếu chủ, tôi qua thiếu chủ bảo thuộc hạ tiện thể thăm dò tình hình. Hôm nay, đúng là Long tiểu thư đi xem mặt. Lần này, chắc là cô ấy đến Hồng Kiều hội thật.

- Cô ấy đi thật sao?

- Vâng.

- Nếu thế thì cô ấy giỏi đấy.

- Thiếu chủ có đến kỹ viện nữa không?

- Có chứ. Sao lại không đi. Dem theo ngân phiếu. Chúng ta đến đó giải khuây.

- Cũng được ạ. Phu nhân có hỏi về tình hình của thiếu chủ. Thuộc hạ nói dạo này thiếu chủ không đến kỹ viện. Phu nhân giật mình. Người rất lo cho sức khỏe của thiếu chủ. Lần này thì thuộc hạ có thể báo lại rồi.

- Vô Ưu, ngươi báo cả những chuyện không nên báo cho mẹ ta biết sao? Trước đây, ta phải giữ mình chỉ vì cảnh hồng hạnh đó. Nhưng xem ra làm vậy cũng chẳng ích gì. - Hắn không phải là người giỏi giữ thân như ngọc.

- Tiếp theo thiếu chủ định...

- Tùy cơ ứng biến. - Hắn nhìn cuốn tiểu thuyết: - Xem ra trên thế gian này, ai ai cũng như nhau. Vẫn là câu nói "Đàn ông không hư hồng hạnh bà không yêu" đúng.

- ... - Dù sao thiếu chủ muốn tìm cơ là đúng rồi. Cái hồ này càng lúc càng lớn. Ngã xuống sẽ rất đau mà hy vọng bò lên cũng rất ít.

- ... Thiếu chủ, đi chơi kỹ viện không cần mang theo loại sách này đâu ạ. - Đó là nơi làm điều ấy rồi. Thiếu chủ mang cuốn sách này đến kỹ viện thật sao? Thiếu chủ định nghiên cứu nó với các cô nương sao? Đúng là biến thái thật rồi.

- Ta thấy tên cuốn sách này rất hay, rất phong nhã. Dem theo đi. Gặp cô nương nào thích thì ta sẽ giới thiệu. - Hắn ngáp dài, thong dong bước đi.

- ...

Giả lên giường, ân ái thật mà là cái tên phong nhã sao?

Nhưng mà giả vờ vẫn là giả vờ, cuối cùng vẫn sẽ có một ngày phải diễn xong. Đừng nói chuyện tình yêu kia cuối cùng có thành hay không. Một khi đã bắt đầu thì không thể nói là không tiếp tục. Một khi đã làm thì không thể để phong độ, khí độ bị người khác coi thường. Hắn là người giữ thể diện. Cảnh hạnh đồ muốn công kích hắn. Họ sẽ đọ sức với nhau. Rốt cuộc ai sẽ là người đầu hàng trước?

Q.1 - Chương 40: Bắt gian dân trên giường

Nếu nói tới nơi mai mối thành công nhất trong thành thì không thể không nhắc đến Hồng Kiều hội. Khuê nữ khó gả chồng đến mấy cũng đều có thể gả đi được. Già quân gia nghe câu nói này của Long Hiểu Át và ghi nhớ trong lòng. Ông lật xem chồng lý lịch của những người đàn ông chưa vợ cũng bớt chút lo lắng. Ông sẽ dùng bạc để giải quyết vấn đề này.

Nhưng Long Hiểu Át ở ngoài nhiều năm, phạm vi làm ăn hoàn toàn chẳng liên quan tới việc cất mối, hẳn đương nhiên không biết Hồng Kiều hội là một hội nổi tiếng toàn những bà cô già khó gả, một ổ những bà mối bắt lương mở rộng kinh doanh, dùng bàn tay ma quỷ của mình chấp ghép duyên phận cho mọi loại người, từ những nam thanh nữ tú chưa từng kết hôn cho tới những cô nương nhiều tuổi, những người góa bụa. Họ là một đám lừa bịp chuyên nhằm vào sắp xếp hôn nhân đại sự cho những gia đình gặp khó khăn trong vấn đề này.

Phàm là quả phụ muốn tái giá, đàn ông quá vợ muốn tục huyền, cô nương lớn tuổi nhưng muốn gả chồng, thậm chí đến những người giống như nàng bị chồng bỏ, chỉ cần vào cửa này liền biến thành khuê nữ. Điều đó tức là muốn tìm được một phu quân tốt, dựa vào cái hội này thì đừng nên hy vọng gì. Miễn cưỡng cũng chỉ có thể coi là tìm được một người thuộc giống đực, và cố gắng sống nốt phần đời còn lại của mình.

- Hắn có ý làm thế. Ta biết là tên khốn đó có ý chế giễu ta không lấy nổi chồng mà. Hồng Kiều hội mà hắn cũng nghĩ ra được. - Long Tiểu Hoa vừa đi vừa chửi kẻ khốn lòng dạ hiểm độc đã tùy tiện biến nàng thành một thứ hàng tồn kho cần thanh lý.

- Tiểu thư, có thể gả đi là tốt rồi. Dù sao cũng là phu quân của mình, sau khi bước qua cửa sẽ có thể chinh đồn mà. - Đinh nha đầu thật biết nói năng. Cô không hề cảm hận mà còn cảm kích trước ơn huệ của Long đại đương gia. - Đàn ông giống như nồi canh, càng đun sôi càng dậy mùi thơm.

- Đúng rồi. Đàn ông giống như nồi canh. Nhưng em không thể biết trước cuối cùng mùi vị của nó thế nào. Chưa biết chừng lại là nồi canh chẳng ra gì. - Tự làm tự chịu, không ngon cũng phải ăn.

- Tiểu thư, thái độ của tiểu thư quá tệ. Phải rồi. Hôm qua, bà mối mang bảng biểu đến, tiểu thư điền chưa?

- Bảng biểu gì?

- Chính là bảng biểu để gia nhập Hồng Kiều hội ấy ạ. Danh tính này, tính cách này, sở trường này, thứ này thứ khác. Nó cần dùng để tìm tướng công mà.

- Ồ! Ta điền rồi. - Nàng trả lời lấy lệ.

- Bà mối nói phải đảm bảo tính chân thực đấy.

- Ta biết rồi. Tình trạng hôn nhân, ta điền là "bị hưu". - Xi! Nàng cắn chiếc bánh o trút giận.

- Nhưng bà mối cũng nói muốn bảo đảm tư liệu có tính hoàn mỹ. - Tiểu thư điền quá thành thực rồi.

- Ồ! Thế nên ta có đóng mở ngoặc chú thích một chút.

- Chú thích ư?

- Còn trong trắng. - Nàng nhất định phải nhấn mạnh điểm này.

- ... Vậy mục sở trường, tiểu thư điền gì?

- Em... Em lo nhiều chuyện thế làm gì? Em tự điền bảng biểu của mình đi. Đi thôi, đi thôi. Nếu đến muộn thì bà mối đó lại nói cho không ra gì đâu. Câu nào cũng nhấn mạnh "Chúng tôi rất chuyên nghiệp". Còn không để người khác gọi họ là bà mối nữa chứ. Thế thì biết gọi họ là gì? - Nàng nhét cả cái bánh o vào miệng, đẩy lưng Tiểu Đinh nhằm phân tán sự chú ý của cô.

- Tiểu thư cho Tiểu Đinh xem tờ giấy của tiểu thư với. - Cảm giác ai đó có vẻ không bình thường, Tiểu Đinh chau mày: - Mọi người nói, tiểu thư việc thành công thì thiếu việc thất bại lại có thừa. Khi đi xem mặt, Tiểu Đinh phải ghi lại nhất cử nhất động của tiểu thư, đợi đương gia về để báo cáo ạ.

- ... Em biến thành tay sai của hắn từ giờ thế? Đã rơi vào móng vuốt của Mẹ kế, em còn đối xử với ta như vậy... Á á á! Buồn quá! Em làm gì thế hả? Đó là bảng biểu của ta mà. Em không được xem. Bí mật riêng tư. Tại sao khi ta muốn giữ bí mật, em không giúp ta ư?

Tiểu Đinh giật lấy tờ giấy trên người nàng đọc lướt một lượt...

- Khuê danh: Long Tiểu Hoa (Chú thích: Đừng gọi tôi cái tên đại loại như Long Nhi); Giới tính: Nhìn bên ngoài thì là nữ (Chú thích: Có thể không sinh được con); Nơi ở: Nhà nào đó trên phố lớn phía tây thành (Chú thích: Sống cùng tiền phu, muốn tìm người có thể ở rể); Tình trạng hôn nhân: Bị hưu (Chú thích: Còn trong trắng. Tôi càng yêu mãnh liệt thì càng đen tối. Đến đánh tôi đi này!); Thu nhập: Tiểu nhị, không có tiền (Chú thích: Tiêu của hồi môn); Sở trường: Ăn đến chết (Chú thích: Muốn nương tựa vào người có cùng sở thích); Sở thích: Thích đọc dãC thư, thích nhất là sách của Tiểu Như Ý, Tiểu Như Ý vạn tuế! (Chú thích: Không muốn người có cùng sở thích)...

- Này... Tiểu Đình, ta cảnh cáo em đừng có nhìn ta với thái độ “thảo nào tiểu thư không gả đi được” như vậy.

- ...

- Thái độ “thảo nào không ai chịu lấy tiểu thư” cũng không được.

- ...

- Cái gì mà “chẳng trách đương gia lại muốn đẩy tiểu thư đến Hồng Kiều hội”? Chuyện ta lấy chồng hay không liên quan gì đến hán? Nếu hán muốn làm cha thì cũng phải xem ta thích người cha thế nào chứ? - Rõ ràng hán biết sở thích của nàng quan trọng thế nào mà.

Long Tiểu Hoa lẩm bẩm, đem những điều kiện hôn nhân kiêu ngạo của mình tới trước mặt mấy bà mối có tuổi, cuối cùng nhận lại được một lời đáp khiến khoe môi nàng phải giật giật. Bọn họ đúng là rất chuyên nghiệp, duy trì phong độ thật tốt, dựa vào kinh nghiệm lâu năm của mình nhanh chóng cung cấp cho nàng câu trả lời khẳng định:

- Long tiểu thư, cô không hợp tác như vậy thì sẽ không tìm được người phù hợp đâu. Kể cả là chúng tôi có chuyên nghiệp đến mấy cũng đều rất khó.

- Tôi là thế đấy. Lẽ nào tôi phải viết thật hoa mỹ, thêm gắm thêm hoa vào sao? Gả cho người ta rồi, đợi người ra phát hiện ra lại đòi trả về thì sao? Tôi lại bị bỏ thì ai sẽ chịu trách nhiệm đây. Mấy người có chịu trách nhiệm không?

- ... - Vì cô như vậy nên mới bị người ta bỏ. Còn không chịu Sửa đổi nữa. - Nhưng... cô cũng nên sửa lại một chút chứ. Chẳng hạn như xem tiểu thuyết đòi bại, hoàn toàn có thể viết thành đọc sách lúc nhàn rồi. Như vậy chẳng phải rất tốt sao?

- Làm sao tôi có thể viết như vậy được chứ? Sống mà cứ phải hướng theo ý kiến chủ quan của người khác, phải phục tùng, thể hiện cái hoàn mỹ sao? Chẳng lẽ còn nên chú thích: “Huynh có lấy thêm tiểu thiếp, tôi cũng không phản đối” sao? Như vậy sao?

- ... - Cô có chắc là mình đến xem mặt không? Hay là đến cãi nhau thế?

Các bà mối chuyên nghiệp bị Long Tiểu Hoa làm cho phát tức, cuối cùng thì mặc kệ nàng. Long Tiểu Hoa cứ như vậy ngồi ở đại sảnh của Hồng Kiều hội uống trà, quan sát các cô nương lần lượt được gả đi, hay người đến tục huyền, hoặc vài vị công tử muốn nạp thiếp. Ai xem xong tư liệu về nàng cũng nhìn nàng khinh thường. Lúc này nàng mới hiểu, hóa ra hình tượng đẹp thật sự rất quan trọng. Chỉ cần viết tốt hơn thì sẽ có đàn ông hỏi. Chẳng trách việc các cô nương phải biết cầm kỳ thi họa, đoan trang, thực nữ lại quan trọng như vậy. Chẳng trách nàng bị Mẹ kế ép học từ nhỏ. Hóa ra nếu bộc lộ tính cách chân thực của mình một cách thái quá sẽ phản tác dụng, khiến người ta căm ghét. Haizzz, thôi rồi, thôi rồi.

Đến chiều, vừa thấy Tiểu Đình có vị công tử chọn, nàng liền tiếp tục ngang ngược, lôi cuốn dâm thư giấu trong tay áo ra, cái chân còn vô phép tắc gác lên ghế dựa, bắt đầu chăm chú đọc.

Mấy ngày liền, không có người đàn ông nào đến tìm Long Tiểu Hoa. Nàng mang tiểu thuyết tới ngày càng nhiều, cuối cùng, đến cả bà mối cũng gặt nàng sang một bên, chẳng biết đến bao giờ mới làm mối được cho nàng.

Tới một ngày, có một người áo trắng đến. Nàng đang đọc tiểu thuyết thì ngẩng đầu lên nhìn. Cái bóng của người đó che ánh sáng của nàng. Nàng không hài lòng, xoay người đi, đặt cuốn sách xuống bên cạnh.

- Bạch thiếu gia, chào ôi! Con gió nào đưa công tử đến đây vậy? Công tử từ đâu đến thế?

- Kỹ viện.

- ... Điều này... Tôi nghe nói công tử không kén vợ nữa. Chúng tôi có thể giúp gì cho công tử đây?

- Tìm giúp tôi một cô nương.

- Bạch công tử muốn tìm một cô nương ở chỗ chúng tôi sao? Không biết Bạch công tử muốn Cột cô nương như thế nào? Không giấu gì công tử, các cô nương ở chỗ chúng tôi e là khó hợp ý công tử. Nhưng chúng tôi sẽ cố gắng hết sức tìm cho công tử một cô nương tốt nhất. Công tử nói xem, công tử có yêu cầu khuê nữ thế nào?

- Tôi không cần khuê nữ. Tôi cần người bị bỏ.

Hả? Người bị bỏ ư? Quà là kỳ lạ! - Có... Có có có ạ. Chỗ chúng tôi có cả thiếu phụ bị bỏ.

- Không có của hồi môn.

- Có. Tuyệt đối có.

- Ham ăn.

- ... Điều này... có. Chắc chắn có. - Ai mà chẳng ham ăn chứ.

- Thích đọc dâm thư.

- ... Điều này...

- Thích nhất là tiểu thuyết của Tiểu Như Ý.

- ...

- Ngoài ta ra, trong lòng người đó còn có người đàn ông khác. Có cô nương như vậy không?

- ...

- ... - Long Tiểu Hoa đặt cuốn sách xuống, ngẩng đầu lên thì thị giác, thính giác, khứu giác đều quay trở lại.

Bạch Phong Ninh đứng trước mặt, hương phấn thơm nức, y phục xộc xệch, còn có mấy vết son ở cổ, nhếch miệng nở nụ cười hoàn mỹ nhưng lạnh băng. Hắn nhìn chăm chăm vào nàng, như thể có tranh chấp gì với nàng vậy. Nàng nợ hắn tiền sao? Nàng không nghĩ rằng mình giàu đến mức có thể cho người khác mượn tiền.

- Tôi có cho công tử mượn tiền đi chơi gái sao?

- Ta dùng hai lạng bạc của mình.

- Mấy ngày mấy đêm?

- Giống như muối ba ngày hai đêm.

- Tôi đợi ở đây nhưng không phải là gái lầu xanh. - Đúng như thế. Tuy nàng cũng bị đem bán nhưng là gả cho người ta, sống cả đời cơ. - Công tử chưa làm chuyện đó chứ?

- Gì cơ? - Hắn ngẩng đầu lên, khiêu khích nói.

- Nhân vật nam trong tiểu thuyết tuyệt đối không làm đến cùng với người phụ nữ khác. Tôi cá là công tử không làm. - Cho dù hắn không còn đủ tư chất Bạch mã hoàng tử nhưng cũng có thể coi là có tiền có phong cách, không phải là đồ bỏ đi.

- Ta làm rồi.

- ...

- ngày hai đêm, muối đợi o lâu thì ta làm bấy lâu. - Hắn nhấn mạnh, tuyệt đối không che giấu. Đối với hành vi của nhân vật nam theo chủ nghĩa ảo mộng bỏ dờ giữa chừng, hắn hoàn toàn không có thiện cảm. Dù là tức quá xuất chiêu thì cũng nên làm cho thật, làm giả thì vẫn là không có bản lĩnh. Chiêu thức thật thì có thật nhưng thắng bại thì... - Muối thắng rồi. Muối có vui không?

- ... - Người vui về ngày hai đêm là hắn, người bị coi thường ngày hai đêm là nàng. Hắn việc gì phải làm ra vẻ đau khổ hỏi nàng có vui không chứ? Thắng ư? Rốt cuộc nàng thắng cái gì? Điều này có gì vui đâu.

Hắn gơ tay lau vết son trên cổ. Nàng gấp cuốn sách lại, loại bỏ hoàn toàn vị trí bạch mã hoàng tử của hắn. Được rồi. Sau này, mọi người đều là người xa lạ.

Hắn không nói gì, đặt tờ ngân phiếu xuống bên cạnh bà mối và nói:

- Tôi đem hàng đi đây. - Hắn đưa nàng rời khỏi đó.

- Công tử đến thể hiện mình sao? Vừa làm chuyện đó xong mà vẫn có thể y được à?

- Lát nữa, muối sẽ thấy thể lực của ta còn tốt hơn. - Hắn cười.

- Công tử định làm gì tôi?

- Trong mấy cuốn dâm thư nói gì, cảm giác ôm đàn bà khác và ôm chân mệnh thiên nữ[1] không giống nhau.

[1] Chân mệnh thiên nữ: Người phụ nữ định mệnh, sẽ gắn bó với người đàn ông suốt cuộc đời.

- Vậy thì sao?

- Ta muốn thử xem rốt cuộc có gì không giống? - Ôm người đàn bà khác là súc sinh, ôm chân mệnh thiên nữ như trời đất dung hòa, vui vẻ thoải mái, còn có thể thấy cả cầu vồng cuối chân trời. Làm súc sinh lâu rồi, hẳn đột nhiên thèm muốn cảnh tượng mỹ lệ.

- Xi! Huỳnh huynh huỳnh huynh, huynh lấy tôi ra làm vật thí nghiệm sao?

- Xem mặt xong nên động phòng. Đây chẳng phải là điều hiển nhiên sao?

- Ngộ nhờ cũng giống như ôm người đàn bà khác thì thế nào?

- Long Nhi, muội phải có lòng tin với ta chứ.

- Đây không phải là vấn đề tin tưởng hay không. Làm sao tôi biết làm rồi sẽ có gì giống nhau, khác nhau. Tôi đâu có giống như huynh...

- Suyt! Muội nói lớn thế. Muội muốn để người khác biết chúng ta sắp động phòng à? Ở đây cách sơn trang của ta quá xa. Chúng ta đến khuê phòng của muội nhé.

- Rốt cuộc là huynh lưu manh ở đâu chạy đến thế? Huynh là ai? Huynh mà là bạch mã hoàng tử sao? Huynh... hu hu hu!

Nàng cảm giác mình cùng hấn hạ xuống Cật đất trước cửa phòng mình. Tiểu Đình từ trong bước ra nhìn họ.

- Bạch công tử, sao công tử lại đi cùng với tiểu thư nhà tôi thế?

- Ta... Hấn là...

- Cúc áo của Bạch mờ bị rơi. - Hấn hấn thân nhiên chỉ vào cúc áo trên cổ mình rồi cười. - Nhưng thật may đại tẩu nói, đại tẩu đã từng thấy nó. Chiếc cúc ngọc trên áo của Bạch mờ rất khó kết hợp. Bạch mờ muốn nhờ đại tẩu về phòng tìm giúp.

Đúng là nói dối mà.

- Ô! Chiếc cúc ngọc ư? Đúng, đúng, đúng. Đúng là tiểu thư có đấy ạ. Tiểu Đình đã từng nhìn thấy. Chỉ có điều, Tiểu Đình không nhớ là tiểu thư để nó ở đâu. Hai người có cần Tiểu Đình đi tìm giúp không ạ?

- Không cần. Tìm một vật nhỏ mà nhiều người rất phức tạp. Đại tẩu chắc còn nhớ. Hai chúng ta tìm sẽ tiện hơn. - Tốt nhất là tránh đi cho lành.

- Ô! Được rồi. Tôi cũng đang có việc. Vậy tiểu thư tìm giúp Bạch công tử nhé. - Tiểu Đình nói rồi nhảy chân sáo bỏ đi, để lại khuê phòng cho hai người.

- Tiểu Đình, em... - Lời nói dối như vậy mà cũng tin sao? Nha đầu này không thấy áo hấn bung ra một nửa, mặt thì dâm đãng sao? Cho dù cô ấy không cho rằng Long Tiểu Hoa nàng có thể hấp dẫn đàn ông, nhưng loài động vật ham ăn không có mắt thì có cần lựa chọn thức ăn đâu. Không phải nàng đã cho cô ấy mượn cuốn tiểu thuyết thúc tẩu loạn luân rồi sao? Lẽ nào cô ấy không có chút ấn tượng gì?

Nàng bị bịt miệng kéo vào thư phòng. Cửa phòng nàng bị người ta dùng chân đá khép vào.

Lên giường.

Cởi đồ.

- Tôi... Tôi không chơi, không chơi có được không? - Nàng nhìn đồ bị cởi đến một nửa thì quyết định nhận sai với hấn. Bạch mã hoàng tử, trò này không hề vui chút nào. Nàng thua rồi. Nàng nhận thua cũng không được sao?

- Không được! - Bây giờ mới hờ dừng lại thì muộn rồi.

- Nếu để hấn biết tôi làm vậy trước khi xuất giá thì hấn Sẽ giết tôi mất.

- Muội để ý đến hấn thế sao?

- ... Tôi...

- Vậy có cần ta không?

- ... Huynh đừng hỏi câu trực tiếp như vậy được không?

- Không trực tiếp thì muội sẽ giả ngốc.

- ... - Tốt lắm! Cực kỳ hiểu nàng. - Hấn còn phải ăn nói với mẹ mình. Để tôi học sổ sách và bàn tính mới có thể...

Kế sách trì hoãn.

- Việc đó có thể từ từ. Vì mẹ ta cũng nói, bà thích cô nương đầy đặn. - Hắc liếc nhìn ngực trái của nàng nói: - Bây giờ ở đây chỉ có hai người. Đợi chúng ta làm chuyện đó xong, trong lòng muội chỉ còn có ta.

Đàn bà là động vật để ý đến chuyện xác thịt mà.

- Đó chỉ là trên lý thuyết. Ngộ nhờ không phải thật thì sao?

- Có phải thật hay không, thử là biết.

- Huynh thử xong thì tôi phải làm thế nào?

- Cho ta nhé, Long Nhi? - Câu hỏi đã rõ ràng, cái tay không mời tự đến.

- ... - Hắc biết hình tượng bạch mã hoàng tử trong nàng chưa sụp đổ. Để đạt được ham muốn cảm thú, hắc đã tung chiêu ám muội. Đừng gọi tên nàng dịu dàng như vậy. Gọi nàng là đại tẩu, đại tẩu, đại tẩu... Á á á á!

- Cho ta nhé. - Hắc hỏi nàng.

- ... - Sức chịu đựng của nàng, sức chịu đựng... Ồi! Sao áo của nàng lại tuột xuống eo thế này? Tại sao hắc lại cởi đồ nhanh như vậy chứ?

Nàng nóng tới mức có chút không suy nghĩ được, chỉ cảm thấy mình dần dần bị ép xuống gối. Cái bóng kia đã trùm kín lấy nàng. Có nên từ bỏ giằng co mà nằm xuống không? Nàng cũng nên làm rõ chứ? Trong lòng nàng còn đang rối bời mà. Nhưng nếu trái tim chạy theo xác thịt thì sao? Thực ra thuận theo một chút cũng chẳng tổn thất gì? Đến bản thân nàng cũng cảm thấy trái tim mình đang vật lộn, vừa muốn vượt tường, lại vừa thấy Cình không đúng.

Bây giờ nàng đang ngồi trên bờ tường. Rốt cuộc nàng nên nhảy ra ngoài hay quay lại? Có lẽ sau những đợt giằng co, nàng đã sáng suốt hơn. Làm thì làm, coi như giúp nàng kiểm chứng chút câu nói “Đạt tới niềm vui sướng trong trái tim nữ nhân”. Còn nếu thất bại thì cũng coi như lời giáo huấn dành cho các tỷ muội sau này. Nàng thật quả có tinh thần hy sinh ấy chứ!

- Đây! Thái độ chuẩn bị đối mặt với cái chết đó của muội là ý gì thế? - Bạch Phong Ninh cười, giữ hai vai nàng, nhìn chăm chăm vào nàng.

- Nghe nói rất đau. Tôi phải chuẩn bị trước đã. - Nàng nắm chặt nắm tay, hít thật sâu.

- Ta sẽ nhẹ nhàng thôi. Muội đừng căng thẳng như ra pháp trường thế.

Bạch mã hoàng tử cùng cô gái đáng thương hòa hợp, mọi người hân hoan! Trong lòng nàng như muốn reo lên như lại nghe thấy tiếng bước chân vội vã bên ngoài.

- Tiểu thư, tiểu thư, tiểu thư, lát nữa hãy tìm cúc áo. Đương gia, đương gia về rồi!

Soạt soạt, soạt soạt!

Rầm!

- Chao ôi! Mẹ ơi! Sao huynh không đỡ tôi để tôi ngã chứ?

- ...

- Áo váy của tôi, áo váy của tôi đâu? Huynh còn ngậy người ra làm gì? Mau mặc đồ vào đi.

- ...

- Lần này bị hắc bắt thì không chỉ là phạt đứng cảm cảnh hạnh đồ nữa đâu, hắc sẽ chôn tôi xuống đất luôn đấy.

- ...

- Em nhìn mà không nhận ra à? Ta vừa làm xằng cùng đàn ông đó!

- ... Tiểu thư không thể đợi em quay đi rồi hãy nói sao?

Bạch Phong Ninh ngồi bên mép giường, tay chống cằm nhìn cảnh hạnh đồ vì Long Hiểu Át quay về mà nhảy vội xuống, bỏ nhào tới mặc đồ, bỏ lại hắc nằm lác lóc trên giường.

Hắc bỗng lại muốn gọi nàng là đại tẩu bằng cái giọng hân học.

Q.1 - Chương 41: “Cha” về ư? Thôi chết rồi!

Lồm cồm bò dậy, y phục xộc xệch, đầu tóc rối bời, muốn giấu cang lộ, chưa đánh đã khai, ở đây không dám loạn.

Long Tiểu Hoa quần chặt dây lưng, vẩy quét dưới đất, kéo đi một vòng, vì đi giày trái nên nàng đã ngã nhào xuống đất. Nàng đã từng nghĩ tới trăm ngàn cách đón Long Hiểu Át trở về. Có cảnh tượng nàng sẽ mở to mắt nhìn hấn từ trước mặt mình lạnh lùng lướt qua. Cũng có cảnh nàng làm như không có chuyện gì, vỗ vai hấn nói: “Ái chà! Đã lâu không gặp. Lần này chuẩn bị phải đợi bao lâu nữa đây.” Thậm chí nàng có thể học cả tiếng hứ lạnh lùng của các mỹ nhân trong sách, lãnh đạm nói: “Hừ! Huynh ra ngoài còn biết đường về sao?”...

Nhưng không hề có những cảnh tượng như vậy. Y phục xộc xệch, đầu thì nặng trĩu, nàng lồm cồm bò dậy, giống như mộ kẻ gian trước mặt hấn, hạnh đồ vượt tường, kẻ mang tội danh thiên cổ, chỉ có thể ôm lấy chân hấn mà nói: “Đương gia vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Nhưng mà vẫn may, ít nhất lần này nàng không hề ngã dưới chân hấn, vậy cũng coi như tiến bộ lắm rồi.

- Ái chà! Sao Long tiểu thư lại hành đại lễ với ta như vậy? Thật là ta không dám nhận.

Hả? Giọng người đàn ông của nhà nàng từ khi nào lại biến thành không mê hoặc, không khiêu khích, không bồn chột như vậy? Lại còn lễ độ gọi nàng là Long tiểu thư nữa?

Nàng chớp mắt, ngẩng đầu nhìn người trước mặt mình.

- Lâm viên ngoại?

Sao lại có kẻ như thế chứ? Ông ta đã mượn danh Mẹ kế bắt nàng tại trận ư? Còn hại nàng bò lồm cồm quỳ gối trước mặt ông ta? Muốn bán con gái đi chứ gì? Thật phiền phức! Con gái ông ta không thể giống như nàng, gả cho ai đó rồi đợi bạch mã hoàng tử sao?

Nàng bò trên mặt đất nhìn Tiểu Đình đứng bên, tỏ vẻ hồ nghi với hoàn cảnh trước mặt, cô lắc đầu chỉ Giả quản gia đứng ngoài cửa sổ đang nhìn như không liên quan gì đến mình. Có tiếng thì thầm bên tai nàng:

- Giả quản gia nói cô nam quả nữ như củi khô bốc cháy, tẩu thúc loạn luân vô đức, em dành thời gian cho cô mặc đồ đã là tốt với cô lắm rồi.

- Thế nên, vốn không phải là kẻ chết tiết đó quay về mà là một kẻ qua đường ư?

- Giả quản gia nói, như vậy mới có thể thử lòng cô. Sao, xấu hổ rồi hả?

- ... - Dùng ánh mắt giết chết ông ta.

- Nhưng em cảm thấy Giả quản gia sai rồi. Với dáng vẻ của cô... - Cực kỳ dâm đẳng! - hoàn toàn không biết hai chữ “Xấu hổ” viết thế nào.

- Long tiểu thư, mời đứng lên. Dù sao tiểu thư cũng đang là người giúp đỡ ta, sao ta có thể để tiểu thư bò trên mặt đất như vậy được? - Lâm viên ngoại vội vàng giờ tay ra đỡ.

Long Tiểu Hoa bĩu môi, lập tức đứng lên. Nàng vốn chẳng làm gì có lỗi với Lâm viên ngoại, bò trên mặt đất với dáng vẻ đáng thương để mong sự cảm thông của ai chứ?

- Long Hiểu Át không có nhà. Khế ước của các người cũng do hấn ký. Có chuyện gì đừng đến tìm tôi. - Nàng lập tức xua tay chứng minh mình chẳng liên quan gì đến khế ước cả.

- Lần này, ta không đến tìm ông chủ Long, mà là đến tìm cô.

- Tìm tôi ư? Có phải trong khế ước nói hấn bán tôi, đợi hấn đi rồi thì đến nhận người phải không? Tôi không cần biết. Tôi không bán thân. Nhá!

- Vậy bán nghệ thì sao?

Lâm viên ngoại xua tay, đánh giá nàng, bộ dạng ám muội khiến nàng không thể không hiểu lầm. Nàng lập tức giơ hai tay che trước ngực, lùi lại. Lúc này, sao Bạch mã hoàng tử không xuất hiện để thể hiện màn anh hùng cứu mỹ nhân chứ? Đúng rồi... Đúng rồi. Hấn còn đang ngồi ở đầu giường của nàng giật dỗi. Thật đúng là không trông mong gì kẻ háo sắc.

- Ông muốn tôi đến quán trà của ông đọc dâm thư sao? - Nàng thật sự chỉ có cái này có thể coi là tài nghệ. Nếu ông ta không sợ quán trà của mình bị coi là nơi dâm loạn trước bàn dân thiên hạ, bị đóng cửa vì tội danh hủy hoại thuần phong mỹ tục, thì nàng hoàn toàn có thể vì bảo vệ bản thân mà hy sinh một chút hình tượng trong trắng của mình.

- Ta muốn mời Long tiểu thư đến quán trà diễn kịch.

- Diễn kịch ư? - Nàng cao giọng, tròn mắt nhìn Lâm viên ngoại: - Diễn vở kịch nào?

- Võ Tòng đánh hổ.

- Xi! - Vở kịch chỉ có hai người, nàng đương nhiên không cho rằng Lâm viên ngoại sẽ mời nàng diễn vai Võ Tòng trong vở đó.

- Ái chà! Cô không biết đấy thôi. Từ sau khi cô diễn vai đó, vở kịch được rất nhiều người yêu thích. Khách đến trà quán đều nói thiếu vai diễn của cô thì họ không đến nữa. Ta đã vất vả giải thích mấy hôm nay rồi, giờ chỉ có thể chạy đến đây cầu cứu cô thôi.

Hóa ra hổ cái cũng có thể được hoan nghênh như vậy. Nhưng hứng thú của đám khán quan đó sao có thể quan trọng hơn sở thích đọc dâm thư của nàng được chứ.

- Thật không ngờ cũng có người giống như ta, biết thưởng thức tài nghệ của đại tẩu. - Giọng nói phiêu diêu thoát tục, âm cuối lại đậm vẻ phong trần lướt theo Bạch Phong Ninh bước qua cửa tiền đình rồi truyền vào đại sảnh.

Long Tiểu Hoa quay đầu nhìn hần đang rào bước tới, y phục trên mình vẫn xộc xệch, mái tóc rối bời sau trận vận động trên giường vẫn buông xuống, ánh mắt như báo vói thiên hạ rằng hần vừa làm chuyện “vợ bạn không khách sáo, chăm sóc cả trên giường”. Tốt lắm! Xem ra hần chẳng hề có ý định chùi mép sau khi ăn vụng.

- Bạch thiếu chủ, sao thiếu chủ lại... - Lại thế này? Lâm viên ngoại nuốt mấy chữ đó trong bụng. Rõ ràng ông ta biết “không nhìn những thứ vô lễ, không nghe những điều vô lễ”, chỉ là cũng may, ông ta còn chưa gả con gái mình cho kẻ bất lương này.

- Lâm viên ngoại, rất vui được gặp, rất vui được gặp. Bạch mỗ nhận sự ủy thác của Long huynh đến Long phủ thăm đại tẩu. Đang nói chuyện ở trong phòng thì nghe thông báo, chúng tôi cứ tưởng là Long huynh quay về, không ngờ lại là... - Bạch Phong Ninh liếc nhìn Giả quân gia đang cúi đầu: - Người của Long phủ thật thích diễn trò.

- Nói chuyện bình thường... - Vừa nói chuyện vừa cời đồ sao? Lại còn trùm chần nói chuyện?

- Nghe nói Lâm viên ngoại muốn mời đại tẩu nhà tôi lên đài diễn ư? - Hần cười ngơ vực.

Long Tiểu Hoa vừa đứng lên, đang chỉnh lại dây lưng. Không vội vã, hần bước lại gần nàng hai bước rồi giữ khoảng cách phía sau nàng. Làm gì có chuyện đứng trước mặt khách chính lại dây lưng chứ? Phóng khoáng cũng nên xem đối phương là ai.

- Ta có dự định như vậy. Chỉ sợ lần này ông chủ Long không có hứng cho Long tiểu thư xuất đầu lộ diện thì sao lại để đại tẩu đến làm ở khách điểm chứ? - Đó là sự thực. Nàng muốn đi đâu, làm gì, cũng chẳng liên quan gì đến ai đó. Cùng lắm thì hần cũng chỉ là quân gia làm công của nàng mà thôi.

Nói xong, hần quay đầu nhìn nàng nhưng thấy nàng không nhúc nhích gì. Bộ mặt đáng ghét rõ ràng là đang rất dễ ý nhưng lại làm như không có chuyện gì.

Tự nhiên hần lại muốn ức hiếp nàng. Rõ ràng vẻ mặt nàng đã rất khó xử khi bị hần ép lên giường, rõ ràng vừa nghe thấy nha đầu chạy đến báo ai đó quay về thì nàng liền lao ngay ra đón, còn lớn tiếng nói hần là kẻ háo sắc nữa chứ.

- Đúng đúng. Bạch thiếu chủ đã nói như vậy, còn ý của Long tiểu thư thế nào?

- Tôi...

Nàng đang định lên tiếng trả lời. Nàng làm việc ở khách điểm có ăn có uống cũng tốt rồi. Việc gì phải vất vả chạy ra ngoài đóng vai hổ cho người ta đánh nữa. Nàng không cần.

- Long nhi muốn giày vò mình đến Hồng Kiều hội tiếp sao? - Bạch Phong Ninh hơi cúi xuống, thì thầm bên tai nàng: - Phạm là những chuyện để Long huynh thay mặt làm chủ, chẳng có chuyện gì tốt cả.

Ngụ ý của câu nói là: Dù muốn để người khác lo thay chuyện của mình thì cũng nên chừng mực thôi.

- ... - Nàng ngẩng lên nhìn Bạch Phong Ninh và cảm thấy hơi sợ hần giẫm phải trái tim nhỏ bé của mình. Trong đầu hiện lên cảnh tượng ai đó đứng trước mặt nàng nói: “Muội có thể hiểu chuyện hơn chút được không? Đừng có chuyện gì cũng y lại vào người khác”. Nói thật là nàng vẫn chưa hết oán hận. Nàng vẫn giữ hình tượng ham ăn, cô chấp. Cuối cùng, nàng vẫn phải dựa vào người khác, chẳng hề động tay, nhưng không có nghĩa là người khác có thể làm gì với nàng cũng được.

Vì nàng không có tài cán gì nên hần mới coi thường nàng, nên mới bắt nàng đi làm tiểu nhị cho mất mặt. Vì ghét nàng y lại nên hần mới đưa nàng đến Hồng Kiều hội cho người ta chọn. Vì nàng ham ăn nên hần mới dùng cách này để nàng hiểu được rằng một cô nương như vậy sẽ không ai cần.

Nàng hiểu rồi.

Chẳng phải là dừng y lại vào người khác, phải độc lập sao? Kiếm được tiền cũng không khó như vậy. Chẳng qua vì nàng không chăm chỉ làm thôi. Chỉ cần nàng muốn thì sẽ làm được. Nhân vật nữ trong tiểu thuyết đều làm gì được mọi người yêu thích đấy thôi. Tự lập, điều này không phải chuyện gì quá

khó. Nàng cũng có thể không cần dựa vào hấn để sống.

Phải thay đổi ngay từ hôm nay!

- Tôi sẽ đóng.

Đây là lần đầu tiên động cơ và ý chí của nàng mang tính chính nghĩa.

Nàng muốn chứng minh, nàng không phải là kẻ ỷ lại. Nàng có thể không cần hấn.

Bạch Phong Ninh không nói gì, chỉ nhìn nàng siết chặt nắm tay, mặt đầy quyết tâm. Nước cờ này không ở trong tính toán của hấn nhưng “vô tình cảm liễu”[1] lại khiến hấn đạt được chiến thắng.

[1] Trong câu “Cố tình trồng hoa, hoa không mọc. Vô tình cảm liễu, liễu xanh um”, để chỉ những sự việc ngẫu nhiên, những thành quả may - rủi không ngờ tới.

Hấn là kẻ ngốc! Đối phó với người như vậy phải dùng trái tim mới cảm chắc phần thắng. Cục diện lúc này, hấn buộc phải đi một bước tính một bước, chỉ hy vọng kẻ này có thể tự lập trước khi Long Hiểu Át trở về cho Bạch Phong Ninh hấn thấy.

Long Hiểu Át chống tay bên giá sách, nhú mày, nhếch môi.

Hấn đang đấu tranh. Hấn nhìn vào tên cuốn sách với nội dung tuyệt đối mất trí đó mà đấu tranh.

Chỉ đến khi tiếng Tiểu Bình từ xa đến gần thì hấn mới xoay người trầm tĩnh hỏi:

- Tất cả đã xử lý xong chưa?

- Rồi ạ. Theo ý của đương gia đều bàn giao với các cửa tiệm rồi ạ. Đương gia thật sự không định ở lại thêm mấy ngày nữa chứ? Trước đây, chúng ta thường đi đến Tết mới về cơ mà.

- Ở phủ ta còn chuyện chưa làm xong, phải quay về thôi. - Hấn không nói nhiều, xoay người chuẩn bị đi. Đi được hai bước thì dừng lại, hấn quay đầu nhìn lên giá sách, thờ dài, phẩy tay bảo Tiểu Bình: - Người ra ngoài đợi trước đi.

- Há? Vâng... - Tiểu Bình nghi ngờ nhìn vẻ khác lạ của đương gia nhưng ý của đương gia như vậy thì chỉ có thể làm mà không được hỏi gì, tuân theo ý của đương gia thôi. Hấn đành đi ra đợi ở bên ngoài.

Long Hiểu Át xoay người, nhìn lên giá sách, ngón tay lướt qua mỗi cuốn sách, cuối cùng dừng lại ở cuốn sách mà hấn đã nhìn suốt mấy phút. Hấn rút cuốn đó ra, bước đến quầy, che tên sách lại nói với chủ tiệm:

- Phiên ông tính tiền.

- Có ngay.

Chủ tiệm khách sáo cầm cuốn sách lên tìm giá bán. Hấn đứng trước quầy chỉnh lại tay áo, nhìn mấy cô nương vừa bước vào tiệm sách, đi thẳng đến giá xếp dăm thư, cầm cuốn sách rồi liếc mắt nhìn hấn, hấn chau mày.

- Khách... khách quan! - Rõ ràng là ông chủ tiệm cũng bị hấn làm cho khiếp sợ.

- Tổng cộng là con số này. - Để giữ khoảng cách, chủ tiệm chỉ vào con số trên bàn tính nhưng những hạt trên bàn tính lại càng làm hấn thấy ghét hơn.

Hấn gơ tay đập lên bàn tính. Hấn vốn không muốn thấy những hạt tròn tròn trên đó. Hấn bỏ lại hai đĩnh bạc:

- Gói cuốn sách lại cho ta, gói kỹ vào, gói thật nhiều lớp ấy.

- Há?

- Ta bảo ông gói thì cứ gói đi. Đừng nói nhiều.

- Vâng vâng vâng, khách quan. Số ngân lượng này đủ để mua cuốn có bút tích tác gia đấy. Loại sách này ở tiệm chúng tôi bán chạy lắm. Để tôi vào kho đổi cho khách quan cuốn khác. - Chủ tiệm tốt bụng giới thiệu, không đợi hấn ngăn lại đã xoay người đi vào kho lớn tiếng: - Con trai, lấy giúp cha cuốn Cha, người ta muốn của Tiểu Như Ý đã đề tên ấy.

- Xi!

Mấy tiếng xì xầm vang lên. Long Hiểu Át cảm thấy hơi đau đầu. Bỗng nhiên có thêm mấy tiếng xì xầm khiến hấn bực tức nắm chặt tay.

- Hóa ra nam nhân đẹp như vậy cũng thích đọc loại sách này.

- Ra nói chuyện với người đó đi. Người đó cũng thích Tiểu Như Ý đấy.
- Lại còn thích tiếng gọi cha nữa chứ. Thế mà chúng ta không biết.
- Nếu có người cha đẹp như vậy thì tốt quá...
- Đúng đúng đúng!!!
- ...
- ... Tránh xa ta ra một chút. - Đó là câu nói duy nhất hần có thể phát ra.

Mấy phút sau, Long Tiểu Bình thấy mặt chủ nhân của mình hơi đỏ, chau mày, nhếch môi từ trong tiệm sách bước ra, tay cầm cuốn sách đã được gói nhiều lớp.

- Đương... đương gia... cuốn sách này không phải là... - Đương gia có hơi thái quá rồi không? Đương gia không thể đến mức mua loại sách đồi bại này cho tiểu thư được. Nghe chủ tiệm sách đọc tên cuốn sách đó, rõ ràng là làm mất thể diện của đương gia mình rồi mà. Không không không, đương gia tuyệt đối không thể vì tiểu thư mà như vậy được. Hần cũng hiểu biết lắm chứ. Đương gia càng không thể mong tiểu thư thật sự học cách đối xử thể này thể kia với đương gia trong cuốn sách này được. Đương gia cũng không thể mua cho mình để theo nó mà làm này làm nọ với cô ấy. Đương gia chỉ tiện đường đi qua, tiện thể nhìn thấy cuốn sách này, tiện thể mua về mà thôi. Vừa hay không mang gì về cho tiểu thư, vừa hay có cuốn sách này, vừa hay tiểu thư lại rất thích, thế là đương gia mang nó về, tiện thể làm quà, tiện thể ném cho cô ấy thôi.

- Mai chúng ta về phủ. - Long Hiểu Át vẫn nhất quyết theo ý cũ.
- Vâng. Nhưng cuốn sách đó...
- Hôm nay hãy cho Bôn Tiêu ăn thật no. - Hần sai bước hoàn toàn không để ý xem người phía sau có theo kịp hay không. Hần chỉ muốn làm tan đi bức tức trong mình.
- Vâng ạ. Nhưng cuốn sách đó...
- Tăng lương năm lượng. - Hần không quay đầu lại, chỉ giơ năm ngón tay, nói với Tiểu Bình ở phía sau.
- Dạ?
- Mua sự im lặng của người.
- ... - Vâng... thưa đương gia. Tiểu Bình hần tuyệt đối sẽ không nói cho bất cứ người nào biết đương gia ra ngoài mua cho tiểu thư cuốn Cha, người ta muốn của Tiểu Như Ý... Đây chỉ là quà sinh nhật thôi sao? Không đúng. Mấy ngày nữa chẳng phải là đến sinh nhật đương gia à? Làm gì có người nào sinh nhật lại đi mua đồ tặng người khác chứ? Hần rất muốn hỏi nhưng lại không muốn bót đi lạng bạc nào. Muốn hỏi lại không muốn bót tiền, muốn hỏi...
- Ở phủ có tin gì không? Khi ta không có nhà, hần có đến làm loạn không? - Long Hiểu Át bước chậm lại, quay đầu hỏi Tiểu Bình.

Tiểu Bình chỉ vào miệng mình. Bây giờ hần đã bị bạc nhét đầy miệng, không tiện nói nữa.

- Bây giờ người có thể mở miệng rồi. - Hần lườm Tiểu Bình thờ dài.
- Về nhà thôi. Mấy ngày trước tiểu thư đã ngoan ngoãn đến Hồng Kiều hội xem mặt. Sau đó đúng như đương gia dự đoán, không ai hỏi cả và bị đuổi về nhà.
- Sau đó thì sao? - Hần hỏi tiếp.
- Thực ra thì cũng có người đồn rằng Bạch công tử đã đưa tiểu thư về.
- ... Sau đó. - Hần hừ lạnh một tiếng, không vui.
- Sau đó Lâm viên ngoại đến phủ hỏi thăm.
- Ông ta đến làm gì? - Hần dừng bước.
- Nghe nói là mời tiểu thư đến biểu diễn ạ. Đương gia, cuối cùng tiểu thư cũng có tài nghệ khiến người khác khen ngợi. Đương gia...
- Về phủ. Tối nay lên đường.
- Hà?

Đương gia làm sao vậy? Điều này khiến người ta thật sự hài lòng. Cuối cùng, tiểu thư cũng có tài nghệ, có người yêu thích. Sao đương gia phải sự như

thẽ bị người ta cướp mất tài sản quý báu vậy chứ? Lại còn vội vàng về nhà trước dự định nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 42: “Cha” đã về

Bạch Phong Ninh ngồi ở lầu hai của trà quán, hai chân bắt chéo đung đưa nhẹ nhàng. Hơi nóng từ chén trà bốc lên chậm chậm. Trên đài đang diễn vở Võ Tòng đánh hổ. Con hổ ừ ừ đang bị truy đuổi đến đường cùng nhưng vẫn cố sức bò dậy, dùng hai chân tiến hóa của mình, tăng tốc theo ếng reo hò của khách quan bên dưới. Âm thanh hỗn tạp làm hần hơi chói tai. Hần thu ánh nhìn, quay ra ngoài cửa sổ.

Bầu trời âm u sắp có vài giọt mưa. Không khí u ám giăng kín.

Hần nhìn lên bầu trời phát ra một ếng rất nhẹ mà đến bản thân hần cũng không nghe kịp ý giễu cợt trong đó. Chỉ đến khi vở kịch kết thúc, tấm rèm buông xuống, hần mới chậm rãi bước xuống cầu thang gỗ đến thẳng chỗ kẻ đang lấy ền công. Dường như nàng rất quen với cô nương làm công ở đây. Trước khi lấy ền, nàng còn nói chuyện với cô ấy.

Tuy không quân tử lắm nhưng hần cũng chẳng có hứng thú nghe chuyện của đàn bà con gái. Hần đứng một bên nhìn nàng khó khăn len ra khỏi đám đông.

Sự thực chứng minh, hần đã thắng cuộc. Từ đầu đến cuối, Long Hiểu Át đều tìm cơ thoái thác. Còn nàng chỉ là cái cơ của hần. Nàng không phải là người rời xa Long Hiểu Át thì quần bách đến nỗi phải kêu trời kêu đất. Nàng không phải là người chỉ biết dựa vào Long Hiểu Át, chỉ biết bám theo chân Long Hiểu Át. Nàng chỉ chưa biết rằng mình có thể sống tốt mà không có Long Hiểu Át, không cần phải nghe theo hần. Rốt cuộc vì sao Long Hiểu Át không chịu quay về kinh thành? Long Hiểu Át đang nghĩ gì? Hần không hề hiểu rõ về điều này.

Thực ra, hần không chắc mình đang thăm dò nàng, bốn cợt nàng hay là đang trừng phạt nàng. Hần chỉ vô tình cô vũ nàng nhận lời mời của Lâm viên ngoại. Hần cho rằng bản thân hần đang sắp xếp cho nàng, chỉ để nàng không cần phải dựa dẫm vào Long Hiểu Át mà thôi. Bốn này qua, hần coi nàng biểu diễn trên đài. Nhìn bộ dạng nàng chen chúc giữa đám người, nhìn nàng ra tới cửa vừa trông thấy mình liền nhếch môi cười, rồi cuối cùng đi nhanh về phía hần, những điều này không hiểu sao lại khiến hần cảm thấy thất vọng, cảm giác đó hoàn toàn không giống như lần đầu nhìn thấy nàng bị lôi ra làm trò cười trên đài diễn. Cảm giác đó đè nặng trong lòng hần.

Trái m hần nói với hần rằng, có một thứ không biết gọi là gì đang dần dần bao phủ trái m hần. Nàng càng lại gần hần thì hần càng thấy đau. Tóm lại chỉ đến khi ở trước mặt nàng thì hần mới có thể áp chế được cái thứ kỳ lạ đó.

Mùi phấn son xộc tới, những khuôn mặt cười giả tạo xuất hiện trước mặt hần, những giọng nói hờn dỗi điệu đà vây quanh hần.

- Ôi! Đây chẳng phải là Bạch công tử sao? Mấy ngày không gặp, công tử quên mất ền thiếp rồi à?

Nói xong, “ền thiếp” đó liền chạm nhẹ vào tay hần.

- Khi nào thì Bạch thiếu chủ lại đến chỗ chúng tôi tPé? Nô gia rất mong được hầu hạ công tử một lần. Lần trước, suýt nữa công tử đã cho nô gia được...

Giọng “nô gia” đó đầy vẻ thẹn thùng, một chiếc khăn tay được đặt trên vai hần từ từ trượt xuống ngực.

- Bạch công tử, lần trước công tử chỉ dạy đánh đàn, nô gia vừa luyện xong. Khi nào công tử đến phòng nô gia thưởng thức được không?

Người đàn bà này còn có chút tử tế, không đến nỗi đẩy hần vào chỗ bất nghĩa.

- Các vị cô nương tha cho Bạch mỗ được không? Nếu không thì Bạch mỗ khó ăn nói lắm. - Bạch Phong Ninh cười, giờ tay ngăn các cô nương lại. Nếu người đằng kia nhìn thấy họ thì chắc chắn sẽ nổi cơn ghen cho mà xem.

Mấy cô nương hồng trần hiểu ý hần, quay đầu lại nhìn thì chỉ thấy đại ửu thư nhà họ Long tóc tai rối bù, người đẫm mồ hôi liếc nhìn về phía này một cách đáng sợ! Nàng giậm chân ỳnh ạch bước về phía họ, bĩu môi, nở nụ cười:

- Bạch công tử có hứng thật đấy!

Bạch Phong Ninh mỉm cười, không chút vội vàng, giả vờ ho nhẹ một ếng, thì thầm bên tai nàng:

- Long Nhi, ta có thể giải thích.

Nàng lườm hắn, dùng ánh mắt thăm dò Pấn, rồi lại nhìn mấy cô nương đang trong trạng thái mơ màng, ziu môi nói:

- Ai là Long Nhi, gọi đại tẩu! - Nói xong, nàng xoay người bước qua cửa bỏ đi. Đầu phải ab cũng có thể gọi đại tẩu. Không phải chỉ một mình hắn sao? Ai nổi giận, người đó sớm già.

Hắn đứng ngây ra đó, mãi sau mới mỉm cười nhìn cái bóng đang xa dần kia. Hóa ra từ “Đại tẩu” lại đáng yêu như vậy. Hắn quay lại nói với mấy giai nhân má hồng:

- Hôm nay thật là đắc tội. Bạch mỗ đã làm cho đại tẩu nhà mình nổi giận rồi. Sau này Bạch mỗ sẽ khó mà chào hỏi các vị cô nương trên đường. Xin cáo từ.

Hắn nhẹ nhàng bước qua bậc cửa, sai hai ba bước đã đuổi kịp kẻ kia. Dù đang bức mình thì cái bóng đó cũng không thể đi nhanh được. Pấn giờ tay phải khoác lên vai nàng như thể huynh đệ rồi bấu môi với nàng:

- Sau này không có việc gì thì đừng chạy ra ngoài xem mặt. Nếu không thì... nhìn thấy chưa? Đây là kết quả đấy. - Thế mới nói, người nghiêm chỉnh mới có thể giữ mình, chỉ cần nàng giữ được mình thì hắn tuyệt đối sẽ phối hợp đến cùng.

- Tôi đi xem mặt là bị ép. Ai ép huynh đến kỹ viện chứ?

- Muội... - Là ai hôm đó nói với hắn rằng, nàng muốn đi xem mặt chứ.

- Huynh thật không biết xấu hổ. Đã vui chơi còn đổ lên đầu tôi? Tránh xa ra. Huynh động vào đại tẩu làm gì? Trời nóng thế này mà huynh không thấy nóng sao? - Bạch mã hoàng tử nhà nào lại đối xử với người trong lòng của mình như vậy chứ? Xưng hô cứ như huynh đệ một nhà vậy.

- Chẳng phải là giả ngốc, miệng nói mà lòng không muốn sao? Muội cũng đâu có nói thật?

- Mỗi câu tôi nói đều thật cả.

- Vậy sao? Vậy nói câu “Tôi đang ghen” đi xem nào.

- Tôi không có...

Hắn buông lỏng tay, quay mặt lại nhìn nàng. Đôi mắt màu xám nhìn thẳng vào mắt nàng, khiến nàng phải nuốt nước bọt. Nàng vô thức lùi ra xa hắn một chút nhưng bị hắn giữ lấy, kéo lại gần hơn. Cả người nàng trong tư thế bị hắn bao vây.

- Nói đi.

- Tôi... - Thái độ “không nói ta sẽ hôn muội” của hắn này là ý gì chứ? Tư thế này thật sự quá bắt lợi cho nàng. Mỗi lần chỉ cần nhích một chút là có thể chạm vào môi nàng. Gây chú ý giữa phố lớn ư? Dù gì bên ngoài họ cũng xưng hô là thúc - tẩu.

- Đọc bao nhiêu tiểu thuyết như thế, chẳng có lý do gì để không biết ghen. Cái gọi là ghen chính là khi nhìn thấy người trong lòng của mình ở bên người khác, chính là xuất phát từ đây... - Hắn chỉ tay vào ngực nàng nhưng tay nàng ngăn lại: - Chỗ đó sẽ cảm thấy đau thất lại, đau khổ, ngọt tở, sau đó nPát định sẽ nghĩ một đằng nói một nẻo, tỏ ra thờ ơ với đương sự, cũng cPính là ta. Nào, nói muội ghen đi.

- ... - Hắn giải thích kỹ như thế làm gì? Dường như hắn rất muốn giải thích vậy.

- Còn không nói sao? - Hắn chờ đợi, dùng trán của mình ngăn nàng, thấy nàng sống chết mím môi thì mỉm cười. - Muội không nói, vậy ta có thể nói rồi?

- Há?

- Ta ghen. Ta không thích muội đứng trên đài biểu diễn cho người khác xem. Ta ghen. Ta không thích thấy muội đi xem mặt. Ta ghen. Ta không thích muội lên có ý với người chồng cũ sau lưng ta. Đáng về muội muốn tự lập đứng lên để hắn thấy khiến ta cảm thấy khó chịu. Muội biết không Pả? Còn nữa, muội biết ta ghét nPát muội điều gì không?

- ...

- Dù chân rất đau cũng không chịu làm nũng ta đòi gọi xe. Nũng nịu với ta khó như vậy ư? - Hắn còn nhớ ngày đầu tiên sau khi đóng vai hổ, nàng đã ở bên Long Hiểu Át nửa bước không chịu rời. Hắn nhủ thầm.

Nàng ngây người đứng giữa phố, nghe ếng sấm ầm ầm trên đầu. Những hạt mưa nhỏ bắt đầu từ trên trời rơi xuống. Rõ ràng là tai nghe những lời tình tứ mà lòng nàng lại thấy như đang âm ức. Lòng ngực nàng xuất hiện một lỗ hồng lớn.

- Ai biết nũng nịu có bị coi là y lại vào người khác không? - Nàng nhìn những hạt mưa nhỏ dần dần bay trên phố, lẩm bầm.

Nàng học mấy năm cầm kỳ thi họa nhưng không học được. Nàng trốn học sử dụng bàn tính nhưng cuối cùng năm mười một tuổi phải lấy chồng, lấy một kẻ bỏ mình mà chẳng biết lý do vì sao. Lúc đó, nàng còn nhỏ, không hiểu chuyện nên không có ai để ý đến cảm nhận của nàng.

Đại tiểu thư biến thành ều nhị đã trở thành chuyện bình thường. Người đáng lẽ thân thiết nhất với nàng thì suốt ngày ở bên ngoài làm ăn, bận đến mức mỗi

năm chỉ thấy mặt một lần. Bây giờ hân nạt nộ nàng, nói ghét nàng chuyện gì cũng ý lại hân, chuyện gì cũng dựa dẫm hân.

- Tôi không có ý ý lại vào người khác. Không ai nói với tôi ý lại người khác sẽ kPiễn người ta coi thường, không ai nói với tôi đi xem mặt lại khiến người ta ghét như thế, không ai nói với tôi đi làm lại vất vả như vậy. - Hóa ra, trên thế giới này có rất nhiều chuyện mà nàng không biết, không ai dạy nàng thứ khó ết kiệm nhất trên thế giới này là ền, nơi khó xử nhất là lòng người. Người ép nàng học cầm kỳ thi họa chưa từng dạy nàng những điều này. Vậy thì việc gì hân phải chê nàng không hiểu những điều này chứ?

Ý chí quyết tâm của nàng bị dập tắt ngay từ ngày đầu ền. Chui trong bộ da hổ rất nóng, lại còn bị người ta bắt nạt nữa. Chân nàng sưng lên mấy cục, người đầy vết tím bầm. Một ngày đổi lấy hai lạng bạc không đủ cho nàng mua cuốn Cha, người ta muốn. Thảo nào 813 thích xem ều thuyết như vậy mà không chịu bỏ ền ra mua. Thảo nào, mỗi lần cô ấy đều nhìn nàng ngưỡng mộ khi thấy nàng lấy ra một cuốn tiểu thuyết xa xỉ. Nàng luôn nghĩ mình là kẻ đáng thương, không như đại tiểu thư nhà người ta xiêm y xứng xứng, ra khỏi cửa là có người sẵn đón. Nàng chẳng có gì cả, chỉ được ăn, được uống và không phải làm việc nặng nhọc, lười biếng không ab quản lý. Thi thoảng lại cầm chút bạc đi mua mấy thứ mà người ta cho là xa xỉ. Hóa ra, cuộc sống của nàng lại xa xỉ như vậy. Dù sao nàng vẫn là một đại ều thư, nhưng là một đại ều thư thiếu khí chất, thiếu địa vị.

- Tôi cứ nghĩ hân bắt nạt tôi, hân chiếm hết gia sản nhà tôi, Pấn bắt tôi đi làm tiểu nhị, ép tôi học những thứ tôi không thích, dùng tên tôi để buôn bán. Tôi luôn nghĩ hân bắt nạt mình...

- Bây giờ muội mới hiểu hân đang đối xử tốt với muội nên muội không nỡ rời xa hân sao? - Bạch Phong Ninh hạ giọng, ép tục cúi xuống nói với nàng.

- ...

Hân không nghe thấy nàng phủ định. Thế nên hân xoay người chuẩn bị bỏ đi thì cảm thấy tay áo mình bị nàng giữ lại.

- Muội làm gì vậy? - Hân hỏi nàng.

- Huynh đi đâu thế? - Nàng hơi cúi đầu nhưng cuối cùng vẫn ngẩng lên nhìn hân.

- Đi đâu cũng tốt hơn là ở đây nghe muội nhớ đến người khác.

- ... - Nàng cắn môi, buông tay áo hân.

Hân sai bước đb được mấy bước thì nghe phía sau, kẻ đó đang hét:

- Đến đâu cũng không được đến kỹ viện. - Với phản ứng ghen của hân thì nàng không thể không lường trước được.

- ... - Hân bị nàng cảnh cáo, bước lên mấy bước rồi dừng lại, đứng ngăn người trên phố một lát, thờ dài, rồi bỗng quay người, bước đến trước mặt nàng, ghì đầu nàng vào lòng, mỉm cười, nób những lời nồng cháy bên tai nàng:

- Trong lòng nhớ đến người khác mà còn ghen đến vậy sao? Sao muội có thể đáng ghét thế cPử hả?

Nàng cũng không nói gì. Lòng ngực nàng vẫn có một lỗ hổng. Nếu không được lấp kín thì sẽ đau mãi.

Ngày hôm sau, sau một đêm mưa vẫn không ngớt. Việc làm ăn ở trà quán vì thời ết xấu nên cũng có phần ảm đạm. Họ chỉ nghe bên ngoài có ếng ngựa hí, ếng bước chân nặng trĩu bước vào quán. Long Hiểu Át gạt mấy lọn tóc ướt trước mặt, chiếc áo choàng ướt sũng nước mưa, sắc mặt nặng nề càng thêm nặng nề. Sắc mặt hân lúc này vô cùng kỳ lạ.

Hân đề nguyên cả người ướt sũng, không nói tiếng nào bước thẳng vào trà quán, quét mắt một lượt. Hân nhìn lên đài diễn, không biết con hồ ều Hoa có còn đứng trên đó hay không. Hân cPau mày, sai bước đến chỗ cao hơn để nhìn đài diễn. Hân quyết không tha cho vua của muôn loài. Hân quát:

- Xuống ngay!

Con hồ đó không bbết là ngủ hay bị đánh chết rồi, không hề nhúc nhích, nằm chổng mông lên trời. Long Hiểu Át không Pè vội vàng, chỉ giơ tay gọi người phục vụ, lạnh lùng nói:

- Hãy chuyển lời ta đến Lâm viên ngoại. Khi Long mỗ không có nhà, cảm ơn ông ta đã thay Long mỗ chăm sóc phu nhân. Nhưng lòng Long mỗ hẹp Pòi, không muốn để người nhà xuất hiện chỗ đông người, mong Lâm viên ngoại tìm người hiền tài khác. Xin cáo từ.

Nói xong, hân không đợi con hồ có phản ứng gì thì đã kéo nó, lôi xuống đài, vác lên vai trước những ếng trầm trồ và vỗ tay của khán giả.

Ai bảo người hùng đánh hồ là Võ Tông. Theo họ, đương gia của Long phủ bọn họ còn lợi hại hơn Võ Tông đó nhiều. Ba chương hai cước đã là gì. Long đại đương gia chỉ nói vài câu là con hồ đã quy phục rồi. Sau đó, chỉ cần một tay liền có thể vác con hồ mang đi. Thế mới nói, điều quan trọng nhất khi đánh hồ không phải là quyền cước mà là khí thế.

Vờ kịch Võ Tông đánh hồ trong thành này lại có tình ết mới, hay là đổi tên thành “Long môn nội loạn” đi.

Q.1 - Chương 43: Hồ Tiểu Hoa giận dữ

Thực ra khi Long Hiểu Át giờ tay kéo nàng từ trên đài diễn xuống, nàng gần như đã muốn vuron tay kéo áo hắn, quý xuống cảm tạ hắn. Nhưng nàng đã hoàn toàn kiệt sức, càng không thể bò dậy mà thờ. Thực ra, nàng gần như sắp nhào hẳn vào hắn. Toàn thân nàng đau nhức, người mềm nhũn, vừa nghe thấy tiếng hắn thì liền muốn làm nũng. Nàng quen thể rồi. Nàng bất tài, việc thành thì ít, việc bại có thừa. Nàng không muốn đi làm công, cũng không muốn bị Võ Tông bắt nạt, không muốn người khác cười nhạo mình. Khó khăn lắm, nàng mới cùng hắn về đến nhà.

Kế hoạch tự lập của nàng nghe ra không đủ vĩ đại rồi. Làm còn thất bại hơn nghe rất nhiều. Nàng bị hắn lôi từ trên đài xuống, vút lên ngựa. Con Bôn Tiêu rất ghét người khác ngoài chủ nhân của nó cười lên. Nó không hài lòng phát ra những tiếng thờ phỉ phò. Nàng thấy sợ, vội ôm lấy cổ ngựa, chỉ lo nó hất mình xuống đất. Nhưng nàng cảm thấy người phía sau đã nhẹ nhàng vòng tay qua người nàng, giữ lấy dây cương. Hắn dịu dàng vỗ vỗ con ngựa yêu của mình như muốn nói với nó, phiền nó cho kẻ nào đó cười lên. Bôn Tiêu phải chạy suốt đêm trong mưa nên ướt sũng cả bộ lông. Cuối cùng vì sự đổ dành của chủ nhân mà nó đã thôi bực tức.

Cả người nàng trốn trong bộ đồ hồ nhưng lại cảm nhận được mọi cử chỉ của người phía sau. Bôn Tiêu có thể chạy nghìn dặm một ngày đưa hắn đi đâu thì đi đó. So với kẻ không biết gì như nàng thì nó tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Thế nên hắn thả yên nhả với con ngựa chứ không chịu nói với nàng lời nào từ tế. Vì nàng chỉ là một thứ vừa hay tồn tại trong phạm vi thể lực của hắn mà hắn không thể không cần đến.

Nàng bỗng thẳng người lên, ngồi vững vàng, cố gắng để không đổ người ra sau. Nàng không biết nếu nàng dựa vào hắn thì liệu có bị hắn coi là dựa dẫm không, thế nên đành phải giữ khoảng cách một đoạn. Người phía sau không nói bất cứ lời nào về khoảng cách này, cũng không có ý khen ngợi sự tự lập của nàng, khiến nàng cảm thấy lúng túng khi ngồi trước mặt hắn.

Hắn biết mình phải nhẫn nhịn, nhẫn nhịn trước tất cả những hành động ngang ngược, vô lý của nàng. Trái tim hắn như càng thêm buồn giá nhưng vẫn phải tiếp tục kiên trì.

- Tắm rửa, thay đồ cho cô ấy rồi dẫn đến chỗ ta.

Đây là câu đầu tiên Long Hiểu Át bước vào Long phủ. Hắn đã phát huy sở trường của mình, khiến cho mọi người đều biết tâm trạng của hắn không tốt. Tất cả mọi người đều tự động lùi lại giữ khoảng cách với hắn. Đến cả Tiểu Đình vừa nhận mệnh lệnh cũng nhanh chóng đi làm việc. Tiểu Đình giúp tiểu thư tắm rửa, thay đồ rồi dẫn nàng đến đại sảnh.

Long Hiểu Át vẫn chưa đi tắm, để mặc chiếc áo choàng của mình ướt sũng nhỏ nước. Hắn giờ chân đá bộ trang phục hồ của nàng ra khỏi phòng khách, lạnh lùng ra lệnh:

- Đốt nó đi cho ta. - Lúc đầu là vì thấy vui nhất thời, thấy nàng cũng thích nên mới giữ lại tặng cho nàng, đùa nghịch ở nhà thôi. Ai ngờ nàng lại mặc nó ra ngoài cho người khác xem.

- Huynh đốt nó rồi thì ngày mai tôi mặc cái gì? - Long Tiểu Hoa phản đối. Nàng thật sự rất thích bộ trang phục đó. Nàng vội nhào ra ôm lấy bộ đồ bản thù mà hắn vừa đá bay đi, bộ đồ sạch sẽ trên người lại lấm lem vết bẩn.

- Ngày mai ư? Muội còn mặt mũi nhắc đến ngày mai với ta sao? Ai cho muội đến đó làm việc? - Dường như hắn cảm thấy nàng đang nói đùa nên phát ra tiếng cười chế giễu.

Nàng bị nhạo báng nên sống mũi cay cay. Nàng bĩu môi:

- Không phải huynh sao?

- Ta bảo muội đi làm công bao giờ?

- Không phải huynh nói tôi đừng việc gì cũng ý vào người khác, không phải huynh nói tôi phải tự chăm sóc mình, không phải huynh nói tôi chẳng làm được việc gì sao?

- Muội tự chăm sóc mình như thế này à? - Hắn nhìn nàng từ trên xuống dưới, không biết nên đánh giá thế nào về việc làm vừa rồi của nàng: - Muội đi làm công là để kiếm tiền mua tiểu thuyết chứ gì? Muội cho rằng thế là hiểu biết sao? Thế là tự lập sao?

- ...

- Ta không mong muội phải tinh thông cầm kỳ thi họa, nhưng sao bây giờ muội đến con gái nhà bình thường cũng chẳng bằng thế?

- Đúng vậy. Tôi bất tài như vậy đấy. Tôi đi làm công để lấy tiền mua tiểu thuyết đấy. Tôi không hiểu chuyện. Tôi dựa dẫm vào người khác. Tóm lại, cả đời tôi cũng không thể biến thành kẻ thần kinh biết cầm kỳ thi họa cho huynh thương thức. Việc gì huynh cứ phải chế giễu tôi như vậy? Tôi đâu có nhờ huynh tìm chồng giúp tôi. Huynh không cần phải lo tôi không gả đi được, vội vàng vút tôi cho người khác. Tôi không dựa dẫm vào huynh nữa là được

chứ gì? Hôm nay, tôi không học được thì ngày mai tôi học. Ngày mai tôi không học được thì vẫn còn ngày kia. Sớm muộn gì cũng có ngày tôi làm được thôi.

- ...

- Huynh nói ghét tôi ỷ lại huynh, chê tôi không hiểu biết gì. Vậy huynh không cần phải lo cho tôi nữa. Huynh không thấy một mình tôi cũng có thể sống rất tốt sao? Huynh vốn chẳng biết gì cả. Dựa vào cái gì mà huynh đòi đứng ra tìm chồng cho tôi chứ? Sống thế nào là chuyện của tôi. Tóm lại, huynh đã bỏ tôi từ lâu rồi mà. Hai chúng ta vốn không hề có quan hệ gì cả.

- ...

- Khi tôi bị cả thành cười nhạo, huynh không có ở đây. Khi tôi bị các thiên kim tiểu thư coi thường, huynh không có ở đây. Khi tôi phải một mình đón năm mới, huynh cũng không có ở đây. Huynh là cha gì chứ? Huynh nghĩ rằng tìm chồng giúp tôi là có thể làm cha tôi sao? Đừng có luôn yêu cầu tôi thế này thế khác. Tôi đã đủ khổ lắm rồi. Không phải tôi không biết mình thua kém người khác. Nhưng không theo kịp người ta, thì huynh muốn tôi phải ngồi khóc sao?

Có lẽ là do khí thế mấy ngày đóng vai hổ mà nàng không biết rằng những điều nàng nói có ý nghĩa lớn lao đến mức nào. Nàng nhìn kẻ đó không nói nên lời, chỉ cúi xuống quan sát chiếc roi ngựa của mình. Tấm áo choàng đen vẫn nhỏ nước. Sau khi nàng gào thét xong, không gian yên tĩnh trở lại khiến nàng có thể nghe thấy tiếng nước nhỏ tí tách.

Thực ra, nàng luôn oán trách hắn, oán trách hắn đã bỏ mình. Hồi nhỏ thì xấu hổ, lớn lên thì bị người khác chê cười. Thực ra, nàng luôn oán trách hắn đã đặt ra cho nàng hết tiêu chuẩn này đến tiêu chuẩn khác khiến nàng không thể đạt tới, mà chỉ biết ngẩng đầu lo lắng. Thực ra, nàng luôn oán trách hắn, oán trách hắn chạy ra ngoài bận bịu không nhớ quay về, cả năm không chỉ lễ đón Giao Thừa mà ngay cả các ngày tết khác như tết Trùng Dương, tết Đoan Ngọ, đều bỏ nàng ở nhà một mình. Bên cạnh nàng vẫn có người, nhưng sao hắn không thêm quay về lấy một lần chứ?

Nếu hắn không lên hôn trộm nàng thì nàng đã không thêm dùng ánh mắt khiến cả Tiểu Đình cũng cảm thấy lạ để chờ đợi hành động tiếp theo của hắn. Kết quả, hành động tiếp theo của hắn là bảo nàng đừng ỷ lại hắn rồi hắn đi.

Nàng không muốn thừa nhận rằng ánh mắt nàng nhìn hắn có gì khác thường. Cũng giống như nàng không muốn thừa nhận rằng mình không bằng người khác. Nói cách khác, nàng vẫn có thể tiếp tục sống như vậy.

Lúc này nàng không hiểu vì cái gì mà hắn không cho nàng dựa dẫm vào hắn nhưng lại ngăn cản nàng sống một mình. Hắn làm cho cuộc sống của nàng khôn khổ. Nàng quay người, muốn rời xa hắn, vừa định lao ra khỏi cửa thì lại đụng phải Giả quân gia đang nhìn mình cười. Giả quân gia nhét đồ vào tay nàng, thuyên nhủ:

- Thôi mà. Tiểu thư đừng giận nữa. Đương gia quay về vẫn còn chưa kịp uống chén trà thì đã vội vàng đến trà quán đón cô về nhà. Cô xem, đây là quà đương gia mang về cho cô đấy.

Nàng bóc tờ giấy dầu gói món quà ra, trút con gận của mình lên nó, vừa lăm bằm vừa xé:

- Ai cần yuà của hắn chứ. Tôi không cần thứ bỏ đi của hắn. Tôi không thêm ỷ lại hắn. Tôi không muốn để hắn coi thường tôi.

Tiếng xé giấy cùng với tiếng mưa truyền đến tai Long Hiểu Át. Hắn chỉ ngồi bên chiếc bàn gỗ tròn không nói lời nào để mặc cho thứ âm thanh hỗn tạp đó chảy vào tai khiến cho các dây thần kinh hắn đau nhói. Nàng vẫn chưa thấy hắn mua cho nàng thứ gì, cũng không Fuan tâm ở ngoài hắn đã nhớ nàng như thế nào. Sở thích của nàng, tính khí của nàng, ý chí mạnh mẽ của nàng, thực ra hắn đều rõ cả. Chỉ là hắn sợ ngần ngại yêu cầu nàng, mong nàng có thể tốt hơn. Không vì điều gì khác. Chỉ là để nếu sau này không có hắn, nàng vẫn có thể sống tốt một mình. Hắn thường không ở nhà cũng là để tạo thói quen cho nàng. Cơ nghiệp cần có người quản lý, không vất vả thì sẽ rơi vào tay người khác mất. Hắn phải giữ cho nàng. Hắn không yên tâm. Hắn phải dọn đường cho nàng. Hóa ra, nàng sợ hãi hề hiểu chút nào.

Bịch!

Quyển sách dày cộp rơi xuống mặt đất ưt phát ra tiếng nặng trĩu. Hắn nhìn qua cửa thì chỉ thấy cuốn sách bị nàng xé vút lại trên đất. Nước mưa ngấm vào từng trang khiến hắn chỉ biết mím chặt môi.

Nhưng nàng chê hắn mím môi còn chưa chặt nên giẫm chân lên cuốn sách đó, đá nó đi. Những trang giấy trắng lăm lăm lem bùn đất khó mà trở lại được như cũ. Hắn chau mày, nhìn đi chỗ khác. Không xem cuốn sách đó thì có gì không tốt chứ...

- Tiểu thư! Tiểu thư chạy đi đâu thế?

Rầm!

Tiếng cửa sập lại vang đến bên tai hắn. Hắn bỗng đứng lên bước ra ngoài nhìn cuốn sách bị giẫm nát trên mặt đất. Hắn dừng lại, quay người bước vào thư phòng nhẹ nhàng khép cửa.

Nếu có thể mặc kệ mọi thứ thì tốt biết mấy.

Mưa vẫn giăng giăng. Long Tiểu Hoa không biết nàng có thể coi là không có nhà để về không. Nàng đi trên phố không phương hướng, có người đoán nàng bị Long đại đương gia bắt về nhà ngược đãi nên phải bỏ ra ngoài. Có lẽ không ai ngờ rằng nàng đã thét vào tai người đàn ông đầy quyền lực trong

nhà họ Long rồi hoan hỷ bỏ nhà đi.

Nàng thấy mệt rồi. Thân thể đau nhức của nàng khiến nàng không muốn đi tiếp nữa. Nàng ngồi xuống bên một cửa tiệm đến tận chấp tối. Người chủ cửa tiệm đó dọn dẹp xong, đi ra nhìn thấy nàng ngồi ngoài cửa liền hỏi:

- Mai tôi định mang hàng đến phủ của cô. Thật không ngờ cô lại đến lấy hàng.

Nàng quay đầu lại nhìn người vừa nói với mình. Nàng đứng lên lau mặt, che giấu phần nào bộ dạng tồi tệ của mình, đang định lên tiếng thì thấy chủ tiệm đã đưa cái bàn tính bằng gỗ đến trước mặt nàng nói:

- Theo như cô muốn, bàn tính với quân tính hình vuông. Ông chủ Long đã dùng chiếc bàn tính kia lâu rồi, cũng nên đổi rồi. Nhưng ông chủ Long có quen dùng bàn tính bằng gỗ không?

- Tiền tôi kiếm được không đủ mua bàn tính bằng ngọc, dùng bàn tính bằng gỗ là tốt rồi. - Nàng cầm cái bàn tính mà cảm thấy ảm ức. Nàng chịu đựng thế là đủ rồi. Mang thứ vô vị này về làm gì. Biết là khó kiếm tiền như vậy, vậy mà những đồng tiền vất vả mà nàng vốn không nỡ tiêu lại chạy đến đây đặt thứ này. Dù sao, hẳn cũng đang nghĩ rằng nàng kiếm tiền để mua mấy cuốn tiểu thuyết vớ vẩn nên không nhớ sở thích của hẳn là gì, không nhớ hẳn cần gì. Nàng rất bức tức, rất phiền não. Sao hẳn có thể coi thường nàng như vậy chứ? Thế nên nàng đã phải nhảy lên to tiếng với hẳn.

Rõ ràng là biết hẳn đối xử tốt với nàng. Rõ ràng là biết hẳn lo cho nàng rất chu đáo. Rõ ràng là biết từ nhỏ đến lớn, nhờ có hẳn nên nàng không phải chịu khổ, vì vậy nàng cũng muốn tặng hẳn thứ gì đó. Rõ ràng bản thân không phải là kẻ vô tình nhưng tại sao lại toàn như vậy. Rõ ràng là nàng mong hẳn về, muốn làm nũng hẳn, muốn hẳn nói nàng đừng tự lập, nàng cứ việc ở bên hẳn mà tham ăn. Hẳn không thể cung chiều nàng bao nhiêu lâu rồi bỗng nhiên tuyên bố chấm dứt như vậy.

Bây giờ thì tốt rồi. Bỏ tiền ra mua thứ vô vẩn này mà lại không tặng được. Nàng vừa vứt quà tặng của hẳn đi. Chắc hẳn sẽ ăn miếng trả miếng. Để tránh hẳn làm hỏng món đồ này, tốt nhất là đem giấu nó đi trước đã.

- Đừng giận tôi được không. Tôi không cố ý nói chúng ta không có quan hệ gì. Bảo huynh cứ mặc kệ tôi là vì tôi không biết nên nói thế nào... - Nàng lẩm bẩm. Những lời ân hận nhỏ bé đó bị tiếng mưa át đi nên chẳng ai có thể nghe thấy cả...

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 44: Nói muội cần ta đi

Long Tiểu Hoa đã nhà đi đã một canh giờ ba khắc. Nàng không thể không thừa nhận rằng trên thế giới này, duy nhất chỉ có Long phủ là có thể gọi là nhà, người nhà duy nhất của nàng chính là Mẹ kế đã kéo nàng từ trên đài diễn xuống, thay nàng xử lý mọi chuyện và những người sống trong Long phủ. Rồi xa nơi đó, nàng chẳng là gì cả, không phải tiểu thư, không phải cô gái đáng thương, chỉ là một kẻ mà đến cả cái tên Long Tiểu Hoa cũng chẳng ai muốn gọi.

Dường như số phận đã định nàng phải dựa vào người khác mới có thể sống được. Con đường đi làm cố định hằng ngày, chân nàng như con ngựa quen đường cũ hướng thẳng về nhà. Đường như ngoài con đường này, những con đường khác đều hoàn toàn xa lạ. Đúng là nàng chẳng có tài cán gì. Nàng ôm chiếc bàn tính đứng trước cổng Long phủ, quyết định sẽ đem tặng Long Hiểu Át vào sáng ngày kia. Hiếm khi nàng mới có lòng như vậy. Hẳn không nên lãng phí tình cảm của nàng.

Thế nên nàng bước qua cửa và nghe có một giọng nói lạ vang ra từ đại sảnh.

- Thánh chỉ đến. Quỳ xuống nghe thánh chỉ.

Thánh chỉ ư? Đó là thứ ở tít tắp xa xôi cơ mà. Sao nó lại chạy đến nhà nàng vậy?

Nàng hoài nghi nhử mày, tay cầm bàn tính giấu phía sau, cẩn thận bước từng bước tới đại sảnh. Nàng chỉ thấy tất cả mọi người đều quỳ rạp dưới đất, chỉ có một người đàn ông thấp mặc áo xanh đang đứng. Trên đầu người đó đội mũ quan, tay cầm tờ thánh chỉ màu vàng, đang tuyên đọc. Hẳn dừng lại nhìn về phía Long Hiểu Át đang chần chừ, nói:

- Điện hạ, xin mời quỳ xuống nghe thánh chỉ. Thần phải tuyên đọc thánh chỉ rồi.

Một vị quan khác đang quỳ vội vàng đứng dậy nói mấy câu với người đọc thánh chỉ. Người đọc thánh chỉ lập tức hiểu ý, cười nói:

- Hoàng thượng có chỉ. Điện hạ có thể không cần quỳ nghe thánh chỉ cũng được.

Long Hiểu Át liếc mắt nhìn vị quan đó không đáp lại, mặt không hề tỏ thái độ gì. Hẳn vén áo dài ngồi lên ghế, vói tay lên chén trà trên bàn nhưng không

uống lấy một hóp.

Người tuyên đọc thánh chỉ không nói thêm câu nào mà mở thánh chỉ ra đọc lớn:

- Phụng thiên thừa vận. Hoàng đế chiếu viết. Thập cửu hoàng tử, mười năm trước, vì mắc tội làm thâm huyệt quốc khố nên bị đuổi khỏi kinh thành. Trẫm rất buồn. Mười năm trừng phạt đã đủ. Nay cho phép Thập cửu hoàng tử hồi kinh về triều. Khâm thủ. Tạ ân.

Thập cửu hoàng tử, mười năm trước, làm thâm huyệt quốc khố, bị đuổi khỏi kinh thành, trừng phạt đã đủ, cho phép hồi kinh... Là chuyện linh tinh gì vậy? Thánh chỉ đó có thể báo nhầm. Hoàng đế già hồ đồ rồi sao? Nhà nàng tám đời bần nông, năm đời thương gia, thành phần thuần chất, làm gì có hoàng tử đến nhà chứ? Ông ta làm sao thế? Lại còn Thập cửu hoàng tử. Lão hoàng đế này sinh nhiều quá nên không nhớ rõ ai với ai nữa, nên mới cho rằng con trai mình đến nhà người khác...

Nàng nép vào một bên nhìn phản ứng của Long Hiểu Át. Hắn vẫn chưa thay chiếc áo choàng đen đã ướt sũng. Bị cảm lạnh thì khổ. Tóc hắn không còn nhỏ nước nữa. Hắn vẫn ngồi trên chiếc ghế trong đại sảnh tiếp tục nhâm nhi trà, bất chấp các vị quan đang đứng phía sau bàn tán, mãi sai, mới lên tiếng hỏi:

- Người vẫn khỏe chứ?

- Điện hạ hỏi thăm Thánh thượng ư? Sức khỏe của Thánh thượng là phúc của muôn dân...

Nàng không nghe rõ những lời vị quan đó đáp, chỉ thấy thấy Long Hiểu Át thừa nhận cái gì đó.

“Cô đã từng nghĩ đến thân thế của Long Hiểu Át chưa? Cha mẹ hắn là nhân vật như thế nào?”, Bạch Phong Ninh đã từng hỏi nàng câu đó. Nàng lắc đầu không biết.

“Haizz! 1227, thực ra cô có biết đương gia rất có uy thế không? Chẳng phải các vương tôn công tử ở kinh thành cũng đều có dáng vẻ như vậy sao?”, 813 không chỉ một lần nhắc nhở nàng về khí chất cao quý của Long Hiểu Át, chỉ cần tà ác thêm vài phần nữa thôi, vị trí nhân vật nam trong dân thư chắc chắn sẽ thuộc về hắn.

Thế nhưng hiện tại, nàng hoàn toàn không muốn biết cha mẹ hắn là ai, cũng không cần quan tâm thân phận phi phàm của hắn có phù hợp với nhân vật nam trong tiểu thuyết không? Nàng chỉ cảm thấy khoảng trống trong lồng ngực mình ngày càng lớn. Hồi kinh về triều là ý gì? Nàng chưa từng nghĩ quá xa. Dưới sự chăm sóc của hắn, dường như nàng chỉ yên phận ở trong thành, có cơm ăn áo mặc, vui vẻ vô cùng. Kinh thành ở đâu? Cách đây bao xa? Sao hắn phải Fuay về nơi đó? Có phải từ nay về sau, hằng năm hắn sẽ không còn xuất hiện trước mặt nàng nữa không?

Nàng không hề biết rằng nói sai lại bị trừng phạt nhanh đến như vậy, báo ứng lại nghiêm trọng đến như vậy. Cho dù là phạt nàng nói sai, cũng không thể ứng nghiệm nhanh như thế chứ. Nàng hỏi hắn rồi mà. Sao có thể trả thù nàng nhanh như vậy? Nàng không có ý nói họ không có quan hệ gì, không thêm nghe lời hắn. Hắn dừng dùng ánh mắt chần chờ đó, ngồi đó mà không nói gì cả. Hắn lại đi nói chuyện với những người lạ. Họ nhận nhầm người rồi. Hắn không phải là Thập cửu hoàng tử nào cả. Hắn là Long Hiểu Át, Long Hiểu Át ghét bản tính mà nàng đã nhặt được ở góc phố mười năm trước, là Long đại đương gia mà mẹ nàng nói có thể chăm sóc cho nàng, là “Mẹ kế” xấu xa đã bỏ nàng nhưng không cho nàng “hạnh đồ vượt tường”.

Xem này, không phải là họ không có quan hệ gì. Họ có bao nhiêu thù hận cũ chưa giải quyết xong mà. Hắn không đi như vậy được. Sao có thể bỏ lại mình nàng chứ? Nàng thường nói vợ kịch không có nhân vật nữ chính diễn thì không thể tiếp tục được nữa, nhưng nếu không có hắn thì nàng thật sự không có hào quang, không có ai cần, chẳng ai phát hiện ra nàng cả.

Không thể như vậy được. Hắn không thể đi cho dù là hoàng tử từ trên trời rơi xuống cũng không thể nói đi là đi. Đúng rồi. Hắn có khế ước bán thân. Khế ước bán thân của hắn ở đâu. Hắn đã ký vào khế ước bán thân. Giấy trắng mực đen, hắn không thể đi được. Cho dù là Hoàng đế thì cũng phải biết lý lẽ chứ. Con trai Hoàng đế đã bán thân cho nàng. Nàng không trả lại đây, nói gì cũng không trả. Nàng không muốn một mình. Nàng muốn có người cùng nàng ăn cơm đón năm mới, có người kéo nàng đi khám đại phu khi nàng bị thương, có người uống rượu thay nàng trong các cuộc vui. Tại ban đầu Hoàng đế không cần hắn, đuổi hắn đi đấy chứ. Bây giờ nàng cần hắn, ông ta không thể hồi hận mà đến cướp của nàng được.

Nàng nghĩ vậy liền quay về phòng mình. Cú vấp của nàng đã thu hút sự chú ý của mấy vị quan, tự nhiên cũng kéo theo sự chú ý của Long Hiểu Át. Hắn không nói gì, chỉ là hiếm có lý do gì mà nàng sống chết bất chấp lịch sự, đẩy cửa chạy về phòng mình.

- Điện hạ, xin hỏi khi nào thì chúng ta có thể lên đường trở về kinh ă? Thánh thượng đã khai ân, không trách tội người năm đó nữa.

- Tội ta năm đó ư? Là chuyện ta làm thâm huyệt quốc khố ư? - Hắn ngẩng đầu nhìn vị quan không còn trẻ đó: - Hay là người còn dằn dò ông, đợi ta tạ ân?

- Thánh thượng... Thánh thượng có dặn, không nhắc đến chuyện cũ nữa, chỉ mong điện hạ sớm quay về kinh. Người rất nhớ điện hạ.

- Bây giờ người đã con cháu đề huề, đâu cần tới một đứa con trai bị đuổi khỏi hoàng thành như ta về tận hiếu. Ta cũng không biết dưới ta còn có bao nhiêu huynh đệ, nhưng nếu thiếu ta thì ít nhất trên ta vẫn còn có mười tám hoàng huynh. Lẽ nào Fuốc khổ lại xảy ra chuyện gì nên mới vội vã triệu ta về gánh họa?

Vị quan đó bị những lời đại nghịch bất đạo của hắn làm cho sợ toát mồ hôi hột, rụt cổ lại. Một vị quan trẻ khác đứng ra nói:

- Điện hạ, tuy thần vào triều muộn nhưng cũng có nghe chuyện năm xưa. Nếu điện hạ còn để ý chuyện năm đó thánh thượng đã gả mẫu phi của người cho nước khác để đổi lấy lương thực thì thần cho rằng Thánh thượng là vì nghĩ cho lê dân, không nỡ thấy muôn dân đói khát. Cũng là vì mẫu phi của người xinh đẹp nổi tiếng khắp thiên hạ nên người của hoàng thất lảng giềng mới để ý tới. Chúng nhân cơ hội này để ép Thánh thượng. Thánh thượng cũng

vô cùng đau lòng nhưng vì muôn dân nên đành phải kìm nén nỗi đau.

- Ngươi vào triều năm nào? - Long Hiểu Ất liếc nhìn hắn.

- Thừa điện hạ, thần vào triều năm thứ sáu ạ.

- Ngươi có biết mẫu phi của ta đổi được bao nhiêu thạch lương thực, bao nhiêu đấu vàng, bao nhiêu tơ lụa không?

- Đương nhiên là thần biết. Tổng cộng là mười vạn thạch lương thực...

- Ngươi có biết bà phải đổi tên thành gì để gả cho người ta không? - Hắn bỗng ngắt lời viên quan đó, nở nụ cười hàm ý không mang chút hơi ấm nào.

- Điều này...

- Bị bỏ trước, rồi lại gả đi. Ngươi cảm thấy nỗi đau đó thế nào?

- ... Thánh thượng vì...

- Bảo vệ sự tôn nghiêm của hoàng đế. Ta hiểu. Ta chẳng lẽ không hiểu rõ lòng người hơn ngươi sao?

- Nếu không phải vì năm đó điện hạ còn trẻ chưa quản lý chặt được quốc khố thì cũng không đến mức đó.

Long Hiểu Ất không nói gì, chỉ nhìn vị quan này, rồi lại nhìn những người khác, không đáp lời vị quan đó. Bỗng hắn hỏi:

- Ngươi... tên là gì?

- Thần họ Dur, tên Trung Quân.

- Hừ? Ngu Trung Quân[1] ư? Thảo nào ngươi lại trung quân ái quốc như vậy. - Hắn cười nhạo đứng lên, không nói gì với các vị quan, chỉ để họ chờ đợi, đợi câu trả lời của hắn.

[1] Chữ “Dur” và chữ “Ngu” có cùng âm đọc là “yú”. Long Hiểu Ất gọi Dur Trung Quân thành Ngu Trung Quân là có ý giễu cợt vị quan này trung thành với vua một cách mù quáng.

- Về hay không về?

Hắn biết không có chuyện hắn tự nhiên vô duyên vô cớ quay về bên người mà hắn từng gọi là phụ hoàng đó. Hắn sẽ không cam tâm tình nguyện quản lý quốc khố cho ông ta, sẽ không coi ông ta là phụ thân nữa. Nếu hắn về kinh thì nhất định chỉ có thể để đổi lại công bằng. Vì mẫu phi, vì chính mình mà đòi lại công bằng. Mười năm trước, khi hắn bị đuổi khỏi kinh thành, hắn đã nghĩ như thế. Không giờ nào khắc nào hắn không muốn quay về, không giờ nào khắc nào hắn không muốn báo thù. Hắn đến nơi này, chỉ vì ở gần biên giới, dễ dàng sang nước láng giềng nhưng dù hắn có đi thế nào cũng không thể gặp được mẫu phi đến một lần.

Hắn đã mất rất nhiều thời gian để Fuen rằng mình không còn là hoàng tử hô phong hoán vũ, mỗi bước đi hắn đều phải dựa vào sự cố gắng của chính mình. Mười sáu năm trong cung chỉ khiến hắn hiểu ra rằng hắn chẳng có gì ngoài niềm kiêu hãnh và khả năng sử dụng bản tính. Thế nên hắn đã ký khế ước bán thân và gánh lấy một gánh nặng. Hắn đã từng nhìn gánh nặng này thờ dài, chỉ hy vọng năng nhanh chóng trưởng thành, lập gia thất. Thoát khỏi ràng buộc, hắn có thể đi làm chuyện lớn của mình.

Nào ngờ người này hoàn toàn không hiểu nỗi khổ của hắn, còn làm ngược với ý hắn, gây thêm rắc rối cho hắn, giờ chân không cho hắn tiến lên phía trước nhưng lại khiến hắn không nở bỏ lại nàng. Hắn sợ khi hắn không có ở đây, không còn ai đón nắm mới cùng nàng, không còn ai ăn món mỳ mà nàng nấu, sợ khi hắn không có ở đây thì nàng sẽ đắm chìm trong đồng tiểu thuyết vô văn, không tìm được phu quân tốt, không ai cần đến, phản bội còn lại là một kẻ cô độc đáng thương. Thời gian thấm thoát thoi đưa, mười năm đã trôi qua, hắn cam tâm tình nguyện để nàng dựa dẫm vào mình, cho dù bản thân hắn không là gì cả.

Hắn hết lần này đến lần khác thuyết phục mình rằng, chỉ vì bản khế ước bán thân đó, chưa hết giao ước nên hắn không thể đi, hắn đành phải ở bên nàng. Để nàng dựa dẫm cũng tốt, để nàng làm nũng cũng tốt, cùng hắn làm việc cũng tốt, chỉ là hắn dần dần kéo dài thời gian mỗi lần xa nàng hơn, để sau này hắn ra đi nàng sẽ không cảm thấy có quá nhiều thay đổi. Tốt nhất là coi như chưa từng có hắn, tiếp tục sống những ngày tháng vô tư lự của nàng.

Nhưng nghĩ đến việc nếu không có hắn, bản thân nàng vẫn có thể sống vui vẻ, thoải mái, tự do thì hắn lại thấy không cam lòng. Thời gian mười năm hắn dành cho nàng, sao nàng có thể thật sự coi như không có hắn chứ? Hắn ghét việc nàng không cần đến hắn, không nhớ đến hắn, coi thường hắn. Thế nên dù bận, hắn cũng phải vội vã về nhà đón năm mới, cho dù nàng không hề mong hắn quay về. Hắn cũng kiên trì dùng quy định kỳ lạ để nói với nàng rằng hắn không đi cách nàng quá xa. Nàng muốn làm loạn thì cũng phải xem sắc mặt của hắn. Nàng càng bị coi thường thì hắn càng phải mang về cho nàng thứ gì đó. Dù bị nàng cố ý vứt đi cũng tốt, dù nàng chẳng buồn nhìn đến nó cũng tốt, dù cuốn tiểu thuyết có bị nàng giẫm lên đá ra ngoài mưa cũng tốt.

Hỏi triều hay không?

Hắn không thể đưa ra đáp án cho câu hỏi này. Hắn chỉ có thể để người khác thay hắn trả lời.

Nếu nàng giữ hắn lại thì hắn sẽ đi chậm lại, hắn không có lòng dạ nào, chỉ muốn ở lại bên nàng. Hắn không có lòng dạ nàng, tất cả chỉ mong nàng giữ hắn

lại. Hắn không có lòng dạ nằng, chỉ mong đoạn đường cuối cùng được ở bên nàng, chuẩn bị mọi thứ trước khi hắn ra đi. Hắn sợ hắn phải đi. Bước chân hắn chậm lại, hắn không cam lòng có phải vì biết sẽ có một ngày bị nàng giày vò đến chết không?

Hắn đứng trước cửa phòng nàng, không nói gì, nhếch môi, mãi sau mới lên tiếng:

- Đồ ngốc, ta cho muội một cơ hội nữa. Nếu muội nói không cần ta thì ta sẽ thật sự nổi giận cho muội xem. Biết không hả?

Nhưng tiếng mưa quá to, át đi tiếng nói nhỏ nhẹ của hắn, khiến giọng hắn lạc vào hư không, không thể vượt qua cánh cửa vào trong phòng được.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 45: Thập cửu điện hạ hồi kinh

Tiếng mưa bên ngoài rất to. Thời gian cứ thế trôi đi không để lại bất kỳ dấu vết gì. Long Tiểu Hoa vội vã tìm kiếm. Cuối cùng nàng đã tìm được thứ mình cần...

Khế ước bán thân của Long Hiểu Át.

Cuối cùng nàng nhớ đến chiếc mẹ nàng đưa cho khi nàng thành thân năm mười một tuổi. Đó là của hồi môn của nàng: một chút ngân lượng, mấy món đồ trang sức quý giá... Mẹ nàng còn dặn rằng, cô nương tốt luôn đem của hồi môn giao cho tướng công giữ. Kết quả, nàng bị Long Hiểu Át bỏ trước khi giữ nó. Nàng lên đem bạc trong sổ của hồi môn đi mua tiểu thuyết đọc. Không phải hắn không biết chiếc hộp đó là của hồi môn thuộc về hắn nhưng hắn mắt nhắm mắt mở để cho nàng tự xử lý nó. Hắn chưa từng đòi nàng. Tiểu thuyết cũng tốt, đồ ăn vật cũng tốt. Hắn dung túng cho nàng tiêu tán của hồi môn của mình.

Nàng hi hục lôi chiếc hộp đó ra. Khó khăn lắm mới lấy được chiếc chìa khóa nhỏ trên cổ mình để cắm vào ổ khóa. Thường ngày nàng làm việc đó rất nhanh nhưng lúc này không hiểu vì sao lại khó khăn như vậy. Đến khi nàng lấy được sợi dây đỏ đeo trên cổ mình, mở hộp, đồ tất cả chỗ bạc vụn trong hộp ra thì thấy một tờ giấy được gấp vuông vắn dưới đáy hộp.

Nàng mừng vì trí thông minh của mình đã phát huy tác dụng vào lúc quan trọng này, vội cầm mảnh giấy đó lên mở ra xem từ phải sang trái, từ trên xuống dưới.

Cứ mỗi chữ lướt qua, nụ cười trên môi nàng lại như cứng lại một chút, mũi nàng bắt đầu sụt sịt, đầu gối cũng dần chùng xuống. Đến khi đọc hết cả bản khế ước thì toàn thân nàng gần như đã đổ sụp, nặng nề ngẩng mặt nhìn lên những xà ngang trên trần nhà.

Tại sao nàng luôn nghĩ sự việc đơn giản như vậy? Nàng quên mất rốt cuộc đây không phải là thế giới nàng thấy trong tiểu thuyết, cái thế giới đơn giản chỉ xoay quanh một nhân vật nữ chính, người ta chỉ cần hiểu rằng hạnh phúc là tốt, không cần phải cố gắng, không cần phải tranh giành. Hạnh phúc trong tiểu thuyết là từ trên trời rơi xuống, nàng chỉ cần dang tay ra đón lấy nó. Người nàng thích sẽ không thể nào không thích nàng. Người nàng thích chắc chắn sẽ sống bên nàng đến trăm tuổi. Thứ nàng cần sẽ không thể nào không rơi vào tay nàng. Người nàng muốn giữ cũng sẽ mãi mãi không muốn bỏ đi.

Nhưng đây là thực tế... nàng không thể.

Nàng cảm khế ước bán thân trong tay. Sao nàng có thể giữ một người không muốn ở lại...

Hóa ra, hắn chỉ cần dạy nàng cho đến khi nàng hiểu chuyện thôi.

Hóa ra, hắn chỉ chăm sóc nàng cho đến khi nàng có thể tự lập thôi.

Hóa ra, hắn chỉ ở bên nàng cho đến khi nàng không cần hắn nữa thôi.

Đây là những điều kiện để hắn được tự do ra đi. Thế nên hắn ép nàng học cầm kỳ thi họa, bỏ nàng, ép nàng tìm tướng công, bắt nàng đến làm tiểu nhị ở khách điểm, đem gia sản trả về tên nàng, đưa nàng đi gặp mọi người, bảo nàng hiểu chuyện hơn một chút, ghét nàng ý lại, chê nàng không ra gì. Nàng cứ tưởng hắn coi thường nàng. Hắn không, hắn không hề coi thường nàng. Hắn chỉ ghét nàng cố náu kéo bước chân ra đi của hắn, giống như một kẻ chỉ biết nhận sự chăm sóc của người khác vậy.

Từ đầu đến cuối, từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, Long Hiểu Át không hề muốn ở lại bên nàng, cam tâm tình nguyện chăm sóc nàng.

Hắn chỉ giữ đúng lời hứa. Cái gọi là quân tử một lời nói ra chín ngựa khó đuổi. Hắn không thể không chấp nhận những rắc rối mà nàng gây ra, mà nàng bỏ lại. Hắn vẫn là Thập cửu hoàng tử, con trai hoàng đế, đến từ kinh thành xa xôi. Hắn đứng là từ trên trời rơi xuống, chỉ là không rơi vào lòng bàn tay nàng thôi. Thế nên bất cứ lúc nào, hắn cũng có thể đi vì nàng không có khả năng giữ hắn lại.

Cầm kỳ thi họa không biết, bàn tính sổ sách không hiểu, ngày ngày gây họa, chống đối hần, hạnh đổ vượt tường, không bằng con gái nhà người ta. Nàng như vậy không phải là khuê nữ trong lòng hần. Nàng như vậy không bằng cả Lâm Nội Hàm đánh khúc Lệ phượng hoàng. Nàng như vậy thật là mất mặt, nàng như vậy đến bản thân nàng cũng thấy ghét chính mình. Nàng lấy gì để đấu với Hoàng đế, lấy gì để giữ hần lại. . .

Hần muốn đi. Không giờ khắc nào hần không muốn. Mỗi giờ mỗi khắc hần đều muốn. Chỉ cần nàng hiểu chuyện một chút, chỉ cần nàng tự lập một chút, chỉ cần nàng trưởng thành một chút, thì hần không cần phải ở lại nơi này, nơi đối với nàng là nhà nhưng đối với hần lại chẳng có ý nghĩa gì cả.

Long Hiểu Át đẩy cửa ra, nàng cảnh giác thu mình, co chân lại, ôm gối, vùi đầu giữa hai gối. Nhưng động tác đáng thương đó hoàn toàn trở thành bộ dạng yếu đuối mà nàng ghét. Nàng lập tức buông ra, đứng dậy, làm như không có chuyện gì, phui váy, lấy tay quạt mặt, quay người chỉnh lại khăn trải giường, nói với người phía sau:

- Huynh có khách ở đại sảnh à? Sao lại chạy đến đây tìm tôi? Có phải muốn tôi mang trà lên không? Bây giờ người tôi rất bận thiêu không tiện tiếp khách.

Mãi sau vẫn không có người lên tiếng, đến khi sống mũi nàng cay cay, nàng mới nghe thấy tiếng bước chân đang tiến lại gần phía mình, một cách tay đặt lên vai nàng, xoay người nàng lại.

Nàng bị động tác của hần làm cho giật mình, vội vàng cúi xuống nhìn đôi giày lấm lem vết bẩn của hần. Nàng bỗng không kìm được tiếng nức nở từ trong cổ họng, tiếng nức nở bật ra ngoài. Hần sợ nàng không chịu nổi khổ sở nên vội vàng từ bên ngoài quay về gần nàng sao? Không phải hần muốn nàng trưởng thành, muốn nàng tự lập một chút sao? Tại sao hần không khen ngợi nàng mấy câu mà lại vứt bộ đồ hồ của nàng đi, để cuối cùng, cuối cùng, nàng cũng không được hần khen lấy một lời?

Nàng cắn răng, gờ tay túm chặt vào tay áo hần, nắm chặt vào tay hần, ép hần phải xòe tay ra, nhét mảnh giấy còn ướt vào lòng bàn tay hần.

- Cho huynh đây.

- Cái gì vậy?

- Khế ước bán thân của huynh.

- ... - Hần im lặng. Bàn tay xòe ra trong không trung không hề nắm lại, tờ giấy mà hần đã quên mất từ lâu đang nằm trong tay hần. Tờ giấy mà hần luôn mượn làm cớ chần chừ đang nằm trong tay hần, cười nhạo hần coi thường nó. Hần bỗng bật cười hỏi: - Thế này là muội muốn đuổi ta đi sao?

- Dù sao huynh cũng chưa từng muốn ở lại. - Nàng cúi đầu lớn tiếng, những giọt nước mắt rơi xuống giày hần.

- ...

Hần không thừa nhận, cũng không phủ định mà chỉ im lặng.

- Nếu tôi sớm tìm thấy khế ước bán thân này trả lại huynh thì huynh đã sớm đi được rồi. Dù sao sớm muộn gì huynh cũng đi. Dù sao sớm muộn gì tôi cũng còn lại một mình. Huynh không cần phải giả vờ tốt bụng ở lại thương xót tôi thêm vài ngày. Tôi không cần.

- ...

- Tôi không phải là người không có huynh thì không thể sống nổi. Sau này, tôi sẽ hiểu chuyện hơn, sẽ học quản lý sổ sách, học dùng bàn tính, học tới các cuộc vui. Tôi có thể tự chăm sóc tốt cho mình. Huynh không cần phải ghét bỏ tôi vì tôi giữ bước chân huynh. Huynh có thể đi đâu về đâu huynh thích.

- ...

Đừng có không nói lời nào như thế. Dù là chia tay cũng nên nói gì đó với nàng chứ? Làm gì mà cứ im lặng như vậy? Làn nào cũng thế. Nàng không hiểu trong lòng hần đang nghĩ gì? Nếu muốn tự do, muốn ra đi thì tại sao không sớm nói với nàng chứ? Nàng mặt dày ý lại vào hần mãi sao?

Không biết liệu nàng có nhầm không? Long Hiểu Át lên tiếng, giọng nói của hần ngập ngừng:

- Không cần ta nữa sao?

Nàng lắc đầu không hiểu ý nghĩa của con giận dữ.

- Ta không muốn thấy muội lắc đầu. Dùng miệng nói cho ta nghe đi. - Hần nói với nàng.

- Không cần, không cần, không cần, không cần, không cần, không cần, không cần! Tôi không cần huynh, không cần huynh, không cần, không cần, không cần, không cần! - Tại sao không thể cam tâm tình nguyện ở bên nàng? Tại sao lại muốn trì hoãn một thời gian? Tại sao lại muốn sắp xếp tất cả cho nàng, rồi lại biến mất? Nàng không cần trì hoãn như vậy. Nếu sớm muộn gì cũng phải đi thì chi bằng biến mất luôn đi. Thậm chí đừng để nàng nghĩ hần sẽ quay về, đừng để nàng chờ đợi hần.

- ... Ta hiểu rồi. - Cuối cùng hần cũng nắm lấy tờ khế ước bán thân, tay thông xuống. Đôi giày trước mặt nàng xoay đi, bước ra cửa.

Hần dừng lại ở bậc cửa, không hề xoay người mà chỉ xoay người lại nói:

- Sau này, có chuyện gì cũng phải cố gắng lên. Hãy tự chăm sóc cho mình.

Một câu dặn dò kiểu của người cha khiến nàng chỉ muốn lao đến ôm lấy chân hắn làm nũng. Nàng nắm chặt nắm tay, móng tay bấm vào lòng bàn tay mình, nhìn hắn bỏ đi.

Long Hiểu Át chưa từng nghĩ đến việc thay bộ đồ ướt trên người. Hắn đã vượt cả chặng đường dài. Hắn đi đến đại sảnh. Các quan quỳ ở đó vẫn đợi vị điện hạ là hắn. Hắn cảm thấy lúc này, hắn bỗng chẳng là gì, chẳng phải là Thập cửu hoàng tử gì cả, chẳng phải là Long đại đương gia gì cả, thậm chí cũng chẳng phải là Long Hiểu Át. Người duy nhất dành vị trí cho hắn đã nói không cần hắn nữa, hắn là ai thì có liên quan gì chứ?

Nhưng dây thần kinh của người cha ở ở trong đầu hắn. Hắn không kìm nén được dặn dò Giả quân gia mấy câu, rồi dặn dò Tiểu Bính mấy câu. Cái gọi là lo lắng thì mãi không lo hết. Nhưng hắn đã không còn cố gì nữa rồi. Thế nên cũng đừng nói nhiều làm gì.

Cuối cùng cũng nhẹ lòng. Hắn đã dặn dò xong. Hắn tuyên bố với những vị quan đó là sẽ hồi kinh về triều. Các vị quan vội vàng đứng lên. Xe ngựa bên ngoài đã sớm chuẩn bị xong. Phụ hoàng của hắn vẫn bắt chấp lý lẽ như thế, luôn ra lệnh cho người khác. May mà vào lúc quan trọng, kẻ đó đã thông minh một chút. Nếu không, nàng lại muốn kháng chỉ cùng hắn thì tội sẽ không nhỏ đâu.

- Điện hạ, xe ngựa đã sẵn sàng. Có thể khởi giá hồi kinh được rồi ạ.

- Ngụ Trung Quân! - Hắn giương mày gọi tên viên quan đó.

- Điện hạ có gì dặn dò ạ?

- Tránh ra nào.

- Dạ?

- Người giẫm lên đồ của ta rồi.

- Cái này... - Dư Trung Quân cúi đầu xuống thì nhìn thấy giày mình đang giẫm lên một cuốn sách ướt. Hắn lập tức nhích giày ra.

Long Hiểu Át cúi xuống, hai tay mân mê cuốn sách rách nát, phui bùn đất trên nó, không hề chê nó bẩn mà lấy tay áo lau nó. Tên sách thật mơ hồ. Nét bút của Tiểu Như Ý bị nước mưa làm nhòe. Hắn lật từng trang. Móng vuốt của con hổ không hề làm rách chúng. Món quà đầu tiên hắn muốn khiến nàng hài lòng không ngờ lại bị đối xử bị thảm nhất.

Đây là cuốn tiểu thuyết hắn coi thường nhất. Nhưng hắn đã bị nàng tiêm nhiễm rồi. Hắn thấy xót xa cho bộ dạng lúc này của nó. Hắn vuốt phẳng nói rồi đặt nó lên bàn.

- Lên đường hồi kinh.

Hắn nghe thấy tiếng nói của mình. Rõ ràng không còn là tiếng nói uy nghiêm, khí thế của mười năm trước. Nhưng một lần nữa hắn lại trở thành hoàng tử. Hắn không thể quên. Hắn xoay người lên ngựa. Hắn vẫn cười con nít Bôn Tiêu nhưng không hiểu rốt cuộc người đang cười trên con ngựa Bôn Tiêu này là ai?

Phụ hoàng của hắn nói, không nhắc đến chuyện cũ nhưng nếu hắn không cam lòng, hắn nên tiếp tục ở lại đây làm đương gia nhà họ Long chứ.

Đoàn người ngựa của triều đình lên đường. Đầu óc hắn vẫn yên tĩnh như không có gì tồn tại. Đoàn người ngựa rẽ, hắn nhìn về phía góc cổng thành. Hắn thấy ở đó có kẻ bị người nào đó dùng một bát mỹ sương mưa chuốc suốt mười năm. Mười năm sau, hắn lại thấy kẻ đó bị chính người kia đuổi ra khỏi nhà. Nàng nói nàng không cần hắn. Thế nên, bây giờ, hắn không hề để ý cái góc đó. Nhưng lúc này, nó lại khiến hắn ý thức rõ ràng hơn bao giờ hết rằng bản thân chính là Long Hiểu Át. Nếu không phải vì nàng phủ định, thì có lẽ hắn sẽ vẫn tiếp tục ở lại.

Hóa ra không biết từ lúc nào, hắn đã cam lòng, thật sự cam lòng rồi. Nếu không phải nhiều lần sang nước láng giềng nhưng không gặp được mẫu phi lấy một lần, nếu không phải vì sự ám ức của mẫu phi thì hắn thật sự đã cam lòng ở bên nha đầu đó. Cả đời cũng tốt. Hắn sẽ quên đi kinh thành phiền não, quên đi thù cũ hận xưa. Thâm huyệt quốc khó thì cứ thâm huyệt quốc khó, tội danh thiên cổ thì cứ tội danh thiên cổ, dù sao thì hắn đã không còn là Thập cửu hoàng tử nữa rồi.

Nhưng Long Hiểu Át còn rất nhiều chuyện chưa làm xong. Hắn dùng danh nghĩa hoàng tử để hoàn thành nốt.

- Bôn Tiêu, chạy nhanh nữa lên. Đứng dừng lại. Chúng ta sẽ đi một mạch về kinh thành.

Nàng không cần hắn nữa. Hắn tự do rồi.

Nhưng hóa ra, hắn khó có thể vui mừng nổi.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 46: Tâm sự của Tiểu Bạch

Sau cơn mưa trời lại sáng. Mười ngày sau khi Long Hiểu Át rời đi.

Chuồng ngựa nhà họ Long thiếu mất con ngựa Bôn Tiêu, không biết nó có quay trở lại nữa không. Trên bàn trong đại sảnh nhà họ Long có thêm một cuốn sách rách nát, không ai dám lật. Long Tiểu Bỉnh ôm sổ sách kêu ca với Giả quản gia, chỉ những chỗ sai của Long đại tiểu thư. Tiểu Đình đứng vừa gần Tiểu Bỉnh xông vào phòng tiểu thư vừa giơ ngón tay ra hiệu cho hắn khẽ thôi.

- Tôi làm gì phải nói khẽ chứ? Nếu không phải trước khi đi, đương gia dặn dò tôi thì tôi cũng không muốn ở lại đây chỉ sổ sách cho tiểu thư đâu. Ai bảo cô ấy đuổi đương gia đi chứ? Cô ấy thật sự nghĩ rằng mình có khả năng sao? Bao nhiêu sổ sách thế này, cô ấy chẳng hề xem gì cả. Bao nhiêu chuyện thế kia, cô ấy cũng chẳng quản lý. Trốn trong phòng đọc tiểu thuyết vớ vẩn. Đương gia không có ở đây nên không ai trị nổi cô ấy rồi.

Tiểu Đình khó xử nhìn Giả quản gia rồi nhìn vào phòng tiểu thư. Hai ngày rồi, tiểu thư không ra khỏi phòng, cứ ở lì trong đó, không khóa cửa, vẫn ăn uống như thường. Có điều tiểu thư cứ nằm bò trên giường đọc toàn bộ những cuốn tiểu thuyết đã mua trước kia.

Vì không cần lo lắng có người bỗng nhiên quay về kiểm tra nên tiểu thư đã lật hòm tiểu thuyết của mình ra. Những cuốn sách rải đầy trên giường, dưới đất. Cô sợ phòng bừa bãi nên thu dọn thì bị tiểu thư ngăn lại.

Cạch! - Tiếng cửa gỗ mở ra. Ba người đứng đứng trước cửa phòng.

Long Tiểu Hoa đầu tóc rối bù từ trong phòng thò đầu ra dụi mắt, khẽ nói:

- Tiểu Đình, ta đói rồi. Ta muốn ăn.

Tiểu Bỉnh nhìn bộ dạng ngủ từ sáng đến tối của nàng mà thở dài hậm hực nói:

- Cô làm gì có chút khí chất của người làm chủ chứ. Ngoài việc ngủ thì chỉ biết xem tiểu thuyết, cô chẳng có chút tài cán gì. Khi đuổi đương gia đi, chẳng phải cô nói sẽ học sổ sách và buôn bán sao? Ngoài nói khoác ra thì cô còn biết làm gì nữa? Cô dựa vào cái gì mà đuổi đương gia đi chứ?

Nàng bị quát mới rụt cổ, như người vừa tỉnh giấc mơ, nàng cào lại tóc, cúi xuống.

- Đúng là đương gia không nhìn nhầm cô. Ngoài tham ăn, lười biếng, gây họa, cô còn biết làm gì nữa. Lại còn lớn tiếng nói sẽ tự chăm sóc bản thân. Cô có thể tự chăm sóc bản thân ở điểm nào. Trà đưa tận tay, cơm bưng tận miệng, rồi xa đương gia, cô chẳng là gì cả.

- Tiểu Bỉnh, tiểu thư vẫn còn đau lòng mà... - Giả quản gia giơ tay bịt miệng Tiểu Bỉnh lại nhưng bị Tiểu Bỉnh gạt ra.

- Mọi người tiếp tục theo ý cô ấy đi. Người bắt tài như cô ấy, chẳng trách đương gia lại không muốn cô ấy nữa. Tôi cũng không muốn làm sổ sách thay chủ như vậy nữa.

Tiểu Bỉnh vút phịch chồng sổ sách xuống đất, xoay người bỏ đi.

Nàng không nói, chỉ ngồi xuống ôm chồng sổ sách lên, xoay người đi vào phòng, đóng cửa lại. Sau đó, tiếng nước nở khẽ vọng ra từ trong phòng.

Giả quản gia thở dài, quay lại hỏi Tiểu Đình:

- Vậy hôm nay, Bạch thiếu gia cũng đến sao?

- Hôm nay vẫn chưa đến. Hai ngày trước đều đến ạ.

- Đình nha đầu, cô nói cho ta nghe, có phải ta đã già rồi, không hiểu chuyện của nam nữ nữa không? Bạch thiếu gia đối với tiểu thư nhà chúng ta là thế nào? Thật không ngờ đương gia lại có thân phận cao quý như vậy? Lần này, tiểu thư không bằng người ta rồi. Tiểu thư nên sớm quên đi mà thay đổi mục tiêu thôi.

- Giả quản gia, ông đừng hỏi tôi. Tâm tư của đương gia đúng là khó đoán, nhưng Bạch thiếu gia thì Tiểu Đình cũng không hiểu. Từ sau khi đương gia đi, ngày nào Bạch thiếu gia cũng đến phủ của chúng ta nhưng chỉ bảo tôi rót trà, ngồi ở đại sảnh, không bảo tôi đi gọi tiểu thư, cũng không bảo tôi đi báo với tiểu thư là thiếu gia đến, chỉ ngồi uống hết ấm trà rồi đi. Trà của phủ chúng ta ngon đến vậy sao?

- Đương gia là người sành trà. Trà của phủ chúng ta là loại thượng hạng nên đương nhiên là rất ngon rồi.

- ... Giả quản gia, khoảng cách thế hệ của chúng ta khá xa.

- Vậy phải làm thế nào đây? Đương gia luôn đem Tiểu Bỉnh theo học quản lý sổ sách nhưng hắn lại giận tiểu thư, buông tay mặc kệ rồi. - Giả quản gia thở dài. Lần này tuy không khó khăn bằng mấy năm trước, khi phu nhân ra đi nhưng một gia sản lớn không có người quản lý, lại thêm một tiểu thư không

hiểu biết. Ông đã hiểu được gánh nặng mà đương gia phải gánh vác năm đó.

- Được rồi. Cứ giao cho Bạch mỗ đi.

Tiếng Bạch Phong Ninh bỗng vang lên từ phía sau hai người một già một trẻ. Hắn từ đại sảnh bước đến, vẫn bộ đồ trắng, vẫn mỉm cười, không nói gì nhiều, chỉ giơ tay lên ra hiệu cho họ. Hắn đưa tay đẩy cánh cửa phòng nàng bước vào.

Bóng trắng lướt qua, không gian yên tĩnh quay trở lại.

Bạch Phong Ninh đang định đóng cửa thì thấy Giả quân gia nhìn Tiểu Đình nháy mắt, ý bảo cô ấy đi theo hắn vào ngăn cản cô nam quả nữ một mình.

Bạch Phong Ninh cười:

- Giả quân gia đừng lo. Bạch mỗ chỉ đến tìm Long Nhi tâm sự thôi. Bây giờ, cô ấy như thế, Bạch mỗ không ra tay nổi đâu. Xin phép. - Hắn làm động tác tiễn khách rồi đóng cửa lại.

Hắn tắt nụ cười, nhìn căn phòng bừa bộn toàn sách. Dường như không có chỗ nào cho hắn đặt chân. Hắn cúi xuống nhặt mấy cuốn sách, tiện tay kéo một cái ghế ngồi xuống. Hắn bắt chéo chân mình nhìn những cuốn sách mà nàng cất giấu trước đây, nói:

- Mười năm trước, Thánh thượng đã giáng tội làm thâm huyệt quốc khố cho Thập cử điện hạ, bị tước ngôi vị. Bây giờ người đã bỏ qua chuyện cũ, triệu điện hạ về triều. - Bóng người trên giường động đậy và bắt đầu run run.

- Muốn biết điều này có nghĩa là gì không?

- ...

- Huỳnh ấy sẽ không quay về nữa. Muội cứ ngập trong căn phòng tiểu thuyết cũng tốt, mòn mỏi cũng tốt, không quản lý sổ sách cũng tốt, bị người ta ức hiếp cũng tốt. Huỳnh ấy sẽ không quay về nữa.

- ...

- Huỳnh ấy có việc phải làm. Không có thời gian lo cho muội đâu.

- ... Huỳnh cố ý sao? - Tiếng nói cáo buộc truyền đến tai Bạch Phong Ninh. Mỗi từ truyền đến tai hắn đều trở nên cứng rắn và căng thẳng.

- Huỳnh đã trù tính...

Hắn muốn lập tức thừa nhận nhưng rồi lại nuốt câu nói lại. Hắn không muốn thừa nhận từ đầu đến cuối đều là do hắn trù tính, cũng không muốn nghe giọng nói cứng rắn và có phần căng thẳng kia nữa.

- Huỳnh làm gì mà phải thăm dò tôi... - Tiếng nói uất nghẹn. Nàng không phải là kẻ ngốc. Nàng biết tại sao hắn lại thăm dò, hắn cố ý nhắc nhở nàng về khế ước bán thân của Long Hiểu Ất, chỉ đợi nàng vào lúc quan trọng nhất lấy ra. Hắn mượn cớ là học làm sổ sách, dùng bàn tính để khích nàng đi làm công, hy vọng nàng có thể tiến bộ, không cần bám chân Long Hiểu Ất nữa... Không đâu. Nàng vẫn là kẻ ngốc, ngốc đến mức bây giờ mới phát hiện ra mình bị người khác lừa gạt, ngốc đến mức tin vào lời nói vớ vẩn của Bạch mã hoàng tử, ngốc đến mức đuổi người duy nhất mình có thể dựa dẫm đi, đến cả lời hối hận cũng không dám nói.

- Vì Long Hiểu Ất là vị quân vương có thể mở ra thời kỳ hưng thịnh cho đất nước, vì trung thần không thờ hai chủ, vì... nếu chỉ ở lại đây, ở bên muội cả đời thì huỳnh ấy sẽ hối hận.

Câu cuối cùng khiến người ta đau lòng. Nó khiến cho Long Tiểu Hoa bị châm chọc nhảy khỏi giường, giơ tay muốn đánh kẻ kiêu ngạo kia. Nói cái gì mà Long Hiểu Ất ở lại bên nàng thì sẽ phải hối hận. Tại sao mọi người đều cảm thấy nàng là vật cản trở hắn chứ? Cho kẻ này một cái tát, để hắn im miệng, chắc chắn nàng sẽ bớt phần nộ, chắc chắn nàng sẽ thấy vui, chắc chắn những ảm ức sẽ tiêu tan.

Bạch Phong Ninh nhìn nàng hung hãn lao về phía mình, tóc rối tung, váy áo xộc xệch, liền kéo chân dưới chân lúi đi khiến nàng đứng không vững, ngã ngửa ra. Hắn vội giơ tay kéo nàng để nàng khỏi đập đầu xuống nền nhà. Nàng không thêm nhận ý tốt của hắn, gạt tay hắn ra nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh lùng nhưng hắn lại hải hước nhìn nàng.

- Muội muốn đánh ta sao? - Đôi môi mỏng của hắn nhẹ nhàng khép mở đem theo tiếng thở dài khó hiểu.

- Nhìn là biết mà. Tôi muốn tát huỳnh.

- Bên trái hay bên phải?

- Gì cơ?

- Ta hỏi muội muốn tát má trái hay má phải của ta?

- ...

- Hay là ta để muối tắt rồi lại tắt tiếp nhé?

- ...

- Ta để muối tắt, sao muối còn khóc? Khóc mười ngày rồi vẫn chưa đủ sao?

Nàng cũng biết là mình rất vô lý. Là nàng ngốc nên mới mắc lừa, nên “cha” nàng mới nói với nàng rằng, ai cũng được, trừ Bạch Phong Ninh không được vì nàng sẽ bị hấn lừa, hấn ức hiếp. Sao có thể có người cần nàng chứ? Không phải hấn đã coi thường nàng mà là nàng đã nghĩ quá cao. Nàng thu móng vuốt lại, chân chừ, ôm lấy đầu gối, òa lên khóc, khóc đến kinh thiên động địa.

Nàng đã kìm nén âm ức suốt mấy ngày liền. Long Hiểu Át đi rồi. Nàng hoàn toàn không biết nên làm thế nào? Không phải là nàng không muốn cố gắng. Nàng có lên đến phòng hấn đem sổ sách về xem nhưng vừa bước vào cửa thì nàng lại bật khóc, cầm sổ sách lên, nàng khóc càng dữ hơn. Toàn là chữ của hấn. Điều tồi tệ nhất là nàng hoàn toàn không hiểu. Nàng mù hết cả đầu. Nàng rất muốn trốn đi không cần lo, không cần chịu trách nhiệm gì.

Nàng rải tiểu thuyết khắp phòng. Không ai quản lý nàng. Cuộc sống của nàng đảo lộn ngày đêm, không ai chú ý đến nàng. Nàng muốn ăn khi nào, ăn gì, không ai kìm hãm. Nàng không đi làm cũng không có ai trừ tiền công. Hóa ra, đây chính là cuộc sống tự do mà nàng muốn sau khi hấn rời đi. Nàng muốn ném lại mùi vị, bỗng thấy nhớ người phạt nàng cầm cành hạnh đỏ đứng bên tường, người ép nàng hầu trà, bắt nàng ngồi trên ghế con để gấp thức ăn cho nàng, dạy nàng không được kén chọn thức ăn.

- Muối khóc ồn quá. Ta biết có thứ có thể làm muối thôi khóc. Ta vốn không muốn lấy cho muối xem. Nhưng xem ra không đưa cho muối không được.

Đôi mắt đỏ au của nàng ngược lên, nàng chỉ nhìn thấy cuốn sách nát có phần quen thuộc trên tay Bạch Phong Ninh. Đó là dấu vết nàng đã xé. Nàng run rẩy đón lấy cuốn sách, nhìn tên sách mơ hồ, nàng bỗng bật khóc. Nàng mím chặt môi, phát ra những tiếng nức nở.

Cha, người ta muốn.

Hóa ra nàng đã tự tay xé thứ mà nàng luôn muốn có nhất. Hóa ra nàng đã nằm trong phòng đau khổ, hối hận, hối hận vì nàng nói những điều mà lòng nàng không muốn, hối hận vì nàng cố ý vờ tự lập, hối hận vì nàng đã tự tay xé thứ mình muốn nhất, hối hận vì nàng đã cho rằng mình được dung túng, nên từ chối trưởng thành, hiểu chuyện.

- “Cha tôi” đi rồi, còn cần làm gì? - Nàng cười đau khổ lật trang sách. Một tờ giấy rơi xuống, nàng nhặt nó lên...

Khế ước bán thân...

Khế ước bán thân của Long Hiểu Át.

Nàng cứ nghĩ hấn muốn có khế ước bán thân này nhất. Hấn đã đi mà không đem theo nó.

Nàng bỗng thấy mơ hồ, cố nhìn trên mảnh giấy đó viết gì, nhưng chỉ thấy nước mắt rơi trên đó. Nhưng không phải không thể nhận ra đó là khế ước bán thân, chỉ có điều hấn không cần. Điều này khiến nàng bỗng cảm thấy an tâm. Có lẽ hấn thật sự sẽ không quay lại. Nhưng ít nhất không phải nàng không có gì, nàng có một tờ khế ước bán thân của hoàng đế tương lai, không phải nàng cũng rất mạnh sao?

- Khế ước bán thân của hoàng đế, có phải là rất giá trị không? - Nàng ngẩng đầu lên dò dẫm hỏi Bạch Phong Ninh.

- Có lẽ phải xem huynh ấy có thể nhận không đã. - Bạch Phong Ninh mỉm cười, nhưng không nói gì nhiều. Hấn gợn tay sờ trán nàng xem nàng đã nghĩ thông được điều gì. Lần này thì hay rồi. Cái miệng xui xẻo của mẹ hấn đã linh nghiệm. Giữ mình như ngọc cũng mặc kệ, nhưng hấn sẽ khó ăn nói với liệt tổ liệt tông đây.

Người con gái như hoa đã có chủ, thật là chướng mắt mà!

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 47: Kinh nghiệm làm ăn trong tiểu thuyết

Cuối mùa hạ năm Thịnh Lịch thứ năm mươi lăm, Đương kim Thánh thượng miễn tội làm thâm huyệt quốc khổ mười năm trước cho Thập cửu điện hạ. Sau khi tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng ở thành trì xa xôi nơi biên cương, cách xa hàng trăm dặm - thành Đồng Khê, người ta thăm dò được tung tích của Thập cửu điện hạ. Thánh thượng vội phái quan viên bộ Lễ từ kinh đô khởi hành đến Đồng Khê đón Thập cửu hoàng tử về tiếp tục phụ trách bộ Hộ, quản lý quốc khố. Quan thần chỉ trích chuyện Thập cửu điện hạ về kinh. Nếu có người nghi ngờ rằng, Đương kim Thánh thượng hạ chỉ như vậy vì muốn đưa vị hoàng tử đã từng bị phế truất làm người kẻ vị, thì cũng không phải là quá. Thế nhưng, mười năm trước, mẫu phi của Thập cửu điện hạ, đệ nhất mỹ nhân

của hậu cung đã gả cho quân vương nước láng giềng, sau khi Thập cửu điện hạ bị đuổi ra khỏi hoàng thành thì cũng đã mất tư cách trở thành người kế vị. Thánh thượng còn bị coi thường vì người đàn bà có dung mạo nghiêng nước nghiêng thành này. Đến nay, Thập cửu điện hạ của mẫu phi bị gả đi ấy lại trở về triều và được Thánh thượng bỏ qua chuyện cũ, tiếp tục trọng dụng.

Trước khi Thập cửu điện hạ trở về kinh, Cung Diệu Hoàng - hoàng tôn mà Thánh thượng yêu thương nhất đã được đưa vào cung nuôi dưỡng. Cung Diệu Hoàng này mười sáu tuổi đã nắm giữ bộ Binh, mang phong thái của Thập cửu điện hạ phụ trách bộ Hộ năm mười sáu tuổi, bộc lộ tài năng, tung hoành ngang dọc. Thậm chí có người đoán Thánh thượng sẽ bỏ qua các hoàng tử, trực tiếp truyền ngôi cho hoàng tôn Cung Diệu Hoàng. Nhưng khi người trong kinh thành đều nhận định chắc chắn rằng Cung Diệu Hoàng mười tám tuổi sẽ được chọn làm người kế vị, thì việc Thánh thượng trọng dụng Thập cửu điện hạ lại ngắt quãng suy đoán của họ.

Bộ Hộ, bộ Binh, một bên quản lý lương thực tiền tài, một bên quản lý binh lính. Cả hai cánh cửa quan trọng của triều đình đang nằm trong tay hoàng tử, hoàng tôn của Đường kim Thánh thượng.

Thánh thượng về già, kinh thành như bao phủ một tầng mây mù u ám.

- Đây là ý gì?

Long Tiểu Hoa cầm cuốn Đường kim chính sự trên tay, chớp mắt hỏi Bạch Phong Ninh đang mỉm cười vô tư. Hắn chỉ liếc mắt thăm dò nàng đọc cuốn sách, mở nắp chén trà thơm nức trên tay thối nhẹ, trả lời không được thành ý cho lắm.

- Ý nghĩa đúng như mặt chữ.

- Cái gì gọi là ý nghĩa đúng như mặt chữ? - Nàng hiểu hết từng chữ ở đây nhưng hợp chúng lại thì có ý nghĩa gì? Ngoài vị Thập cửu điện hạ như quen như không kia là “cha nhà nàng” ra, còn có hai chữ kia là thành Đồng Khê, nơi nàng sinh sống mà nàng không thể nhắm được, những chữ còn lại có ý nghĩa gì? Nói đến ai? Nàng cảm giác rất không chắc chắn. Cái gì bộ Hộ, bộ Binh? Nghe khó hiểu quá. Nó có vẻ cũng không thích hợp với phong thái quý tộc của cha nhà nàng. Không lẽ người ta bị triệu về kinh thành để quản lý, điều tra hộ tịch sao?[1] Sao nàng lại cảm thấy chẳng có chút tiền đồ gì vậy?

[1] Thời xưa, quản lý hộ tịch vốn là một trong những chức năng của bộ Hộ. Ngoài ra bộ Hộ còn chịu trách nhiệm về đất đai, sưu thuế, bổng lộc, quân lương, quốc khố cùng các công việc có liên quan tới tài chính khác.

- Sao đột nhiên muội lại có hứng thú với chuyện chính sự thế? - Bạch Phong Ninh gấp cuốn sách trên bàn lại, cảm thấy vô cùng buồn cười với việc nàng cứ cầm cuốn sách này đi qua đi lại thỉnh giáo hần. Tiết trời đã sang thu, còn nghiên cứu chuyện mùa hạ làm gì chứ?

Đối với âm mưu hiển hiện rõ ràng trong cuốn sách, hần không muốn bình luận nhiều. Dù hần nói cho nàng biết, đây được gọi là cân bằng thế lực, tọa sơn quan hổ đấu[2] thì chắc nàng cũng không hiểu nội tâm tư của vị hoàng đế già này đâu. Nàng càng không thể hiểu việc làm chẳng chút cao minh của vị hoàng đế đó. Việc làm ấy có thể xếp vào loại tiền sói cửa trước, rước hổ cửa sau. Chính những thế lực do bản thân gây dựng khiến ông ta phải đau đầu, vậy là ông ta liền muốn đem thế lực bên ngoài về để khống chế. Thế gian này làm gì có chuyện dễ dàng như vậy. Bản thân mình là kẻ yếu nhưng lại không chịu thừa nhận, còn vọng tưởng dùng thủ đoạn gì đó. Ông ta còn cho rằng mời Long Hiểu Át về thì sẽ có thể sai khiến được hần như mười năm trước sao?

[2] Tọa sơn quan hổ đấu: Dịch là “Ngồi trên núi ngắm hổ đánh nhau”, ý nói nhìn người khác tranh đấu với nhau rồi cuối cùng là bản thân thu lợi.

Hừ, cẩn thận kéo bị cháu đá xuống trước, rồi sau đó lại bị con cho thêm một đạp.

- Huynh đang vui mừng trên tai họa của người khác hay sao mà cười nham hiểm thế? - Long Tiểu Hoa tròn mắt nhìn thì bị hần gấp quạt giấy gỗ vào đầu.

- Bây giờ muội dám nói thẳng không hề che giấu với ta thế sao? - Lại còn lấy cuốn Đường kim chính sự ra hỏi hần, dám kêu ca rằng hình dung về Thập cửu hoàng tử trên từng câu chữ là những phác thảo thật xấu xí, thật khó coi. Lâu lắm rồi không gọi nàng là “đại tẩu”, chắc nàng thấy ngứa ngáy rồi đây.

- Vì huynh luôn trêu chọc tôi. Huynh nói muốn dạy tôi làm ăn buôn bán. Kết quả thì sao? Huynh lấy hết bản tính và sổ sách của tôi đi. Rốt cuộc huynh ép tôi đến khách điểm là có ý gì? - Long Tiểu Hoa ôm đầu, chống cằm lên bàn. Nàng thừa nhận đồng sổ sách và bản tính đó đã làm nàng suy nghĩ phát điên, nhưng bây giờ đến cả thời gian để điên nàng cũng không có. Tiểu Bình “sa thải” người chủ như nàng. Các vị chương quỹ đều không phục nàng, đến kỳ báo cáo thu chi hằng tháng, đều chẳng thèm gặp nàng. Nàng không bổ sung thêm tri thức thì sẽ nhanh chóng bị quăng ra ngoài mất thôi.

- Không phải ta đang dạy muội sao? - Bạch Phong Ninh nói, gạt cuốn sách chính sự trên bàn sang một bên để lộ ra cuốn sách mà Long Tiểu Hoa vô cùng quen thuộc.

- Dám thưa?

- Phải. - Hần gạt đầu thừa nhận.

- Huynh đùa kiểu gì thế? Bây giờ tôi muốn học làm ăn. Huynh lấy tiểu thuyết ra dụ dỗ tôi làm gì? - Muốn thử thách cũng không thể đánh vào điểm yếu nhất của nàng ngay từ chiều đầu tiên chứ. Nàng đã bị đồng sổ sách và bản tính giầy vò gần hai tháng mà chẳng hề có chút tiến triển gì. Phải kiên trì tiểu thuyết suốt hai tháng đúng là vô cùng khó khăn và gian khổ.

Bạch Phong Ninh nhếch môi, tạo nên một đường cong đầy đặn tuyệt mỹ. Hần chống cằm nói:

- Long Nhi, muối có biết thế nào là ba trăm sáu mươi hành, hành hành xuất trạng nguyên không?

- ... - Nàng chớp mắt không hiểu.

- Kinh nghiệm làm ăn buôn bán có ở khắp nơi, chứ không chỉ dùng bàn tính mới có thể làm ăn. Muốn làm trạng nguyên không chỉ đọc sách là đủ. Không đọc hết sách, muối phải hiểu thế nào là biến báo.

- ... Ồ!

- Trong sách thánh hiền có thể có vàng có ngọc. - Bạch Phong Ninh hơi dựng lông mày lên nói. - Thì trong đám tiểu thuyết của muối cũng có kinh nghiệm làm ăn?

- ... Huỳnh đang nói mấy thứ khó hiểu gì vậy?

- Chỉ có thể hiểu, không thể nói bằng lời. Long Nhi, muối thử đi.

Dựa vào đồng tiểu thuyết vớ vẩn của nàng để làm ăn buôn bán ư? Thật hay giả vậy?

Long Tiểu Hoa đứng trong quầy nhìn Bạch Phong Ninh ngồi thưởng thức trà. Không phải là lòng tin với hắn quá thấp, cũng chẳng phải là nàng nghi ngờ hắn quá mức, nhưng làm sao nàng có thể dùng tiểu thuyết để tiếp đãi khách? Lẽ nào ý của hắn là nàng hy sinh bản thân sao?

Nàng đang đứng trước quầy ngơ ngờ vực vực thì thấy một đôi nam nữ vội vàng bước vào khách điểm lúc trời sắp tối. Nam nhân kia kéo tay vị cô nương nhưng cô nương ấy gạt phắt ra, còn đứng trước cửa khách điểm nói:

- Từ hôm nay trở đi, chuyện của tôi không liên quan gì đến huynh. Sau này, huynh đừng xen vào chuyện của tôi nữa. Huynh quay về mà thành thân với vị hôn thê gì đó của huynh đi.

Nam nhân đó im lặng, chỉ kéo cô nương đang bức tức đến trước quầy, đặt bạc trước mặt Long Tiểu Hoa nói:

- Tôi muốn thuê một phòng ở tầng trên.

- Ai bảo thế? Hai phòng. Hai phòng. Cô nương chủ tiệm, tôi không quen hắn ta. Phiền cô cho chúng tôi hai phòng xa nhau một chút, càng xa càng tốt. - Nói xong, cô nương đó trừng mắt nhìn người con trai.

Ồ! Sao một người muốn một phòng, một người muốn hai phòng? Trên phương diện làm ăn thì cho thuê hai phòng sẽ được nhiều tiền gấp đôi. Vậy đương nhiên là nàng cho họ thuê hai phòng rồi, cũng tránh để cô nương bị tên nam nhân kia lợi dụng. Lừa gần rơm dễ bén lửa mà...

Nàng nghĩ xong, đang định lên tiếng thì bị một viên đá bay từ trên lầu xuống trúng đầu. Nàng xoa đầu nhìn lên thì chỉ thấy Bạch Phong Ninh chống cằm thư thái ngồi tựa vào lan can gỗ, mỉm cười nhìn nàng xua tay. Trên tay hắn còn cầm cuốn tiểu thuyết Nương tử, dùng ôm tú cầu chạy vừa đưa cho nàng xem, thản nhiên như không có chuyện gì.

Ý hắn không phải là...

Nàng há hốc miệng chỉ vào hai người đang tranh luận. Tình huống có vẻ giống với đoạn trong cuốn tiểu thuyết đó quá...

Hắn không lên tiếng chỉ gật gật đầu, ánh mắt cũng không mang ẩn ý gì nhiều. Sau đó thì nghe thấy tiếng Long Tiểu Hoa vang lên từ quầy:

- Khách quan, thật không may, khách điểm chúng tôi đã kín phòng, chỉ còn lại một phòng ở tầng trên. Liệu hai vị có thể chịu khó... Dù sao hai vị cũng quen biết. Nếu hai vị cảm thấy không tiện, tôi... tôi có thể mang thêm chăn đệm thừa... à không, không phải chăn đệm thừa, mà là bộ chăn đệm hữu dụng để trải dưới đất.

- Hả? Khách điểm kín phòng ư? - Cô nương đó lâu lâu không vừa ý.

- Đúng... đúng. Thật không may. Đã kín phòng rồi.

Nam nhân kia rất hài lòng hắng giọng:

- Nếu đã kín thì cũng chẳng còn cách nào khác. Phiền cô đưa chúng tôi lên phòng.

- Vâng vâng vâng. Xin mời đi bên này.

Nàng lập tức ra khỏi quầy dẫn hai nhân vật chính lên phòng. Trưa hôm sau, cô nương đó tươi cười để nam nhân ấy dặt tay ra khỏi phòng. Nhìn thoáng qua cũng biết, mọi thứ trong phòng của họ đều cần phải dọn dẹp kỹ càng. Nàng đang nghĩ đến công việc vất vả tiêt theo và tình huống trong căn phòng đó đêm qua thì nghe một tiếng “cộp”. Nàng chỉ thấy vị khách nam đặt một đỉnh bạc lớn xuống quầy làm tiền thưởng.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Bạch Phong Ninh đang đứng trên lầu cười. Hóa ra, đúng là trong tiểu thuyết có cả kinh nghiệm làm ăn buôn bán. Quả đúng là chỉ có thể hiểu, không thể nói bằng lời.

Nếu một nam một nữ, khách nam muốn một phòng, khách nữ muốn hai phòng thì chỉ cho thuê một phòng là đúng. Như vậy tiện cho nhân vật nam nấu gạo thành cơm. Nhưng khi tình hình ngược lại...

- Tại sao nhất định phải cần hai phòng? Người ta ở một mình một phòng sẽ rất sợ. - Cô nương nũng nịu nói. Còn thái độ của công tử là...
- Nam nữ thụ thụ bất thân. Cô nương nên tự trọng một chút.

Trong tình huống này thì có chết cũng phải giao hai phòng. Còn phải ngăn nhân vật nữ chính xấu xa bỏ mấy thứ xuân dược, mê dược, mông hãn dược vào đồ ăn của người ta. Cho dù không may trúng phải, nếu có cô nương nào đó chạy tới khóc lóc tìm công tử thì mau đưa cho người ta thuốc giải. Xong chuyện, tự nhiên nàng lại có thể nhận tiền thưởng.

Bạch Phong Ninh mỉm cười không nói gì, chỉ nhìn thấy có kẻ “học một hiểu ba” cầm cuốn tiểu thuyết lên tâm đắc. Hắn thần nhiên nhâm nhi chén trà. Ban đầu, chương quý đứng một bên cho rằng nha đầu này chỉ gặp may mà thôi, sau đó ông ta há hốc miệng không thể không thần phục, bộ dạng nghiêm túc học hỏi đứng một bên, nhìn nàng bận rộn tiếp khách mà lòng hoan hỉ. Có điều, ông ta cảm thấy khách điểm này của họ thế nào lại càng lúc càng giống hội mai mối vậy? Tùy tiện cướp cửa làm ăn của Hồng Kiều hội, phá vỡ quy tắc thương trường, hình như không được tốt. Nếu ông chủ biết tiểu thư đang làm thế thì có lẽ sẽ từ kinh thành trở về mà gỡ đầu tiểu thư mất. Haizzz!... Dù sao đây cũng là khách điểm mà hoàng tử đương triều đã từng quản lý. Danh tiếng rất quan trọng.

- Chương quý đừng vội. Long Nhi tự biết cân nhắc. - Bạch Phong Ninh né người sang một bên, nhỏ tiếng khuyên chương quý: - Kiếm được bạc là tốt. Dùng cách gì không quan trọng.

- Bạch thiếu chủ đừng dạy hư tiểu thư. Trước khi đi, đương gia đã dặn tôi phải quản lý tiểu thư. Tôi không muốn phụ sự ủy thác của đương gia.

- Vậy ông muốn quản lý Long Nhi thế nào? Không cho cô ấy làm gì cả, tiếp tục làm tiểu nhị sẽ tốt hơn sao?

- Đương... đương gia đã dặn như vậy...

- Thật sự Long Hiểu Át đã dặn như vậy sao? Long Nhi không phải là kẻ bỏ đi. Hiểu Át luôn cho rằng cô ấy không chịu được khổ, cũng không muốn để cô ấy chịu khổ, nhưng nếu huynh ấy không chăm sóc được cho cô ấy cả đời, thì nên để cô ấy hiểu niềm vui trong đau khổ. Thực ra, Long Nhi không hề bất tài như các người nghĩ. - Chưa từng chịu khổ thì làm sao biết được người khác đối tốt với mình, làm sao hiểu được đạo lý sống trong hạnh phúc mà không biết hạnh phúc? Cái không nở của Long Hiểu Át chỉ dạy ra được cô nương ngốc nghếch vô thiên vô pháp, không biết trân trọng hạnh phúc, chỉ biết oán trách: - Thế nên, các người cũng đừng quá gây khó dễ cho cô ấy. Phiền chương quý xử lý chuyện sổ sách giúp cô ấy.

- Đưa cho tiểu thư, tiểu thư cũng chẳng hiểu...

- Có hiểu hay không là chuyện của Long Nhi. Các người chỉ cần làm tốt phận sự của mình. Cô ấy cũng chỉ cần ra dáng người làm chủ, thì các người sẽ không mất phần việc của mình. Mọi người đều dễ nói chuyện. Ta nghĩ Hiểu Át cũng dặn chương quý chăm sóc Long Nhi nhiều hơn và không muốn mọi người hợp sức gây khó dễ cho cô ấy.

- Điều này... Tôi, tôi hiểu rồi. Tôi sẽ xử lý đóng sổ sách rồi giao cho tiểu thư.

- Làm phiền ông. - Bạch Phong Ninh nhẹ nhàng đáp, chấp tay cung kính với chương quý. Muốn giúp nha đầu chẳng có chút uy tín nào lập uy còn khó hơn cả việc phò tá kẻ nào đó lên ngai vàng, hại hắn đi đâu cũng phải cúi mình. Cô nương vô tâm này lại còn nhờ hắn nghe ngóng vài ba thứ chuyện của Thập cửu điện hạ nữa chứ. Thật đúng là vô lương tâm!

Hai tháng sau khi Long Hiểu Át đi, lần đầu tiên Long Tiểu Hoa đã thu thập toàn bộ sổ sách ở tất cả các cửa tiệm của họ Long. Tuy chỉ là một bước nhỏ chưa có tiền đồ lắm nhưng ít nhất các chương quý cũng đã công nhận địa vị chủ nhân của nàng. Nàng vui mừng khôn xiết ôm đóng sổ sách về, háo hức lật từng cuốn ra xem, cuối cùng, phát hiện ra một sự thật cực kỳ bí ẩn...

Sổ sách là thứ còn cao siêu hơn cả kinh Phật. Nàng hoàn toàn không hiểu gì...

Phi! Trong tiểu thuyết lại không dạy người ta xem sổ sách thế nào.

Haizzz! Xem ra, tạm thời tiểu thuyết không có tác dụng rồi. Đến khi nào nàng mới có thể trở thành một người thông thạo sổ sách chứ? Tốt nhất còn phải biết mấy thứ thần kinh cảm kỳ thi họa. Nếu không, nàng không có mặt mũi nào đi gặp “người cha bộ Hộ” đang có thân phận cao quý đó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 48: Hy vọng của Long Tiểu Bính

Long Tiểu Hoa hiểu rằng đời này mình không có duyên với sổ sách. Nước đến chân mới nhảy không phải cách làm của người thông minh, càng không phải tiêu chí sống của nàng. Những câu châm ngôn của nàng là “Đường lớn không đi, đi ngõ nhỏ”, “Đầu cơ giành cơ hội”. Như vậy, bằng môn tả đạo

mới chính là sự lựa chọn cuối cùng của nàng. Huống hồ, trước khi đi, người cha bộ Hộ của nàng còn mở cho nàng bao nhiêu là con đường, nàng có thể tùy chọn bất cứ con đường nào cũng không chết đói.

Nàng không thể làm sổ sách thì đã có người thân tín kiểm tra giúp nàng. Nhưng nhìn lại, trong số những người xung quanh, nàng phát hiện, người có thể lo chuyện sổ sách và đáng tin cậy, chỉ có mỗi Long Tiểu Bình, tên tiểu tử coi thường nàng tới tận xương tủy và đang có ý định tạo phản mà thôi.

- Có cách nào để khiến cho nam nhân hết lòng vì nữ nhân nhanh nhất không?

Nàng hỏi Bạch Phong Ninh câu hỏi đó nhưng đôi lại, hần nở nụ cười thâm thúy, giương mày, nhìn thẳng vào nàng:

- Long Nhi, sao muội lại hỏi ta câu hỏi đáng yêu như vậy? Cách khiến nam nhân dồn hết tâm trí cho nữ nhân tất nhiên là có, nhưng ta cần hỏi, muội muốn “hết lòng” nhất thời hay mãi mãi?

Nàng sờ cằm ngẫm nghĩ:

- Nhất thời thì chưa đủ nhưng mãi mãi thì... cũng đừng dài như vậy.

Lông mày Bạch Phong Ninh hơi nhướng lên, không hề có phản ứng gì, thản nhiên nói:

- Làm gì có nữ nhân nào lại ghét việc nam nhân hết lòng vì mình quá lâu.

- Tôi không muốn người ta hết lòng vì tôi lâu như vậy. Như thế thật đáng sợ! Người đó có động cơ thâm kín, lại coi thường tôi. Chắc chắn tôi không đầu lại với người ta. Lúc có giá trị lợi dụng thì mới cần người ta hết lòng. Đợi tôi không cần nữa thì sẽ đá hần đi.

Nàng đang nghĩ đến kế hoạch đôi đũa với Tiểu Bình nhưng Bạch Phong Ninh lại tắt ngấm nụ cười, nhìn nàng không vui:

- Câu nói vô liêm sỉ như vậy mà muội cũng dám nói với ta sao? - Hần hứ một tiếng lạnh lùng, cười mà như không: - Nếu muốn người đàn ông nhất thời có hứng thú với muội thì trút bỏ xiêm y, lao vào lòng người ta. Nếu muốn mãi mãi thì phải toàn tâm toàn ý, hiến thân chưa đủ mà còn phải chu đáo nữa. Nhưng muội muốn tìm người vậy đến là đến, đuổi đi là đi thì phải lượng sức mình đã.

- Kê vậy đến là đến, đuổi đi là đi. Haizzz! Đúng đúng đúng. Mấy từ này không sai chút nào. Tôi đang nghĩ liệu có thể biến hần thành người như vậy không? Tôi cũng có thể dễ dàng gọi...

Cạch!

Bạch Phong Ninh đặt mạnh chén trà xuống bàn. Nàng giật mình trước cử chỉ đó của hần. Nàng nhìn sang thấy hần đứng phắt dậy, phui áo, nhìn nàng. Nàng rụt đầu trước ánh mắt nguy hiểm đó. Ôi! Nàng xem sổ sách đến mức mụ mẫm nên mới nghĩ ra cách hay ho này. Nàng muốn thỉnh giáo người thầy có học vấn uyên thâm nhưng sao hần lại nhìn nàng bằng ánh mắt coi thường kẻ vô liêm sỉ đó? Cách nghĩ của nàng vô liêm sỉ thế sao? Nàng sẽ trả lương để Tiểu Bình làm việc cho nàng, chỉ là không muốn hần theo nàng cả đời mà thôi. Hần sùng bái người cha bộ Hộ của nàng, thật sự khiến nàng phát sợ. Hần còn rất thích chăm chọc lòng tự tôn của nàng.

- Muội thật sự tham lam thế sao? - Giọng của Bạch Phong Ninh có phần mỉa mai. Nàng thật sự dám thế sao? Mẹ hần độc mồm độc miệng thế sao? Nàng thật sự có thể gầy vò hần đến mức đó sao? Trong lòng nàng có người khác, không muốn hần mãi mãi bên nàng, còn muốn hần vậy đến là đến, đuổi đi thì đi sao? Hừ! Ông công hần giúp nàng gây dựng cái gì mà uy nghiêm, cái gì mà chữ tín. Những việc đó rõ ràng là không cần thiết, bởi vì nàng đã ăn gan hùm gan báo rồi.

- Huynh chẳng nói có chí thì nên mà.

- Ta có dạy muội dùng chí khí để trêu đùa nam nhân sao?

- Tôi không định trêu đùa ai cả. Tôi chỉ muốn hần ngoan ngoãn nghe lời tôi mà thôi.

- Muội cảm thấy như vậy không phải là trêu đùa à? Muội thật sự to gan đấy. - Hần nhướn mày cười nói, nhắc chân bỏ đi. Trước khi đi, hần còn dừng lại, buông một câu khiến nàng thấy rất quen và cũng rất ngán gọn: - Đại tẩu, cáo từ!

- Há?

Nàng lại chọc giận Bạch đại thiếu gia hần rồi ư? Làm gì mà lại gọi nàng là đại tẩu. Trái tim nam nhân thật khó hiểu. Nàng còn chưa hàng phục được tên kia, sao tên này đã bị nàng đuổi đi rồi? Chẳng lẽ nàng không có chút hấp dẫn nào?

Lòng nam nhân như kim đáy bể. Lòng thiếu chủ nhà họ Bạch nàng không thể nắm được, nhưng không có nghĩa nàng không lo nỗi chuyện Tiểu Bình nhà mình, dù rằng đó không phải một chuyện dễ dàng. Con người này lưu luyến người chồng cũ tuyệt sắc của nàng đã lâu. Đừng nói chuyện khác, khẩu vị của hần đã lên đến cảnh giới yêu ma rồi, hần chẳng thèm để mắt tới một bông hoa không đến nỗi quá tệ như nàng. Nàng không chắc liệu hần có tố cáo đến quan phủ, nói nàng là kẻ quấy nhiễu đồng nam hay không.

- Tiểu Bình còn lớn hơn tiểu thư hai tuổi. Sao có thể là đồng nam được chứ? Chỉ là hơi gầy gò chút thôi. Tiểu thư đừng nghĩ ngợi quá nhiều như vậy.

- Em là nha đầu háo sắc phủ nào nuôi dạy thế? - Long Tiểu Hoa ngồi ở đại sảnh, cầm cuốn sổ mỏng gõ gõ vào đầu người bên cạnh.

- Thừa tiểu thư, là Đình nha đầu do Long phủ nuôi dạy a. - Đình nha đầu xoay xoay nắm tay: - Mục tiêu của tiểu thư không phải là mở rộng khách điểm của chúng ta đến kinh thành, sau đó trở thành bà chủ lớn mê hoặc đương gia quay lại sao?

- Tại sao kế hoạch vĩ đại của ta đến miệng em lại biến thành dở bản như vậy? Ta muốn tiến vào kinh thành để chứng minh cho hần thấy, ta, Long Tiểu Hoa cũng không phải là người con gái tầm thường.

- Sau đó lại tiến hành mê hoặc.

- ... Là trở thành một người con gái có “đủ” sức “hấp dẫn” với hần. Không phải là mê hoặc. Em không được phép nói như vậy. - Nàng đã thề với cái bàn tính vẫn chưa đem tặng rồi.

- Đúng đúng. Đến cả chuyện Tiểu Bính, tiểu thư cũng không lo được, thì sao có thể xứng với một người nắm giữ bao nhiêu tiền bạc của quốc khố, lại còn là con trai Hoàng đế nữa chứ?

- Hừ! Dựa vào đức hạnh của cô mà cũng muốn thành phượng hoàng sao? Đương gia thật sự là Long hoàng tử chứ không phải là người mà một cảnh hạnh đồ có thể với tới. Biết khoảng cách rồi thì nên lui sang một bên mà khóc. - Không biết Long Tiểu Bính lao từ cửa tiền đình vào từ lúc nào, nhìn Long Tiểu Hoa với đồng hồ sách trên bàn và cái tay dính đầy mực nhưng cái mặt lem nhem mực đó lại đang say sưa tán chuyện với Tiểu Đình: - Hừ! Cô nghĩ rằng cô bỏ công sức vất vả thì có thể lừa được tôi sao? Làm gì có chuyện làm sổ sách mà vẫn còn sai nha đầu ngồi bên tán gẫu chứ? Cô chưa thấy đương gia đóng cửa làm sổ sách suốt ba ngày ba đêm, đến cả đồ ăn cũng do tôi đem vào phòng sao? Đây là thái độ làm việc của cô à?

Khốn kiếp, xem sổ sách là công việc buồn tẻ. Tìm người nói chuyện một chút cũng bị người ta trách. Nàng đang định đấu lại với Long Tiểu Bính thì thấy Tiểu Đình giật tay áo mình, chỉ sang phía đông. Đó là hướng về kinh thành, ý rất rõ ràng, chuyện nhỏ không nhin thì sẽ mất người đàn ông tuyệt mỹ, chuyện lớn không nhin thì nàng sẽ phải sống bên đồng hồ sách này đến già. Khi cần lợi dụng người ta thì phải mềm nắn rắn buông. Không phải đương gia đã dạy như vậy hay sao?

Long Tiểu Hoa cố nén cơn bức mình, nở nụ cười với Long Tiểu Bính:

- Cái đó... Tiểu Bính à, thực ra, ta thấy giữa chúng ta có một chút hiểu lầm. Ta cảm thấy chúng ta nên nói rõ một chút...

- Hiểu lầm ư? Tôi có thể có hiểu lầm gì với cô chứ? Tôi nhớ rất rõ tội ác ngược đãi, ức hiếp đương gia của cô. Đương gia đã vất vả khổ sở giúp cô giữ gìn, gây dựng cơ nghiệp thì cô nói người ta chiếm gia sản nhà cô. Đương gia vì bảo vệ sự trong trắng cho cô, còn vì muốn phu nhân được yên lòng mà không động phòng đã bỏ cô. Cô lại nói người ta là Trần Thế Mỹ. Đương gia vượt cả nghìn dặm đường mua tiểu thuyết về cho cô. Côỡ xé cuốn sách đó rồi còn giấu dưới chân. Tôi có hiểu lầm cô không? Có không?

- ...

- Đương gia mới đi, không phải, là mới rời thành chưa lâu thì cô đã qua lại với tên họ Bạch đó. Thúc tử loạn luân, chẳng hề tránh né, không giữ đạo thê tử, nước chảy bèo trôi, vô liêm sỉ! Hừ! Đời này tôi ghét nhất nhất nhất nhất nhất nhất nhất là loại nữ nhân như cô.

- ... - Nhiều “nhất” như vậy sao? Nàng vừa làm cho tên họ Bạch tức giận bỏ đi rồi mà. Trong thời gian sắp tới, hần sẽ quay trở lại hình tượng tiểu thúc tốt bụng, không đến tìm nàng loạn luân đâu.

- Với đức hạnh thối nát của cô mà còn mong đến kinh thành mở khách điểm? Lại còn dám có ý đồ với tôi, muốn làm cho tôi phải một lòng tận tụy với cô ư? Phì!

- Hả? - Nàng không có một chút quyền riêng tư nào sao? Đến cả chuyện còn chưa nghĩ xong thì hần đã biết rồi.

- Hừ! Tôi đến để nói cho cô biết. Tôi sẽ đến làm sổ sách cho phủ khác, không có thời gian ở đây với cô.

- Hả? Cậu muốn bỏ đi sao?

- Hừ! Cô không có khế ước bán thân của tôi. Nếu không phải vì đương gia thì tôi đã sớm rời xa nơi tai họa này rồi.

- Đừng đừng đừng đừng đừng mà. Ta ta ta ta... Cậu cho ta một cơ hội đi. Lần này ta sẽ thật sự thay đổi. Ta đã có một kế hoạch hoàn mỹ. Chúng ta có thể tiến đến kinh thành tìm Long Hiểu Át mà cậu yêu quý nhất nhất nhất nhất nhất nhất nhất, khát khao nhất nhất nhất nhất nhất nhất nhất, thương mến nhất nhất nhất nhất nhất nhất nhất. - Nàng đành gấp ba sờ vào “nhất” để đáp trả lại hần.

- Ai... ai nói tôi thương yêu đương gia chứ?

- Cậu không thương yêu thì sao lại sờ mặt?

- Tôi có sờ mặt đâu. Tôi chỉ sùng bái, ngưỡng mộ đương gia thôi. Cô thì hiểu cái gì?

- ... Ta chưa từng thấy ai ngưỡng mộ người khác đến mức sờ mặt, tim đập loạn xạ cả... - Nàng lăm lăm.

- Đi theo cô, đừng nói là lên kinh thành mà đến cả thành Đồng Khê này cũng không ra nổi. Hơn nữa, tôi đã có dự định thành thân. Ông chủ mới không chỉ để tôi làm quản lý sổ sách mà còn gả con gái của ông ta cho tôi. Tôi sẽ tự mình lập nghiệp, sau đó đến kinh thành tìm đương gia.

- Cái gì cơ? - Hấn vì muốn tìm Long Hiểu Át mà hy sinh cả thể xác của mình ư? Tình cảm này đã ở mức nào vậy? Trái ngược với nàng... ồ... tình thân hy sinh của nàng hình như còn không bằng Tiểu Bình. Nàng không nhớ người cha nhà nàng bằng Tiểu Bình sao? Không thể nào: - Cậu nói thật chứ? Cậu muốn lấy lấy lấy lấy lấy lấy người con gái khác sao? Cô nương có đẹp như đương gia nhà cậu không?

- Trên thế gian này làm gì có người con gái nào sánh được với đương gia... - Hấn đang định bày tỏ lòng ca tụng của mình về sắc đẹp của đương gia thì phát hiện mình đã mắc mưu, lập tức chuyển chủ đề: - Dù là người con gái thế nào cũng còn đức hạnh hơn cô. Hừ! Hơn nữa, nam nhi có thể có năm thể bảy thiếp, đề đến được kinh thành tìm đương gia, lấy về một người vợ cũng chẳng có gì ghê gớm.

- Nhưng nếu nói đến chuyện khuê phòng, thì cậu cũng có chút đáng thương...

- Hừ! Cô nghĩ rằng đây là thế giới xấu xa trong tiểu thuyết của cô sao? Ngoài chuyện đó ra không có việc gì khác để làm sao? Đây là thế giới hiện thực. Nam nhân phải phấn đấu vì sự nghiệp. Lẽ nào vì một người con gái mà chịu ẩn mình nơi xó nhỏ, bỏ hết tiền đồ rộng lớn?

- ... - Đủ rồi. Không cần phải mắng xỏ mắng xiên nàng nữa. Nàng cũng là người vợ bị bỏ rơi mà: - Cậu không thể cho ta một cơ hội sửa đổi sao?

- Tôi dựa vào cái gì mà phải từ bỏ một nương tử hiểu tam tòng tứ đức, biết lễ nghĩa liêm sỉ và từ bỏ cơ hội đi tìm đương gia để giúp cô quản lý sổ sách chứ?

- Dựa vào gia nghiệp mà đương gia của cậu đã vất vả một tay gây dựng. Cậu nhẫn tâm để nó bị hủy hoại trong tay ta sao?

- ... Cô... - Long Tiểu Bình dừng lại. Rõ ràng hấn đã bị giẫm đúng chỗ đau nên chỉ có thể trừng mắt nhìn nàng.

Long Tiểu Hoa nở nụ cười vô liêm sỉ. Hóa ra “hiệu ứng cha” đã phát huy tác dụng tốt với Tiểu Bình. Nàng đã không kịp giữ Long Hiểu Át lại thì nàng không thể không tung ra chiêu thức hạ lưu để kéo hấn về.

- Cô giỏi lắm! Cô biết lấy đương gia ra để uy hiếp tôi. Được. Tôi sẽ cho người chủ không ra gì như cô một cơ hội. Đừng nói tôi phụ lòng đương gia đấy. Hừ! - Long Tiểu Bình trừng mắt nhìn nàng, nhủ thầm nghĩ đến những khó khăn sắp tới: - Thế này đi. Tuy khách điểm Đại Long Môn là tổng tiệm của các khách điểm ở thành Đồng Khê nhưng lợi nhuận không bằng khách điểm ngoài thành và các nơi khác. Hằng năm đều đứng cuối bảng...

- Hà? Cậu nói lợi nhuận của khách điểm này đều đứng cuối bảng ư?

- Hừ! Cô phải hiểu, nếu không vì đương gia coi đây là cơ nghiệp nhà cô thì đã sớm dẹp khách điểm này rồi. Mỗi năm, cô không biết đương gia đã phải bỏ ra bao nhiêu ngân lượng để duy trì thương hiệu cũ rích nhà cô sao?

- ... - Thảo nào hằng ngày nàng thấy khách điểm đều rất vắng vẻ, không hề có việc gì cả. Ngoài chuyện tán gẫu thì là ngủ gật và nghe chương quỹ giáo huấn.

Long Tiểu Bình bĩu môi. Hấn không muốn lộ ra rằng đương gia chỉ lo cho nàng, cũng không muốn để nàng biết rằng đương gia sợ nàng buồn và cũng sợ nàng bận rộn nên mới giữ lại khách điểm không thu lợi nhuận đó. Không cải tạo, cũng không chinh đồn, chỉ giữ lại nó:

- Tóm lại, nếu trong vòng một tháng, cô có thể làm tăng lợi nhuận của khách điểm, cũng không cần nhiều, chỉ cần không thua lỗ, lợi nhuận đứng thứ hai từ dưới lên thì tôi sẽ tin là cô có ý chí gây dựng khách điểm và ngoan ngoãn ở lại tiếp tục giúp cô xử lý sổ sách, nhưng nếu cô không thể đạt được yêu cầu của tôi...

- Ừc ực! - Long Tiểu Hoa nuốt nước bọt đợi điều kiện của Long Tiểu Bình.

- Thì tôi sẽ đem theo mọi thứ trong phòng đương gia biến mất khỏi đây.

- Hà? - Đúng là hấn vẫn tơ tưởng đến người cha nhà nàng mà. Đến cả y phục và đồ dùng cũng không bỏ qua. Hấn muốn chiến đấu giành giật “cha” với nàng ư? Chỉ có điều ai sẽ thắng đều không thể có được trái tim và câu khen ngợi của đương gia. Hu hu! Một cuộc thi không có tiền đồ và lợi ích kinh tế!

Chỉ là cuộc chiến giành giật “cha” mà thôi.

Hành động đầu tiên của Long Tiểu Hoa chính là đi thỉnh giáo người bạn thân thiết của Long Hiểu Át. Hơn nữa, trong một thời gian ngắn thì chỉ có quân sư miễn phí Bạch Phong Ninh mới có thể có đối sách giúp nàng.

Nàng xông thẳng đến sơn trang nhà họ Bạch, đập cửa nhưng lại nhận được một câu từ chối nhớ đời.

Gia đình báo rằng:

- Thiếu chủ nhà tôi dặn chuyển lời rằng: “Nam nữ thụ thụ bất thân, thúc tẩu phải giữ khoảng cách nhất định. Để giữ gìn sự trong sáng giữa đại tẩu và Bạch mỗ, từ ngày hôm nay, Bạch mỗ không tiện, không có thời gian, không rảnh rỗi đến gặp đại tẩu. Mời đại tẩu đi tìm kẻ ngốc vấy đến là đến, đuổi đi thì đi ở chỗ khác. Chớ có nảy ra ý định lợi dụng Bạch mỗ rồi muốn đá là đá. Cảm ơn đã hợp tác”.

- Hà?

Rầm!

Trong ngày đầu tiên của cuộc chiến, cánh cửa lớn của Bạch gia sơn trang đã đóng ngay trước mặt Long Tiểu Hoa. Trái ngược với ý chí và niềm tin của nàng, Bạch Phong Ninh bỏ mặc nàng cô đơn một mình, chiến đấu chống lại nguy hiểm xung quanh. Tiểu thúc quả là chỗ dựa “không thể dựa được”.

Xi! Cái đầu bạch mã hoàng tử ngốc nghếch của hắn lại muốn giờ trò gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 49: Bạch thiếu chủ đột kích phường tiểu thuyết

Tiết trời chuyển lạnh. Mùa hạ đã qua, mùa thu đã đến. Cái nóng cuối cùng của mùa hạ cũng bị gió thu quét sạch khỏi kinh đô. Nhưng kinh thành rộng lớn lại không có ai để ý đến thời tiết. Dưới chân thiên tử, thời tiết của họ phụ thuộc vào một người trong hoàng cung. Người đó vui thì kinh thành tỏa nắng, người đó giận dữ thì giông bão ủa đến. Người đó có thể một tay che cả bầu trời.

Long sáng được che bởi bức rèm vàng. Vầng mặt trời của triều đình không giấu được những tiếng ho nhẹ. Qua tấm rèm có thể nhìn thấy Thập cửu hoàng tử đứng cách giường một khoảng. Từ sau khi được triệu về kinh, hắn không hề tấu xin được gặp mặt phụ thân lấy một lần mà chỉ ở vương phủ của mình, tiếp nhận chức vụ. Hắn không hề nhiệt tình đến thỉnh an phụ thân đang bị bệnh nằm trên giường. Đến tận hôm nay, khi Hoàng thượng tuyên kiến Thập cửu hoàng tử trước mặt triều thần thì hắn mới tới.

- Sổ sách bộ Hộ kiểm tra đến đâu rồi?

- Xin hỏi Hoàng thượng muốn hỏi sổ sách của năm nào?

- Mười năm gần đây.

- Toàn là nợ nần. - Hắn báo cáo theo tình hình thực tế, ngắn gọn và cũng tiện thể giải thích nguyên nhân hắn không có thời gian đến khấu đầu thỉnh an Hoàng thượng.

Người trong rèm im lặng hồi lâu rồi truyền:

- Trẫm nghe quan bộ Hộ báo cáo, con nhất định dùng ẩn quan với tên “Long Hiểu Ất” là vì sao?

- Mười năm ở ngoài, thần đã quen rồi.

- ... Long Hiểu Ất, cái tên này hay hơn cái tên trẫm đặt cho con sao? Hừ! Cũng được. Trẫm nghe quan bộ Lễ báo trước khi đón con về, không phải con đã lập gia thất rồi sao? Họ Long là họ của Long thị. Nếu đã như vậy thì tại sao con lại chỉ quay về có một mình?

Long Hiểu Ất hơi nhú mày, chỉ thần nhiên đáp:

- Nữ nhi ở thành trì biên cương không hiểu đạo thê tử, lại kết duyên không tình cảm nên thần đã sớm hưu rồi. Thường ngày, thần bên ba bên ngoài không hề có tình cảm gì với Long thị.

- Trẫm biết con là người cẩn thận, sao có thể cùng một dân nữ vô danh được chứ? Cũng tốt. Con có thể thành thân với người xứng đáng với con. Nếu thiên kim tiểu thư nào của các văn võ bá quan trong triều lọt vào mắt con thì cứ nói với trẫm. Nếu con đã về kinh thì cũng nên sớm yên bề gia thất.

- ...

- Sao vậy? Có phải con đang nghĩ rằng trẫm muốn mượn tay nhiều người để giữ con không? Muốn con có vợ có con để trời buộc con?

- ...

- Khả khả! Nếu con nghĩ như vậy thì cũng không phải là không có lý. Nếu con đã thích dùng cái tên Long Hiểu Ất thì con cứ dùng đi.

- Tạ ơn Hoàng thượng đã chấp thuận. - Hắn tạ ơn xong thì đứng lên định cáo từ nhưng bị người sau bức rèm gọi giữ chân lại.

- Trẫm còn có việc cần giao cho con. Lễ tuyển chọn đề bạt quan viên mùa xuân năm sau sẽ do con đứng đầu.

- ... Khởi bẩm Hoàng thượng, thần nắm giữ bộ Hộ. Việc tuyển chọn đề bạt quan viên là trách nhiệm của bộ Lại. Thần mà làm vậy, e rằng không thỏa đáng.

- Không thỏa đáng ư? Có chỗ nào không thỏa đáng? Con là con trai trẫm. Đừng nói là lựa chọn quan viên, cho dù trẫm có giao cả giang sơn này cho con thì cũng không ai dám nói không thỏa đáng cả.

- ... - Hắn bấm môi, ngược mắt nhìn các cung nữ, thái giám xung quanh. Tuy họ đều cúi đầu nhìn xuống nhưng không có nghĩa là họ không nghe thấy hay sẽ không nói gì. Hắn hơi nhếch môi, phụ hoàng của hắn đã đi nước cờ hỗn loạn mong giành chiến thắng. Chiều này thực mà hư. Hắn không hiểu rõ, không hiểu rõ chút nào. Mười năm trước thì hắn sẽ tiếp chiêu nhưng bây giờ hắn chỉ có thể nhìn mà tìm cách khắc phục: - Thần sẽ bàn bạc cùng các quan đại nhân ở bộ Lại, sau đó sẽ gửi lên Hoàng thượng định đoạt.

- ... Hừ... Như vậy cũng tốt. Con lui ra đi.

Hắn cúi người hành lễ, xoay người bước qua bậc cửa đang định đi thì thấy một thiếu niên mặc triều phục cao quý dựa vào cột đá ở hành lang. Ánh mắt kẻ đó nửa như khiên chiến nửa như khinh bỉ đang nhìn hắn. Kẻ thù ngấm ngấm, Cung Diệu Hoàng, hoàng tôn được Đường kim Thánh thượng sủng ái nhất.

- Thập cửu điện hạ vừa về kinh nhưng đã thích ứng được với cuộc sống kinh thành rồi. Tiểu vương rất quen thuộc với kinh thành. Trên là các vương công quý tộc, dưới là các khuê nữ đài các, tiểu vương đều có thể giới thiệu với Thập cửu điện hạ.

Long Hiểu Át neho mắt đánh giá kẻ đó. Có thể vì kẻ trước mặt và người nào đó có tuổi tác tương đồng, lại toát lên vẻ lười biếng từ đầu đến chân, miệng đầy những lời phóng đãng, thêm nữa lại không hề biết cách giấu kín cảm xúc và ý đồ của mình, nên hắn đã phải nhíu mày, lập tức mất đi sự kiên nhẫn và cảnh giác đối với vị hoàng thượng vừa đôi phò đang ở sau rèm.

- Đồ khốn! Cút đi.

- Người dám gọi ta là đồ khốn ư? Người là đứa con bất hiếu vừa được hoàng gia gia nhập về mà dám xưng hô với tiểu vương như vậy sao? - Cung Diệu Hoàng nổi giận lao lên phía trước nắm lấy cổ áo triều phục màu tím sẫm của hắn.

- Không phải người nên gọi ta là Thập cửu điện hạ sao? Ta là hoàng thúc của người. Ai dạy người xưng hô với trưởng bối như vậy? Sau này gặp ta thì phải hành lễ đầy đủ đấy. - Long Hiểu Át liếc nhìn, gạt tay hắn ra khỏi cổ áo mình.

- Người chỉ lớn hơn ta vài tuổi mà dám xưng trưởng bối với ta sao? Ta và người có cấp bậc quan chức ngang nhau. Người bộ Hộ, ta bộ Binh, tại sao ta phải hành lễ với người chứ? Phì! Thật nực cười!

- Dựa vào việc ta là thúc thúc của người. - Đừng nói là kẻ kia mới có mười tám tuổi, hắn còn là thúc thúc của mấy đứa cháu lớn tuổi hơn cơ.

- Người... Hừ! Hôm nay ta đến để nói cho người biết. Đừng mong dựa vào tình xưa nghĩa cũ của hoàng gia gia cho người nắm giữ một bộ mà ngóc đầu lên. Tuy người phụ trách việc tuyển chọn quan viên cấp dưới nhưng... - Cung Diệu Hoàng nhấn mạnh, đưa ra lời cảnh cáo: - Bạch Phong Ninh đó là người của tiểu vương. Nếu hắn ứng thí thì phải đưa hắn vào bộ Binh của ta, do ta phụ trách. Người hiểu rõ chưa?

- Người muốn Bạch Phong Ninh sao?

- Phải. Tiểu vương muốn hắn.

- Tốt thôi. Cứ việc lôi hắn đi.

Long Hiểu Át nhẹ nhàng xua tay, dáng vẻ như bảo không cần khách sáo với hắn. Hắn đi qua mặt đứa cháu không biết xấu hổ. Nền giáo dục của cung đình này ngày càng thất bại rồi. Có kẻ lại dám xông đến cảnh cáo, khiêu khích thúc thúc của mình chỉ vì muốn tranh giành một tên nam nhân. Thật là kỳ quái!

- Người, người dám không coi tiểu vương ra gì sao? Dù bây giờ Bạch Phong Ninh một lòng theo người nhưng sớm muộn gì hắn cũng sẽ hiểu ra tiểu vương mới là người thích hợp với hắn.

- ... - Hắn bước nhanh theo hành lang cung đình, hít thở sâu, bỏ mặc những lời nói của đứa cháu ở phía sau. Nếu không thì hắn khó mà khống chế được bản thân để không quay lại cho đứa cháu một trận. Nó không cần thể diện thì thôi nhưng hắn còn phải làm người. Hắn không muốn có quan hệ bất minh gì với Bạch Phong Ninh đó.

- Rốt cuộc người có nghe tiểu vương nói không thể?

- Người nói người rất quen thuộc mọi thứ trong kinh thành. - Hắn bỗng dừng bước, quay người nhìn vào đứa cháu cứ bám theo mình hỏi: - Người biết trà quán nào có diễn kịch không?

- Há? Đây! Tiểu vương đang nói chuyện với người về Bạch Phong Ninh mà.

- Hoàng thúc của người muốn xem vở Võ Tông đánh hổ. Có trà quán nào diễn vở này không?

- Người... - Sao người lại thấp kém như thế chứ?

- Rốt cuộc người có vào thỉnh an không? Nếu không đi thì dẫn ta đến trà quán.

- Ta... - Ta đến ra uy với người mà.

- Bạch Phong Ninh thích nhất là xem kịch. Hơn nữa, kịch càng náo nhiệt càng tốt. Muốn giành được hân, tốt nhất người nên chịu khó chạy đến các trà quán.

- ... Hân cũng thích xem vở Võ Tòng đánh hổ sao? - Cung Diệu Hoàng nghi ngờ nhìn thúc thúc của mình, tỏ rõ vẻ nghi hoặc.

Long Hiểu Át nhìn hân, ngẫm nghĩ, môi hơi nở nụ cười có phần tự nhiên, điềm đạm nói:

- Có lẽ vậy. Chắc là cũng không ghét.

Vì khoảng cách xa xôi, hân không thể nhìn thấy cảnh hạnh đồ nhà mình. Chắc giờ này, cảnh hạnh đồ đã sớm vượt tường đi phiêu du rồi.

Trên thực tế, Long Hiểu Át đã đoán sai. Bạch Phong Ninh không hề thích xem vở kịch Võ Tòng đánh hổ. Thậm chí hân còn rất ghét vở kịch này. Đặc biệt là sau khi hân tuyên bố không gặp mặt cảnh hạnh đồ nữa. Lúc này, hân đang ngồi ở trà quán xem kịch, đầu óc mông lung, uống trà nghe nhạc. Hân thừa nhận, hân chẳng còn chút hứng thú nào. Đám người hâm mộ chân chính của Long Tiểu Hoa đang quây dưới đài kia cứ phàn nàn rằng vở kịch Võ Tòng đánh hổ này thiếu mất vai diễn của Long tiểu thư, chẳng ra đâu vào đâu. Đến cả Võ Tòng cũng thấy xa lạ với con hổ lớn nghe lời thái quá này, chẳng thể làm nổi bật khí thế của chàng, nó cứ mặc kệ cho chàng thỏa sức quăng chém. Ngón tay hân gõ trên mặt bàn, một tay chống cằm nhìn gió thu thổi bên ngoài cửa sổ.

- Thiếu chủ, hay là thuộc hạ cùng thiếu chủ đến kỹ viện nhé. - Bạch Vô Ưu nhìn thiếu chủ nhà mình thả hồn bên ngoài cửa sổ, không biết đang cảm nhận ngoài cửa phủ nhà nào đợi hạnh đồ vượt tường.

Bạch Phong Ninh nhìn Bạch Vô Ưu lấy làm lạ:

- Sao ta phải đến kỹ viện chứ?

- Mỗi lần tâm trạng của thiếu chủ không vui, thiếu chủ đều đến đó mà. Hay là thiếu chủ muốn giữ mình như ngọc?

- ... Phien người đừng nhắc đến bốn từ đó trước mặt ta được không? - Phải, lâu lắm rồi hân không đến kỹ viện. Phải, tâm trạng hân không vui. Phải, hân tuyệt đối có lý do để đến kỹ viện cho hả giận nhưng cứ nghĩ đến sự phản đối nghiêm túc của kẻ vô si đó đối với việc tới kỹ viện, là chân hân lại không nghe lời, tự động bỏ qua cái nơi hồng trần ấy. Bản thân hân đúng là chẳng có cách nào, nhiều khi bước đi nhanh quá cũng không phải chuyện tốt, đầu óc còn chưa hiểu gì mà cơ thể thì đã hành động rồi.

- Vâng, vậy sẽ thay bằng “giữ gìn thanh bạch”.

- ... Kinh thành có tin tức gì không? - Hân nhanh chóng chuyển chủ đề.

- Có ạ. Nghe nói Hoàng thượng đã đề Thập cửu điện hạ chủ trì việc tuyển chọn quan viên. Cung Diệu Hoàng đang khiêu chiến với Thập cửu điện hạ nói là muốn có được thiếu chủ.

- ... Tên quý đó càng ngày càng chẳng biết điều gì cả. Hân ngạo mạn trước mặt ta thì thôi, lại còn chạy đến trước mặt Hiểu Át gây chuyện. Phải cho hân biết tay mới được. - Bị hai tên nam nhân tranh giành, hân không hề cảm thấy vui chút nào. Hân sợ tổn hại đến danh dự của mình.

- Có phải thiếu chủ chuẩn bị vào kinh thi không ạ?

- Cũng phải chuẩn bị một chút. Gặp đúng tiểu tử Hiểu Át làm chủ khảo, hân nhất định sẽ gây thêm khó khăn cho ta. Trong trường hợp đó, trên bài thi ta sẽ vẽ một cảnh hạnh đồ nở hoa đón xuân bên ngoài bờ tường. Chắc chắn sẽ làm cho hân phải vuốt ve thán phục, nhìn mãi không chán, muốn chạm mà không dám mạnh tay, muốn xé mà không nở xé.

- ... Thiếu chủ, có rất nhiều người truy sát thiếu chủ. Xin thiếu chủ đừng tăng thêm gánh nặng cho thuộc hạ nữa ạ. - Thiếu chủ thích nở nụ cười và làm những việc khiến người khác thấy ghét. Tại sao cá tính ấy lại không chịu thay đổi chứ? Rõ ràng biết võ công của mình rất kém nhưng lại cứ hay gây chuyện. Làm người bảo vệ cho thiếu chủ thật là gian khổ. Bị Long Hiểu Át truy sát còn dễ đối phó, nhưng nếu bị Thập cửu hoàng tử đương triều truy sát thì sẽ khó khăn gấp vạn. Cho dù nhà họ Bạch có gia thế võ lâm cũng phải nể mặt triều đình vài phần.

- Hân dựa vào bản tính và sổ sách, nhiều lắm cũng chỉ có thể bắt nhà họ Bạch đóng thuế nhiều hơn mà thôi. Muốn truy sát ta ư? Ha ha! Luyện tập chân tay không vô ích đâu. - Bạch Phong Ninh nhâm nhi hớp trà thơm trong chiếc chén ngọc, đưa ra định nghĩa rất đơn giản về Thập cửu điện hạ, tiện thể tự hào rằng bây giờ khinh công của mình đã đạt đến đỉnh cao, đã có thể vượt xa so với suy nghĩ của người nào đó, đúng là tội nghiệp!

- Vậy khi nào chúng ta sẽ đến kinh thành ạ?

Hân nghĩ một lát rồi khẽ hé môi:

- Cứ đợi đã. Không cần vội.

Còn không vội sao? Lúc này, các sĩ tử đều đã sớm đến kinh thành. Dù thiếu chủ có hai cánh cửa hậu thuẫn ở kinh thành có thể đóng mở bất cứ lúc nào thì cũng không thể không lo mà ung dung tự tại được. Thiếu chủ còn ở thành Đồng Khê này làm việc gì nữa sao?

Bạch Phong Ninh nhâm nhi hớp trà, im lặng, mãi sau mới buột miệng nói ra câu hỏi sâu kín trong lòng:

- Không biết đạo này kẻ vô lương tâm đó đang làm gì?
- Thiếu chủ nói kẻ vô lương tâm nào ạ?
- ...
- ... Tiểu thư nhà họ Long ư? - Khuôn mặt điềm tĩnh luôn nở nụ cười khiến người ta thấy ghét của thiếu chủ lại có nét ảm ức hiềm thấy như vậy.
- Hừm!
- Cô ấy rất ôn!
- Ôn thế nào?
- Ăn được, ngủ được ạ.
- ... - Tốt nhất là người nên nói toàn bộ những gì mình biết ra. Nếu không tới nay ta lại bỏ thanh kiếm nhà họ Bạch vào tủ đựng yếm của khuê nữ nhà lành để người đi lấy về đấy.
- ... - Chiêu thức thật độc ác! Vì thăm dò tình hình mà không tiếc hy sinh danh dự, sự trong trắng của con gái nhà người ta. Thật quá đáng! Bạch Vô Ưu lên tiếng: - Mấy ngày trước, cô ấy có đến tìm thiếu chủ nhưng đã bị gia đình đuổi đi.
- Hừm! Sau đó thì sao? - Dạ đám nữ nhi quyết không được nương tay. Muốn vậy hấn đến thì đến, đuổi đi thì đi sao? Hừ! Học thêm nữa đi.
- Sau đó, cô ấy ở trong Long phủ vài ngày rồi bắt đầu đến phường tiểu thuyết.
- Cô ấy không ở nhà nghiên cứu đối sách giữ khách điểm còn đến đó làm gì? - Nếu là bình thường, cảnh hạnh đồ đó mấy ngày không đến phường tiểu thuyết thì sẽ thấy khó chịu. Nhưng lần này, không phải cô ấy và tên gia đình không chịu khuất phục, Long Tiểu Bình, đang đánh cược với nhau sao? Thực sự không cố gắng nổi vài ngày mà lại mò đến phường tiểu thuyết để tìm sự an ủi sao?
- Hắn còn tưởng Long Hiểu Át dạy không tốt, còn hắn có tài chắc chắn đã thành công đến một nửa. Thật không ngờ, cảnh hạnh đồ này vẫn ương bướng như vậy. Nàng làm cho Hiểu Át tức giận bỏ về kinh thành xa xôi. Lần này, lại muốn rút hết tim gan hắn rồi đuổi về kinh đô sao?
- Thuộc hạ không biết. Thuộc hạ chỉ thấy cô ấy hết lần này đến lần khác tới chỗ chủ tiệm sách thì thăm to nhỏ, thậm thụt gì đó.
- Vậy chủ tiệm sách là nam hay nữ?
- Nam ạ.
- ...
- Thiếu chủ! Thiếu chủ định đi đâu thế?
- Bỗng nhiên ta có hứng. Ta muốn đi mua mấy cuốn tiểu thuyết để xem. Chắc sách mới của Tiểu Như Ý đã ra rồi.
- Thiếu chủ nói cuốn Cha, người ta muốn ư?
- Ta ghét cuốn đó. - Hắn nói xong thì vén áo bước xuống lầu, bay thẳng đến phường tiểu thuyết.
- Đạo này khinh công của thiếu chủ càng ngày càng nhanh. Có điều chỉ là đi mua tiểu thuyết, không cần phải đi với tốc độ nhanh như bò trốn đó làm gì. - Bạch Vô Ưu lắc đầu, giọng gọi tiểu nhị: - Tiểu nhị, tính tiền.

Nếu không có hắn thì thiếu chủ lại ăn quýt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 50: Ta là Tiểu Như Ý

Vừa bước vào phường tiểu thuyết, Bạch Phong Ninh đã cảm nhận được rõ ràng bản thân đang bị những ánh mắt rực lửa chòng chọc nhìn vào. Hắn dùng đôi mắt xám để giữ khoảng cách và mỉm cười không hề có ý gì. Người ta nhìn thấy chút xấu hổ trong mắt hắn. Ánh mắt các cô nương khiến hắn nổi da gà, đành phải ho nhẹ một tiếng:

- Xin hỏi chủ tiệm sách này là...

- Người ta đây. - Người đàn ông phấn son lòe loẹt khề mở miệng trả lời.

- ... - Bạch Phong Ninh im lặng. Cảm giác ghen tuông trong lòng hắn biến mất, ngay người như khúc gỗ trước quầy. Mãi sau, hắn bỗng nở nụ cười cảm thấy mình thật mất mặt! Hắn cứ tưởng kẻ đó thật sự muốn hắn vấy đến là đến, đuổi đi liền đi. Hắn tức giận vì nàng đi leo bức tường khác. Hừ! Bức tường này đắp nhiều phấn quá! Chắc là nàng không leo nổi đâu. Được rồi. Hắn cảm thấy thoải mái rồi. Hắn xoay người chuẩn bị bỏ đi.

- Bạch công tử, người ta đây ngưỡng mộ đại danh của công tử đã lâu. Công tử có thể cho người ta vài chữ được không? Người ta xin công tử mà. - Người đàn ông yêu điệu chấp hai tay trước ngực, bộ dạng chờ đợi, khẩn khoản khiến hắn thấy lạnh người.

Hắn ngược lại, mỉm cười, không từ chối. Nước đẩy thuyền trôi mà. Hắn nhận cây bút lông và tờ giấy, tiện thể hỏi:

- Nghe nói ông chủ và tiểu thư nhà họ Long có chút giao tình. Xin hỏi dạo này, hai người đang bàn luận chuyện gì vậy?

- Tiểu thư nhà họ Long ư? Công tử nói Long Tiểu Hoa thô thiển bắt tài đó hả?

Hắn dừng bút, dùng ánh mắt sùng bái nhìn thẳng vào mắt người đàn ông lòe loẹt đó. Đã thô thiển lại còn bắt tài sao? Hừm! Tính từ miêu tả này thật là chuẩn xác! Quả không hổ là chủ tiệm sách.

- Ô! Đây là bí mật làm ăn giữa người ta và Long Tiểu Hoa thô thiển bắt tài. Không thể nói cho Bạch công tử biết được, người ta cũng rất áy náy. - Nói xong, ông ta đan hai bàn tay vào nhau, về ẩm ức.

- Bí mật làm ăn ư? Hà hà! Ông chủ coi Bạch mỗ là người ngoài thì bút tích này không cần viết nữa. Xin cáo từ. - Hắn lập tức đổi thái độ, vứt bút, phúi tay chuẩn bị bỏ đi. Hắn định xoay lưng đi thì lập tức có người giữ lại.

- Tôi nói, tôi nói. Ôi! Yêu cầu của mỹ nam thật khó từ chối nổi. Thực ra cũng không có gì. Chỉ là cô ấy nhờ tôi tìm một người mà thôi.

- Tìm người ư? Ai vậy?

- Tiểu Như Ý.

- ...

- Nhưng tôi đã nhờ người đi hỏi thăm ở rất nhiều nơi. Họ đều nói chưa từng gặp Tiểu Như Ý đó, không biết là nam hay nữ. Có lẽ không dễ tìm ra chút nào.

Bạch Phong Ninh nghe xong chỉ để trong lòng, không nói gì. Đang suy nghĩ thì một cánh tay bỗng giơ ra bên cạnh cầm cuốn sách đưa cho chủ tiệm tính tiền. Giọng nói quen thuộc đó khiến chân hắn động đậy.

- Ông chủ, tính tiền.

- Đợi tôi xin chữ của Bạch công tử rồi sẽ tính.

- Ông chủ, cuốn Cha, người ta muốn này có bán chạy không? - Giọng nói đó hoàn toàn thân nhiên, tiếp tục hỏi.

- Cha, người ta muốn, sách của Tiểu Như Ý mà không bán chạy thì người ta đẹp tiệm à? - Chủ tiệm khó chịu vì bị làm phiền. Ông ta nhìn về phía Bạch Phong Ninh đang cầm bút giơ lên tờ giấy của mình nhưng chỉ thấy thần tượng của ông ta cầm bút, vén tay áo mà hoàn toàn không định hạ bút: - Đáng ghét! Bà cô chạy ở đâu ra thế?

Ông ta tỏ rõ thái độ với người đàn bà đang đứng trước quầy chờ tính tiền sách.

Người đàn bà ngực nở, eo thon, áo váy không mang dáng vẻ con nhà lành, để lộ hằn nửa bờ vai với mái tóc uốn quăn lượn sóng xõa xuống tận eo. Bà ta cũng có đôi mắt xám, cái mũi cao, đôi môi dày đầy cá tính, nhưng hoàn toàn không phải khẩu vị của ông chủ tiệm sách. Trong mắt ông ta, người đàn bà này sao mà đáng ghét thế chứ? Ngoài vẻ xinh đẹp ra, bà ta hoàn toàn không có chút khí chất hay điểm tốt nào. Đặc biệt là sao bà ta lại nhiệt tình nở nụ cười như hoa nhìn Bạch công tử thế kia?

- Lúc Bạch Phong Ninh công tử ngay người ra nhìn tôi, sao lại không vui như vậy. Còn chu môi cho tôi xem. Khuôn mặt đáng yêu của công tử làm người ta chỉ muốn thòm một cái.

Vừa nói xong, người đàn bà đó thật sự nhào đến khuôn mặt hoàn mỹ của Bạch công tử, nâng khuôn mặt đang cúi xuống để viết chữ đó lên và đặt một dấu son trên má ngay sát khóe môi, kèm theo một âm thanh cực kỳ dâm dăng.

- Chụt!

- Phì!

Hà? Sao lại có thêm một âm thanh nữa vậy. Đây là tiếng nhổ nước miếng mà chỉ đại tiểu thư nhà họ Long mới có thể phát ra. Ông chủ phấn son lòe loẹt

vừa cảm nhận được thần tượng của mình bị người ta tấn công thì quay đầu lại đã thấy Long Tiểu Hoa thô thiển bắt tài đang đứng ở cửa tiệm nhìn cảnh tượng đôi nam nữ trước quầy.

Long Tiểu Hoa bình tĩnh lại, hít một hơi thật sâu rồi nhìn lướt qua giá sách mới bên cửa. Ở đó có mấy cuốn Cha, người ta muốn. Nàng tiện tay rút một cuốn, không hề nề tình, ném thẳng về phía Bạch Phong Ninh.

Bộp!

- Họ Bạch kia thật xấu xa! Đại tẩu coi thường người!

Nàng trút giận xong thì xoay người bỏ đi.

Cuốn sách dừng lại sau gáy Bạch Phong Ninh rồi rớt xuống. Kẻ bị ném liền sững sốt không hiểu tại sao, hạ ánh mắt xuống nhìn khuôn mặt mỹ lệ đang phóng đại hết cỡ trước mặt mình, cảm thấy đôi môi còn dính lại bên má mình đang mấp máy, ngay tức khắc hấn hiểu ra rằng, cú ném đó không phải vô cớ. Kẻ ghen tuông kia không đến để đánh cho hắn một cái đã là giữ thể diện cho hắn lắm rồi.

Hắn vội vàng đẩy người đàn bà trước mặt ra, xoay người định đuổi theo nhưng vừa nhún chân thì bị người đàn bà phía sau giữ tay áo lại.

- Hôm nay, con dám đuổi theo cô ta thì ta sẽ lập tức đoạn tuyệt tình mẫu tử với con. Con biết ta ghét nhất cái kiểu nữ nhân hiểu nhầm bỏ đi, nam nhân đã vội đuổi theo để nói: “Ta có thể giải thích”. Con còn dám diễn kịch trước mặt ta không?

Bị giữ tay áo lại, Bạch Phong Ninh cười khổ quay lại nhìn mẫu thân đại nhân từ trên trời rơi xuống của mình, thờ dãi:

- Bạch Tri thị, mẹ không ở nhà viết sách mà còn chạy ra ngoài làm phiền con trai. Mẹ rảnh rồi thế sao?

- Này! Con là đứa con bất hiếu. Ta đã nói với con rồi. Không được gọi ta bằng cái họ đó. Ai mang họ Bạch? Nếu sớm biết cha con họ Bạch thì họ Tri ta có chết cũng không lấy ông ta đâu. Như vậy, con cũng sẽ không tồn tại trên thế gian này.

- Vâng vâng vâng, thưa Bạch Tri phu nhân. Cảm ơn mẹ đã sinh ra và nuôi dạy con. Không phải mẹ mây mưa thất thường, có con trước khi thành thân, từ nhỏ đã đem tiểu thuyết võ vắn ra dạy dỗ con, thì con sao có đức hạnh phong lưu như cây ngọc trước gió của ngày hôm nay. Nhưng mẹ có thể buông con ra trước để con đuổi theo cô nương đó được không? Theo như trong sách, nếu lúc này không đuổi theo thì con sẽ phải chịu khổ suốt một thời gian dài. Mẹ nhớ thấy con như vậy sao?

- Được rồi. Con đuổi theo đi. Để xem cô nương nào muốn nghe một tên nam nhân có dấu môi trên má giải thích chứ? A ha ha ha ha! - Bạch Tri thị cười rất hả hê. Bà vô cùng hài lòng với vết son đỏ trên má con trai mình. Nhi nữ thật yếu đuối. Đây chỉ là lễ nghi chào hỏi đối với người mình yêu quý. Thom bên phải, thom bên trái. Thăng con bất hiếu này, ở trung nguyên lâu quá, quên mất cả dòng máu trong người mình rồi. Nó còn dám từ chối tình cảm của người mẹ như bà nữa chứ.

Bạch Phong Ninh hơi nhú mày, lấy tay áo lau vết son trên má, không hề biến sắc, cung kính nói:

- Giải thích lúc này chỉ là thừa. Lúc như thế này người đàn ông mà giải thích thì đúng là kẻ ngốc. Cứ mặc kệ, kéo người ta vào cưỡng hôn là được rồi. Đây chẳng phải là cách mẹ đã dạy con từ khi con lên mười sao?

- Con giỏi lắm! Bây giờ dám đem toàn bộ tuyệt học của nhân vật nam chính trong tiểu thuyết của mẹ ra làm hại con gái nhà lành rồi? Đến cả đại tẩu của mình mà cũng không tha sao? Hả? - Bạch Tri thị vỗ vai con trai mình, thờ dãi an ủi: - Không phải mẹ đã bảo Vô Ưu cảnh báo con rồi sao? Không được động đến hoa đã có chủ. Hương hỏa nhà họ Bạch còn trông cậy cả vào con đấy.

- Mẹ, con có thể cầu xin mẹ một điều được không? Mẹ đừng có cứ nhắc đến hương hỏa là nhìn chăm chăm con như thế. Không có vấn đề gì đâu. Mẹ đừng lo. Gặp được chân mệnh thiên nữ, con sẽ giúp mẹ kế tục hương hỏa.

- Đáng ghét! Sao con ăn nói chẳng có lễ nghĩa gì thế?

- Nói đến làm hại con gái nhà lành thì mẹ làm việc này còn thành công hơn con trai rất nhiều. - Bạch Phong Ninh hơi thấp giọng, thì thầm bên tai bà: - Tiểu Như Ý, dạo này lại đang viết cuốn tiểu thuyết đòi bại mới hại người nào thế ạ?

- Này! Trước mặt bàn dân thiên hạ, con đừng có chọc giận mẹ con. - Bà cố ý làm vẻ e thẹn đẩy ngực hắn ra nhưng lại kẻ sát tai hắn thì thầm: - Gần đây mẹ hơi bế tắc nên mới đến nhờ con giúp tìm cảm hứng.

- Lại bế tắc ư?

- Đúng vậy. Bộ tiểu thuyết viết về cha lần trước là do con cung cấp tư liệu về tiểu thư nhà họ Long và Hiểu Át cho mẹ nên mẹ mới có thể viết suôn sẻ như vậy. Bộ tiểu thuyết đó rất được yêu thích. Thật không ngờ chủ đề này lại được hoan nghênh như vậy. Thế nên, con giúp mẹ thêm một lần nữa đi. Được không, con trai ngoan?

- ... Mẹ, bộ tiểu thuyết viết về người cha đó là do con cung cấp tư liệu cho mẹ sao? - Hắn cười hỏi lại, rõ ràng là đang chờ đợi một câu trả lời phủ định.

- Đúng vậy. Nhiều lần Hiểu Át ra ngoài làm ăn, con đã kéo Hiểu Át đến nhà chúng ta chơi. Chẳng phải con còn xúi mẹ thử người ta xem, đối với “đứa con gái” đương thì xuân sắc của mình, người ta có cách nghĩ của loài cầm thú không, có muốn này nọ với cô ấy không còn gì?... Nói đến đây, Hiểu Át và

cô nương đó không phải cũng sống ở thành Đồng Khê này sao? Con mau dẫn mẹ đến gặp họ đi. Mẹ rất muốn gặp cô con gái nhà đó. Có phải nó giống như hình dung của Hiểu Át, rất đáng yêu không? Họ sẽ là nhân chứng cho đỉnh cao sáng tác nghệ thuật của mẹ. Tuy người ta luôn không hợp tác với những câu hỏi của mẹ nhưng mẹ... Đây, sao bỗng nhiên con lại có thái độ khó chịu như vậy? - Bà đang hào hứng nói thì thấy mặt con trai bỗng đánh lại, vén áo bước ra khỏi cửa, đành mỉm cười với chủ tiệm sách có khuôn mặt bờ phẫn, rồi vội vàng đuổi theo con trai.

- Đây đây, con không đi đuổi theo đại tẩu đó ư? Hay là con phát hiện ra mẹ con còn quan trọng hơn?

- Không ạ. Chỉ là con càng ngày càng cảm thấy có một loại cảm giác giống như là tự bẽ mặt đập vào chân mình thôi. - Hấn ôm vai mẹ mình nhìn mơ hồ. Mặt hấn có vết đỏ, tâm trạng không vui, tạm thời quên chuyện đuổi theo Tiểu Hoa đi.

- Cái gì đập vào cái gì cơ? Trời ơi! Khi nào thì chúng ta đến thăm Hiểu Át và cô con gái của người ta thế? Mẹ muốn dựa vào họ để có thêm cảm hứng, cảm hứng...

- Hiểu Át về kinh thành rồi ạ.

- Người ta về kinh thành sao? Ồ! Kết thúc cuốn Cha, người ta muốn là cảnh đoàn viên cơ mà. Sự thực quả là tàn khốc. Vậy “con gái” của người ta thì sao?

- Không phải mẹ vừa gặp cô ấy rồi à?

- Gặp... gặp... - Bạch Trì Như Ý chớp chớp mắt, nghĩ lại xem mình vừa gặp những ai. Sau một hồi nhớ lại..

- Hả??!! Con nói là nha đầu thối đã ném cuốn Cha, người ta muốn của mẹ và còn nói lời ghen tuông “Đại tẩu coi thường người” là... là là là... là “con gái” của Hiểu Át sao? Đó là nữ nhân vật chính đã làm điên đảo bao người đọc trong sách của mẹ đấy ư?

- ... - Bạch Phong Ninh mỉm cười gật đầu.

- Xi!!! Mẹ không thừa nhận, mẹ không thừa nhận, mẹ không thừa nhận. Thứ đó... loại đó... khoan đã... Vừa rồi con lo lắng muốn đuổi theo... Có phải là con và Hiểu Át đang...

- ... - Hấn nhếch môi từ chối trả lời.

- Tranh giành cô nương đó ư? - Còn là thứ con gái chẳng ra sao như thế?

Trời ơi! Đây là đứa con trai bất tài nhà ai thế? Bà tuyệt đối không thừa nhận đứa con trai có dung mạo tuyệt đẹp nhưng lại không có tiền đồ thế này là do Bạch Trì Như Ý bà sinh ra, là do Tiểu Như Ý của thế giới tiểu thuyết sinh ra và nuôi dạy.

- Mẹ thật là đen tối?

Còn bà, thật sự rất muốn khóc! Sao cái miệng độc địa của bà lại linh nghiệm vậy cơ chứ?... Con trai bà yêu phải đứa con gái là hoa đã có chủ cũng đành thôi vậy. Nhưng chuyện tuyệt hậu có thể xem như bà chưa nói không? A Di Đà Phật. Bỏ đi, bỏ đi. Nếu không Bạch Trì thị bà sẽ khó mà ăn nói với liệt tổ liệt tông nhà họ Bạch mất.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 51: Tiểu Hoa lần đầu gặp thần tượng

Gió thu thoáng nhẹ nhẹ, lạnh mà người không hay.

Thành Đồng Khê nằm ở phía tây nam, mùa thu đến cũng không lạnh lắm nhưng lúc này Bạch Trì Như Ý đang ngồi trong đình hóng mát ở son trang nhà họ Bạch nghe Bạch Vô Ưu báo cáo về những thành tích gần đây của thiếu chủ nhà mình thì như bị con trai dội một gáo nước lạnh vào người khiến bà nổi da gà, e là sau đó sẽ cảm lạnh.

- Vô Ưu, người dội đã. Để phu nhân ta hình dung lại một lượt. - Bà nâng chén trà bằng sứ ngọc bích, nhấp một hớp.

Cạch!

Chén trà đập xuống. Bà bình tĩnh nhìn Bạch Vô Ưu đã báo cáo xong mọi chuyện về thiếu chủ.

- Người nói là... thiếu chủ... - Mặt bà không hề biến sắc, nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt giấy. Vì giúp Hiểu Át bỏ rơi “con gái” mà con trai ta đã tự cho mình là thông minh, trở thành bạch mã hoàng tử dụ dỗ tiểu nữ nhà đó, trêu chọc đại tẩu của mình, lợi dụng hoàn cảnh biệt ly mà được đà lấn tới, ép người ta học làm sổ sách và dùng bàn tính. Nó cho rằng khi Hiểu Át về đến kinh thành thì âm mưu sẽ thành công, nhưng con gái nhà người ta cũng hiểu rõ mục

đích đen tối cùng với tính cách thâm hiểm và sự phóng túng của nó, muốn bỏ rơi nó phải không?

Dừng lại, bà dùng ánh mắt không hài lòng nhìn “Bạch công tử” ngồi bên cạnh.

Nghe đến từ “bỏ rơi”, mặt Bạch Phong Ninh nhăn lại, nhếch môi lên. Hắn lập tức đầu khở nhìn đi hướng khác. Hắn gợn tay thò xuống hồ khuấy động, chọc tức đàn cá nhỏ háu ăn. Hắn cảm nhận được sự đáng yêu của những loài động vật, nó còn khiến cho người ta thấy thích hơn là lời nói không thật lòng của các cô nương.

- Phu nhân, bề ngoài là thiếu chủ bỏ rơi người ta. Vị tiểu thư nhà họ Long đã nhiều lần đến sơn trang tìm thiếu chủ nhưng thiếu chủ đều sai người đuổi cô ấy đi ạ...

- Người hiểu gì chứ? Xa lánh không gặp chính là dối lòng. Càng gây chuyện, càng khó xử, chính là càng để ý. Điều dễ nhận ra như vậy mà người cũng không hiểu. Thiếu chủ của nhà người, con trai bất hiếu của nhà ta không đầu lại người ta rồi nên mới tự hành hạ mình. Thật không ngờ! Thật không ngờ! Hiểu Át ngốc nghếch nên mới không rõ con nai nhỏ của mình thế nào, mơ mơ hồ hồ. Kết quả là nuôi dạy ra một cô nương ghê gớm như vậy. Vô Ưu, người nhớ cho kỹ, giai đoạn cao trào nhất là người đó sẽ chạy đến tìm người, nhìn người, nghe người, nhưng người trong lòng lại hoàn toàn không phải người. Nếu người khó xử, không dám gặp cô ấy thì sẽ giống như thiếu chủ nhà người bây giờ. Đó là thua cuộc. Thất bại hoàn toàn. Còn bị người ta nói là không có chút phong độ nào. Nước mắt nhi nữ chỉ cần nhỏ hai giọt là có thể lấy được sự cảm thông. Rõ ràng bỏ rơi người ta, nhưng còn có thể mắng người bị bỏ. Chiêu này cực độc!

- Bạch Trì thị, chẳng phải mẹ cũng giả bộ bế tắc cho con trai mình xem sao? Trông mẹ đâu như người không có cảm hứng sáng tác. - Bạch Phong Ninh quay lại cười.

- Ta đang dạy Vô Ưu phân biệt nữ nhân tốt xấu. Ngộ nhớ Vô Ưu cũng giống như con rơi vào chính cái hố do mình đào thì phải làm thế nào? Từ nhỏ mẹ đã dạy con, trái tim đàn bà có lúc rất rộng, dù trước đó con có lên bao nhiêu con thuyền, thì chỉ cần cuối cùng con chịu dừng lại trên con thuyền nát của người ta, dù trước đó tay con từng có hơn nghìn người gói qua, thì người ta cũng có thể coi như đã trôi qua trong nháy mắt. Nhưng có lúc, trái tim người đàn bà lại nhỏ như đầu mũi kim vậy. Điều cần kỵ nhất là bị đàn ông diễn trò, cô ý đùa cợt tình cảm trân quý của mình. Đặc biệt là gã đàn ông đó trước tiên thì lúc nào cũng ngoan ngoãn phục tùng, nhưng đến cuối cùng lại nói một câu là “Chúng ta chỉ vui đùa mà thôi”. Con hiểu câu nói đó nghĩa là gì chứ?

- ...

- ...

- Đây! Hai người đừng tròn xoe mắt nhìn ta như vậy. Hỏi ta đi, hỏi ta đi, hỏi ta đi.

- Vô Ưu, phiền người hỏi mẹ ta giúp. - Bạch Phong Ninh đùn đẩy gánh nặng, tiếp tục cho những chú cá đáng yêu trong hồ ăn.

Vô Ưu nhận lệnh, thờ dài hỏi:

- Phu nhân, nó nghĩa là gì ạ?

Bạch Trì Như Ý hoàn toàn chẳng còn chút nhiệt tình nào, đập bàn nói:

- Đừng có đùa nữa!

Bạch Phong Ninh rắc đồ ăn xuống mặt hồ, mắt lim dim nhìn những chú cá nhỏ nhảy lên mặt nước, cố gắng giành thức ăn. Điều đó khiến hắn phì cười khó hiểu.

- Đối với nữ nhân mà nói, một câu “Chúng ta chỉ vui đùa mà thôi” còn có sức sát thương hơn cả một nghìn câu “Ta phải lòng muội rồi”. Từ đó về sau, mặc kệ con có đối tốt với cô ấy, thuận theo cô ấy, quan tâm đến cô ấy thế nào, thì cô ấy vẫn đều cảm thấy con đang dùng thủ đoạn đen tối, cay độc gì đó với cô ấy, quyết không để bị mắc lừa.

- Nếu con để cho cô ấy muốn gọi đến là đến, muốn đuổi đi liền đi thì sao ạ? - Hắn nhìn chú cá nhỏ nhưng lại cần sự tư vấn tâm lý của mẹ mình.

- Ô! Nếu con có thể để người ta tùy tiện gọi tới... Hà? Con muốn “con gái” của Hiểu Át đối với con... - Bạch Trì thị xua tay, tức giận: - Không được. Con đùa kiểu gì thế? Con là con trai của Tiểu Như Ý ta. Dẫu không thể đánh đâu thắng đó, dọc ngang tình trường thì cũng thôi, nhưng sao có thể để người ta đối xử với mình thế này, thế nọ được? Dù là đứa con gái đức hạnh hơn, thì có mẹ ở đây, mẹ không thể nhìn con trượt dốc được.

Bà nói xong liền kéo cậu con trai đang nhìn đàn cá như kẻ mất hồn đi.

- Chúng ta đi đâu ạ? - Hắn không hiểu hỏi.

- Giao chiến. - Tinh thần chiến đấu của bà đang sôi lên: - Cái gọi là tình trường cũng giống như chiến trường. Né tránh không chiến đấu thì không thu được chiến thắng cuối cùng. Muốn thắng thì phải chủ động tấn công. Con yên tâm. Có mẹ ở đây, mẹ sẽ đứng ra làm chủ cho con. Cho dù tiểu nha đầu đó có cao siêu đến mấy thì cũng phải khuất phục dưới tay mẹ thôi. A ha ha ha ha!

- ... Sao con trai lại cảm thấy hai người cứ như cùng hội cùng thuyền thế. Chỉ cần mẹ đừng lẫn lộn mà làm tổn hại đến con là được. - Tiểu thuyết của Tiểu Như Ý luôn hướng đến nữ quyền, tuy nhân vật nam mạnh mẽ nhưng cuối cùng cũng phải bỏ tay trước nhân vật nữ. Mẹ của hắn vốn đứng trên lập trường của nhân vật nữ bắt nạt đàn ông, trông chờ sự trợ giúp của bà ấy ư, có mà càng giúp càng rối hơn.

- Sao con có thể nghĩ về mẹ như vậy? Tuy Hiểu Át luôn là nhân vật nam tuyệt đẹp trong mắt mẹ, tuy mẹ luôn ca tụng vẻ đẹp của người ta, tuy mẹ có yêu thích vẻ đẹp đó, tuy mẹ đáng yêu của người ta làm mẹ này sinh cảm giác khó tả...

- Bạch Trì thì, mẹ muốn con trai đọc gia huấn nhà họ Bạch cho mẹ nghe không? Phu quân của mẹ không có ở đây, thế mà mẹ vừa nói về đáng yêu của người ta khiến mẹ này sinh cảm giác khó tả, mẹ cần thận kéo cha về hỏi tội mẹ đấy. - Luôn miệng nói bị “cha người ta” hấp dẫn, mà còn muốn giúp hấn làm chủ? Bà không làm phản đồ là may lắm rồi.

- Ta... ta chỉ mơ tưởng một chút thôi. Con đừng có mách người cha khó đoán của con. Nay, bây giờ mẹ đang giúp con đấy. Nhân lúc Hiểu Át còn ở kinh thành, trời lại sắp mưa, nữ nhi muốn vượt tường, mẹ sẽ giúp con hái cành hạnh đỏ đang vươn ra ngoài đó. Dù cô ấy có ý này hay không thì trước tiên cũng phải giúp nhà họ Bạch kế thừa hương hỏa. Trong ba tội bất hiếu, thì tội tuyệt tự tuyệt tôn là lớn nhất đấy.

- ... Mẹ định khai chiến ở đâu thế?

- Khách điểm Đại Long Môn!

- Mẹ muốn con trai mình kể tục hương hỏa trước mặt dân chúng sao? Xin miễn cho kẻ bắt tài con đây.

- Con nghĩ mẹ là kẻ ngốc sao mà lại dẫn con xông vào khách điểm nhà người ta xưng bá? Xi! Mẹ tự có cách khiến cho cành hạnh đỏ phải hiện nguyên hình. Cô nương đó ghen thế cơ mà.

Nhân thế có thể tột đến mức này sao?

Câu hỏi này không ngừng xoay vần trong đầu Long Tiểu Hoa từ khi chia tay Bạch Phong Ninh ở phường tiểu thuyết hôm qua đến giờ. Nhưng đến trưa hôm nay, người đàn bà đã hôn Bạch Phong Ninh lại ngọt ngào ôm cánh tay tên họ Bạch đó cười tít mắt, khiêu khích bước vào khách điểm Đại Long Môn dùng cơm. Cuối cùng, nàng đã biết kẻ khốn nạn nhất thế giới này không hề mất đi mà vẫn còn tồn tại.

- Tiểu nhị, cho ta gọi món. - Người đàn bà tỏ vẻ phong tình, một tay đưa lên phe phẩy bên má, tay kia đập bàn gọi lớn. Còn Bạch Phong Ninh chỉ mỉm cười không nói gì, thân nhiên để cho người bên cạnh muốn làm gì thì làm, cứ chăm chú uống trà. Đáng vẻ tự đắc của hấn khiến Long Tiểu Hoa càng thêm tức tối.

- 1227, từ sau khi cô bị đương gia bỏ rơi thì lại bị Bạch thiếu chủ bỏ rơi ư? Bạch công tử đối đối tượng hẹn hò rồi. - 813 huyếch khuỷu tay vào nàng: - Nhưng đúng là biết người khó biết lòng. Vị này tuy xinh đẹp nhưng chắc cũng đã có gia thất, còn là người vùng khác, đáng vẻ và màu mắt đều không giống chúng ta. Có điều, sao Bạch thiếu chủ lại thích đàn bà có chồng như vậy chứ? Sở thích đặc biệt ư? Thật không ngờ khẩu vị của Bạch thiếu chủ lại lạ như vậy?

Khắc khắc khắc khắc! - Một tràng âm thanh kỳ dị vang lên.

- 1227, tôi đang nói chuyện với cô. Cô đừng gặm khay như vậy được không?

Khắc khắc khắc khắc! - Nàng muốn gặm đấy. Ánh mắt trừng trừng giận dữ.

- Người ta gọi cô ra để chọn món kia.

Khắc khắc khắc khắc khắc khắc!

- Sao cô không đi? Trừng mắt nhìn tôi làm gì?

- Người ta không gọi tôi. Người ta đến tìm cô để thị uy mà. Cô đi nạp mạng đi.

Khắc khắc khắc khắc!

- Cô chẳng có chút nghĩa khí gì cả.

Nàng bị 813 đẩy mạnh đến thẳng chiến trường tình ái tàn khốc, phần nộ đứng trước đôi “cầu nam nữ” lớn tiếng nói:

Khắc khắc khắc!

- Muốn ăn gì?

- Tiểu Phong Ninh giới thiệu quán ăn này thật thú vị! Tiểu nhị gặm khay đến giúp khách gọi món ư?

- Long Nhi, đến giúp gọi món hay gặm khay vậy? Chọn như cũ đi.

Long Tiểu Hoa hí mũi vào câu Long Nhi đó. Nàng thích gặm khay đấy. Thật chẳng ra gì. Nàng quay đi, mỉm cười:

- Hai vị khách quan có muốn nếm thử món mới nhất của khách điểm chúng tôi không?

Bạch Trì Như Ý nhìn Long Tiểu Hoa thăm dò. Hôm qua, bà chỉ nhớ giọng nói gay gắt của nàng. Bà còn chưa kịp nhìn kỹ xem trông nàng thế nào.

©STENT

Lông mày cong cong, đôi mắt tròn tròn, đôi môi chu chu, mặc bộ y phục đồng loạt giống như các nha đầu khác, đáng vẻ trẻ trung, chiếc váy xòe trông khá đáng yêu giống với những gì mà Hiểu Át đã nói. Nghĩ lại lúc đó Hiểu Át chống cằm suy tư, mãi sau mặt mới hơi ửng đỏ, chỉ buông một câu như vậy...

- Còn miễn cưỡng coi như đáng yêu. Thuần tính hơn một chút thì càng tốt.

Đánh giá một cách khách quan, chỉ cần cô gái này thu lại mấy phần thô thiển, bất tài, thì chưa cần phải trưng ra cái vẻ đức hạnh cũng đã coi là một cô nương dễ mến rồi.

Đáng tiếc, lại là khí chất tồi tệ!

- Món ăn mới ư? Món gì vậy?

- Canh máu chó. - Nàng cong môi nói lớn, thái độ phục vụ nhiệt tình nhất.

- ... Phì phì! - Bạch Phong Ninh không nhịn được phì cười thành tiếng: - Xin hỏi có gia giảm thêm giảm không?

- Cho thêm giảm gì chứ? Không có giảm, rắc toàn là gia vị cay: tương ớt, ớt khô, ớt đỏ, ớt chỉ thiên, hạt tiêu, mù tạt... cùng với máu chó hầm trong bảy bảy bốn chín ngày.

Bạch Phong Ninh cố nhịn cười nhìn khuôn mặt tức tối đó. Mấy ngày không gặp, nàng không nghĩ ra cách gì giải cứu khách điểm thì thôi, lại còn có tâm trạng nghiền cứu cách bảo chế độc được nữa chứ. Quả nhiên cuối cùng nàng đã lạc bước sang tà môn.

- Hừ! Canh máu chó! Được đấy. - Bạch Trì Như Ý cười mà như không, nhìn thẳng vào kẻ đang khiêu chiến đó, rồi giơ ngón tay trỏ vuốt ve cái cằm xinh đẹp của cậu con trai nhà mình, còn mở to mắt nhìn Long Tiểu Hoa hỏi: - Nghe nói, đại tiểu thư nhà họ Long tìm người nghe ngóng tung tích của Tiểu Như Ý, không biết là có chuyện gì?

- Liên... liên quan gì đến bà?

- Đúng là không liên quan gì đến ta. Chỉ là Bạch Phong Ninh không nói cho cô biết rằng mình quen Tiểu Như Ý sao?

- Huynh quen Tiểu Như Ý? - Long Tiểu Hoa bỗng mở to mắt. Lúc này, nàng mới nhớ ra hắn đã từng nói sẽ giúp nàng xin chữ của Tiểu Như Ý. Tiểu Như Ý này thường sống ở nước láng giềng nên không thể mua cuốn tiểu thuyết có bút tích của người này ở thành Đồng Khê được. Nếu không phải cha nàng, chồng trước của nàng đã mua giúp nàng một cuốn... Nghĩ đến cuốn sách đã bị mình xé rách mà da đầu nàng bỗng thấy ngứa ngáy. Kết quả, nàng vẫn chưa hề nhìn thấy chữ viết rồng bay phượng múa của Tiểu Như Ý vì nước mưa đã làm nhòe mực rồi.

- Bạch Phong Ninh cũng thật xấu xa, hắn là chưa nói cho cô biết mẹ của mình là Tiểu Như Ý tên tuổi lẫy lừng rồi. Nếu không phải vậy, cô cho rằng đi đâu để tìm được một nam nhân có khí chất nam chính từ đầu đến chân như vậy chứ? Đây chính là hạt giống thuần khiết được bồi dưỡng khí chất từ nhỏ. - Nói xong, bà khều khều khuôn mặt nhỏ trắng như ngọc đó, và nhận được một cái trừng mắt lạnh lùng mơ hồ mang ý cảnh báo đừng đùa quá trớn. Úc hiếp cảnh hạnh đó thì được, giãy vò thì hắn sẽ đau lòng. Trong kinh thành, còn có tên tiểu tử quyền thế ngất trời, khó dây, lúc nào cũng bao bọc nàng. Nếu chọc giận vị đại nhân đó rồi thì e là hương hỏa nhà họ Bạch sẽ gặp nguy hiểm.

- Mẹ huynh là Tiểu Như Ý sao? - Long Tiểu Hoa đập hai tay lên bàn, nhào đến chỗ Bạch Phong Ninh: - Huynh... Huynh lại đùa cợt tôi!

- Ta "lại" đùa cợt muội lúc nào? - Bạch Phong Ninh dờ khóc dờ cười hỏi. Đùa cợt nàng ư? Cuối cùng không phải vẫn là hắn đau lòng sao? Cái loại tội danh đó, hắn chịu một lần là đủ rồi, thêm lần nữa ư? Không cần đâu.

- Huynh chưa từng nói với tôi, mẹ huynh là Tiểu Như Ý.

- Muội cũng chưa từng hỏi ta mà.

- Tôi đâu có biết Tiểu Như Ý lại là một người mẹ. Tôi còn tưởng đó là... đó là đàn ông... - Mặt nàng đỏ lên.

- Người tình trong mộng của muội quả là không ít. - Bạch Phong Ninh nhìn nàng cười. Đầu tiên là bạch mã hoàng tử, sau đó là Tiểu Như Ý. Tiếc là giấc mộng đẹp của nàng đã bị phá vỡ rồi.

- Vậy tại sao huynh lại nói với người đàn bà này? - Nàng thấy có gì đó không ổn, lập tức nhảy dựng lên, ra sức lấp liếm, lên án hắn là kẻ ăn cây táo rào cây sung, đối với vị đại tẩu đang khẩn thiết cần sự giúp đỡ của Tiểu Như Ý thì không cần phải nói một câu nào, lại đi nói với một người đàn bà... một người đàn bà còn không hiểu đạo làm vợ, còn hư hỏng hơn cả nàng.

Bạch Phong Ninh nhếch môi, đang định trả lời thì bị Bạch Trì thị ngồi bên cạnh giơ tay ngăn lại.

Đôi môi xinh đẹp của bà nhấp nháy, từng chữ thốt ra:

- Muốn ghen tuông với con trai ta cũng được. “Con gái” của Hiếu Át, xin hỏi cô đã có “hưu thư”[1] chưa?

[1] Giấy bỏ vợ.

Trả lời bà ư? Chỉ có một âm thanh đặc sắc của Long Tiểu Hoa mà thôi.

- Xi!

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 52: Cảm hứng ơ cảm hứng

Long Tiểu Hoa đang vật lộn. Từ tư tưởng đến thể xác đều đang vật lộn.

Vì nàng hoàn toàn không biết phải lấy hưu thư từ người chồng trước. Từ đầu đến chân, nàng vẫn là một trinh nữ đã có chồng. Nàng ngưỡng mộ người trong mộng đã nhiều năm. Nàng có qua lại với con trai của người ta và còn dùng sách của thần tượng để ném tiểu thức nhà mình. Hôn nữa, trước mặt thần tượng, nàng lại trót thể hiện một khuôn mặt ghen tuông xấu xí. Thật đúng là khó ngờ! Mọi thứ đều phơi bày trước mặt thần tượng của chính mình.

- Ôi! Bối rối quá... Bối rối quá! A a a a!

Bản thân không biết nên phản ứng thế nào? Nàng sụp xuống, ôm lấy chân bàn, muốn che giấu đi cảm xúc khó tả của mình.

- Tiểu Phong Ninh, đại tẩu của con không sao chứ? - Bạch Tri Như Ý nhìn cái bàn lắc lư trước mặt rồi lại nhìn cậu con trai cười hỏi.

- Không sao đâu ạ. Mỗi khi nghĩ không thông chuyện gì, cô ấy đều như vậy. Mẹ cứ dần dần làm quen đi. - Khi Hiếu Át đi, nàng cũng thu mình trên giường. Hắn không hề lạ lẫm với cảnh tượng trước mắt, điềm nhiên như không có chuyện gì, chỉ đưa tay nhắc lấy ấm trà đang lắc lư trên bàn, rót nước trà vào một chiếc chén, ngón tay hắn mân mê chiếc ấm, mà màu trà xanh vẫn tiếp tục làm tâm hồn hắn lơ lửng.

- Thật sự là phải quen với chuyện này sao? Vậy chúng ta phải đợi cô ấy hết bối rối rồi mới có thể nói tiếp về chuyện kẻ tục hương hòa ư?

Bạch Tri Như Ý nhấp một hớp trà, nghe dưới chân bàn có tiếng răng va càm cạp vào nhau.

- Tôi không có hưu thư nhưng tôi thích Tiểu Như Ý. Tôi không có hưu thư nhưng tôi thích Tiểu Như Ý. Tôi thích Tiểu Như Ý... - Hai chuyện chẳng hề liên quan gì đến nhau đang đan xen trong đầu Long Tiểu Hoa. Cuối cùng, nàng thật sự khó chịu đựng nổi nữa và nó đã phát tác ra thành câu hỏi: - Không có tờ giấy đó thì không thể thích Tiểu Như Ý được sao? Ai quyết định điều ấy?

Câu trả lời khiến nàng càng thêm khó hiểu.

- Không có hưu thư vẫn có thể thích Tiểu Như Ý, nhưng không có hưu thư thì không được ghen tuông với con trai ta! - Bạch Tri Như Ý lo lắng cho con trai. Bà đập bàn lớn tiếng với con chuột dưới gầm bàn. Con chuột đó bị quất giật mình, cúi đầu nhìn bộ dạng đáng thương của mình rồi quay sang nhìn Bạch Phong Ninh đang uống trà như không liên quan.

- Không... không được sao? - Nàng lăm bắm.

Bạch Phong Ninh khổ sở cười vô tội. Ánh mắt hắn dừng lại trên kẻ đang bị mẹ hắn làm khó. Rõ ràng là đầu óc nàng đang xoay với tốc độ cao khó chịu đựng nổi, đang đình công, nếu không thì sao nàng lại hỏi hắn câu hỏi không biết liêm sỉ là gì nhưng lại vô cùng đáng yêu như vậy? Hắn ho nhẹ một tiếng, quyết định không thể phá vỡ nguyên tắc của mình. Thế nên hắn giả ngốc nói:

- Không được cái gì?

Nàng không trả lời, cắn môi, hướng đôi mắt đáng thương của mình lên nhìn hắn với vẻ ảm ức.

Hắn bị nhìn đến mức cổ họng nghẹn lại. Dù sao bé vì tình yêu, lớn vì tình thương. Nàng ghen cũng không có gì là không tốt. Không phải rất đáng yêu sao? Thế nên, môi hắn tự nhiên mấp máy:

- ... Thực ra... cũng không phải là không được... - Hắn hơi cúi người, muốn xoa đầu kẻ dưới gầm bàn nhưng tay chưa kịp giờ ra thì chân hắn đã bị người bên cạnh đá cho một cái, tiếp theo là tiếng đập bàn giận dữ...

Rầm!

- Đương nhiên không được! - Tiếng chủ trì chính nghĩa của Bạch Tri Như Ý xen vào. - Trai chưa vợ, gái đã có chồng. Rốt cuộc hai người muốn biến lễ giáo thần thánh thành cái gì? Cho dù hai người, một là con trai của ta, một là người hâm mộ tiểu thuyết của ta thì ta cũng không thể cho phép hai người...

- Bạch Tri thì, mẹ cảm thấy mẹ có thể nói về hai từ lễ giáo sao? - Tác giả tiểu thuyết đòi bại mà nói về lễ giáo sao? Ha ha!... Thế thì có gì khác với việc dẫn hòa thượng vào kỹ viện tụng kinh chứ?

- Bà thật sự là Tiểu Như Ý ư? - Tiểu Như Ý trong lòng Long Tiểu Hoa nàng coi lễ giáo như bùn đất, coi cuốn Điều răn nhi nữ như cỏ dại, luân lý chỉ là thứ vớ vẩn mà thôi...

- Tiểu nha đầu này dám nghi ngờ thân phận của ta sao? Ha! Cô có thể chọn bất kỳ đoạn nào trong sách của ta, ta đều có thể đọc thuộc cho cô... Phì phi phì! Đây không phải là điểm quan trọng nhất. Điểm quan trọng nhất là, cô không được ghen tuông với con trai ta.

- Tại sao? - Ghen tuông là sở thích của nàng. Nàng không thể vì thân tượng mà giới hạn tự do của mình được.

- Vì cô là nữ nhân đã có chồng, vì chồng cô là mỹ nam tuyệt sắc không thích hợp bị cấm sùng, vì Tiểu Phong Ninh của nhà ta còn phải kế tục hương hỏa nhà họ Bạch không thể chậm trễ vì sự ghen tuông của cô. - Cùng với mỗi câu buông ra, ngón tay Bạch Tri Như Ý lại phối hợp chỉ chỉ vào đầu kẻ nào đó.

Nàng bị chỉ trích từ trên xuống dưới. Nàng mãi ghen mà hoàn toàn quên mất còn có việc quan trọng hơn cần phải làm. Nghĩ vậy, mắt nàng đảo một vòng, lập tức nói:

- Muốn tôi không ghen tuông với con trai bà cũng được. Nhưng tôi có điều kiện.

Bạch Tri Như Ý không ngờ nha đầu hoàn toàn không có khí thế này lại dám ra điều kiện với mình. Bà mỉm cười nhưng quay sang lại thấy con trai vừa đột ngột biến sắc. Thật đáng thương! Bị người ta lấy ra làm điều kiện trao đổi. Nhưng ai bảo trước đó chính con trai bà đã lôi con gái nhà người ta ra làm trò đùa. Cái giá cho sự ghen tuông với con trai mình là thế nào? Bà thật sự rất hiểu kỹ:

- To gan đấy! Còn dám ra điều kiện? Cô nói xem. Điều kiện gì?

- Tôi muốn tổ chức buổi tặng chữ cho các cuốn sách tiếp theo của bà ở khách điểm Đại Long Môn.

- Cô... muốn ta... ở chỗ cô sao? - Bạch Tri Như Ý bàng hoàng nhìn sang bên cạnh. Bà hoàn toàn không ngờ nàng lại có chủ ý với Bạch Phong Ninh như vậy. Đây là tiểu nha đầu mà Bạch Phong Ninh và Long Hiểu Át đã nói đến, vô thiên vô pháp, vô lý vô lễ sao? Lại còn nói chuyện làm ăn với cả tác giả viết tiểu thuyết cấm?

- Buổi tặng chữ cuốn sách tiếp theo. Tôi sẽ nhập sách từ phường tiểu thuyết về. Bà chỉ cần ngồi ở tiệm của tôi viết chữ lên những cuốn sách đó là được rồi.

- Sau đó, muội lại bán những cuốn sách có bút tích với giá cao đúng không? - Bạch Phong Ninh cười. Hấn cong môi: - Tuyệt chiêu!

Hấn thần nhiên tán thành. Trước tiên chưa cần nói đến việc Tiểu Như Ý xuất hiện, chỉ cần đề tên lên sách đã giúp nàng kiếm được rất nhiều tiền rồi. Người trong thành không nói nhưng tin rằng sẽ có rất nhiều người ngoài thành đến. Tới lúc đó, không phải họ đều sẽ ăn uống ở khách điểm của nàng sao. Hơn nữa, với nhân vật lừng lẫy như vậy thì ai có thể quên được tên bảng hiệu khách điểm của nhà nàng chứ? Một mũi tên trúng ba bốn đích. Quả là tuyệt chiêu!

- Hi hi! Rất thông minh đúng không? Tôi cũng rất tự hào là mình có thể vô đầu nghĩ ra được cách hay như vậy. Đến cả Tiểu Đình cũng kinh ngạc với cách đó của tôi đấy.

Bạch Phong Ninh mỉm cười, không hề che giấu sự tán thưởng với nàng:

- Đúng là tuyệt chiêu! Chỉ có điều muội đã bỏ qua một điểm rất quan trọng. Đó chính là...

- Ta không muốn tổ chức buổi tặng chữ nào cả. Ta việc gì phải giúp nha đầu thói cô làm ăn chứ? Thật không hổ là tiểu nữ nhà Hiểu Át. Việc gì cũng có thể làm. - Bạch Tri Như Ý ngẩng đầu nói với tiểu nha đầu, chẳng hề có chút hứng thú gì.

Còn Bạch Phong Ninh lại nói tiếp đoạn vừa phải dừng giữa chừng, kể lể về mẹ mình:

- Mẹ ta không dám lộ diện đâu. Nếu phu quân bà phát hiện ra bà viết loại sách đó, thì ngoài chuyện không được đọc và viết sách nữa, chắc sẽ bị phạt quỳ gãy chân ở từ đường mất.

- Lại còn bị phạt chép gia huấn nhà họ Bạch đến mức chuột rút tay nữa chứ. - Vừa nghĩ đến chuyện khủng khiếp ấy, Bạch Tri Như Ý lập tức mất hết vẻ kiêu ngạo, chỉ muốn trốn vào lòng con trai mà run rẩy. Hu hu...

- Huynh nói gì cơ? - Long Tiểu Hoa nghi ngờ nhìn Bạch Phong Ninh, mong là hấn sẽ giải thích rõ ràng một chút. Sao cảnh ngộ lại giống với nàng vậy?

- Muội không hiểu sao? Tuyệt chiêu của muội đã bỏ qua một điểm là thân tượng của muội, Tiểu Như Ý là người sợ chồng. Muội hiểu chưa hả? - Bạch Phong Ninh bổ sung như gió nhẹ thổi qua, liếc mắt nhìn hai người đàn bà không có tiền đồ trước mặt, bất tài như nhau.

- Hic!

Trong nháy mắt, nàng bỗng cảm thấy thân thiết khó nói lên lời với Tiểu Như Ý. Ôi! Đồng cảm. Mọi người đều bị phu quân quản chặt đến mức chẳng có địa vị, đáng thương, mất tự chủ thế sao? Nàng có thể hiểu được tâm trạng này. Thấy người ta gặp phải cảnh như vậy, sao nàng lại không giúp chứ?

Dưới sự dạy dỗ của Bạch Trì Như Ý, từ nhỏ Bạch Phong Ninh đã biết nữ nhi rất thực tế, mà loại nữ nhi lúc thế này lúc thế khác thì lại càng thực tế. Cho nên, trong phạm vi đọc sách của hắn, nam nhân không phải là những kẻ xuất chúng, mà là những kẻ xuất chúng giữa những kẻ xuất chúng. Bên trong có tội tề thế nào cũng không vấn đề, quan trọng chính là phải dát vàng nạm ngọc bên ngoài. Có điều kiện này thì dù súc sinh đến mấy, cuối cùng cũng gặp được chân mệnh thiên nữ. Sau đó thì dùng cánh tay ngọc của mình kéo kẻ tiểu nhân miệng thật lòng không thật đó vào lòng. Tuy nhiên một số nhân vật nam không có tiền tài cũng có thể liều mình phấn đấu, gom góp của cải, ruộng vườn. Tóm lại, nếu như không sửa đổi dáng vẻ của mình, thì đến tư cách xuất hiện trước mặt nữ nhân cũng không có. Cái này chính là lòng tự giác, tự tôn, tự hào của đáng nam nhi.

Những nữ nhân vật chính tương đối hạnh phúc, và cả những nhân vật nữ số phận bi thảm nhất trong tiểu thuyết, đều cho rằng việc hết lòng với nam nhân mà mình yêu thương nhất dù là thế nào cũng không phải chuyện gì quá đau khổ. Thế nhưng thế giới tiểu thuyết có nhiều khác biệt với hiện thực. Hắn đã hiểu quá rõ những nữ nhân có đầu óc thực tế, nhưng nữ nhân thực tế đến độ như Long Tiểu Hoa thì phải nói là không nhiều.

Từ khi biết Tiểu Như Ý là mẹ đẻ của Bạch Phong Ninh, hiểu được khát vọng của người mẹ, nếm trải mùi vị ghen tuông, nàng đã đem thùng giấm của cả đời mình đổ lên người hắn. Có cô nương nói chuyện với hắn, nàng xen vào giữa trùng mắt, có cô nương đứng trước hắn diễn màn ngã tuyệt kỹ, hắn có thể né vì lúc nào nàng cũng mang theo cao dán vết thương. Thậm chí còn để ngay trong tay áo. Nàng nhặt giầy thêu giúp người ta, rồi nhìn hắn cảnh cáo không được quay đầu lại nhìn chân cô nương nhà người ta. Hắn chỉ biết khoanh tay trước ngực, lắc đầu, kiên nhẫn.

- Thiếu chủ, nếu cứ thế này thì nhà họ Bạch sẽ tuyệt hậu mất. - Bạch Vô Ưu lên tiếng nhắc nhở.

- Cô ấy muốn như thế thì ta có cách nào chứ?

- Thiếu chủ có chân. Chạy trốn không phải sở trường của thiếu chủ sao? - Rõ ràng là cam lòng mà. Thật không hiểu lòng kiêu ngạo của thiếu chủ đi đâu rồi nữa?

- Nếu có thể trốn thì ta đã trốn từ lâu. Người nghĩ rằng ta không muốn trốn sao? - Hắn nói rồi lên tiếng gọi kẻ đang nhiệt tình giúp cô nương nhặt đồ: - Long Nhi, đừng đùa nữa. Có tin tốt đây. Qua biểu hiện mấy ngày vừa rồi của muội, người ta muốn gắp muội.

- Ai cơ? - Long Tiểu Hoa nhét lọ thuốc thoa vết thương vào tay cô nương đang ngồi dưới đất, quay lại hỏi: - Mẹ huynh ư? Tiểu Như Ý sao? Bà ấy muốn gắp tôi ư? Cuối cùng bà ấy cũng chịu gắp tôi? Không phải lại đuổi tôi ra khỏi cổng, quăng tôi qua tường, quét rác đuổi đi hay bắt chui qua lỗ chó chứ?

- Ai bắt muội chui qua lỗ chó? - Hắn vừa nghe, vừa nhìn Bạch Vô Ưu đứng bên cạnh.

Bạch Vô Ưu vô tội trả lời:

- Là phu nhân nói ạ. Nếu Long tiểu thư treo tường vào sơn trang làm phiền phu nhân viết sách thì phu nhân sẽ bắt cô ấy chui qua lỗ chó ạ. Tốt nhất là để cô ấy mắc kẹt ở đó, không chui ra được. Nhưng đây mới chỉ là kế hoạch, còn chưa thực hiện. Nhưng thuộc hạ thấy nó cũng không xa lắm đâu.

- Thật tàn nhẫn! Tôi còn chưa nghe câu cuối. Tiểu Như Ý đối xử với người hâm mộ mình như vậy sao? Để người ta mắc kẹt trong lỗ chó? - Long Tiểu Hoa run rẩy trước số phận nhỏ bé bi thảm của mình.

- Long Nhi, ta phải khuyên muội một câu. Gần đây, Tiểu Như Ý mà muội sùng bái đang đóng cửa viết sách. Thời gian này, tốt nhất muội đừng chọc giận bà. Ta không muốn lần sau gắp muội lại thấy muội mắc kẹt trong lỗ chó đâu. - Bê mới sinh không sợ hổ. Khi Bạch Trì thị viết sách thật đáng sợ, nàng chưa từng gặp chuyện này bao giờ, không biết tác gia viết tiểu thuyết đang bế tắc đáng sợ đến thế nào. Mắng người, đập đồ, gặm bàn... Tóm lại là có thể làm bất cứ điều gì. Lần trước, khi bà viết bộ tiểu thuyết về cha, hắn đã kịp thời đưa Hiếu Át xuất hiện nên mới ngăn được việc bà có những hành động kỳ quái.

- Ôi! Không phải huynh nói bà ấy muốn gắp tôi sao?

- Ta phải nhắc nhở muội. Đến khi gắp mẹ ta, bà nói gì muội cũng chỉ có thể trả lời mình biết rồi. Chuyện còn lại cứ để ta ứng phó.

- Chúng ta sẽ lên núi đánh quái thú sao?

- ... Là quỷ dâm đẳng.

- ... Há? - Dùng từ này để miêu tả mẹ mình thì thật là quá đáng.

Đứng trong thư phong của Tiểu Như Ý, lần đầu tiên Long Tiểu Hoa được tiếp cận không gian sáng tác của thần tượng. Nàng nhìn lướt xung quanh, rồi lại nhìn ánh mắt quái lạ của Bạch Phong Ninh, bỗng có cảm giác rất muốn chạy trốn.

Giấy rải tứ tung khắp nơi, bút treo ngay ngắn trên giá nhưng tiếc là lông bút chỉ còn vài sợi... Lông bút rắc đầy mặt bàn. Nghiên mực bị đập thành giấy mảnh. Giấy nháp bị vo tròn vứt đầy trên mặt đất khiến họ không còn chỗ để đứng. Lại còn những tiếng “cộc cộc cộc” vang lên từ trên bàn.

Nàng nhìn theo âm thanh đó thì chỉ thấy Tiểu Như Ý tóc tai rối bù, người dính đầy mực, vẫn mặc bộ đồ mấy ngày trước, đang đập đầu vào mặt bàn, miệng lầm bầm:

- Hết rồi. Ta không viết được rồi. Ta không viết nổi dù chỉ một chữ. Ta không có cảm hứng sáng tác, không có tình yêu, không có tài năng. Cảm hứng của ta đã cạn kiệt. Họ sẽ nói ta viết ngày càng tệ! Á á á! Ai đến giết ta đi. Á á á! - Nói xong, bà giờ tay tóm lấy cái bút lông chỉ còn lơ thơ vài sợi đưa lên miệng gặm. Lúc này, Long Tiểu Hoa bỗng hiểu tại sao những chiếc bút lông của Tiểu Như Ý lại cụt ngắn như vậy.

- Mẹ, mẹ lại gặm bút lông rồi. Nếu mẹ không viết được thì ra ngoài đi dạo. Cứ ở trong này sao có thể viết được chứ? - Bạch Phong Ninh đã quá quen với cảnh này, lên tiếng khuyên nhủ. Hắn giờ tay lôi chiếc bút lông ra khỏi miệng mẹ mình.

- Tiểu Phong Ninh, có phải ta không có tình yêu không? Hu hu... Ta hoàn toàn không viết ra thứ gì. Dường như ta đã dùng hết mọi thứ vào bộ tiểu thuyết kia rồi. Đáng ghét! Đáng ghét! Đáng ghét!

- Mỗi lần đầu hai người cùng nhau mà đã bế tắc rồi sao? - Bạch Phong Ninh quý một gối xuống nhìn bà: - Đây là chuyện hiếm thấy. Mẹ thường viết đến lần thứ ba mới bế tắc cơ mà.

Thứ nghệ thuật hỗn tạp khiến cho Long Tiểu Hoa nghe mà há hốc mồm. Có phải nàng vừa bước vào lĩnh vực nghệ thuật quái đản nào đó không?

- Thường thì phải đến lần thứ ba. Muốn làm nên cao trào, thăng hoa nên mới dễ dàng bế tắc. Lần này... Hu hu! Đầu óc mẹ toàn hình ảnh nhân vật nam cũ, sao có thể viết ra một tiểu thúc được chứ? Nhân vật nữ cũng không nghe lời. Rõ ràng đã bị bỏ mà còn luôn nhớ đến người chồng cũ, không chịu thuận theo người ta. Mẹ không biết nên làm thế nào. Cô ấy đến chưa? Con bảo cô ấy đến chưa? - Nói xong, bà lập tức ngược mắt lên nhìn xung quanh tìm nguồn cảm hứng, chỉ thấy Long Tiểu Hoa đang đứng đó nhìn mình. Bà cũng không cần để ý nhiều làm gì, lập tức xông đến, tóm lấy nàng, nói: - Cho ta cảm hứng, cảm hứng, cảm hứng đi.

- Cái gì cơ? - Người đàn bà tèm lem mực trước mặt thật đáng sợ! Đây thật sự là thân tượng Tiểu Như Ý của nàng sao? Không ngờ quá trình sáng tác lại khủng khiếp đến vậy?

- Ta đồng ý với yêu cầu của cô. Ta sẽ tổ chức buổi tặng chữ tại khách điểm nhà cô, nhưng ta có điều kiện trao đổi. Cô phải giúp ta tìm cảm hứng.

- Bà đồng ý tặng chữ cho sách mới ở khách điểm nhà tôi sao? Thật không?

- Đúng vậy! Nhưng điều quan trọng nhất bây giờ là ta không viết ra nổi thứ gì cho cuốn sách mới của ta. Cô hãy dẹp kế hoạch của cô qua một bên đã.

- Haizz! Không viết ra nổi ư? Như thế sao được? Không phải chỉ là tìm cảm hứng sáng tác sao? Bà nói đi. Vì cuốn sách mới của Tiểu Như Ý, tôi nguyện làm bất cứ điều gì.

- Tốt lắm! Rất có chí khí! Ta đột nhiên lại thấy thích cô đấy. Vì sự nghiệp viết sách, chúng ta cùng phấn đấu nhé. - Tiểu Như Ý nắm lấy tay Long Tiểu Hoa, xúc động nói.

- Cuối cùng, bà cũng đã thừa nhận tôi. Hu hu! Tôi cảm động quá! Bắt đầu tìm cảm hứng sáng tác thôi. Bà nói gì thì tôi sẽ làm đấy.

- Tốt lắm! - Tiểu Như Ý thở phào, cầm bút bắt đầu lấy cảm hứng: - Bây giờ hai người mau vào vị trí, tôi bắt đầu sáng tác.

- ...

- Hai người đứng ngây ra đó làm gì? Tiểu Phong Ninh, Tiểu Hoa, không có thời gian để ngây người ra đâu. Mau lên đi. Phong Ninh à, con cười cái gì chứ? Cởi dây lưng ra, không là ta giúp con đấy.

Bạch Phong Ninh đứng thẳng người lên, gạt bàn tay bà mẹ già đang cởi dây lưng bạch ngọc của hắn ra. Mối hấn cong lên một đường tuyệt mỹ.

- ... Bạch Trì thị, xin hỏi tên cuốn sách lần này của mẹ là gì vậy?

- Ta chưa nói với con sao? Đại tẩu, tận hưởng đi.

Bạch Phong Ninh thở dài một tiếng. Có làm hay không? Đây là một sự lựa chọn...

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 53: Long Tiểu Bính đỏ mặt

Long Tiểu Bính đang hối hận, hối hận nghiêm túc và điên cuồng. Nếu đương gia có linh vị thì hắn sẽ bắt chấp tất cả nhào đến ôm lấy tám linh vị bằng gỗ đó mà khóc lóc ăn năn sám hối với chủ nhân, tiện thể giải thích nỗi khổ tương tư gần đây với người.

Hắn đã sai. Hắn sai từ đầu đến chân. Hắn không nên từ bi nương tay, đợi chờ nhà đầu đó như đương gia, không nên cho cô ấy cơ hội mới. Hắn nên nhấc gót ra đi, nhanh chóng quyết định, bắt chấp hậu quả, dừng cảm xông lên, lấy vợ sinh con, bước vào phủ đệ, tiến thẳng kinh thành. Bao nhiêu con

đường như thế. Hắn có thể tùy ý chọn bất cứ con đường nào. Chỉ cần rời khỏi Long phủ này, hắn có thể mở rộng tầm nhìn. Tiếp tục ở lại Long phủ, suốt ngày phải nhìn đại tiểu thư chẳng có chút tiến bộ gì đó cứ sáng đi tối về, mò đến son trang nhà họ Bạch tư tình, lại còn lấy cớ là tìm kế sách làm ăn nữa chứ. Phì!

Hắn đi theo đường gia đã nhiều năm, chưa từng thấy chủ nhân bàn kế sách làm ăn với ai mà y phục chỉnh tề lúc đi, xộc xệch lúc về như thế. Bộ dạng thỏa mãn của đại tiểu thư kia làm hắn càng tức tối. Còn Giả quân gia thì cứ khóe lóe tỏ tội với hắn, nói kẻ mãi không tiến bộ như hắn đã ép tiểu thư vào đường cùng.

- Tất cả là tại cậu. Tất cả là tại cậu. Nếu cậu không đánh cược với tiểu thư thì đã không có chuyện gì. Lần này thì tốt rồi. Cậu xem cậu đã giầy vò tiểu thư thành ra thế nào?

- Liên quan gì đến tôi chứ? Tôi đâu biết cô ấy lại cam tâm tình nguyện leo lên giường của Bạch thiếu chủ đó chứ?

- Hu hu! Ta đã sớm nói Bạch thiếu chủ đó có khuôn mặt tà ác mà. Chắc chắn không phải là người tốt. Đường gia vừa đi thì hắn đã để lộ bộ mặt thật. Chắc chắn là hắn biết cậu đánh cược với tiểu thư nên mới ép tiểu thư. Tiểu thư vì khách điểm nên mới không tiếc thân mình như vậy...

- Ông cảm thấy cô ấy vĩ đại như thế sao? Tôi thấy cô ấy chỉ té nước theo mưa mà thôi. Vừa thấy đường gia không cần mình nữa thì liền bám ngay lấy kẻ khác. Ông xem tôi nào, cô ấy chẳng trở về với bộ mặt thỏa mãn, ngồi trong phòng lại còn cười rúc rích nữa. Đó là biểu hiện của người bị ức hiếp, phải hy sinh thân mình sao?

- Chắc chắn là tiểu thư sợ chúng ta lo lắng nên mới... Suy! Tiểu thư về rồi.

Đang định nói tiếp thì Long Tiểu Bình ngoái đầu lại nhìn ra cổng lớn nhà họ Long. Đúng là bóng dáng của đôi gian phu dâm phụ đó. Hắn nhìn Giả quân gia rướn cổ, kiễng chân, đứng nép mình bên cửa, thì ái ngại lắc đầu, định làm ra vẻ không quan tâm bỏ đi. Dù sao, sau một tháng, hắn cũng sẽ bỏ đi mà. Đại tiểu thư nhà họ Long đang dần tan theo mây khói trước mắt hắn. Hừ! Hắn sẽ đem theo tất cả đồ vật của đường gia, để tránh cho chúng bị tiểu thư bắt tài đồ làm ô uế.

- Long Nhi, có phải hôm nay mệt mỏi lắm rồi không?

Một câu nói bay đến tai Long Tiểu Bình. Hắn khinh bỉ, hừ nhẹ một tiếng:

- Quả là vô liêm sỉ. Hai kẻ thối tha còn nói chuyện xấu xa trước mặt mọi người nữa chứ.

- Ô! Tôi không sao. Nhưng giường của nhà huynh cứng quá! Mai có thể đổi giường được không? - Long Tiểu Hoa ngáp đề nghị nhưng lại nghe góc tường nhà mình có tiếng thờ hồng hộc! Ô! Ai mà lại có hứng tối đến chạy ra góc tường luyện khí công như vậy?

- Mai đổi chỗ cho muội là được rồi. - Gian phu phong độ đề nghị.

- Được đấy. Nhưng tiền độ của bà ấy thế nào rồi? - Dâm phụ không hề che giấu, phụ họa theo.

- Muội không thấy bà viết đỏ cả mặt sao? Chắc là rất thuận lợi.

- Vậy thì tốt. Vậy thì tốt. Tôi...

- Rốt cuộc hai kẻ vô liêm sỉ không biết xấu hổ là gì như hai người nói đủ chưa thế? - Long Tiểu Bình không thể đứng góc tường nghe tiếp được nữa liền xông ra. Khuôn mặt của hắn đỏ lừ lên vì bị kích động quá mức trước những câu nói đó.

Giả quân gia giật mình, hoàn toàn không chú ý đến việc Long Tiểu Bình nhảy ra lúc nào:

- Tiểu Bình, không phải cậu đi rồi sao? - Không phải cậu ta vừa tỏ vẻ mặc kệ sự sống chết của tiểu thư rồi sao? Sao lần này cậu ta lại kích động nhảy ra như vậy?

- Tôi mà không xuất hiện thì không biết họ còn làm đường gia mất mặt đến mức nào nữa. Bạch thiếu chủ, hôm nay đã muộn rồi. Tiểu thư nhà tôi không tiện tiếp khách. Mời thiếu chủ về cho. - Long Tiểu Bình nói xong liền đẩy Long Tiểu Hoa vào phủ, quay lại nhìn Bạch Phong Ninh vẫn đứng ở ngoài cổng, liếc hắn từ trên xuống dưới một lượt, tỏ thái độ bảo vệ chủ của mình. Chỉ thấy Bạch Phong Ninh cười đầy ẩn ý mà chẳng nói gì. Cười cười cười... Có gì đáng cười chứ? Thân là bằng hữu tốt của đường gia mà lại lén lút với đại tâu của mình. Nữ nhi theo chồng suốt đời. Cho dù có bị bỏ cũng không thể rời xa chồng nửa bước mới đúng.

Long Tiểu Hoa còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì đã bị Bình Giáp Đình ba người nhốt vào trong phòng, tước đoạt quyền nói lời tạm biệt với tiểu thúc. Một chiếc thùng tắm lớn được đặt trong phòng. Bên trong còn rắc đầy cánh hoa. Nàng nhìn cái thùng tắm mà chau mày, hỏi Tiểu Đình đang đứng bên cạnh:

- Ta hỏi đến mức phải tắm bằng cánh hoa sao? Thật độc ác...

- Tiểu thư, Tiểu Đình biết tiểu thư vì Long phủ chúng ta mới phải chịu cảnh ảm ức không danh không phận... Tiểu thư, Tiểu Đình rất cảm động, không biết lấy gì báo đáp. Để Tiểu Đình tắm cho tiểu thư nhé. Tiểu Đình sẽ cố gắng hết sức khôi phục lại sự thuần khiết và cao quý trước đây cho tiểu thư.

- Cái gì gọi là sự thuần khiết và cao quý trước đây? Bây giờ ta là hoa tàn liễu nát sao? - Nàng chớp mắt, chưa có câu trả lời thì đã bị Tiểu Đình cởi đồ ẩn vào thùng tắm, kỳ cọ không thương tiếc.

Một lát sau, trong nhà họ Long, ba người Giáp Bính Đình chụm đầu bàn bạc...

- Tôi cảm thấy mọi người hiểu nhầm rồi. Chắc chắn tiểu thư và Bạch thiếu chủ chưa làm gì với nhau đâu. - Tiểu Đình dựa vào kinh nghiệm của mình đưa ra nhận định.

- Nhầm ư? Nhầm làm sao được? Cô ấy đã nói chuyện giường cứng giường mềm gì đó với tên họ Bạch đấy thôi. Chính tai Long Tiểu Bính tôi nghe thấy. Nhầm làm sao được?

- Nhưng không có vết dâu đỏ trên người. - Tiểu Đình lầm bầm

- Vết dâu đỏ nào? - Già quần gia không hiểu hỏi. Bây giờ từ ngữ của người trẻ tuổi rất phong phú. Thực sự ông có phần không theo kịp.

- Người tiểu thư hoàn toàn sạch sẽ, không có bất kỳ dấu đỏ nhỏ nào. Tôi đã kiểm tra rồi mà. - Không phải nhân vật nam trong tiểu thuyết đều thích tạo nên vết dâu đỏ trên thân thể nhân vật nữ sao? Bạch thiếu chủ đọc nhiều tiểu thuyết như vậy, cô cảm thấy hắn sẽ không bỏ qua cơ hội tạo nên vết dâu đỏ đâu.

- ...

- ...

- ... Hai... hai người thực sự không hiểu nữ nhân là thế nào sao? - Cứ đọc tiểu thuyết đi thì biết. - Tiểu Bính, tôi đang nói tiểu thư. Huynh đỏ mặt gì chứ? Huynh lại nhớ đến đương gia sao?

- Tôi đâu có đỏ mặt. - Tiểu Bính phủ nhận.

- Có điều nói đi nói lại đều là cậu không đúng. Ai bảo cậu đánh cược với tiểu thư, bức ép tiểu thư chứ? - Già quần gia gõ gõ vào đầu Tiểu Bính trách móc.

Tiểu Đình cũng gật đầu:

- Đúng vậy, đúng vậy. Ở lại bên tiểu thư, giúp tiểu thư quản lý sổ sách thì có gì không tốt? Huynh nghĩ rằng ra khỏi Long phủ, huynh có thể tìm được tiểu thư tốt bụng, vô tư như vậy để hầu hạ sao? Nếu gặp phải tiểu thư cười mà không phải cười, khóc mà không phải khóc, đen tối như Lâm Nội Hàm thì huynh sẽ làm thế nào? Huynh có thể ứng phó được không?

- ... - Long Tiểu Bính im lặng một lát rồi lại lầm bầm: - ... Hai người hiểu gì chứ?

- Không phải huynh tức tiểu thư đuổi đương gia đi sao? Không phải tiểu thư đã biết sai và đang cố gắng sửa đổi sao?

- Cô ấy đâu có sửa đổi? Chỉ biết đi theo người đàn ông khác. Hừ! Tôi nghĩ cô ấy quên hẳn chuyện đến kinh thành tìm đương gia rồi.

Long Tiểu Bính nói xong, đẩy cửa phòng ra, không nghe lời khuyên của hai người kia nữa. Hắn chỉ cảm thấy vô cùng bức tức. Dù sao thời hạn một tháng cũng sắp đến, dù bọn họ có nói thế nào thì hắn cũng sẽ rời khỏi Long phủ, dù tiểu thư nhà họ Long có tiếp tục cùng Bạch thiếu chủ hay không thì cũng hoàn toàn không xứng với đương gia. Cứ để cô ấy tiếp tục vui đầu trong đồng cỏ sổ sách và bàn tính đến chết đi. Không có ai cam tâm tình nguyện giúp đỡ Long đại tiểu thư bắt tài đó đâu.

©STE.NT

Hắn vừa chải rửa vừa đi về phòng mình, đi một đoạn lại nghĩ, nên dứt khoát đến thư phòng của đương gia đóng gói mọi thứ lại trước, cũng tiện để hắn có thể nhanh chóng lên đường khi hết thời hạn. Thế là hắn quay gót, bước về phía thư phòng.

Đèn trong thư phòng của đương gia đang sáng. Điều này khiến cho Long Tiểu Bính bất giác bước nhanh hơn. Hắn đẩy cửa thư phòng đang khép hờ ra. Lẽ nào mấy ngày hôm nay hắn tưởng nhớ mong ngóng đương gia quá nhiều nên lời nguyện của hắn đã mang linh hồn của đương gia trở về Long phủ rồi?

Trên bàn trong thư phòng bày mấy cây nến và đầy những sổ sách, có một người đang ngủ gục trên đồng cỏ sổ sách đó - đại tiểu thư nhà họ Long, Long Tiểu Hoa thô thiển bất tài!

Hắn hít một hơi thật sâu, bước lên phía trước định đánh thức nàng dậy, đuổi nàng ra khỏi thư phòng. Cô ấy đã làm rối tung cả thư phòng của đương gia lên rồi. Cô ấy lại còn chảy nước miếng trên chiếc bàn làm việc của đương gia nữa chứ. Thật đúng là...

Một chiếc bàn tính kỳ quái bị mặt Long Tiểu Hoa đè lên. Những hạt tính hình vuông hằn lên những vết xấu xí trên khuôn mặt nàng.

Long Tiểu Bính đang định giơ tay ra kéo cổ áo nàng thì cảnh tượng đó khiến hắn dừng lại. Hắn nhìn kẻ đang ngồi ở vị trí của đương gia. Hắn nên coi thường, vứt bỏ nàng, đừng mắc lừa đáng về rất cố gắng đó, đừng nghĩ rằng chiếc bàn tính ấy ở đây thì có nghĩa là nàng chưa quên hẳn đương gia, đừng vì chiêu thức này của người ta mà ở lại.

- Ô! Một là... công, hai là... dung, ba là... ngôn, bốn là... hạnh, năm chuyên tâm, sáu một lòng..

Long Tiểu Hoa đang đọc điều răn nhĩ nữ không sai một từ nào. Có lẽ đây là giây phút mà đương gia mong ước từ rất lâu rồi. Tiểu thư có thể an phận ngoan ngoãn nghe lời đương gia, đọc không sai một từ nào trong cuốn Điều răn nhĩ nữ. Không được. Hắn không thể tốt bụng như đương gia được. Hắn không thể có yêu cầu quá thấp với nàng. Chỉ mỗi học thuộc lòng cuốn Điều răn nhĩ nữ thôi mà, tiểu thư nhà nào chẳng làm được chuyện này chứ. Hắn không thể nhanh chóng...

Ngón tay của ai đang chọc tức lý trí của nàng vậy? Long Tiểu Hoa chau mày, đầu óc nàng vẫn đang mơ màng chuyện học thuộc cuốn Điều răn nhĩ nữ, chuyện động phòng kỳ quái lần đó. Nàng bắt giác há miệng, cắn hai ngón tay ấy:

- Không được đi. Tôi không cho huynh đi.

- Ái! - Một tiếng kêu không giống tiếng Long Hiểu Át vang lên bên tai nàng. Hắn nhảy dựng lên, rút ngón tay ra khỏi miệng nàng. Nàng tỉnh dậy, dụi mắt thì chỉ thấy cánh cửa thư phòng vừa nhanh chóng đóng sầm lại. Nàng nhích ghế, đứng dậy đi đến bên cửa, cách qua cánh cửa, nhìn thấy một bóng đen, liền hỏi:

- Tiểu Đình ư? Vừa rồi trong mơ, có phải ta đã cắn tay em không?

- ... - Người đứng sau cửa không lên tiếng.

- Ô! Em thật nhỏ mọn, bị cắn ngón tay mà cũng giận ta sao? Ta vừa nằm mơ ấy mà. Ta xoa giúp em nhé.

- ... - Người đứng sau cửa nghiêng nghiêng đầu, tựa hồ rất không bằng lòng, hừ lên một tiếng, rồi lập tức vênh mặt bỏ đi.

- Ô! Nha đầu này vùng vằng cái gì chứ?

Mãi sau, Tiểu Đình mới đẩy cửa thư phòng, đặt đồ ăn đêm lên bàn, vỗ vỗ vào khuôn mặt vẫn còn hằn vết bàn tính của Long Tiểu Hoa:

- Tiểu thư, tiểu thư vừa cãi nhau với Tiểu Bính ư?

- Há? Tiểu Bính? Ta có gặp cậu ấy đâu.

- Em vừa nhìn thấy huynh ấy tức đỏ cả mặt đi đi lại lại. Gọi huynh ấy, huynh ấy cũng không thèm thừa mà.

- Lúc nào mà cậu ấy chẳng thế.

- Không như mọi khi đâu ạ. Mặt huynh ấy rất đỏ. Khuôn mặt đỏ lừ, rất đáng yêu! - Cô rất muốn véo một cái. Nhưng tính tình Tiểu Bính rất khó chịu, chắc chắn sẽ đá bay cô ngay.

- Ô! Hắn là lại đang nghĩ đến ai đó rồi. - Giống như nàng nghĩ đến cha, người chồng cũ vậy...

- Đúng rồi. Chỉ có nghĩ đến đương gia mới tỏ vẻ đáng yêu một chút. Thường ngày toàn chau mày, bĩu môi thôi.

- Ô! Phải rồi. Vừa rồi sờ vào môi ta làm gì? Sờ cả gai ốc. Em làm ta buồn nôn chết đi được. Cừ chỉ yêu thương của đàn ông này không hợp với Tiểu Đình chút nào.

- Há? Em chạm vào môi tiểu thư ư? Em chạm vào môi tiểu thư làm gì? Ghê quá!

- Không phải em sao?

Tiểu Đình lắc đầu.

- Vậy thì ai sờ ta nhĩ?

- Lẽ nào là... Tiểu Bính? - Tiểu Đình cắn răng lẩm bẩm.

- Không thể nào. Cậu ta nhìn thấy mà không gờ chân ra đá cho ta một cái đã là may lắm rồi.

- Đúng vậy. Hai người như là kẻ thù của nhau vậy. Tiểu thư, mấy hôm trước tiểu thư bảo em đi hỏi chuyện hưu thư, có tin rồi.

- Thế nào? Thế nào?

- Em chạy đến Hồng Kiều hội một chuyến. Các bà mới nói, người chồng chưa viết hưu thư thì chưa thể coi là bỏ vợ. Thế nên, tiểu thư Long Tiểu Hoa vẫn là thê tử của Long Hiểu Át.

- Quả nhiên ta vẫn là người đã có chồng. - Nàng hài lòng.

- Có điều đương gia vẫn có thể viết giấy bỏ vợ cho tiểu thư bất cứ lúc nào. Hai người sống riêng đã nhiều năm, tiểu thư lại không nghe lời đương gia, nhiều lần “hạnh đồ vượt tường” nên chỉ thiếu mỗi tờ giấy đó mà thôi. Tiểu thư sẽ nhanh chóng được giải thoát. - Tiểu Đình vỗ vai tiểu thư.

- ... - Tiểu Đình, ta sẽ dùng ánh mắt của mình giết chết em.
- Nhưng mà tiểu thư à, nếu tiểu thư đã là người có chồng, tiểu thư còn tiếp tục với Bạch thiếu chủ không?
- Không còn cách nào khác. Tình cảnh bắt buộc mà. - Nói xong, nàng lại lật một trang sổ ra, nhưng vẫn thế, trang này nàng xem cũng không hiểu...
- Tình cảnh bắt buộc ư? Tình cảnh gì? - Tình cảnh gì có thể thao túng đại tâu và tiểu thúc thế này thế nọ chứ?
- Tất cả là vì cuốn sách mới của Tiểu Như Ý.
- Hà?
- Ô! Không xem sổ sách nữa. Ngày mai, làm nốt một cảnh nữa là được giải phóng rồi... - Nàng gấp sổ lại, chuẩn bị về phòng ngủ. Trước khi đi, nàng còn bẻ bát canh xương mà Tiểu Đình mang đến uống ừng ực cho no: - Tiểu Đình à, vì “đại nghiệp”, ta phải giúp Tiểu Như Ý viết sách, thực sự vất vả lắm. Hic...
- Hà? - Rốt cuộc tiểu thư nhà cô đã phải làm những gì mà vất vả đến vậy?

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 54: Sấy chân thành hận thiên cổ

Xoa bóp xương bả vai mỗi nhừ, Long Tiểu Hoa không muốn chui ra khỏi giường. Thực sự nàng chưa tỉnh ngủ, thần trí vẫn trong trạng thái mơ màng. Để giúp Tiểu Như Ý tìm cảm hứng sáng tác mà mấy ngày nay nàng đã phải làm việc hết sức vất vả. Nếu không phải nghĩ đến người chồng trước ghét nhất là kẻ ngủ nướng tới tận lúc mặt trời lên quá đỉnh đầu thì nàng có thể bất chấp hình tượng chủ nhân, ngủ đến tận lúc mặt trời lặn. Làm một cô nương tốt thật không dễ chút nào. Thảo nào trước đây, hần lại luôn nhìn nàng bằng ánh mắt coi thường. Nàng lấy hần đã bảy tám năm, chưa một lần ngủ dậy trước phu quân, chứ đừng nói đến hầu hạ hần rửa mặt, thay y phục, ăn sáng. Tóm lại có thể trốn được thì trốn, có thể lười được thì lười, có thể tránh được thì tránh. Tuy hần biết nhưng ôm hận thì cứ ôm hận. Hần cũng không hề sai người lôi nàng từ trên giường xuống. Nghĩ kỹ lại, nàng thật sự đã thất bại. Chẳng trách hần lại bỏ nàng. Nàng lắc đầu.

Ăn năn xong, nàng ngồi ở phòng ăn đợi Tiểu Đình bẻ bát cháo loãng lớn đến. Nàng sẽ húp cháo và xé quẩy, bỏ vào bát cháo khuấy đều, vừa nhai vừa húp. Như vậy mới có sức cho Tiểu Như Ý tiếp tục gầy vò. Cánh cửa phòng ăn bật mở, nàng lập tức hào hứng trông ra nhưng chỉ nhìn thấy Long Tiểu Bính bẻ khay đồ ăn bước vào, nhìn nàng với ánh mắt khó hiểu. Hần đặt khay xuống, lấy chiếc bát trước mặt nàng và múc cháo cho nàng.

Nàng giật thót mình, kéo cái bát lại, nhìn hần cảnh giác:

- Cậu làm gì thế?
- Tất nhiên là múc cháo cho cô rồi. Cô đưa bát cho tôi.
- Ô! Sao cậu lại múc cháo cho ta? Tiểu... Tiểu... Tiểu Đình đâu? - Nàng ôm chiếc bát trước ngực, hoàn toàn mơ hồ nhìn Long Tiểu Bính, không hiểu hần đã uống nhầm thuốc gì?

Long Tiểu Bính là kẻ từ sau khi đi theo đương gia ra ngoài làm ăn, quản lý sổ sách, gặp mọi chuyện trên đời thì không thèm coi nàng ra gì, luôn luôn coi thường nàng. Bảo hần múc cháo cho nàng, ai biết được trong đầu hần có âm mưu gì chứ? Tiểu Đình đâu rồi. Nàng thích Tiểu Đình múc cháo cho nàng hơn.

Thấy nàng có vẻ không chịu chấp nhận “ý tốt” của mình, Long Tiểu Bính chau mày:

- Tiểu Đình không có nhà. Hôm nay, tôi sẽ phục vụ cô bữa sáng.
- Hà? - Không cần đâu. Hai người họ là kẻ thù của nhau, ngồi ăn sáng cùng nhau sao? Thật đau khổ!

Long Tiểu Bính bất chấp nàng há hốc mồm kinh ngạc, hần giành chiếc bát trong tay nàng, múc một môi cháo lớn đổ vào bát rồi đẩy đến trước mặt nàng. Sau đó, hần dùng ánh mắt thần nhiên nhìn nàng nói:

- Cô ăn đi. Cô còn ngồi ngây ra đó làm gì?
- ... - Nàng khó chịu nhìn người hầu trước mặt mà Long Tiểu Bính vẫn không chịu bỏ đi. Nàng cẩn trọng bẻ bát, cầm đũa, đang định ăn thì nghe tiếng hần lầm bầm bên tai mình:
- Không phải ai tôi cũng cam lòng hầu hạ đâu.

- ... - Không phải ai hầu hạ cũng làm nàng thấy vui đâu. Hần hầu hạ quá nghiêm túc và trách nhiệm. Nàng thích cách hầu hạ dịu dàng, ôn hòa của Tiểu Đình hơn.

- Hôm nay, tôi sẽ đi xem sổ sách và kiểm tra lại tất cả. - Hần vừa nói, vừa nhắm mắt lại.

- Hà? Cậu... không lấy vợ nữa sao?

- Vợ vẫn! Tất nhiên là tôi sẽ lấy vợ nạp thiếp sinh con. Đường đường là nam nhi thì phải an cư lạc nghiệp chứ. Nhưng... không phải bây giờ.

- Vậy là khi nào? - Hoài bão lớn thật. Lại còn có ý đồ nạp thiếp nữa chứ.

- Khi nào đến lúc thì tôi sẽ lấy. Cô lo nhiều chuyện thế làm gì?

- Ta... - Nàng chỉ muốn tìm người làm sổ sách trước khi ấy để tránh không có người tiếp quản thôi mà.

- Tôi nói luôn với cô. Cô hãy coi như tôi hoàn toàn chưa từng nói đến chuyện đánh cược đó. Cô cũng đừng... đừng đến Bạch gia son trang nữa. - Nói xong, đầu hần lại cúi gầm xuống.

- Không đến Bạch gia son trang nữa ư? Như vậy đâu có được. - Cuốn sách mới của Tiểu Như Ý sắp ra lò, đang nóng hổi cơ mà.

Vừa nghe câu này, Long Tiểu Bính nhăn mặt, đập tay xuống bàn.

- Tôi đã đồng ý ở lại đây vì cô, cô còn đến gặp tên họ Bạch đó làm gì?

- Cậu ở lại đây liên quan gì đến chuyện ta đến Bạch gia son trang? - Cái gì gọi là vì nàng. Nàng xin hần tiền bạc sao? Câu nói của nam nhân vật chính với nữ nhân vật chính phát ra từ miệng Long Tiểu Bính thật quái dị!

- Tóm lại, cô muốn tiếp tục qua lại với hần đúng không? Rốt cuộc, cô có coi đương gia ra gì không thế?

- Ta để huynh ấy ở trong lòng là đủ rồi. Ta đến Bạch gia son trang cũng là vì huynh ấy mà. - Kiểm đủ tiền, nàng có thể tiến thẳng đến kinh thành, chọn một tiệm lớn có nhiều người qua lại và đặt biển hiệu khách điểm Đại Long Môn ở đó. Để thể hiện bản lĩnh của nàng, nàng phải cố gắng. Không ai được phép kéo chân nàng.

- Cô qua lại với tên họ Bạch đó mà còn nói là vì đương gia sao? - Nói xong, hần giật lấy bát cháo mà nàng đã ăn hết một nửa.

Bị giật mất đồ ăn từ miệng, nàng lập tức bĩu môi khó chịu, giành lại bát của mình:

- Cậu hiểu gì chứ? Ta đang cố gắng vì sự nghiệp sáng tác nghệ thuật.

- Vậy cô vì nghệ thuật của mình mà tiếp tục chịu đói đi.

Nói xong, Long Tiểu Bính giành lấy chiếc bát trong tay nàng, đổ toàn bộ chỗ cháo còn lại vào trong cái bát lớn, bê khay đi. Hần liếc nhìn Long Tiểu Hoa ngay người nhìn chiếc bát không thì hứ một tiếng rồi đẩy cửa bước ra ngoài.

Bạch gia son trang, trên chiếc giường bừa bộn trong thư phòng của Bạch Tri Như Ý lúc này có một đôi nam nữ đang nhìn nhau âu yếm. Cảnh tượng hoàn mỹ, tư thế hoàn mỹ, chỉ vài tiếng réo ục ục từ bụng Long Tiểu Hoa phát ra là không hoàn mỹ. Nó làm phiền khung cảnh và không khí đó.

- Mẹ ơi một lát, bảo người mang chút đồ ăn đến cho Long Nhi được không? Con trai mẹ không thích bị một cô nương bụng trống rỗng để lên người đâu.

Bạch Phong Ninh nghiêng đầu nhìn người mẹ nở nụ cười hài lòng với mấy tiếng hi hi đang hí hoáy viết sách cho kịp thời gian. Bà không ngẩng đầu lên, chỉ ra lệnh:

- Không được động đây. Chà! Cảnh tượng thật hoàn mỹ! Đúng đúng! Cảm hứng của ta. Cảm hứng xuất hiện rồi! Ha ha ha! Hoàn mỹ, hoàn mỹ!...

Bạch Tri Như Ý không hiểu mình đang ở nơi nào. Bà nhập sâu vào thế giới của cuốn tiểu thuyết, vừa viết vừa lầm nhảm.

Thấy phản đối vô hiệu, Bạch Phong Ninh đành phải tiếp tục làm cậu con trai có hiếu, làm hài lòng người mẹ có thói quen xấu, nhu nhược tiếp tục để cho người khác ức hiếp. Hần nhìn bộ mặt đau khổ vì đói của Long Tiểu Hoa, lấy tư thế hoàn toàn không thích hợp này để tán gẫu:

- Muội nói sáng này Long Tiểu Bính đồng ý giúp muội quản lý sổ sách rồi sao?

Long Tiểu Hoa trong tư thế đó gật đầu:

- Đúng vậy. Hần khó chịu nói: “Bắt đầu từ hôm nay, lão tử sẽ giúp cô quản lý sổ sách. Nữ nhân như cô không cần phải ăn cơm nữa”. Rồi hần cướp chiếc bát của tôi mang đi. Hu hu... Tôi lại bị ngược đãi rồi. - Dù sao hần có thể gắn hai chuyện chẳng liên quan gì đến nhau lại. Vậy thì nàng cũng có thể. Sở trường của nàng là tố cáo tội ác trước mà.

Bạch Phong Ninh đã quen với cách nói của nàng. Hấn nhủ mày nói:

- Hấn hôm qua và hôm nay có gì khác nhau?

- Khác nhau ư? Đâu có. Vẫn như thế.

- Có ý không thèm nhìn muội, không đối xử tốt với muội, vẫn muốn bỏ đi, không cho muội đến chỗ ta đúng không?

- Hả? Huỳnh và Tiểu Bính có thần giao cách cảm sao?

- ... - Hấn nhìn nàng, dùng ánh mắt nói cho nàng biết, hấn không muốn chơi trò thần giao cách cảm gì đó với tên tiểu đồng mặt búp bê đó. Hơn nữa, nàng lại nghĩ ngợi lung tung rồi. Nằm trên người hấn, áp sát vào hấn mà lại không hiểu ám hiệu của hấn. Hấn đành phải im lặng, tiếp tục giữ nụ cười với nàng. Nếu nàng quan sát kỹ sẽ dễ dàng phát hiện ra mặt hấn đang tối lại: - Nếu muội đã tìm được cách khiến hấn chấp nhận ở lại thì muội còn cần Tiểu Như Ý tổ chức buổi tặng chữ làm gì?

- Tôi muốn kiếm tiền đến kinh thành. - Nàng nói một cách thần nhiên. Mặc dù tư thế của họ hiện tại rất ảm áp nhưng nó cũng khiến cho hấn giận sôi lên.

- Đến kinh thành ư? - Hấn cười lạnh lùng, bặm môi lại, không cần nói nữa. Đương nhiên hấn sẽ không ngây ngô hỏi nàng đến kinh thành làm gì. Hấn càng không bao giờ nghĩ rằng Long Tiểu Hoa sẽ dối ý. Ban đầu là ý đồ mở rộng việc làm ăn. Điều đó có thể giúp nàng làm bản đạp rồi khỏi cuộc sống ở thành Đồng Khê. Cũng chỉ có Long Hiểu Át mới đem khế ước bán thân của mình ra làm quà tặng người khác mà thôi. Hấn lại còn là người chuyển món quà nữa chứ... Hứ!

Hấn nhìn Long Tiểu Hoa vẫn ở trên người mình, tay trái chống giữ người, tay phải giơ lên, rất phù hợp với tình tiết trong truyện. Hấn lạnh lùng nói:

- Xuống đi.

- Hả?

- Ta bảo cô xuống khỏi người ta!

- Nhưng Tiểu Như Ý, bà ấy...

- Cô chưa thấy ta tức giận bao giờ sao? Đại tẩu, cô làm hỏng hết hứng thú hôm nay của ta rồi. - Hấn nhắc cổ áo của nàng, kéo nàng ra khỏi người hấn. Hấn ngồi dậy, chỉnh trang lại y phục và cũng không thèm nhìn người con gái vừa bị vứt sang bên giường, bước nhanh ra khỏi cửa. Bộ dạng của hấn thật khó hiểu, giống như gã đàn ông khôn nạn trở mặt không chịu nhận người vậy.

- Đúng đúng đúng. Câu này rất hay! Sau đó nhân vật nam lật người lên, mê hoặc nói: “Đại tẩu chưa thấy ta tức giận bao giờ sao? Cô làm hỏng hết hứng thú hôm nay của ta rồi.” A ha ha ha! Sau đó tiếp tục...

Bạch Trì Như Ý không biết rằng ngôn ngữ và âm thanh không trong sáng của bà lại lý giải được câu nói thần bí của Bạch Phong Ninh. Bà đang định ngẩng lên chỉ thị cho hai người đôi tư thế, tiếp tục phối hợp làm việc với mình thì phát hiện hai nhân vật không hề giống với tình tiết trong tiểu thuyết của mình chút nào. Không nhập vai thì cũng thôi, nhưng đợi bà nhìn kỹ lại thì con trai đã bỏ đi từ lúc nào, người còn lại đang bụng đói cồn cào bò trên giường.

- Nhân vật nam đâu rồi? - Bà mơ hồ hỏi Long Tiểu Hoa.

- Xì! Ai mà biết huynh ấy lại làm gì chứ? Tôi chỉ nói là tôi sẽ lên kinh thành thôi mà.

Bạch Trì Như Ý chớp chớp mắt, cầm cây bút lông chấm chấm mực:

- Cô cũng muốn lên kinh thành sao? Tiểu Phong Ninh cũng sắp lên kinh thành rồi đấy.

- Hả? Huỳnh ấy cũng lên kinh thành ư? Huỳnh ấy lên kinh thành làm gì?

- Sao? Tiểu Phong Ninh không nói cho cô biết sẽ lên kinh thành ứng thí à?

- Huỳnh ấy muốn lên kinh thành ứng thí ư? - Nàng ngây người, nhìn theo cánh cửa bị hấn khép lại: - Sao huynh ấy không nói cho tôi biết nhỉ? Tôi tôi tôi, tôi cũng muốn lên kinh thành mà. Nhưng tôi không biết đường. Chắc huynh ấy rất thuộc đường đến kinh thành.

- Phong Ninh ư? Đi lang thang khắp nơi. Chắc không có chỗ nào là nó không biết. Lại còn thi cử nữa chứ. Xì! Ta ghét nhất là những kẻ làm quan. Thật không hiểu nổi sao con trai ta lại thích thủ đoạn xấu xa của lũ quan lại như vậy? Hay là do ta viết ra nhiều đàn ông xấu xa quá nên mới bị báo ứng?

Vừa nghe Bạch Phong Ninh cũng muốn lên kinh thành, Long Tiểu Hoa lập tức đi giày chạy ra cửa. Vì không biết đường nên tìm bạn đồng hành là cách tốt nhất.

Ra khỏi thư phong của Tiểu Như Ý, bên tay phải chính là đình hóng mát bên hồ. Bạch Phong Ninh đang ở đó cho mấy chú cá nhỏ ăn. Tay trái hấn chống cằm, tay phải rắc thức ăn. Đàn cá nhảy, quẫy tung tăng trên mặt hồ nhưng không làm hấn bỏ qua tiếng bước chân nặng trĩu phía sau:

- Sao huynh không nói với tôi là huynh cũng muốn lên kinh thành? - Nàng chạy lên phía trước, dùng tư thế rất huynh đệ vỗ lưng hắn.

Hắn hơi liếc nhìn phía sau, không nói gì, tiếp tục cho cá ăn.

- Khi nào thì huynh lên đường?

Hắn nhếch môi, buông một câu:

- Nếu có thể thì tối nay ta sẽ đi.

- Tối nay ư? - Nàng chau mày. Nàng vẫn chưa gom đủ tiền. Nghe nói mở quán ở kinh thành cần rất nhiều, rất nhiều tiền. Bởi vì những con đường chông trước mở ra cho nàng rất rộng lớn, nên nàng cảm thấy bất giác mình đã trở thành một “phú bà” rồi. Thế nhưng muốn đến kinh thành mở khách điểm thì e là vẫn chưa đủ: - Huynh lùi lại vài ngày được không? Tôi... tôi... tôi... tôi kiếm đủ tiền rồi sẽ cùng huynh lên kinh thành.

Hắn rác hết chỗ thức ăn xuống cho đàn cá, mãi đến khi mặt hồ phẳng lặng trở lại, mới điềm đạm nói:

- Muội lên kinh thành làm gì? Lấy hươu thư ư? - Hắn nói xong liền quay lại nhìn bộ dạng ngây người của nàng rồi cười: - Thực ra, dù muội không có tờ giấy đó, đối với ta cũng không sao? Lén lút hẹn hò vui hơn nhiều.

- Tôi không đùa với huynh nữa. Tôi đang hỏi huynh nghiêm chỉnh đấy. - Nàng cắn môi âm ỉ vì bị châm chọc. Nàng cảm thấy hắn lại trêu đùa nàng.

- Thế nên, muội luôn cho rằng dù ta làm gì cũng là đùa muội, trêu muội, chọc muội. Không phải là thật. Vì ta bắt nạt muội một lần nên muội luôn dùng ánh mắt cảnh giác trừng phạt, báo thù ta đúng không?

Nàng sợ hãi vì bị hắn chất vấn. Nàng không nói gì, chỉ im lặng. Nói thật, nàng không rõ câu nào của hắn là đùa, câu nào là thật. Tất cả đều không đơn giản chút nào. Mỗi câu mỗi từ đều khiến cho người ta mệt mỏi. Vốn là lỗi của hắn, thế mà hắn lại quay ngược lại trách nàng báo thù.

Hắn thấy nàng không nói gì thì lại càng nở nụ cười:

- Muội nghĩ ta ở lại thành Đồng Khê này làm gì? - Hắn ở lại, trì hoãn thời gian đến kinh thành là để ở bên nàng. Nhưng nàng chỉ một lòng nghĩ đến chuyện tiết kiệm tiền, rời xa nơi này. Nàng đang châm chọc hắn sao? Cho dù hắn đến muộn một bước, lại làm mất lòng tin của nàng trước nhưng hắn sẽ bù đắp. Nàng không thấy, không hiểu lòng hắn sao?

- Làm sao tôi biết được huynh có thấy hối hận không, có cảm thấy có lỗi với tôi không? Thế nên muốn tôi đồng tình thì hãy giúp tôi. Tôi làm sao biết được có phải huynh đang giúp hắn trốn tránh tôi, sợ tôi làm loạn mất mặt hay không? Tôi làm sao biết mình còn thứ gì đó mà huynh cần, huynh có lấy nó rồi bỏ đi không? - Dù sao nàng cũng quen bị người ta ghét bỏ rồi. Chẳng qua thêm một người nữa mà thôi.

Giọng đáp lại của nàng rất lớn khiến cho mấy chú cá nhỏ đang tranh giành thức ăn cũng lặn xuống mất tăm. Bạch Phong Ninh đứng nguyên tại chỗ, chỉ nhìn nàng cúi đầu trách cứ hắn. Hắn không hiểu rõ ý nghĩa của sự ồn ào nàng gây ra lúc này. Hắn chỉ cảm thấy so với cái tát bất ngờ dừng lại giữa không trung sau ngày Long Hiểu Át rời đi, đòn công kích của nàng dành cho hắn giờ đây hoàn toàn không nhẹ hơn chút nào. Ban đầu, hắn nên ép nàng đánh hắn, vì chắc chắn sẽ không đau khổ như bây giờ.

- Hóa ra muội nghĩ về ta như vậy? - Hắn hít một hơi thật sâu. Hắn muốn rời khỏi nàng. Hắn không phải là kẻ có tính khí dễ chịu. Nghe nàng nói những câu đó khiến hắn tức giận. Hắn muốn tránh xa, nhưng vừa bước được một bước, hắn đã dừng lại, gờ tay muốn kéo nàng. Mẹ hắn từng nói, khi nữ nhân giận thì hãy cố gắng dỗ dành người ta quay lại. Thế nên, đi thì không vội, rời khỏi đây cũng không vội, hắn đã ở lại giúp nàng lo chuyện khách điểm. Chuyện âm ỉ cũng bỏ qua. Chẳng lẽ nàng không thấy hắn đang cố gắng cứu vãn sao? Cái hồ lớn mà hắn vô tình đào, sây chân thành hận thiên cổ. Hắn ở thành Đồng Khê mà không thể đi đâu. Sao nàng có thể coi nhẹ khoảng thời gian đó mà nói với hắn rằng mình muốn đến kinh thành chứ?

- Tôi muốn đến kinh thành. Nhất định tôi phải đi. - Nàng nhìn bàn tay sắp nắm lấy tay mình mà đưa ra quyết định trước. Nàng không cần gây gổ với người trước mặt. Biết đâu hắn chỉ không muốn nàng làm vướng chân vị Thập cửu điện hạ kia mà thôi. Hơn nữa, nàng không thể để một người luôn đối xử tốt với nàng, luôn dung túng cho nàng rời xa nàng mãi mãi như thế. Coi nàng xem, đến phút cuối cùng nàng lại vô lương tâm nói với hắn những lời hồ đồ như vậy. Nàng không phải là không cần hắn. Chuyện đó nàng đã quá sai, nàng muốn cứu vãn, và còn gấp hơn cả Bạch Phong Ninh nữa.

Tay hắn cứng đờ trong không trung, không cử động.

Giọng hắn buồn buồn vang lên trên đầu nàng:

- Nếu muội muốn đi thì cứ đi đi.

- ...

- Nhưng muội hãy tin lời ta. Ta chỉ bắt nạt muội một lần thôi. Để cho ta nhắc nhở muội lần cuối. Đừng đi tìm Hiểu Át. Sau khi Thập cửu điện hạ về kinh, huynh ấy không còn là Long Hiểu Át nữa. Thứ Long Hiểu Át muốn có, Thập cửu điện hạ sẽ không cần đâu, kể cả là muội.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 55: Tiểu Bạch vào kinh

Nhân vật nam và nhân vật nữ của bà cãi nhau rồi.

Khi Bạch Tri Như Ý thật sự ý thức được điều này thì tiểu thuyết Đại tẩu, tận hưởng đi đã có một kết cục hoàn mỹ. Bà giao bản thảo cho phùng in, chuẩn bị ăn mừng thành công bằng những ngày ăn no ngủ say thoải mái. Nhưng bà phát hiện ra rằng khi hai mẹ con dùng bữa tối, con trai mình cứ chống cằm nhìn bát thịt kho trước mặt dờ dẩn. Đại tẩu trong tiểu thuyết và tiểu thúc đã rời xa người chồng cũ, coi thường mọi luân lý đời thường, ngày ngày hạnh phúc cùng nhau, ngồi ngắm mây trời, nhìn mặt trời lặn, cuộc sống vô cùng tuyệt vời, nhưng thực tế lại không được như người ta mong muốn...

Bà và com, đang định gấp miếng thịt để ăn thì bị con trai giữ đũa ra ngăn lại. Bà rút đũa về, sờ tay vào trong túi lấy ra một chiếc bình sứ ngọc nhỏ đặt mạnh lên bàn.

- Cái gì thế ạ? – Đũa của Bạch Phong Ninh vẫn giữ lấy miếng thịt đáng ghét đó. Hấn chẳng hề có hứng thú nhìn chiếc bình nhỏ bị mẹ mình đối xử mạnh tay.

Bạch Tri Như Ý tiếp tục cầm đũa lên và com, nói:

- Xuân được.

- Bạch Tri thì, mẹ mang theo người loại thuốc nguy hiểm như thế sao? – Hấn cười nhạo nói.

- Con đừng nghĩ linh tinh. Ta e có thể gặp cha con bất cứ lúc nào. Ai bảo ngày ngày ông ấy bận rộn với chuyện hành tẩu giang hồ ở trung nguyên chứ. Gặp phải ta thì... Phi! Bây giờ không phải là lúc nói chuyện của ta. Vì con là con trai ta nên ra mới đem loại xuân được tiêu hồn phách tán tuyệt đỉnh của Tây Vực này cho con. Trong nhà không còn nhiều lắm đâu.

- Mẹ toàn dùng thứ này để đối phó với cha ư? Cao thù! – Hấn nhắc chiếc bình nhỏ xinh xắn lên xem rồi đặt nó lại bàn.

- Con trả lại mẹ làm gì? Mẹ con chúng ta không cần khách sáo. Con gấp khó khăn, cứ cầm đi dùng trước. – Bà lại và com vào miệng.

- Mẹ muốn con dùng ở đâu? – Hấn nhún mày: - Mẹ chỉ giáo cho con được chứ?

- Vớ vẩn! Tất nhiên là dùng với tiểu nữ nhà Hiếu Át rồi. Con quên mẹ đã dạy con thế nào rồi sao?

- Hoan lạc chính là cách nhanh nhất để chạm tới được trái tim nữ nhân. Dù người đó có ương bướng thế nào thì cứ chinh phục thể xác của cô ta rồi hãy nói?

- Đúng rồi. Vậy thì con đi đi. Không phải con đã nhớ rất kỹ rồi sao? Sao còn ngồi buồn bã như thế làm gì? Hãy đi làm xong chuyện con nên làm đi. Làm cho Hiếu Át khóc thảm thiết, tiện thể kể tục hương hỏa nhà họ Bạch luôn. Nhất cử tam tứ tiện. Tuyệt diệu quá rồi!

- Nhưng mẹ cũng đã từng nói, nữ nhân luôn coi trọng người đến trước. Dù có mười con trâu cũng khó kéo lại nổi. – Hấn liếc mắt nhìn người thầy triết lý bên cạnh mình: - Con sợ bỏ thuốc này xong, người ta lại biến con trai mẹ thành vật thay thế, miệng toàn nhắc đến tên người khác. Mẹ cảm thấy con trai mẹ có thể chịu đựng nổi áp lực tâm lý này không?

- Ừm... Với tính khí của con, có lẽ...

- Chắc chắn con sẽ nổi giận dìm cô ấy vào nước lạnh, bắt ra hứng gió, rồi treo lên phơi trắng cả tối.

- ... - Nói về hình thức tra tấn tàn khốc thì nó thật sự là đệ nhất cao thủ.

- Thế nên, để tránh mất mạng người, có lẽ nên thôi đi. – Hấn đẩy lọ xuân được về phía mẹ mình, cầm đũa rồi lại nhìn miếng thịt, hấn nói: - Mấy ngày nữa, con sẽ vào kinh dự thi.

Bạch Tri Như Ý dùng và com, nhìn đứa con trai đang làm bộ thần nhiên của mình:

- Cuối cùng, con cũng quyết định đi?

- Không đi thì làm gì nữa ạ? Con trai mẹ là thế mà. Nhớ nhưng một người con gái trái tim đã thuộc về người khác. – Hấn đùa thế là đủ rồi. Đến lúc rút lui, toàn tâm toàn ý lo cho sự nghiệp của hấn rồi.

- Nhưng không phải Hiếu Át đã khôi phục lại tước vị hoàng tộc rồi sao? Xem ra lão hoàng đế này cũng có ý muốn truyền ngôi cho hấn. Con vội vào kinh thành như thế làm gì chứ?

- Con chỉ sợ hấn về kinh rồi sẽ quên hết thôi. Mẹ có cảm thấy tính cách của Hiếu Át có thể dễ dàng quên những người năm xưa không? Tuy tâm tư của

lão Hoàng đế không khó đoán nhưng dù sao họ cũng có quan hệ cha con, con sợ hấn lại mềm lòng.

- Xi! Toàn những chuyện vớ vẩn! Chỉ có con là thích hành sự ở trung nguyên thôi. Con và cha con đúng là giống nhau, người lẩn lộn trên giang hồ, người lẩn lộn trên quan trường. Ở trung nguyên có chuyện gì là dễ dàng đâu chứ. Theo mẹ thấy, con làm quan rồi thì chớ có làm những việc thường làm ở nước phiên bang chúng ta, kéo lại làm cho người trung nguyên nổi giận.

- Bạch Tri thị, phu quân của mẹ ghét nhất mẹ nói về người trung nguyên và người phiên bang đấy. Tốt nhất mẹ nên thôi đi, không thì kẻ tạp giao giữa người trung nguyên với người phiên bang như con khó làm người lắm. – Bạch Phong Ninh cười. Hấn chuẩn bị nhắc đũa và com thì mẹ hấn lại nói một câu khiến hấn dừng lại.

- Nay, mẹ hỏi con. Nếu Hiếu Ất làm hoàng đế như con nói thì liệu hấn có... đánh người phiên bang chúng ta không?

- ...

- Hấn từng sang thăm nước ta nhiều lần và thường ở lại nhà chúng ta, không phải đều là muốn cứu mẫu phi của hấn trở về sao? Con sẽ không giúp hấn đánh gia tộc của mẹ con đấy chứ? Đó là nhà của chúng ta. Mẹ biết con ra ngoài đã lâu, mẹ không... .

- Mẹ, mẹ nghĩ ngợi nhiều quá đấy! Với thực lực của trung thổ hiện nay, không bị phiên bang tấn công đã là tốt lắm rồi. Làm gì dư sức mà nghĩ đến những điều khác chứ?

- Bây giờ không nghĩ đến, không có nghĩa là sau này không nghĩ đến.

- Đợi Hiếu Ất đuổi lão Hoàng đế đi rồi hãy tính.

- Mẹ ghét nhất là hoàng đế trung thổ. Có chuyện liền đem thể tử của mình ra làm hàng hóa, chẳng phù hợp với nhân vật nam hoàn mỹ trong tiểu thuyết. Mẹ nghe được rất nhiều chuyện đau lòng nhưng vẫn chưa có cách nào đưa vào tiểu thuyết cả. Giấc mộng của những kẻ xấu xa. Con cứ ở bên Hiếu Ất. Sắc đẹp của Hiếu Ất là đủ tư cách rồi. Chỉ cần hấn không mang di truyền những thói xấu của cha hấn thì hấn có thể trở thành một hoàng đế hoàn mỹ. Nguyện vọng của mẹ dựa cả vào con đấy.

- Bạch Tri thị, mẹ là một người có tư tưởng tiên tiến nhưng tư tưởng đó lại không lưu hành ở trung nguyên, trong hoàng cung càng không. Có lẽ không tác dụng gì với Hiếu Ất đâu.

- Khó mà tưởng tượng nổi Hiếu Ất sẽ xây hậu cung.

- Là hoàng đế mà. Không khó tưởng tượng đâu. Tất cả đều thuận theo lẽ thường thôi.

Bạch Phong Ninh nói xong, buông bát com, đứng lên rồi khỏi phòng ăn. Chân hấn vừa bước qua bậc cửa thì dừng lại. Hấn ngoái đầu nói với mẹ mình đang ăn com:

- Buổi tặg chữ của nha đầu đó... mong mẹ đừng lỡ hẹn nhé.

- Ô! – Bạch Tri Như Ý vừa nghe xong thì lòng mảy dưng lên: - Không phải con không thèm để ý gì đến nữ nhi đã có người trong lòng rồi sao? Con cần gì biết mẹ có lỡ hẹn với cô ấy không chứ?

Nói thật, bà rất muốn ngay lập tức trốn về nước phiên bang của mình trong đêm. Dù sao tiểu thuyết cũng đã viết xong, nha đầu đó cũng không còn giá trị lợi dụng nữa. Bà không muốn vì tiểu nha đầu mà để lộ thân phận của mình, phá vỡ về thần bí của mình.

Hấn bỗng tắt nụ cười, nhìn chằm chằm vào mẹ mình, cong môi ám ức. Nét mặt đó khiến cho Bạch Tri Như Ý run rẩy.

- Con đúng là oan nghiệt. Vì đứa nha đầu đó đã có người trong lòng mà cố ý đem nét mặt đó ra làm khổ mẹ. Bao nhiêu năm nay, con chưa từng làm nũng mẹ như vậy. Híc... Được rồi. Được rồi. Cho dù về có bị cha con phạt quỳ thì mẹ cũng sẽ giúp Long Tiểu Hoa chết tiết đó. Con rõ ràng biết mẹ viết rất xấu, lại còn cố ý làm cho mẹ mất mặt. Híc...

Bà vừa ám ức vừa vò com vào miệng, đợi buổi cho chữ chết tiết đó đến.

Ngày Bạch Phong Ninh lên đường vào kinh cũng là ngày diễn ra buổi tặg chữ của Tiểu Như Ý.

Người đến khách điểm Đại Long Môn đông đúc như đàn ong. Tiểu Như Ý ở trên tầng hai. Mọi người xếp thành hàng dài kéo ra tận ngoài cửa khách điểm. Rất nhiều cô nương đỏ mặt ôm sách từ trong khách điểm chạy ra. Hấn nhếch môi khó ngờ đến ý tưởng của nàng. Nàng nhất định đã ép mẹ hấn phải giả trai để phù hợp với hình tượng người trong mộng của các cô nương rồi. Như vậy cũng tốt, để tránh cha hấn phát hiện. Hấn mỉm cười. Chắc nàng đang đếm bạc đến mỏi cả tay, không rảnh rồi mà tiễn hấn đâu. Hấn cũng chỉ vì công thành ở ngay phía Bắc của khách điểm, không thể đi qua chỗ này, cho nên mới xuống đi dạo một vòng.

- Vô Ưu, chúng ta rời khỏi thành thôi.

- Thiếu chủ không báo cho phu nhân một tiếng sao?

- Không cần đâu. Mẹ ta biết hôm nay ta lên đường mà.

- Vậy Long Tiểu thư thì sao ạ?

- ...

- Hình như thuộc hạ vừa thấy cô ấy chạy xuống lầu. Có cần đợi cô ấy không ạ?

- ... Cô ấy lúc nào cũng làm mình làm mẩy với ta, ta có thể không đợi sao?

Bạch Phong Ninh nhìn đám đông chen chúc ra khỏi khách điểm. Thấy Long Tiểu Hoa mặt đỏ phừng phừng, hần chỉ nở nụ cười chào nàng:

- Lần này kiếm đủ bạc chưa?

Nàng đã thắng. Chương quỹ không còn coi thường nàng nữa. Người dưới cũng không thể không phục nàng. Đến cả Long Tiểu Bình cũng nhìn nàng với ánh mắt trung thành. Nàng không còn là một kẻ đáng thương nữa. Nàng đã giành lại được cơ nghiệp của tổ tiên. Hần cũng coi như đã hoàn thành nhiệm vụ mà nàng cần ở bạch mã hoàng tử. Thành công nên phải rút lui thôi. Như vậy có được coi là cái giá của việc bắt nạt nàng không?

- Bây giờ huynh sẽ đến kinh thành sao?

- Ừm. Ta không thể đưa muội theo được. Thật xin lỗi.

- ... - Long Tiểu Hoa im lặng một lúc. Trống ngực nàng đập thình thịch. Nàng cố gắng làm ra vẻ tự nhiên nhưng nghe giọng nói của mình không còn tự nhiên nữa: - Hóa ra, huynh luôn là hoàng tử không cười ngựa trắng.

Bạch Phong Ninh hơi sững người. Hần nhìn con ngựa mình đang cưỡi. Đó là một con ngựa màu đỏ thẫm, cả người không có một sợi lông trắng nào. Đây mới là con ngựa mà hần thường cười mỗi lúc đi xa. Con ngựa trắng ngốc nghếch chỉ là con ngựa hần nhất thời hứng chí mua về để trêu chọc nàng và Hiểu Át mà thôi. Có lẽ hần vẫn nên để nó gặm cỏ trong sơn trang. Đến giờ, hần vẫn nhớ rõ lần đầu nàng nhìn thấy con ngựa trắng đó. Đường như hần là ai cũng đều không quan trọng. Điều quan trọng là hần cười ngựa trắng. Lúc ấy, hần rất đặc ý nhưng bây giờ... hần chỉ cảm thấy chua xót...

- Ừm! Thực ra, ta chưa từng cưỡi ngựa trắng. – Tất nhiên cũng không phải là hoàng tử của lòng nàng. Nàng nên sớm tỉnh giấc mộng. Đến giờ, tất cả đã rõ: - Hình như, ta lại bắt nạt muội một lần nữa.

- ... - Nàng hít hít mũi, hơi nhếch môi, cổ ra vẻ thanh thản, mỉm cười nói: - Trời ơi, tôi đã quen với tật xấu của huynh rồi. Sau này nhớ sửa đổi nhé. Nếu không sẽ không có ai chịu nổi huynh đâu.

- ... - Ừm! Coi như nàng còn có lòng, không nói là chẳng có cô nương nhà nào chịu nổi hần. Có lẽ nàng sợ vì thấy hần cưỡi con ngựa này. Nó không phải là con ngựa trắng đó. Nếu chọc giận nó thì nó sẽ đạp lên người nàng ngay.

- Tra huynh này. – Nói xong, nàng đưa cao tay về phía hần.

Hần hoài nghi, không biết mình có thứ gì ở chỗ nàng. Hần hơi cúi người, chìa tay ra trước mặt nàng. Một chiếc cúc bạch ngọc lặn vào lòng bàn tay hần, khiến tim hần đau nhói. Hần nghĩ đến câu nói trêu đùa nàng ngày đó:

- Đây là tín vật đính ước. Tới ngày cô có hứng với người đó, Bạch mã sẽ thay thiếu chủ đợi cô.

Hần bỗng thấy hối hận vì hôm đó không kiên trì ở lại phòng nàng tìm xem chiếc cúc bạch ngọc này rồi mới ra ngoài. Lúc đó, tâm trí nàng mơ màng, nàng vốn không biết trong lòng mình đang nhớ đến ai. Sao hần lại đánh thức nàng chứ? Chỉ cần mê hoặc nàng, khiến nàng hồ đồ thêm một chút mà ở lại bên hần thì chẳng phải là tốt rồi sao? Đến nay, tín vật đính ước đã trở về tay hần, coi như hần cũng chẳng còn có thể vào phòng nàng nữa.

- Hóa ra, muội luôn giữ vật này? – Hần xoay xoay chiếc cúc áo trên đầu ngón tay, mỉm cười. Phong độ, khí độ nhất thời chưa thể nói là thua người ta, chỉ có điều hần đã thua ván cược mà thôi. Hần cũng không đến nỗi thảm bại lắm. Chẳng qua là người trong lòng hần đã có người khác ở trong lòng. Hần không hề từ bỏ, chỉ đơn giản bị người ta đẩy ra, hần chẳng thấy xấu hổ chút nào.

Hần nắm chặt chiếc cúc áo trong lòng bàn tay, kéo dây cương ngựa. Con ngựa đỏ thẫm đi ngang qua nàng. Hần buông một câu “Cáo từ” rồi cưỡi ngựa ra khỏi thành, bỏ lại Long Tiểu Hoa đứng đó thờ dài. Nàng cố gắng hít một hơi thật sâu rồi quay lại khách điểm, sau đó tìm 813, gục đầu vào lưng người ta mà nức nở:

- 813, tôi khổ quá! Cho tôi dựa một lát.

- Ồ! Đừng dựa nữa. Nói chuyện làm ăn đi. Cô hại tôi bận rộn như thế đấy. Trước đây, làm việc nhàn nhả vẫn kiếm được tiền. Tất cả là tại cô. Đến cả Tiểu Như Ý cũng bị cô tìm thấy. Nếu không nể mặt thần tượng thì thật sự tôi rất muốn cắn cho cô một cái. Tôi bỗng thấy nhớ lúc đương gia còn ở đây, chúng ta chưa bao giờ phải bận rộn như vậy. Hu hu...

- Tôi nay tổ chức tiệc mừng công mà, cô còn kêu ca gì chứ?

- Nếu không có buổi ăn mừng thì tôi đã sớm đi nghỉ rồi. 1227, Bạch công tử đi đâu thế? Bạch công tử cưỡi ngựa với vẻ mặt rất nặng nề.

- Kinh thành.

- Hà? Sao mọi người đều đến kinh thành cả thế?
- Tôi cũng muốn đến kinh thành. Dù sao, không lâu nữa, chúng tôi cũng sẽ gặp lại nhau thôi. Thế nên căn bản không cần phải buồn làm gì cả. – Thu lại cảm xúc, tiếp tục làm việc kiếm tiền mới quan trọng.
- Ô! Cô buồn vì đương gia hay là... vì Bạch công tử thế?
- Cô nghĩ thế nào?
- Tôi thấy... dường như trái tim của cô có cả hai người.
- ... Tôi đâu có. Tôi rất giữ đạo làm vợ. Trong lòng tôi chỉ có một người thôi. Cho dù đó không phải là người hoàn mỹ, có lúc thích ngược đãi người khác. Những lúc quan trọng, còn thích ép người khác làm những việc mà người ta không thích. Lòng muốn nhưng miệng không nói ra, vô cùng phiền phức, thích bắt người ta học cầm kỳ thi họa đến phát cuồng nhưng... 813... cô nói xem đương gia và Thập cửu điện hạ có gì khác nhau?
- Ô! Chẳng có gì khác nhau cả. Đều khiến người khác phải ao ước.
- ... Không ai hỏi cô về phương diện vẻ đẹp. Thôi đi. Tôi không nên hỏi cô vấn đề khó hiểu mà ngay đến tôi cũng không thể lý giải nổi.
- Vậy cô đừng dựa vào tôi nữa. Tôi đang bận lắm. Cô tránh ra đi.

Uych!

Long Tiểu Hoa bị 813 đẩy ra không thương tiếc, chẳng có chút tình tứ muộn nào. Than ôi, tình bằng hữu giữa những nha đầu!

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 56: Tiểu hoàng tôn bị coi thường

Tối đó, khách điểm Đại Long Môn sáng đèn đến tận đêm. Sau khi dọn dẹp xong, trong khách điểm tổ chức tiệc mừng công. Tiểu Như Ý cải trang thành đàn ông nên vô cùng thoải mái, ôm cả vô rượu tu ừng ực. Thấy thế, trống ngực 813 đập thành thịch. Cô gào lớn:

- Tôi thích người đàn ông vừa táo bạo vừa hấp dẫn như vậy. – Cô nhào tới, kết quả, trong khi sờ sẫm lưng tung, đã không cẩn thận chạm phải hai bầu ngực mà Tiểu Như Ý cẩn thận dùng vải quần chặn. Trong tư thế khó xử đó, cô khóc không ra nước mắt, nhìn xung quanh tìm 1227 để tố tội nhưng nhìn mãi mà chẳng thấy người đâu...

- Tiểu thư nhà tôi đâu?

Long Tiểu Bính cũng có cùng câu hỏi như 813 và cả hai đã về nhà tìm chủ nhân vừa không nghe lời lại bắt tài của họ. Hắn nhìn con quỷ sau khurót với vẻ coi thường. Gã tác gia viết tiểu thuyết cảm lãng lơ đó, tất cả là tại hắn, chính hắn đã hại tiểu thư phải hành động hạ lưu, không có khí chất thế này.

- Kê vô lương tâm đó đâu rồi? – Tiểu Như Ý ôm vô rượu lao đảo: - Đúng đúng. Long Tiểu Hoa, kê vô lương tâm đã lừa mất trái tim của con trai ta đem đi đâu rồi? Người ta muốn mời cô ấy một chén. Thật không ngờ lại có thể thấy một độc giả nhỏ đáng yêu như vậy. Trước đây, ta chỉ viết cho vui. Không ngờ lại có nhiều người thích sách của ta đến thế. Ta cảm động quá. Ợ...

Hoi rượu ợ lên:

- Này! Nha đầu thối tha họ Long, còn không mau ra đây cho ta. Gã vào nhà ta thì có gì không tốt chứ? Có đồ ăn, có thức uống, có mỹ nam để ôm, có tiểu thuyết để đọc. Hơn nữa, từ nhỏ ta đã nuôi dạy tiểu tử thối tha đó chỉ được lấy một nương tử tốt. Tuy nó có hơi hoang đường một chút, ghé qua kỹ viện vài lần nhưng sau khi thành thân, sẽ tuyệt đối ngoan ngoãn giữ mình như ngọc... Ô! Tiểu quý, sao người lại trừng mắt nhìn ta như vậy...

- Tiểu thư nhà ta đã có gia thất, chính chuyên cả đời. – Long Tiểu Bính có lí lẽ riêng của mình.

- Vớ vẩn! Chính chuyên với ai? Hiểu Át ư? Ợ! Hắn muốn làm hoàng đế. Sau khi lập xong hậu cung, hắn sẽ biến thành tên nam nhân thối tha. Ngoài sắc đẹp ra, hắn chỉ... ợ! Hắn tuyệt đối không phải là đối thủ của con trai ta. Ợ... Tuy ta rất thích khuôn mặt của Hiểu Át nhưng ta vẫn đứng về phía con trai mình. Này! Nha đầu Long Tiểu Hoa thối tha, cô chạy đi đâu rồi?

- Tiểu Bính, tôi vừa thấy tiểu thư ôm vô rượu cùng Tiểu Như Ý uống không ít. Cậu mau đi tìm đi. Không biết là chạy đi đâu rồi nữa. – Chưởng quỹ 420, người duy nhất còn chút tình táo nói với Long Tiểu Bính.

Long Tiểu Bính lập tức xoay người chạy ra khỏi khách điểm tìm kiếm xung quanh nhưng càng tìm càng chẳng thấy đâu. Trên thực tế, tiểu thư nhà họ

Long đang ôm bình rượu đi lảo đảo trên phố như một kẻ lang thang.

Lúc này, Long Tiểu Hoa đúng là giống một kẻ lang thang chân nam đá chân chiêu. Nàng giơ bình rượu lên tu, nửa nằm nửa ngồi bên bờ tường và phát ra những tiếng nắc khe khẽ. Nàng không biết mình làm gì mà lại ngồi tức cảnh sinh tình ở cái góc này, cái góc tường nhỏ mười năm trước nàng đã nhặt Long Hiểu Át về. Nàng đã sớm quên chuyện đó. Thường ngày trên phố, nàng cũng không vì đây là nơi vị hoàng tử đã từng nằm mà để mắt đến nó.

Nàng luôn muốn đợi mình kiếm đủ tiền sẽ đến kinh thành, đứng trước mặt người chồng cũ mà nói câu xin lỗi. Nàng không phải không cần hắn. Tất cả đều nên có kết thúc giống như trong tiểu thuyết. Bấy giờ nàng đã rơi vào thảm họa lớn nhất. Chỉ có vượt qua được thì kết thúc hoàn mỹ cuối cùng mới đến, nhưng...

Lời của Bạch Phong Ninh khiến trái tim nàng đau nhói, nàng nghĩ mãi mà không hiểu.

Cha chính là cha, phu quân chính là phu quân. Hắn là Thập cửu điện hạ cũng tốt, không phải cũng tốt. Mười năm nay, không phải hắn luôn ở bên nàng sao? Đây là điều mà Hoàng đế cũng không thể ngăn cản được. Ông ấy không thể quản nổi chuyện của họ.

- Hoàng đế thì có gì ghê gớm chứ? Dù sao mình cũng có khế ước bán thân. Mình cảm chắc phần thắng. Ồ! – Nàng vừa gào lên vừa lôi vò rượu ra tu.

Mười năm trước, hắn ngồi ở góc tường này, dường như hắn đang nghĩ gì đó, không ai cần hắn, không ai để ý đến hắn, hắn bị Hoàng đế đuổi ra khỏi nhà, cũng chính nàng đã nhặt hắn về nên hắn phải là người của nàng. Ký ức thời niên thiếu, nàng không nhớ rõ lúc đi theo nàng, nét mặt hắn thế nào. Nàng chỉ cảm nhận được âm thanh cao ngạo và buồn bã khi hắn nghe nói nàng cũng bị ép học sử dụng bàn tính. Hắn bắt giặc mềm lòng, dường như là đang xót thương nàng. Bát mỳ đó là thứ đầu tiên nàng vào bếp làm cho hắn ăn. Nàng còn nhớ phía trên chỉ có rau xanh, không có dầu, chỉ duy nhất có mùi mỳ. Tại sao lúc đó nàng không cho thêm một quả trứng chứ? Có mùi thơm của trứng, chắc chắn hắn sẽ càng nhìn nàng dịu dàng hơn, giống như bây giờ...

Bây giờ... Hả? Hắn đang nhìn nàng... Long... Long Hiểu Át đang nhìn nàng sao?

Người đứng trước mặt nàng nhếch môi, khó nhận ra nét mặt đang vui hay tức giận, chỉ nhìn nàng là ai? Đó rõ ràng là Long Hiểu Át mặc chiếc áo dài màu sẫm cao quý, chỉ có điều tại sao hắn lại rút về hình dáng lúc mười tám tuổi vậy? Lẽ nào là nàng đang hồi tưởng? Ồ... Uống nhiều rượu quá, chóng hết cả mặt rồi, nhìn cái gì cũng mờ mờ lung lung, mơ hồ hết cả. Cuối cùng nàng cũng hiểu được cảm giác của hắn lần uống say trước. Ồ! Hắn... đang nhìn nàng sao? Hắn thật sự đã từ kinh thành trở về rồi hay là nàng đang mơ? Mau véo mình một cái đi...

- Ui da! Mẹ ơi, đau quá... - Nàng không nên tự véo vào mình.

- Hừ! Cô nghĩ rằng mình đang mơ giấc mơ đẹp sao? – Người đó nhếch môi, vén áo, quỳ một chân xuống sát gần nàng nhưng lại chau mày khi ngửi thấy mùi rượu: - Ôm vò rượu ra đây ăn nói linh tinh, thật chẳng giống nữ nhân chút nào.

- Ồ!... Huynh từ kinh thành về rồi à? – Nàng vút vò rượu đi, lao vào hắn nhưng hắn lại coi thường đẩy nàng ra. Nàng nghĩ rằng hắn vẫn còn giận nên càng vô si bá vai hắn, ôm lấy cổ hắn: - Hu hu! Không phải tôi không cần huynh. Tôi là kẻ nghèo nên mới nói những câu như vậy. Tuy những câu này thích hợp để nhân vật nam nói hơn, tôi nói sẽ rất kỳ quặc, tuy huynh thu mình như mười năm trước khi tôi tình cờ gặp huynh, tuy tôi hơi rắc rối nhưng tôi vẫn muốn nói... tôi cần huynh.

- ... Cô nói linh tinh gì thế? Đừng ôm lấy tiểu vương. Đồ nha đầu hôi hám, cô... ồ...

Lời cự tuyệt nghiêm túc đó bất ngờ bị chặn lại trên môi. Cung Diệu Hoàng bàng hoàng đứng ngây người. Lý do là tại kẻ say đó. Tội này là tội nào mà lại bị nữ nhân không quen biết ôm lấy cổ, hôn lên môi thế này? Hắn lập tức cảm thấy luồng khí nóng bốc lên trong đầu. Đúng lúc định mở miệng lên tiếng thì lại bị cái lưỡi nhơn cơ hội đó xông vào, đại náo thiên cung trong miệng hắn. Nàng triệt để hành động. Nàng phải hành động phải triệt để và không cho người ta cơ hội từ chối...

Nàng hôn đến mức hôn xiêu phách lạc. Căn bản không hề để ý người ta có đón nhận hay không. Khó khăn lắm mới chạm được vào môi người ta, tuy bị đẩy ra nhưng không thể chịu thua được. Đôi môi nàng vẫn ở trên môi của người ta, trên đỉnh mũi, dưới đuôi mắt. Những chiếc hôn nhẹ nhàng mang theo hơi rượu! Cuối cùng nó lại dịch chuyển đến miệng của người ta. Sau đó tiến thẳng đến cổ áo, còi cúc, nhẹ nhàng chạm vào xương quai xanh. Bàn tay cũng mờ mịt lòng ngực của người ta...

- Tim huynh đập nhanh thật! Huynh mong đợi điều này lắm đúng không?... Hi hi!

- Cô... Đồ nữ nhân chết tiệt... Tiểu vương... - Không thèm mong đợi thứ ma quỷ gì đó.

- Hôn nữa...

- Ồ!

- Hôn...

- Ta...

- ... Ồ... Dù sao huynh cũng đã quay về. Mai lại hôn tiếp. Tôi mệt rồi... Hôn cái cuối cùng... rồi ngủ... khò...

Kết quả, cái hôn cuối cùng của Long Tiểu Hoa đã không thành công. Nàng không còn bám nôi vào cổ hắn nữa mà mềm nhũn người ngã vào lòng Cung Diệu Hoàng. Nàng ngủ say sưa, lại còn chảy cả nước miếng nữa...

- Chúa... Chúa thượng không sao chứ ạ... - Đoàn tùy tùng luôn đứng bên cạnh không biết có nên mở miệng ra làm phiền nộ hôn của hai người không mà đành bình tĩnh lui lại phía sau, đến giờ mới dám khẽ lên tiếng. Nếu chúa thượng của họ vẫy tay, thì họ sẽ lập tức kéo nha đầu xinh đẹp ra khỏi người ngay. Thế nhưng, chúa thượng của họ bị hôn nên không thể làm việc đó, hoàn toàn ngây người ra...

Cung Diệu Hoàng giờ tay áo lên lau miệng, mặt hần nóng như lửa. Dường như hần hoàn toàn không thể đón nhận việc mình bị ả nha đầu bẩn thỉu này hôn như vậy. Hần còn ngây người ra nữa chứ. Tất cả là tại cô ta. Cô ta còn làm cho hần mất cả khái niệm về đôi tay, còn không có sức để lên tiếng. Một nữ nhân phóng túng trước mặt hần như vậy, lại còn dám ngủ ngon lành trong lòng hần nữa chứ. Đáng ghét...

Lúc này, hần mới phát hiện ra mình bị nàng nhào đến, cả người đã ngồi bệt xuống đất để cho nàng ngã vào. Hần vén áo, đứng dậy, nhưng liếc nhìn người con gái trong lòng mình bị lăn ra đất, hần chau mày, kéo nàng lên, nói với tùy tùng:

- Chuẩn bị ngựa tốt, lên đường về kinh ngay đêm nay.

- Vậy... còn người vợ này của Long Hiểu Át ạ? Thuộc hạ đã chuẩn bị bao tải gai. Có cần cho cô ấy...

- ... - Hần liếc nhìn cái bao tải gai mà tùy tùng chìa ra, nhếch môi. Dường như hần đã suy nghĩ rất lâu. Bỗng nhiên, hần vác người say như chết đó lên vai, vẫy tay nói: - Không cần đâu. Loại nữ nhân này lắm mưu nhiều kế. Ai biết cô ta sẽ lại giờ trò gì. Tiểu vương tự mình trông chừng cô ta sẽ tốt hơn. Khỏi hành. Chúng ta lập tức về kinh. Hừ! Chờ Long Hiểu Át đến đấu với ta. Đi thôi.

- Dạ.

Đoàn người ngựa rời khỏi thành Đồng Khê, hướng về kinh thành ngay trong đêm.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 57: Mưu đồ xấu xa của đứa cháu

Trời sáng rồi.

Mặt trời chiếu sáng rực rỡ, rất chói mắt. Long Tiểu Hoa nằm trên chiếc sập dài mềm mại, chẳng hề có cảm giác gì. Cái đầu nặng trĩu khiến nàng phải nhíu mày, chép môi. Nàng đang muốn trở mình nằm thêm chút nữa, tiện thể mơ lại giấc mơ tuyệt đẹp với nam nhân bị cưỡng hôn hôm qua, thì cảm thấy bị thứ gì đó bó chặt, không thể trở mình được. Mắt nàng lim dim, hé ra một khe nhỏ mới phát hiện bản thân đang nằm trên một chiếc sập êm ái, toàn thân phủ một tấm chăn mềm, mà thứ giam cầm nàng chính là một cánh tay rắn chắc vươn đến từ bên trái, đang giúp nàng cố định tấm chăn.

Tay ư? Tay của ai? Kẻ nào dám to gan động vào nữ nhân đã có gia thất vậy?

Rõ ràng nàng vẫn chưa thật sự tỉnh táo. Đầu nàng hơi ngẩng lên, nhìn xem người bên cạnh mình là ai. Khuôn mặt đẹp và tao nhã đó rõ ràng là bản sao của Long Hiểu Át mà. Từ sống mũi xuống miệng đều có vẻ quen thuộc. Cái chau mày và làn môi hơi nhếch căng khiến nàng cảm thấy yên tâm hơn. Động tác này rõ ràng rất giống Long Hiểu Át.

- Lẽ nào tôi đã ao ước có huynh từ nhỏ? Tại sao huynh lại chạy vào trong giấc mơ của tôi, là còn là giấc mơ về tuổi thơ nữa? Không nên như vậy đâu. Rõ ràng là tôi cần một phu quân trưởng thành cơ mà...

Nàng vận người, nhấc tay lên, hoài nghi giờ tay muốn chạm vào khuôn mặt đang kề gần đó. Đến cả hơi thở của người đó cũng phả vào mặt nàng. Thật đúng là hoang tưởng quá đáng nhưng nàng không muốn đối tượng của mình bỗng nhiên mở mắt ra. Vậy mà đôi mắt đen láy đó đã mở ra và nhìn nàng chằm chằm như muốn mê hoặc nàng. Người đó không nói gì, chỉ kéo nàng vào lòng, giờ tay nâng cằm nàng lên, nghiêng mặt như muốn hôn nàng vậy.

Nàng bị khuất phục trước hàng loạt cử chỉ âu yếm của hần. Long Hiểu Át mười tám tuổi đầu toàn là sỗ sách, bản tính, ngân phiếu, không hề quan tâm gì đến nàng bỗng dưng nhìn nàng với ánh mắt dịu dàng như vậy từ bao giờ? Nhưng mới sáng sớm mà đã ngây ngất như vậy, men rượu trong người vẫn còn đậm thế sao? Cho dù nằm mơ thì ít nhất cũng đừng quá hiện thực như vậy chứ.

Nàng nuốt nước miếng nhưng không cưỡng lại được đôi môi mê hoặc đó. Đôi môi căng mọng tuyệt đẹp đang muốn hạ xuống môi nàng, muốn độc chiếm nàng. Nàng đón nhận thì chưa chắc hần đã thích, thế nên nàng quyết định cúi mặt từ chối, hỏi hần một câu rõ ràng là mình đã biết rồi:

- Huynh... muốn làm gì?

Đôi mắt đen đó nghiêng nghiêng nhìn nàng, đôi môi đó dừng lại một lát. Giọng trầm trầm và mang chút tao nhã phát ra từ đôi môi đỏ đó, nhưng hoàn toàn không phải là của Long Hiểu Át. Giọng nói này rất cao quý, thanh thép và có vẻ tự hào:

- Làm gì ư? Tất nhiên là làm chuyện mà nữ nhân các người thích làm rồi.

- Phi! – Giọng nói của kẻ có tướng mạo gần giống Long Hiểu Át khiến cho nàng bưng tỉnh, mở to mắt. Nàng đã tỉnh dậy khỏi giấc mơ. Nàng nhìn kẻ có dáng nằm lười biếng giống như Long Hiểu Át, nhưng rõ ràng không phải là Long Hiểu Át, há hốc mồm không biết nên phản ứng thế nào...

Theo như cách miêu tả của Tiểu Như Ý thì hẳn mang vài phần khí chất của người chồng cũ nhưng không giống với nét quyến rũ của người ấy. Cái bữu môi và cái lim dim mắt đầy tà khí. Đương nhiên rồi. Miệng còn hơi sữa, chưa trưởng thành, cử chỉ ngông cuồng. Nếu được nuôi dạy tốt thì có thể trở thành người tốt. Dĩ nhiên muốn được như chồng cũ của nàng hồi đó thì cũng không phải dễ... Phi! Bây giờ không phải là lúc nuôi dưỡng thiếu niên.

- Người là ai? Người muốn làm gì với con gái nhà lành?

- Con gái nhà lành ư? Ở đâu vậy? – Cung Diệu Hoàng lạnh lùng chống tay dậy nhìn nàng: - Tiểu vương chỉ thấy một ả đàn bà dâm đang nằm trên xe của mình, say bí tỉ không biết gì, thấy tiểu vương thì phóng tung bữa bãi, luôn miệng đòi hôn, không cho hôn thì khóc lóc ầm ĩ.

Để tránh cô ta khóc lóc giữa đêm gọi bầy sói trên đường đến, hắn đã phải hy sinh không ít. Hắn đành phải dùng môi mình để dỗ dành nữ nhân điên khùng say rượu này, cho cô ta ăn no, nhìn cô ta tham ăn mà hắn cảm thấy thật uất ức. Rõ ràng là con tin mà sao cô ta chẳng hề có bộ dạng sợ hãi, lại còn dám sàm sỡ cả thổ phỉ, thế mà vừa tỉnh rượu thì đã muốn lập đèn thờ trình tiết với hắn? Hắn chưa từng để cho ai làm cản trước mặt mình như vậy.

- Phi! Người... người nói, người ta... ta cưỡng hôn là... là... là... - Ngón tay nàng run rẩy chỉ về phía hắn nhưng chỉ thấy đôi môi tuyệt mỹ của hắn thuận hướng cắn lấy ngón tay nàng nhẹ nhàng nói:

- Hôn ư? Hừ! Hay là tiểu vương chưa gặp nhiều nhi. Hành động của cô mà cũng gọi là hôn sao? Tiểu vương cứ tưởng cô đói đến mức mấy ngày mấy đêm chưa ăn gì nên cứ thấy thịt là muốn cắn xé mới đúng chứ.

- Người đừng có giỡn. Kỹ thuật hôn của ta là học từ tiểu thuyết của Tiểu Như Ý đấy. Hằng ngày, ta đều gặm xương sườn để luyện tập... Phi phi phi! Điều này không phải là điểm mấu chốt. Điểm mấu chốt là... người người người, người là ai? Sao người lại muốn bắt cóc ta, lại còn hôn ta... Được rồi. Ta không may mắn nên mới gặp phải người... - Giọng nàng vút lên với ánh mắt như đang cảnh cáo Cung Diệu Hoàng: - Người người người... rốt cuộc người muốn bắt cóc ta đi đâu?

Nàng vừa nói vừa thu ngón tay của mình về. Nàng phải giữ một khoảng cách an toàn nhất định với kẻ có tướng mạo giống chồng cũ của mình đến bảy tám phần.

Cung Diệu Hoàng nhường mảy chẳng thêm để ý đến bộ dạng đáng thương thu mình lại của nàng, cũng chẳng thêm ngăn cản nàng. Hắn vươn người, chỉnh lại y phục, đến bàn trà trước mặt rót một chén nước rồi ngồi xuống ghế. Hắn uống và nhìn bầu trời xanh bên ngoài cửa xe ngựa. Rõ ràng là đã quá trưa. Hắn hỏi vọng ra ngoài:

- Đến đâu rồi?

Một giọng nói từ bên ngoài đáp lại:

- Thưa Chúa thượng, còn nửa ngày đường nữa là đến thành Lâm Dương ạ.

- Ừm! Chạy nhanh lên. Đến dịch trạm tiếp theo thì đổi ngựa nhanh hơn.

- Vâng ạ.

Hắn dặn dò xong thì quay lại nhìn kẻ đang ôm chần cuộn mình trên sập cười lạnh lùng nói:

- Bây giờ thì biết rồi chứ? – Hắn là ai? Họ sẽ đi đâu. Hắn đã trả lời nàng rồi đấy.

- Xi! Người chính là kẻ hôm đó đã si nhục những cuốn tiểu thuyết của ta...

- ... - Hắn trừng mắt cảnh cáo nàng thì lập tức nghe thấy tiếng nhỏ nước miếng.

- Chúa... thượng... - Nàng lập tức đổi giọng, chẳng có chút ngưỡn khí gì cả khi đi bán bạn bè của mình: - Họ Bạch đã vào kinh dự thi rồi. Tôi hoàn toàn chẳng liên quan gì đến thanh kiếm đó. Người bắt tôi cũng vô ích thôi.

- Rốt cuộc cô và Bạch Phong Ninh có quan hệ như thế nào?

- Dù sao cũng không phải là thứ quan hệ mà người nghĩ. – Chỉ là quan hệ thúc tẩu có chút không minh bạch. Nhưng giờ chúng tôi đã phản tỉnh, quay lại mối quan hệ bình thường. Mọi chuyện nói ra thật phức tạp, chẳng dễ giải thích chút nào.

- Không phải là thứ quan hệ mà ta nghĩ sao? Thế mà hắn lại đem thanh kiếm nhà họ Bạch đi chuộc cô ư?

- Sau đó, chẳng phải hắn đã lại lấy trộm về rồi sao?

- ... - Hắn trừng mắt nhìn nàng, rõ ràng là không muốn nhắc đến hồi ức chẳng lấy gì làm hay ho đó. Hắn chuyển chủ đề hỏi: - Vậy còn Long Hiểu Át thì sao?

Nữ nhân trước mặt không phải là người của Bạch Phong Ninh? Vậy là tốt nhất. Không nên để hình bóng nhi nữ thường tình làm ảnh hưởng đến sự nghiệp của hân.

- ... - Điều này liên quan gì đến người chồng cũ của nàng chứ? Đây chẳng phải là ân oán của ba người bọn họ thôi sao?

- Long tiểu thư, cả thành Đồng Khê ai ai chẳng biết chuyện cô được gả cho Long Hiểu Át năm mười một tuổi rồi bị bỏ và phải làm người phục vụ ở khách điểm. Hừ...

- ... - Cách nổi tiếng của nàng không được bình thường lắm. - Vậy... vậy thì sao nào? Đó là chuyện của tôi... Liên quan gì đến người chứ?

- Liên quan ư? Hừ! - Cung Diệu Hoàng cười khẩy, đôi môi cong cong. - Liên quan rất nhiều. Nếu tiểu vương nói muốn thành thân với cô thì cô nói xem, chuyện này có liên quan đến tiểu vương không?

- Phi! Người người người đang đùa ư? - Ngoài lần gặp cách nhau cái bao tải đó ra, họ căn bản mới gặp nhau lần đầu tiên. Hân cầu hôn nàng như thế này sao? Không được tốt lắm! Nàng rất mừng vì sức hấp dẫn của mình lại tăng lên một chút nhưng cách cầu hôn của hân chẳng có chút lãng mạn nào cả. Rõ ràng là ép buộc thành thân. Nàng có thể... từ chối không nhỉ?

- Tiểu vương muốn lấy cô... Vợ trước của Long Hiểu Át sẽ hầu hạ tiểu vương. - Cung Diệu Hoàng lặp lại. Ánh mắt của hân viết rõ "Dám từ chối, ta sẽ giết cô". Hân muốn chính thức tuyên chiến với Long Hiểu Át từ đây. Hân không cần phải đến trà quán xem vở kịch ngu xuẩn Võ Tông đánh hồ gì gì đó nữa.

- Không không không không phải vợ trước, tôi... - Nàng còn chưa cầm được hủ thư mà.

Ánh mắt đó trừng lên uy hiếp nàng, nàng sợ tới mức không dám hỏi gì nữa, chỉ lặp lại mấy câu ám ức cái gì mà là gái đã có chồng, nhưng người ta hoàn toàn không để ý đến chuyện đó...

- Cô muốn làm cho tiểu vương mất mặt sao? Sau khi về đến kinh thành, cô hãy ngoan ngoãn học các quy tắc trong vương phủ, đợi tiểu vương chọn ngày cử hành hôn lễ.

- Tôi tôi tôi tôi vẫn chưa bị... - Nàng vẫn chưa bị bỏ theo đúng pháp luật mà.

- Hừ! Long Hiểu Át, ta sẽ cho hân thấy tiểu vương thành thân với vợ cũ của hân. Để xem hân còn làm thế nào để lòi ta ra trốn tránh chuyện hôn sự trước mặt hoàng gia đây. - Nói gì mà bản thân đã thành thân một lần, bị tổn thương, tạm thời không có hứng thú với đàn bà con gái. Lại thấy cháu mình chưa thành thân, thỉnh xin Hoàng thượng ban hôn sự trước. Hoàng gia gia lại còn nhắc nhở Cung Diệu Hoàng hân, nói cha hân mất sớm, coi thúc thúc như cha, để Long Hiểu Át chọn vợ cho hân. Còn thế sao? Long Hiểu Át muốn là bề trên của hân ư? Hân không thể để Long Hiểu Át toại nguyện được.

Nếu Long Hiểu Át biết tiểu vương từ mà hân đưa về chính là vợ trước của mình thì chắc sẽ có trò vui lắm đây. Hừ! Ha ha ha!

Một bên người nay cười.

Một bên người xưa khóc.

Cung Diệu Hoàng cười ngạo nghễ. Hân chẳng hề để ý đến khuôn mặt đỏ lên vì bị ngắt lời nhiều lần của Long Tiểu Hoa.

- Cô tức giận, đầu sưng to lên như đầu heo làm gì? - Hân khinh thường liếc nhìn kẻ mới bị chỉ định làm tân nương: nhan sắc bình bình, vóc dáng bình bình, kỹ thuật hôn... coi như là tạm tạm. Nhớ lại cảnh phóng túng của nha đầu này tối qua, hân hơi nhếch môi tiếp tục suy tưởng... Cô ta chỉ là một cô nương làm ăn buôn bán ở thành trì biên cương, không thể không quyền, nhưng lại là sự lựa chọn an toàn của hân. Có điều, xem ra hân phải dạy dỗ thật tốt thì mới để cô ta xuất hiện được. Điều quan trọng nhất là có thể lãng nhục Lăng Hiểu Át. Làm gì có nam nhân nào chịu nổi cảnh bị cầm sừng chứ? Huống hồ lại bị chính đứa cháu trai của mình cầm sừng. Hừ... Hân muốn thấy cảnh triều thần nhìn Long Hiểu Át bị cầm sừng như thế nào.

- Tôi có một câu hỏi. - Mãi sau nàng mới tìm được khe hở để nói chuyện. - Tội trùng hôn[1] rất nghiêm trọng

[1] Trùng hôn: Thành thân với người khác trong khi bản thân mình đã có chồng

- Lại giống gì vậy?

- Tôi muốn thỉnh giáo... pháp luật triều đình ta một chút. Tội trùng hôn sẽ bị xử như thế nào?

- Nhốt vào sọt lợn. - Cung Diệu Hoàng thông thả buông mấy từ khiến Long Tiểu Hoa mềm nhũn người đổ vật xuống. - Cô nên nhớ những yêu cầu của tiểu vương đối với thế tử, phải biết cư xử, phải biết vào bếp, phải biết động phòng. Điều cuối cùng, tiểu vương miễn cưỡng cho cô qua cửa. Hai điều trước, hừ, cô sẽ phải học. Thế nên về đến kinh thành, tiểu vương sẽ mời người dạy cô.

- Học... học cái gì? - Nàng nằm trên sập đau đớn, kiệt sức hỏi. Nàng đã bị phẫn nộ vào sọt lợn thì học cái gì cũng vô ích.

- Học cái gì ư? Tất nhiên là cảm kỹ thi họa, để cô biết thế nào là tiểu thư khuê các, thế nào là đoan trang lễ giáo, thế nào là thờ chồng dạy con.

- ... - Sao mấy câu này nghe quen thế nhỉ? Hân không chỉ có khuôn mặt giống chồng cũ của nàng đến bảy tám phần, cách ngược đãi tình thân cũng

giống đến thế sao? Lễ nào đời này nàng không thoát khỏi hình bóng của mấy thứ cảm kỳ thi họa, đoan trang lễ giáo, thờ chồng dạy con ấy? Tại sao đàn ông có phẩm cách, địa vị đều coi trọng những thứ này chứ? Hu hu...

- Tóm lại, ngày hai chúng ta thành thân, tiểu vương muốn thấy một thực nữ từ trong ra ngoài trước mặt mọi người, sau lưng mọi người thì... - Hấn dừng lại, nhìn nàng, nghĩ đến biểu hiện của nàng tối qua, nhếch môi giễu cợt: - Trên giường của tiểu vương, cô làm thế nào, tiểu vương cũng không ý kiến. Chỉ cần xem cô có bản lĩnh làm cho tiểu vương vui hay không thôi.

- Phi!

Hấn không có ý kiến gì nhưng nàng lại có ý kiến đấy. Nàng nên tố cáo với ai đây?

Kinh thành... kinh thành là địa bàn của chồng trước, nhưng kinh thành rộng như vậy. Nàng chưa vào đến nơi đã bị bắt cóc cưỡng hôn, làm sao có thể tìm được tung tích “người cha thất lạc” đó của nàng đây?

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 58: Trò nham hiểm của đứa cháu

Trong thành Lâm Dương, phủ Diệu vương vẫn như xưa, cổng lớn cao ngất, tôn quý ngút trời. Nó không vì hành động thương phong bại tục của chủ nhân là cường đoạt dân nữ mà trở nên khác thường.

Hai con kỳ lân bằng ngọc bích ngồi trước cổng là vật mà Thánh thượng ban cho hoàng tôn Cung Diệu Hoàng. Quan văn xuồng kiệu, quan võ xuồng ngựa, muốn tiến vào phủ Diệu vương thì trước tiên phải hạ vài phẩm cấp. Tiểu vương gia của phủ Diệu vương cũng thật giỏi xoay chuyển. Nếu không thì sao mới mười tám tuổi đã có thể gánh trên vai trọng trách, có thể khiến Hoàng thượng giao quân quyền vào tay hắn chứ. Quân quyền đại sự không chỉ dựa vào quan hệ huyết thống cộng thêm sự sủng ái mà giao cho được. Làm sao có thể ngăn được lời dị nghị của quần thần? Làm sao có thể tạo dựng thế lực? Làm sao có thể khiến người lớn tuổi hơn nể phục mình chứ? Những uy tín đó đều do một tay Cung Diệu Hoàng xoay xở, chứ chỉ dựa vào ơn đức của Thánh thượng thì không thể thành được.

Phủ Diệu vương không phải là do vương gia trước truyền lại mà là do Thánh thượng đặc cách khai ân xây phủ viện mới ban cho hoàng tôn Cung Diệu Hoàng. Vị tiểu vương gia này từ sau khi được phong tước vị đến phủ đệ, không kể thừa bất kỳ thứ gì của Thất hoàng tử, phụ thân mình. Vị Thất hoàng tử này chỉ vì không tuân theo quyết định của Thánh thượng mà mất đi sủng hạnh, cuối cùng thì cùng thế tử qua đời sớm, bỏ lại Cung Diệu Hoàng. Đừng nói là phủ đệ đã sớm hoang tàn mà đến cả tước vị cũng bị Thánh thượng thu hồi hết. Thế nên, tiểu vương gia của phủ Diệu vương có thể có được thế lực như ngày hôm nay đều là dựa vào việc từ nhỏ hắn đã được vào cung ở bên Thánh thượng.

- Cô hiểu những điều này rồi chứ?

Vị tiên sinh có bộ râu chữ bát[1] kể lại toàn bộ từ đầu đến cuối đoạn đời của Diệu vương gia, nhưng chỉ thấy Long Tiểu Hoa đang nhìn mình với một dấu hỏi lớn trên đầu, giống như vịt nghe sấm vậy. Đó là ân sư của Diệu vương gia. Ông luôn ca ngợi Tiểu vương gia trước các hoàng tử khác. Đến tận bây giờ, ông luôn rất hài lòng về môn sinh của mình.

[1] Chữ bát: 八

Tư chất thật quá kém! Cung Diệu Hoàng đảo ở đâu ra một tiểu cô nương quê mùa chẳng hiểu gì cả như vậy chứ? Cô ta ngồi ngây bên Tiểu vương gia như củ khoai tây ấy, dùng cái ánh mắt như đang xem thuyết thư[2] đó để nhìn mình. Cô ta đến cả việc người chuẩn bị thành thân với mình là nhân vật như thế nào cũng không biết. Điều này liệu có làm ảnh hưởng đến chuyện đại sự của Tiểu vương gia không?

[2] Thuyết thư: Cách gọi khác của nghệ thuật Hát nói Trung Quốc, bao gồm các thể loại như Bình sách, Bình thoại, Đàn từ...

- Ý ông là cha mẹ hắn đều đã qua đời. Hắn có số phận đáng thương giống như tôi. Sau đó, hắn được ở bên ông nội. Ông nội hắn rất yêu quý hắn...

- Ta đã nói với cô bao nhiêu lần rồi. Tiểu vương gia không phải dựa vào thánh ân để được như ngày hôm nay. Tiểu vương gia là...

- Dựa vào những trò nham hiểm để có được như ngày hôm nay ư? Ông nội hắn rất yêu quý hắn nhưng hắn cảm thấy vẫn chưa đủ. Từ nhỏ, hắn đã học những trò nham hiểm và tạo nên những thành tích vĩ đại ư? - Không có gì cao cả hơn một chút sao?

- ...

- Được rồi. Tôi hiểu rồi. Vấn đề tiếp theo.

- ...

- Phu tử...

- Ta đã nói với cô rồi. Ta không phải là phu tử. Ta được Thánh thượng ngự ban...

Long Tiểu Hoa chẳng hề có hứng thú gì với những thứ ngự ban này. Nàng tiếp tục ngắt lời người ta, hỏi:

- Ông có biết... Thập cửu điện hạ không? – Vị phu tử này còn dễ chịu hơn tên họ Cung đó, kẻ không có đầu óc đã bắt nàng từ biên cương về đến kinh thành, nhốt nàng suốt bốn ngày liền, ngày nào cũng bắt nàng học những bài học về việc “làm sao hiểu phu quân” của vị phu tử có bộ râu chữ bát này. Không thể tiếp tục thế này được. Nàng quyết định thể hiện thân phận mình không phải là thấp hèn. Nàng là vị nương tử còn chưa bị bỏ hoàn toàn của hoàng tử. Tóm lại là phải đối xử cho đúng mực chứ.

- ... - Vị tiên sinh có bộ râu chữ bát nhều mày, bỗng nhiên ông cảnh giác với tiểu nha đầu trước mặt: - Cô nói tới Thập cửu hoàng tử của Thánh thượng ư?

- Đúng đúng đúng. Thực ra tôi là...

- Đúng cái gì? Không đúng!

- Há?

- Bây giờ Thập cửu điện hạ đó là kẻ thù số một của Tiểu vương gia. Hắn luôn gây khó khăn cho Tiểu vương gia và thường lấy thân phận trưởng bối để chèn ép Tiểu vương gia. Hắn đã quên mất mười năm trước, rốt cuộc ai đã xử hắn tội làm thâm hụt quốc khố. Hừ! Thánh thượng nhân từ nhưng hắn lại không biết sợ. Hắn nắm quyền quản lý quốc khố mà lại muốn điều khiển Tiểu vương gia. Cô nhớ cho kỹ đó là đối thủ của phu quân tương lai của cô. Sớm muộn gì Tiểu vương gia cũng sẽ tiêu diệt hắn.

- Vậy nếu người của Thập cửu điện hạ trà trộn vào phủ Diệu vương thì...

- Tất là phải ép cung rồi diệt khẩu ngay.

- ...

- Cô nên nhớ đây là phủ đệ của Tiểu vương gia. Nếu cô muốn làm chủ, người dưới trong ngoài đều kính trọng cô thì cô phải chu toàn với phu quân của mình, làm những việc mà mình nên làm.

- ...

Long Tiểu Hoa mặt nghệt như người chết đứng khi nghe phải tuân thủ phép tắc làm một hiền thê. Trái tim nàng hoàn toàn đã chạy đi xa rồi. Nàng vốn cho rằng đến địa bàn kinh thành của chồng cũ thì nàng có thể xưng danh tính, chắc chắn sẽ có người đưa nàng tới chỗ Thập cửu điện hạ, nhưng dường như nàng đã đến nhầm nơi. Đây là hậu phương của kẻ địch. Nếu nàng nói mình là người của chồng cũ thì họ sẽ dạy cho nàng biết trở ngại thực sự là như thế nào.

Lần này, việc nàng phải nghĩ không chỉ là làm sao để tránh nhắc đến chồng cũ, vấn đề giữ cái đầu trên cổ cũng rất quan trọng:

- ... Haizzz... Khoan đã. Ông nói Thập cửu điện hạ là... thúc thúc của... Cung... Tiểu vương gia ư? – Nàng suýt nữa đã lỡ lời.

Vị phu tử đó chau mày, xem ra công lao dạy gia phả hoàng tộc mấy ngày nay của ông đều như đàn gảy tai trâu:

- Thập cửu điện hạ là hoàng thúc của Tiểu vương gia. Mấy ngày trước ta đã bảo cô về xem gia phả hoàng tộc rồi cơ mà. Cô không xem chữ nào sao?

- Xi! Đó là thúc thúc của hắn. Vậy chẳng phải tôi là...

Thăm thăm ư?

Học cả ngày, cuối cùng nàng đã biết họ có quan hệ huyết thống. Thảo nào họ lại giống nhau đến thế. Ý nàng là hắn cũng có tướng mạo mê hoặc con gái nhà lành giống như chồng cũ của nàng.

Hắn thật biến thái! Rõ ràng hắn biết nàng là vợ trước của Long Hiểu Át mà còn kiên trì muốn lấy nàng, ép nàng vào động phòng. Dù sao người bị nhốt vào sọt lợn cũng là nàng. Hắn chẳng hề đau xót đâu.

Nàng đang thỏa chí tưởng tượng thì nghe bên ngoài có người báo Vương gia về phủ. Từ khung cửa sổ chạm gỗ nhìn ra, nàng chỉ thấy Cung Diệu Hoàng đang bàn bạc gì đó với người đi cùng, thần sắc không tốt, hần nhừ mày căng thẳng, đáp lại người đi bên cạnh. Người đó lập tức sợ hãi và lo lắng, rồi xoay người đi luôn.

Cung Diệu Hoàng còn lại một mình. Hắn đang định bước về phía thư phòng thì thấy ân sư từ trong thư phòng bước ra, hành lễ với mình. Vị ân sư liếc mắt sang một bên, rõ ràng là có điều muốn nói.

Hắn không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là tố tội ai đó. Nàng liếc nhìn qua khung cửa sổ chạm gỗ thì thấy hắn bước đến bên ân sư.

- Tiểu vương gia, lão phu cảm thấy muốn đối phó với Thập cửu điện hạ có rất nhiều cách. Vương gia thật sự muốn dùng tiểu nha đầu không biết Vương

gia là ai để đấu với Thập cửu điện hạ sao?

- Muốn đấu với Long Hiểu Át có rất nhiều cách nhưng đây là cách nhanh nhất, trực tiếp nhất và gây tổn thương nhất. – Hấn từ từ xoay chiếc nhẫn ngọc trên ngón tay cái của mình: - Ân sư cứ dạy dỗ cô ta để cô ta có chút tiến bộ. Để xứng với tiểu vương, cô ta cần phải học rất nhiều thứ.

- Chỉ e là gỗ mục không thể chạm khắc được thôi.

- Đến tay tiểu vương thì cho dù là củi khô cũng sẽ nở hoa. – Hấn xoay xoay nắm đấm, thản nhiên nói: - Tiểu vương có một chuyện muốn thỉnh giáo ân sư.

- Tiểu vương gia nói đến động tĩnh của Thập cửu điện hạ khi Vương gia rời kinh ư?

- Ừm! Thánh thượng thật sự đã cho phép hấn sao chép lại kiến trúc phủ Hữu tướng[3] ư?

[3] Hữu tướng: Cách gọi giản lược của chức vị hữu thừa tướng.

- Đúng như vậy. Tiểu vương gia nói xem, rốt cuộc Thập cửu điện hạ này đang nghĩ gì? Hấn về thành thì trước tiên là lời Vương gia đến trà quán mấy lần, chẳng hề kiểm tra sổ sách bộ Hộ mà cứ muốn sao chép lại kiến trúc phủ Hữu tướng. Sao Thánh thượng cũng chấp thuận cho hấn chứ? Hữu tướng vốn được Thánh thượng coi là trung quân, đối với những biểu hiện của Vương gia, ông ta thường hay rèm pha trước mặt Thánh thượng. Thập cửu điện hạ làm như vậy chẳng lẽ là muốn giúp chúng ta?

- Hấn ư? Hừ... Chi e hấn vẫn còn ôm hận mười năm trước và nhân cơ hội này để trả thù những kẻ đó thôi.

- Sao tầm nhìn của Thập cửu điện hạ lại ngắn như vậy chứ? Thật khó làm được việc lớn. Nói chuyện mười năm trước, Tiểu vương gia, lão phu cảm thấy Thập cửu điện hạ khó mà thành công được. Hấn với Thánh thượng không giống như Vương gia với Thánh thượng. Từ nhỏ Vương gia đã đi theo Thánh thượng, còn quan hệ giữa hấn với Thánh thượng luôn có cái gai là mẫu phi của hấn xen vào.

- ... - Vừa nhắc đến mẫu phi của Long Hiểu Át, Cung Diệu Hoàng đột nhiên im lặng, không tiếp lời ân sư nữa. Ân sư thấy hấn im lặng như vậy thì cũng không nói gì nhưng rồi lại lên tiếng:

- Tiểu vương gia, lão phu biết quan hệ giữa người và Thập cửu điện hạ không đơn thuần, nhưng người đừng để hấn che mắt.

- Ân sư sợ tiểu vương nương tay với hấn chỉ vì mẫu phi của hấn là tỷ tỷ của mẫu thân tiểu vương ư?

- ...

- Tiểu vương đã sớm quên mối quan hệ phức tạp này rồi. Có mỗi chuyện hai tỷ muội được gả cho một đôi phụ tử, mà sao cứ nhắc tới mọi người lại phải e ngại nhỉ? Ân sư nghĩ rằng tiểu vương còn để ý đến những chuyện nhỏ nhặt này sao? Mẫu phi của hấn là tuyệt sắc giai nhân của hậu cung thì sao chứ? Đến hình dáng mẫu thân của mình, tiểu vương còn không nhớ nổi nữa thì việc gì phải để ý đến một phi tử mà mình không biết nên gọi là nãi nãi hay là di nương? – Cung Diệu Hoàng cười lạnh lùng, suy nghĩ sâu xa.

- Tiểu vương gia, trước mặt Thánh thượng, người đừng nói những câu như vậy. Tiểu vương gia cũng biết Thánh thượng vẫn còn nhớ đến mẫu phi của Thập cửu điện hạ. Thánh thượng vẫn còn giận chuyện phụ thân của Tiểu vương gia bất chấp sự phản đối của Thánh thượng nhất quyết lấy mẫu thân của người. Thế nên...

- Tiểu vương không hiểu tính khí của hoàng gia gia thì đã sớm bị người đuổi ra khỏi hoàng cung rồi. Không phải tiểu vương đã nói rồi sao? Với những chuyện lăng nhăng đó, ai thích nhớ thì nhớ, ai thích quên thì quên. Tiểu vương có việc mình cần làm. Nếu Long Hiểu Át không thể quên nổi thì cứ để những chuyện đó níu chân hấn. – Cung Diệu Hoàng nói xong, nhếch môi hỏi: - Hôm nay, tiểu vương tử tương lai của ta lại gây nên trò cười gì thế?

- Cô ta ư? Haizz! Lão phu buột miệng nhắc đến chuyện làm sao Tiểu vương gia có được địa vị như ngày hôm nay nhưng cô ta chỉ nói một câu. Cha mẹ người đã mất, phải sống cùng ông mình thật là đáng thương. Cô ta còn nói cái gì mà chưa thấy đủ, cái gì mà học trò nham hiểm...

- ... - Cung Hoàng Diệu nhíu mày hỏi: - Cô ta còn nói gì nữa?

- À, phải rồi. Còn một chuyện nữa mà lão phu muốn nói cho Tiểu vương gia biết. Cô ta hỏi lão phu chuyện của Thập cửu điện hạ.

- Cô ta hỏi về Long Hiểu Át sao?

- Đúng vậy. Thế nên nha đầu này không đáng tin lắm. Tiểu vương gia nên đề phòng một chút.

Cung Diệu Hoàng nghe xong liền xoay người bước vào thư phòng, cao giọng nói:

- Ha! Trừ khi tiểu vương trúng phải mỹ nhân kế. – Còn chưa biết ai thao túng ai đâu.

Cung Diệu Hoàng đẩy cửa thư phòng thì thấy Long Tiểu Hoa đang ghé sát vào vách tường nghe lén và đang định quay lại bàn. Hấn kéo phía sau cổ áo của nàng, đẩy nàng ra bàn, nở nụ cười nham hiểm:

- Nghe được hết chưa? Hừm! Ân sư nói cho cô nghe thì cô không muốn, lại muốn nghe tiểu vương nói sao?

- Chúng ta vẫn chưa thành thân, nên để ý tới danh tiết của tôi một chút! – Bây giờ nàng đang rất tỉnh táo, mỗi hán có thể dùng kẻ sát nàng như vậy được không?

- Tiểu vương rất muốn chính miệng mình nói cho cô biết một chút chân tướng sự việc. Chẳng hạn như rốt cuộc tiểu vương có thấy đủ hay không. – Hán cúi xuống trán nàng, nở nụ cười đầy tà khí. Nó khiến nàng kinh sợ.

- Người... tốt nhất là người đừng như vậy. Người biết là người như vậy giống cái gì không?

- Giống cái gì? Giống kẻ ức hiếp con gái nhà lành sao?

- Không phải. Rất giống nhân vật nam trong tiểu thuyết của Tiểu Như Ý, bị người ta vạch trần một cách bi thảm, bị thấy rõ toàn bộ tâm tư, khiến bản thân thẹn quá hóa giận, lại quay sang muốn bắt nạt nhân vật nữ... Ừm ừm... - Tư thế hôn kinh điển và tiêu chuẩn của nhân vật nam chính, nhắc nữ nhân vật chính ngồi lên bàn, dùng hai tay giữ chặt hai tay của nàng. Hán chỉ cần ngả người theo tư thế hung bạo của mình, nhưng hắn đã tìm nhầm nhân vật nữ chính rồi. Nàng là thế tử của thúc thúc hắn, là thâm thâm của hắn đấy.

Cung Diệu Hoàng hôn nàng, lén lút nói:

- Thẹn quá hóa giận sao? Hừ... Tiểu vương cho rằng tình tiết trong mấy cuốn tiểu thuyết võ văn ấy của cô sẽ đứt đoạn trước khi tới được bước đó. Trò vui còn chưa diễn ra đâu...

- Người người người, người như vậy là không đúng. Tuy lúc đầu đọc tiểu thuyết tôi cũng cảm thấy nữ nhân vật chính đã chán ghét việc phải nói những điều võ văn ấy như vậy thì đâu cần nói ra làm gì. Nhưng bây giờ tôi phát hiện mình đã nhầm. Nhầm rồi. Nhầm nghiêm trọng. Hiểu nhau rất quan trọng, rất quan trọng. Chúng ta tuyệt đối không thể coi nhẹ việc trò chuyện. – Trong chuyện tình cảm của mình, nàng đã không hé môi. Lần đầu tiên nàng hiểu ra rằng nữ nhân vật chính lắm chuyện không phải chỉ khiến cho người ta chán ghét.

- Hừ! Hiểu nhau sao? Cô thật sự nghĩ rằng mình có thể hiểu được trong lòng tiểu vương đang nghĩ gì? – Hán lạnh lùng trừng mắt. Đối với những câu nói của nàng, hắn cảm thấy đó đúng là nghĩ sao nói vậy. Nhưng thuyết “không thấy đủ” kia chẳng qua chỉ là nói bừa mà thôi. Đầu óc nữ nhân này toàn là những khái niệm kỳ quái. Ân sư nói rất đúng. Không thể không đề phòng nàng... Hán phải đề phòng nàng trước: - Có điều... tiểu vương lại muốn biết trong lòng cô đang nghĩ gì?

Hắn kéo tay nàng hướng về phía ngực nàng, thấp giọng nói:

- Đang nghĩ đến Long Hiểu Át, muốn chạy trốn khỏi chỗ tiểu vương để đi tìm Long Hiểu Át đúng không?

- Ồ... Tôi... tôi tuyệt đối không hề có ý nghĩ đó. Tôi ở đây được ăn ngon, ở thoải mái. Tôi...

- Tiểu vương có thể thả cô đi.

Hắn cười, nhẹ nhàng buông lỏng để tay nàng tự tuột ra khỏi lòng bàn tay hắn. Hắn tỏ vẻ rộng lượng:

- Đừng cố tìm cách gây sự chú ý của mọi người làm gì. Ngày mai, Long Hiểu Át sẽ tới đại đạo Lễ Sĩ tịch biên tài sản. Nếu cô muốn đi thì cứ bước qua cổng lớn mà đi.

- Người... thật sự chịu thả tôi đi.

Hắn nhún mày không nói gì mà xoay người ra khỏi cửa. Trước khi đi, hắn còn ngoái đầu lại đây tự tin nói với nàng:

- Tiểu vương không định cả đời giam cầm nương tử của mình. Tiểu vương dám đánh cược cô sẽ ngoan ngoãn quay về chỗ tiểu vương, quay về một cách cam tâm tình nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 59: Tâm tư của Thập cửu điện hạ

Cung Diệu Hoàng thật sự giữ lời hứa. Hắn cho phép Long Tiểu Hoa quang minh chính đại bước ra khỏi cổng lớn của phủ Diệu vương.

Thậm chí, hắn còn đặc biệt sai người khiêng một chiếc ghế nằm bằng gỗ lim thượng hạng đặt ở bãi cỏ trước tiền đình để nằm sưởi nắng buổi chiều, chân gác cao cho người dưới đấm bóp. A hoàn bê đĩa nho xanh biếc tới đặt bên cạnh hắn. Đại gia hắn không chê phiền phức. Tiểu a hoàn chu đáo vật từng quả nho dúi cho hắn ăn.

Long Tiểu Hoa xách váy bước ra ngoài thì thấy Cung Diệu Hoàng ở đó. Nàng liếc nhìn về phía hắn. Hắn cũng quá thoải mái, quá yên tâm, quá phóng khoáng, quá dung tục rồi. Một mặt vừa khi thế nói không cho người ta tự tuyệt mình, mặt khác lại thoải mái cho phép người ta đi gặp chồng cũ. Hắn cũng tự tin quá đấy! Đến bản thân nàng còn không chắc chắn sau khi nàng và chồng cũ gặp nhau liệu có chuyện lời đành gì xảy ra không. Sao hắn có thể tự tin rằng nàng sẽ giữ được sự trinh trắng để quay về phủ chứ?

- Tôi đi đây. – Nàng lớn tiếng nói.

Cung Diệu Hoàng cắn một quả nho xanh nói:

- Đi sớm về sớm

- Tôi đi thật đấy.

- Ừm! Rót trà cho tiểu vương. – Câu nói đó như lời tiễn nàng. Rõ ràng là việc nàng đi chẳng có liên quan gì.

Lời nói không hề để tâm gì của hắn chứng tỏ hắn hoàn toàn phủ nhận sức hấp dẫn của Long Tiểu Hoa. Nàng hoài nghi tiếp nhận mệnh lệnh, nhưng nàng không hàm hồ cho rằng mình bước chân ra khỏi cổng lớn của phủ Diệu vương là có thể yên ổn mà đi. Nàng vừa niệm “A Di Đà Phật” vừa ngoái đầu lại nhìn xem có binh lính đuổi theo không. Phải biết rằng, vương tôn quý tộc trong hoàng thành và nhân vật nam biến thái trong tiểu thuyết dâm đẳng chẳng có gì khác biệt, giữa bọn họ có thể viết một dấu bằng cực lớn. Thế nào là lạt mềm buộc chặt, thế nào là thả trước rồi bắt lại sau, trước gian tà, sau giam hãm... là những thú vui trong cuộc sống của họ. Họ có cùng ham thích là chơi trò đuổi bắt với nhân vật nữ. Nàng đã bỏ đi, nếu bị hắn bắt về thì chắc chắn sẽ “bị thương yêu” đến chết đi sống lại mất.

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Mau chạy đến chỗ chồng cũ đại nhân thôi. Nàng không muốn bị nhốt trong sọt lợn nhìn thế giới đâu.

- Đại đạo Lễ Sĩ... Hắn nói chồng cũ của mình sẽ đến đó tịch biên tài sản nhưng đại đạo đó ở đâu?

Khi chạy xa rồi, đứng trên đường phố kinh thành ngựa xe nườm nượp, Long Tiểu Hoa mới ý thức được rằng mình đang ở nơi hoàn toàn xa lạ, kinh thành phồn hoa, dưới chân thiên tử, từ lâu san sát, ai cũng vội vàng, chẳng hề có lấy một khuôn mặt quen thuộc. Nàng đứng giữa đường, không ai nhận ra nàng là tiểu thư nhà họ Long. Thậm chí chẳng ai thèm để ý đến nàng. Nghĩ đến sự nổi tiếng của mình ở thành Đồng Khê, đến cả cậu bé gặm kẹo bên đường cũng biết nàng là tiểu thư nhà họ Long, bị đại chương quỹ chiếm vị trí làm chủ, đá xuống làm tiểu nhị. Lúc này, nàng mới cảm thấy nơi đây hoàn toàn không giống với thành Đồng Khê. Ở đây có lẽ cũng ít người biết chồng cũ của nàng nhưng chắc chắn sẽ có người biết Thập cửu điện hạ mới trở về kinh thành.

- Họ...

Giọng nói kéo dài lệnh cho ngựa dừng lại vang lên. Nàng ngoái đầu nhìn thì thấy một con ngựa vừa dừng lại, đang gãi hai chân trên đầu mình. Nàng sợ toát mồ hôi, ngồi thụp xuống đất.

- Nha đầu, cô lao ra đường gây người ra làm gì? Muốn chết hả? – Người phu xe thắng ngựa lại, giận dữ nhìn Long Tiểu Hoa đang run sợ ngồi bệt dưới đất không hiểu chuyện gì mà quát: - Muốn chết thì đi tìm chỗ khác. Đừng làm lỡ thời gian Đại nhân đi tịch biên tài sản.

Rèm xe ngựa được kéo lên, một vị đại nhân mặc quan phục thò đầu ra quát phu xe:

- Có chuyện gì thế?

- Khởi bẩm đại nhân, một tiểu nha đầu đứng gây người trước xe nên thuộc hạ mới phải dừng ngựa lại. Đại nhân không sao chứ ạ?

- Không sao. Đừng để lỡ thời gian. Thập cửu điện hạ còn đợi ta cùng đi trưng thu tài sản phủ Hữu tướng để sung công đấy.

- Dạ. – Người phu xe vội vàng trấn tĩnh con ngựa, nhìn nha đầu còn gây ra ở dưới đất: - Đại nhân không trị tội cô làm lỡ việc công. Cô còn không mau tránh đường. Hay là cô muốn xe ngựa của ta trèo qua người cô hả?

Long Tiểu Hoa lập tức xoay người định đứng dậy thì thấy chiếc xe ngựa đang không ngần ngại lao về phía mình nên nàng đành cúi đầu bò. Như vậy mới kịp thời để không bị xe ngựa lao qua người.

Nàng nhìn chiếc xe đã chạy xa và hiểu được mình nên đi theo hướng nào. Nàng nhận ra vị đại nhân đó. Đó chính là người đã đến thành Đồng Khê ép chồng cũ của nàng quay về hoàng thành. Đúng là bộ mặt lạnh lùng của người làm việc công. Trông nàng giống người qua đường lắm sao? Nàng là nhân vật quan trọng như vậy mà ông ta chẳng nhận ra nàng gì cả.

- Bây giờ không phải là lúc nghĩ đến hư danh, mau đến đại đạo Lễ Sĩ thôi.

Nếu Long Tiểu Hoa đi bộ thì phải mất một canh giờ. Đợi khi nàng lê đôi chân mỏi nhừ của mình đến nơi thì người ta đã vây kín đại đạo này rồi. Lối vào chật ních người xem. Nàng hoài nghi lê bước về phía trước, nhìn hàng người kiễng chân, rướn cổ đang bị quan binh đẩy lùi lại phía sau. Nàng quá nhỏ bé nên hoàn toàn không biết phía trước đang xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy quang cảnh nơi đây náo nhiệt hơn cả buổi tổ chức tặng chữ của Tiêu Như Ý ở khách điểm của nàng. Chồng cũ nhà nàng là người quan trọng như vậy sao? Mọi người không tiếc giẫm đạp lên nhau để được nhìn thấy hắn ư? Điều

quan trọng nhất là làm sao hấn có thể không phân hoàn cảnh, tuổi tác, tầng lớp mà mê hoặc cả nam nữ, già trẻ, lớn bé như vậy?

- Mau nhìn kia. Mau nhìn kia. Từng hòm, từng hòm châu báu một. Trời ơi, vàng sáng lấp lánh. Cả đời tôi chưa từng nhìn thấy nhiều châu báu như thế bao giờ.

- Đúng vậy. Viên ngọc trai đó to như đầu con trai tôi vậy. Đặt những thứ này trong nhà mà nói là Hữu tướng không hám tiền thì ai tin chứ?

- Haizzz! Tôi còn tưởng Hữu tướng này là người thanh liêm. Kết quả cũng đen tối như vậy thôi. Thập cửu điện hạ này là người của ai thế? Sao vừa mới về kinh thành chưa được mấy ngày mà đã quét sạch phủ Hữu tướng rồi? Đó là người của Diệu tiểu vương gia ư?

- Phải đấy. Phải đấy. Mấy ngày trước, không phải Tiểu vương gia đã cùng Thập cửu điện hạ đến trà quán uống trà xem kịch sao? Có lẽ lúc đó, họ bàn chuyện làm sao để phê truất Hữu tướng. Tiểu vương gia này đúng là người thông minh. Không trực tiếp ra tay mà để cho Thập cửu điện hạ vừa mới về kinh thành làm việc đó. Thật đúng là một nước cờ hay!

Đám người ngày một đông lên. Không có từ nào nói về Long Hiểu Át cả, mỗi câu mỗi chữ đều nhắc đến Thập cửu điện hạ. Long Tiểu Hoa kiễng chân thế nào cũng không sao thấy được phía trước. Nàng giậm chân, cúi người, một lần nữa dùng tư thế bò bốn chân. Nàng bò với tư thế đó để tiến lên phía trước. Nàng bị người ta giẫm vào tay mấy cái, khi đang định ngẩng đầu đứng dậy thì lại nghe thấy giọng nói huyền ảo vang lên:

- Mau nhìn kia. Đó là tiểu nữ của Hữu tướng, mỹ nhân nổi tiếng của kinh thành chúng ta đấy.

Nàng ngược nhìn thì chỉ thấy một thiếu nữ mặc đồ xanh đang quỳ dưới đất hướng về phía người mặc triều phục màu tím sẫm. Cô ấy rất xinh đẹp, đôi mắt sáng, đôi môi đỏ mọng, chỉ có đôi lông mày là chau lại. Cô ấy khóc:

- Thập cửu điện hạ, vì sao người phải tuyệt đường sống của cha tôi như vậy? Chỉ mình cha tôi đắc tội với người, sao người lại đổ họa cho cả gia đình chúng tôi, lại còn gắn thêm tội danh tham ô cho cha tôi nữa?

Long Tiểu Hoa bỗng mở to mắt ra nhìn. Cô nương đó đang nhìn về phía người mặc triều phục. Nàng chỉ thấy người đó mặc bộ triều phục cao quý màu tím sẫm, lạnh lùng đứng một bên nhìn cô nương đáng thương dưới đất. Đôi mắt đen đó toát lên vẻ lạnh lùng thấu xương. Đó là ánh mắt khinh thường và ghét bỏ. Hấn không hề lại gần cô nương đó mà chỉ lãnh đạm trả lời:

- Tiểu thư thật biết nói đùa. Hữu tướng và ta cùng là thần tử. Thần tử trong triều thì sao có thể nói là đắc tội với nhau được chứ? Tất cả đều thuận theo ý trời, theo ý chỉ của Thánh thượng, ta cũng chỉ phụng thánh chỉ mà thôi. Tội danh tham ô phải bị lưu đây.

- Cha tôi là quan thanh liêm. Bị ô nhục như vậy, người nghĩ liệu ông có thể sống nổi không?

Một tràng cười lạnh lùng phát ra từ đôi môi cong đó. Đôi mắt đen liếc nhìn những hòm châu báu trước mặt, hấn cúi người ghé sát về phía cô nương kia thêm một chút, thấp giọng nói:

- Nếu đã như vậy thì chết là tốt nhất.

- ... - Cô nương đó bàng hoàng, hoang mang nhìn nụ cười tà ác của Thập cửu điện hạ: - Thập cửu điện hạ nói như vậy, tiểu nữ không thể không hoài nghi có phải người đang trả thù riêng không?

- Trả thù ư? Hữu tướng luôn trung quân, ái quốc. Có chuyện gì đáng để ta phải trả thù chứ?

- Thập cửu điện hạ trả thù chuyện cha tôi đề nghị Thánh thượng lấy mỹ nữ đổi lương thực, gả mẫu phi của người sang nước láng giềng mười năm trước.

- ...

- Gia phụ lo cho chúng sinh nên mới nghĩ cách đổi nữ nhân lấy lương thực, có lương thực để cứu bách tính, vì nước vì nhà vì vua. Sao người có thể vì chuyện đó mà... - Cô nương đó còn chưa nói hết thì đã cảm thấy cằm mình đau nhói. Đôi mắt cô mở to nhìn Thập cửu điện hạ cao lớn bỗng nhiên cúi xuống nắm chặt cằm mình. Sau cái đau nhói đến tận xương thì cô thấy đôi môi đó hé mở...

- Tiểu thư đã gả cho nhà người ta chưa? - Hấn hỏi, tạm thời khiến cô nương đó quên mất tình cảnh lúc này, quên mất đang nói lý cho cha mình mà lấp bấp trả lời:

- Tiểu nữ... vẫn chưa xuất giá.

- Vậy thì tốt! Dư Trung Quân, Dư đại nhân! - Hấn buông cằm cô ra, ngoái đầu gọi vị đại nhân đi cùng, nói: - Đã tịch biên và kiểm kê xong hết chưa?

- Khởi bẩm Thập cửu điện hạ. Tất cả tài sản đã bị tịch biên. Chiều theo thánh chỉ sẽ thu về quốc khố. Đây là danh sách ạ. - Dư đại nhân cung kính dâng tờ danh sách lên nhưng Thập cửu điện hạ gạt đi.

- Còn chưa đủ. - Hấn nhìn lại phía sau, xoa tay, thản nhiên nói: - Nếu là nhà người khác thì cũng có thể coi là xong, nhưng phủ Hữu tướng còn có một tài sản đặc biệt nữa.

- Điện hạ, ý điện hạ là...

- Nữ nhân. – Hắn cúi đầu thì chỉ thấy sắc mặt cô nương đỏ tái nhợt: - Nếu Hữu tướng cảm thấy có thể đem nữ nhân đổi lấy lương thực thì tiểu nữ chưa chồng của ông ta cũng có thể thu vào quốc khố.

- Điện hạ, thần chưa nghe nói sung công nữ nhân vào quốc khố bao giờ ạ...

- Ta bảo sung công là sung công. Cứ giữ trong quốc khố. Đợi khi nào hết lương thực, ta sẽ dùng đến. – Hắn nói xong thì phui tay, vén áo, nhìn cô nương với khuôn mặt trắng bệch đỏ mà nói: - Cô nên cảm ơn cha mình đã có chủ ý tốt lo cho triều đình. Đem nữ nhân đổi lấy lương thực, chưa biết chừng đây lại là cách hay. Cô thân là tiểu nữ của Hữu tướng cũng nên sớm có giác ngộ. Cô thử định xem mình đáng giá bao nhiêu thạch lương thực?

- ... Người...

Hắn không thèm nhìn cô nương đang kinh hãi quỳ dưới đất mà xoay người dặn dò Dương Trung Quân:

- Dư đại nhân, trong danh sách có thêm một hạng mục nữa, con gái ruột có thể đổi lấy lương thực.

- ... Dạ.

Cô nương quỳ dưới đất cố vùng lên mà nói:

- Ngươi là đồ tiểu nhân lấy việc công để trả thù riêng. Ngươi cố ý trả thù cho mẫu phi của mình. Nếu mười năm trước, ngươi không mắc tội làm thâm hụt quốc khố, thì sao cha ta lại nghĩ ra cách lấy mỹ nữ đổi lương thực chứ? Nếu nước láng giềng không nhòm ngó mẫu phi của ngươi thì sao Thánh thượng lại đưa bà ấy đi. Ngươi không trách danh tiếng của mẫu phi mình bị đồn xa, không trách mình làm thâm hụt quốc khố, sao lại trút giận lên người khác hả?

Long Tiểu Hoa cảm thấy như mình đang xem kịch vậy. Hai nhân vật đang cãi nhau, mâu thuẫn kịch liệt. Kết quả cuối cùng chẳng giống vở kịch sao? Điểm này không giống với kết thúc mà nàng thích. Nếu không phải nhân vật nam là chồng cũ của nàng thì có lẽ nàng đã sớm nhắc bước bỏ đi rồi. Có khi lại còn gào thét đòi trả lại về nữa ấy chứ.

Nàng nhìn cô nương đỏ vừa rên rỉ vừa nhích về phía mình. Nàng không biết có nên lùi lại nhường không gian diễn cho người ta không? Nàng muốn an toàn lùi lại phía sau với mọi người thì phát hiện ra phía sau mình đã trống không. Nàng ngoái đầu lại nhìn thì chỉ thấy đám đông náo nhiệt không nói gì mà đã tự lùi sau mấy bước bỏ lại nàng một mình bỏ ở đó xem kịch. Chỉ vì quá mải mê nhìn nhân vật nam nên nàng vẫn giữ nguyên tư thế. Thấy nhân vật nữ khóc lóc, nhân vật nam càng lúc càng tức giận mà nàng thậm chí còn tiến đến gần hơn.

- Người đâu, đưa cô ta đi. Hãy chăm sóc cô ta cho tốt!

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 60: Kế hoạch của hai con quỷ vô lương tâm

Sau đó là tiếng binh mã hỗn loạn, nhân vật nữ bị nhân vật nam biến thái tà ác áp giải đi, có lẽ từ đây sẽ bắt đầu một đoạn đời bi thảm. Long Tiểu Hoa chẳng kịp cảm khái cảnh ngộ đáng thương hơn cả mình của cô nương ấy, nàng cũng không kịp kháng nghị với người chọn vai, tại sao lại để hai nhân vật nữ cùng chung một nhân vật nam như vậy? Chỉ thấy kẻ giống chồng cũ của nàng đó không hề nhìn nàng quá một lần, quét mắt qua kẻ đang bò dưới đất là nàng một cái rồi liền nhắc gót rời đi. Nàng lập tức bỏ qua tư thế không mấy đẹp mắt của mình, vội vã lao tới kéo vạt áo hắn, vừa mới tóm đến nơi thì lại thấy sau lưng rợn lên một trảng chửi mắng không chút khách khí, như thể rất khinh ghét việc sao chép hành động ngay khi vừa học được của nàng.

Được rồi. Nàng cũng đã biết, nhân vật nữ của người ta vừa mới rời khỏi, nàng liền bắt chước, bỏ tới ôm chân nhân vật nam là đã làm một việc chẳng chút sáng tạo, lại còn khiến cho người ta chán ghét, nhưng nàng không có thời gian để sáng tạo.

- Đợi... đợi một chút.

Một lần nữa bị người ta níu chân, hắn tức giận quay người lại, không nói gì. Hắn đứng nguyên tại chỗ, đợi nàng nói tiếp.

Nàng bắt chước sự phản đối của mọi người, to gan ngang đầu quan sát hắn.

Cặp lông mày mảnh với đôi mắt ma mị, đôi môi mòng mọng, mái tóc được cuộn gọn gàng bằng một mảnh vải đen, tuy những sợi tóc không để xòa tự do trên vai nhưng sao vẫn giống chồng cũ của nàng đến thế. Song chồng cũ của nàng luôn luôn coi thường những chuẩn tắc về tư thế tiêu chuẩn của nhân vật nam chính, chỉ thích làm bà mẹ kế độc ác cơ mà. Nàng cảm nữ nhân lên nói những lời nham hiểm. Nàng rất thích điều đó nhưng hắn cũng đâu cần cười nhạt rồi liếc nhìn về khinh bỉ như vậy? Hơn nữa, sao hắn lại chọn cô ấy làm đối tượng? Nếu muốn bắt nạt thì cũng phải xem người ta đã từng đọc tiểu thuyết cảm chưa chứ? Động tác của hắn đủ làm cho tiểu thư đó bay mất mấy phần hồn đấy.

- Điện hạ... có quen Long Hiểu Át không? - Nàng khúm núm mấp máy môi. Chính vì đã rút ra bài học với Tiểu vương gia trước đó. Nàng cảm thấy việc

mình thoải mái nhận thân thích đã trở thành một điều cấm kỵ. Người trước mặt hoàn toàn không có tính khí trẻ con, không có cái vẻ khó chịu kỳ quặc, không có những nét u buồn của chồng cũ đại nhân nhà nàng. Người này chẳng có chút nào đáng yêu giống hần, có lẽ cũng chẳng thể là cháu trai ngoại, hay anh em họ hàng gì với hần được.

Vừa thốt ra câu hỏi, nàng bỗng cảm thấy mình bị ánh mắt từ trên cao dội xuống nhìn chăm chú, khiến da đầu phát đau.

- Không quen.

Nếu là Long Hiểu Át thì hần sẽ kéo tai nàng, mắng nàng là kẻ không nhận ra chồng cũ của mình, không giữ đạo làm vợ. Nếu là Long Hiểu Át thì hần sẽ túm cổ áo nàng, ấn nàng xuống và đánh vào mông nàng một trận. Nếu là Long Hiểu Át thì hần sẽ gõ đầu nàng, mắng nàng là kẻ không có lương tâm, không biết thế diện, đã đuổi hần đi rồi mà còn chạy đến đây phá hoại sự yên bình của hần. Nếu là Long Hiểu Át thì hần sẽ hứ một tiếng lạnh lùng rồi hỏi nàng rằng, nàng vẫn còn muốn chơi trò bạch mã hoàng tử và hạnh ngộ vượt tường sao? Thế thì nàng sẽ rất ngoan ngoãn lắc đầu. Và hần sẽ vỗ vào đầu nàng rồi hỏi một câu: “Khi ta không có nhà, muội có phải chịu khổ không?”. Vậy mà giờ thì sao, người này chỉ trả lời nàng một câu ngắn ngủn: “Không quen”.

Hần nói hần không quen Long Hiểu Át. Rõ ràng nàng nghe mọi người gọi hần là Thập cửu điện hạ mà.

Thập cửu điện hạ không phải là Long Hiểu Át sao?

- Buông tay ra! - Hần ra lệnh.

- Ngoài việc hần đáng yêu hơn người ra, người và hần giống hệt nhau. Như vậy mà người nói rằng người không quen hần sao? - Nàng không từ bỏ, lại túm lấy tay áo hần. Đó là những lời nói thực, vị điện hạ trước mặt thực sự là quá đen tối, quá nham hiểm, lại còn thích ức hiếp con gái nhà lành nữa chứ.

- Nếu ta không đáng yêu bằng hần thì cô ôm chân ta làm gì? - Hần lạnh lùng bác bỏ câu nói của nàng và cũng chẳng có hứng thú với việc mình có đáng yêu hay không? - Cô tìm hần làm gì?

Nàng đang định mở miệng trả lời thì hần lại cắt ngang:

- Lại muốn hần chăm sóc cô nên mới đi tìm hần. Khi cô phát hiện ra mình không thể sống một mình thì lại muốn làm nũng hần, muốn hần quay về sao? Chiều này cô dùng với hần bao nhiêu năm nay rồi? Cô thật sự cảm thấy hần còn chịu đựng nổi cô sao?

- ... - Bàn tay kéo bộ triều phục buông xuống.

- Hần không có thời gian. Hần còn có việc phải làm, không có thời gian chăm sóc một tiểu nha đầu không hiểu chuyện chỉ biết làm vướng chân hần. Tốt nhất cô từ đầu đến thì nên quay về đó đi.

- ... - Tay nàng hoàn toàn buông thõng xuống, những ngón tay run run. Cái bóng đỏ chỉ dừng lại trong chốc lát rồi đi xa dần. Nàng ngây người ngồi trên mặt đất nghe những lời bàn tán của mọi người. Họ cho rằng nàng là một kẻ thấy người sang bắt quàng làm họ nhưng không thành công. Chỉ có bản thân nàng biết, nàng đã bị người ta hắt từ trên vị trí cao xuống, chà đạp, dầy vò khiến nàng đau đớn.

Nàng bỗng nhớ lại câu nói của Bạch Phong Ninh: “Sau khi Thập cửu điện hạ về kinh, huynh ấy sẽ không còn là Long Hiểu Át nữa. Những thứ mà Long Hiểu Át cần, Thập cửu điện hạ đều không cần, bao gồm cả muội”.

Bởi vì Long Hiểu Át là của một mình nàng, hần có thể dung túng cho tính khí nhõng nhẽo của nàng, để cho nàng làm này làm nọ, không quy tắc, không chuẩn mực, tùy ý đặt hần ở vị trí nào trong trái tim mình cũng được, đương gia cũng được, mẹ kế cũng được, chồng trước cũng được, cha cũng được. Hần để cho nàng tự do dầy vò, vì hần thuộc về nàng.

Nhưng Thập cửu điện hạ không phải là người của một mình nàng. Hần thậm chí còn không phải là của nàng. Thế nên hần có thể nói không quen biết nàng, có thể không cần nàng. Hần có thể từ chối chăm sóc nàng. Khi bị nàng làm vướng chân, hần có thể đẩy nàng ra và coi nàng như một nữ nhân chẳng ra gì, chẳng liên quan gì đến hần.

Cho dù nàng thật sự chẳng ra gì, cho dù nàng chỉ biết làm vướng chân thì nàng vẫn rất muốn giành được vị trí trong trái tim hần. Rõ ràng nàng rất khao khát vị trí đó vì đã lỡ vứt nó đi và cũng bị hần đuổi khỏi vị trí đó hoàn toàn. Nàng không biết phải làm thế nào mới có thể chiếm lại được nó, sau đó, biến hần trở thành người của một mình nàng...

Cung Diệu Hoàng cảm thấy sự kiên nhẫn của mình sắp hết. Hần ngược mắt lên nhìn ánh trăng trên bầu trời đêm, rồi lại chống cằm nhìn về phía cổng lớn không một bóng người. Nha đầu thối tha đó vẫn chưa quay về. Còn có gì lưu luyến mà chưa muốn về sao? Đáng ra phải sớm sợ phát khóc với bộ mặt lạnh lùng của Long Hiểu Át mà chạy về rồi chứ. Cô ta không quen ai ở kinh thành cả. Bạch Phong Ninh còn đang trên đường. Với tính cách của hần, chắc còn đứng đờn đạo bước cơ. Cô ta đừng mong dựa vào hần. Chỉ còn Tiểu vương gia này là chấp nhận cô ta thôi.

- Tiểu vương gia, chúng ta nên về phòng thôi. Phơi nắng có ích nhưng phơi sương thì hại lắm. Đêm bắt đầu lạnh rồi đấy ạ.

Kẻ hầu nhắc nhở hần. Hần đã ở đây từ lúc mặt trời mọc đến lúc mặt trăng lên. Nha đầu thối tha kia còn chưa an phận theo kế hoạch của hần. Cô ta không biết thuận theo ý hần mà dễ bảo hơn một chút sao? Hần đã nói là cô ta phải quay về cơ mà. Cô ta còn không mau về. Dám chống đối với hần ư? Để xem hần trị tội cô ta thế nào?

- Đến canh giờ nào rồi?

- Đã đến giờ ăn tối. Hay để tiểu nhân tới nhà bếp dọn đồ ăn cho Tiểu vương gia ạ. Thánh thượng mới ban đồ uống cung đình, Tiểu vương gia có muốn thử một chút không?

- Rượu ư? - Đường như một từ quan trọng đã làm hấn thức tỉnh. Hấn ngồi dậy, đi giày, lao ra ngoài.

- Tiểu... Tiểu vương gia, rượu ở trong phủ ạ. Tiểu vương gia, người...

- Chết tiệt! Nghìn tính vạn tính cũng không tính nổi lòng dạ nữ nhân. - Tốt nhất là cô ta đừng có chơi trò mượn rượu giải sầu, sau đó lặp lại tuyệt kỹ với bất cứ người qua đường nào mà cô ta túm được: - Chuẩn bị ngựa. Tiểu vương phải đến đại đạo Lễ Sĩ một chuyến.

Hấn leo lên ngựa lao ra khỏi cổng lớn của phủ Diệu vương. Con ngựa còn chưa chạy xa thì hấn đã thấy một bóng dáng quen thuộc đang lê từng bước. Hấn giữ cương ngựa và bỗng cảm thấy hành động lao ra khỏi phủ của mình thật là ngốc nghếch. Kế hoạch của hấn rõ ràng là rất hoàn hảo! Hấn nên tin tưởng vào chính mình chứ. Hấn nên bình tĩnh ngồi đợi trong phủ, dùng bữa tối, ngắm trăng chờ cô nương đáng thương này chạy về ôm lấy chân hấn, cầu xin hấn giữ mình lại mới đúng. Việc gì hấn phải phá vỡ kế hoạch, cưỡi ngựa chạy ra ngoài? Cứ như hấn không nỡ để người ta đi, cầu xin người ta quay lại với hấn vậy.

- Tiểu vương không định đi tìm cô đâu. Ta chỉ cưỡi ngựa ra ngoài đi dạo thôi.

Long Tiểu Hoa ngược mắt lên nhìn con ngựa trắng như tuyết lấp lánh dưới ánh trăng mà Cung Diệu Hoàng cười nhưng không nói gì.

- Này! Cô đã gặp Long Hiểu Át chưa? Thế nào rồi? Cuối cùng vẫn quyết định quay về nhào vào lòng tiểu vương sao? Hử? - Hấn hứ một tiếng rất đắc ý. Xem lựa chọn của nàng thế nào? Nha đầu này cũng biết nhìn xa trông rộng đấy chứ?

Long Tiểu Hoa bặm môi, bỗng nàng ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Cung Diệu Hoàng:

- Tôi quyết định sẽ làm một thực nữ tử trong ra ngoài để xứng với người. Người tìm kẻ ác nhân nào đó dạy tôi đi.

- Hà? - Sao hoàn toàn không phải là phản ứng mà hấn muốn vậy? Hic! Sao người này lại không giống đám nhi nữ bình thường bị chồng ruồng bỏ, giả bộ đáng thương mong sự thông cảm chứ? Hại hấn đã phải chuẩn bị sự dịu dàng để an ủi. Bây giờ hấn biết tìm ai mà diễn kịch đây?

- Hấn muốn vờ như không thấy tôi. Tôi cứ nghĩ hấn vẫn như trước tỏ ra hung dữ với tôi, coi thường tôi, tỏ vẻ mẹ kế với tôi. Tôi sẽ sợ sao? Phi! Tôi sẽ không để hấn có ý coi thường kẻ đáng thương như tôi đâu. Tôi sẽ phải tỏa sáng trước mắt hấn, sau đó giành lại vị trí của tôi, ngẩng đầu lên trời mà cười. Kế hoạch hoàn mỹ!

- Này! Ai cho cô định ra kế hoạch gì đó trước mặt tiểu vương. Cô tồn tại được là nhờ vào tiểu vương đấy. Cô chỉ là một quân cờ của tiểu vương mà thôi.

- Có liên quan gì đâu. Dù sao bây giờ chúng ta cũng cùng chung mục tiêu. - Người cưỡi ngựa trắng quát lớn với nàng thì nàng lại càng quát lớn hơn.

- Ai có chung mục tiêu với cô hả? Tiểu vương muốn xem Long Hiểu Át mất mặt, muốn làm cho hấn mất mặt thật sự.

- Đúng thế. Tôi cũng chỉ muốn thấy hấn khó xử đỏ mặt mà thôi. Mục tiêu rất giống nhau.

- Giống nhau ở đâu? - Cung Diệu Hoàng kéo mạnh dây cương vì hấn càng lúc càng muốn xông lên.

Nhưng Long Tiểu Hoa chẳng hề để ý đến cảm nhận của hấn. Nàng đang say sưa trong kế hoạch của chính mình:

- Thập cửu điện hạ thì có gì ghê gớm chứ? Thập cửu điện hạ cũng phải biết ghen. Hấn tiếp tục ra về không quen biết ư? Hử! Có chết tôi cũng không rời khỏi vị trí đó. Để xem tôi sẽ làm thế nào?

- ... Cô định oán vị sao?

- Là trang giai nhân giành lại vị trí hợp pháp của mình trong tình trường.

- ...

Hấn muốn tiếp tục duy trì sự xa cách đối với nàng ư? Vậy tốt nhất, hấn đừng nên hiểu quá lời suy nghĩ của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 61: Thập cửu điện hạ thất thường

Một ngọn đèn lay động bên trong khung chụp lụa thượng hạng được đặt trên một cái bàn đầy sô sách.

Long Hiểu Át gấp cuốn sô trên tay lại, một tay tỳ lên bàn chống cằm. Lòng mảy mảy dựng lên, đôi mắt sâu thẳm nhìn ánh trắng hù vô bên ngoài cửa sổ.

Hắn đang lo cho Long Tiểu Hoa, người chẳng biết suy nghĩ, chẳng có kế hoạch, thậm chí chẳng có đồng nào trong người mà cũng mò đến kinh thành tuyên bố đòi đưa hắn về.

Hắn không biết rốt cuộc mình đã sai ở đâu? Sao quý nhỏ thôi tha mà hắn tự tay nuôi dưỡng lại như vậy. Hắn dễ dàng để nàng vẫy đến thì đến, đuổi đi thì đi sao? Thà vô tâm còn hơn để mãi trong lòng. Nàng nói hắn “không đáng yêu”. Vì câu nói của nàng mà hắn tức giận đến tận bây giờ.

Hắn sai người đi tìm nàng mà đến giờ vẫn không hề có tin tức. Điều này khiến hắn chẳng còn tâm trạng nào kiểm tra sô sách nữa. Hắn không hiểu tâm lòng cha mẹ trong thiên hạ là thế nào, chỉ cảm thấy tim mình đau nhói. Ai đã đưa nàng đến kinh thành? Hắn chỉ thấy nàng đi một mình, bên cạnh không có ai cả. Hắn đã nuôi dưỡng nàng hơn mười năm qua. Đừng nói là vào kinh thành ngay cả Đồng Khê, hắn cũng chưa từng cho nàng đi hết. Hắn nên sớm lường trước cả tính hiếu động của nàng chứ. Sao lại ngồi đợi người hắn sai đi tìm nàng về. Cho dù tìm được nàng thì nàng cũng sẽ không thuận theo để người của hắn đưa về thành Đồng Khê đâu.

Bạch Phong Ninh vẫn chưa đến kinh thành. Rốt cuộc ai đã đưa nàng đến, lại còn sắp xếp cho nàng tới gặp hắn. Cho dù người đó là ai thì người đó cũng nhắm vào hắn. Tạm thời chắc nàng sẽ không sao đâu.

Chỉ là điều hắn không muốn nhất chính là để nàng thấy bộ mặt đó của hắn. Kết quả, nó lại cứ lộ ra trước mắt nàng. Nó làm nàng hoài nghi và coi thường. Nàng đến tìm Long Hiểu Át, đến tìm người nàng coi như trời, Long Hiểu Át dung túng nàng làm những điều ngốc nghếch, chứ không phải tìm đến Thập cửu điện hạ, người có quá nhiều việc cần phải làm.

ST.ENT

Nàng chỉ muốn tìm người quay về yêu thương nàng nhưng hắn lại cảm thấy mệt mỏi rồi. Dung túng nàng mãi mà cuối cùng để đổi lại một câu nói đó của nàng. Trái tim hắn đau nhói. Hắn không thể bị ảnh hưởng vì sự xuất hiện của nàng ở kinh thành được. Hắn vừa quyết định không thể vì nàng muốn hắn quay về mà giữ nàng lại. Khi ở nhà họ Long, hắn là của một mình nàng nên nàng có thể muốn gì cũng được nhưng bây giờ hắn cũng tham lam muốn giành lại những thứ thuộc về mình.

Chăm sóc một người, đặc biệt là một kẻ không hiểu gì cả, vô lương tâm, không đáp lại thì rõ ràng là mệt mỏi cả tinh thần lẫn thể xác. Việc gì hắn phải ham hố điều đó chứ?

Thế mới nói Long Hiểu Át là một kẻ ngốc nhưng Thập cửu điện hạ thì hiểu rõ có thù phải trả, ăn miếng trả miếng, đòi lại công bằng. Hắn sẽ không vì Long Tiểu Hoa muốn một người yêu thương mình mà quay về làm vừa lòng nàng. Hắn không làm theo yêu cầu của nàng được nữa rồi. Người hoàng tộc thì sao có thể chăm sóc người khác được chứ? Người hoàng tộc chỉ biết làm theo phép trời. Cha mẹ cũng vậy, huynh đệ cũng vậy, phu thê cũng vậy, thời gian hắn thuộc về nhà họ Long đã hết rồi, về đến hoàng thành, hắn phải quên hết tất cả. Bây giờ sai người đi tìm nàng cũng chỉ để đưa nàng về đúng chỗ của mình mà thôi.

Có người gõ cửa thư phòng. Một gia đình bước vào. Hắn ngước mắt lên, vội hỏi:

- Có tin tức gì chưa?

- Khởi bẩm điện hạ, người sai đi vẫn chưa về. Nhưng Diệu vương gia sai người đưa một tấm thiệp mời đến nói rằng mấy ngày nữa là sinh nhật mười chín tuổi của Tiểu vương gia nên mời điện hạ qua phủ, tiện thể mời người coi mặt tân nương tương lai của Tiểu vương gia ạ. - Gia đình cúi người cung kính đưa tấm thiệp mời.

Long Hiểu Át ưỡn oải đón lấy thiệp mời, còn chưa kịp mở ra xem đã nhưn mảy chú ý tới cuốn sách dày được bọc bằng giấy dầu vừa được dâng lên cùng tấm thiệp:

- Đây là cái gì?

- Thứ này mới nhận được hôm nay ạ. Tiểu nhân nghe nói một vị công tử áo trắng nhờ người chuyển đến, nhân là mấy hôm nữa sẽ tới kinh thành thăm điện hạ. Người đó không chịu để lại tên tuổi, chỉ bảo điện hạ nhận được món quà này sẽ biết hắn là ai?

Gói bọc cuốn sách dày này khiến hắn nhớ tới một việc ngốc nghếch mà mình đã từng làm. Hắn bóc mảnh giấy dầu ra thì thấy mấy chữ khiến hắn tức mắt: *Đại tẩu, tận hưởng đi.*

- ... - Mối hận mím lại. Hắn siết chặt cuốn tiểu thuyết chết tiệt đó mà hứ một tiếng lạnh lùng rồi quay sang gia đình dận dỏ: - Trong phủ có nuôi chó săn không?

- Chó... chó săn ạ?

- Nếu không có thì ngày mai mua về đây mấy con. Nhốt chúng mấy ngày không cho ăn.

- Điều này... Điện hạ muốn nuôi chó săn để... -Vương phủ của họ đâu thiếu người canh gác, còn mua chó về cho phí cơm phí gạo sao?

Long Hiểu Át lật trang đầu tiên của cuốn tiểu thuyết, đôi môi mỏng của hắn thốt ra hai chữ:

- Đón khách!

- ...

Hắn lật đến trang thứ mười nhưng không thể tránh nhìn vào đoạn trọng điểm của cuốn tiểu thuyết. Hắn nhủ mày, bỗng nói thêm:

- Người đi tìm mấy mảnh vải trắng gói một ít thịt vào bên trong, đặt bên cạnh mấy con chó, chỉ cho chúng nhìn, không cho chúng ăn.

- Há?

Hắn nhìn chằm chằm vào những dòng chữ điên đảo, chỉ cảm thấy nhân vật nữ này thật đáng chết! Chưa có giấy hưu thư mà đã cũng tiểu thúc làm vậy. Cô ta không có khái niệm trinh tiết, loạn luân, vô si như thế sao? Nhưng nhân vật nam trong cuốn sách này cũng rất khôn nạn:

- Ta muốn chúng nhìn thấy kẻ mặc áo trắng là lao đến cắn xé.

- ...

Nói thật, Thập cửu điện hạ làm ở bộ Hộ đúng là uống phí nhân tài. Điện hạ nên được điều đến bộ Hình mới đúng.

Bị Bạch Phong Ninh chọc tức, Long Hiểu Át đặt tẩm thiệp mời Cung Diệu Hoàng sang một bên. Hắn bận rộn sai người dạy chó săn lao đến cắn kẻ áo trắng, bận rộn tìm Long Tiểu Hoa mất tích khắp thành. Hắn nhìn cuốn tiểu thuyết khôn kiếp mà hắn đã lật ra xem đó, chỉ muốn ăn miếng trả miếng. Đường như hai kẻ khôn này đang liên kết với nhau để trêu chọc hắn.

Cuối cùng thì sinh nhật cháu hắn cũng lặng lẽ đến.

Hắn được mời đến coi mặt cháu dẫu tương lai xem có xứng với cháu hắn không? Đó là câu nói không biết là đùa hay cố ý của Thánh thượng. Cháu hắn là loại người như thế nào, một kẻ tự cao tự đại, kiêu ngạo ngông cuồng, giai nhân bên cạnh kẻ đó đâu đến lượt hắn tuyển chọn thay chứ? Hơn nữa hắn của chẳng hứng thú gì với việc đó. Lấy vợ là chuyện cả đời. Hắn đã mơ hồ một lần, làm sao có thể tiếp tục? Lấy nhầm vợ là chuyện không nhỏ. Hắn không muốn hại cháu mình rồi lại hại đến mình. Hắn còn đang bận tìm người vợ cũ có sở thích hạnh đỏ vượt tường trong kinh thành đây này.

Kiểu Thập phủ điện hạ đứng trước cổng lớn của phủ Diệu vương. Long Hiểu Át từ trên kiệu bước xuống và được người hầu dẫn đến đại sảnh quyền quý nhất đương triều. Những lời bàn luận về sự xuất hiện của hắn rộ lên. Hắn không nói gì chỉ hàn huyên vài câu rồi ngồi vào vị trí của mình mà không hề uống dù chỉ một hớp trà. Chỉ đến khi có một vị đại nhân thân tín của Cung Diệu Hoàng cung kính nói với hắn:

- Thập cửu điện hạ, mọi người đều biết Thánh thượng hạ chỉ cho điện hạ chọn tân nương giúp Tiểu vương gia. Thứ nhất điện hạ và Tiểu vương gia đều là quan trọng triều, thứ hai điện hạ lại là hoàng thúc của Tiểu vương gia. Lần này mong điện hạ hãy khuyên giải Tiểu vương gia đi ạ.

Hắn liếc nhìn vị quan đó, thành thoi vắt chân chữ ngũ, nhấp một ngụm trà nóng, tùy hứng hỏi:

- Ô! Lần này cháu ta lại làm gì vậy? Tân nương của nó không hợp ý các vị ư?

- Thần nghe người hầu trong vương phủ nói. Cô nương đó là một dân nữ tầm thường, thân phận thấp hèn không xứng với địa vị cao quý của Tiểu vương gia, chỉ là tiểu nha đầu do Tiểu vương gia ra ngoài giao du, nhất thời cao hứng đưa về. Nếu thu nạp làm thiếp thì còn được. Nhưng thần nghe nói Tiểu vương gia đã bị yêu nữ mê hoặc, ở bên cô ta suốt mấy ngày mấy đêm. Chúng ta đã khuyên giải nhưng chẳng hề có tác dụng gì. Lần này mong Thập cửu điện hạ lấy thân phận hoàng thúc mà khuyên giải Tiểu vương gia. Không thể thu nạp một cô nương làm lỡ dở tiền đồ của Tiểu vương gia làm vương phi được ạ.

- Hắn mê mẩn một dân nữ bình thường ư? - Long Hiểu Át phì cười, đặt chén trà xuống bỗng có hứng thú xem mặt cháu dẫu tương lai: - Chắc đó phải là một cô nương dung mạo tuyệt mỹ mới có thể làm cho Diệu vương gia bất chấp mọi thứ.

Hắn không ngờ cháu mình có hứng thú đó, lấy một dân nữ vào vương phủ ư? Kẻ này không sợ quy tắc hoàng gia sao?

- Thập cửu điện hạ, bây giờ không phải là lúc xem kịch. Con hồ ly tinh đó mà bước được vào phủ thì chỉ e đến thân xác của Tiểu vương gia cũng không còn.

- Ô! Ta không biết cháu mình mê muội đến thế đấy. - Thường ngày Cung Diệu Hoàng luôn là kẻ cập rập, quyết đoán, nói một là một hai là hai, hiếm khi chịu tác động bên ngoài.

- Điện hạ không biết sở thích của nha đầu đó đâu. Thần chỉ nghe nói để làm hài lòng cô ta mà Tiểu vương gia đã lúng lúng khắp phòng tiểu thuyết của kinh thành để tìm sách cho cô ta. Điện hạ nói xem thế là thế nào? Làm gì có cô nương nào mà cả ngày đắm mình trong tiểu thuyết tà dâm chứ? Đây chắc chắn là loại yêu tinh không biết giữ đạo thể tử, không phải tiểu nữ nhà lành. Điện hạ phải giúp chúng thần khuyên nhủ Tiểu vương gia. Tiểu vương gia không thể lấy một nữ nhân như thế làm vợ được ạ.

- ... - Hắn đang cười, nghe về sở thích của cô nương đó thì bỗng tắt lịm, mắt tối sầm. Hắn muốn hỏi điều gì đó thì thấy tấm rèm được vén lên, một gia

đình bước ra cúi người trước các vị đại nhân.

- Thừa các vị đại nhân, Tiểu vương gia nhà tôi có dặn, ở thiên sảnh[1] đã chuẩn bị xong đài diễn. Mời các đại nhân đi giá đến đó để thưởng thức tấu nhạc rồi bắt đầu bữa tiệc ạ.

[1]Thiên sảnh: Thường có trong những căn phòng lớn chia làm hai gian. Một gian thường dùng để tiếp khách thì gọi là đại sảnh, gian còn lại gọi là thiên sảnh.

Long Hiểu Ất đứng dậy, vén rèm đi về phía thiên sảnh. Vừa bước vào cửa lớn của sảnh, hắn liền nhận ra người đang quỳ dưới đất, tựa vào tay vịn chiếc ghế mềm của Cung Diệu Hoàng. Đó là kẻ mà hắn đã tìm kiếm suốt mấy ngày qua. Hắn hít một hơi thật sâu, lạnh lùng nhìn người vợ cũ đang nở nụ cười nói gì đó với cháu của hắn.

Tự nhiên Tiểu Hoa lại mắc bệnh thoái hóa xương sao? Sao lại yếu đuối quỳ tựa và ghế của Cung Diệu Hoàng như thế, lại còn đặt cảm lên tay hắn cười nữa chứ? Hoàn toàn chẳng giống với bộ mặt không tình nguyện ngồi trên chiếc ghế con bên cạnh hắn khi ấy, khuôn mặt ít khi son phấn lúc này trông lại thật rạng rỡ xinh đẹp với những phục sức phù hợp, đẹp mà không quá lòe loẹt, xa hoa. Người con gái đó dùng ngón trỏ và ngón cái nhẹ nhàng bứt một quả nho đưa ra trước mặt Cung Diệu Hoàng rồi dùng lại bên môi hắn.

Sau đó, nàng thốt lên lời nói dịu dàng mà cả đời Long Hiểu Ất cũng chưa từng nghe qua:

- Vương gia ăn nho đi.

- Không phải nàng vừa bảo chưa mà còn bứt cho tiểu vương gia ăn sao? Thật là tiểu nha đầu xấu xa.

- Vương gia nói tay người ta ngọt. Quả này trong tay người ta, người ta muốn Vương gia ăn cơ.

- Được. Ta nghe nàng.

Cung Diệu Hoàng cười, há miệng, cúi đầu ăn quả nho trong tay Long Tiểu Hoa, tiện thể ghé sát bên tai nàng thì thầm:

- Nha đầu thói tha cô không biết cảm kì thi họa thi thi, đến cả làm nũng cũng không biết sao? Cô có thể đừng diễn cứng như thế được không? Cô nói bằng giọng mũi mà là làm nũng à? Phải quyết rũ hơn một chút.

- Người có thể đừng yêu cầu nhiều như vậy được không? Tôi đã cố gắng hết sức mới làm được đến thế. Không thể tốt hơn được nữa đâu. Rốt cuộc người có hiểu thế nào là tình sâu nghĩa nặng, một tấm chân tình không?

- Thôi đi. Đừng nói linh tinh nữa... - Cung Diệu Hoàng nhanh chóng ngẩng đầu lên, làm động tác liếm môi, kéo Long Tiểu Hoa đang quỳ trên mặt đất vào lòng, nhìn các vị đại nhân mặt sắt lạnh lùng, liếc Long Hiểu Ất rồi nói: - Các vị đại nhân đã đến. Tiểu vương có giai nhân trong lòng nên quên không đứng dậy đón tiếp. Mời các vị cứ tự nhiên.

- Vương gia đáng ghét. Các vị đại nhân đó đều có chỗ ngồi. Người ta phải ngồi dưới đất xem kịch cùng người, người ta không muốn.

- Sao tiểu vương nữ để nàng ngồi dưới đất chứ? Nào, ngồi lên lòng tiểu vương đi. Tiểu vương sẽ ôm nàng xem kịch. - Cung Diệu Hoàng vừa kéo nha đầu, vừa giơ tay ra hiệu cho các vị đại nhân không biết có nên đứng dậy không. - Haizzz! Các vị đừng đứng dậy. Ngồi xuống, ngồi xuống đi. A, Thập cửu hoàng thúc, mời hoàng thúc xem, đây chính là tân nương tương lai của diệt nhi. Hoàng thúc thấy thế nào ạ?

Long Hiểu Ất neho mắt nhìn hai kẻ khốn đó. Hắn không nổi giận mà mỉm cười, cũng không nói gì, chỉ đứng nguyên tại chỗ.

- Thập cửu hoàng thúc! Hoàng thúc không nói gì là ý làm sao? Rốt cuộc hoàng thúc có hài lòng với phu nhân tương lai diệt nhi chọn không? Ít nhất hoàng thúc cũng nói một câu chứ ạ.

- Người nhìn mà không hiểu câu trả lời của ta hay sao? - Long Hiểu Ất hừ nhẹ một tiếng, quay sang nhìn người đàn bà không biết giữ đạo làm vợ: - Người hỏi phu nhân tương lai trong lòng mình xem cô ta có hiểu ý của ta là gì không?

- ... Đây! Ý của hoàng thúc là gì vậy? - Cung Diệu Hoàng đẩy đẩy cơ thể bỗng nhiên cứng đờ trong lòng mình.

- ... - Long Hiểu Hoa nuốt nước miếng một cách khó khăn. Nàng thì thầm với Cung Diệu Hoàng: - Hắn... hắn... ý hắn là: “Muốn đấu với ta ư? Hai kẻ khốn các người muốn chết hả?”.

- ...

Long Hiểu Ất nâng vạt áo ngồi xuống chiếc ghế tựa, gác chân lên, hai bàn tay đan vào nhau đặt lên đùi:

- Nếu đã hiểu rồi thì xem kịch đi. Mọi người đều ngồi vào chỗ cả rồi. Ít nhất cũng để người ta diễn xong vở kịch này chứ. Nhưng diễn xong có nên thưởng hay không thì còn phải xem đã.

Thập cửu điện hạ trấn tĩnh ngồi đợi xem kịch. Long Tiểu Hoa ngồi phía sau hắn trừng mắt nhìn Cung Diệu Hoàng:

- Không phải người nói kế hoạch làm nũng này không thể thất bại sao? Tại sao sắc mặt hắn chẳng hề thay đổi gì cả? Bộ mặt đỏ phừng phừng ở đâu?

- Chẳng phải hán không cần thứ bỏ đi như cô nữa sao? Theo tiểu vương thấy, hán đã coi cô như người qua đường, chẳng thèm để ý gì đến cô nữa rồi. Cô ngồi trong lòng tiểu vương mà hán của chẳng thèm để ý. Xi! Cô chẳng có chút giá trị gì cả.

- Ai bảo thế? Rõ ràng hán rất biết ghen. Là do người không diễn tốt đấy thôi. Tôi đã bảo người đọc thêm vài cuốn tiểu thuyết mà người không nghe. Thấy chưa? Chẳng làm cho hán nổi máu ghen gì cả. Xi! Thất bại rồi.

- Diệt nhi, người và tân nương tương lai to nhỏ gì sau lưng ta thế? Có xem vở kịch này nữa hay không vậy? - Long Hiểu Át không hề ngoài đầu lại. Hán nói với hai kẻ phía sau bằng một giọng khinh bỉ.

Đã diễn quá nửa vở kịch rồi, sao có thể không diễn tiếp được chứ?

Cung Diệu Hoàng vẫy vẫy đoàn hát trên đài diễn. Long Hiểu Át liếc nhìn kẻ vừa bứt nơ cho cháu mình ăn. Hán tiện tay bứt một quả bỏ vào miệng, cắn răng.

Khốn kiếp! Quả là chua thật!

Muốn chơi trò diễn kịch với hán sao? Ép hán bước chân xuống đài trước rồi bảo hán không diễn tiếp nổi ư? Hừ! Hán muốn xem ai có thể diễn đến phút cuối cùng?

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 62: Tiểu vương gia cao một tấc, “cha” cao một trượng

Sinh nhật mười chín tuổi của Diệu vương gia được bắt đầu bằng màn kéo rèm đài diễn. Mặt Long Tiểu Hoa xanh lét khi thấy Thập cử điện hạ trầm ngâm bứt một quả nho chua ăn. Hán tức phát điên rồi, hay là tính cách của Long Hiểu Át đã hoàn toàn thay đổi, hán lại giờ tay ra bứt loại quả tròn tròn giống như hạt bần tính đó để ăn ư?

Cung Diệu Hoàng nhìn Long Tiểu Hoa đang chăm chăm quan sát Long Hiểu Át, hán giả vờ thân mật kéo nàng, cọ cọ lên cổ nàng, cầm nàng, làm như đang ngắm nghía nàng nhưng lại thấp giọng uy hiếp:

- Ở trong lòng tiểu vương, cô nhìn chăm chăm vào người đàn ông khác làm gì? Cô muốn vở kịch này thất bại hả? Tiểu vương vứt cô ra ngoài để cô tự lo thân bây giờ. Đùi tiểu vương là lưng hồ sao? Cô ngồi mà giống như ngồi trên bàn chông thế à?

Long Tiểu Hoa ầm ức liếc nhìn Cung Diệu Hoàng. Hai chân không chạm đất vất vào nhau, nhúc nhích thân mình một cách thiếu tự nhiên. Động tác này của nàng lại chuốc lấy những ánh nhìn sắc như dao. Mấy vị quan viên của Cung Diệu Hoàng đang nhìn nàng tức tối. Nàng bị lườm một trận vô cớ, liền mở to mắt nhìn về phía hán, muốn nói với hán rằng cái tên Long Hiểu Át, kẻ sợ vật thể hình tròn mà lại đang nghiêng răng nghiêng lợi ăn nho kia, với tính cách có thù ắt trả, hán là đang áp ủ âm mưu quỷ kế gì đó để đối phó với hai kẻ khốn bọn họ. Phải đề phòng, phải đề phòng.

Nhưng nàng đã không lên tiếng, Cung Diệu Hoàng, cái kẻ tầm nhìn thiên cận, chỉ thấy việc hiển hiện trước mắt, lại thân nhiên nhìn Thập cử điện hạ đang chăm chú xem kịch thị uy:

- Thập cử hoàng thúc thấy phu nhân tương lai của diệt nhi có ngọc không? Đến ôm tương công của mình mà cũng không biết. Không hiểu cha mẹ nàng ấy đã dạy dỗ nàng ấy thế nào nữa? Cứ nhìn tiểu vương, muốn tiểu vương âu yếm, tay cũng chẳng biết vòng qua cổ tiểu vương. Nàng mà ngã xuống, tiểu vương không kéo nàng lên đâu.

- ... - Lúc này, nàng nên phối hợp nói một câu: - Đáng ghét! Vương gia chỉ biết bắt nạt người ta thôi.

Nhưng khi thoáng thấy nụ cười của Thập cử điện hạ thì nàng lại không thể lên tiếng được.

- Cha mẹ có dạy dỗ tốt đến đâu, bản thân cô ta cũng phải biết nghe lời mời được. Hoàng thúc của người đến mà cháu dâu cũng không biết cúi chào thì không phải là chuyện tốt. Cần phải dạy dỗ lại.

- Hoàng thúc đã nói thế. Từ nay về sau diệt nhi sẽ không nuông chiều nàng ấy nữa, nhất định sẽ dạy dỗ cho thật tốt để nàng ấy biết cung kính. - Cung Diệu Hoàng vừa trả lời một cách mơ hồ, vừa dùng chân rung rung kẻ nào đó.

Nàng là người thông minh. Nàng đương nhiên không cho rằng ý nghĩa của cụm từ “dạy dỗ lại” là mang nghĩa đen. Nhưng Cung Diệu Hoàng lại không nghĩ rằng nàng đã hiểu nên hán bốp vai nàng. Trước mặt Thập cử điện hạ, hán ghé sát tai nàng nói:

- Đến hoàng thúc cũng nhắc nhở tiểu vương nên dạy dỗ lại cô ấy.

- Ôi... - Cái tai nhỏ bị chói, náo lập tức có phản ứng, nàng phát ra tiếng khó chịu khiến các vị đại nhân phía sau càng thêm bức tức.

- Việc gì phải đợi đến sau này. Hôm nay, hoàng thúc có thể thay người dạy dỗ cô ta. Còn không mau đến dâng trà cho ta? – Thập cửu điện hạ giờ tay vén áo, vắt chéo chân, dạn kẻ hầu: - Pha ấm trà ngon đưa cho cô ta.

Chén trà sứ trắng được đưa đến tay Long Tiểu Hoa. Nàng ngẩng người nhìn chén trà trong tay mình. Nàng còn chưa kịp định hình chuyện gì đang xảy ra thì nghe tiếng Thập cửu điện hạ cười:

- Còn ngồi đó làm gì? Mau xuống dâng trà cho ta.

Long Tiểu Hoa bị tiếng cười của hắn làm cho sợ hãi, vội vàng rời khỏi lòng Cung Diệu Hoàng, bưng chén trà đi đến trước mặt Thập cửu điện hạ.

- Ai cho phép cô không có phép tắc như vậy. Mời trà trường bối mà dám đứng sao? – Hắn dựng lông mày, nhìn nàng, hoàn toàn không thèm để ý tới khay trà nàng bưng qua.

- ... - Rõ ràng hắn biết nàng chưa bao giờ hiểu phép tắc, lại còn gây khó dễ cho nàng. Nàng bậm môi nhìn Cung Diệu Hoàng đang trông về phía mình ra ám hiệu, chuyện nhỏ không nhin sẽ làm hỏng việc lớn, chuyện lớn không nhin thì tối nay nàng sẽ phải ra đầu đường. Nàng âm thầm nuốt giận. Khó khăn lắm nàng mới đến được đây, nàng không thể dễ dàng thất bại như vậy được. Nàng mỉm cười bề khay trà cúi gập người xuống: - Thập cửu hoàng thúc, cháu đầu xin mời người dùng trà.

- ...

Thập cửu điện hạ ngồi trên cao, mắt hơi nhắm lại, bậm chặt môi. Thập cửu hoàng thúc ư? Nàng còn dám xưng hô lung tung theo tên khốn đó sao? Ai là Thập cửu hoàng thúc của nàng. Cháu đầu như nàng thì biến quách đi. Hắn chưa bao giờ hoang đường bái đường thành thần với cháu đầu của mình cả.

- Thập cửu hoàng thúc, cháu đầu mời hoàng thúc dùng trà. – Thấy hắn không có động tĩnh gì, Long Tiểu Hoa hơi ngẩng đầu nhìn hắn.

- ... - Cô còn dám xưng hô với ta như thế một lần nữa xem ta có phát vào mông cho cô mấy cái không?

- ... - Long Tiểu Hoa cảm thấy đau mông. Hắn muốn đánh vào mông nàng thật sao? Thế này có coi là xâm hại cháu đầu không? Bị hắn dọa, nàng khiếp sợ quỳ xuống đất, khó khăn nuốt nước miếng, lập tức im re.

Sắc mặt Thập cửu điện hạ có chút bớt căng thẳng. Hắn đón lấy chén trà trên tay nàng nhưng không uống mà đặt nó trên bàn trà khiến các quan viên được một trận huyên náo. Xem ra Thập cửu điện hạ cũng không hài lòng về chuyện hôn nhân đại sự của Tiểu vương gia và đang thử thách cô ta. Có Thập cửu điện hạ ở đây, nha đầu này đừng hòng mong bước qua cửa phủ Diệu vương nhé. Ha ha! Thập cửu điện hạ về triều lâu như vậy, cuối cùng cũng làm được một việc tốt.

Các vị đại thần đang mừng thầm và cảm thấy vô cùng hả hê, bẽ chén trà lên chúc nhau thì ngay sau đó, tiếng Thập cửu điện hạ vang lên:

- Còn ngẩng người ra đó làm gì? Vừa rồi chẳng phải cô rất biết hầu hạ người khác sao? Dâng trà lên rồi ngẩng người ra như vậy sao?

- ...

- Còn giương mắt nhìn ta làm gì? Không phải muốn học cách hầu hạ trường bối ư? Còn không mau lại hầu hạ ta!

- ... - Nhích dần, nhích dần lại...

- Ta muốn ăn cái này, cái này và cái này.

- Nhưng nho và lạc đều hình tròn mà. – Liệu có gì đó bất thường không?... Không phải hắn ghét những thứ hình tròn sao? Thường ngày nhìn thấy chúng là hắn đã ghét ra mặt rồi. Sao hôm nay, hắn lại muốn ăn những thứ này chứ?

- Không cần biết chúng hình tròn hay không, chỉ cần ăn ngon là được.

- ... Làm gì có cháu đầu nào đủ đồ ăn cho thúc thúc chứ... - Cuối cùng, nàng đã phát hiện ra điều bất thường...

- ... - Hắn nheo mắt, nhìn lạnh lùng.

- Oa! Đừng đừng đừng, đừng đánh cháu. Cháu cháu cháu cháu... Hu hu!... Cháu đủ là được chứ gì... - Nàng lại bị khuất phục trước ánh mắt đó, vội vàng bứt một quả nho nhét vào miệng hắn, nhưng hắn chau mày không hài lòng trước thái độ làm lấy lệ của nàng.

- Cô vội gì sao? Ta thấy không phải cô đang hầu hạ ta. Có gì không vừa lòng thì cô nói ra đi?

- ... Cháu cháu cháu, cháu có nói gì đâu ạ?

- Có lẽ ta nghe nhầm là tay cô rất ngọt. – Hân nắm lấy tay nàng, giờ ra trước mặt mình, chau mày. – Cô dùng đôi tay này để hầu hạ đàn ông sao?

- ...

- Cháu ta còn khen đôi tay này ngọt? Ta muốn nếm thử xem nó ngọt đến mức nào. – Nói xong, hân cắn một cái lên bàn tay đã đứt nhe cho người đàn ông khác ăn. Răng nghiến trên bàn tay nàng, chiếc lưỡi cuộn nếm vị ngọt. Cảnh tượng đó khiến các đại thần phun cả trà trong miệng ra.

- ... Khụ khụ khụ!

Cung Diệu Hoàng cắn răng. Đúng là một chiêu độc. Trước mặt hân mà Long Hiểu Át dám động đến người đàn bà của hân. Điều quan trọng nhất là cô ta còn đỏ mặt đỏ tai đưa tay mình để cho người ta đùa bỡn chứ. Không biết rút tay lại, không biết đẩy tên hoàng thúc khôn nạn đó ra, khóc thút thít chạy đến nhào vào lòng kẻ tên khôn đó không tôn trọng, bỡn cợt mình. Thế mà cô ta còn say sưa định đưa nốt cả tay kia cho người ta sao? Hân hít một hơi thật sâu, ấn tay lên ngực, nói về khó chịu:

- Hoàng thúc làm vậy với nữ nhân của diệt nhi e là không được hay lắm.

- Nữ nhân của người ư? – Hân cười, môi vẫn ngậm lấy bàn tay của kẻ kia, trêu đùa da thịt nàng: - Đến ôm đàn ông, cô ta còn không biết thì thực ra không đủ tư cách với tôi Diệu tiểu vương gia đâu.

- Chỉ là không biết ôm đàn ông thôi mà. Tiểu vương không để ý chuyện đó. Tiểu vương sẽ tự mình dạy nàng ấy ôm như thế nào.

- Nhưng ta đề ý.

- Há?

- Với loại cháu dâu này, đừng nói là không thể qua cửa của ta mà đến cả hoàng gia gia cũng sẽ không đồng ý cho người làm càn đâu.

- Sao hoàng thúc lại ngăn cản tiểu vương vào lúc then chốt chứ? Nhưng hoàng gia gia cũng đã nói, chuyện hôn sự của tiểu vương sẽ do hoàng thúc định đoạt. Chỉ cần hoàng thúc gật đầu thì hoàng gia gia sẽ không có ý kiến gì đâu. Tiểu vương cũng chọn được người vừa ý. Đó có thể coi như là một phần ân tình tiểu vương nợ hoàng thúc. Sau này nhất định tiểu vương sẽ đền đáp. Hoàng thúc thấy thế nào ạ?

- Không thể nào cả. Cô ta không được.

- Há? Không được sao? Vì sao hoàng thúc lại kiên quyết là nàng ấy không được?

- Vì cô ta không biết uống rượu, không thể cùng người dự buổi yến tiệc. Vì gia cảnh cô ta nghèo hèn, không xứng với thân phận cao quý của người. Vì cô ta có cá tính ương bướng, thích nhất là diễn vở *Võ Tông đánh hổ*. Vì không còn nguyên vẹn, là người đã lập gia thất.

- Cái gì? Nàng ấy đã không còn nguyên vẹn sao? – Điều cuối cùng đã khiến cho sắc mặt Cung Diệu Hoàng thay đổi.

- Gì? Hoàng thúc nói gì? Cháu không còn nguyên vẹn lúc nào. Rõ ràng là cháu vẫn còn trinh trắng. .. Ồi ời ời. ... - Lời giải thích của Long Tiểu Hoa bị Thập cửu điện hạ dùng một tay che cả bầu trời gạt phắt đi.

- Hừ! Sao Thập cửu hoàng thúc lại hiểu phụ nhân tương lai của tiểu vương như vậy? – Cung Diệu Hoàng trấn tĩnh lại, dưng lòng mày nói: - Cả thành Đồng Khê đều biết chuyện phụ nhân tương lai của tiểu vương ngày đầu tiên bái đường đã bị bỏ, làm sao có thể nói là không còn nguyên vẹn được chứ? – Muốn dùng chiêu khích tướng với ta ư? Đừng có phí thời gian.

- Ô! Vậy người đã từng nghe nói hai người không còn là phu thê nhưng vẫn sống dưới cùng một mái nhà mà lại chẳng hề xảy ra chuyện gì với nhau không? – Đồ quý nhỏ chết tiệt! Muốn đấu với ta ư? Người còn non lắm!

Cung Diệu Hoàng bị chặn lời, ánh mắt nghi hoặc lập tức hướng sang phía Long Tiểu Hoa:

- Vậy cũng chẳng sao. Thập cửu hoàng thúc, có trách chi trách nha đầu này đã lấy mất hồn phách của tiểu diệt nhà hoàng thúc rồi. Tiểu vương thương xót thân phận đáng thương của nàng ấy, chưa từng được người ta yêu thương. Cứ coi là không nguyên vẹn thì tiểu vương vẫn muốn thành thân với nàng ấy.

Thập cửu điện hạ nhìn kẻ vẫn muốn tranh giành với mình, trầm ngâm rồi thấp giọng:

- Ta quên mất là tên quý chết tiệt này cũng cười con ngựa trắng ngu xuẩn. Thật là chướng tai gai mắt. – Một kẻ cười ngựa trắng ngu ngốc!

Cung Diệu Hoàng kiểm gót chân, tỏ vẻ thần nhiên nói:

- Tiểu vương cứ lấy nàng ấy, rồi chém chồng cũ của nàng ấy cho hả giận là được rồi. Nếu hoàng thúc không đồng ý thì tiểu vương đành phải trái ý người. Tiểu vương nhất định lo chuyện hôn sự này, chỉ e hoàng thúc cũng không biết ăn nói thế nào với hoàng gia gia thôi.

- ... - Tên quý chết tiệt này muốn dùng Hoàng thượng để uy hiếp hân ư? Hừ! – Nếu đã thế thì e càng không thành.

- Vậy hoàng thúc có thể nhượng một bước không ạ?

- Hay là chúng ta đánh cược một ván.

- Đánh cược ư? Chuyện nhân duyên là tình cảm nam nữ, làm sao có thể đánh cược được?

- Nếu người nhất định muốn lấy cô ta thì ta cũng không ngăn cản nữa. Nhưng nếu so sánh, các tiểu thư quyền quý trong thành, luận về dung nhan, tài đức, gia cảnh đều cao hơn cô nương này rất nhiều. Ta thân là thúc thúc, cũng mong tiểu diệp của mình có được một nhân duyên tốt. Chúng ta cùng đánh cược xem cô ta có đủ phúc phận để lấy người không?

- ... Ý hoàng thúc là gì ạ?

Thập cửu điện hạ cười rất tự phụ, đôi môi cong tuyệt đẹp, hoàn toàn không thèm để ý đến con châu chấu nhỏ trong lòng bàn tay mình. Mắt hần lấp lánh, dịu dàng nói:

- Bây giờ sau, người... Diệu tiểu vương gia sẽ tung tú cầu ở thành Lâm Dương này. Nhân duyên là do trời định. Ai cướp được tú cầu thì người đó sẽ được chọn. – Hần rất muốn xem rốt cuộc con châu chấu nhỏ trong lòng bàn tay mình có thể nhảy cao chừng nào. Hừ!

- Phi! Cung Diệu Hoàng phun ngum trà trong miệng nổi giận.

- Cái gì? Người bảo tiểu vương, một trang nam nhi mà lại đi ném tú cầu kén vợ sao? Long Hiểu Át, người chết quách đi!

- Ô ô ô! – Đúng rồi. Chết quách đi. Ý kiến này rất hay! Muốn nàng làm một cô nương dịu dàng mà lại đi cướp tú cầu của nam nhân sao? Hần biến thái quá rồi. Thập cửu điện hạ! Xì! Hần căn bản từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, từ miệng đến tim đều là bà mẹ kế tà ác biến thái kết hợp với một người cha có bụng dạ xấu xa mà.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 63: Trước cuộc chiến bảo vệ tú cầu

Cung Diệu Hoàng cảm thấy nhất định là ông trời đang đùa với hần. Nếu không thì là hoàng gia gia thật sự đã mắc bệnh đến hồ đồ rồi. Hần nhìn Long Hiểu Át về mặt mũi nguyên đang đứng dựa vào cột trụ lưu ly trên hành lang cung điện, tay cầm một cuộn thánh chỉ vừa mới thỉnh cầu được, đó cũng chính là món quà sinh nhật mà Thánh thượng dành cho hoàng tôn của mình. Long Hiểu Át chẳng chút nghiêm túc, tuyên đọc thánh chỉ với điệu cười của tiểu nhân đắc ý, sau đó cầm cuộn thánh chỉ nhét vào lòng hần, xảo quyệt vỗ vai hần an ủi:

- Diệt nhi, chuyện tốt đấy. Tung tú cầu là hôn nhân trời định. Diệt nhi nên cố gắng làm người cháu tận hiếu với Thánh thượng, để người được vui lòng. Diệt nhi thấy thế nào?

Cung Diệu Hoàng cắn răng tiếp nhận thánh chỉ. Hần trừng mắt giận dữ cười với tên Long Hiểu Át tự phụ đó. Trên mặt Long Hiểu Át hiện rõ dòng chữ: “Quý nhỏ chết tiệt, muốn làm loạn mà không hỏi hoàng thúc của người có đồng ý ý hay không? Định giờ trò với ta ư? Vậy thì cứ thử đi. Tú cầu này, người đành phải ném thôi”.

Vậy là chuyện Diệu tiểu vương gia – hoàng tôn được Đương kim Hoàng Thượng sủng ái nhất sau sáu ngày nữa sẽ lên lầu Lân Tường công khai ném tú cầu kén vợ đã được ấn định. Lúc đó, trong thành Lâm Dương nổi lên làn sóng lớn về sự kiện này. Các thiên kim tiểu thư đều hết sức chú ý, một lòng hướng tới. Dân chúng ai ai cũng bàn tán và cảm thấy đầu óc của người hoàng tộc thật không giống với những kẻ phàm phu tục tử, chuyện nam nhân ném tú cầu mà họ cũng có thể nghĩ ra được. Về nhà, ai ai cũng luyện cho khuê nữ nhà mình tuyệt kỹ phi thiên nhưng những nha đầu này đã lâu ngày bị bó chân, ra khỏi cửa thì ngồi kiệu, đừng nói là phi thiên, mà có bước mấy bậc thang cũng là cả một vấn đề lớn.

Long Tiểu Hoa không buồn. Nàng đang vui mừng và phấn khởi trước thắng lợi đầu tiên của chồng cũ, Thập cửu điện hạ. Thêm nữa, dù gì nàng cũng được coi là một tiểu thư. Nàng hoàn toàn có thể tham gia vào cuộc tranh đoạt tú cầu hoặc là mẹ hoặc người chồng cũ vẫn còn chút lương tâm. Với kinh nghiệm làm tiểu nhị bao năm ở khách điểm, các thiên kim kia hoàn toàn không phải là đối thủ của nàng.

Sáu ngày trước khi tổ chức ném tú cầu, Long Tiểu Hoa buồn rầu hận đêm đó không thể tự tay giết chết tên hoàng thúc trước mặt Cung Diệu Hoàng rồi vỗ ngực nói: “Tôi sẽ lo chuyện tú cầu, Vương gia cứ yên tâm đi”.

Cung Diệu Hoàng hoài nghi liếc xéo kẻ cầm kỳ thi họa không thông, thơ từ ca phú cái gì cũng không biết kia, chẳng có chút niềm tin nào đối với nàng. Vẫn cảm thấy nên sai sát thủ tới buổi tung cầu giải quyết vấn đề thể diện cho hần thì tốt hơn. Hần nâng tay phẩy phẩy, muốn bảo nàng cứ yên tâm mà chờ đợi.

Nhưng Long Tiểu Hoa hoàn toàn không hiểu ý hần. Nàng chỉ cảm thấy hần có nét buồn giống như chồng cũ của nàng. Chồng cũ của nàng cũng từng buồn như vậy. Nàng bắt giác nắm lấy tay hần, an ủi hần như một thâm thâm:

- Cứ giao chuyện đó cho tôi. Tôi sẽ bảo vệ người. - Diệt nhi yêu quý! Nàng phải giữ kín mấy chữ đó trong lòng, sợ nếu nói ra sẽ bị hấn ngược đãi. Nhưng dù nói thế nào thì sớm muộn gì nàng cũng là trường bối của hấn. Thương yêu hậu bối là việc mà một người thím như nàng nên làm. Đặc biệt là khi thúc thúc lại không ngừng bắt nạt cháu trai của mình.

- ... - Cung Diệu Hoàng ngạc nhiên trước những lời của nàng. Hấn ngậy người nhìn nàng, để nàng nắm lấy tay mình.

- Rất cảm động ư? Tôi biết là không có ai bảo vệ người mà. - Theo lời kể của ân sư hấn thì từ khi còn nhỏ hấn đã không có cha, không có mẹ, mà chỉ ở bên Hoàng đế. Thật là đáng thương! Thảo nào hấn lại có thể thực hiện những trò nham hiểm để tạo nên những thành tựu vĩ đại như vậy.

Nàng vỗ vai hấn, còn chưa kịp cảm động với tư cách là một thâm thâm của mình thì đã cảm thấy eo lưng bị thít chặt. “Cháu trai nàng” đang kéo mạnh nàng vào lòng, cúi xuống trán nàng như đang nhìn kỹ rồi nhắm mắt lại. Hấn đang có động tác cảm ơn nàng đã nhiệt tình an ủi mình. Đôi môi chạm vào môi nàng rồi nhích ra xa nhìn nàng với ánh mắt kỳ lạ. Theo phản xạ, nàng lùi lại sau thì bị hấn giữ chặt lấy gáy kéo về phía trước và bịt chặt môi nàng bằng đôi môi hấn.

- Tiểu vương tin cô một lần. Không bắt được tú cầu, tiểu vương sẽ động phòng với cô trước.

- Xi! – Trên thế gian này, làm gì có đứa cháu nào lại ép thâm thâm đi cướp tú cầu của mình, lấy cái hôn ra để làm phần thưởng khích lệ, lấy chuyện động phòng ra để trừng phạt chứ?

Trước khi tổ chức ném tú cầu bốn hôm, Long Tiểu Hoa đã hối hận vì nàng hoàn toàn không ngờ rằng kế sách lần này của Thập cửu điện hạ lại thâm hiểm tới vậy. Từ nhỏ đến lớn, nàng nói nhiều nhất và lưu loát nhất chính là mệnh miệng nói bừa. Chồng cũ của nàng chưa bao giờ kỳ vọng nàng có thể khá hơn nên mắt nhắm mắt mở chẳng để ý. Nhưng Diệu tiểu vương gia lại tỏ ra kỳ vọng quá cao và quá nhiều ở những lời nói của nàng.

- Cô dám hối hận sao? – Cung Diệu Hoàng nhìn chăm chăm vào nàng, dòn nàng vào góc tường. Hấn giờ chân đạp lên tường, ngăn mọi đường thoát thân của nàng.

- Tôi sẽ chết mất. Tôi cũng không muốn rơi vào tình cảnh này chút nào. Nhưng ai bảo hấn lại đưa thêm cái quy tắc mang tính phá hoại như vậy chứ?

Long Tiểu Hoa hiểu rất rõ, Long Hiểu Át có thể nham hiểm đến mức nào? Ném tú cầu kén vợ đúng là rất phù hợp với cá tính biến thái của hấn, thế nhưng có một vài điều khoản mà đúng là chỉ ở điều kiện của một Thập cửu điện hạ mới có thể nghĩ ra. Ném tú cầu thì ném. Nam ném nữ bắt cũng chẳng sao. Cạnh tranh giữa các cô nương về sức khỏe, nhảy cao, sức kiên trì. Đó cũng là nghĩ cho Tiểu vương gia mà. Hơn nữa, nó cũng rất công bằng nhưng...

- Làm gì có ai đưa ra quy tắc nhà mẹ đẻ cử người tới cướp tú cầu bao giờ chứ? Thế nào là độ thể lực? Không có thể lực thì đứng qua một bên. Đây đúng là kỳ thị mà. Quy tắc bất công như vậy thì Vương gia bảo tôi lấy gì để đi cướp tú cầu chứ? Vương gia không nghe bên ngoài đồn thể nào sao? Mấy tiểu thư các quan lớn ăn no không có việc gì làm đã bắt đầu thuê sát thủ giăng hồ và hiệp khách độc môn rồi đấy. - Nàng chỉ muốn giúp cháu mình lấy quả tú cầu chứ không muốn đem tính mạng ra đùa.

- Tôi sẽ bị giết chết mất. Tôi không muốn, không đến, không chơi nữa. - Nàng lắc đầu quầy quậy, cho hấn biết lòng yêu cuộc sống của mình. Thể lực nhà nàng yếu ớt, chỉ còn toàn người già và nữ nhi, không đấu nổi với người ta đâu.

- Ai chơi với cô? - Cung Diệu Hoàng hi mũi vào thái độ của nàng. Hấn giận dữ nói: - Không phải cô muốn bảo vệ tiểu vương sao?

- Tôi lấy cái gì để bảo vệ Vương gia đây? Tôi yếu đuối, trời gà không chặt. Không kịp chạm vào quả tú cầu thì đã bị những kẻ xấu xa dùng đao chém chết rồi. Hu hu... Thúc thúc của Vương gia chắc chắn chẳng còn chút tình nghĩa gì với tôi nữa rồi. Đến cả chiêu thức độc ác như vậy mà hấn cũng nghĩ ra được.

- Cô cần tình yêu của hấn làm gì? Hứ! Có tiểu vương là được rồi. Chỉ cần cô giúp tiểu vương lấy được tú cầu, có muốn bao nhiêu tình yêu, tiểu vương đều có thể dành cho cô.

- ... - Nàng cần nhiều tình yêu của cháu trai để làm gì? Cho dù trở thành người thím được cháu trai yêu thương nhất thế gian này thì cũng chẳng có gì đáng tự hào cả.

- Bắt đầu từ hôm nay, cô sẽ theo tiểu vương đi học võ công.

- Hả? Bốn ngày, chỉ có bốn ngày thôi. Vương gia muốn tôi học thứ võ công gì để đi cướp tú cầu đây? – Nàng khóc dờ mếu dờ, không duỗi thẳng nổi ngón tay của mình ra. Nàng chỉ muốn dựa vào cháu trai để tìm chồng cũ của mình mà thôi. Tại sao ông trời lại gây khó dễ cho nàng như vậy chứ? – Vương gia có người nào võ công thật sao siêu, thật tuyệt thế thì bảo mấy người đó đến luyện chân khí, tiên đan, Thiên son tuyết liên gì đó tẩm bổ cho tôi để tôi có khả năng phi thiên chỉ sau một đêm đi.

- Phi thiên chỉ sau một đêm cũng được. Nhưng cô không sợ tẩm bổ những thứ đó có thể làm cô chảy máu cam sao?

- Vậy vương gia bảo tôi phải làm thế nào? Hay là vượn gia tìm mảnh lụa trắng treo tôi trước lầu Lân Tường để tôi thè lưỡi giả chết dọa cho họ sợ chết khiếp đi?

Cung Diệu Hoàng nhìn nàng vô đầu bức tai lo lắng thì bất giác hạ giọng nhưng tư thế đạp tường chặn con gái nhà lành thì vẫn không thay đổi:

- Tiểu vương cũng không kỳ vọng cô có thể học được tất cả. Tiểu vương chỉ muốn xem thái độ muốn bảo vệ tiểu vương của cô thế nào thôi? Cô lo lắng làm gì chứ?

- Tôi có thể không lo lắng sao? Vương gia ngồi trên lầu nhìn mọi người tranh giành, còn tôi phải ở phía dưới bán mạng vì vương gia.

- Không phải bán mạng vì tiểu vương mà là bảo vệ tiểu vương. - Hắc khoanh tay trước ngực nhấn mạnh.

- ... - Có cần phải nhấn mạnh sự khác biệt như vậy không? Nàng cảm thấy từ “Bán mạng” thể hiện sự nguy hiểm đến tính mạng của nàng hơn mà. Từ “Bảo vệ” hình như hơi cao cấp so với hành động của nàng.

- Cô chỉ cần đi học thôi. Bắt đầu tập từ đứng tấn cũng được, tiểu vương đã có đối sách rồi. Ha ha!

- Vương gia có cách gì vậy? - Long Tiểu Hoa bán tín bán nghi chớp chớp mắt, chỉ vào mũi hắc: - Không phải nói “phần thưởng” không được tham gia, vi phạm sẽ bị tước quyền sao?

- Ai là phần thưởng?

- Thắng thì có thể đem đồ đi. Không phải là phần thưởng thì là gì?

- Cô phải nói tiểu vương là “đồ” của cô mới đúng. - Nhất định phải thắng, là thứ thuộc về một mình mình. Như vậy mới đủ khí phách, khí thế chứ. Xi! Phần thưởng vớ vẩn gì chứ?

- Hả? Tôi đâu dám. - Nàng liếc mắt nhìn hắc. Nàng không hiểu làm sao những câu nói đàn bà như vậy lại có thể phát ra từ miệng của vị tiểu vương gia này chứ? Thật kỳ quái.

- Dù cô không tin vào bản thân mình thì lẽ nào cô không tin cả tiểu vương sao? - Hắc dựng lông mày đầy tự tin.

- Tôi tin tưởng Vương gia mới xui xẻo... Tôi còn chưa kịp nhìn thấy quả tú cầu thì đã bị đám sát thủ giang hồ biến thái giết rồi. Hu hu... Đừng đừng đừng giết tôi. Tôi tin là được chứ gì... Vậy bây giờ tôi... - Nàng ôm đầu sợ hãi.

Cung Diệu Hoàng chỉ ra dinh viện nói với nàng:

- Mau tập đứng tấn! - Hừ! Hắc không thể để mình mất mặt vì nha đầu này được.

- ...

Sau đó, dưới ánh mặt trời chói chang, Long Tiểu Hoa phải cố sức tập luyện để cướp quả tú cầu nhân duyên của “cháu trai”. Nàng tập một mạch đến tận khi màn đêm buông xuống, liên tục than thở thế giới này thật kỳ quái, nàng phải vì nhân duyên của tiểu đệ nhà mình mà khổ luyện suốt ngày đêm.

Cùng lúc đó, một người mặc đồ trắng xách kiếm bạc đứng trước cổng một phủ đệ sừng sững. Người đó nắm chặt thanh kiếm bạc trong tay nhìn tầm biển trên cổng phủ đó...

Phủ Huyền vương.

Chữ “Huyền” đúng là phong hiệu của Thập cửu điện hạ và cũng là phong hiệu thừa kế của Huyền phi, mẫu phi của Thập cửu điện hạ. Người đó cất bước lên bậc thang, gót chân không hề chạm đất. Nghe có tiếng chó sủa hung hãn bên trong, hắc chau mày, đang hoài nghi thì bỗng có mấy con chó săn dữ tợn từ trong cổng lao ra. Thật kỳ lạ! Ngoài đường có vài ba người qua lại nhưng những con súc sinh đó chẳng cần ai, mà cứ bỏ nhào về phía người mặc áo trắng là hắc.

Hắc nhún chân, không vội vàng bay lên nóc nhà, nhìn mấy con chó không biết mệt mỏi liên tục sủa ầm ĩ kia. Vì sự huyền ảo đó mà Thập cửu điện hạ mới từ thư phòng bước ra.

Long Hiểu Át mặc chiếc áo màu đen có hoa văn hình trúc ngẩng đầu nhìn người đang đứng trên nóc nhà mình mà không hề bất ngờ. Hắc mỉm cười:

- Họ Bạch quả nhiên khôn lanh. Người định đứng trên đó bao lâu chứ?

Bạch Vô Ưu đứng trên nóc nhà, chấp tay nói với Long Hiểu Át:

- Tại hạ phụng mệnh thiếu chủ đến giao thanh kiếm nhà họ Bạch này cho Thập cửu điện hạ định đoạt.

Nói xong, hắc ném thanh kiếm trong tay xuống. Thập cửu điện hạ đón lấy thanh kiếm, giơ lên ngắm. Hồi ở nhà họ Long, Bạch Phong Ninh cứ muốn đưa thanh kiếm nát này cho hắc. Hắc biết Bạch Phong Ninh có ý gì. Bạch Phong Ninh muốn phò trợ Thập cửu điện hạ hắc. Hắc giữ thanh kiếm nhà họ Bạch trong tay thì không chỉ có thể sai khiến được một mình Bạch Phong Ninh mà bất cứ người nào nhà họ Bạch cũng đều theo lệnh hắc. Tên họ Bạch này thật sự luôn nhắc nhở hắc cướp ngôi đoạt vị.

Lần này, hắc không từ chối nữa, cầm thanh kiếm trong tay, ngẩng đầu lên hỏi:

- Người đó đâu?

- Thiếu chủ... cùng tại hạ đi được nửa đường thì bảo tại hạ đổi y phục để che mắt thiên hạ rồi sai tại hạ mang kiếm đến trước. Thiếu chủ sẽ đến sau.
- Hừ! – Long Hiểu Át hừ một tiếng lạnh lùng: - Đổi y phục để che mắt thiên hạ?
- ... - Bạch Vô Ưu không hỏi. Hắn chỉ biết thiếu chủ cười hi hi muốn đổi y phục với mình chắc chắn không phải là chuyện hay. Quả nhiên... thiếu chủ đã làm gì đó chọc giận Thập cửu điện hạ: - Trước khi chia tay, thiếu chủ còn dặn tại hạ chuyển lời đến Thập cửu điện hạ. Những chuyện gì không cần gấp thì đừng vội. Mong Thập cửu điện hạ xem xét chuyện của Hữu tướng, để lại cho người ta con đường thoát. Đừng tuyệt đường sống của người ta.
- ... - Hắn cúi xuống không nói gì. Lời khuyên giải của Bạch Phong Ninh khiến hắn phải suy nghĩ. Đứng là hắn đã phạm vào điều cấm kỵ. Mỗi bước đối phó với phụ hoàng, hắn đều phải hết sức cẩn thận. Chiêu thức của phụ hoàng hư hư thực thực, rất khó phán đoán: - Rốt cuộc tên đó còn la cà trên đường làm gì?
- Hắn cần Bạch Phong Ninh đến giúp hắn ngăn một khoảng cách quan hệ cha con.
- Thiếu chủ đã cứu không ít cô nương có phân thân đáng thương trên đường đi nên mới đến muộn.
- ... - Hừ! Hắn thật giống như kẻ khốn nạn kia, nghiện trò chơi bạch mã hoàng tử.
- Điều quan trọng nhất là... thiếu chủ đã tiêu sạch tiền đi đường... - Cô nương này một ít, cô nương kia một ít, cuối cùng thì hai người bọn họ chỉ còn có thể hít gió sống qua ngày.
- ... Hắn đợi ta đến cứu té sao? - Long Hiểu Át liếc nhìn Bạch Vô Ưu trên nóc nhà.
- Không đâu ạ. Trước khi tại hạ và thiếu chủ chia tay, thiếu chủ nói có thể sẽ đến làm khách ở nơi nào đó vài ngày.
- Làm khách ư? Lại là đi ăn quýt chứ gì? Không biết nhà nào lại gặp xui xẻo đây?

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 64: Cuộc chiến bảo vệ tú cầu - Tiểu Bạch giá đáo

Long Tiểu Hoa tập đứng tấn ở tiền đình của phủ Diệu vương. Hai chân nàng đứng giống như một con ếch, chẳng giống con gái nhà lành chút nào, hai tay nắm chặt, ép bên eo, mắt nhìn về phía trước, hướng về vật làm mục tiêu. - Thêm một khắc đứng tấn nữa là bộ tiểu thuyết mới xuất bản sẽ thuộc về tôi. Vương gia nói rồi đấy nhé. Không được nuốt lời đâu đấy.

Cung Diệu Hoàng ngồi trên một chiếc ghế đá, cầm cuốn tiểu thuyết trên tay vung vẩy. Muốn bắt la làm việc thì cũng phải bỏ cả rớt ra như. Muốn bắt Long Tiểu Hoa làm việc thì chỉ có đem tiểu thuyết ra như thôi. Rõ ràng là hắn có thái độ không được hài lòng lắm với người bảo vệ như nàng:

- Cô đứng tấn suốt ba ngày rồi mà vẫn không đạt được mức nửa canh giờ. Thế mà cô còn đòi tiểu vương cho cô đọc tiểu thuyết sao? Cô có biết xấu hổ không thế?

- Này, tôi chịu đứng tấn vì Vương gia đã là tốt lắm rồi. Những việc tẻ nhạt kiểu này vốn chẳng thích hợp với tôi chút nào.

Câu “Vì Vương gia” nghe có vẻ xuôi tai đấy. Cung Diệu Hoàng thấy dễ chịu. Hắn vói tay nhấc ấm trà sứ bạch ngọc rót một chén trà hoa cúc đặt trước mặt nàng, ừm một tiếng. Nàng vừa thấy có nước uống liền cúi xuống, bê chén trà lên làm một ngụm lớn.

- Uống từ từ thôi. Tiểu vương cướp mất trà của cô sao? - Hắn nhìn bộ dạng vội vã đó, đang định gờ tay vỗ lưng cho nàng nhưng tay vừa gờ lên thì hắn lại nhớ ra điều gì đó và dừng lại. Hắn ngược mắt lên, ra vẻ thần nhiên như không hỏi: - Tiểu vương hỏi cô hai việc. Cô phải nói thật cho tiểu vương biết.

Đáp lại hắn là tiếng uống “Ừm ừc”. Thực tế là nàng đang mãi uống nước nên chẳng có đầu óc nào để nói dối hắn.

- Bạch Phong Ninh đó không hề có quan hệ thân thiết gì với cô đúng không? - Hắn đẩy chén trà lên cho nước đổ vào cổ họng nàng nhiều hơn.

- Ừm ừc ừm ừc!

Ừm... Coi như là từ “Đúng”. Câu trả lời tạm chấp nhận được.

- Cô và Long Hiểu Át chưa từng động phòng đúng không?

- Ứng ực ứng ực... ồ... phi...

- Thực sự là hai người đã từng động phòng rồi sao? Chuyện đó xảy ra khi nào? Cô phun nước trà ra nghĩa là sao?

- Khụ khụ khụ! Khụ khụ! Ôi mẹ ơi!

Nàng bị sặc nước trà phun cả qua mũi rồi. Mẹ ơi, hấn thật kỳ dị! Hấn muốn hỏi sao không hỏi lúc bình thường, lại đợi khi nàng đang khát nước để hỏi câu hỏi này chứ?

- Tôi động phòng khi nào chứ? Sao tôi lại không biết? - Đêm động phòng đọc thuộc cuốn *Điều răn nhi nữ* đó thật chẳng vui chút nào. Nàng tuyệt đối không thừa nhận đó là động phòng. Hừ! Nếu nàng thông minh hơn một chút thì sáng sớm hôm đó đã “ăn” luôn chồng cũ của mình rồi. Quan tâm làm gì chuyện hấn có yêu hay không yêu, cứ biến hấn thành người của mình rồi hãy nói. Đám tiểu thuyết mà nàng hay đọc chẳng phải vẫn dạy, nam nhân sau khi bị nữ nhân thu phục thì sẽ rất nghe lời đó sao. Hừ! Nàng sẽ không phải khổ sở tập đứng tấn ở đây nữa. Chẳng lẽ hấn dám không thừa nhận chuyện đã xảy ra với nàng.

- Hừ, quả nhiên hôm đó hấn đã lừa ta. Nếu Long Hiểu Át thực sự dám nuôi cả con quý nhỏ mới mười một tuổi như lời hấn nói, thì đợi khi thành đại nghiệp rồi, việc đầu tiên Cung Diệu Hoàng này làm sẽ là khai trừ loài cầm thú như tên thúc thúc đó ra khỏi hoàng tộc.

- Lễ nào từ hôm ấy, Vương gia đã bắt đầu hoài nghi về trình tiết của tôi? - Long Tiểu Hoa nghi ngờ nhìn hấn. Nàng vốn không tin vào đồng minh của mình. Làm gì chứ? Nàng còn nghĩ hai người bọn họ rất hiểu nhau cơ. Kết quả hấn lại nghi ngờ sự trong trắng của nàng chỉ bởi một câu nói của gã chồng cũ. Hấn dùng ánh mắt độ nhìn nàng bao nhiêu hôm rồi? Trước mặt chồng cũ của nàng thì nói cái gì mà xót xa nàng thân thể đáng thương, nhất định phải thành thân với nàng..., tất cả chỉ là nói láo. Đàn ông đúng là loại động vật dễ bị kích động. Thảo nào người ta nói không nói tin lời đàn ông lúc ở trên giường.

Cung Diệu Hoàng chẳng ừ hừ gì, chỉ thần nhiên đặt chén trà xuống ghế đá rồi đẩy một chiếc hộp giấy để sẵn trên bàn đến trước mặt nàng:

- Cái này cho cô.

- Thứ gì vậy?

- Y phục cô cần mặc ngày bảo vệ tiểu vương.

- Không phải chỉ cướp tú cầu thôi à? Cần gì phả ăn mặc cầu kỳ như vậy tới chém giết chứ? - Nàng liếc mắt nhìn bộ xiêm y mà hấn đã mở hộp để lộ ra. Chất vải tuyệt đẹp, màu đỏ tươi xen xám. Lễ nào hấn sợ nàng không có chút khí thế gì đó? Vì sợ nàng vừa xuất hiện đã bị người ta đâm chết nên mới muốn nàng mặc bộ xiêm y này để có cảm giác tồn tại hơn một chút sao?

- Không đâu. Tiểu vương sợ cô vừa xuất hiện đã bị người ta cầm đao chém chết rồi. Đây là bộ áo giáp mà tiểu vương đặt làm riêng cho cô.

- ... Vậy tại sao Vương gia không chọn màu nhã nhặn một chút?

- Hừ? Màu này không đẹp sao? - Hấn chẳng thấy màu sắc này có vấn đề gì cả.

- Nếu tôi bị người ta đánh, Vương gia lại cho tôi mặc màu đỏ thì chẳng phải là càng dễ bị chú ý hơn sao? Kế hoạch của tôi là đợi họ hỗn loạn tranh giành rồi mới ra nhặt tú cầu. Bộ y phục quá nổi bật này không an toàn chút nào.

- Tiểu vương thích màu này. - Hấn liếc mắt nhìn nàng, nhấn mạnh.

- ... Tôi cảm thấy Vương gia định đưa tôi vào chỗ chết.

Nàng đang định tiếp tục kháng nghị việc phẩm chất và địa vị của hấn rất có thể sẽ khiến cho nàng bị rút ngắn tuổi thọ, thì bỗng thấy một người hầu bước đến gần, rón rén cúi xuống thì thầm gì đó vào bên tai hấn.

- Bắt được rồi ư? - Hấn vui mừng nhìn ra ngoài và đứng dậy: - Đúng là hấn chứ? Hấn rất thích chơi trò đồi y phục để che mắt thiên hạ đấy.

Người đó gật đầu rồi lại cung kính nói:

- Chắc là không nhầm đâu ạ. Bây giờ Chúa thượng có thể đi xem không ạ?

- Đi thôi. - Nói xong, hấn cất bước đi nhưng khi ngoái đầu lại thì thấy Long Tiểu Hoa đang nhìn mình với ánh mắt “Vương gia mau đi đi. Tôi được nghỉ ngơi rồi”. Hấn tiện tay chạm vào cuốn tiểu thuyết trên bàn, hứ một tiếng nói: - Tiểu vương có thể tới kiểm tra đột xuất. Nếu cô không luyện tập, tiểu vương sẽ xé tất cả những cuốn sách tiểu vương đã mua trước mặt cô đấy.

- Xi! - Hình phạt vô cùng nham hiểm và tàn khốc này lại nhằm trúng vào Long Tiểu Hoa nàng.

Cung Diệu Hoàng đi theo kẻ hầu, bỏ lại Long Tiểu Hoa tiếp tục khóc dở mếu dở với việc tập đứng tấn nhưng mãi đến tận mặt trời lặn cũng không thấy vị đại nhân đi kiểm tra đột xuất đến. Nàng cảm thấy mình đã luyện tập hết sức, bóp cánh tay mỗi như đi về phía hậu viện. Đã đến giờ ăn cơm. Nhịn đói thì cũng không thể biến nàng thành nữ hiệp chỉ sau một đêm. Tốt nhất nàng nên ăn cho no bụng cái đã.

Nàng đang định đi vào nhà bếp thì nghe trong nhà kho có giọng nói quen thuộc.

- Cung đại thiếu gia, sao thiếu gia vội vàng bắt Bạch mã đến làm khách vậy? Thật là thịnh tình khó từ chối. Nhưng chắc gần đây, thiếu gia còn bận chuyện tú cầu. Làm gì có thời gian để ý xem khi nào Bạch mã vào kinh. Lúc này, thanh kiếm nhà họ Bạch không có ở trong tay Bạch mã.

- Vớ vẩn! Bây giờ người đang ở trong tay tiểu vương. Chuyện tiểu vương muốn người làm, người có thể không làm sao?

- Cung đại thiếu gia, thế này thì thiếu gia gây khó dễ cho Bạch mã quá. Bạch mã là một trang nam nhi, sao có thể đi tranh cướp tú cầu nhân duyên của thiếu gia cùng các cô nương xinh đẹp đó được?

- Xi!

Bây giờ lại chuyện gì nữa đây?

Rõ ràng đó là tiếng của Bạch Phong Ninh mà. Hắn đã vào thành Lâm Dương rồi sao? Lại còn bị Diệu tiểu vương gia bắt giữ nữa? Bị nhốt trong kho cũi, nơi thường hay giam cầm nữ nhân vật chính sao? Lại còn còn còn còn, còn bị ép đi cướp tú cầu nhân duyên của cháu trai nàng? Nghĩ lại, lần đầu tiên cháu trai nàng bắt cóc nàng cũng là để ép buộc Bạch Phong Ninh. Lẽ nào cháu trai nàng và tiểu thúc của nàng...

Xi! Liệu có phải nàng lại phát hiện ra bí mật gì ẩn chứa đằng sau không? Đây là thế giới thối nát gì thế này? Cứu với!

Long Tiểu Hoa rút dây đang định chạy thì bị giọng ra lệnh của Cung Diệu Hoàng gọi giật lại:

- Đến cả nghe lén mà cô cũng không biết sao? Cô vào đây cho tiểu vương! - Cô ta không biết tiếng “Xi!” của cô ta đã làm lộ bản thân sao? Rõ ràng là nó chẳng khác gì cô ta trung biến nói với mọi người rằng “Long Tiểu Hoa đang ở đây”.

- ... - Im lặng một lúc. Ngoài cửa không hề có động tĩnh gì.

- Họ Long kia, cô mà dám chạy trốn, nhất định tiểu vương sẽ dạy cho cô biết thế nào là lễ độ khi nghe lén người khác nói chuyện đấy.

Xoạch một tiếng, Long Tiểu Hoa vội vàng mở cánh cửa kho cũi ra. Nàng hớn hở chào vị đại hiệp mặc đồ đen: - Thật trùng hợp! Thật trùng hợp!

Cung Diệu Hoàng đang ngồi trên ghế khoan tay trước ngực chẳng buồn quay ra, mặt hắn vẫn nhìn về phía Bạch Phong Ninh. Còn sắc mặt của Bạch Phong Ninh lại như muốn nói: “Long Nhi, tốt nhất là muội nên giải thích một chút. Muội ở đây làm gì thế?”.

Cung Diệu Hoàng thấy nàng bước vào, chỉ ngoắc ngoắc ngón tay ra hiệu cho nàng mau chóng bước đến bên cạnh mình. Hắn ngoái đầu nhìn Bạch Phong Ninh lên tiếng:

- Chúng ta nói thẳng nhé. Mai là ngày tổ chức ném tú cầu. Tiểu vương muốn Bạch Phong Ninh người làm người nhà của cô ấy, thay cô ấy cướp tú cầu.

Long Tiểu Hoa đang định bước lại gần thì Bạch Phong Ninh cười mà như không:

- Cung đại thiếu gia đang nói đùa với Bạch mã ư? - Muốn hắn giúp đối tượng lên lút hên hò của mình đi cướp tú cầu nhân duyên và trở thành người của kẻ khác sao? Lại còn muốn hắn làm người nhà đưa nàng lên kiệu hoa? Ai nói cho Cung đại thiếu gia hắn biết, phong độ của Bạch Phong Ninh chỉ có đến thế thôi sao?

- Ai nói đùa với người? Cô ấy đã nhận lời tiểu vương. Ngày mai, cô ấy muốn đi cướp tú cầu của tiểu vương.

- Long Nhi, muội nói cho hắn biết là muội nói đùa đi. - Dù sao nàng cũng thường xuyên nói đùa mà. Nói đùa một câu với Cung Diệu Hoàng cũng chẳng có gì là lạ cả.

- Ai bảo cô ấy nói đùa. Cô ấy đã hứa sẽ bảo vệ sự trong trắng của tiểu vương rồi.

- Thiếu gia không nói cho cô ấy biết, sự trong trắng của thiếu gia đã mất từ năm người mười bốn tuổi rồi sao? - Một cô nương lầu xanh đã nói thế với hắn. Tốt thôi, muốn kéo người tụt xuống thì sẽ cùng tụt xuống.

Cung Diệu Hoàng bị người ta nói trúng, lập tức trở nên gian xảo:

- Hừ! Tiểu vương đường đường là một trang nam nhi. Tiểu vương cần giữ sự trong trắng đó làm gì? Chỉ có nữ nhân bọn họ mới cần so đo, giữ gìn thứ đó thôi.

- Tốt lắm! Long Nhi, chúng ta đi thôi. Hắn nói hắn không cần giữ sự trong trắng làm gì mà. - Nói xong, Bạch Phong Ninh nhẹ nhàng giành lấy tay nàng, đứng lên, phui áo rồi kéo Long Tiểu Hoa đang ngỡ người không hiểu gì ra ngoài. Hắn vốn chỉ không còn tiền thuê xe mà thôi. Giờ hắn đã đến kinh thành rồi. Cung đại thiếu gia đã hết giá trị lợi dụng, một cước đá văng tên đó ra là tốt nhất.

Người còn mãi dờ dẩn kia mãi sau mới sực tỉnh lại. Nàng dùng ánh mắt hoài nghi nhìn kẻ đang kéo cổ áo mình, chớp mắt hỏi:

- Huynh là... Bạch Phong Ninh sao?

- ...- Bạch Phong Ninh bước ra đến cửa thì dừng chân, quay mặt lại cười mà như không, rồi nói: - Chẳng lẽ còn có ai khác gọi muội là Long Nhi?

- Xi! Huynh làm gì mà lại mặc đồ đen thế? - Long Tiểu Hoa nhìn bộ đồ đen hắc đang mặc. Cuối cùng, khi hắn ghé sát lại gần, nàng mới tin rằng nửa tháng trước, khi tên nam nhân này chính là kẻ đã phui áo, lên ngựa đi đến kinh thành, hại nàng còn tưởng mình nhận nhầm người. Hắn thật sự biết giày vò người khác. Nàng đã ở kinh thành bao lâu rồi mà giờ hắn mới bị bắt đến.

- Ta đòi y phục thì muội liền không nhận ra ta sao? Long Nhi, cách muội chọc giận người khác cũng thật khác thường. - Hắn đã chơi chán cái trò bạch mã hoàng tử ở trên đường đến kinh thành rồi. Nàng không cần phải giúp hắn luyện tập thêm nữa.

- Chúng ta vốn đang giận nhau, ai biết được liệu huynh có đột nhiên gây khó dễ cho tôi hay không. Nếu vừa bước vào cửa, tôi đã lớn tiếng gọi huynh mà huynh lại nhún tằm nói không biết tôi thì tôi sẽ mất mặt lắm. - Kinh nghiệm này thật đáng sợ! Nàng không muốn trải qua nó một lần nữa.

- Được thôi! Ta sẽ cho muội thể diện. Ta không chỉ quen muội mà chúng ta còn rất thân thiết, thân thiết đến mức bây giờ ta muốn đưa muội đi. Đủ rồi chứ? Chúng ta đi thôi. - Muốn làm hòa cũng không cần có mặt Cung Diệu Hoàng. Cung Diệu Hoàng đã trói hắn lỏi đến kinh thành, bắt chấp danh hiệu gia thế vô lâm của hắn. Hắn nhớ kỹ mối thù này. Ngày mai, hắn sẽ đứng trên lầu cao nhìn Cung Diệu Hoàng bị các cô nương trong toàn thành tranh giành. Hừ! Thật là sáng khoái!

Bạch Phong Ninh nói xong liền nhấc gót rời khỏi kho cũi nhưng lại nhanh chóng bị mấy người mặc đồ đen vây quanh.

- Bạch Phong Ninh, ngươi coi tiểu vương có chết rồi sao? Trước mặt tiểu vương mà dám đưa người đàn bà của tiểu vương đi?

- Người đàn bà của thiếu gia ư? Không phải cô nương lâu xanh năm thiếu gia mười bốn tuổi sao? Bạch mỗ còn nhớ thiếu gia đã dành sự trong trắng của mình cho cô ta rồi mà. Hừ! Sự trong trắng của cô nương bên cạnh ta đây rất quan trọng. Đâu có như sự trong trắng của Cung đại thiếu gia. Long Nhi, chúng ta đi thôi. - Quan hệ không rõ ràng với hai người đàn ông, còn dám nói hắn phong lưu khắp nơi. Đây đã từng là sở trường của hắn. Sao nàng lại học được chứ?

- Nhưng sự thật tôi đã hứa sẽ giúp hắn cướp tú cầu. - Tiếng nói lí nhí vang lên.

- Long Nhi, ta nghe không rõ. Tốt nhất là muội nên nói lại và nói to lên đi. - Hắn không tin vào tai mình khi nghe những điều Long Tiểu Hoa vừa nói.

- Ư ư ư! - Hắn ép nàng vào tường và còn lấy tay bịt miệng nàng lại, nàng lấy cái gì mà nói đây?

- Cô ấy nói cô ấy đã hứa ngày mai sẽ giúp tiểu vương cướp tú cầu. - Cung Diệu Hoàng từ phía sau bước lên vài bước, lặp lại trọn vẹn câu nói của kẻ đang ú ớ không thể nói ra được.

- Long Nhi! - Bạch Phong Ninh gọi tên nàng thật dịu dàng, kẻ sát mặt nàng nói: - Tốt nhất muội đừng nói với ta là muội đã để ý đến tên cười ngựa trắng ngu xuẩn này rồi nhé. - Nếu nàng dám nói nàng vẫn chưa chán trò chơi bạch mã hoàng tử thì hắn sẽ lập tức mượn chiều thức của chồng cũ nhà nàng mà ả nàng xuống đất đánh cho một trận.

- Đó là cháu trai của tôi. Lẽ nào tôi có thể nhìn người ta bị đám nữ nhi trong toàn thành tranh giành? Chồng cũ của tôi không nhận tôi. Ít nhất người ta cũng đã giữ tôi lại. Tôi thân là thẩm thẩm của người ta, cũng nên báo đáp chút gì đó chứ. - Nàng cố gắng nói qua kẻ tay hất.

- Hiểu Át quả thật không nhận muội sao?

- Nụ cười nham hiểm của huynh là ý gì?

- Không phải muội đang cùng kẻ này hợp sức đấu với Hiểu Át đấy chứ?

- ... - Được rồi. Mưu kế của họ dễ dàng bị bại lộ như vậy đấy. Nhưng kẻ bảo vệ người cha này đã lên tiếng. Nàng muốn bỏ chạy. Nàng thật chẳng có chút phụng độ nào.

- Ngu xuẩn! - Bạch Phong Ninh chẳng chút lưu tình buông một câu đánh giá. Hai kẻ này muốn hợp tác để đấu với trời sao? Châu chấu nhảy thế nào thì cũng vẫn chỉ là châu chấu mà thôi. Cho dù có nhảy cao đến mấy cũng không thể thoát khỏi số phận bị người ta đập. Có điều có cao nhân chỉ dạy, đấu lại hay không cũng rất khó nói. Hắn nhếch môi cười nham hiểm. Lễ vật hậu hĩnh của hắn là cuốn *Đại tẩu, tận hưởng đi* không biết có còn nguyên vẹn không? Dù gì hắn cũng đã dâng lên Thập cửu điện hạ lễ đó rồi. Hắn nhướng mày: - Hừ! Đột nhiên tâm trạng ta rất tốt. Nếu đã như vậy thì ta đồng ý chơi trò này. Thế nhưng, ta có một điều kiện.

- Có điều kiện gì, mau nói cho tiểu vương biết. Thà cô ấy xuống đi đã. - Cung Diệu Hoàng nhìn Long Tiểu Hoa bị Bạch Phong Ninh treo trên không trung, hai chân lơ lửng mà chau mày. Nha đầu này chẳng có chút tự giác gì cả. Bị người ta uy hiếp mà cũng không biết đường làm nũng cầu xin sao? Thật uổng công hắn đã huấn luyện nàng.

- Đó là điều kiện giữa Bạch mỗ và Long Nhi. Cung đại thiếu gia, đây là chuyện ân oán riêng tư của hai người bọn ta. - Hắn cong môi nở nụ cười khiến người ta thấy ghét, khiêu khích kẻ đang cảnh giác cao độ: - Ta hứa sẽ giúp muội cướp tú cầu, nhưng muội phải hứa với ta...

- Cái... cái gì...

- Muội ôm hai tay trước ngực làm gì?

- Thái độ của huynh khiến tôi nghĩ mình phải làm như vậy.
- Tạm thời ta không cần sự trình trướng của muội. Ta chỉ cần muội hứa với ta... - Hắn dừng lại, đặt nàng xuống đất, gõ đầu nàng nói: - Không được giận ta nữa.
- Hả?
- Chúng ta sẽ cùng lo chuyện đó. Muội không được nổi giận với ta, không được không tin ta, không được hoài nghi ta, được chứ?
- ...- Nàng ngậy người và bỗng cảm thấy mặt mình nóng bừng lên.
- Yêu cầu rất đơn giản. Long Nhi, những điều khác, ta có nói thì muội cũng không làm được. Đúng không?
- ... - Nàng nhìn xuống chân mình.
- Nhận lời với ta đi.
- ... Được...
- Cô giỏi lắm! Ai cho cô đổ mặt khi nói chuyện với hân chứ? Ai cho cô nhận lời hân? Từ chối hân đi! - Cung Diệu Hoàng nổi giận bước lên phía trước: - Họ Bạch kia, người lại giở trò dụ dỗ nữ nhân của người khác sao? Người coi tiểu vương chết rồi sao?

Trước mặt hân mà dám dụ dỗ người của hân. Thật đúng là không muốn sống nữa mà.

Bạch Phong Ninh nhìn lại Cung Diệu Hoàng ở phía sau cười:

- Cung đại thiếu gia không nên thêm muốn nữ nhân đã thuộc về người ta. Luận vai vế, cô ấy còn là Thập cửu hoàng thân của thiếu gia đây. Muốn làm loạn thì cũng phải đợi đại thiếu gia qua hai mươi tuổi đã chứ. - Xứng làm đối thủ của hân thì chỉ Long Hiểu Ất, Thập cửu điện hạ đang giữ thanh kiếm nhà họ Bạch mà thôi. Tên quý nhỏ này nên tránh qua một bên mà giữ gìn sự trong trắng của mình đi.

Hừ! Thập cửu hoàng thân ư? Cung Diệu Hoàng hân thà ở bên một cô nương thích xem tiểu thuyết cảm chứ không muốn ở bên một Thập cửu hoàng thân thích xem đám thư rồi lại đi ôm ấp người khác!

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 65: Cuộc chiến bảo vệ tú cầu đáng sợ

Giữa mùa thu năm Thịnh Lịch thứ năm mươi lăm, Đương kim Thánh thượng lâm bệnh nặng, cơ thể suy yếu. Việc triều chính đều giao cả cho Thập cửu hoàng tử. Thánh thượng vô cùng ưu ái người con này nên đã để Thập cửu hoàng tử toàn quyền định đoạt, không phân thiện ác, quyền hành khuyển triều, lấy việc công báo thù tư, cách chức điều tra tất cả các quan lớn bé của nhà Hữu tướng một đời thanh liêm, trung quân ái quốc. Hân còn nhớ tiểu nữ của Hữu tướng trong cung cấm và điều động ba nghìn cấm quân về dưới trướng mình.

Dã tâm của Thập cửu hoàng tử, chúng nhân đều rõ, nhưng Thánh thượng lại không hề nghi kỵ người con dùng một tay che cả bầu trời này.

Người ta chỉ còn biết bị phần giờ tay lên trời mà cảm khái:

-Thánh thượng đã bị bệnh đến hồ đồ rồi. Nếu không thì sao có thể phê chuẩn yêu cầu của Thập cửu điện hạ, để hoàng tôn yêu quý nhất của mình, Diệu vương gia ném tú cầu kén vợ được chứ? Thật đúng là điên mất rồi!

Không không không, cách nghĩ này quá thiên cận! Người có thể nghĩ ra cách bắt Diệu tiểu vương gia ném tú cầu trong thành Lâm Dương chứng tỏ Thánh thượng rất anh minh. Kinh thành sắp tổ chức thi, nhân tài nườm nượp kéo đến. Hoàng tôn mà Thánh thượng sủng ái nhất sẽ lên cao ném tú cầu, đây chẳng phải là ân trạch rộng khắp sao? Đường ở dưới chân, chỉ cần có đủ sức giành lấy thì sẽ giành được. Đây là điều Thánh thượng muốn nói với các nhân tài. Triều đình sẽ tuyển chọn nhân tài một cách công bằng, không hề có chút mờ ám.

Nhưng ném tú cầu là chuyện nhân duyên nam nữ, sao có thể dùng nó làm đường hướng quốc gia, cái gì là sách lược quân vương?

- Cô nói xem có phải Vạn tuế gia của chúng ta cũng là người thích tiểu thuyết của Tiểu Như Ý không? - Một cô nương thắc mắc.

- Cô cũng nghĩ như vậy sao? Nếu không thì sao người có thể nghĩ ra được cách hay như vậy? Chính xác là âm mưu trong cuốn *Sói cười ngựa bạch đến mà*. - Một cô nương khác phụ họa theo rồi kể lại đoạn đó: - Người ta chỉ thấy có người đứng trên lan can gỗ, căn cứ nhìn mọi người phía dưới, tay giữ

chặt quả tú cầu và biết rằng một khi ném xuống thì nó sẽ rơi vào tân lang tương lai của mình. Trong đám đông bỗng xuất hiện một ánh nhìn rất sắc, một thiếu niên mặc đồ trắng như tuyết với khuôn mặt thanh tú, cười một con ngựa trắng đứng ở bên ngoài đám đông với thần thái giống như muốn nói... Ở... Sau đó là gì nữa nhỉ...

- Chón hồng trần, thân nhuộm phàm tục, chuyện của nam nữ, vốn không phải chỉ có tình ý. Cô nương, trước hôn lễ có muốn thử một đêm không?

Đoạn bỏ sung vô cùng chuẩn xác khiến cô nương đó ngoái đầu lại nhìn, muốn coi người có cùng sở thích có thể đọc thuộc lòng đoạn truyện trong tiểu thuyết của Tiểu Như Ý đó là ai, thì chỉ thấy một cái bóng nhỏ thoắt chạy vụt qua mình rồi phi thẳng lên trước nơi ghi danh vốn đã chật như nêm trước lầu Lân Tường.

Lầu cao vạn trượng, mỹ nam cầm tú cầu nhìn từ trên cao xuống.

Long Tiểu Hoa chẳng kịp kinh hãi chuyện tri kỷ thích đọc âm thư của mình có mặt ở khắp nơi, chỉ vì mối quan hệ vừa là bạn vừa là thù này mà nàng và cô nương ấy hoàn toàn có thể đánh lộn lẫn nhau vì một nam nhân, và cũng hoàn toàn có thể đồng thời phát hiện nam nhân này không đáng để chiếm hữu mà bắt tay hòa giải. Nàng càng không kịp ca thán khi các nhân sĩ trong kinh thành hăng hái bộc lộ khả năng lấy ít địch nhiều, chỉ vì nàng chính là nguyên do của vụ việc. Thật không còn mặt mũi nào mà ôm đầu nói với các vị hương thân phụ lão trong kinh thành rằng: “Thật ngại quá! Mọi người quá đề cao chuyện này rồi. Thực ra, chuyện tú cầu lần này vốn chỉ là trò chơi giữa thúc thúc và thằng cháu trai phản nghịch, cộng thêm cả một thăm thăm kiêu cháu dâu nữa mà thôi!”.

Chân tướng thật sự rất tàn khốc. Nói ra không chỉ không ai tin mà còn có khi lại còn gây nên một trận chiến tàn khốc. Thế nên để tránh bị thương, nàng nên lựa chọn im lặng ghi danh.

Vị quan ghi danh cầm bút lông bận rộn từ sáng đến trưa mà hàng khuê nữ vẫn cứ dài mãi dài mãi. Nó chẳng khác gì so với việc hoàng đế tuyển phi tần. Điều tiểu vương gia thế lực tuy lớn nhưng hẳn đây cũng sắp hết kiên nhẫn rồi. Thấy một cô nương mặc bộ y phục màu nhạt đứng trước mặt, quan ghi danh cúi kính hỏi:

- Họ gì? Người ở đâu?

- Họ Long, người Đồng Khuê.

- Ha! Trời ơi! Quả nhiên có người vì Tiểu vương gia mà tẩu hỏa nhập ma rồi, từ thành trì biên cương mà cũng đến giành tú cầu sao? - Vị quan ghi danh nhìn nàng cười giễu.

Long Tiểu Hoa lơ đãng bĩu môi, vẫn còn hơn kẻ cười ngựa trắng trong truyền thuyết của Tiểu Như Ý, lần đầu tiên nhìn thấy tiểu nữ nhà người ta đã vội vàng dụ dỗ cô nương ấy một đêm rồi. Nàng cảm thấy việc mình ra tay cứu vớt “tiểu diệt nhỏ bé” là một hành vi rất lý trí.

- Cha mẹ làm gì?

- Hà? - Giành tú cầu thì liên quan gì đến việc cha mẹ làm gì chứ?

- Hà cái gì mà hà? Ta hỏi cô đấy.

- Mò... mò khách điểm. - Người ở kinh thành thích điều tra hộ tịch như vậy sao? Thảo nào chồng cũ của nàng lại bị bắt về kinh thành điều tra hộ tịch.

- Mò khách điểm ư? Là thương nhân sao? Haizzz! Đưa số cho cô ấy. - Vị quan ghi danh nhìn nàng vẻ khinh thường rồi nói với người bên cạnh.

Người đó dứt khoát rút ra một tờ giấy đưa cho nàng:

- Vài dặm quanh lầu Lân Tường đã bị người của Thập cửu điện hạ bao vây. Cô đi theo cửa này vào và đứng ở vị trí số của cô đợi giờ lành. Không được đi lung tung, kẻo vi phạm sẽ phải mất đầu.

- ... - Đây là vị định vớ vẩn gì vậy? Nàng nhếch môi nhận lấy tờ giấy mở ra xem số: - Số một nghìn... hai trăm... hai mươi... bảy...

Sau lại con số đáng ghét này chứ? Một nghìn hai trăm hai mươi bảy... Liệu có thể đừng có duyên phận như vậy được không?

- Hi hi! - Có tiếng cười vang lên bên cạnh nàng. Nàng xoay người nhìn thì thấy một cô nương mặc chiếc váy dài từ trên kiệu bước xuống, không cần xếp hàng mà giờ tay vẫy vị quan ghi danh nói: - Số của ta đâu? Cha ta nói đã giúp ta ghi danh xong rồi.

Vị quan vừa thấy cô nương này lập tức nở nụ cười, đứng dậy cung kính đưa tờ giấy cho cô ta:

- Vâng vâng vâng. Đại nhân đã nói với hạ quan từ sáng. Đây là số của tiểu thư. Xin mời vào trong đợi ạ.

Vị tiểu thư chân mày lá liễu đó chẳng vội bước vào mà mở tờ giấy ra đứng bên cạnh Long Tiểu Hoa xem rồi cong môi khiêu khích đọc số trên đó:

- Số ba.

- Hà?

Người ta số ba, còn nàng số một nghìn hai trăm năm mươi bảy ư? Thế là thế nào? Tức là nàng cách quả tú cầu một nghìn hai trăm hai mươi sáu người sao? Một nghìn hai trăm hai mươi sáu cái đầu xếp chồng lên nhau thì nó sẽ cao chừng nào nhỉ?

- Tôi... tôi phản đối. - Nàng nhìn cô nương đó đi vào, giờ tay phản nộ nói: - Rõ ràng là tôi đến trước. Tại sao tôi số một nghìn hai trăm hai mươi bảy mà cô ấy lại là số ba. Cô ấy còn không xếp hàng nữa chứ. Tôi đã phải xếp hàng suốt hai canh giờ liền đến mức buồn đi tiểu tiện mà cũng không dám đi. Sao các người có thể bất công như vậy?

- Hừ! Ta là cháu gái của Đương kim Hữu thừa tướng, tổ tiên ba đời làm quan nhất phẩm. Nói xem, cô là cái thứ gì chứ?

- Tôi... tôi là chủ của khách điểm Đại Long Môn. Tổ tiên... ba đời có thể cũng làm quan hay liên quan gì đó đến quan lại. Người nhà tôi đều rất tốt bụng. Làm quan chắc chắn sẽ là những vị quan tốt. Làm người sao có thể tệ đến như vậy? Quan không cần lớn nhưng phải thương dân. Tôi cảm thấy cô không xứng...

- Số một nghìn hai trăm hai mươi bảy, đây là quy định của Thập cửu điện hạ. Điều này phân rõ sang hèn. Cô thì hiểu gì chứ? Đầu đến lượt cô làm lời. Rốt cuộc cô có vào hay không?

- Xi! - Phân rõ sang hèn... Đây rõ ràng là nhằm vào nàng mà. Còn cố ý dành cho nàng con số này nữa chứ.

Người cha xấu xa chết tiệt! Thủ đoạn thâm độc rất mẹ kế này, cũng chỉ hấn mới nghĩ ra được thôi. Phía trước nàng còn có tận một nghìn hai trăm hai mươi sáu cái đầu. Thật là quá đáng mà.

Phân rõ sang hèn, quan niệm đó đã chia rẽ biết bao nhiêu đôi tài tử giai nhân, uyên ương hồ điệp. Tại sao những kẻ không có tình yêu lại vẫn thích luôn miệng nhắc đến nó chứ?

Nhưng người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, nàng không muốn họ ghép cho mình tội danh gây náo loạn mà hủy bỏ tư cách tham gia của nàng. Nàng mau vào trong thôi. Phải nhanh lên. Nàng vội vã cúi đầu muốn đi theo vị tiểu thư đó vào nhưng mới đi được hai bước thì đã bị vị quan ghi danh ngăn lại, nói với nàng bằng giọng đầy giận dữ:

- Ừm ừm ừm! Cô nhắm mắt đi đâu thế? Cửa bên trái là cửa của các tiểu thư từ số năm mươi trở về trước. Cô đi qua cửa từ số một nghìn trở đi đi. Từ đây đi về phía tây, rẽ một cái, lên mấy bậc thang đá, vào cửa ngoài cùng, lại rẽ bên phải. Đi vào đến nơi cũng phải mất khoảng một khắc. Sắp tới giờ rồi đó.

- ...

Đây không phải là vấn đề cửa vào. Đây rõ ràng là phân biệt đối xử mà.

Sói cười ngựa bạch đến ư? Xi! Đứng ở góc nhỏ cách mười vạn tám nghìn dặm, nam chính còn có sức hấp dẫn nào để thu hút nữ nhân vật chính ném tú cầu về phía mình đây. Tiểu Như Ý ơi là Tiểu Như Ý! Chắc chắn bà chưa hiểu được sự tàn khốc của cái gọi là ném tú cầu rồi.

Điều tàn khốc hơn vẫn còn ở phía trước.

Long Tiểu Hoa đi vào bên trong nhưng nhanh chóng muốn rút lui vì nàng phát hiện ra rằng trước mặt mình không chỉ đơn giản là có một nghìn hai trăm hai mươi sáu cái đầu. Hóa ra, hai mươi vị tiểu thư đây số đầu còn có cả một đội hộ vệ đi cùng. Vị tiểu thư áo xanh có đội hộ vệ áo xanh, vị tiểu thư áo vàng đứng giữa đám thị vệ áo vàng...

Những vị tiểu thư đó đều có ghế ngồi bên bàn trà, uống trà, cầm quạt phe phẩy rất nhàn nhã, mặt nở nụ cười đoan trang nhưng ánh mắt nhìn nhau hằn học. Dù sao cũng chẳng có người hầu kẻ hạ phía sau. Họ chỉ cần ngồi đó giương mắt nhìn nhau là được rồi.

- Hôm nay, phụng mệnh thánh ân, tổ chức buổi ném tú cầu kén vợ cho Diệu tiểu vương gia tại thành Lâm Dương. Ai giành được tú cầu sẽ là vợ của Diệu tiểu vương gia. Quy tắc hôm nay... Thập cửu điện hạ, điện hạ xem... - Quan chủ sự đọc được một nửa lập tức quay đầu lại nhìn sắc mặt của Thập cửu điện hạ đang ngồi bên cạnh.

- Quy tắc ư? - Tiếng nói từ trên lầu vọng xuống. Thập cửu điện hạ nhìn xuống khoảng sân giống như đáy của một chiếc thùng nhuộm với những sắc màu lục lam chàm tím hỗn độn đó, thần nhiên dặn dò: - Mỗi nhà cứ dựa vào bản lĩnh của mình mà giành lấy hạnh phúc cho tiểu nữ... chết hay bị thương đều không cần biết.

- Hừ!

Long Tiểu Hoa ai oán nhìn lên lầu Lân Tường cao vợi vợi, miễn cưỡng mới có thể phân biệt được hai cái chằm nhỏ. Rốt cuộc hai kẻ thúc thúc, tiểu diệt bọn họ thực sự muốn trêu đùa nàng cho đến chết sao? Đây không còn là vấn đề có cướp được hay không nữa rồi. Bây giờ nàng phải nghĩ cách giữ tính mạng của mình. Hu hu! Mấy ngày trước sao nàng lại tập đứng tấn như điên như dại thế chứ? Làm gì có ích gì đâu. Lẽ nào khi có kẻ muốn chém nàng, nàng không chạy mà lại đứng tấn sao?

Từ trên lầu Lân Tường, giọng Cung Diệu Hoàng đầy phản nộ:

- Hoàng thúc có ý gì vậy?

Long Hiểu Át ngồi trên đài, cầm chén trà lên nhấp một hớp, nhướn mày hỏi:

- Chuyện gì?

- Hoàng thúc để các quận chúa, tiểu thư đem theo thị vệ ngồi phía trước. Những người phía sau làm sao có thể có cơ hội giành được tú cầu của tiểu vương chứ?

- Ta muốn cô ta không có cơ hội đấy. - Hấn lẩm bẩm nhìn xuống phía dưới: - Ai ai cũng có cơ hội giành được thiên ân. Điều đó dựa vào bản lĩnh của mỗi người. Không đúng thế sao?

- Muốn giành nam nhân thì phải dựa vào chính mình. Có giỏi, hoàng thúc bảo những kẻ đang ngồi đó đứng dậy cướp tú cầu của tiểu vương đi. - Cung Diệu Hoàng ngắt lời.

- Người đang nói đùa với hoàng thúc đấy à? Hai chữ “Công bằng” có trong hoàng cung từ bao giờ vậy? Người muốn nói chuyện công bằng với trời sao? Hừ... Không phải chúng ta muốn có gì đều tự mình giành lấy ư?

- ...

- Hơn nữa... Người coi thân phận Diệu vương gia của mình thấp thế sao? Người cho rằng ta thực sự sẽ xử trí người như một hàng hóa rẻ mạt mà ai cũng có cơ hội giành lấy? Tiểu quý, người có ồn ào làm loạn hay yên lặng mở to mắt ra xem thì cũng đều thế thôi. Giờ lành đã đến. Mời Diệu tiểu vương gia ném tú cầu.

Cung Diệu Hoàng nhìn Long Hiểu Át hần học. Hấn nắm chặt quả tú cầu trong tay, vô thức vờn cổ tìm bóng dáng ai đó nhưng trước mắt hấn chỉ là một mảng đen vô tận.

Chết tiệt! Liệu có phải nha đầu này bị người ta dọa cho sợ chạy rồi không? Hấn không nên tin lời Bạch Phong Ninh. Hấn quay người nhìn thanh kiếm bạc đặt bên cạnh Long Hiểu Át. Bạch Phong Ninh còn giao cả thanh kiếm nhà họ Bạch cho Long Hiểu Át thì làm sao có thể giúp hấn được chứ? Sáng nay hấn cũng không thấy Bạch Phong Ninh đâu. Chắc kẻ đó đã giác ngộ, quay trở lại với Long Hiểu Át rồi.

Hấn đi đến lan can nhìn xuống, cảm thấy khó mà chịu nổi sự huyền ảo phía dưới. Hấn ngẩng mặt hứng gió, nghe tiếng gió thổi phù vù vù bên tai. Âm thanh ấy khiến hấn càng bất an. Sao hấn không tìm thấy bóng dáng quen thuộc giữa đám người đó chứ? Hấn chỉ cảm thấy tiếng ồn bên tai mỗi lúc một khó chịu.

- Tất cả im lặng cho tiểu vương!

Hấn giận dữ quát lên. Phía dưới im phăng phắc.

Hấn vội vàng quét ánh nhìn tìm bóng dáng ai đó nhưng vẫn khó phát hiện...

- Cô nương họ Long, mau cởi áo ngoài ra cho tiểu vương.

- Xi!

Một âm thanh quen thuộc phát ra từ giữa đám đông. Sau đó, cuối cùng hấn đã phát hiện màu đỏ ở đám người phía sau. Lúc này hấn mới yên tâm, quay lại nhìn Long Hiểu Át nở nụ cười khiêu khích, rồi cầm quả tú cầu nóng bỏng ném về phía đó:

- Không bắt được tú cầu của tiểu vương, cô biết tiểu vương sẽ phạt cô thế nào rồi đấy.

Quả tú cầu bay đi. Là kẻ đứng đầu bộ Binh, khả năng của Cung Diệu Hoàng quả nhiên không phải tầm thường. Tư thế của hấn cũng rất đẹp. Quả cầu đó vượt qua hàng vệ, đập vào mấy cái đầu đáng thương, nảy nhót, bay thẳng về phía Long Tiểu Hoa...

Dường như thắng lợi đến quá nhanh. Nó khiến cho Long Tiểu Hoa không kịp phản ứng. Nàng nhìn quả tú cầu đang bay thẳng về phía mình, đột nhiên ý thức được phải giành lấy nó.

- Đầu đến lượt cô giành chứ!

- Há! Tôi quen giành giật rồi... Bộp!

Một tiếng va chạm mạnh. Quả tú cầu của Cung Diệu Hoàng bay thẳng vào mặt Long Tiểu Hoa. Thời gian ngừng trôi...

Quả cầu từ từ lăn xuống...

- Mọi người cướp đi. Tú cầu của Tiểu vương gia đấy.

- Tránh ra! Tú cầu của ta!

- Đẩy nha đầu hôn mê đó ra.

- Thật là ngốc! Tú cầu rơi vào người mà không biết dùng tay ra bắt.

- Long Tiểu Hoa, cô là đồ ngốc! Để xem tiểu vương ta sẽ trị tội cô thế nào? - Cung Diệu Hoàng tái mặt nhìn quả tú cầu của mình bị tranh giành, còn Long Hiểu Át thì chậm rãi nói:

- Lần đầu tiên ta thấy, cô ta ngốc một chút cũng tốt. Hừ!

Hắn sớm hiểu rõ nàng mà. Hạnh đồ vượt tường rất ngốc. Nàng muốn chơi đùa thì đành phải để cho nàng chịu khổ một chút thôi.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 66: Bảo vệ tú cầu uống công rồi

Cái công trạng khiến chúng nhân dân mắt lòng của Dương kim Thánh thượng, không phải là mở rộng lãnh thổ, không phải là điều binh thiện chiến tha hương, mà chính là thành tựu bảo vệ giang sơn trong suốt năm mươi năm qua. Thiên hạ thái bình, không có chiến tranh, biên cương hòa hảo, các nước hòa hữu, buôn bán qua lại thông suốt thuận lợi. Dù mười năm trước, vì Thập cửu điện hạ quản lý quốc khổ thất thoát, nước láng giềng gây khó khăn nhưng cuối cùng cũng không hề có chiến tranh xảy ra, giang sơn vững bền, không cầu thịnh vượng, chỉ cầu bình yên. Dưới ý chỉ của Thánh thượng, kinh đô thành Lâm Dương có thêm buổi ném tú cầu kén vợ của Diệu tiểu vương gia. Trận chiến bùng nổ, các cô nương mang vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành đều có mặt, các đấng nam nhi chẳng còn nghĩa lý gì. Đây không phải là thời thịnh thế thái bình mà là một mớ hỗn loạn. Lúc này, Long Tiểu hoa đang đau khổ lẫn lộn trong đó.

Nói thật là nàng đã ngất xỉu. Trận chiến khốc liệt như vậy, nàng muốn bỏ ra nhưng cuối cùng cũng không đứng dậy nổi. Nàng phải giữ tính mạng của mình. Tai nàng vang lên tiếng ám khí độc môn vù vù. Còn cả mấy vị đại ca xông đến nữa. Họ liên tục mắng chửi, gào thét bên tai nàng, nét mặt căng thẳng lạ thường, khó mà diễn tả được. Nhiều nhất thì nàng cũng chỉ chửi “khốn kiếp”. Nhưng họ thì dùng những từ ghê gớm hơn nhiều. Nàng không thể không nhìn những kẻ đó với ánh mắt coi thường. Nàng muốn tránh xa nơi này một chút để tiếp tục ngất xỉu.

- Khốn kiếp! Người nhìn gì? Nhìn nữa, ta đâm chết bây giờ.

- ... - Tại sao lại vô duyên vô cớ mắng nàng. ...

Nàng vội vàng dùng tay ngăn bãi nước bọt của hắn thì chỉ thấy một vị đại ca mặc đồ đen tát cho kẻ chửi mắng nàng một cái, rồi đá cho hắn mấy cái.

Đây chắc chắn là người của cháu nàng rồi. Nàng đang vui mừng vì tìm được đồng minh thì người đó một tay nhấc nàng ra khỏi vùng hỗn chiến. Nàng lao đảo ngã xuống đất, khi đứng dậy thì phát hiện ra rằng thế giới này không có tình bạn tuyệt đối, chỉ có lợi ích là tuyệt đối. Người đó căn bản cố ý nhân lúc nàng không đề phòng mà đẩy nàng ra khỏi vòng đầu. Nàng chỉ cảm thấy mũi mình nóng rát vì đập phải tú cầu. Những âm thanh hỗn loạn, âm ỉ vang lên từ phía. Nàng sờ lên chiếc mũi đáng thương của mình không biết đi về hướng nào.

Cung Diệu Hoàng đứng trên lầu chăm chú nhìn. Hắn sốt ruột nhìn kẻ nào đó đã bị đẩy ra ngoài. Thật bất tài! Phải kiên nhẫn chen vào chứ. Hắn cảm thấy vô cùng hối hận. Sao ban đầu hắn lại có một cam kết mờ nhạt như vậy chứ? Sao hắn lại tin tưởng lời của kẻ không biết xấu hổ là gì như vậy? Nói sẽ bảo vệ hắn ư? Kết quả, nàng bảo vệ hắn như thế sao? Chưa được nửa đường thì đã ngất xỉu. Sau đó thì bị người ta đá ra ngoài? Lúc này, hắn hận là mình không thể nhảy xuống cho những kẻ đang tranh giành tú cầu kia một trận, biến họ thành đồng rác trước mặt Long Hiểu Át.

Long Hiểu Át không nói gì chỉ liếc nhìn Cung Diệu Hoàng, nhưng ánh mắt hắn như muốn nói: “Tiểu diệt của ta à, bây giờ người biết thế nào là tin tưởng nhầm người rồi chứ?”.

“Đó chẳng phải là kẻ bất tài mà hoàng thúc đã nuôi dạy sao?”, hắn cũng nhìn lại.

Long Hiểu Át bị nhìn hằn học nhưng không nói gì. Hắn chỉ chú ý tới nét mặt thảm thương của Long Tiểu Hoa trong đám người hỗn loạn.

Đúng. Đó là người hắn nuôi dạy đấy. Hoàn toàn không hiểu thế nào là nghe lời, ngoan ngoãn, chỉ biết làm trái ý hắn, không cho nàng lên kinh thành nhưng nàng lại cứ đi theo, không để nàng chịu khổ nhưng nàng lại chịu bao khổ sở, không cho nàng hạnh đồ vượt tường nhưng nàng lại loạn luân, chạy đến cướp tú cầu của cháu trai chồng. Thật đúng là kẻ càng nhìn càng khiến người ta thấy ghét. Hắn đã sai người đẩy nàng ra ngoài mà còn không chịu ngồi một bên uống trà ăn điểm tâm, còn đứng nhìn quả cầu nát đó làm gì? Nàng thích trò này đến thế ư? Đợi sau này, hắn sẽ treo lên đầu nàng mười mấy, hai mươi quả, rồi quả nào bị gõ đầu quả đấy, gõ đến khi cái đầu chứa đầy tiểu thuyết vớ vẩn của nàng chuyển sang chứa đầy đạo làm vợ thì thôi.

Hai ánh mắt tức tối cùng nhìn về phía Long Tiểu Hoa. Đương nhiên nàng biết tội lỗi chồng chất của mình đủ khiến nàng bị đâm từ sau lưng, nhưng nàng đã làm ra như thế này, đành phải mặc áo giáp đứng xem kịch mà thôi.

Xung quanh vẫn tiếp tục tranh giành, chiến đấu ác liệt. Đội áo xanh ra quyền cước, đội áo vàng gươm đao chan chát. Có vài vị đã hy sinh, vì mỹ nam mà bỏ mạng. Còn mấy vị thiên kim tiểu thư ngồi bên lầu đã đứng dậy cổ vũ cho người của mình. ...

- Ai cướp được tú cầu cho bản tiểu thư, bản tiểu thư sẽ thưởng cho người đó năm trăm lạng bạc trắng. - Tiểu thư áo xanh hô to.

- Năm trăm lạng bạc có đáng gì. Ta ra giá một nghìn lạng. - Tiểu thư áo vàng tức giận nói.

- Bạc trắng đã là gì? Ta thưởng một nghìn lạng vàng. - Tiểu thư áo xanh tiếp tục gào lên.

Bạc tất nhiên là không bằng vàng rồi. Thế nên khí thế của đội áo xanh dâng cao...

- Ông cô tham ô. Lấy đâu ra một nghìn lạng vàng chứ? Thập cử điện hạ, ông cô ấy tham ô. Điện hạ tra xét ông nội Hữu tướng của cô ấy đi. - Tiểu thư áo vàng gào vọng lên lâu.

- Cô cô cô, đó là toàn bộ tài sản nhà ta có. Điều này chứng tỏ ta có tình cảm sâu nặng với Tiểu vương gia mà.

- Phi! Tháng trước cô vừa nói với ta, Thập cử điện hạ mới là người đàn ông trưởng thành, hấp dẫn, xứng đáng với cô. Hôm nay, cô lại thay đổi rồi sao? Ta thích khí phách của Tiểu vương gia từ lâu rồi. Cướp tú cầu cho bản tiểu thư, tiểu thư sẽ thưởng phủ đệ cho người đó.

Vàng không bằng nhà. Đội áo vàng tạm thời đã tiến sát quả tú cầu hơn...

- Hừ! Nhà thì có gì ghê gớm? Tiểu thư sẽ bao trọn nửa năm ở lầu xanh có mỹ nữ xinh đẹp nhất kinh thành cho người nào giành được tú cầu.

- Cô! Cô tranh giành với ta làm gì? Đáng ghét! Nửa năm thì có gì to tát chứ? Ta... ta ta tặng cả năm ngao du ở kỹ viện luôn. Có thể tận hưởng từ má mĩ đến các tiểu nha đầu.

Nhà không bằng đàn bà. Thứ có thể đánh bại lý tính của đàn ông tất nhiên chỉ có đàn bà rồi.

Đội áo vàng hùng hực khí thế bỏ nhào về phía quả tú cầu.

Cuối cùng Long Tiểu Hoa cũng phát hiện ra sự bất thường ở đâu. Nàng không đuổi theo quả tú cầu nữa mà quay về bên lầu nhìn Cung Diệu Hoàng đang tức giận, nói:

- Tôi không thể làm được gì. Người ta được treo thưởng biết bao nhiêu thứ, tôi thì chẳng có gì, lấy đâu ra khí thế cơ chứ!

Cung Diệu Hoàng đứng trên lầu cười nói:

- Rốt cuộc cô có biết xấu hổ không thế. Tiểu vương ném tú cầu vào tay cô mà cô còn để mắt, cô còn mặt mũi hỏi tiểu vương về phần thưởng sao?

- Đó chỉ là hình thức. Tôi cũng phải có chút gì đó để tự động viên chứ. - Cổ vũ tinh thần rất quan trọng. Nhìn xem, người ta thấy phần thưởng thì lập tức khí thế cuộn cuộn.

- Cô dám tới kỹ viện, ta sẽ đánh gãy đôi chân cô. - Thập cử điện hạ cũng xen vào. Điều này đã thức tỉnh Cung Diệu Hoàng đang nghĩ xem nên thưởng gì:

- Đúng rồi. Cô không được phép đến lầu xanh. Nếu không, tiểu vương sẽ bóc xương cô đấy. - Một năm đến kỹ viện miễn phí ư? Đừng có mơ nhé.

Hai kẻ thúc thúc, tiểu diệt lần đầu tiên cùng chung ý chí. Họ liếc nhìn đối phương tỏ ý lần này họ có cùng quan điểm. Tiếng âm ĩ dưới lầu xen giữa ánh mắt thù địch của họ:

- Tôi đến đó làm gì? Tôi đến đó cũng chẳng có gì thoải mái cả. Tôi chỉ muốn thứ có thể làm tôi thấy sáng khoái, thứ làm cho tôi thấy sáng khoái thôi.

- Đồ khốn! Tiểu vương làm sao biết được nữ nhân cần thứ gì chứ? - Nghe mà như không.

- Tiểu quý chết tiết! Hoàng gia dạy người như vậy sao? - Đầu óc toàn thứ linh tinh: - Cô ta có thể thích thứ gì? Còn không phải là dâm thư sao?

- Đúng... Đúng rồi. Được. Nếu cô có thể giành được tú cầu cho tiểu vương, tiểu vương sẽ cho cô xem tiểu thuyết cả năm luôn.

- Hi hi hi hi hi hi! - Tiếng cười từ dưới lầu vọng lên: - Còn cả loại có hình vẽ minh họa nữa.

- Giao ước xong! - Cung Diệu Hoàng vội vàng nhận lời. Hần hoàn toàn không để ý mình đã đồng ý điều kiện gì.

- Ai cho phép người để cô ta xem Xuân cung đồ[1] chứ? - Thập cử điện hạ chau mày. Hần bỗng cảm thấy có gì đó không bình thường. Sao hần lại lăm lăm nhắc nhở tiểu quý chết tiết này chứ? Đây đúng là việc làm ngớ ngẩn: - Long Tiểu Hoa, cô không được thừa lúc cháy nhà mà hôi của như thế.

[1] Sách mô tả các tư thế quan hệ nơi phòng the của thời xưa.

- Hi hi hi hi hi hi! Bỗng nhiên tôi cảm thấy mình tràn trề sức mạnh... A a a a! Tú cầu, ta đến đây. Hãy xem vũ khí bí mật của ta! A a a a!

Long Tiểu Hoa sinh lực dồi dào lao vào vòng chiến, bỏ lại Thập cử điện hạ đứng trên lầu đầu khỗ nhúc nhối.

Long Tiểu Hoa cứ thế lao thẳng vào vòng chiến nhưng những kẻ khác căn bản không hề để ý đến nàng, một nha đầu không có khả năng gây sát thương cho người khác. Long Tiểu Hoa giờ cao tay nghiêm túc nói với những kẻ không sợ chết:

- Các người nghe đây. Tôi vốn không muốn biến quan hệ của mọi người trở nên căng thẳng nhưng mọi người thật quá đáng, có thể vì đám nữ nhân muốn cướp tú cầu mà làm ra những việc thế này. Bây giờ trong tay tôi có một thứ rất nguy hiểm. Nếu tôi ném ra thì tất cả mọi người sẽ đều không có đường sống. Các người muốn sống thì mau mau giao tú cầu cho tôi. Nếu không thì, hừ hừ hừ, một khi tôi tung vũ khí bí mật này ra sẽ không chỉ đơn giản là chết một hai người đâu. Đến cả vị trí số ba, số bảy, số tám, số chín, số mười cũng đều khó thoát.

- ... Hừ! Ta hành tẩu khắp nơi chưa từng nghe có loại âm khí độc môn có thể giết được nhiều người như thế. Nha đầu thôi tha muốn dọa chúng ta đấy thôi. Mọi người cứ mặc kệ cô ta.

- Nha đầu thôi, tránh ra!

Bị coi thường, Long Tiểu Hoa giận dữ nói:

- Đây là các người ép tôi đấy nhé. Hãy xem đây!

Nàng lôi cái túi da đã chuẩn bị từ trước ra, bịt chặt bông vào mũi mình, sau đó cởi dây, bỏ thứ trong túi ra ngoài. Lúc đó mặt trăng sáng, thiên địa biến sắc, tất cả mọi người đều la hét kinh hãi, vội vàng bịt mũi lại. Vài kẻ yếu đuối đã ngã vật trên mặt đất, còn các thiên kim tiểu thư thì đã sớm bỏ chạy rồi...

Chỉ có hai nhân vật đứng trên lầu xem. Đúng là không còn thuốc cứu nha đầu này nữa. Tiếng thở dài vang lên:

- Hoàng thúc, rốt cuộc hoàng thúc đã làm thế nào mà nuôi dạy được một nha đầu như vậy thế? - Cung Diệu Hoàng hoàn toàn bất lực.

- Đừng hỏi ta... Ta còn muốn biết hơn cả người đấy. Rốt cuộc là ta đã sai ở đâu... - Long Hiểu Át hết kiên nhẫn.

- Nếu đã có thời gian đi lấy những thứ này, vậy thì vừa rồi cô ấy lấy tiểu thuyết và Xuân cung đồ ra ép tiểu vương là cô ấy có âm mưu tính từ trước sao?

- Chúc mừng! Đây là lần đầu tiên có kẻ ngốc mắc lừa nha đầu đó.

- ... Rõ ràng là hoàng thúc cũng mắc lừa cô ấy. Hoàng thúc còn nhắc tiểu vương thứ cô ấy thích nhất là tiểu thuyết cơ mà.

- Long Tiểu Át không thừa nhận. Hắn hít một hơi thật sâu nhưng cảm thấy không khí không trong lành cho lắm nên đành phải bịt mũi lại. Con giận của hắn càng lúc càng lên cao. Nha đầu này vì tú cầu của nam nhân khác mà thật sự dám làm tất cả? - Long Tiểu Hoa! Ai cho cô đem chồn hôi vào đây?

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 67: Kết cục của cuộc tranh giành tú cầu, phu thê đoàn tụ

Chồng cũ của Long Tiểu Hoa nổi giận rồi. Giọng phát uy quyền từ trên lầu vọng xuống làm nàng toát mồ hôi hột, không dám ngoái đầu lại. Nhưng mà mùi hôi thối đã bay ra, không thể thu lại được. Hơn nữa những nhúm lông nhỏ màu đen đáng yêu đang bay tứ tung. Sau khi khiến mọi người kinh hãi thì nó lại không ngừng tỏa ra mùi hôi thối khó chịu. Dù nàng đã bịt bông vào mũi nhưng nó vẫn xuyên vào được, khiến cho nàng choáng váng. Nàng cũng bị việc tốt của mình gây ra làm cho chao đảo, đầu còn tâm trí mà đi thu gom những thứ làm ô nhiễm môi trường đó lại nữa chứ.

Hơn nữa, không ai quy định đi cướp tú cầu không được mang theo chồn hôi. Nàng cảm thấy thứ hôi thối này đúng là vũ khí sát yếu để vượt qua kẻ địch trong cuộc tranh đoạt tú cầu.

Dù sao cũng đã là hạ sách, chẳng cần biết làm thế nào, chỉ cần có thể giành được tú cầu là tốt rồi. Nàng bịt mũi ném lông chồn hôi về phía quả tú cầu, chỉ thấy mấy vị đại ca với sắc mặt khó chịu đang bỏ lồm cồm trên mặt đất nhìn chằm chằm về phía mình.

- Nha đầu thôi tha này, cô dám thả thứ hôi thối đó ra sao? Chiêu thâm độc như vậy mà cô cũng nghĩ ra được.

- Khốn khiếp! Cha mẹ cô dạy dỗ cô thế nào vậy? Cứ giết cô ta đi rồi tính!

- Đúng đấy. Cứ giết cô ta đi rồi lại cướp tú cầu.

- Hả? Đừng, đừng mà. Cứu tôi với! - Long Tiểu Hoa còn chưa kịp khen mình thông minh tài trí thì phát hiện ra mình thật sự rất ngốc, thả ra thứ hôi thối

không có tính sát thương, lại dễ dàng làm người khác nổi giận. Rốt cuộc là năng đã dùng cái đầu ngu ngốc đến đâu để nghĩ ra cách này vậy?

Phía sau nàng, cả một đám người hô đánh hô giết. Liên tục có những ngọn phi đao vút qua bên cạnh khiến nàng sợ hãi chỉ biết ôm đầu chạy về phía tòa lầu mà trốn:

- Oa oa! Sau này, tôi sẽ không chơi trò chơi này nữa. Họ làm sớm thật đấy. Cha ơi, cứu với!

Long Hiểu Át ngồi ở trên cao bị gọi là cha thì mím chặt môi, thờ dài. Cuối cùng, hắn không thể ngồi nhìn tiếp được nữa, bèn vén áo đứng dậy bước xuống dưới lầu muốn kéo kẻ đó về. Kẻ do mình nuôi dạy thì chỉ có mình là người hiểu rõ nhất. Nha đầu này thì có khả năng chọc giận người ta đến mức người ta muốn ném cả mình vào nồi đun. Có điều, nàng vẫn là người của hắn, hắn có thể dạy dỗ nàng nhưng không có nghĩa là người khác có thể bắt nạt nàng. Việc dạy dỗ nàng không đến lượt họ. Thật là chẳng ra thể thống gì. Nhốt nàng vào phòng tối để trị tội nàng mới là lựa chọn tốt nhất.

Cung Diệu Hoàng vừa thấy hắn xuống lầu, thì chau mày hỏi:

- Nàng! Hoàng thúc đi đâu thế?

Hắn liếc nhìn kẻ gây ra mớ lộn xộn này rồi trừng mắt:

- Đón hoàng thân của ngươi về phủ. Ngươi tự nghĩ cách giải quyết mớ lộn xộn của mình đi.

Nói xong, hắn bảo thị vệ mở cửa dưới lầu. Cánh cửa vừa được mở ra thì một bóng trắng vút qua trước mắt hắn. Cái bóng đó lao qua làn mưa bình khí kéo bóng đỏ vào lòng. Cái bóng đó nhún chân bay lên chỗ giá đèn trên tòa lầu. Hắn hơi ngẩng đầu thì chỉ thấy ở giá đèn trên lầu có một bóng trắng và một bóng đỏ đang quấn lấy nhau. Hắn cũng không vội lên tiếng mà chỉ xem hai kẻ khốn đó sẽ làm gì tiếp theo.

- Long Nhi, mở mắt ra!

Bạch Phong Ninh hô lên. Chiếc áo trắng của hắn bay phấp phật trong gió thật là lãng mạn. Chỉ có điều Long Tiểu Hoa đang ôm lấy eo hắn vẫn bốc ra mùi hôi thối khó chịu.

- Long Nhi, muội hơi quá!

- Rốt cuộc huynh có nhân tính không thế? Chưa lâm trận đã bỏ trốn hại tôi một mình không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng đến chôn hôi mà thôi. Huynh còn nói tôi hôi sao? Ai da, mẹ ơi! Huynh kéo tôi cao lên một chút. Thật cao, thật cao ấy. Phía dưới có rất nhiều người muốn đâm, muốn chém tôi.

- Ta chỉ đi tìm bộ đồ mà mình thích thôi. Mầu trắng này của ta khá hợp với muội.

- ... Huynh đến muộn chút nữa là được thấy thi thể của tôi đấy. Như vậy thì còn hợp nổi gì?

- Không thể nào. Nếu ta đến muộn thì ít nhất cũng chỉ thấy người khác kéo muội vào lòng. Một mình ta chưa xót mà thôi. Đứng không, Long huynh? - Nói xong, hắn quay xuống hỏi Long Hiểu Át đang đứng nhìn hắn học ở dưới tòa lầu.

Long Hiểu Át không nói gì, chỉ hừ một tiếng lạnh lùng rồi quay đi chỗ khác.

Cung Diệu Hoàng thì không có phong độ tốt như vậy:

- Họ Bạch kia, ngươi quên ngươi đến đây làm gì rồi sao? Đừng ôm nữ nhân của tiểu vương nữa. Người nên làm việc ngươi cần làm đi.

- Nữ nhân của Vương gia sao? - Bạch Phong Ninh cong môi. Hắn cúi đầu nhìn Long Tiểu Hoa đang run rẩy rồi lại nhìn Long Hiểu Át đang khó chịu giữa đám hỗn loạn: - Long huynh, sao huynh lại để tiền phu nhân bị tiểu đệ đệ của mình chà đạp thế? Xét về luân thường đạo lý, dù thế nào cũng không thể đến lượt cháu trai huynh được.

- Không đến hắn, cũng chẳng tới lượt huynh.

- Vậy sao? Cũng chưa chắc đâu. - Bạch Phong Ninh cười khẩy, ôm eo Long Tiểu Hoa nhảy lên, hướng về phía đám người đang tranh giành tú cầu.

Tuy võ công của hắn không thể coi là tinh thông nhưng so với người cha khủng bố của hắn, người mỗi ngày đều nắn hắn võ công không ra gì mà nói, rốt cuộc không ra gì đến mức nào thì hắn cũng không rõ. Thế nhưng đá bay mấy thứ bình khí, đập ngã mấy tên tiểu tử, bay giữa không trung, một tay ôm nữ nhân, một tay giành tú cầu, những chuyện vặt vãnh này đều không thành vấn đề. Điều quan trọng là phải giữ phong độ như mẹ hắn nói. Không được hề đánh không lại là quay đầu, hề đánh không lại là bỏ chạy. Thà thua danh lợi, cũng không thể để thua phong độ.

Thấy Bạch Phong Ninh nhẹ nhàng bay trong không trung giành tú cầu, Long Tiểu Hoa giờ tay ra đòi bắt:

- Đưa cho tôi, đưa cho tôi. - Đưa cho nàng là nàng sẽ thắng, thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, được một năm đọc tiểu thuyết thoải mái, còn có thể làm cho chồng cũ của nàng tức đỏ cả mặt. Mau đưa cho nàng đi.

Bạch Phong Ninh giờ lên cao, có ý không cho nàng chạm đến quả tú cầu, nhìn nàng:

- Long Nhi, muội thật sự muốn có quả tú cầu của người khác đến vậy sao?

- Muốn, muốn có. - Tiểu thuyết và “cha”.

- ... Thật kỳ lạ! - Bạch Phong Ninh nhìn nàng cười, đưa nàng trở lại mặt đất. Hắn liếc mắt nhìn bộ xiêm y màu đỏ nàng đang mặc và chiếc dây lưng xám có thêu chữ “Diệu” thì liếc nhìn về phía Diệu vương gia, nhếch môi, lạnh lùng nói: - Tự nhiên ta không muốn đưa cho muội nữa.

- Hà? - Thế là ý gì? Cướp được tú cầu rồi không đưa cho nàng, muốn đùa nàng sao? Hắn làm người nhà của nàng kiểu gì vậy?

- Muội muốn ư? Vậy thì đuổi theo ta đi. - Hắn giơ tú cầu vung vẩy trước mặt nàng, rồi phi thân ra ngoài: - Đuổi được ta, ta sẽ ngoan ngoãn đưa cho muội. Nếu không thì muội cứ việc nhìn xem nó rơi vào tay vị công chúa, tiểu thư nào đó.

- Cái... cái gì? Rốt cuộc huynh làm gì thế hả? Đó chính là... - Một năm đọc tiểu thuyết và “cha” của nàng đó. Tuy “cha” thì nàng không thể cho hắn mượn được nhưng hai người bọn họ có thể cùng đọc tiểu thuyết mà.

- Long Nhi, muội không đuổi theo ta là ta chạy mất đấy. - Hắn cao giọng đùa cợt.

- Huynh đứng lại cho tôi. Không được chạy. Họ Bạch kia, đưa quả tú cầu cho tôi. Huynh phải đưa cho tôi. Đó là hạnh phúc của tôi đấy. Oa oa oa! - Long Tiểu Hoa vội vàng co đôi chân ngăn ngừa chạy về phía Bạch Phong Ninh.

Cung Diệu Hoàng cũng bị Bạch Phong Ninh đùa cợt đến mức nổi giận lôi đình. Khó khăn lắm mới lấy được quả tú cầu, lần này lại bị người ta lôi ra đùa cợt:

- Họ Bạch kia, người trả quả tú cầu cho cô ấy. Nếu không thì tiểu vương sẽ đập bằng nhà họ Bạch của người đấy.

- Bạch mỗ không muốn đấy. Ai bảo Cung đại thiếu gia bắt Long Nhi của Bạch mỗ ăn mặc xấu xí thế này. Long Nhi, cởi ngay bộ y phục đó ra. - Hắn vừa nhẹ nhàng bay xa nàng vừa chỉ vào bộ đồ chẳng ra làm sao mà nàng đang mặc.

- Bên trong tôi chỉ mặc mỗi yếm thôi, làm sao cởi ra được? - Vừa bị “cháu trai” bảo cởi đồ trước mặt thiên hạ, giờ lại phải cởi sao? Phi! Nàng không cần đâu.

- ... Long Hiểu Át vẫn đang đứng im lặng một bên nhếch môi, nắm chặt thanh kiếm bạc.

- Vậy chúng ta đi mua bộ đồ khác trước đã. - Bạch Phong Ninh cảm thấy đề nghị này của mình rất được. Hắn đá hai kẻ muốn lao vào cướp tú cầu, cũng cảm thấy chơi rất vui. Hắn liếc nhìn khuôn mặt giận giữ của Hiểu Át, để quả tú cầu trên đầu ngón tay rồi bay đến trước mặt Long Tiểu Hoa đang đuổi hắn được nửa đường.

- Đưa quả tú cầu cho tôi. - Kẻ đó lập tức bỏ nhào đến muốn cướp quả cầu trong tay hắn.

Hắn lại giơ quả tú cầu lên cao hơn một chút rồi cúi xuống dùng ngón tay chỉ vào má mình:

- Được. Muội chạm môi mình vào đây thì ta sẽ đưa tú cầu cho muội.

- Phi!

Hắn né đầu. Hắn đã quen né tránh miếng nước bọt của nàng. Hắn giơ tay gõ vào trán nàng:

- Ta bảo muội thom ta chứ không bảo muội nhổ nước bọt vào ta. Muội muốn may mắn qua cửa này sao? Không có đâu...

Vừa dứt lời, còn chưa kịp nghe tiếng giậm chân của Cung Diệu Hoàng thì trên lầu cao, hắn cảm thấy tay mình nhẹ bẫng và đang định hình xem ai nhân cơ hội đó cướp tú cầu đi. Hắn ngoái đầu nhìn lại thì chỉ thấy thanh kiếm bạc quen thuộc xuyên qua quả tú cầu đó. Sức mạnh khiến quả tú cầu trên tay hắn đập thẳng vào bức tường đối diện. Thanh kiếm sắc với một tiếng “xoẹt” đã xé quả tú cầu ra làm đôi rơi xuống góc tường.

Bạch Phong Ninh và Long Tiểu Hoa đều bàng hoàng. Bạch Phong Ninh cười nhìn Cung Diệu Hoàng cũng đang bàng hoàng trên lầu:

- Chúc mừng Diệu vương gia. Thật là hay! Quả tú cầu xé làm đôi, chẳng phải Vương gia được hưởng phúc rồi sao? Vương gia có thể cùng lúc lấy hai chính thất. Ngưỡng mộ! Ngưỡng mộ!

- Hà? Hai... hai người sao? Haizz!... Phức tạp quá! Cũng không phải một chọi một sẽ tốt hơn sao? Hai người vợ, hắn chịu nổi không? - Long Tiểu Hoa hoàn toàn không nghe ra ý đùa cợt của Bạch Phong Ninh, nàng ngậy người hỏi lại hắn.

- Người hoàng gia không giống với người thường. Tiểu vương gia sẽ có cách ứng phó thôi.

- Họ Bạch kia, người bắt hại tiểu vương đi. Tiểu vương đâu có nói là cần hai người... Không, tiểu vương là vương gia, cần hai người thì sao nào? Họ Long kia, cô chớ dùng ánh mắt đó để nhìn tiểu vương.

- Tôi chỉ lo sức khỏe của Vương gia không chịu nổi thôi. - Long Tiểu Hoa lầm bầm. Nàng cảm thấy phía sau mình có một bóng đen lao đến. Nàng nuốt nước miếng nhìn nét mặt của Bạch Phong Ninh và cảm thấy có điều không ổn.

Bạch Phong Ninh mỉm cười nhìn chiếc vỏ kiếm trống không trong tay người phía sau đó:

- Long huynh không thích thanh kiếm nhà Bạch mã như vậy sao? Huynh đã vứt nó đi mất rồi. Đây là thanh kiếm rất quý đấy.

- Kiếm đúng là tốt, chỉ là ta không muốn để huynh bốn cột thôi. - Hẳn thật sự không giờ trò như Bạch Phong Ninh. Hẳn thật sự có bản lĩnh kìm nén cơn giận của mình. Hẳn đã dùng kiếm chém tan cái gọi là hạnh phúc của nàng. Nàng vẫn còn tâm trạng lo lắng cho người khác sao? Trước tiên hãy lo cho mình đi đã: - Long Tiểu Hoa kia, cô còn đứng bên Bạch công tử làm gì? Còn không mau lại bên ta đi?

Long Tiểu Hoa hơi nghiêng đầu nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Hiểu Át, có chút không cam tâm, nàng cắn môi nói:

- Tôi không muốn.

- Cô nói gì? - Nàng thật sự nghĩ rằng có hai kẻ hỗ trợ mình nên mới to gan như vậy sao? Mấy ngày không trị tội nên nha đầu này ngày càng khó trị rồi.

- Tôi đến tìm Long Hiểu Át. Điện hạ nói không quen huynh ấy mà. - Một câu nói khiến trái tim nàng vẫn còn đau nhói. Đừng tưởng nàng mặt dày là có thể tùy ý ức hiếp nàng nhé.

- ... - Long Hiểu Át đột nhiên im lặng, nhìn Bạch Phong Ninh đang cố nở nụ cười mà thờ dài.

Lúc này, Cung Diệu Hoàng đang từ trên lầu cao đi xuống. Dù nói thế nào thì tú cầu của hắn cũng mất rồi. Vở kịch huyền ảo này cũng đã kết thúc. Bây giờ hắn chỉ việc kéo nha đầu đó về bên mình, đem về nhà nhốt vào kho cũi, dạy cho một bài học để nha đầu đó không còn quan hệ gì với Long Hiểu Át hay với Bạch Phong Ninh nữa.

- Hoàng thúc, ông trời cảm thấy tiểu vương không thích hợp với chuyện hôn nhân hoàng gia nên mong hoàng thúc thay mặt tiểu vương về tạ ơn ý tốt của hoàng gia. Tiểu vương chỉ cần cô nương này...

- Cô nương này là hoàng thất của người đấy. - Hắn nhếch môi, không lớn tiếng mà thốt nên một câu khiến mọi người đều ngây ra.

Cung Diệu Hoàng sức tỉnh lại trước tiên. Hắn nhìn Long Tiểu Hoa vẫn ngây người thì giận dữ nói với Long Hiểu Át:

- Không phải cô ấy đã bị hoàng thúc bỏ rồi sao?

- Bỏ ư? Hừ!... Người đã thấy hưu thư của cô ấy chưa?

- ... Cô không lấy được hưu thư sao? - Hắn đẩy đẩy Long Tiểu Hoa đang ngây ngô nhìn Long Hiểu Át.

- ... Thế nên tôi mới hỏi Vương gia... tội trùng hôn sẽ bị xử thế nào...

- Cô... đầu óc cô làm bằng thứ gì vậy? Bị người ta bỏ mà cũng không đòi hưu thư sao? - Hắn giơ tay lên muốn đập vào cái đầu chậm hiểu của nàng.

- Có ai nói cho tôi biết, bị bỏ thì phải lấy hưu thư đâu. Tôi xem tiểu thuyết mới biết có thứ gọi là hưu thư tồn tại đấy chứ. - Long Tiểu Hoa ôm đầu không biết nên chạy về phía người mặc áo trắng hay nên nép sau người mặc áo đen. Tại sao nàng lại bị kẹp giữa ba người đàn ông đáng sợ và bị mọi người coi thường thế này chứ?

Long Hiểu Át kéo nàng lại gần, nhìn Bạch Phong Ninh không hề có động tĩnh gì, vẫn giữ nguyên nụ cười. Hắn quay lại nói với Cung Diệu Hoàng, kẻ vẫn không thể chấp nhận được chuyện này:

- Điệt nhi, người có thể gọi hoàng thất không?

- ...- Quý mới đi gọi người con gái đã hôn mình là thất thất...

- Thực ra... không gọi cũng được. Gọi thất thất rất già. Tôi còn trẻ như vậy... ồ... - Bị chồng cũ lừa rồi, còn là ánh mắt rất căm hận nữa...

- Long Tiểu Hoa, cô định giải thích với chồng mình thế nào đây? Cô thân là gái đã có chồng mà lại chạy đi cướp tú cầu sao?

- Tôi muốn thấy huynh đỏ mặt tức giận... Tại huynh không nhận tôi trước đấy chứ. Huynh kéo cái gì vậy?

- Tốt lắm! Điệt nhi, hôm khác người hãy đến phủ Huyền vương dâng trà cho hoàng thất. - Long Hiểu Át nói với Cung Diệu Hoàng rồi quay sang Bạch Phong Ninh: - Thanh kiếm cứ để ở chỗ huynh đã, coi như ta thiếu tôn kính với thanh kiếm của nhà họ Bạch. Nếu huynh muốn có chủ mới thì ta cũng không có ý kiến gì. Bây giờ nhờ phúc của hai vị mà phu thê đoàn tụ. Ta và cô ấy cần làm rõ một điều... rốt cuộc kẻ nào không chịu nhận người trước. Xin cáo từ.

Ừc ực! - Long Tiểu Hoa nuốt nước bọt. Nàng cảm thấy việc mình chạy đi tìm hắn đúng là rất ngu xuẩn. Làm gì có kẻ đáng thương nào lại cảm thấy không thoải mái khi không bị mẹ kế ngược đãi nữa. Làm gì có kẻ đáng thương nào vứt bỏ bạch mã hoàng tử để chạy đến tìm mẹ kế ngược đãi mình tiếp chứ. Cứu vớt!

Nàng nhắc gót chân muốn bỏ đi thì bị chồng cũ... à không... đã không còn là chồng cũ nữa rồi mà là phu quân, bị phu quân vừa mới lộ diện kéo cổ áo lại. Sau đó, nàng nghe thấy tiếng nói vang lên bên tai:

- Muốn trốn hả? Ta đã cho muội cơ hội rồi. Lần này là muội tự tìm đến đây nhé. Đừng hòng ta tha cho muội.

- Xi!

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 68: Phu quân cưới hắc mã

Mơ ước bao nhiêu năm của Long Tiểu Hoa cuối cùng đã thành hiện thực. Lần đầu tiên trong đời, có người cúi xuống đỡ nàng lên lưng ngựa trước mặt mọi người. Chỉ có điều cảnh vật, con người và ngựa đều có gì đó không bình thường.

Không phải là bạch mã hoàng tử phong tình dịu dàng mặc bộ đồ trắng cưới ngựa bạch đi về phía nàng vẫy tay mà là phu quân của nàng cúi người xuống kéo nàng lên con hắc mã Bôn Tiêu. Không có lời thì thầm của bạch mã hoàng tử, kéo nàng lên mỉm cười, chỉ có phu quân không chút dịu dàng kéo nàng lên lưng ngựa, giọng khó chịu:

- Ngồi lui lại một chút. Đừng làm Bôn Tiêu khó chịu vì mùi hôi trên người muội.

Sao hán lại xốt con ngựa hơn cả nàng cơ chứ? Mùi chồn hôi trên người nàng đúng là khó chịu thật nhưng ít nhất nàng cũng là nương tử của hán. Hán không thể nể tình những cố gắng của nàng trên đường đi tìm hán mà khích lệ nàng một chút sao? Thật đúng là hung hung hung, hung hãn quá đi.

Ảo mộng bong bóng của Long Tiểu Hoa đã tan tành, con hắc mã và vị phu quân đã làm hỏng tất cả. Phu quân giữ dây cương, cười ngựa đưa họ về thẳng tổ ấm tương lai.

Rốt cuộc phủ Diệu vương lớn chừng nào, Long Tiểu Hoa chẳng hề để ý kỹ nhưng thật sự là nó còn kém phủ Huyền vương. Nàng nhìn tổ ấm cao quý mà há hốc miệng ra. Trước cổng đặt hai bức tượng mãnh thú bằng đá đang nhẹ nhàng giương vuốt. Tạo hình giống báo mà không phải báo, giống hổ mà không phải hổ, phía sau còn có thêm đôi cánh. Nàng chạm vào hai vật quý giá của hoàng tộc mà không ai dám ăn trộm nên được bày hán ra ngoài đó, nói:

- Đây là loài mãnh thú gì thế?

Không phải kỳ lân, không phải rồng, không phải hổ, không phải báo, bộ dạng hung dữ, giương móng vuốt. Để vừa lớn lại vừa thấp, vững chãi như ngọn núi. Mãnh thú có cái đuôi rất lớn. Ô! Sao cổng tổ ấm của nàng lại có thứ chẳng lành mạnh, chẳng đáng yêu chút nào vậy?

- Thưa Huyền vương phi, đây là con tì hưu - thánh thú do Hoàng thượng ban cho Huyền vương gia. - Giọng đàn ông trả lời nghi vấn của nàng. Nàng ngoái đầu nhìn lại người vừa trả lời và phát hiện ra người đó không ở trước mặt.

Nàng cúi đầu xuống mới nhìn thấy người đó đang quỳ dưới đất, liền chớp mắt hỏi:

- Bóng da[1] ư? Không phải bóng da hình tròn sao?

[1]Tì hưu có âm đọc tiếng Trung là “píxiū”, gần giống với “píqiú” có nghĩa là quả bóng da nên Long Tiểu Hoa đã nghe nhầm.

- Thưa Huyền vương phi là tì hưu, không phải là bóng da. Vương gia quản lý bộ Hộ. Thánh thượng ban tặng thánh thú tì hưu là mong vương gia quản lý bộ Hộ chỉ có vào mà không có ra, quốc khố ngày càng đầy, quốc uy ngày càng mạnh ạ.

Nàng như hiểu như không gật gù đầu, nhìn phu quân vẫn đang trêu đùa con ngựa yêu quý của mình, lòng cảm thấy không vui. Con súc sinh chết tiệt này còn quý giá hơn cả nàng sao? Chẳng qua là nàng có mùi chồn hôi thôi mà. Chỉ ít thì nàng cũng phải được mỹ nam an ủi chứ. Nàng thu mình ngồi xổm xuống, chẳng hề giữ hình tượng với người đang quỳ trước mặt:

- Đại ca, huynh theo huynh ấy bao lâu rồi?

- Ồ... Vương phi nói Huyền vương gia ư? Tiểu nhân là quản gia của phủ Huyền vương. Vương gia hồi kinh không lâu nên tiểu nhân cũng vừa mới đi theo Vương gia.

- Vậy sau khi huynh ấy hồi kinh có từng nuôi những thứ không nên nuôi không?

- Ý vương phi là...

- Chính là thứ có cái này lớn hơn tôi, càng này nhỏ hơn tôi, cái này hấp dẫn hơn tôi ấy. - Nàng chỉ vào ngực mình rồi xoay xoay eo, cuối cùng là vỗ vỗ

vào móng mình.

Vị quân gia đó hoang mang, ôm đầu, hoài nghi thốt ra hai chữ:

- Nữ nhân ư?

- Đúng rồi. Huynh ấy có không...

- Hừ! Nếu ta có thì sao nào? - Long Hiểu Ất khoanh tay trước ngực không biết đã đứng đó từ lúc nào, nhìn kẻ đang thăm dò tình hình từ quân gia nhà mình: - Lấy vợ bao nhiêu lâu mà chưa từng được thấy vẻ yêu kiều của nữ nhân. Ta rất hiếu kỳ nên muốn tìm điều đó ở người khác, không được sao?

Ai đó bị châm chọc liền đứng lên phản đối:

- Ai nói tôi không có vẻ yêu kiều. Tôi cũng có thể...

- Tắm sạch sẽ mùi hôi trên người muội rồi hãy nói chuyện với ta! Còn nữa, hãy thay ngay bộ đồ trên người ra. Ngộ quân gia, người ta sai về đã dặn dò các người chưa?

- Thừa vương gia, người Vương gia sai về đã nói rõ rồi ạ. Đây là nha đầu sẽ hầu hạ Vương phi tắm. Đại phu cũng đang đợi ở đại sảnh rồi.

- Ừm! Thay đồ cho cô ấy. Đốt bộ đồ này đi. - Hắn hạ giọng liếc nhìn kẻ đang nhìn mình với ánh mắt khó hiểu rồi bồi thêm một câu: - Cả Bôn Tiêu cũng cần tắm sạch sẽ.

- ... - Những khó chịu đột nhiên tắt ngấm mà biến thành ánh mắt ám ức chăm chăm nhìn hắn.

Hắn hoài nghi chau mày, nén nỗi buồn trong lòng ngực, tiếp tục nói:

- Xong việc thì đưa cô ấy đến thư phòng của ta. Ta có việc cần nói chuyện với cô ấy.

- Dạ. Vương phi, xin mời đi bên này.

- Người đàn ông chẳng có chút tình cảm gì cả. Xi! Mình luôn là người có vẻ nữ tính và có khả năng nhẫn nại mà. - Long Tiểu Hoa lầm bầm. Trước tiên phải đi gạt bỏ mùi chồn hôi đã ngấm về nữ tính của nàng đi mới được.

Toàn thân đều là tơ lụa thượng hạng, ban đầu Long Tiểu Hoa có vẻ không quen lắm, nhưng vì tình yêu, nàng quyết định nhẫn nại với cuộc sống áo gấm com ngọc này. Sau khi ăn vụng mấy miếng điểm tâm cao lương mỹ vị, nàng mới bị Thập cửu điện hạ không mấy ưu ái vờ đến. Nha đầu dẫn nàng đi dọc hành lang, qua hậu viện, qua một cái hồ rồi đến thư phòng của phu quân.

Nha đầu đó cúi chào, rồi xoay người rời đi. Nàng đẩy cửa phòng bước vào thì chỉ thấy phu quân mình đang cầm cuốn sách, vắt chân chữ ngũ ngồi bên bàn trà. Nàng lúng túng bước đến bên hắn đang chuẩn bị thể hiện vẻ nữ tính để mê hoặc, thì nhìn thấy tên cuốn sách đó. Nàng ngồi bệt xuống đất và thét lên một tiếng không lấy gì làm thực nữ:

- Khốn khiếp! Tôi biết là hắn cố ý trị tôi mà.

Long Hiểu Ất mặt lạnh tanh, gấp cuốn sách lại, giơ cái bìa sách trước mặt nàng nói:

- “Đại tẩu”, khi ta không có ở nhà, muội “tận hưởng” có hài lòng không?

- Xi!

- Điều thứ tư trong điều răn nhi nữ là gì?

- Hạnh... đức hạnh...

- Là gì?

- Đức... đức hạnh...

- Tốt lắm! Vậy đức hạnh của muội đâu? - Hắn vút cuốn tiểu thuyết ngựa mất đó trước mặt nàng.

Nàng ám ức nhìn cuốn *Đại tẩu, tận hưởng* đi bị hắn vút dưới đất, đưa tay định nhặt lên.

- Còn dám nhặt lên? Muội thật sự không nỡ bỏ hắn sao?

- Huynh quát gì chứ? Chỉ biết coi thường tôi thôi. Nếu không có Tiểu Bạch giúp tôi tìm Tiểu Như Ý viết cuốn sách này, tổ chức buổi ký tặng thì tôi lấy gì để khiến chương quỹ phục mình, khiến Tiểu Bính đồng ý giúp tôi quản lý sổ sách và có thể đến kinh thành tìm huynh chứ?

- ... - Long Hiểu Ất bị nàng quát lại liền sững người ngay ra.

- Huynh đi rồi, tôi càng đáng thương hơn. Họ đều không phục tôi. Họ đều cho rằng tôi rất dễ ức hiếp. Không có ai chịu báo cáo với tôi. Đến cả Tiểu Bình cũng nói muốn đi tìm chủ nhân mới. Tôi chỉ không hiểu chuyện một chút, không biết lý lẽ một chút, hơi đồ lỗi cho người khác một chút. Bây giờ tôi biết huynh đối xử tốt với tôi rồi. Ai bảo huynh không cho tôi biết huynh tốt với tôi thế nào chứ? - Vừa rồi ở ngoài cổng cũng vậy. Rõ ràng là rất quan tâm đến nàng, chắc hẳn phải thức suốt đêm để nghĩ cách giúp nàng. Hắn không biết trái tim người con gái rất yếu đuối, rất dễ nghĩ ngợi lung tung sao?

Hắn bị phản bác kịch liệt. Dù sao hắn cũng không biết mình sai ở đâu. Hắn đành chống cằm nhìn đi chỗ khác. Có gì mà tốt hay không tốt. Hắn chỉ thuận lý, tiện tay đối xử với nàng tốt một chút mà thôi...

- Tôi mới xui xẻo đây này. Tự nhiên lại bị bắt cóc đến kinh thành. Khó khăn lắm mới tìm được huynh thì huynh lại không chịu nhận tôi. - Nói đến đây, nàng bặm môi, bộ dạng như sắp khóc: - Tôi nghĩ rằng Long Hiểu Át của tôi biến mất, cha biến mất, chồng cũ cũng biến mất, chỉ còn lại một mình tôi với Thập cửu điện hạ xa lạ.

Mẹ đẻ không còn, nàng chỉ còn hắn là chỗ dựa. Nặng nề cũng không còn thì nàng thật sự trở thành kẻ cô đơn đáng thương, một nha đầu thối tha không một xu dính túi, không đáng đồng tiền, không ai thèm để ý, không ai tin phục, không ai buồn quan tâm.

- .. Hắn giờ tay ra muốn cốc vào cái đầu lăm hoạn nạn của nàng nhưng lại thôi, đặt tay lên bàn trà. Giả vờ đáng thương, làm nũng, tranh thủ sự cảm thông là sở trường của nha đầu này mà. Hắn quả hiểu nàng, nàng lại muốn lừa gạt hắn bằng trò đó sao? Nàng đến tìm Long Hiểu Át nhưng Huyền vương gia không thể giữ nàng ở bên nên đành phải đẩy nàng về Đồng Khê ngay lập tức.

- Chẳng phải muội chê ta không đáng yêu như Long Hiểu Át sao?

Một câu buột ra từ miệng hắn. Hắn vốn muốn cho nàng biết hắn bây giờ là Thập cửu điện hạ, không phải Long Hiểu Át đáng yêu đó. Ai ngờ sau khi nói ra lại giống như một câu hồn trách...

- Lẽ nào huynh vẫn còn khó chịu vì câu nói đó của tôi sao?

Đúng... dường như là hắn đã khó chịu vì một câu nói của nàng. Ai bảo nàng đến kinh thành chỉ vì tên Long Hiểu Át ngu ngốc đó chứ? Lại còn nói ba chữ “Không đáng yêu” trước mặt hắn. Vừa mới về đến kinh thành lộn xộn này, hắn không thể tránh khỏi việc gây khó chịu cho nhiều người. Làm phu nhân của hắn không phải là một việc an toàn. Thậm chí, còn có thể gặp nguy hiểm. Nàng níu chân hắn, hỏi hắn Long Hiểu Át làm nghề buôn bán ở đâu? Hắn đâu có nói là không nhận nàng, lẽ nào hắn còn phải vui mừng hơn hờ chạy đến ôm lấy nàng mới được sao?

Ngộ nhờ nhận xong, nàng lại luôn miệng gọi hắn là “cha” thì hắn biết đối xử với nàng thế nào đây? Tất cả là tại cái kẻ viết ra cuốn tiểu thuyết chết tiệt đó, thứ gì viết ra cũng bại hoại, lại còn cái gì mà *Cha, người ta muốn*, hại nha đầu này giống như bị ma nhập, cứ nhìn thấy hắn là gọi cha... càng nghe càng thấy dâm loạn.

Đầu óc hắn đang xoay vần với biết bao ý nghĩ, cho đến khi hắn nhìn thấy Long Tiểu Hoa đang ngồi trên nền đất nhìn chằm chằm vào mình bằng ánh mắt hải lòng.

- Nhìn gì thế?

- Không... Chỉ là khuôn mặt đỏ vì tức giận...

- ...

- Ô! Rất tuyệt!... Cuối cùng, tôi cũng được nhìn thấy.

- Muội đừng có chuyện chủ đề. Thôi được, ta sẽ không so đo với muội chuyện ở thành Đồng Khê nữa. Còn chuyện với tiểu quý chết tiệt kia, muội định nói sao đây? - Hắn cố gắng khiến mặt mình khó coi hơn, để đẩy sự chú ý của nàng đi chỗ khác.

- Chuyện gì cơ?

- Xem ra, muội và hắn vẫn còn không ít chuyện cần phải nói rõ với ta đây. Đúng không? - Hắn hứ một tiếng, nhưng không vội. Hắn giờ ngón tay về phía nàng ngoắc ngoắc.

Nàng chẳng lạ gì tình huống này, tự biết mình phải lê đầu gối trên nền đất mà xích tới gần hắn. Sau đó nàng bất ngờ bị hắn kéo vào lòng, còn chưa kịp phản ứng gì thì toàn thân đã bị lật úp nằm trên đùi hắn, rồi bị cánh tay quen thuộc phát cho mấy cái:

- Ai dạy muội tùy tiện ngồi trong lòng nam nhân hả? Còn dám chơi trò phong tình gì đó với ta?

- Oa oa oa! Tại sao chỉ muốn đánh vào mông tôi hả? Rõ ràng nam nhân các người luôn thích này thích nọ mà.

- Ai dạy muội ngồi trên đùi người ta làm nũng, còn tỏ ra yêu kiều? - Cãi cố hả? Có muốn thêm mấy cái phát không?

- Là cháu huynh nói mà. Huynh không đi đánh hắn, sao lại chỉ biết bắt nạt tôi chứ? Đúng là trọng nam khinh nữ mà.

Vừa nhắc đến thẳng cháu có ý đồ xấu xa đó là hắn lại đánh mạnh hơn:

- Hấn không đến lượt ta phải trị tội. Ta chỉ phụ trách trị tội muội thôi. Còn chỗ nào để hấn chạm vào nữa? Mau nói đi.

Nàng bò trên đùi hấn lật người xoay mông, rụt cổ:

- Hết... hết rồi.

- Có đúng là hết rồi không?

- Thật sự hết rồi mà.

- ...

- Vì hòa bình và luân thường đại gia tộc, tôi phải coi như hết rồi.

- ... - Mất hấn捏 lại: - Ta còn nhớ hình như ta có để cái roi ở trong thư phòng. Để ở đâu nhỉ?

- Xi!

- Có nói hay không?

- ...- Nàng chu môi.

- Chu môi cái gì? Rốt cuộc là ở đâu?

- ... - Nàng lại cố gắng chu môi nhưng hấn có vẻ vẫn không hiểu lắm, nên đành phải lấy tay chỉ vào cái miệng chu ra như bạch tuộc của mình.

Nàng chỉ cảm thấy phu quân của mình đột nhiên căng thẳng, ánh mắt tối sầm đáng sợ, phát ra những tia sáng giống như đang thi triển “vạn tiễn xuyên tâm”. Không nói lời nào, hấn kéo mặt nàng lại, nghiêng đầu như sắp gấn đôi môi mềm mại của mình lên mà vẩy vò môi nàng. Nàng cảm thấy điều này thật đúng như mong đợi, mở cở trong bụng, chu môi lên thật cao.

Đợi mãi mà vẫn không cảm nhận được sự trêu đùa của đôi môi yêu mị kia. Nàng hơi hé mắt thì chỉ thấy đôi môi phu quân đầu đầy luân thường đạo lý đang dừng lại cách môi mình khoảng bằng một ngón tay, làm thế nào cũng không chịu tiếp tục tiến tới. Hấn chau mày, ánh mắt ủ ê, bối rối nhìn nàng, không phải là ánh mắt dung túng, cũng không phải là muốn vứt bỏ nàng. Sao lại cứ mắc kẹt trong lòng hấn, khiến hấn làm thế này cũng không được, làm thế kia cũng chẳng xong?

Hấn bị động tác chu môi của nàng làm cho khó chịu nên mới ôm đầu nàng muốn hành hung nhưng khi đôi môi chum chím ở trước mặt thì hấn lại rút lui. Nha đầu này do một tay hấn nuôi dạy khôn lớn. Tuy không phải là lần đầu tiên, muốn bây giờ giác ngộ thì cũng đã muộn nhưng cảm giác này vô cùng kỳ lạ. Muốn hấn hôn tiểu nha đầu đã từng bị hấn đánh vì tội tè dầm ư? Hấn trở nên biến thái như vậy từ bao giờ thế?

Ôm nàng trong lòng mà vẫn có thể nghĩ đến bộ dạng ăn, uống và tè dầm của nàng thì làm sao hấn hôn nàng được chứ?

- Rốt cuộc huynh có hôn không? - Nàng không chịu nổi đôi môi hấn cách một chút xíu và phả ra hơi nóng hổi như vậy. Nó khiến nàng không thoải mái chút nào.

- Muội đừng làm ồn. Ta đang suy nghĩ. - Môi hấn kề sát hơn một chút nhưng rốt cuộc vẫn không chạm vào môi nàng.

- Huynh nghĩ gì? Hôn tôi khó thế sao? - Vậy mà vừa rồi nàng còn định khen hấn có chút tư thế của nhân vật nam chính cơ đấy. Hứ!

- Muội thấy thế nào? Nhìn bộ dạng ta vật vã đấu tranh như vậy mà không biết sao?

Nàng cứng đờ cổ, chỉ cảm thấy luồng khí nóng từ miệng hấn bắt đầu thiêu đốt. Khoảng cách chỉ còn là một tấm màn lụa. Nàng hé mắt nhìn đồng tử càng lúc càng tối lại của hấn, cuối cùng không chịu nổi nữa, gợn tay vớt cổ hấn xuống. Nàng đã dẹp sạch khoảng cách mong manh đó. Môi hấn kề sát lên đôi môi nàng và nàng bắt đầu chiến lược công thành, dùng đầu lưỡi gỡ cánh cửa lý trí, đôi môi và hàm răng của người ta.

Hấn nhú mày, nhìn nàng chỉ mãi “gặm” người ta, đầu cũng chẳng ngại nghẹo hẳn sang một bên, đành gợn tay nâng nàng lên, đặt nàng ngay ngắn lại trong lòng mình, hai bàn tay giữ lấy cổ nàng. Đầu lưỡi nàng dính chặt trên bờ môi hấn. Hấn hít một hơi thật sâu, dường như đang đo đạc điều gì đó, có lẽ do sợ nàng rơi khỏi người mình nên hấn đã dùng đôi tay vòng lấy eo nàng.

- Huynh không tập trung.

- ... Roi xuống thì phải làm thế nào? Ừm...

- Đáng ghét! Huynh mím môi nhanh như thế làm gì? Huynh vẫn chưa nghĩ xong sao?

- Ừm.

- Ngày mai nghĩ tiếp đi. Hôm nay, huynh hôn tôi trước đã.

- ... - Tại sao nha đầu này lại càng ngày càng hạ lưu như vậy? Tốt nhất là không phải bị thằng cháu mất nết của hần dạy cho hư hỏng, nếu không hần sẽ treo cả hai lên mà đánh cho một trận.

Hần đang định cự tuyệt chính mình, để cảm nhận đầu lưỡi nhỏ bé đó treu đùa trên môi thì lại tưởng tượng ra cách trị tội hai kẻ đáng ghét. Nhưng khi thấy kẻ đang ngồi trong lòng kéo cổ rồi lần mò lên khuôn mặt mình thì hần không còn nghĩ được thêm gì nữa. Đôi môi kẻ sát hần lúc khép, lúc mở thốt lên mấy tiếng:

- Huynh... mở miệng ra được không?

- ...

Hần bị lời nói dịu dàng của nàng khiến cho bàng hoàng. Đôi môi hần vâng lời hé mở, lập tức một con rắn nhỏ luồn vào. Hần không thể diễn tả cảm giác đó thế nào, chỉ cảm thấy mọi luân thường đạo lý đều bị chôn chặt. Hần từ khách chuyển thành chủ. Thậm chí đầu lưỡi của hần còn chơi đùa cùng nàng trên địa bàn của mình.

Cái hương vị khó tả bản thân đang cảm nhận, chính là thứ hần cho rằng cả đời Long Tiểu Hoa sẽ không bao giờ có được - sự quyến rũ, vẻ nữ tính của một cô nương.

Chết tiệt! Kẻ tự tay hần nuôi dạy có “vẻ nữ tính” rồi. Chết mất thôi!

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 69: Người đàn bà mạnh mẽ phía sau người đàn ông - mục tiêu phấn đấu của Long Tiểu Hoa

Răng môi đan xen, tiếng thở hỗn hển. Vẻ quyến rũ khiến cho Long Hiểu Át như đang chu du bốn phương. Hần chỉ có thể chuyển tâm dùng trái tim của mình để cảm nhận hương vị ướt át, ngọt ngào, mềm mại của đôi môi. Hần không nở buông nàng ra nhưng miệng hần đang bận rộn không thể dễ dàng nàng nên chỉ có thể hơi nhấc mi lên, nhìn nàng với ánh mắt như muốn nói, mặc dù trong đầu, hần vẫn coi mình như bậc trên của nàng nhưng cảm xúc thì đã không nghe theo mệnh lệnh của bất cứ ai nữa rồi.

Hần mở mắt, hoàn toàn không còn là ánh nhìn nghiêm túc, ngược lại nó biến thành ánh mắt khao khát nhìn thẳng vào nàng. Nàng cũng đang nhìn lại hần.

Ừm! Nàng không tập trung vào hôn, còn mở mắt ra nhìn hần làm gì? Bị đôi mắt đó chiêm chọc, hần không thể không quét mắt, dùng đôi bàn tay rất đàn ông đặt lên hông nàng.

Nơi đó đánh thì đánh nhưng... đổi thành “sờ” thì không ra thể thống gì.

Hần đang mải suy nghĩ thì cảm thấy ngực mình lạnh lạnh, có đôi tay không nghe lời đang vạch ngực áo hần ra. Đôi môi đang chôn vùi trên môi hần đã di chuyển xuống cổ hần. Một chút đau đớn, hần cúi đầu nhìn bông hoa nhỏ đang nở trên xương quai xanh của mình.

Nàng ngẩng khuôn mặt khó hiểu lên nhìn hần:

- Huynh...

- ...

- ... Chúng ta động phòng nhé.

- ... - Động phòng ư? Ai với ai? Hần và nàng sao? Hần và nha đầu do chính tay hần nuôi dạy khôn lớn sao?

Sự ngại ngùng của Hiểu Át càng khiến Long Tiểu Hoa cam tâm tình nguyện hiến thân. Nở nụ cười, nàng lập tức tháo dây lưng của người ta. Long Hiểu Át chau mày. Cúi xuống nhìn y phục của mình đang bị nàng cởi ra. Đôi môi rất đỏ, lồng ngực nở hoa. Tóm lại xúc giác có gì đó khác thường.

- Đầu lưỡi của muội linh hoạt như thế từ bao giờ vậy? - Không phải là hần chưa từng hôn nàng. Hần đã thấy nàng như vậy bao giờ đâu.

- Luyện tập hằng ngày mà. - Ai đó thờ hỗn hển cúi đầu cúi húi tháo dây lưng mà không hay mình đang lộ ra khuôn mặt rất gian tà. Nàng hoàn toàn quên mất mình muốn giữ vẻ nữ tính để hấp dẫn phụ quân. “Bản chất Long Tiểu Hoa” đã vô tình lộ ra, niềng nàng lắm lắm oán thán: - Không cởi ra được. Sao lại không cởi ra được vậy? Ô! Không sao. Thử cách khác xem.

Nàng tự khen mình thông minh tài trí, nhưng ngón tay còn chưa làm được thì đã bị phu quân dùng tay ngăn lại.

- Hà? - Nàng chớp chớp mắt không hiểu tại sao sự tích cực của mình lại gặp sự từ chối tàn khốc như vậy. Nàng ngẩng đầu lên thì chỉ thấy phu quân đang nhìn mình. Nàng lập tức ý thức được rằng “Bản chất Long Tiểu Hoa” lại chạy ra rồi, lập tức bĩu môi, muốn nhào vào lòng người ta: - Người ta, người ta...

- Long Tiểu Hoa! Khi ta không có nhà, muội đã tìm ai để luyện đầu lưỡi thế? - Còn muốn dùng chiêu này với hần sao? Về nữ tính chết tiệt! Cút qua một bên đi!

- Xi!

- Xem ra muội lĩnh hội được nhiều thứ trong tiểu thuyết đấy. - Không chỉ xem mà còn dùng cơ thể để đối phó với hần. To gan thật!

- Xi!

- Không biết thế nào là cách biệt nam nữ, cái vẻ dâm dục, tùy tiện tìm đàn ông như thế là kẻ nào đã dạy muội? - Hành vi không giữ đạo làm vợ như vậy, hần tuyệt đối không thể ngồi nhìn cho qua. Nếu hần bỏ qua lần này thì về sau không biết nàng sẽ còn đến mức nào nữa? Hần tuyệt đối không thể dung túng trò chơi trái luân lý này. Hừ! Hóa ra lần trước ngồi trên đùi tên quý chết tiệt kia không phải là tất cả. Nàng còn dám giấu hần? Giỏi lắm! Giỏi lắm!

- Xi! Tôi đâu có tùy tiện... - Nàng đem những tuyệt chiêu dưới đáy hòm ra để mê hoặc phu quân của mình đấy chứ. Chẳng có gì không đúng cả. Trong cuốn *Điều răn nhi nữ* có nói không được mê hoặc phu quân của mình sao? Điều nào, mục nào nói vậy?

- Còn dám cãi cô? - Hần nhân lúc mình vẫn còn kiềm chế được thì trấn tĩnh lấy lại tư thế nghiêm túc của người làm cha.

- ... - Thật ám ức! Rõ ràng là hần cũng rất thích điều đó, bây giờ lại nói nàng. Hừ hừ...

- Úp mặt vào tường xem xét lại bản thân đi.

Uỳnh!

Long Tiểu Hoa bị phu quân mang hình thức mẹ kế đá xuống ghế. Hần ngồi ngay ngắn chỉnh lại y phục của mình, buộc lại dây lưng, phui chiếc áo nhàu. Xong xuôi, hần bê chén trà nguội lên uống một ngụm lớn nhưng mặt vẫn đỏ phừng phừng.

- Hà? Úp... úp mặt vào tường xem xét lại mình ư? - Nàng xoa mông ngẩng đầu lên nhìn phu quân đang cố lấy lại tư thế của mình. Tức quá đi mất. Chỉ vì muốn được phu quân yêu thương mà bị phạt úp mặt vào tường tự vấn? Có cần giáng tội vô lý cho người ta như vậy không chứ? Hần cho rằng mặc y phục chỉnh tề thì có thể cả đời làm quan tử sao?

Cầm thú đội lốt người!

Tối đó, Long Tiểu Hoa bị phạt đứng úp mặt vào tường. Đó là trên chiếc giường cao quý của phu quân. Rõ ràng nơi đó còn mang vẻ đen tối hơn cả thái độ của nàng nhưng hần lại có thể vận dụng nó một cách thuần khiết như vậy.

Hần đặt một tay sau đầu làm gối, nằm trên giường, cầm cuốn sách, trông chừng kẻ đáng thương đang đau khổ quỳ úp mặt vào tường. Nàng co người lại, khuôn mặt ảm đạm, mắt hướng thẳng tằm rèm mỏng trên tường, nhưng ánh mắt lại khẽ liếc về phía tằm rèm mỏng trên tường, nhưng ánh mắt lại khẽ liếc về phía mỹ nam đang quản thúc mình.

- Cha...

- Không được gọi cha!

- ... Ồ... Vậy... phu quân ư?

- ... - Hần im lặng, có vẻ không thích ứng. Hần bỏ cuốn sách ra nhìn nàng. Hôm nay, hần đã hỏi đại phu và biết vết thương trên người nàng đều không sao, chỉ là những trầy xước ngoài da. Thăng cháu chết tiệt của hần còn không biết thế nào, nên hần không muốn để nàng ở một phòng khác. Hần sợ sáng sớm thức dậy, nàng lại biến mất. Hơn nữa, hần vẫn chưa nghĩ ra cách trị tội nàng. Họ cũng coi như là phu thê, ngủ chung giường. Thế nên hần không cần phải suy nghĩ làm gì. Hần nhướng mày hỏi nàng:

- Buồn ngủ chưa?

- Chưa. Nếu muốn động phòng thì tôi vẫn còn sức...

- Vậy thì muội tiếp tục úp mặt vào tường.

- Hu hu... Tôi buồn ngủ rồi...

- Ừm. Lại ngủ đi. - Hần hé một góc chăn ra, ý bảo nàng có thể chui vào.

Nàng có thể ngủ chung giường rồi nên lập tức chui vào chăn, gối đầu lên gối, hít một hơi thật sâu thưởng thức hơi ấm của phu quân. Nàng ngoan ngoãn

nằm xuống, xoay người nhìn hấn cười hài lòng:

- Ấm quá!

- Ấm thì mau ngủ đi.

- Huynh không ngủ cùng tôi sao?

- Lát nữa ta sẽ ngủ.

- Vậy tôi có thể... - Nàng giơ tay túm lên áo hấn.

- Hử? - Hấn nhìn nàng cảnh giác.

- Ôm huynh không?

- ...

- Tôi sẽ giữ quy tắc, chỉ ôm eo thôi.

- ... Không được xoay lung tung. - Hấn thêm một điều kiện.

Nàng lập tức giơ ba ngón tay lên thề:

- Tôi tuyệt đối không xoay người, không động đậy, không chảy nước miếng.

- ... Lại đây nào.

- Hi hi hi hi!

- Không được cười gian tà. - Hấn lại thêm một điều kiện nữa.

- ... - Có mỹ nam để ôm rồi, nàng không thèm so đo với hấn.

Nàng ngáp một cái, cẩn thận vron tay, một tay nắm lấy chiếc áo trắng như tuyết của hấn, một tay vòng qua ôm eo hấn nhưng vẫn chưa đủ:

- Tôi có thể kề sát mặt vào không?

- ... - Hấn cúi đầu nhìn nàng, thờ dài một tiếng, chẳng thềm tranh cãi với nàng. Hấn vòng tay cho nàng ép sát vào ngực mình. Nàng hài lòng nằm trong lòng hấn. Hấn kéo chăn đắp cho nàng.

- Tôi biết tôi vẫn còn chưa đủ tư cách. - Nàng tựa vào hấn, nhắm mắt, thờ nhẹ nhẹ. Có huynh ôm thật dễ chịu: - Dưa dấm huynh, làm vương chân huynh, muốn được huynh cưng chiều, lười biếng, nhưng tôi sẽ cố gắng giành lại được sự cưng chiều của huynh.

- ... - Hấn sững người, nắm chặt cuốn sách trong tay, cúi đầu nhìn kẻ đang nằm trong lòng mình.

- Đợi ngày tôi giành được tình yêu của huynh, huynh... động phòng với tôi nhé...

- ... - Hấn cảm thấy tim mình ầm ập. Nói xong câu đó, kẻ không biết suy nghĩ đã lăn ra ngủ, chẳng hề quan tâm đến câu trả lời của hấn mà mặc định rằng chắc chắn sẽ đồng ý.

- Nói xong là ngủ, cũng không biết tỉnh dậy có còn nhớ gì hay không. - Hấn hơi nhếch môi, vron tay sang ôm nàng chặt hơn một chút. Kê cánh tay dưới cổ nàng để nàng nằm được thoải mái. Dường như từ sau khi hấn bỏ đi, nàng chưa từng được ngủ ngon như vậy. Thực ra hấn không hề có khát vọng xa xỉ là nàng sẽ đến kinh thành tìm hấn. Hấn nghĩ rằng nàng sẽ sống rất vui vẻ, thoải mái trong những ngày không có hấn. Không có hấn bắt ép nàng học cầm kỳ thi họa, đọc thuộc cuốn *Điều răn nhi nữ*, ép nàng làm tiểu nhị ở khách điếm, vớt tiểu thuyết của nàng đi, không cho nàng mơ tưởng đến bạch mã hoàng tử.. đây chẳng phải là những ngày tháng mà nàng mong chờ nhất sao?

Bạch mã hoàng tử mà nàng muốn, hấn không thể cho nàng. Những ngày tháng mà nàng muốn, hấn càng không thể cho nàng. Cách sống của nàng, hấn không thể tán thành. Thế nên bị nàng đuổi đi, vứt bỏ, không cần nữa là đáng đời hấn lắm! Khi hấn đang dự định làm những việc mình muốn thì nàng lại bỗng nhiên xuất hiện nói với hấn không phải nàng không cần hấn, nói nàng biết hấn tốt, rồi còn mê hoặc hấn, tuyên bố rằng muốn giành lại tình yêu của hấn.

Ai đi yêu một kẻ đến cuộc sống của mình lại còn biến nó trở nên rối tung chứ? Hấn liếc nhìn ai đó đang ngủ khò khò, giơ ngón tay kéo từ trán nàng xuống sống mũi, xuống môi rồi đến cằm nàng, vén những lọn tóc xoắn ra sau tai. Hấn nghĩ, nha đầu này, nói xong câu nói khiến người ta không ngủ được thì lại lăn ra ngủ ngon lành.

- Đừng nói ta không cho muội cơ hội. Ta sẽ xem muội làm thế nào để giành lại được tình yêu của ta. Chỉ biết nói khoác thì ta sẽ bắt muội úp mặt vào tường hàng ngày đấy.

Sợi tóc trong tay hấn cù vào môi nàng khiến nó mấp máy. Hấn bắt giác nhớ tới cảm giác tiếp xúc mềm mại, vội thu tay về, muốn dịch xa nàng ra một chút để tìm lại chút lý trí nhưng bàn tay đang tìm hơi ấm của nàng để gì chịu bỏ cuộc. Nàng lập tức ôm lấy hấn. Bất kể hấn là ai, là phu quân cũng tốt, là kẻ thù đối địch cũng tốt. Chân nàng gác lên hấn, xoay xoay người khiến hấn chau mày với nỗi khổ khó nói.

- Là ai nói với ta không xoay người, không động đây?

- Ờ ờ... - Tiếp tục xoay người.

- Không được chảy nước miếng.

- Ờ ờ...

- Long Tiểu Hoa! Mọi người không nói được câu nào đáng tin sao? - Hấn bỗng nghiêm túc muốn đổi giường. Hấn đã hết kiên nhẫn với kẻ ngủ say như chết này rồi. Nàng cứ ôm chặt lấy eo hấn, không thể cử động được, thật là chết mất thôi!

©STE.NT

Sáng sớm hôm sau, Long Tiểu Hoa đã đánh một giấc no say, vừa mở mắt ra thì đã không thấy người đàn ông của mình đâu nữa. Chiếc giường trống không lúc này chỉ còn lại một mình nàng nằm duỗi chân duỗi tay chẳng chút nữ tính. Trên gối còn có một mảng nước miếng nữa chứ. Ôi! Người đàn ông của nàng đâu rồi? Bị nàng đá xuống đất rồi sao? Hay là bị nước miếng của nàng cuốn trôi đi rồi?

Nàng đang trở mình trên giường thì nghe có tiếng gõ cửa:

Cốc cốc cốc!

- Ai đấy?

- Vương phi thức dậy rồi thì nô tỳ sẽ hầu Vương phi chải đầu rửa mặt ạ. - Tiếng đáp ở ngoài cửa.

- Không cần đâu. Ta tự làm được. - Nàng đâu đến mức không biết mặc y phục cho mình. Nhớ lại lúc tắm hôm qua, khi có người quỳ bên hầu hạ, nàng thật sự không quen chút nào. Năm sáu nha đầu quỳ dưới đất coi đồ của nàng. Ôi! Đợi đã, còn một vấn đề nữa. Liệu lúc nàng không có ở đây, phu quân của nàng có tận hưởng sự hầu hạ như vậy không? Năm sáu nha đầu quỳ dưới đất coi đồ cho hấn, nhìn hấn coi sạch đồ và tắm sao?

Xi! Rõ ràng là còn hư hơn cả nàng mà. Ôi! Thân là nữ chủ nhân vĩ đại của cái nhà này, nàng không thể vô sỉ được nữa, nhất định phải giữ bộ mặt và tư thế uy nghiêm. Muốn giành được tình yêu của hấn, trước tiên phải bắt đầu bằng việc làm hậu phương vĩ đại của gia đình. Không phải người ta thường nói, phía sau thành công của người đàn ông luôn có thành công của người đàn bà sao? Nếu nàng không thành công thì sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến phu quân vĩ đại của nàng.

Mặc xong bộ y phục được đặt sẵn bên cạnh, nàng mở cửa uy nghiêm bước ra ngoài. Mấy nha đầu đang quỳ ngoài cửa nhìn thấy nàng bước ra vội nhìn nàng hỏi:

- Vương phi muốn dùng bữa sáng chưa ạ?

- Ờ... Khụ khụ... Người đó... Người đàn ông của ta... À không... Thập cửu điện... ờ... - Sao nàng có thể gọi là “người đàn ông của ta” trước mặt người khác chứ? Cách xưng hô lúc này cần phải nghiêm cứu cần thận. Nàng nhớ lại, sau khi thành thân, nhân vật nữ trong truyền thuyết gọi người đàn ông của mình thế nào nhỉ? Ô! Là thế này: - Lão gia đâu rồi?

- Lão... lão gia ạ? - Mấy nha đầu ngây người, họ hoàn toàn không hiểu từ “Lão gia” mà nữ chủ nhân mới này nói là ai. Một nha đầu nhanh nhẹn trong đó cẩn thận hỏi: - Vương phi hỏi Vương gia ư?

- Đúng... đúng rồi. - Tại sao mọi người đều nhìn nàng như vậy chứ? Hấn không phải là thiếu gia, chỉ có thể gọi là lão gia thôi.

- Vương gia đã lên triều từ sáng sớm rồi ạ. Vương gia có dặn chúng nô tỳ xem Vương phi có cần gì không? Nếu không có gì thì ở đây đợi. Hay là Vương Phi dùng bữa sáng trước ạ?

- Ô! Đúng đúng đúng, ăn no bụng mới có sức giành lại tình yêu. Ăn cơm, ăn cơm thôi.

Vừa nhắc đến ăn là Long Tiểu Hoa chẳng còn chút nghiêm túc nào nữa, nàng lao đến phòng ăn nhìn đồ ăn nóng hổi bày trên bàn thì lập tức cảm thấy gấp lấy gấp đề.

- Ô! Ngon lắm! Ngon lắm! Rất rất ngon! Các người đừng cứ nhìn ta ăn mãi như vậy. Hay là ngồi xuống cùng ăn đi. - Một mình nàng ăn cả bàn thức ăn lớn này thì vô lý quá. Nàng cảm thấy các a hoàn hầu hạ cứ đứng nhìn nàng, hại nàng khó nuốt nổi.

- Họ không thể ngồi cùng bàn dùng bữa với Vương phi được đâu ạ. - Ngồi quan gia đứng bên cạnh nở nụ cười khó xử: - Vương gia đã dặn tiểu nhân. Hôm nay, Vương Phi có việc gì cần làm cứ nói với tiểu nhân ạ.

Nghe có vẻ đầy quyền lực. Nàng gõ gõ đầu quyết định thử quyền lực vừa rơi vào tay mình:

- Có thể không gọi ta là Vương phi được không? - Nghe già quá đi mất. Thường thì từ “Vương phi” trong tiểu thuyết đều để chỉ các bà già chuyên ức hiếp đám nha hoàn đáng thương.

- Vậy Vương... ở... Người muốn tiểu nhân xưng hô thế nào ạ?

- Hay cứ gọi ta là nữ chủ nhân đi. - Nghe có vẻ là người có quyền lực uy nghiêm quản lý gia đình.

- Nữ... nữ chủ nhân ư?

- Đúng thế.

- Vâng... vâng... thưa nữ chủ nhân...

- Vậy chúng ta sẽ nói về vấn đề mà hôm qua chúng ta vẫn chưa nói xong. - Nàng buông đĩa xuống, nghiêm túc hỏi lại câu hỏi mà chưa có câu trả lời ngày hôm qua: - Lão gia có nuôi kẻ chỗ này to hơn ta, chỗ này nhỏ hơn ta không?

- Ồ... Thưa nữ chủ nhân, lão gia không nuôi ạ. - Ngô tổng quản đúng là người thông minh biết thay đổi cách xưng hô với Vương gia theo nữ chủ nhân. Mặc dù hẳn luôn cho rằng lão gia nhà mình thật sự không đến nỗi già...

- Ta biết là lão gia rất biết giữ mình mà. Hi hi!

- ... - Là không kịp nuôi thì nương tử dưới quê đã đến kinh thành tìm rồi...

- Sau này, mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà cứ giao cho ta xử lý. Khụ khụ! Ngươi rõ chưa hả? - Sự uy nghiêm của nữ chủ nhân khiến nàng phải cố nín giọng.

- Điều này... là, sau này có chuyện gì, tiểu nhân đều phải kịp thời báo cáo với nữ chủ nhân ạ?

- Ừm! Bao gồm cả chuyện đó. - Nàng nói với hắn.

- ... - Ngô quản gia gật đầu. Sao lão gia của hắn lại tìm về một nữ chủ nhân chẳng ra sao vậy? Không những không có khí chất mà còn chẳng có đức hạnh gì cả. Nhưng người ta là chủ nhân. Hắn chỉ cần gật đầu nhận tiền là được rồi. Haizzz!... Chỉ tội nghiệp cho lão gia như hoa như ngọc, quản lý quốc khố, nắm trong tay ba nghìn cấm quân thôi: - Phải rồi. Nữ chủ nhân, sau khi lão gia lên triều không lâu thì phủ nhận được một tấm thiệp mời, mời lão gia và nữ chủ nhân đi dự tiệc. Tấm thiệp này là của Tam điện hạ gửi đến. Có lẽ là yến tiệc gia tộc.

- Há? - Lại đi dự tiệc sao? Nghĩ lại kinh nghiệm đi dự tiệc lần trước là nàng đã thấy không thoải mái rồi nhưng thân là nữ chủ nhân nên nàng nhất định phải đi. Không phải chỉ là dự tiệc thôi sao? Ồ, phải đi. Đương nhiên phải đi rồi. Phải cùng phu quân của mình đi dự tiệc chứ. Đây là một việc rất quan trọng.

- Ồ! Ngô quản gia, ngươi đem mấy vò rượu đến đây trước đi.

- Há? Nữ chủ nhân, mới sáng sớm mà nữ chủ nhân đã muốn uống rượu sao?

- Ta phải luyện tửu lượng trước để tránh ra ngoài bị người ta hạ gục. - Nàng vẫn chưa đủ bản lĩnh để có thể đỡ rượu giúp phu quân nhưng ít nhất cũng phải bảo vệ mình trước tiên.

Nhìn người đàn ông của mình gặp khó khăn trùng trùng, là người đàn bà đứng sau lưng càng không dễ chút nào. Đường vẫn còn dài và xa, nàng còn phải luyện tập rất nhiều.

- Tiểu nhân còn một chuyện nữa cần báo với nữ chủ nhân.

- Ồ! Còn chuyện gì vậy? - Sao vừa mới làm nữ chủ nhân mà đã có nhiều chuyện thế?

- Có vị Bạch công tử nói là bạn của lão gia đã đến kinh thành dự thi muốn ở nhờ phủ Huyện vương.

- Xi!

Tiếng “Xi!” đã kết thúc toàn bộ sự uy nghiêm nữ chủ nhân của Long Tiểu Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 70: Người vợ hiền đáng yêu

Long Tiểu Hoa - nữ chủ nhân vừa mới đến phủ Huyền vương xách váy chạy ra cổng phủ. Nhân lúc lão gia bận lên triều, nàng ngạo mạn chạy ra cổng phủ đón tiểu thúc. Cánh cửa dày và nặng được gia đình mở ra. Long Tiểu Hoa lao ra ngoài cổng nhưng không thấy người có công bảo vệ nàng hôm qua đâu mà chỉ nghe thấy tiếng chó sủa. Nàng nhìn theo hướng phát ra tiếng chó thì mấy con chó săn lớn đang sủa inh ỏi.

Nàng rút đầu không hiểu hỏi:

Ngô quân gia, chuyện này là thế nào? - Sao tổ ấm của nàng càng nhìn càng thấy giống như nhà ác bá vậy? Lại còn có cả chó dữ nữa.

- Thưa nữ chủ nhân, đây là... mấy con vật nuôi yêu quý mà lão gia chăm lúc rảnh rồi ạ.

- Vật nuôi ư? - Mấy con cầm thú này hoàn toàn chẳng đáng yêu chút nào. Hẳn coi chúng là vật nuôi sao? Lại là sở thích đen tối của Thập cửu điện hạ đó đây. Phu quân của nàng ngoài đối xử tốt với Bôn Tiêu ra thì đâu có yêu quý loài động vật nào khác. Ngay đến cả nàng cũng không giành được một nửa tình cảm của hắn giành cho Bôn Tiêu: - Khụ khụ! Sao không có ai cho vật nuôi của lão gia ăn, để chúng sủa lung tung như thế làm sao được?

- Thưa nữ chủ nhân, lão gia có dặn, những con chó săn này mỗi bữa chỉ cho ăn lưng lưng, còn lại để dùng việc khác.

- Dùng việc khác ư? Dùng việc gì vậy?

Ngô quân gia cười, giơ tay chỉ Bạch công tử, người đang đứng trên con tì hưu thánh thú mà Thánh thượng ban cho, mở quạt giấy phe phẩy tao nhã:

- Vì lão gia ghét người mặc áo trắng. Vị công tử đó đã phạm vào điều đại kỵ của lão gia.

Bạch Phong Ninh toàn thân mặc đồ trắng không dính chút bụi bẩn nên đương nhiên là gây sự chú ý của những con súc sinh đó rồi. Không hổ là những con mãnh thú mà Long Hiểu Át nuôi dạy. Chúng còn to gan hơn cả hắn. Cùng lắm thì hắn cũng chỉ đứng trên tảng đá của lão Hoàng đế còn chúng lại dám nhe nanh cào xé. Hắn gấp quạt giấy lại, không thèm để ý đến những con mãnh thú đó nữa mà quay sang nhìn nữ chủ nhân mới của phủ Huyền vương đang ngây người đứng đó, chấp quạt cung kính nói:

- Đại tẩu, hôm qua chia tay, không biết Long huynh có trong con giận dữ mà lấy đi thứ gì đó của đại tẩu không? - Hắn nhìn nàng, cuối cùng môi hắn thốt lên hai từ: - Trong trắng.

- Xi!

- Xem ra đại tẩu vẫn mạnh khỏe, không hề bị thương tích gì. Thân là thiếu phụ nhưng không hề giảm bớt phong thái thiếu nữ. Bạch mỗ rất mừng. Liệu đại tẩu có thể nhốt mấy con chó săn đói khát này lại để Bạch mỗ vào nhà nói chuyện không?

Bạch Phong Ninh được mời vào đại sảnh của phủ Huyền vương. Mấy con chó săn có thù hận sâu nặng với người mặt đồ trắng bị gia đình xích vào cây lớn ngoài cổng phủ và được cho ăn chỉ vì nữ chủ nhân nói rằng cấm ngược đãi thú nuôi.

Nha đầu hầu hạ vừa đặt khay trà xuống thì đã bị nữ chủ nhân đuổi ra ngoài, mặt đầy vẻ gian xảo, nói nhỏ với Ngô quân gia đứng bên cạnh:

- Ngô quân gia, nếu nữ chủ nhân làm việc gì xấu sau lưng lão gia, là kẻ dưới nên đứng về phía nào?

- ... - Thúc tẩu cùng chung một phòng là điều đại kỵ, nhưng đó cũng không phải là chuyện để kẻ dưới bọn họ huyền thuyên. Ngô quân gia thờ dài: - Tạm thời... không nhìn, không nghe những điều vô lễ.

- Có thể coi như không thấy điều vô lễ sao? Ông nhìn bóng đen phía sau cánh cửa đi. - Tiểu nha đầu giơ tay chỉ cái bóng in trên cánh cửa. Đó rõ ràng là bóng Bạch công tử y vào sự cao lớn của mình mà chống tay lên cửa, giam giữ nữ chủ nhân trong lòng. Cô cảm thấy cử chỉ này vô cùng phong độ nhưng lão gia nhà cô chắc chắn sẽ thấy không dễ chịu chút nào. Có lẽ còn dắt mấy con chó săn lao vào phòng, đóng cửa lại và thả chúng ra ấy chứ.

Bạch Phong Ninh đứng là gặp chuyện khó xử với nữ chủ nhân của phủ Huyền vương. Bởi vì đại tẩu của hắn muốn tuyên bố với hắn một chuyện rất quan trọng.

- Long Nhi, muội nói muội muốn làm một hiền thê là ý gì?

Long Tiểu Hoa tựa vào cánh cửa, giơ hai tay hình chữ “X”, tuyên bố với tiểu thúc của mình:

- Chính vì ý nghĩa của hai chữ “Hiền thê” này, tôi đã quyết định sẽ làm một nữ chủ nhân thật sự, hầu hạ phu quân, lo chuyện bếp núc, không kiêu ngạo, không làm vương chân, không ý lại. Chúng ta dẹp bỏ chuyện bạch mã hoàng tử, và huynh không được gây khó dễ cho tôi. Tất cả là tại cuốn tiểu thuyết của huynh đã hại tôi thâm thù qua đây. - Tuy kết thúc rất ngọt ngào nhưng đó là dựa vào sự thông minh tài trí của nàng mới đối phó lại được với phu quân. Phù! Hắn mà còn gây chuyện một hai lần nữa thì chưa biết chừng phu quân sẽ nổi giận mà bắt nàng ăn cả cuốn sách ấy chứ.

Bạch Phong Ninh nhướng mày nói:

- Ô! Ý của muội là muốn ta giương mắt nhìn muội từ một cảnh hạnh ngộ vượt tường đáng yêu biến thành một người vợ hiền chẳng có chút thú vị gì sao?

- Là rất đáng yêu! Người vợ hiền có thể giành lại tình yêu của phu quân.

- Được thôi. - Hần cười: - Ta có thể giúp muội.

- Xi! Huynh nói huynh muốn giúp tôi? - Nàng hoang mang nhìn Bạch Phong Ninh tâm tư khó đoán trước mặt. Chẳng lẽ là nàng đã nghĩ ngợi quá nhiều. Trong đầu hẳn lúc nào cũng chỉ có tư tình nam nữ mà thôi. - Huynh lại có âm mưu gì vậy?

- Long Nhi, sao muội có thể nói lời mà không giữ lời vậy chứ? Muội nói, nếu ta giúp muội giành tú cầu thì sẽ không nghỉ ngơi ta. Sao muội lại thế rồi?

- ... - Nàng không muốn nghỉ ngơi hẳn nhưng ...

- Long Nhi, muội biết thế nào là người vợ hiền không? - Bạch Phong Ninh giờ tay gõ vào cái đầu đang suy nghĩ của nàng, để nàng nhìn lại mình rồi thì thầm bên tai nàng: - Điều thứ nhất của người vợ hiền là một lòng đến cùng, không được tơ tưởng đến người khác, không được tìm đập tình thích, đồ mặt với người nào khác ngoài phu quân của mình. Muội có đủ tư cách không?

- ...

- Long Nhi, muội đỏ mặt rồi.

- ... - Ai bảo hẳn thì thầm bên tai nàng chứ?

- Điều thứ hai của người vợ hiền là ngoài phu quân ra, không được ở cùng phòng với bất kỳ nam nhân nào khác, hơn nữa nếu bị kẻ đó ôm vào lòng, thì để giữ gìn sự trong trắng còn phải cắn lưỡi tự vẫn, Long Nhi, phải cắn vào đầu lưỡi rất đau đấy. Muội có dám thử không?

- ... - Đặt đầu lưỡi ở giữa hai hàm răng ... Ôi ôi, không được. Cắn đứt rồi thì lấy gì mà hôn phu quân chứ?

- Muội muốn làm người vợ hiền ư? Tốt thôi. Nếu muội có thể chịu đựng được thử thách của ta, vượt qua được thì ta sẽ thừa nhận muội là một nương tử hiền thực.

- ... Tại sao tôi phải vượt qua thử thách của huynh? - Cấp độ mê hoặc của vị quan khảo thí này đặc biệt cao. Nàng có quyền được đòi người có cấp độ mê hoặc thấp hơn chứ.

- Vì chỉ ta mới có thể dạy muội làm thế nào để giành lại tình yêu của Thập cửu điện hạ Long Hiểu Ất. - Hần nhướn mày, lùi xa nàng một chút, từ từ nhắc chén trà đặt bên cạnh lên, mở nắp chén trà, nhấp một hớp: - Vì sao Thập cửu điện hạ bị đuổi khỏi kinh thành? Vì sao Thập cửu điện hạ lại xuất hiện ở thành Đồng Khê? Ở kinh thành, Thập cửu điện hạ có địa vị như thế nào? Nữ nhân bên cạnh Thập cửu điện hạ cần có yêu cầu gì? Những điều này muội đều không biết thì làm sao giành lại tình yêu của người ta được chứ?

- Ồ... - Nói rất đúng. Nàng căn bản không hề biết gì cả. Nàng chỉ biết hẳn là Long Hiểu Ất, thích nhất là tự do, ghét những đồ ăn hình tròn, thích mẫu cô nương biết cầm kỳ thi họa, là khuê nữ đài các. Theo tình báo của nàng, hiện nay nàng vẫn chưa có đủ tư cách giành lại tình yêu của hẳn. Đừng nói là nàng không thể một đêm biến thành mẫu người hẳn cần, mà với tiêu chuẩn đó, ở kinh thành hoàn toàn không thiếu người có thể thay thế nàng. Vậy nên nàng phải có những yếu tố đặc biệt mà người ta không có.

- Huynh thật sự sẽ giúp tôi chứ?

Bạch Phong Ninh cười kỳ quái:

- Phải. Nhưng ...

- Nhưng sao? Tôi biết huynh sẽ không tốt như vậy đâu mà.

- Không. Ta chỉ muốn nói trước để tránh kẻ đó nói ta có ý đồ với muội.

- Chuyện gì vậy?

- Nếu muội cảm thấy mệt mỏi không thể làm được thì hãy nói trước với ta. - Hần đặt chén trà xuống khay, nhấn mạnh.

- Tôi sẽ không thế đâu. Long Tiểu Hoa tôi không hạ quyết tâm làm thì thôi, một khi đã hạ quyết tâm thì ...

- Ta không quên ở thành Đồng Khê, muội đã tính toán với ta thế nào đâu. - Hừ! Cứ mỗi lần nhớ tới dụng tâm khi đó của nàng là hẳn lại vô cùng khó chịu.

- ... Lúc đó, nàng còn chưa thức tỉnh mà. Sao lại thích so đo thế chứ? Thế mà là bạch mã hoàng tử sao? Xi!

Thập cửu điện hạ bãi triều về phủ từ chối tất cả các bữa tiệc. Hần chỉ sợ kẻ đó lại gây ra chuyện gì? Ở trong phủ gây chuyện thì không sao nhưng đừng chạy ra ngoài để tiểu quỷ chết tiệt đó bắt được. Tin việc tung tú cầu của Diệu vương gia chưa được trời định, vợ cũ của Huyền vương gia đến kinh thành tìm chồng đã đến tại Thánh thượng. Tuy hiện tại Thánh thượng chưa có bất kỳ hành động gì nhưng hẳn cũng phải có sự đề phòng từ trước.

Nói lòng cổ áo triều phục, hẳn bước chân qua bậc cửa thì thấy Ngô quân gia ra đón liền hỏi:

- Cô ấy có gây ra chuyện gì không?

- Vương gia hỏi nữ chủ nhân à?

- Nữ chủ nhân ư? - Hắn ngạc nhiên nhìn Ngô quân gia đã bị giày vò không ít. Nữ chủ nhân sao? Hắn còn chưa để nàng làm gì trong phủ đệ này mà nàng đã tự động thăng cấp cho mình rồi. Nữ chủ nhân... Phi! Cũng chỉ nàng mới có thể nghĩ ra cách xưng hô vị như vậy: - Cô ấy đâu?

- Nữ chủ nhân bảo tiểu nhân lên danh sách tất cả những người hầu kẻ hạ trong phủ. Bây giờ cô ấy đang học thuộc tên mọi người.

- ... - Hắn nhếch môi nở nụ cười. Xem ra nha đầu này cũng không phải là không có chút tiến bộ nào. Với cá tính lười biếng trước đây thì làm sao chịu có tâm tư lo chuyện nhà được chứ? Bây giờ lại còn học thuộc tên kẻ hầu người hạ. Nàng thật sự muốn giành lại tình yêu của hắn sao? Nàng đã bắt đầu giúp hắn quản lý gia đình, chỉ có điều, quản lý một phủ đệ lớn thế này không phải là việc gì dễ dàng, hơn nữa còn rất vất vả. Hứng thú của nàng lại không ở việc này, chắc chỉ mấy ngày, nàng cảm thấy không có gì mới mẻ là lại chán thối: - Kế cô ấy đi. Nếu cô ấy mệt thì người giúp cô ấy một chút. Chuyện trong phủ không ai lo chu đáo bằng Ngô quân gia người đâu.

- Dạ. Tiểu nhân biết rồi ạ.

Hắn dạo xong liền đi thẳng đến đại sảnh, đẩy cửa ra thì chỉ thấy kẻ nào đó đang bò trên chiếc bàn tròn, lắc lư cái đầu ngồi học thuộc tên mọi người mà không hề biết hắn đã đứng ngoài cửa. Hắn không vội bước vào, chỉ đứng nhìn nàng chau mày hết sức tập trung. Hắn mỉm cười rồi đặt tay lên môi. Hồng rồi. Đường như hắn mừng hơi sớm. Nàng vốn chưa bắt đầu điều gì cả. Nàng chỉ mới ngồi đó học thuộc tên mọi người mà hắn đã vội cảm thấy nàng đã đặt hắn ở trong tim, đã coi nơi đây là nhà của phu thê hai người bọn họ, muốn trở thành người phụ nữ chuyên tâm giúp hắn quản lý cơ nghiệp trong phủ đệ, không đơn thuần để bản thân được hắn chăm sóc mà chính nàng cũng muốn chăm sóc hắn, những khi hắn mệt mỏi, nàng cũng có thể là chỗ dựa cho hắn.

Đường như hắn đứng nhìn rất lâu, đến tận khi nàng lật trang giấy thì mới phát hiện ra có người ở ngoài cửa. Nàng ngược mắt lên nhìn, vội vàng nhảy xuống ghế, chạy về phía hắn, nở nụ cười:

- Huynh về rồi.

Hắn nhìn khuôn mặt hớn hờ khó hiểu, nghe giọng nói khó hiểu thì im lặng định đến thư phòng xem sổ sách, tối nay sẽ không về phòng ngủ nữa.

- Nay! Sao huynh vừa nhìn thấy tôi lại xoay người bỏ đi thế?

- ... - Vớ vẩn! Không bỏ đi thì làm gì? Hắn sợ câu tiếp theo hắn sẽ yếu đuối mà buột miệng nói: “Được rồi. Muội đã giành được tình yêu của ta. Tối nay, chúng ta sẽ động phòng”.

Cái câu nói vô si lại không có tiền đề đó, hắn không định sẽ vội vã nói ra lúc này. Trong ngày đầu tiên, nàng xoay xở giành lại tình yêu của hắn, hắn còn chưa hưởng thụ được gì nhiều.

Long Tiểu Hoa vừa thấy hắn có vẻ không muốn vứt bỏ mình, liền lao như bay đến ôm lấy cánh tay hắn:

- Lão gia, tối nay, lão gia muốn ăn gì?

- ... - Có thể chọn ăn nữ nhân không? Khoan đã: - Muội gọi ta là gì?

- Lão gia.

- ... - Rốt cuộc nàng tìm ở đâu ra cái cách xưng hô khiến người ta thất bại thế này chứ?

- Trước mặt người ngoài, huynh là lão gia của tôi. Nghe có vẻ rất tôn trọng phu quân đúng không? Có phải là làm cho huynh rất hạnh diện không? - Nàng tự hào vỗ ngực. Đàn ông rất yêu thể diện mà. Nàng lại rất hiểu điều đó: - Huynh tròn mắt gì thế?

- ... - Vì hắn chưa đến ba mươi mà đã thăng cấp thành “lão gia” rồi nên hắn mới thế. Nhưng lão gia cũng tốt, nữ chủ nhân cũng tốt. Tùy nàng vậy.

- Lão gia vẫn chưa trả lời câu hỏi của thiếp. Tối nay, lão gia muốn ăn gì?

- ... Muội cảm thấy lão gia nên ăn gì?

- Ô! Mì sông nhé. - Tạm thời chỉ biết nấu mỗi món đó, không biết liệu có thể giành được tình yêu của hắn không?

- Tùy muội. - Dù sao cũng làm lão gia rồi, ăn thêm một bát mì sông khó nuốt cũng chẳng sao? Cũng đủ bắt tài mà.

Sau đó, trong phủ đệ của Huyền vương gia, một đêm gió nhẹ, vì chủ nhân Vương gia quản lý bộ Hộ mà phải ăn mì sông, họ làm kẻ dưới đương nhiên là không có lý do gì để ăn ngon hơn chủ nhân rồi. Quốc khố lại gặp khó khăn ư? Đến cả Vương gia cũng phải ăn mì sông.

Thập cửu điện hạ cũng tốt, Long Hiểu Át cũng tốt. Tình yêu dành cho món mì sông đều sâu đậm. Hắn cầm đũa lên ăn mì. Long Tiểu Hoa vẫn ngồi bên cạnh. Nhiều lúc nam nhân rất dễ hài lòng với những gì mình có, chỉ cần có đồ ăn, bên cạnh có nữ nhân, có gia đình là đủ. Thế nhưng, nếu tiểu thê từ của

nam nhân ấy đừng có cứ lúc người ta ngồi ăn là lại huyền thuyên thì càng tốt hơn:

- Lão gia, lão gia! Hôm nay, tam huynh của lão gia gửi thiệp mời chúng ta đến dự tiệc. - Nàng ngồi trên ghế nhưng tỳ nửa người lên cánh tay hần, nghiêng đầu nói với hần.

- Ủm.

- Ủm là đi hay không đi?

- Tùy muội.

- Sao có thể tùy thiệp được? Lão gia là trụ cột gia đình. Nhưng chuyện lớn đều do lão gia quyết định mà.

Chuyện lớn ư? Chuyện gì vậy? Đến nhà Tam ca dự tiệc sao? Đây mà coi là chuyện lớn à? Từ khi hần về kinh thành, ngoài vào cung và về phủ ra thì chỉ thi thoảng rảnh rỗi mới đến trà quán xem vở *Võ Tông đánh hổ*, Tam ca, Tứ ca, Ngũ ca mời, hần đều chẳng quan tâm.

- Ta quyết định ư? Được rồi. Vậy thì không đi. - Có thời gian thà ở nhà ngủ còn hơn. Dù sao trong trường hợp đó, nàng không thích, hần cũng chẳng thấy vui gì, không đi là tốt nhất.

- Hà? Sao có thể như vậy được? Chúng ta mới đến kinh thành, cần phải có bà con bạn bè thân thiết chứ? Thiệp mời của gia tộc gửi đến mà chúng ta không đi thì không phải lễ chút nào. Người ta sẽ đánh giá là thiệp không tôn trọng họ, không phải một nương tử tốt.

- ... - Làm gì có người vợ hiền nào nhiều ý kiến như vậy chứ? Không nghe lão gia hần nói không đi sao?

- Đi đi. Lão gia, hiếm khi thiệp có cơ hội ra ngoài mà.

- ...

- Lão gia!

- Ngô quản gia, hãy trả lời người ta rằng ta sẽ đến đúng giờ.

- Vâng thưa lão gia. - Ngô quản gia đứng ngoài cửa đáp.

- ...- Tốt lắm! Dù sao bây giờ mọi người đều gọi lão gia là đúng rồi. Già là già mà.

- Lão gia, lão gia! Còn nữa, mấy con chó săn đó kêu thảm thiết quá. Thiệp đã cho chúng ăn rồi. - Nàng ôm lấy cánh tay hần, lắc lư đầu nói.

- Ủm. - Hần vừa ăn vừa đáp. Sao mà đến cho chó ăn cũng hỏi hần chứ? Nữ chủ nhân như nàng quá nhân rồi rồi. Đó là nữ chủ nhân, việc gì trong nhà nên làm thì cứ tự làm đi.

- Lão gia, lão gia, lão gia! Còn nữa, còn nữa... - Nàng tiếp tục ôm lấy tay hần nói:

- Ngô quản gia, sau này nữ chủ nhân nói gì thì cứ làm như vậy. Không cần phải hỏi qua ta. - Bát mỳ của tình yêu đã khiến hần khó mà từ chối được. Nha đầu này thật biết tính toán, một bát mỳ suông mà có thể đánh bại hần, điều gì cũng phải nghe theo nàng. Hần đang thích ứng với vẻ nữ tính đặc biệt của nàng mà. Đừng mới bắt đầu đã cho hần tận hưởng nhiều như thế.

Hần buộc miệng nói ra một câu mà đã giao toàn quyền cho Long Tiểu Hoa rồi. Ngô quản gia nào dám cãi lời, vội vàng cúi mình đáp:

- Vâng thưa lão gia. Tiểu nhân lập tức sai người đi sắp xếp chỗ ở cho Bạch công tử ạ.

- ... Khoan đã. Người quay lại đây. Nói lại câu vừa rồi đi xem nào.

- Tiểu nhân lập tức sai người đi sắp xếp chỗ ở cho Bạch công tử ạ... Lão gia sao thế ạ?

- Long Tiểu Hoa! Ai cho muội chơi trò vượt tường ngay trong nhà ta?

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 71: Trò đùa của phu quân

Bạch Phong Ninh nhếch môi. Dường như hắn nghe được tiếng quát của Thập cửu điện hạ ở phủ Huyện vương. Hắn nhàn rồi nhấp một ngụm trà nóng. Thời tiết đã chuyển sang lạnh. Mùa thu ở thành Lâm Dương ngắn hơn ở nước hắn hay thành Đồng Khê. Thế nên mùa đông cũng đến rất nhanh. Quả không hổ là kinh thành. Thời tiết cũng thay đổi nhanh đến mức khiến cho người ta trở tay không kịp.

So với tâm trạng còn có thể để ý đến thời tiết của Bạch Phong Ninh, tâm trạng của Cung Diệu Hoàng lúc này tồi tệ hơn nhiều. Hắn cảm thấy mình sắp uất ức đến nghẹt thở rồi. Với tính cách của hắn, tình cảnh này không phải là lúc ngồi ở nhà uống trà. Là nam tử hán, hắn phải đi cướp lại người con gái ấy. Cho dù đó là thê tử của ai, là hoàng thân của ai thì cứ bắt dạy cho một bài học rồi tính.

@STE'NT

Hắn không thể hành sự ôn hòa như Bạch Phong Ninh, đứng dậy vẫy tay tuyên gọi thuộc hạ thân tín vào:

- Hôm nay, các người mau đến phủ Huyện vương đó bắt nha đầu họ Long về đây cho tiểu vương. - Dám gây chuyện với hắn ư? Hắn phải khiến cho hoàng thúc của mình đi tìm nương tử khắp kinh thành mới được. Hừ!

- Không phải Bạch mỗ đã bảo Cung đại thiếu gia nên bình tĩnh sao?

- Ai tin người chứ? Không phải người đàn bà của người nên đương nhiên người không lo lắng rồi. - Nam tử như hắn có thể nhẫn nhịn mọi thứ chỉ trừ có việc nữ nhân của mình bị cướp đi ngay trong tay mình. Huống hồ, nữ nhân đó còn nói sẽ bảo vệ hắn. Kết quả, người đó chưa bảo vệ được hắn thì đã bỏ theo chồng cũ, quay ngoắt một cái trở thành thâm thù của hắn. Cuộc chiến cung đình cũng chưa bao giờ biến thành vở hài kịch như vậy. Nha đầu này dám trêu đùa với cả Diệu tiểu vương gia hắn sao?

- Nếu Bạch mỗ không lo lắng thì sao Bạch mỗ lại mang thanh kiếm nhà họ Bạch hay tay dâng cho thiếu gia? - Bạch Phong Ninh nhẹ nhàng đẩy thanh kiếm bạc đó.

Cung Diệu Hoàng liếc nhìn thanh kiếm bạc, cười lạnh lùng đề phòng:

- Hừ! Số lần Bạch thiếu hiệp dùng hai tay dâng tặng thanh kiếm này cho ta còn ít sao? Có lần nào mà không quay ngoắt một cái lại lấy trộm về chứ? - Thập cửu hoàng thúc của hắn có câu nói rất đúng. Bạch Phong Ninh đúng là cao thủ trong việc giở trò.

- Nói cũng phải. Lần này, Bạch mỗ cũng không nói là sẽ không lấy thanh kiếm về. Chỉ là tạm thời để ở chỗ Cung đại thiếu gia thôi.

- Rốt cuộc người có dự tính gì?

- Bạch mỗ đang đợi một người.

- Long Hiểu Át ư?

- Thập cửu điện hạ.

- ... - Cung Diệu Hoàng nhìn hắn lấy làm lạ. Bạch Phong Ninh cũng không vội vàng. Hắn chỉ nhấp một hớp trà. Cung Diệu Hoàng lập tức cho thuộc hạ lui ra và đợi Bạch Phong Ninh lên tiếng.

- Chuyện quốc khố trống rỗng bắt đầu từ mười năm trước hay đã từ lâu rồi vẫn là vết thương trí mạng của triều đình. Diệu vương gia có nghĩ đến điều này chưa?

Cung Diệu Hoàng không nói gì.

- Thập cửu điện hạ quản lý quốc khố mười năm trước, chỗ nào có vấn đề, ai có vấn đề, điều này hắn rõ hơn ai hết.

Cung Diệu Hoàng thoáng bàng hoàng, hắn lập tức định thần hỏi:

- Mười năm trước, Thập cửu điện hạ làm thâm hụt quốc khố. Thánh thượng phải thực hiện điều cấm kỵ là gả ái phi đi xa. Nếu người thông minh thì đừng có chọc vào tổ ong.

- Chính điều cấm kỵ mới là điều thú vị. Rốt cuộc ai đã làm thâm hụt quốc khố khiến Thập cửu điện hạ phải gánh tội, mẹ con phải xa nhau. Thực ra trong lòng mọi người đều rõ cả.

- Long Hiểu Át đó căn bản là không muốn kế thừa đại nghiệp tổ tông. Hắn chỉ muốn trả thù mà thôi. Tuy Hữu tướng là kẻ bảo thủ, tiểu vương cũng cảm thấy ông ta nên cáo lão về quê mà tự lo cho mình, nhưng tội ông ta không đến mức phải xử như cách của Long Hiểu Át. Hắn căn bản không thiết tới quyền lực triều đình, chỉ muốn trả thù cho mình và mẫu phi. Loại người này có gì đáng cho người phải trung thành chứ?

- Rõ ràng là hắn có lòng muốn trả thù nhưng Cung đại thiếu gia đã từng nghĩ xem vì sao Hoàng thượng lại mất nhắm mắt mở đối với hắn chưa?

- Hừ! Hoàng gia gia cảm thấy mắc nợ hắn nên mới để cho hắn một tay che cả bầu trời như vậy. Nếu như hắn không biết khống chế bản thân thì chỉ e sẽ lại có lần thứ hai bị đẩy đi xa mà thôi.

Bạch Phong Ninh nhìn Cung Diệu Hoàng lạnh lùng nói:

- Vậy Cung đại thiếu gia có biết vì sao hoàng gia của người lại sùng ái người như vậy không?

- ...

- Vì người giống hệt Thập cửu điện hạ mười năm trước.

- Người cũt đi. Tiểu vương là tiểu vương. Tiểu vương không phải là hình bóng của ai hết. Đừng có đem tiểu vương ra so sánh với hần. Mười năm trước hần làm thâm hụt quốc khố còn tiểu vương thì không. Hần không được Thánh thượng sùng ái còn tiểu vương thì có. Kế thừa đại nghiệp tổ tông, chinh đồn quan lại, làm giàu quốc khố, làm cho nước mạnh chính là chí hướng của tiểu vương. Còn Long Hiểu Ất chỉ biết trả thù mà thôi. Hần căn bản không giống với người làm việc lớn.

- Thế nên Bạch mỗ mới nói người Bạch mỗ muốn đi theo là Thập cửu điện hạ chứ không phải Long Hiểu Ất. Long Hiểu Ất hành sự dựa vào cảm tính còn Thập cửu điện hạ thì không. Long Hiểu Ất đến khế ước bản thân của mình cũng đưa cho người khác còn Thập cửu điện hạ thì không có. Long Hiểu Ất chỉ muốn trả thù nhưng Thập cửu điện hạ thì có thể gây dựng lại cơ nghiệp. - Hần đã từng cho rằng Long Hiểu Ất trở về kinh thành sẽ liền giống như trước kia, nhưng không ngờ lại hoàn toàn chẳng như những gì hần nghĩ. Long Hiểu Ất đã sớm không còn là Thập cửu điện hạ nhiều năm rồi, làm sao vừa quay về là có thể trút bỏ hết mọi chuyện đã xảy ra. Huống hồ, còn có kẻ liều mạng muốn lôi hần trở lại. Bạch Phong Ninh sớm biết Thập cửu điện hạ sẽ không nhận nài nỉ nhưng lại quên mất rằng Long Hiểu Ất sẽ nhận nài nỉ và sẽ càng yêu nài nỉ hơn.

- Hừ! Người nói cho tiểu vương nghe xem, bây giờ hần là Long Hiểu Ất hay Thập cửu điện hạ? Nếu hần thật sự có tham vọng như người nói thì tiểu vương phục hần!

- ... - Bạch Phong Ninh dừng lại, gợn tay chống cằm, nét mặt suy tư rồi bỗng phá lên cười: - Bạch mỗ đang chờ đợi. Nhưng nếu hần có thể tự làm nên việc lớn, thì hần là chức phận của Bạch mỗ không đủ. Hầu hạ không nổi hai vị, Bạch mỗ đành phải bỏ qua tiền đồ mà rút lui thôi.

- Ý người là gì? - Cung Diệu Hoàng hoài nghi hỏi lại.

- Có người không thích hợp với nơi này. Dù sao cũng phải có kẻ kéo cô ấy đi. - Bạch Phong Ninh cười khẩy, cúi đầu nghịch chiếc cúc áo bạch ngọc trong tay nói: - Bạch mỗ cảm thấy chân mình khá nhanh. Chuyện bỏ chạy nhất định chẳng thua ai.

- Chạy có nhanh hơn nữa cũng không bằng cưỡi ngựa. Người đừng quá tự đề cao chính mình. - Cung Diệu Hoàng liếc mắt nhìn chiếc áo bạch ngọc kia, lạnh giọng nói.

- Cũng phải. Cung đại thiếu gia có con Tuyết Cầu, bảo vật trong nghìn con ngựa, Bạch mỗ cũng có chút sợ hãi nhưng... Hình như tam bá bá của người cũng mời người tới dự tiệc phải không? Người nên kính hoàng thất của mình một chén trà.

- ...

Người đàn ông thích nhất là người vợ có phép tắc. Kế của Bạch Phong Ninh rất có tác dụng khiến Long Tiểu Hoa thật sự bái phục. Hóa ra đúng là có thể tin lời tiểu thúc này. Sau khi được ăn no, đàn ông thật dễ nói chuyện. Nàng chưa hề biết rằng bát mỳ suông của mình lại có thể khiến cho phu quân trở nên ngoan ngoãn nghe lời, nhẹ nhàng dễ bảo như vậy. Ngoài điều cuối cùng là mời “sư phụ” của nàng đến nhà bị hần phản đối ra, nàng thấy hần hoàn toàn nghe theo nàng sau khi đẩy bát mỳ suông đó ra.

Giành tình yêu của nam nhân vốn rất khó. Làm sao nàng biết được người ta thích gì, yêu gì, khó chịu điều gì? Không cho nàng mời thầy đến dạy thì làm sao nàng giành được tình yêu của phu quân đây. Chẳng lẽ sẽ lại kết thúc như lần động phòng lần thứ hai của nàng sao?

Chắc chắn là vì nàng vẫn chưa cho hần ăn no thật sự nên hần mới phản đối như vậy. Nàng phải tiếp tục vào bếp cho hần ăn no hơn mới được.

Nàng đang ở trong bếp học nấu canh thì cuối cùng đã hiểu được một câu mà Tiểu Đình nói trước đây. Nam nhân giống như một nồi canh, phải điều chỉnh được lửa thì canh mới ngon, mùi vị mới dậy lên và mới có thể thưởng thức được. Nghĩ lại, trước đây nàng hôn quá nhanh nên người đàn ông này không thích ứng được. Bây giờ cần phải điều chỉnh lại.

- Nữ nữ nữ nữ chủ nhân! - Một tiểu nha đầu lật đật chạy vào bếp, vịn vào cửa bắt đầu thở hổn hển.

- Ô! Có chuyện gì ư? Chuyện lớn hay chuyện nhỏ vậy? - Long Tiểu Hoa vút thanh củi vào bếp lao ra cửa, lau mồ hôi giúp nha đầu nội gián mà nàng đã khổ công dạy dỗ.

- Thừa thừa thừa nữ chủ nhân, chuyện lớn, chuyện lớn, chuyện chuyện rất lớn ạ. Nữ chủ nhân... là tiểu thúc của nữ chủ nhân đến ạ.

- Hà? Sao huynh ấy đến nhanh thế? Lão gia vẫn chưa đồng ý cho huynh ấy vào cửa mà.

- Đúng vậy! Lão gia đang dắt mấy con chó lớn đó ra đón khách.

- Hà?

Lão gia nhà nàng dắt mấy con chó săn ra đón khách ư? Ôi!... Một hình tượng cường quyền ác bá!

Dưới ánh trăng mờ, công phủ Huyền vương bị bao trùm bởi bóng đêm. Hai vị công tử tao nhã nhìn nhau không lấy gì làm hữu hảo. Vị mặc áo trắng ngồi

trên đầu con thánh thú tì hưu, vắt chéo chân, tay chống cằm.

Vị mặc áo đen tựa vào cổng lớn của phủ Huyền vương, cúi đầu nhìn ba con chó lớn đang quỳ bên cạnh mình. Hắn giờ chân đạp lên khung cửa đối mặt với kẻ kia, không hề để ý đến hình tượng ác bá của mình.

- Long huynh dùng cách này để tiếp đãi Bạch mã ư? - Bạch Phong Ninh lên tiếng trước. Hắn liếc mắt nhìn, rõ ràng những con cầm thú kia đã được nữ chủ nhân của chúng cho ăn no, nên không còn đói khát bỏ nhào về phía hắn như hôm qua nữa. Quả nhiên là có tốt hơn.

- Bạch thiếu chủ có chỗ ăn chỗ ở tại phủ Diệu vương, việc gì phải chạy đến nhà ta mà chịu khổ? - Long Hiểu Át vuốt ve con chó đang phủ phục bên cạnh. Hôm qua, hắn không nên ngốc nghếch nhảy vào cạm bẫy bất mý suông của kẻ đó. Chỉ cần thứ đó xuất hiện thì chắc chắn sẽ không phải là chuyện tốt.

- Phủ Diệu vương có chỗ ăn chỗ ở tốt đến mấy cũng không bằng phủ đệ của Long huynh. Thế nên Bạch mã rất muốn đến đây ở vài ngày. Ý Long huynh thế nào? Không được sao?

- Đúng vậy. Không được. Lão gia ta ghét nhất là kẻ mặc áo trắng đi đi lại lại trong nhà mình.

- Ô! Long lão gia có ý kiến với bộ đồ này ư? Tốt nhất là Bạch mã nên cởi ra đi đi lại lại trước mặt đại tẩu sao? - Quy tắc này rất thú vị, có thể suy nghĩ thử xem.

- ... - Long Hiểu Át nhìn Bạch Phong Ninh nhe răng khó hiểu. Hắn giữ dây xích con chó, nói với Ngô quản gia đứng phía sau: - Ngô quản gia, không cho mấy con súc sinh này ăn trong ba ngày liền.

- Vâng thưa lão gia.

Bạch Phong Ninh phì cười. Hắn nhẹ nhàng nhảy từ trên đầu con tì hưu xuống, sai bước đi đến trước mặt Long Hiểu Át:

- Đùa thế là đủ rồi. Chúng ta nên bàn bạc chuyện chính thôi.

Long Hiểu Át nhú mày.

- Trừ phi lão gia huynh được cho ăn no quá nên quên mất mình cần làm gì?

- ... - Hắn hạ chân xuống, nét mặt đanh lại, giờ tay ra hiệu cho Ngô quản gia lui đi rồi mới nghe Bạch Phong Ninh lên tiếng.

- Huynh đã trả thù xong chuyện của Hữu tướng. Đừng để ý đến chuyện đó nữa.

- Đây cũng gọi là trả thù sao? - Hắn cười: - Trừ khi huynh cũng cho rằng lão ta là vị quan tốt, thanh liêm như người khác.

- Nhìn lên thì đúng là ông ta chẳng bằng ai, nhưng nhìn xuống thì cũng đâu thấy ai bằng ông ta. Năm đó, huynh mới bước vào quan trường, hành sự cứng nhắc, không hiểu đạo lý qua lại, lớn tiếng muốn chinh đốn quốc khổ. Kết quả đã rơi vào hoàn cảnh nào? Huynh hiểu rõ mà. Đừng lặp lại sai lầm đó một lần nữa. - Bạch Phong Ninh ngồi xuống trên đùi con chó đã được cho ăn no.

- Hừ! Trừ khi các người liên kết lại để chống đối ta. Nhưng tình thế bây giờ không như mười năm trước. Ta cũng không còn là kẻ ngốc năm đó nữa. Với những gì lão ta đã làm, dù cho lão có chết đến mười lần cũng đáng. Ta làm vậy đã là khai ân với lão lắm rồi.

- Các vị quan khác đều nhìn vào việc huynh làm. - Bạch Phong Ninh ngược nhìn hắn: - Cho người ta một con đường sống có thể đổi lại không ít sự ủng hộ của người khác. Nhưng lúc này, huynh giữ mạng sống cho Hữu tướng chỉ vì muốn ông ta tận mắt nhìn thấy tiểu nữ của mình bị sung quốc khổ, ép đi vào con đường của mẫu phi huynh. Lòng thù hận của huynh quá sâu đậm rồi đấy.

Long Hiểu Át đứng đó không biết nói gì.

- Tâm tư của ai huynh cũng đều có thể hiểu. Thế còn tâm tư của phụ hoàng huynh thì sao?

- ...

- Bạch mã cũng nói thật cùng huynh. Năm nay, huynh làm quan chủ khảo, Bạch mã muốn mượn chỗ của huynh để một bước lên mây xanh, cũng là thuận việc giúp đỡ huynh. - Hắn phẩy tay đứng dậy: - Bạch mã biết các quan khảo thí đều nề nếp Thập cử điện hạ nên sẽ để cho Bạch mã trúng cử.

- Thánh thượng sẽ tự chọn ba người đứng đầu. Huynh cũng đừng quá tự tin. - Long Hiểu Át khẽ chau mày, chỉ hy vọng hắn không quá công khai vấn đề thuộc về mình.

Bạch Phong Ninh mỉm cười đầy ẩn ý:

- Đúng là còn phải trông vào ý “trời”. Nhưng nếu cả trời cũng đã thuận rồi, thì ý huynh thế nào?

- ...

Bạch Phong Ninh cất bước vào cổng phủ Huyện vương. Cổng vừa được bảo vệ nghiêm ngặt đã biến thành chỗ không người. Long Hiểu Át né người không hề ngăn cản. Hành động này khiến cho Bạch Phong Ninh nhếch môi cười:

- Còn một chuyện nữa. Bạch mỗ cũng nói luôn với huynh để tránh huynh nói Bạch mỗ hành sự tiểu nhân.

- Chuyện gì?

- Long Nhi.

Giọng nói của Bạch Phong Ninh khiến Long Hiểu Át cảm thấy sợ. Hắn bấm chặt môi không nói, chỉ đợi Bạch Phong Ninh nói tiếp.

- Nói thật, Bạch mỗ cho rằng huynh nên nghĩ giống như Bạch mỗ, tốt nhất là Thập cửu điện hạ đừng nhận cô ấy. - Hắn đang thăm dò thái độ của Long Hiểu Át, cuối cùng quyết định nói thẳng ra: - Huynh nên nghĩ cho mẫu phi của mình.

- Không cần huynh nhắc nhở, ta tự biết suy tính. - Hắn vội vàng ngắt lời Bạch Phong Ninh.

- Bây giờ Long Nhi đang ở bên cạnh huynh. Nếu huynh có thể bảo vệ cô ấy thì hãy giữ cô ấy lại. Nhưng nếu huynh không thể giữ được thì đến lúc đó Bạch mỗ sẽ không khách sáo với huynh đâu.

- Hừ! Câu nói giả tạo như vậy mà huynh cũng dám nói sao? Ta đã nói từ lâu rồi. Huynh không được...

- Bạch mỗ không hề nghi ngờ tài kinh bang tế thế của huynh và sẵn sàng phò tá huynh. Sau khi lập công, Bạch mỗ sẽ rút về quê giúp mẫu thân viết tiểu thuyết. Ngoài việc ta muốn theo quan trường, huynh còn có gì không hài lòng với chàng rể là ta chứ? - Hắn bước qua bậc cửa, quay lại đứng nhìn mặt Thập cửu điện hạ đang tối sầm xuống.

- ... - Cái gì cũng không hài lòng. Đúng là kẻ khốn mà.

Khi Long Tiểu Hoa chạy ra xem Bạch Phong Ninh đã bị mấy con chó đó xé xác chưa thì chỉ thấy Bạch đại công tử đang uống trà ở tiền đình còn phu quân của nàng thì không thèm nhìn nàng mà quay đi chỗ khác.

Hả? Nàng lại làm gì sai sao? Không phải nàng luôn muốn giành được tình yêu của hắn sao? Hầm canh thì phải từ từ chứ không thể nóng vội được. Nàng nhìn Bạch Phong Ninh với ánh mắt dò hỏi.

Bạch Phong Ninh gợn ngón tay chỉ vào “người cha” đang phiền lòng rồi khoanh tay như không liên quan gì đến mình. Dường như hắn muốn nói, hắn vô tội. Hắn không hề bắt nạt lão gia nhà nàng.

Long Tiểu Hoa ôm đầu hoàn toàn không hiểu có chuyện gì. Nhưng đêm đã khuya, đến lúc phu thê họ phải đi ngủ rồi. Tình hình này lại càng nghiêm trọng hơn.

- Lão gia bị người ta bắt nạt ư?

- ... - Cái bóng tuyệt mỹ đó hoàn toàn không để ý gì đến nàng.

- Lão gia đừng quay lưng lại với thiếp như vậy. Lão gia quay lại đây ôm thiếp nào.

- ... - Cái bóng đó vẫn không hề nhúc nhích.

- Lão gia, quay lại đây ôm cái nào.

- ... - Há? Đến cả làm nũng cũng không ích gì.

- Huynh đừng ép tôi tung ra tuyệt chiêu nhé.

- ... Muội có thể có tuyệt chiêu gì chứ? - Im lặng một lúc, cuối cùng hắn cũng nói với nàng. Những tuyệt chiêu của nàng, hắn đều thấy cả rồi, chẳng có gì hiếm kỳ cả. Đêm nay, dù nói gì thì hắn cũng không thể bị nàng làm cho hồ đồ nữa đâu. Hắn đã sớm quen với mọi trò của nàng rồi.

Long Tiểu Hoa không đáp lại mà trực tiếp hành động.

Hắn có chút kỳ lạ, hơi nghiêng người giật mình:

- Ai cho muội tùy tiện cởi dây lưng trước mặt đàn ông?

- Huynh còn không để ý đến tôi, tôi sẽ cởi sạch ra. Hu hu hu! - Dù sao nàng cũng không thể làm nổi thực nữ, nên cứ ép hắn phải chịu trách nhiệm trước đây.

- ...

- Huynh có để ý đến tôi không? - Nàng tiếp tục cởi đồ uy hiếp.

Hắn chau mày, khó mà quyết định.

- Có ôm tôi không? - Nàng chuẩn bị cời yếm.

Sắc mặt hắn dậy sóng. Hắn hít thở thật sâu.

Nàng bỗng nhận thấy vẻ khó xử đó. Nhất thời đùa nghịch, nàng ngồi phịch vào lòng hắn, ấn hắn xuống:

- Mặc kệ lão gia. Bây giờ nữ chủ nhân quyết định động phòng.

Hắn bị lời nói hạ lưu của nàng làm cho phì cười.

- Huynh biết cười rồi sao? Trông huynh đoán cả buổi tối, không biết là huynh đang nghĩ ngợi điều gì nên tôi mới chọc huynh cười, cũng coi như là giành được tình yêu của huynh. Huynh nhớ cộng điểm cho tôi nhé.

Hắn nghe tiếng cười của mình mà bỗng thấy chua xót trong tim. Bàn tay hắn giữ lấy gáy nàng, ép nàng lên người mình. Hắn nhìn khuôn mặt nàng và chỉ cảm thấy không có gì khác so với lần đầu tiên họ gặp nhau. Dường như nàng mãi mãi không thể lớn lên được, mãi mãi nhỏ bé hơn hắn, cần dựa dẫm vào hắn, xa hắn thì sẽ không sống nổi. Hắn biết sẽ có ngày mình phải giao nàng vào tay kẻ khác nhưng vẫn cảm thấy không nỡ. Tóm lại hắn luôn cảm thấy lúc đau khổ lúc lại ngọt ngào.

Hắn ôm nàng chặt hơn một chút, bắt chước câu nói của nàng:

- Mở miệng ra nào.

- Hà? - Nàng bỗng đỏ mặt vì câu nói đùa ấy. Thấy lão gia nằm trên giường rất hài lòng nhìn vẻ khó xử của mình, nàng hơi hé môi một chút thì bị đầu lưỡi của hắn tấn công. Dường như hắn muốn nuốt trọn cả nàng vậy. Bị đầu lưỡi của hắn làm cho ngứa ngáy, nàng chỉ có thể phát ra những tiếng ưm ưm, eo nàng bị ôm chặt, đầu nàng bị giữ chặt. Hắn gặm nhấm nàng một cách mãnh liệt nhưng vẫn không quên phủ chiếc chăn lên người nàng. Trong hoàn cảnh đó, nàng bỗng sợ hắn sẽ biến mất.

Đùa kiểu gì thế? Nàng bò bao nhiêu lâu mới bò đến bên hắn được, có chết cũng không bò nữa. Ôm lấy thôi!

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 72: Lưỡng lự giữa vượt tường và đạo làm thê tử

Sáng sớm hôm sau, chim hót líu lo.

Long Tiểu Hoa bị cù cho tỉnh giấc. Dường như hôm qua nàng đã bị “cho ăn quá no”, hành động quá sôi sục. Nàng hoàn toàn quên mất sáng sớm lão gia nhà mình còn phải lên triều. Hắn cẩn thận rút tay ra khỏi eo nàng, vuốt mái tóc rối bời của nàng. Nàng nằm bò trên gối ngoáy đầu liếc nhìn hắn.

Hắn đang ngáp. Bộ đồ ngủ hở phanh ngực, dây lưng lỏng lẻo vắt qua eo. Hắn giơ tay bóp bóp cánh tay tê mồi, sau đó cào cào mái tóc rối giống như trẻ con. Hắn nhếch môi vẻ không hài lòng, như thể không muốn thức dậy vậy.

- Lão gia muốn ngủ nữa ư? - Sáng sớm ngày ra đã thể hiện sức mê hoặc cho ai xem chứ?

- Kê mắc tội không được lên tiếng. Nàng ngủ tiếp đi. - Hôn đi hôn lại đến tận canh ba nửa đêm. Cuối cùng nàng ngủ ngon lành, hắn chỉ biết ảo não đắp chăn cho nàng, lão gia hắn đang bị rút ngắn tuổi thọ mà nàng còn dám hả hê.

- Nữ chủ nhân vốn định làm đồ ăn sáng cho lão gia đấy ạ.

- Lại là mỹ suông ư? Đủ rồi. Tha cho lão gia ta đi.

Hắn nói xong thì vén chăn ra nhưng không để cho gió lạnh lùa vào. Hắn ngồi bên giường đi giày. Nàng dứt khoát bò ra khỏi chăn vron mình.

- Nàng dậy sớm như vậy làm gì? - Hắn vừa xoay người hỏi, vừa mặc triều phục.

- Thiếp đi làm việc mà người vợ hiền thích làm nhất, đó là đi chợ.

- ... Nàng vẫn muốn tiếp tục giành tình yêu của ta sao? - Định lấy danh yêu thương để ngược đãi hắn? Rốt cuộc nàng đang yêu thương hắn hay là trả thù

việc hấn yêu thương ngược đãi nàng ở thành Đồng Khê vậy? Bây giờ hấn chẳng hề chắc chắn điều gì cả.

Nàng quỳ trên giường, giơ tay giúp hấn chỉnh lại dây lưng ngọc:

- Tan triều, lão gia nhớ đến thẳng nhà Tam ca nhé.

- Ừm - Hấn đáp lại, mở cửa cho gia đình bung nước nóng vào phòng, chải tóc nhưng vẫn không quên dặn dò: - Nàng ra ngoài nhớ đem theo nhiều người một chút.

- Thiếp sẽ dẫn theo Hà Hoa, Cúc Hoa, Mai Hoa đi.

- Ừm. Cũng phải đem cả gia đình theo nữa. Đừng chỉ đem mỗi nha đầu.

- Đều là nam mà. - Lấy đâu ra nha đầu chứ?

- ... - Hấn ngừng lau mặt, quay ra hỏi Ngô quản gia vẫn chưa bước vào cửa: - Phủ của ta có đàn ông tên là Hà Hoa, Cúc Hoa, Mai Hoa sao?

Hấn không biết trong phủ của mình lại có những cái tên như thế.

- Thừa lão gia, nữ chủ nhân nói đến ba con chó mà lão gia nuôi đấy ạ.

- ... - Hấn không nói gì, liếc nhìn kẻ đang cướp nước rửa mặt của hấn. Nàng có vẻ rất tự hào về những cái tên do mình đặt ra. Hấn hứ một tiếng lạnh lùng rồi như dội một gáo nước lạnh lên đầu nàng: - Tên hay đấy, rất hợp với nàng. Sắc hoa bốn mùa đều đủ cả rồi.

- Hà? Thiếp ư? - Nàng là Tiểu Hoa, đâu có quy định là hoa nở vào mùa nào chứ.

- Hạnh hoa. - Loài thực vật luôn nở hoa lung tung.

- ... - Hấn vẫn để ý chuyện nàng vượt tường trước đây. Xi! Thảo nào nàng yêu thương hấn đến vậy cũng vẫn không được động phòng.

Kể từ đó, ba con chó săn hung dữ trong phủ Huyền vương được đặt ba cái tên rất đáng yêu: “Hà Hoa, Cúc Hoa, Mai Hoa”, không còn khí phách mạnh mẽ hung dữ như khi ở bên lão gia nữa. Dù sao thì chúng cũng ở trong tay nữ chủ nhân mà. Chúng lao hùng hục về phía chợ của kinh thành. Trước khi đi, nữ chủ nhân còn ngoái đầu lại nhìn lão gia trong bộ triều phục cao quý.

Long lão gia nhìn cái bóng của nàng và ba chú chó mà cong môi mỉm cười, nói với Ngô quản gia đứng bên cạnh:

- Nữ chủ nhân của nhà các người kiêu ngạo quá!

Ngô quản gia chớp chớp mắt, hoàn toàn không biết nên trả lời lão gia thế nào? Cái gì gọi là nữ chủ nhân của nhà các người kiêu ngạo. Rõ ràng lão gia không mở to mắt ra mà cứ thả lỏng cho phu nhân mình đấy chứ. Nhưng thấy lão gia nói như vậy, trên mặt nở nụ cười tán thành việc Vương phi nhà mình dắt ba con chó đi mua ra thì có lẽ đại lão gia này còn kỳ quái hơn cả cô ấy ấy chứ. Làm quản gia, hấn có thể có ý kiến gì đây, chỉ có thể nói:

- Thường ngày, nữ chủ nhân rất gần gũi mọi người. Tính tình giản dị, đáng yêu. Hà hà hà hà... - Diệu cười khô khốc cuối cùng chẳng còn chút nước nào cả.

Long lão gia bàng hoàng quay lại nhìn chăm chăm vào Ngô quản gia khiến hấn lo lắng nghĩ mình đã nói sai điều gì. Khi hấn đang chuẩn bị nhận lỗi thì Long lão gia lại lên tiếng:

- Người cũng cảm thấy nàng ấy rất đáng yêu sao?

- ... - Cái gì gọi là “cũng cảm thấy”?

- Một tay ta nuôi lớn nàng ấy. Thì ra không chỉ mình ta cảm thấy... - Tiểu nữ này cũng có lúc đáng yêu, ngoan ngoãn. Hấn đâu ép người khác khen ngợi tiểu nữ do hấn nuôi dạy. Cuối cùng cũng có người chủ động khen Long Tiểu Hoa mà hấn nuôi nấng... rất thành thật! Lão gia hấn vui mừng lên tiếng: - Ngô quản gia, mỗi tháng tặng cho người hai lạng bạc.

- Hà? - Hóa ra khen nữ chủ nhân còn được tăng tiền công ư? Đây là quy định mới của phủ Huyền vương sao?

Thập cửu điện hạ đang định cất bước lên xe ngựa thì bỗng quay người lại hỏi:

- Gã họ Bạch đó đâu rồi?

- Bạch công tử ư? À, sáng sớm Bạch công tử đã hẹn dẫn nữ chủ nhân đi chợ rồi ạ.

- ... Hôm nay nữ chủ nhân đã cho Hà Hoa, Cúc Hoa, Mai Hoa ăn sáng chưa?

- Rồi ạ. Nữ chủ nhân rất lương thiện, đáng yêu, tốt bụng. Nữ chủ nhân còn cho Hà Hoa, Cúc Hoa và Mai Hoa ăn thêm ba khúc xương nữa ạ.

- ... Người cảm thấy nàng ấy lương thiện, đáng yêu, tốt bụng sao? - Hấn liếc nhìn quần gia của mình.

- Đúng vậy. Nữ chủ nhân đối xử tốt với mọi người, cũng đối xử tốt với loài vật, rất lương thiện, rất đáng yêu. - Khen nữ chủ nhân được thưởng tiền. Ngô quần gia đâu phải là kẻ ngốc chứ. Phải nhân cơ hội này khen thêm mấy câu mới được.

- Ngô quần gia, tiền công của người vẫn như cũ.

- Há?

- Người dùng con mắt nào mà thấy nàng ấy lương thiện, tốt bụng chứ? - Hấn vén áo bước lên xe, đem theo con giận trong lòng.

- ...

Ngô quần gia chớp chớp mắt, hoàn toàn không hiểu. Điều là khen nữ chủ nhân mà, tại sao lại đối đãi với hấn hai cách hoàn toàn khác nhau như vậy. Tâm tư của các chủ nhân quả là khó hiểu.

Chợ thành Lâm Dương nằm ở phía tây thành, Long Tiểu Hoa rất đặc ý dẫn chó đi chợ. Mua xong đồ có thể bỏ vào giỏ treo trên cổ chó. Nàng cảm thấy vô cùng nhẹ nhàng. Cái gì là lương thiện, đáng yêu, tốt bụng? Nàng vốn chỉ cần tìm người xách làn cho mình mà thôi. Hơn nữa đó là khuynh hướng ngược đãi ấy chứ.

- Long Nhi, hành động của muội thật khiến cho người khác không muốn đứng bên cạnh muội chút nào.

Bạch Phong Ninh nhướn mày nhìn hành động của Long Tiểu Hoa. Hấn vốn rất muốn đi chợ cùng nàng. Nàng không còn ý định vượt tường, sẽ không đi chơi, nên bạch mã hoàng tử của nàng hết cả hứng thú. Nàng đi cùng ba con chó cũng giống như Long lão gia vậy, lúc nào cũng chỉ muốn nhe nanh với hấn. Hấn nói với nàng, đàn ông được ăn no rất dễ nói chuyện, chỉ có điều vẫn thiếu nửa câu sau. Nếu cứ cho ăn no mãi thì đối với đàn ông mà nói sẽ không thể nuốt nổi. Câu này đương nhiên đã bị lược bớt. Hấn không muốn thiếu phụ như nàng nhảy dựng lên vì khó hiểu.

Long Tiểu Hoa bỏ rau vào chiếc làn trên cổ Hà Hoa. Nàng đưa bàn tay lạnh buốt của mình lên hà hơi mà nói:

- Đây là phong cách lưu hành ở phủ Huyện vương. - Thân là nữ chủ nhân, nàng có trách nhiệm dẫn dắt mọi người hướng tới lối sống hiền thê lương thiện. Hạnh độ vượt tường là một việc hết sức gặt gân, nữ nhân trong phủ không cần thiết phải bắt chước ném thừ, nếu không thì sẽ phải tự chịu hậu quả. Bây giờ nàng vẫn chưa được động phòng là đủ biết hậu quả ghê gớm thế nào.

Bạch Phong Ninh cong môi định trêu chọc nàng thì thấy một đại thẩm kéo tay Long Tiểu Hoa mà nói:

- Cô là người của phủ Huyện vương ư?

Long Tiểu Hoa ngậy người nhưng Bạch Phong Ninh cảnh giác đẩy nàng lùi lại phía sau, nhìn đại thẩm đó cười hỏi:

- Đại thẩm, người của phủ Huyện vương thì sao ạ?

Đại thẩm đó không nói gì nhiều, chỉ xua tay nói với Long Tiểu Hoa:

- Tôi không bán rau cho người của phủ Huyện vương ăn. Cô trả lại rau cho tôi.

Long Tiểu Hoa liếc nhìn Bạch Phong Ninh nghiêng người hỏi:

- Thế là thế nào ạ? Người của phủ Huyện vương cũng ăn rau. Lão gia nhà tôi cũng thích ăn rau. ...

- Huyện vương lão gia ư? Xin lỗi nhé. Tôi càng không thể bán được. - Bà ta gơ tay ra, căn bản không hề sợ bộ dạng hung dữ của Hà Hoa, lấy rau trong làn lại. Đến cả Hà Hoa cũng sợ hãi lùi ra sau vì hành động của bà ta.

Bạch Phong Ninh bậm môi, cũng không nói gì nhiều, chỉ huých huých Long Tiểu Hoa đang ngậy người, nói nhỏ:

- Bà ấy không bán, chúng ta đi mua chỗ khác.

Long Tiểu Hoa ngoái đầu liếc nhìn đại thẩm vẫn đang giận dữ đó mà không hiểu tại sao mình trả tiền vẫn bị người ta đá đi giống như khi không đủ tiền mua tiểu thuyết, ngồi trong phòng sách đọc nên mới bị chủ tiệm sách đuổi đi vậy. Nàng đâu có ăn quỵt như Tiểu Bạch chứ? Trả lại nàng tiền đi.

Bạch Phong Ninh rẽ về hướng khác. Hấn vén vạt áo trắng, chẳng thèm để ý đến hình tượng công tử cao quý của mình mà thân nhiên ngồi xổm xuống, vẫy gọi Long Tiểu Hoa:

- Long Nhi, rau của đại thúc này rất ngon. Mua rau ở đây cũng thế mà.

- Ái chà! - Nàng quay người chạy đến trước mặt Bạch Phong Ninh, nhìn kẻ đang giúp mình chọn rau. Nàng nhìn đại thúc bán rau hỏi:

- Đại thúc, tại sao bà ấy lại không bán rau cho phủ Huyện vương ạ?

- Hà? - Đại thúc đó cười lúng túng trước câu hỏi của Long Tiểu Hoa: - Tiểu nha đầu, cô vừa vào kinh làm người hầu ở phủ Huyền vương sao?

- Đúng vậy. - Chính xác là nàng vừa bước vào phủ làm nữ chủ nhân.

- Danh tiếng của Huyền vương gia không tốt. Mọi người đều rất sợ Huyền vương gia.

- Danh tiếng của lão gia nhà tôi có gì không tốt vậy? - Nàng không vui. Nghĩ lại ở thành Đồng Khê, lão gia nhà nàng có rất nhiều cô nương theo đuổi, rất nhiều lão gia để ý đến hân. Nếu nàng không sớm giữ lấy thì hân đã bị người ta kéo đi mất rồi.

- Tiểu nha đầu. Cô vừa vào kinh thành nên có thể không biết. Huyền vương gia này chính là Thập cửu điện hạ mười năm trước đã hại kinh thành không có cơm ăn, quốc khố trống rỗng. Người trong kinh thành chết đói vô kể. Vị đại thẩm lúc này có năm đứa con thì ba đứa bị chết đói. Đừng nói là không muốn bán rau cho Huyền vương gia ăn mà nếu có gặp trên đường bà ấy cũng hận là không thể xách dao ra chém người nữa đây.

- ...

- Tiểu nha đầu, sau này cô muốn mua rau thì đừng nói mình là người của phủ Huyền vương. Nếu không thì e là cả chợ này đến quý cũng không muốn bán thức ăn cho cô đâu. Đây là chó của phủ Huyền vương các cô sao? Vị Huyền vương gia đó nuôi hả? Đúng là người thế nào thì nuôi chó thế ấy. Trông chúng thật đáng sợ! - Vị đại thúc bán rau nói, kéo thùng rau ra xa ba con chó một chút.

- Lão gia nhà tôi là người rất tốt. Lão gia dùng bàn tính rất giỏi, chưa bao giờ làm sai sổ sách. Hơn nữa, lại còn rất giỏi kiếm tiền. Lão gia không phải...

- Chính vì như vậy nên mới đáng ghét! Ai ngờ năm đó Hoàng thượng lại quá yêu quý vị điện hạ này, từ nhỏ đã cho hân học sổ sách tính toán, chỉ mong hân tiếp quản việc quản lý quốc khố nhưng cuối cùng một tay hân chơi bời khiến cho quốc khố thâm hụt. Mười năm trôi qua, hân cho rằng mình đã hết tội. Nhân cơ hội Hoàng thượng nhớ con mà hân có thể trở về kinh thành và nghĩ rằng mọi người cũng giống như hân đã quên trận đói khát mười năm trước.

- Lão gia nhà tôi không hề muốn quay về. Chỉ là... - Bị nàng đuổi đi thôi...

- Thật không ngờ vị điện hạ này vừa quay về còn không chịu yên phận đã trả thù vị quan thanh liêm Hữu tướng đại nhân, còn chiếm luôn cả con gái người ta. Thế là thế nào chứ? Gian thần bá đạo, quan tốt đoán thọ.

- ...

- Còn có người đoán Hoàng thượng muốn truyền ngôi cho hân. Nếu thật sự như vậy thì... Haizzz! Đạo này, con gái tôi bị bệnh, phải cần rất nhiều tiền nên không thể chọn khách được. Hai người muốn mua gì?

- Ông chủ, bị ông làm cho tức chết còn mua gì nữa? - Bạch Phong Ninh đặt cây cải thảo xuống, từ từ đứng lên, ngoái đầu nhìn Long Tiểu Hoa đang như kẻ mất hồn: - Muốn đi chưa?

Nàng cúi xuống lắc đầu:

- Tôi mua cây rau này. Nếu không mua thì sẽ không có ai chịu bán cho tôi đâu.

- ...

Nàng ngồi xổm xuống nhặt rau nhét vào giỏ treo trên cổ Hà Hoa. Tay nàng run run cầm ngân lượng trả. Nàng dắt ba con chó đi ra khỏi khu chợ. Tiếng bàn tán xung quanh rộ lên. Mọi người chỉ chỉ trỏ trỏ vào nàng. Không giống như những lời bàn tán cười nhạo nàng ở thành Đồng Khê, đó là những ánh mắt nặng nề căm hận.

Nàng cũng không dám quay lại trừng mắt nhìn họ như ở thành Đồng Khê, chỉ kéo ba con chó đi thật nhanh. Đến khi rời khỏi khu chợ phía tây, nàng mới thở hắt ra, quay người lại liếc nhìn Bạch Phong Ninh vẫn đứng đĩnh đạc phía sau. Nàng cho rằng dù nàng có chạy với tốc độ nhanh nhất trong lịch sử thì trong mắt hân cũng chỉ là bước đi của một con rùa mà thôi.

- Họ đang nói dối phải không?

Bạch Phong Ninh không trả lời ngay mà im lặng một lúc rồi mới nói:

- Nửa thật nửa giả.

- Cái gì nửa thật nửa giả? Đều là giả dối hết. Huynh ấy keo kiệt, tiết kiệm thế nào, huynh có biết không?

- ...

- Huynh ấy chưa bao giờ tiêu tiền vào những thứ linh tinh hay y phục. Đồ ăn thì ăn gì cũng được, ở thế nào cũng xong. Tất cả đều không hề cầu kỳ tốn kém.

- Người muội nói là Long Hiểu Át, chứ không phải Thập cửu điện hạ.

- ... Vốn không có gì khác nhau. Họ đều...

- Bây giờ huynh ấy là Thập cửu điện hạ đã từng làm thâm huyệt quốc khổ mười năm trước, chứ không phải là ông chủ của khách điểm Đại Long Môn.

- ...

Nàng thấy sống mũi cay cay, tai nàng ù ù, ngay người kéo sợi dây xích ba con chó. Không phải là không có gì khác biệt mà là khác biệt quá lớn. Vì nàng vốn không hề quen vị Thập cửu điện hạ mà những người bán rau nói. Hình phạt của Long Hiểu Át nhiều nhất thì cũng chỉ phạt nàng cầm cạnh hạnh đỏ, vừa mắng nàng không có khí chất nhưng lại vừa mua tiểu thuyết cho nàng đọc. Hắn giúp nàng quản lý cơ nghiệp, giữ gìn sản nghiệp cho nhà nàng. Chỉ vì tò mò ước bán thân mà ở bên nàng suốt mười năm, để nàng ý lại không chịu khôn lớn. Còn Thập cửu điện hạ đó làm thâm huyệt quốc khổ, khiến bao người chết đói, bị Hoàng đế đuổi khỏi kinh thành. Vừa quay về hắn lại càng trở nên ghê gớm, ý thế ức hiếp người khác, hãm hại trung thần, cường chiếm dân nữ.

Giống như nhân vật phản diện trong tiểu thuyết vậy. Rất xấu xa! Rất xấu xa! Cuối cùng, kẻ đó sẽ bị nhân vật nam chính tiêu diệt.

Nghĩ đến đây, nàng bỗng tuôn trào nước mắt. Nàng chỉ vào Bạch Phong Ninh đứng phía sau mà nói:

- Tôi nói cho huynh biết. Dù huynh có là bạch mã hoàng tử thì cũng không thể giết huynh ấy. Nếu không thì tôi sẽ không để cho huynh yên đâu.

Lông mày đang nhíu lại của Bạch Phong Ninh bỗng giãn ra. Hắn không nhịn được cười:

- Long Nhi, vào lúc này, muội không thể giữ bình tĩnh một chút sao?

- Tôi đang cố giữ bình tĩnh đây. - Nước mắt nàng cứ thế tuôn trào. Làm sao không buồn được chứ? Nàng không muốn làm quả phụ đâu.

Bạch Phong Ninh thở dài, gõ đầu nàng:

- Ta nói một câu thẳng thắn. Muội đừng chê ta quê mùa nhé.

- Gì vậy? - Nàng gạt nước mắt mà vẫn không nhìn rõ hắn.

- Nhất định là kiếp trước ta đã nợ muội.

- Không quê mùa lắm - Nghe vẫn có chút lãng mạn. Trong tiểu thuyết cũng có câu đó mà.

- Muội có thích không?

- Cũng được. - Nàng gạt nước mắt nhưng cảm thấy có gì đó không đúng: - Huynh kéo tôi đi đâu? - Hắn kéo tay nàng đi từ lúc nào thế? Hắn dắt tay nàng. Nàng dắt ba con chó Hà Hoa, Cúc Hoa, Mai Hoa. Sao hình ảnh này có vẻ không được đẹp mắt cho lắm?

- Đưa muội đi bổ sung chút nguyên khí. - Nói xong, hắn dắt bốn bông hoa bốn mùa trong năm đi về phía tiệm sách đối diện.

Người chủ tiệm sách lấy làm lạ với hai vị khách dắt theo ba con chó. Những con chó còn đeo làn rau nữa. Vị khách kỳ dị như vậy mà để họ vào thì liệu có làm ăn buôn bán được không nhỉ? Ông ta nhếch môi đang định không cho họ đưa vật nuôi vào thì nhìn thấy vị công tử mặc áo trắng rút ra một tờ ngân phiếu, hào phóng nói:

- Ông chủ, tôi bao cả tiệm sách này vài canh giờ. Tôi sẽ không mang bất kỳ cuốn sách nào đi và cũng không làm hỏng bất kỳ cuốn sách nào. Tôi chỉ mượn chỗ của ông để đọc sách thôi. Ông thấy thế nào?

- Hà? - Ông chủ tiệm bàng hoàng. Hi! Có kẻ ngốc mới không đồng ý. Ông ta vội vàng cười đáp lại: - Ha ha! Quốc khổ thuế cao, việc làm ăn khó khăn. Tiệm sách cũng chẳng kiếm được gì. Mời hai khách quan cứ tự nhiên. Hai vị có cần tiểu nhân đi rót trà không ạ?

- Không cần. - Bạch Phong Ninh lắc đầu. Kẻ phía sau chìa sợi dây xích mấy con chó ra cười nói: - Phiền ông chủ giúp tôi giữ mấy chú chó này. Tốt nhất là cho chúng ăn thứ gì đó. Nếu không tôi lại mang tiếng ngược đãi chúng.

- Được ạ, được ạ. Hai vị cứ tự nhiên. - Nói xong, ông chủ vui vẻ dắt mấy con chó sẵn đi dạo phố.

Bạch Phong Ninh xoay người nhìn Long Tiểu Hoa vẫn đứng ngây ra, nhếch môi nói:

- Muội đi bổ sung nguyên khí đi.

- Ô! Huynh coi tôi là yêu tinh tiểu thuyết cảm sao? - Loài sinh vật tồn tại bằng sinh khí từ những cuốn tiểu thuyết. Ô! Tuy nàng rất muốn xem nhưng lại không muốn bị người khác vạch trần...

- Ta đâu có nói muội muốn đọc tiểu thuyết, là tự muội nói đấy chứ.

- ... - Được rồi. Cứ tùy ý mà vạch trần nàng đi. Xi! Xem tiểu thuyết để bổ sung nguyên khí thật là một việc làm vĩ đại.

Nàng quyết định không ngần ngại nữa mà hướng ngay về chỗ tiểu thuyết mới. Hóa ra, khi nàng không đến phòng tiểu thuyết lại xuất bản thêm nhiều sách mới như vậy. Nàng cứ nhìn rồi ngoái đầu lại hỏi Bạch Phong Ninh đang chọn sách:

- Mẹ huynh sắp ra sách chưa?

- Bà ấy ư? Chắc là chưa đâu. Thiếu nguồn cảm hứng từ muối, chắc bà ấy đau đầu lắm.

- Ôi! Không phải tôi đã tạo cảm hứng cho bà ấy viết cuốn *Đại tẩu, tận hưởng đi* rồi sao?

- ... - Bạch Phong Ninh nhướn mày. Nguy hiểm quá! Nếu để nàng biết bộ tiểu thuyết về cha mà nàng thích cũng lấy cảm hứng từ câu chuyện của nàng thì nỗi khổ tâm của hắn sẽ uống công vô ích mất.

- Ô ô ô ô! Cuốn này hay đấy. *Vào phòng xin thôi đèn*. Tôi xem cuốn này. Còn huynh? - Nói xong, nàng ngồi bệt xuống, chống hai đầu gối lên, tựa vào giá sách, mở sách ra chuẩn bị "hít độc".

Hắn dở một cuốn sách ra mà không trả lời ngay. Hắn đang đọc lướt một lượt. Bỗng hắn vén vạt áo quỳ xuống nhìn nàng, đôi mắt xám trở nên u buồn, môi hắn hé mở nhẹ nhàng nói:

- Ta muốn ở bên muối. Còn muối?

- Xi!

- Sau này cũng chỉ có một mình muối mà thôi. Được không?

- Xi!

- ... - Hắn nhìn phản ứng của nàng, chau mày rồi vứt cuốn sách đó xuống đất, đá đi: - Cuốn sách vớ vẩn! Căn bản chẳng có ích lợi gì cả.

- ... Huynh lại lôi tôi ra làm thí nghiệm sao? - Làm gì mà cứ lôi nàng ra luyện tập những đoạn đối thoại trong tiểu thuyết vậy. Rõ ràng là hắn biết đẳng cấp hiện thể của nàng không cao, vốn không thể kháng cự nổi mà.

- Thí nghiệm thất bại! Nhân vật nữ người ta nghe xong hai câu này thì tự động nhảy lên giường. Còn muối thì sao? Muối chỉ biết "xì xì". - Hắn liếc mắt nhìn nàng cười nhạt nhẽo: - Ừm! Vẫn còn biết đồ mặt. Không tính là nằm ngoài phạm vi phản ứng của nữ nhi.

- ... Tôi...

- Được rồi. Bây giờ đừng trả lời ta nữa. Muối muốn nói gì, ta đều có thể tưởng tượng ra được. - Hắn đặt tay lên đầu gối, tựa vào giá sách giống như nàng, lẩm bẫm - Dùng đầu gối để nghĩ cũng biết không phải câu trả lời tốt đẹp gì. Có điều, chúng ta vẫn còn nhiều thời gian.

Nàng lén liếc nhìn hắn thì thấy hắn đang cười đùa với mình. Từ đôi mắt xám đến đôi môi mỏng đều đang âm thầm trêu chọc nàng. Nàng không dám lên tiếng, chỉ lật trang sách và tiếp tục đọc nhưng vì hắn ngồi bên cạnh và toát ra vẻ mê hoặc nên nàng chẳng nhét nổi chữ nào vào đầu cả. Hồng rồi. Nàng bắt đầu mất khả năng phòng độc rồi sao?

Tại sao nàng lại để mình lưỡng lự giữa việc vượt tường và làm người vợ hiền cơ chứ? Đau khổ quá đi mất! Ôi...

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 73: Yên tiệc đông chí

Sau khi giải trí trưa mùa đông, nữ chủ nhân của phủ Huyền vương và tiểu thúc tựa vào giá sách trong tiệm sách ngủ. Có lẽ là họ lén lút hẹn hò quá mệt! Chiếc váy màu phấn hồng của nàng dính đầy bụi bặm, hai chân duỗi ra, mấy cuốn tiểu thuyết rải trên váy, tay nàng vẫn còn ôm cuốn sách chưa đọc xong, đầu nàng vô thức ghé sang một bên tựa vào bờ vai Bạch Phong Ninh.

Ông chủ tiệm sách cười, làm phiền đôi cậu nam nữ dám lén lút gian tình đóng cửa tiệm sách của ông ta lại. Mặt trời đã sớm xuống núi, ông ta dắt ba con chó dói cứ thấy người mặc đồ trắng là bỏ nhào ra đòi cắn xé đi mấy vòng dạo quanh kinh thành. Ông ta phải tốn mất bao nhiêu công sức mới có thể dỗ cho ba con súc sinh này ăn no. Nghĩ chắc đôi gian phu dâm phụ đã tâm sự với nhau xong, chỉ còn chút lưu luyến chưa nở rời xa. Chỉ tội nghiệp cho cái tiệm sách nhỏ của ông ta.

Người thiếu phụ mơ màng dụi dụi mắt thì phát hiện mình đang tựa vào vai công tử áo trắng. Nàng lập tức lúng túng, ngại ngùng kêu lên một tiếng rồi đứng dậy phui bụi trên áo váy. Vị công tử áo trắng đó cười lạnh lùng. Đường như hắn không hài lòng với địa vị chỉ là gian phu của mình, càng lạnh lùng nhìn cứ chỉ vội vã của nàng.

Thiếu phụ vượt tường kéo sợi dây xích chó liếc nhìn bầu trời, giậm chân thỉnh thoảng bỏ đi. Trước khi đi còn buông một câu:

- Chúng ta coi như chưa có chuyện gì xảy ra cả.

Vị công tử áo trắng vẫn chưa đứng dậy, bóp bóp bờ vai ế mỗi cả buổi chiều. Hắn nhìn cái bóng thiếu phụ bỏ đi, hỏi ông chủ:

- Ông chủ, ở quý tiệm có cuốn *Điều răn nhi nữ* không?

- Há? Có. Đương nhiên là có.

- Bán hết cho tôi.

- Công tử cần nhiều cuốn *Điều răn nhi nữ* như vậy làm gì?

- Hừ! - Cái thứ cản trở đường tình của người ta ấy, lại còn có tác dụng khác sao?

- ...

- Từ đầu đến cuối, đám nữ nhân chuẩn mực đều đáng ghét! - Hắn buông ra một câu cảm khái rất gian phu.

Hạnh đỏ vượt tường được một nửa, kẻ đứng ngoài một mối đợi chờ.

Làm nữ nhân thật khó, làm một hiền thê càng khó hơn. Bên kia gian phu còn đang tức giận về sự phân biệt đối xử của nàng thì bên này lão gia không tán đồng chuyện đàn ông đợi đàn bà, đã đứng ở cổng nhà Tam điện hạ chuẩn bị nổi khùng.

Thập cửu điện hạ mặc bộ triều phục màu tím sẫm, khoác một chiếc áo choàng lông màu đen đứng ngoài cổng nhà tam huynh của mình mà không hề bước vào, vẫn cố đợi người đàn bà của mình đến sau. Cuối cùng, với bộ mặt hậm hực, hắn tựa vào tường, khoanh tay trước ngực trước ánh nhìn của Tam điện hạ và hai gia đình đón khách.

Chỉ đến khi nữ nhân khốn khổ kia dắt theo ba con chó thờ hớn hên chạy đến trước cổng phủ, nhìn hắn vò đầu thì điện hạ này mới lạnh lùng hỏi:

- Đi đâu thế?

- Ồ! Thiếp tuyệt đối không làm gì có lỗi với lão gia đâu. - Người đó lập tức giơ tay lên xoa khiến ba con chó đáng thương bị tay nàng kéo theo. Ba con chó và một người chủ đều im lặng.

Thập cửu điện hạ dùng nét mặt lạnh lùng thẩm vấn:

- ... Chẳng hạn như?

- Chẳng hạn như không kim nén được trước cám dỗ chạy vào tiệm sách đọc tiểu thuyết, chẳng hạn đọc đến đoạn nhân vật nam làm xong nói “Làm sao ta có thể có được cả con người muội đây?” thì hưng phấn một chút, chẳng hạn như không cẩn thận ngủ tựa vào vai người ta, chẳng hạn như...

- Hắn là ai? - Tốt lắm! Đã nói ra câu mấu chốt rồi. Thập cửu điện hạ như cười mà không cười.

- Ui da! Không phải Bạch...

- Bạch ư? - Nào, ngoan ngoãn nói tên kẻ gian phu đó ra đi để hắn tiện chém đầu.

- ... - Huynh đệ họ hàng đang đợi ở trong. Dù sao cũng nên giữ cho nàng một chút thể diện chứ. Nàng thật sự trong sạch, trong sạch mà. Nàng không hề làm gì cả. Những ngày này, tinh thần của nàng đều bị giày vò rất thâm. Xin hãy nể mặt nàng mà tha thứ cho nàng, bỏ qua cho nàng đi mà.

- Đừng nhìn ta như vậy. Lão gia ta không chấp nhận đâu. - Thập cửu điện hạ đẩy kẻ đang vò đầu ra xa. Ánh mắt của nàng khiến cho địa vị lão gia của hắn càng lúc càng cao.

Hắn đang định giáo huấn cho nàng một bài về điều răn nhi nữ, tiện thể tuyên bố tình yêu mà nàng giành được lúc trước đều không tính, tất cả phải làm lại từ đầu thì bỗng thấy một chàng trai trẻ dẫn theo một thiếu phụ trẻ đi về phía họ. Hắn không nói gì, kéo Long Tiểu Hoa đứng đối diện sát về phía mình, liếc nhìn chàng thanh niên đó. Chàng trai có tướng mạo anh tuấn chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi đang cúi mình chào họ:

- Diệt nhi xin kính chào Thập cửu thúc. Nghe nói Thập cửu thúc đồng ý đến dự yến tiệc, gia phụ rất vui nên đã sớm sai người chuẩn bị yến tiệc trong đình. Sao Thập cửu thúc vẫn chưa vào thế ạ?

Chàng trai đó gọi thúc thúc rất tự nhiên, chẳng hề cảm thấy lúng túng về việc tuổi tác tương đương. Long Tiểu Hoa không biết phải nói thế nào. Hóa ra Cung Diệu Hoàng không phải đứa cháu duy nhất gọi hắn là thúc thúc. Cháu của lão gia nhà nàng rải khắp thiên hạ ư?

- Ta đang nói chuyện với thẩm thẩm của cháu. Không khí bên trong hơi trầm lắng. Lát nữa bắt đầu rồi chúng ta vào.

Chàng trai đó bàng hoàng. Đường như cậu ta không hề để ý đến Long Tiểu Hoa mà chỉ để ý đến ba con chó săn đang vây quanh Thập cửu điện hạ:

- Diệt nhi nghe nói Thập cửu thẩm một mình đến kinh thành tìm Thập cửu thúc. Gia phụ thực sự rất khâm phục. Thập cửu thúc có người vợ hiền giúp đỡ chắc chắn vạn sự hanh thông. Đây là tiện thiếp của diệt nhi. - Cậu ta giới thiệu người con gái phía sau.

Cô nương đó nhích một bước cung kính nói:

- Cháu dâu bái kiến Thập cửu thúc.

- Miễn lễ. - Hắn cúi đầu nhìn Long Tiểu Hoa đang chăm chú nhìn cô nương đó mà nói:

- Đây là Thập cửu thẩm của các cháu.

Bị gọi tên, Long Tiểu Hoa ngẩng người nhìn cô gái rõ ràng còn lớn hơn nàng vài tuổi. Nàng cảm thấy vai vế này khiến mình choáng váng. Cô nương đó liếc nhìn ba con chó đeo làn rau rồi nhìn Long Tiểu Hoa ăn mặc chẳng có gì đặc biệt thì nhỏ nhẹ nói:

- Cháu dâu bái kiến Thập cửu thẩm.

- Ồ... Thiếp có cần nói gì không? - Thấy người ta cung kính như vậy, nàng không biết nên phản ứng thế nào, chỉ ngẩng đầu nhìn lão gia nhà mình.

Long lão gia bỗng bật cười đẩy vai nàng an ủi:

- Nàng muốn nói gì thì cứ nói đó. - Nàng cũng không cần phải cung kính với cháu trai và cháu dâu mà.

Muốn nói gì thì cứ nói đó ư? Trương bối nhận lời chào đều nói:

- Ái chà! Ngoan lắm, ngoan lắm! Không cần đa lễ. Ha ha ha ha! - Long Tiểu Hoa nở nụ cười nói.

Ồ! Tại sao nàng lại cảm thấy cô nương đó đang nhìn nàng tức tối nhỉ? Nàng không hề để ý chuyện cháu dâu hơn mình vài tuổi mà. Lại còn trừng mắt nhìn nàng nữa chứ. Hay dòm mặc kệ, trong tay nàng có ba con chó, không nể mặt nàng cũng không được.

- Thập cửu thúc và Thập cửu thẩm vào trong sớm nhé. Diệt nhi xin phép cáo lui. - Chàng trai nói xong bèn dẫn tiện thiếp của mình cáo lui.

Đến khi họ bước vào cổng phủ, hắn mới buông nàng ra nói:

- Có thấy vui không?

- Có gì vui đâu? - Nàng chớp chớp mắt không hiểu ý hắn.

- Yến tiệc nhà Tam điện hạ ấy. - Hắn chỉ ngón tay cái về phía cổng phủ đó, nhếch môi nói.

- ... Còn có ai lớn hơn hắn gọi thiếp là thẩm thẩm không?

Hắn gật đầu.

- ... Còn có cô nương nào trừng mắt khó chịu khi phải gọi thiếp là thẩm thẩm không?

Hắn từ chối trả lời.

- Lão gia sẽ che chở cho thiếp chứ? - Hắn sẽ không vứt nàng vào thế giới cá lớn nuốt cá bé tàn khốc này chứ? Hắn sẽ bảo vệ cảnh hạnh nhỏ này chứ?

- Nếu không thì nàng nghĩ nàng đứng bên ta làm gì? - Hình thức chăm sóc theo kiểu người cha của hắn không hề thay đổi. Không che chở cho nàng, lẽ nào hắn lại để nàng một mình dắt ba con chó lao vào khiêu chiến với buổi yến tiệc hoàng gia?

Hắn liếc mắt nhìn nàng, bỗng háng giọng nói:

- Nàng phải chấp nhận một điều kiện. Nếu không, đừng nói là che chở cho nàng, dù cả bốn bông hoa các nàng bị găm sạch xương thì lão gia cũng mặc kệ đấy.

- ... - Lão gia không có tình yêu, đã ngược đãi nương tử lại còn ngược đãi cả vật nuôi: - Điều kiện gì?

Hắn trầm giọng nói:

- Không được nói lão gia ta không đáng yêu bằng Long Hiểu Át. - Còn dám nói thì ta sẽ ngược đãi nàng đấy.

- Vâng thưa lão gia... - Bóng tối trong lòng lão gia vẫn còn rất nặng nề.

Nàng nhích những bước nhỏ cùng lão gia với vẻ mặt hài lòng bước vào cổng phủ Tam điện hạ. Thập cửu thăm tràn đầy sức xuân giá đáo. Mọi người đều hân hoan đón mừng.

Long Tiểu Hoa được dẫn vào một gian sảnh đường rất lớn. Vừa bước vào cửa, nàng đã nghe thấy tiếng cười ngao nghễ quen thuộc.

- Thập cửu thúc thật hơn người. Tất cả mọi người đều đang đợi Thập cửu thúc đấy ạ.

Cung Diệu Hoàng cảm đôi đũa sốt sắng. Mọi người trong phòng đều không dám vô lễ, chỉ có hần là cầm đũa gõ vào bát phát ra những tiếng “keng keng”.

Long Tiểu Hoa dùng ánh mắt thân thiện của người thăm chào hần. Dù sao ở đây nàng cũng chẳng quen ai, chỉ có thằng cháu đáng yêu này là coi như quen biết nàng thôi. Nhưng hần hoàn toàn không nề tình cũ mà vẫn nở nụ cười ngao nghễ như trước, làm như không quen biết nàng.

Thấy ánh mắt của Cung Diệu Hoàng không hề hữu hảo, Long Tiểu Hoa bặm môi, kêu thầm trong lòng. Lão gia ơi, trừng trị hần đi. Đó đúng là kẻ khôn không biết tôn trọng hoàng thất mà.

Thập cửu điện hạ không phải đang chơi trò đoán ý với Long Tiểu Hoa, nhưng đứa cháu của hần thực sự quá xấu xược, ngay đến Tam điện hạ còn phải nhún nhường trước một hoàng tử mang tiếng xấu như hần, vậy mà thằng cháu đó lại dám nhún nhút mặt mày bất mãn cái gì chứ?

- Nếu Diệu tiểu vương gia không muốn đợi thì có thể bắt đầu trước. Tiểu bối cháu đối thì trường bối không trách tội. Diệu tiểu vương gia cứ bắt đầu đi, thúc thúc ta không để ý đâu. - Trẻ con không được cho ăn no sẽ gây chuyện nhưng được ăn no rồi sẽ ngoan ngoãn vâng lời, rất đáng yêu. Hần hiểu được điều này qua tiểu nữ ở bên mình.

Tam điện hạ nở nụ cười khó xử. Hai người này tuy cứ thấy nhau là tranh cãi nhưng trên triều thì bọn họ như thể rắn chuột cùng hang vậy, từ tích trữ lương thực, luyện binh, điều quân biên cương, xử tội Hữu tướng, đến chinh đồn các bè đảng phe phái trong triều đình, đều do một tay bọn họ. Tới cả việc tuyển chọn hiền tài năm nay, hai người cũng chẳng hèn mà cùng trọng thị nhân tài văn chương trẻ tuổi nhưng luôn cự tuyệt làm quan - Bạch Phong Ninh. Điều này rõ ràng là muốn lôi kéo nhân sĩ giang hồ để củng cố thế lực. Lại nói, bọn họ là thân quyến, mối quan hệ có thể coi là huynh đệ, thúc thúc tiểu diệt thân thiết. Khi Thập cửu điện hạ vừa mới về kinh, chẳng hề để ý đến ai, mà chỉ kéo Cung Diệu Hoàng đi coi hát kịch ở khắp các nơi trong kinh thành. Như vậy cho thấy giao tình của hai người bọn họ rất sâu đậm. Nhưng chuyện ném tú cầu chiêu thân mà Thập cửu điện hạ đề xuất rõ ràng là làm mất mặt Diệu tiểu vương gia. Tiểu quý này lúc nào cũng coi trọng thể diện, bị một vố như vậy, trong lòng hần e rằng đã muốn xé thịt lột da Tiểu Thập cửu rồi. Hai người này vừa là bạn vừa là thù, có lúc thì đấu đá lẫn nhau cho người ta xem nhưng sau lưng lại cùng chinh đồn người khác, có lúc thì tỏ vẻ thái bình nhưng bên trong lại đang ăn miếng trả miếng. Đúng là những kẻ lòng dạ khó dò. Thế lực của hai bên hiện nay đang rất cân bằng, tốt nhất không nên đắc tội với bên nào cả.

- Khả khả! Thập cửu thúc của cháu đã nói chuyện với Thập cửu thăm ở bên ngoài nên vào muộn. Haizzz! Hôm nay, cháu có dẫn cháu dâu đến ra mắt ta không?

Cung Diệu Hoàng vừa nghe đến hai chữ “cháu dâu” thì vút đũa xuống bát kêu đánh “keng”. Hần lẩm bầm

- Loại nữ nhân hai mặt, qua cầu rút ván thì có gì hay ho chứ? Xi!

Thập cửu điện hạ cười, không nói gì chỉ dùng ánh mắt châm chọc hần: “Tiểu quý chết tiệt! Ngươi tiếp tục lẩm bầm đi. Tiểu nữ của ta thì chỉ có ta được coi thường thôi. Không đến lượt ngươi nói này nói nọ”.

Cung Diệu Hoàng không lớn tiếng nhưng Tam điện hạ ngồi bên cạnh vẫn nghe rõ mồn một và thấy nét mặt của Thập cửu điện hạ không vui, bèn nói:

- Thập cửu thăm đâu?

- Thưa phụ thân, Thập cửu thăm đang ở trước mặt người đấy ạ. - Con trai Tam điện hạ vội vàng nhắc nhở cha mình. Đừng có có mắt mà không thấy Thái Sơn. Chức vị của Thập cửu thúc rất cao, tốt nhất là mọi người đừng nên có ý kiến gì.

Tam điện hạ căn bản không còn trẻ, cũng gần năm mươi tuổi rồi, mắt không còn tinh nữa. Trước mặt đột nhiên xuất hiện nhiều vật thể, ông liền bắt đầu đánh giá chúng từ dưới lên trên, nhưng ánh mắt không nghi ngại của ông vừa liếc xuống, thì lập tức nhìn thấy ba con chó đang thè lưỡi, nhỏ dãi nhìn trừng trừng về phía mình, vẻ hung hãn của chúng dường như đã dọa ông đến hồ đồ.

- Đây đây đây đây, Thập cửu, đây là Vương phi của hoàng đệ ư? - Trò đùa gì thế này?

- Hi hi! Tam điện hạ, chúng không phải. Tiểu thiếp... tiểu thiếp mới là nương tử đã chính thức bái đường cùng Huyền vương gia... Hi hi hi!... - Long Tiểu Hoa lần đầu cảm thấy địa vị của mình thật cao.

- Ô ô ô! Đúng là chủ vật giống nhau. Không tòi, không tòi. Đều rất nhanh nhẹn! - Tam điện hạ cười, ngược mắt lên nhìn mãi mới phát hiện ra các huynh muội của mình ở đâu. Long Tiểu Hoa vẫn nở nụ cười.

Cung Diệu Hoàng chống cằm không nói tiếng nào. Mắt mũi Tam bá bá của hần bây giờ quá kém rồi. Nhanh nhẹn ư? Hoàn toàn không nhanh nhẹn chút nào. Hoàng thất bất tài, không đức hạnh, phong tình của hần chẳng qua chỉ có đôi môi mềm mại đáng yêu, thích đọc tiểu thuyết và thích bêu môi khi ẩm ức mà thôi...

- Diệt nhĩ, người nhìn hoàng thất đủ chưa vậy? Người nên đi mời trà hoàng thất cho phải đạo hiếu chứ. - Thật to gan! Cháu dám nhìn hoàng thất của mình ngay trước mặt thúc thúc. Hắn cảm thấy nàng có gì đặc biệt khiến thằng cháu phải chăm chú nhìn như vậy đâu.

- Phải phải phải. Diệt tiểu vương và con trai ta nên đi kính trà Thập cửu thất của chúng. Đây là lễ nghĩa. Đúng rồi, đúng rồi. Người đâu, dâng trà. - Tam điện hạ cười gọi kẻ hầu nhà mình. Mắt ông không tốt lắm nên đương nhiên không nhận ra bộ mặt lạnh tanh của Cung Diệt Hoàng.

Ồ! Để một tên tiểu quý đã từng hôn nàng đến mời trà nàng ư? Một cảm giác thật loạn luân! Long Tiểu Hoa đang định giơ tay từ chối thì nghe giọng nữ nhi ngồi ở bàn khác bên cạnh mình lên tiếng. Đó chính là vị cháu dâu mà nàng đã gặp ở cổng.

- Công công[1], người đừng quá tốt bụng như vậy. Vị Thập cửu thất này có bản lĩnh lắm đấy. Thập cửu thất đã giành tú cầu trong buổi ném tú cầu kén vợ của Diệt vương gia. Không phải chính Thập cửu thất đã ném chôn hôi làm loạn nơi đó sao? Hôm đó là đi giành tú cầu của Diệt vương gia, hôm nay lại đến dự tiệc của người, hai con dâu không biết nên gọi là thím hay chị em dâu nữa...

[1] Công công: cha chồng.

Long Tiểu Hoa chớp chớp mắt. Nàng luôn chỉ thích đọc tiểu thuyết, người trong nhà lại không nhiều nên nàng chẳng có khái niệm gì về vai vế và tôn ti cả, còn cúi đầu cười ha ha như thể vừa được người ta khen ngợi vậy, đối với việc bản thân suýt nữa đã làm việc trái luân thường, lại có vẻ rất đặc ý, trong đầu đang chuẩn bị một loạt những cử chỉ lời nói khiêm nhường. Nhưng những lời nói vừa rồi của người đàn bà kia, khi vào tai Long Tiểu Hoa và Cung Diệt Hoàng lại giống như những câu nói dị thường chói tai, không biết tốt xấu. Đối với kẻ chỉ suốt ngày thích đọc sách vở vớ vẩn ấy, hai người bọn họ chẳng hạn mà đều si mê tới mờ mắt rồi, liền lạnh lùng quét mắt về phía nữ nhân ăn nói quàng xiên kia.

Cung Diệt Hoàng còn trẻ nên trầm lặng không phải là phong cách hành sự của hắn. Có gì không thoải mái là Tiểu vương gia hắn liền nói ra ngay:

- Hừ! Nếu đường tẩu không muốn mời trà, tiểu vương cũng không hề có ý kiến gì. Nếu đường tẩu muốn gọi là chị em dâu, tiểu vương cũng càng không có ý kiến. Chỉ có điều nên nề mặt Thập cửu thất. Hôn nữa, thứ tự lớn bé, tôn ti rõ ràng, chỉ e dù thế nào đường tẩu cũng không thoát được chén trà này đâu. - Diệt tiểu vương gia hắn là quan nhất phẩm, địa vị cao quý hơn nhà chồng cô ta nhiều. Hắn chỉ cần chỉ ngón tay cũng đủ khiến cô ta khó mà chống chọi nổi.

Tuy khó có thể đạt được mối quan hệ đồng minh trong đối ngoại với Cung Diệt Hoàng, nhưng cụm từ “Chị em dâu” kia cũng khiến cho Thập cửu điện hạ phải hứ một tiếng, quét mắt nhìn cô cháu dâu đó lạnh lùng nói:

- Tam ca, con dâu huynh đúng là cần được dạy dỗ đấy. Đầu đến lượt tiểu bối xen vào lời của trưởng bối. Tuy Thập cửu thất trẻ tuổi, không hiểu chuyện nhưng cũng được dạy dỗ cung kính, biết thế nào là coi phụ quân như trời, tôn trọng nhà chồng, đâu có thiếu quân giáo, ăn nói linh tinh, xen vào lời trưởng bối. Hừ...

Hắn vừa hứ tiếng cuối cùng, vừa đẩy ghế của mình tới sát chỗ ngồi của Tam điện hạ, liếc nhìn Long Tiểu Hoa, cái kẻ đang hoan hỷ trong lòng vì biểu hiện “nghĩ một đằng nói một nẻo” của hắn, thần nhiên nói:

- Còn ngây ra đó làm gì? Mau lại hầu hạ đi. - Đây là lúc thể hiện mình là người vợ đức hạnh mà.

- Ô ô ô! Lão gia dùng trà đi ạ. - Long Tiểu Hoa vội vàng vừa bưng chén trà, vừa mở nắp ra thổi rồi đưa cho đại lão gia hắn.

Long lão gia không hề nhìn vợ mình mà chỉ cao ngạo nhận chén trà, làm bộ nhếch môi, đặt chén trà xuống. Tam điện hạ dường như hiểu được ý hắn... “Nếu tam ca không đứng ra phân xử rõ ràng thì Thập cửu đệ cũng không nói gì. Chỉ có điều nếu đã không có thứ tự lớn bé thì sau này đừng trách Thập cửu đệ”.

Độc địa thật! Một câu nói “Trưởng bối nói chuyện, kẻ nhỏ chớ xen vào”. Không chỉ con dâu mình bị chặn mà đến cả cháu trai Diệt tiểu vương gia cũng không thoát. Rốt cuộc họ có phải cùng một phe không, thật khó xác định nổi.

Để không khí hài hòa trở lại, Tam điện hạ ho một tiếng, rồi bắt con dâu mình về phòng tự ăn năn. Ông lệnh cho cô ta phải đọc lại cuốn *Điều răn nhi nữ* đặt dưới đáy hòm. Không được quên, sau này khi có Thập cửu điện hạ và Diệt vương gia thì không được nói xen vào. Đây là hai người có thể lực uy hiếp người khác. Nếu khiến họ nổi giận thì một người ép vai vế, một người ép địa vị, cả hai đều rất nguy hiểm.

Cái gọi là một người đặc đạo, gà chó thắng thiên đúng là rất tốt. Long Tiểu Hoa cảm thấy địa vị của mình được nâng lên. Về cơ bản không có ai dám bắt nạt nàng. Đến cả Hà Hoa, Cúc Hoa, Mai Hoa cũng được mọi người đối xử tử tế, chia cho chúng ba cái bát. Chúng nằm dưới chân nàng đợi nàng thì thoảng cho chúng những đồ ăn ngon. Chỉ là nàng ngồi cách phụ quân mình hơi xa một chút nên món gì nàng thích đều phải tự gấp lấy, không được tiện cho lắm.

Đúng là ra ngoài ăn uống phiền phức thật. Nam nữ phân bàn. Nàng nghiêng đầu nhìn phụ quân. Hắn đang cười nói đáp lại mọi người và từ chối mấy chén rượu mời. Ngoài ra nàng cũng không thể không để ý đến Cung Diệt Hoàng. Hắn đang tỏ thái độ “Tiểu vương đâu thèm để ý đến cô”. Hắn cảm thấy, ngẩng đầu, tình cờ gặp ánh nhìn của nàng thì trừng trừng nhìn nàng. Đôi mắt hắn rõ ràng là mang đầy oán hận, cộng thêm cái nhếch môi của hắn nữa, khuôn mặt ám ức nhìn thẳng về phía nàng như thể nàng đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với hắn vậy...

“Tôi làm chuyện gì có lỗi với Vương gia sao?”, nàng đáp lại ánh mắt khó hiểu của hắn. Tuy nàng không giành được tú cầu cho hắn nhưng tốt xấu gì thì cũng khơi gợi được lòng trắc ẩn hiếm có của phụ quân, ra tay giúp hắn duy trì thời hoàng kim độc thân của mình. Trước khi đi, nàng có lấy thứ gì của nhà hắn sao?

“Cô nói xem, cô đã lấy đi thứ gì?”, hần liếc mắt lờm nhàng, định tội cho nàng mà không cho nàng cơ hội giải thích.

Hà? Nàng đang cần đưa suy nghĩ thì vị đại thẩm đứng sau luôn chăm sóc nàng lại gấp đồ ăn vào bát nàng.

- Thập cửu đệ muội[2] . Đây là những món ăn do đầu bếp nhà ta tự tay làm đấy.

[2] Đệ muội: Em dâu.

- Ô! - Nàng không để ý đáp một tiếng nhưng vẫn đang nghĩ xem mình đã lấy gì của phủ Diệu vương.

- Món tim lợn sốt muối này rất ngon. Muội nếm thử xem.

- Vâng.

- Thập cửu đệ muội, muội không thích ăn tim lợn sao?

- Muội muội muội muội. . . - Nàng nhìn trong bát mình có rất nhiều món ăn ngon, vội vàng quay sang bàn lớn của đám đàn bà, không dám quay đầu lại nhìn lên nữa, nhưng có ánh mắt cứ chòng chọc nhìn từ gáy đến sống lưng nàng mà không hề khách sáo. Ánh mắt đó ép nàng ngoái đầu lại tiếp tục đối diện với ánh nhìn của hần. Điều ấy khiến nàng ngồi không yên, đầu óc quay mòng mòng, nhích mông liên tục.

- Đệ muội ăn cơm cùng chúng ta không thoải mái lắm sao? - Vị phu nhân bên tay phải nàng quét ánh mắt nhìn bộ dạng vụn vặt của nàng, cười hỏi.

- Muội. . . - Nàng đang định đáp lại thì bị cô gái có tuổi tác tương đương ngồi đối diện cướp lời:

- Nhị biểu tỷ, điều này không phải là quá rõ ràng sao? Cô ấy không phải là người kinh thành, chỉ e chưa từng đến những nơi như thế này, cảm thấy không thoải mái là điều chắc chắn mà.

Ồ! Lại bắt nạt nàng ư? Nàng cắn miếng tim lợn, không thèm đáp trả. Ngược đãi bằng lời nói đối với nàng căn bản chẳng đau đớn gì. Nàng đã luyện tập rất nhiều ở thành Đồng Khê rồi.

Vị nhị biểu tỷ là vợ hai của Lục điện hạ khoảng trên dưới ba mươi tuổi. Bà cả của Lục điện hạ ngồi bên cạnh không thích nói chuyện mà chỉ tập trung vào ăn. Long Tiểu Hoa không hiểu nổi hai người vợ không phân lớn bé ngồi cùng một bàn tiệc thì cảm giác sẽ thế nào? Tóm lại là ít nói thì sẽ ít sai. Vai vế lão gia nhà nàng loạn linh tinh đã là đủ rồi. Đại thẩm là chị dâu của nàng. Người bằng tuổi thì là cháu dâu của nàng. Vì quá khó hiểu nên nàng đành cúi xuống chăm sóc cho ba bông hoa quý nhà mình. Hôm nay có không ít tiểu thư mặc đồ trắng khiến chúng nổi điên lên làm người chủ như nàng cũng khó xử.

Nhưng vị nhị biểu tỷ đó có vẻ rất có duyên với nàng, luôn muốn bắt chuyện cùng nàng:

- Thập cửu đệ muội là người ở đâu vậy?

- Thành Đồng Khê ạ.

- Thành Đồng Khê ở gần biên giới ư? - Cô ta nhìn Long Tiểu Hoa đang cho chó ăn thì lại hỏi: - Nhà muội kinh doanh gì vậy?

- Nhà muội ư? Mở khách điểm ạ.

- Chỉ là mở khách điểm thôi sao?

- Vâng. Đệ nhất khách điểm ạ. - Nàng không hài lòng với từ “chỉ là” nên đã bổ sung thêm chữ “Đệ nhất” vào.

- Hóa ra là vậy. - Vị thẩm thẩm đó cười nhạt, nhếch môi: - Một mình đuổi theo Tiểu Thập cửu vất vả lắm nhỉ?

- Ô! - Chữ đuổi theo đó là ý gì? Nghe cứ như là bị người ta vứt bỏ không cần nữa vậy. Có điều dù sao cũng không vất vả chút nào. Nàng được ngồi xe miễn phí, chỉ là hy sinh một chút nhan sắc, bắt mấy con chồn hôi, giành tú cầu và bị phu quân bắt về thôi. Phu quân nàng rất đáng yêu!

- Muội và Tiểu Thập cửu thành thân bao lâu rồi?

- Ô... bảy, tám năm rồi ạ. - Ở riêng bảy, tám năm. Cô độc bảy, tám năm. Bị ngược đãi bảy, tám năm.

- Muội... xuất giá từ lúc còn nhỏ như vậy sao?

- Đúng vậy. - Không chỉ là nhỏ như vậy đã lấy chồng mà lúc đó vẫn còn tè dầm cơ.

- Thảo nào. - Cô ta xoa xoa ngực để lấy lại bình tĩnh. Bỗng một tay cô ta kéo Long Tiểu Hoa, còn tay kia chỉ vào cô gái đối diện nói: - Đó là tiểu muội nhà ta. Tên là Liên Nguyệt. Muội thấy thế nào?

Nàng nhìn cô nương ngạo mạn đó. Dường như cô ta coi thường người ở dưới quê, còn bịt mũi coi khinh mùi của ba bông hoa quý nhà nàng:

- Ô! Không tồi.

Đối tượng có độ đáng ghét không tồi. Cô ta mặc bộ váy trắng màu ánh trăng. Nếu không phải là đang ngồi thì có lẽ gió sẽ thổi tung váy của cô ta lên. Xì! Thật chẳng ra gì. Cùng là máu trắng nhưng bạch mã hoàng tử mặc rất đẹp còn cô ta thì trông thật không thuận mắt. Xì! Nàng chẳng muốn cho ba bông hoa quý ăn nữa, lát nữa nàng sẽ thả chúng ra cho chúng đi cắn người. Hà Hoa, Cúc Hoa, Mai Hoa, đừng ăn nữa. Lát nữa chúng mày sẽ có đồ ăn ngon.

Khoan... khoan đã. Sao đột nhiên lại giới thiệu cô nương áo trắng đó với nàng chứ? Ồ! Nàng bỗng có một linh cảm không hay. Tình tiết này rất giống với một đoạn trong tiểu thuyết...

- Hay là để tiểu muội của ta cùng muội hầu hạ Thập cửu điện hạ nhé.

- Xì! - Quà nhiên là thế mà. Đúng là đoạn nạp thiếp kinh điển.

- Thế lực nhà đệ muội quá yếu mỏng, lại từ thành trì biên cương xa xôi đến kinh thành nên chắc chắn có nhiều thứ không hiểu. Liên Nguyệt từ nhỏ đã thông minh, tinh thông cảm kỳ thi họa...

- ... - Á á á! Bệnh thần kinh cảm kỳ thi họa lại xuất hiện rồi. Có điều kiện như vậy sao không đi tìm bạch mã hoàng tử mà hợp thành đôi, lại chạy đến tranh giành hầu hạ một người với nàng chứ? Phu quân của nàng là gian thần. Danh tiếng rất xấu! Có biết gian thần là gì không? Chính là kẻ xấu mà cuối cùng sẽ bị bạch mã hoàng tử trừng trị đấy. Không hợp với cô ta đâu. Nguyên tắc của nàng rất rõ ràng, kiên quyết không làm tiểu thiếp, kiên quyết không bỏ gian thần.

- Gia phụ ta là quan nhị phẩm, đương nhiên ta nghĩ đệ muội là người độ lượng sẽ không ức hiếp tiểu muội. Tuy rằng cùng là chính thê nhưng sau này tiểu muội vẫn phải gọi đệ muội là tỷ tỷ thôi.

- ... - Khôn kiếp! Quà nhiên là vậy. Mục tiêu của cô ta vẫn là không làm tiểu thiếp mà làm chính thê. Thế lực nhà cô ta thì có gì ghê gớm chứ? Còn nàng thì sao? Cũng giống như chính thê của Lục điện hạ lặng lẽ ngồi ăn sao? Muốn làm mai mối cho tiểu muội của mình ư?

Nàng khó chịu, ầm ừc liếc qua vị nhị phu nhân:

- Nhất định phải như vậy sao?

Cái trò khủng bố, phá hoại hạnh phúc gia đình này phải lập tức dừng lại, lập tức dừng lại!

Thấy nàng có vẻ không tình nguyện, nhị phu nhân cũng không vội, chỉ cười lạnh lùng:

- Câu nói này của muội cứ như chị dâu ta đây ép muội để Liên Nguyệt vào nhà vậy. Có lẽ muội không biết. Tiểu nữ của Hữu tướng đã bị Thập cửu điện hạ nhốt vào cung. Vị tiểu thư đó là mỹ nhân có tiếng ở kinh thành và cũng là người có sức hấp dẫn bậc nhất.

- ... - Đừng vậy. Ném muội muội vào tay ác bá cường ép tiểu thư khuê các mà cô ta có thể yên tâm được sao?

- Đàn ông đều như vậy. Cứ thấy mỹ nữ là khó mà cưỡng lại được. Để tránh Thập cửu điện hạ có người khác chi bằng hãy chấp nhận tiểu muội nhà ta cùng hầu hạ Thập cửu điện hạ. Như vậy còn hơn là phải đi đấu tranh với con hồ ly kia.

Hay đấy! Bức ép cường đoạt, ngược luyện tình thâm, có con trước hôn nhân? Tốt nhất hấn chó có như vậy!

- Ta không nói Thập cửu đệ là người háo sắc. Chỉ là Thập cửu mẫu phi là tuyệt sắc giai nhân của hậu cung, danh tiếng đồn khắp bốn phương. Thêm nữa, Thập cửu đệ tướng mạo hơn người, khó tránh khỏi nhiều người để ý. Nếu đệ muội muốn giữ chân Thập cửu đệ, chi bằng...

Ý tứ chính là nói nàng giống như bông hoa nhỏ bé hèn mọn nở bên cạnh bông hoa mẫu đơn, khiến hoa mẫu đơn bị kìm hãm không thể phát triển tốt. Xì! Vừa rồi chẳng phải vị Tam điện hạ kia đã khen ngợi nàng nhanh nhẹn hoạt bát sao, một cô nương hoạt bát trẻ trung như vậy làm gì có chuyện không xứng với tướng mạo và khí độ của Thập cửu điện hạ chứ. Hoa mẫu đơn và bông hoa nhỏ rõ ràng rất xứng đôi mà, là trời sinh một cặp đấy.

- Đệ muội...

Soạt!

Long Tiểu Hoa đứng lên khiến nhị phu nhân hoảng hốt nghĩ rằng nàng không vui. Thấy cô nương quê mùa trước mặt đột nhiên nổi giận, hành động vô lễ, Liên Nguyệt kia lập tức nhún mày lên nhìn nàng, cho rằng một cô nương như nàng thật sự không thể cải tạo nổi. Nàng liếc nhìn hai tỷ muội nhà đó, bỗng cười phá lên:

- Lão gia nhà muội nói ghét nhất là những người đàn bà lắm lời, chưa được sự đồng ý mà đã tự tiện lo chuyện của người khác... Để muội đi hỏi giúp hai người nhé.

Vị nhị phu nhân vừa nghe thì sắc mặt dịu lại, chỉ cảm thấy nàng rất e sợ Thập cửu điện hạ, liền xua tay cười nói:

- Đệ muội thật hiểu chuyện. Chuyện này đúng là nên nói với Thập cửu một tiếng. Chỉ có điều ta tôn trọng muội nên muốn nói với muội trước. Khi về phủ, muội có thể bàn lại với Thập cửu cũng được.

- Không cần đâu. Muội rất hay quên. Bây giờ muội sẽ đi hỏi lão gia giúp tỷ luôn. - Nói xong, nàng rời khỏi chỗ ngồi, chạy đến trước mặt Thập cửu điện

hạ, đá ghé hần một cái rồi thì thăm một hồi.

Thập cửu điện hạ ngẩng lên nhìn về ẩm ức của nàng, liếc nhìn về phía bàn các phu nhân, rồi lại nhìn nàng:

- Được rồi, được rồi. - Trước mặt bao nhiêu người, làm nũng gì chứ?

- Cô ấy hỏi lão gia có muốn nạp thiếp không?

- ... Ai vậy? - Hần nhượng mảy nhìn nàng mà bỗng cảm thấy thật buồn cười.

- Là cô ấy đấy. Người mặc bộ đồ trắng tên là ánh trắng trên cánh sen[3] gì đó.

[3] Ánh trắng trên cánh sen chính là ý nghĩa cái tên của Liên Nguyệt.

- Ồ! - Hần liếc nhìn rồi lại cảm thấy lên. - Xương sườn ở bàn của nàng hết rồi. Nàng mang bát lại đây.

- Tuyệt! - Hần không nhìn Liên Nguyệt mà là nhìn đĩa xương sườn. Ồ! Phu quân thật tuyệt vời! Nàng lập tức quay về chỗ bê bát chạy đến chỗ hần. Hần vươn tay gấp thức ăn bỏ vào bát cho nàng rồi lại liếc nhìn về phía bàn đó. Bỗng nhiên hần quyết định: - Có muốn lại đây ngồi không?

- Có được không? - Nàng thì thăm hỏi.

- Ngồi ghé con thì được. Nàng có muốn ngồi không? - Hần nhượng mảy hỏi nàng. Hóa ra không phải nàng không thích ngồi bên hần.

- Muốn muốn muốn. - Chỉ cần có thể loại bỏ được cô ta thì dù nàng có ngồi trên thùng để ăn cơm cũng được.

- Người đâu, đem ghé con lại đây cho ta. - Hần cười gọi người mang ghé con đến rồi quay lại nói với Tam điện hạ: - Khiến Tam ca chê cười rồi. Nương tử của đệ chưa quen nên còn nũng nịu muốn ngồi bên đệ. Đệ cũng sợ phiền mấy đại tẩu chăm sóc nàng ấy nên để nàng ấy ngồi bên cạnh mình cho tiện.

- Ồ... Khà khà... - Ông chưa từng thấy đàn ông hoàng gia ngồi dự tiệc có tiểu nha đầu ngồi bên cạnh gặm xương sườn bao giờ. Thập cửu đệ rời kinh thành mười năm đúng là có khác: - Đệ vui là được rồi.

Long Tiểu Hoa ngồi trên chiếc ghé con, dùng ngón tay vẩy ba bông hoa quý lại. Nàng liếc mắt nhìn Liên Nguyệt áo trắng đang nhìn mình coi thường. Nàng bỗng vỗ đầu mình, còn có chuyện phải nói với lão gia mà, bèn kéo áo hần, kiên trì hỏi:

- Lão gia, người ta hỏi lão gia có muốn nạp thiếp không?

Hừ! Mau trả lời hai kẻ đó đi. Hãy nói rằng hần không cần nạp thiếp, cả đời này chỉ có một mình Long Tiểu Hoa là đủ rồi, không cần thêm bông hoa nào nữa.

Thập cửu điện hạ cúi xuống nhìn nàng, kéo tay áo của mình lại rồi giờ tay gõ vào trán nàng nói:

- Ta cần nhiều hạnh hoa làm gì? Thêm nữa ư? Một bông hoa ta đã chịu đủ lắm rồi. - Hần chẳng muốn có nhiều hạnh đỏ vượt tường. Trông một mình bông hoa này là đã mệt lắm rồi.

- ...

Câu trả lời không khiến nàng hài lòng. Tại sao hần lại không thể đồng cảm với nàng vậy chứ? Hu hu...

Cung Diệu Hoàng lìm đim đôi mắt, cười nhạt trước cảnh tượng chói mắt phu thê hòa hợp trước mặt. Hần nhìn Long Tiểu Hoa đang bấu môi qua vai Tam bá bá và Thập cửu thúc. Hần việc gì phải theo đuổi tiểu nha đầu miệng rộng, bộ dạng như quỷ đói mà ngay cả bản thân hần cũng thấy chán ghét đó chứ? Trong đầu hần cứ vương vấn mãi hương vị của đôi môi đang cong lên kia. Đây là bữa tiệc gia đình. Hần có mặt ở đây rồi, cứ cho rằng không tình nguyện đi nữa thì cũng phải coi nàng là hoàng thất. Hần không hề lên tiếng công kích, chỉ nhìn nàng qua vai Thập cửu thúc, trong bàn tiệc gia đình này, lạnh lẽo nhớ tới đôi môi của tiểu hoàng thất. Nhìn nàng hài lòng khi nghe Thập cửu thúc nói không nạp thiếp nữa kia. Đàn ông năm thế bảy thiếp để có người lo chuyện phủ đệ là điều bình thường. Nàng cứ như vậy thì sẽ khó mà hợp với kẻ đó được. Không muốn kẻ đó nạp thiếp thì nàng phải giữ nhiều thủ đoạn cơ.

Hừ! Quên cô ra đi!

Hần cúi xuống không thèm nhìn đôi môi bóng nhẫy vì mỡ đồ ăn của người ngồi bên cạnh Thập cửu thúc nữa. Lúc này, hần chỉ cảm thấy đầu lưỡi mình tê tê, môi giật giật. Hần thầm nghĩ: "Chẳng phải chỉ là không nạp thiếp nữa thôi sao? Có gì ghê gớm đâu chứ? Tiểu vương cùng...".

Thôi đi. Việc gì phải nghĩ đến điều này? Vì một nha đầu chẳng ra sao mà không nạp thiếp ư? Vớ vẩn! Tuyệt đối phải quên cô ta đi!

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 74: Yên tiệc đông chí - phần 2

Bữa tiệc chúc nọ tụng kia cuối cùng cũng đã kết thúc thuận lợi. Long Tiểu Hoa nhận chiếc khăn mà a hoàn đưa tới lau miệng. Nàng đang định kéo lão gia trở về tổ ấm nhưng bữa tiệc của xã hội hoàng gia thượng lưu đâu có đơn giản như vậy. Sau bữa tiệc rượu vẫn còn những tiết mục khác. Chiều theo lệ cũ, vẫn là nam nữ tách riêng. Điều đó đủ để thể hiện quan điểm phân biệt đối xử giữa nam và nữ.

Đàn ông ở trong đại sảnh vừa uống trà vừa nói chuyện. Để thể hiện học vấn của mình họ nói những chuyện quốc gia đại sự. Thi thoảng có người nhìn phu quân nàng - quan chủ khảo, nở nụ cười mờ ám. Họ nghĩ rằng có thể nhờ vào tình thân gia đình để đi cửa sau.

Bên đàn bà cũng rất vui. Có thể là do đại phu nhân của Tam điện hạ sắp xếp, họ ngồi quanh hai bàn phân rõ cấp bậc vai vế, các phu nhân vừa uống trà vừa chơi mạt chược.

Các phu nhân cao quý đều chơi rất giỏi khiến Long Tiểu Hoa đứng bên ngoài xem mà trầm trồ thán phục.

Phu nhân của Tam điện hạ nói nhỏ:

- Đệ muội biết chơi mạt chược không?

- Ô! Biết một chút. - Thực ra nàng rất rành. Nhân lúc Hiểu Át ra ngoài làm ăn, nàng đã chơi rất nhiều lần rồi. Nhờ đó mà nàng mới có tiền mua tiểu thuyết để đọc.

- Hay là muội ngồi xuống thử đi.

- Không không không, Muội không chơi. - Nàng xua tay, ngoái đầu lại nhìn phu quân đang uống trà trong phòng lớn. Nếu hắn mà thấy nàng chơi mạt chược thì chắc chắn sẽ bị treo lên đánh đòn. Hắn ghét nhất là trò bài bạc vừa vô bổ lại vừa tốn tiền.

- Sao đệ muội lại nhát gan, sợ Thập cửu đến thế chứ? Chơi vài ván mà cũng không dám sao? - Đại phu nhân nhếch môi cười: - Ngồi xuống chơi vài ván đi. Ta sẽ nói với Tiểu Thập cửu giúp cho.

- Hả? Thật không ạ? - Bà già này, à không... vị đại tẩu này tốt thật đấy. Còn tốt hơn cả nhị phu nhân của vị Lục điện hạ kia nhiều.

- Có ta đứng ra rồi, Tiểu Thập cửu không dám làm gì muội đâu. Ngồi xuống chơi với các tẩu tẩu vài ván đi.

Có người đứng ra nói hộ đương nhiên là yên tâm rồi. Long Tiểu Hoa nhìn thấy tam phu nhân đứng dậy nhường chỗ trống cho mình thì xoa xoa tay ngồi xuống. Nhưng nàng lại thấy người ngồi bên trái chính là nhị phu nhân của Lục điện hạ đang nhìn mình cười khó hiểu.

- Muội có mang ngân phiếu đi không thể?

- Câu nói này khiến nàng đau khổ. Nàng sờ từ trên xuống dưới mà chỉ tìm được túi bạc vụn, bèn hỏi:

- Muội còn ít bạc vụn mua thức ăn, có chơi được không?

Nàng nói rồi đồ số bạc vụn mua thức ăn còn thừa ra khiến Liên Nguyệt đứng bên cạnh vị nhị phu nhân đó bật miệng cười nói:

- Đường đường là phu nhân trọng thần trông coi quốc khố mà trong tay chỉ có vài đồng bạc vụn để mua thức ăn thôi sao? - Quả là không được phu quân yêu quý rồi. Đến cả công việc của kẻ hầu người hạ cũng phải làm. Thập cửu điện hạ đối xử với cô theo kiểu vẫy đến là đến, đuổi đi thì đi thật là mất mặt. Cô lại còn ngồi ở chiếc ghế con bên cạnh điện hạ nữa chứ. Những cô gái quê mùa quả nhiên không tao nhã, không được sủng ái. Thế mà còn mặt dày chạy đến kinh thành theo người ta. Sớm muộn gì cũng bị Thập cửu điện hạ bỏ rơi mà thôi.

- Tam đại tẩu bảo Thập cửu đệ muội ngồi xuống chơi mạt chược chẳng phải là gây khó dễ cho muội ấy sao? Chúng ta đều đánh rất lớn, đại tẩu xem muội ấy sợ Tiểu Thập cửu như thế thì làm sao dám đi hỏi Tiểu Thập cửu cho tiền đánh mạt chược chứ? - Nhị phu nhân cũng lên tiếng. Cô ta bẻ chén trà nha đầu bung lên, nhấp một hớp, nhướn mày nói. Mấy đồng bạc lẻ thế này ai muốn nhắc bài lên làm gì chứ?

Long Tiểu Hoa không vui bĩu môi. Bị coi thường thế này lại thêm chuyện nạp thiếp lúc trước khiến con giận của cô nương quê mùa như nàng nổi lên. Cảm kỳ thi họa đã không bằng người ta, lẽ nào đến cả đánh mạt chược cũng phải nhìn sắc mặt người khác! Hừ! Long Tiểu Hoa nàng không dễ bị ức hiếp thế đâu.

- Người một nhà nói chuyện tiền nong thì chẳng còn tình cảm gì cả. - Nàng thu số bạc vụn bỏ vào túi để mai mua thức ăn cho lão gia. Nàng nhìn đại phu nhân ngồi đối diện cười híp mắt nói: - Tam tẩu tẩu đã từng chơi mạt chược Đồng Khê chưa?

Một câu hỏi khiến đại phu nhân thêm hứng thú. Bà hiểu kỳ hỏi:

- Muội nói là chơi mạt chược Đồng Khê có quy tắc đặc biệt ư?

- Đúng vậy. Chơi vui lắm!

- Cách chơi thế nào?

- Cách đánh thì vẫn như vậy. Chỉ có điều người thua không trả ngân lượng mà... phải trả lời câu hỏi của người thắng hoặc làm theo yêu cầu của người thắng. - Nói ngắn gọn là, chọn nói thật hay mạo hiểm thực hiện yêu cầu?

- Ô! Vậy là thế nào?

- Ví dụ thế này đi, nếu Liên Nguyệt cô nương thua muối, muối sẽ có thể đưa ra yêu cầu cho cô ấy. - Nàng héch mếu nhìn Liên Nguyệt nói: - Đừng nhìn chăm chăm vào lão gia nhà tôi nữa!

- Hà? Tôi tôi... - Liên Nguyệt sợ hãi giật mình đánh đổ chén trà trên tay. Cô ta đang định nhờ tỷ tỷ nhà mình đứng ra nói đỡ cho thì lại nghe Long Tiểu Hoa cười bổ sung.

- Chỉ cần muối đưa ra yêu cầu này thì tối nay Liên Nguyệt tiểu thư sẽ không thể liếc mắt nhìn lão gia nhà muối nữa. Đây là quy tắc chơi mạt chược ở thành Đồng Khê.

- Quy tắc quê mùa vớ vẩn gì chứ? Cô ngậm máu phun người... - Liên Nguyệt chỉ vào nàng mà muốn nhảy dựng lên nhưng lại nghe đại phu nhân vỗ tay cười.

- Nghe có vẻ còn vui hơn cả kiếm ngân lượng đấy. - Đại phu nhân lập tức cắt hết ngân phiếu trên bàn đi, tán thành nói.

- Thập cửu đệ muội nói rồi. Chúng ta đều là người một nhà, lấy ngân phiếu ra chơi thì cũng chỉ là chuyển từ túi người này sang túi người khác mà thôi. Chẳng có ý nghĩa gì cả. Hôm nay chúng ta sẽ chơi mạt chược theo cách Thập cửu đệ muội nói, được không?

Được không ư? Chủ nhà đã nói được thì khách mời có quyền từ chối sao?

Thế là cách chơi mạt chược của thành Đồng Khê đã được sử dụng tại phủ đệ của Tam điện hạ. Long Tiểu Hoa thề lười, chúc cho mình giành thắng lợi bước đầu. Nàng gờ ngón tay làm biểu tượng chiến thắng với ba bông hoa quý ở dưới găm bàn và tiếp tục hướng đến mục tiêu.

Đàn ông ngồi trong đại sảnh đang nói chuyện từ cổ đến kim, từ chuyện Thánh thượng bị bệnh đến chuyện thế cục đương thời, từ chuyện Diệu vương gia có thể dĩ hòa vi quý với phiên bang đến chuyện Diệu vương gia thống lĩnh quân đội biên cương, từ chuyện Huyền vương gi xử tội Hữu thừa tướng đến chuyện năm nay Thánh thượng anh minh trọng dụng Huyền vương gia. Tóm lại toàn những chuyện chính trị lung tung khiến Huyền vương gia ngán ngẩm chỉ biết mỉm cười, còn Diệu vương gia thì đã sớm đi ra ngoài hóng gió. Tóm lại là ăn bữa cơm gia đình hoàng tộc vô cùng mệt mỏi.

Khi mọi người đang thảo luận sôi nổi thì bỗng Lục vương gia chau mày nhìn nhị phu nhân lúng túng vẫy mình lại. Ông không hiểu há hốc mồm, hỏi:

- Có chuyện gì thế?

Vị nhị phu nhân ngại ngần cúi đầu, quay lại liếc nhìn tất cả các chị em dâu đang trông về phía mình. Bàn mạt chược tạm thời dừng lại đợi xem trò hay. Đặc biệt là Long Tiểu Hoa, thủ phạm gây nên chuyện này. Nàng ngồi trên ghế đứng đưa đôi chân, nhìn vị nhị phu nhân này với thái độ “đã thua thì phải chấp nhận”, ai bảo cô ta thích khuyên người khác nạp thêm thiếp chứ.

Lục điện hạ bị thái độ hàm hồ của phu nhân nhà mình làm cho khó hiểu. Ngay đến cả đám đông đàn ông đang nói chuyện cũng ngừng bật, thậm chí quên cả uống trà, nhìn hiếu kỳ, không biết vị nhị phu nhân này đang có ý gì.

Lục điện hạ liếc nhìn bàn mạt chược đoán:

- Ô! Có phải là nàng thua hết ngân lượng rồi nên mới ngại lên tiếng không?

- ... Vương gia... - Nhị phu nhân khó khăn lắm mới thốt lên lời: - Tháng này, Vương gia không được đến phòng thiếp. Vương gia đi tìm người đàn bà khác đi. Hu hu...

Nói xong, cô ta căn bản không dám nhìn thái độ của những người đàn ông xung quanh mà quay người chạy về bàn, đẩy đổ hết quân mạt chược, giận dữ nói với Long Tiểu Hoa đang tiểu nhân đắc ý:

- Không chơi nữa. Hừ! Đây là quy tắc quê mùa vớ vẩn. Ta không chơi nữa.

Cả sảnh lớn im lặng. Mọi người không biết phản ứng thế nào trước vở kịch. Họ chỉ cảm thấy nhị phu nhân của Lục điện hạ điên thật rồi. Tam điện hạ nhìn Lục điện hạ đầy thông cảm. Lục điện hạ còn đang không hiểu tại sao lại bị vợ mình cấm đến phòng trong vòng một tháng. Thập cửu đệ muội nương mày nhìn nữ nhi nhà mình không bình luận nhưng chắc chắn tối nay hẳn sẽ lại bắt nàng tiếp tục úp mặt vào tường. Muốn dạy nữ nhi cũng phải đợi về đến nhà, đóng cửa rồi dạy dỗ. Dạy trước mặt người ngoài sẽ khiến nàng mất mặt.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Long Tiểu Hoa quả không hổ là cô nương do hần nuôi dạy, nhớ cả mối thù nhỏ nhất. Ai dám gây chuyện thì nhất định phải trả thù. Ai làm mất mặt nàng thì nhất định nàng phải đáp trả. Ai dám cướp phu quân của nàng thì nàng phải khiến kẻ đó một tháng không được ở bên phu quân, khiến kẻ đó hiểu rằng Long Tiểu Hoa nàng không phải là kẻ dễ ức hiếp. Xem ra kẻ hoạch trả thù khá thuận lợi, hẳn cũng không so đo với

nàng làm gì. Chỉ có điều sao nàng có thể nghĩ ra cách thông minh như thế? Thứ cần học thì học mãi chẳng vào. Hừ! Đây chính là chuyện tốt mà nàng đã làm ra.

Huyền vương gia đang ngồi nghĩ xem về nhà sẽ dạy dỗ tiểu nữ thế nào thì Diệu tiểu vương gia bỗng phá lên cười, liếc mắt nhìn chỗ trống ở bàn mặt chược, nhẹ nhàng đứng lên, chỉnh lại trang phục rồi nói: - Nếu các thẩm thẩm đã khuyết một chân thì cháu không hầu chuyện các thúc thúc nữa mà đi chơi vài ván đây ạ.

Hắn vừa nói vừa bóp bóp bờ vai mỗi cứng, nghiêng nghiêng cổ đi đến bàn của các thẩm thẩm. Hắn vén vạt áo ngồi xuống ghế ngay bên cạnh Long Tiểu Hoa, liếc nhìn nàng rồi nói:

- Xem ra quy tắc chơi mặt chược ở thành Đồng Khê còn vui hơn cả thắng ngân lượng. Vậy chơi với tiểu vương mấy ván nhé. - Mấy câu chuyện bên các thúc thúc chán lắm rồi. Thà qua đây trêu đùa bóng hoa nhỏ này còn hơn.

Thật lòng mà nói thì mạo hiểm là quy tắc không tồi. Hắn có thể sai khiến Long Tiểu Hoa làm gì nhỉ? Hắn sẽ bắt nàng đâm cái đầu ngọc ngách của mình vào cánh cửa, làm người hầu ở phủ Diệu vương một tháng, hầu tiểu vương hắn ăn nhọ hay ép nàng uống rượu Nữ Nhi Hồng để biến thân thành con quỷ thích hôn? Đây đều là những lựa chọn không tồi, phải giữ lại để dùng.

- Này, họ Long kia, đến lượt cô đánh rồi đấy.

Cung Diệu Hoàng hết kiên nhẫn gõ gõ lên mặt bàn, nhìn Long Tiểu Hoa toát mồ hôi hột từ khi hắn ngồi xuống bên cạnh. Ván mặt chược bắt đầu, nàng không thể nào tập trung được mà cũng không dám nhìn thẳng vào hắn.

Long Tiểu Hoa nắm quân Lục Bính trên tay, liếc nhìn Cung Diệu Hoàng ngồi bên cạnh mà càng thêm hận. Hắn ngồi ở cửa trước của nàng mà lại độc ác không cho nàng ăn. Nàng chỉ muốn khóc mà thôi. Lại còn gọi nàng là họ Long, họ Long chứ. Chẳng hề tôn kính tiểu thẩm thẩm gì cả. Tuyệt đối không thể nhường cho hắn được.

Quân Lục Bính không đánh, đánh quân Cửu Bính. Thế này sẽ dễ thắng hơn. Vừa rồi đại phu nhân đánh quân Cửu Bính, nàng đánh tiếp chắc chắn sẽ an toàn không sao cả.

- Cửu Bính! - Nàng tung quân bài ra.

- Ủ rồi. - Hắn nhặt quân bài nàng vừa tung ra và hạ bài.

- Xi! - Sao hắn hắn hắn có thể như vậy chứ? Thật đen tối, thật tà ác, thật không công bằng. Á á á! Đại phu nhân đánh Cửu Bính hắn không thèm ăn. Nàng ngọc ngách đánh quân đó thì hắn lại lập tức ăn. Hu hu! Hắn có ý làm thế mà.

- Thanh nhất sắc, thất tiểu đối, hòa tuyệt trương[1]! - Cung Diệu Hoàng nói, tay chống cằm, mắt nhìn nàng từ mắt xuống đến chóp mũi. Cuối cùng, đôi môi của hắn cũng nhẹ nhàng lên tiếng: - Bây giờ đề tiểu vương nghĩ xem sẽ phạt cô như thế nào?

[1] Những thuật ngữ trong quy tắc chơi mặt chược.

Long Tiểu Hoa hoàn toàn không hề sợ hãi. Tùy, thế nào cũng được. Dù sao nàng cũng có thể bắt chược tiếng lợn, tiếng chó, bỏ đi bò lại trên sàn nhà. Nàng vốn chẳng quan tâm. Ưu thế của trò chơi này là phải mặt dày.

Nàng giận dữ trừng mắt nhìn lại Cung Diệu Hoàng tỏ ý hắn có thể tùy ý ra điều kiện.

Cung Diệu Hoàng không hề vội vã. Hắn vừa xếp ván mặt chược mới vừa cười quái dị. Mọi người đều nghĩ rằng hắn có lòng nhân hậu muốn tha cho tiểu thẩm thẩm của mình nên mới chuẩn bị ván mới. Nhưng hắn đã bắt được nàng rồi thì phải trêu đùa chứ. Hắn nhướn mày hỏi:

- Cô và người ta đến mức nào rồi?

- Cái gì?

- Giả ngốc ư? - Hắn cười rồi hỏi lại lần nữa: - Cô và Thập cửu thúc nhà ta đến mức nào rồi? Tiểu vương nói chuyện khuê phòng ấy.

- Xi!

- Chẳng phải nếu không nói thật thì sẽ phải mạo hiểm nghe sai khiến sao? Tốt nhất là nói thật đi. - Đối phó với kẻ mặt dày này thì mạo hiểm sẽ không có tác dụng, chỉ có nói thật mới có thể khiến nàng lộ rõ nguyên hình.

- ... - Sao nàng lại nghĩ ra cái trò chơi nói thật hay mạo hiểm này chứ? Thế này thì đúng là đem đá mà tự đập vào chân mình rồi.

- Kẻ thua phải làm theo yêu cầu của người thắng. Cô nói đi.

Long Tiểu Hoa hậm hực, không cam lòng giơ ngón tay chỉ lên môi mình.

- Tốt lắm! - Cung Diệu Hoàng lim dim nhìn đôi môi đã bị người khác chà đạp, cắn chặt răng, ánh mắt như dừng lại ở đó một lát rồi mới dời tới nơi khác.

Long Tiểu Hoa nhích mông, cánh gác ngồi xa hẳn ra một chút:

- Tiểu vương gia nhìn gì thế?
- Tốt nhất là cô nên nói thật. Nếu không thì tiểu vương sẽ dóc xương cô đấy.
- Tôi không phải là người vô nguyên tắc. Tôi tuyệt đối không nói dối.
- Tốt lắm! Đến lượt cô đánh.

Một cạm bẫy mới lại được giăng ra. Hấn vừa nói vừa đập quân mạt chược.

- Bát... Bát Sách. - Nàng sợ hãi ném quân bài ra.

Cung Diệu Hoàng cười khẩy đẩy bài:

- Ủ!
- Xi! - Có nhầm không vậy? Hấn có cần thắng đậm như vậy không? Mạt chược là sở trường nho nhỏ duy nhất của nàng. Hấn không nương tay tấn công nàng như vậy là ý gì?

Hấn chẳng biết tôn trọng nàng gì cả. Cung Diệu Hoàng bước vào thời điểm “nói thật”. Hấn nhìn nàng rồi hỏi:

- Tiêu chuẩn người đàn ông trong lòng cô là gì?
- Há? - Đây mà tính là câu hỏi ư?
- Trả lời đi!
- ... Thì... - Nàng quay người muốn đi tìm lão gia đại nhân. Đó là câu trả lời về tiêu chuẩn hiện tại của nàng.
- Không được nhìn người khác. Tiểu vương muốn nghe cô nói. - Đừng có ăn nói úp mở với hấn: - Hứ! Nói thật cho tiểu vương nghe đi.

Nàng nuốt nước bọt. Nàng thật sự không muốn nói ra nhưng vì nguyên tắc, nàng không thể không nói:

- Trưởng thành, trầm ổn, tao nhã, bá đạo. Ồ! Nếu có thể ác độc một chút thì càng tốt. Lúc nào cũng đối xử với người ta theo cách “Ta làm sao để có được cả con người nàng” hoặc là “Nàng đúng là tiểu yêu tinh”, còn nữa, còn nữa, “Ta nên làm thế nào với muội đây”. Á á á!... Thật tình cảm! Nếu người đó có thể mặc áo trắng, cưỡi ngựa trắng thì đúng là người trong mơ của tôi...
- ... - Vớ vẩn! Yêu cầu nhiều thế! Đã thế còn càng lúc càng ngu xuẩn. Hơn nữa làm sao Thập cửu thúc nhà hấn lại thuộc mẫu người ấy được chứ? Những điều kiện đó nghe hợp với tên khốn họ Bạch kia hơn.
- Vương gia có thái độ gì vậy? - Sao hấn lại nhìn nàng với vẻ khinh thường thế kia?
- Đến lượt cô đánh rồi đấy.
- Ồ! Sao lại đến lượt tôi đánh chứ? Tôi có thể không đánh không... - Nàng đã thua mấy lần rồi.

- Có thể. Giữ quân bài đó mà làm tướng công của cô đi! - Hấn tha cho nàng một lần, dùng câu hỏi nói thật để hỏi thăm sức khỏe hai vị thăm thăm khác rồi lại tiếp tục trị tội Long Tiểu Hoa.

Nàng ảm ức nhìn hấn. Rõ ràng là hấn nhắm vào nàng mà. Điều này không thể nào nhầm được. Nàng hơi nhắm mắt cẩn thận đặt hai quân bài lên bàn, sau đó sợ hãi nhìn về phía Cung Diệu Hoàng. Hấn không hề có động tĩnh gì, chỉ chống cằm nhìn quân bài của mình. Lúc này nàng thờ phào nghĩ rằng mình đã an toàn qua cửa.

- Ủ!
- Xi!
- Vừa rồi chưa nhìn kỹ. Bây giờ tiểu vương mới phát hiện ra.
- ...

Phong độ tốt đến mấy cũng bị hấn đánh sập. Nàng không còn chút phong độ nào mà đánh nữa rồi. Phong thủy không tốt, không chơi nữa:

- Thôi đi! Tiểu vương gia quá gian tà. Lần này lại muốn hỏi gì nữa đây. Tiểu vương gia muốn cho tất cả mọi người biết thăm thăm của mình chưa từng động phòng, chỉ thích đọc dâm thư sao?

Cung Diệu Hoàng không hề ngược mắt lên. Hắn cảm quân bài trong tay. Hắn đã khiến cho vị thẩm thẩm ngồi cạnh thua liên tục đến nỗi nổi sung lên. Cuối cùng hắn ngược mắt lên nhìn cô buông câu hỏi của kẻ chiến thắng:

- Có từng nghĩ đến tiểu vương không? - Từ sau khi rời phủ Diệu Vương, bị bắt về phủ Huyền vương, đến trước khi tham gia yến tiệc này, nàng có từng nghĩ tới hắn không? Cho dù chỉ là nghĩ tới đôi môi hắn cũng tốt. Ít nhất cũng có từng để ý...

- ...

- Có không?

- ...

- Trả lời đi. Cô còn muốn để tiểu vương đợi bao lâu nữa?

- ...

Long Tiểu Hoa rút cổ. Nàng cảm thấy mình đang có nguy cơ rơi vào cạm bẫy. Cái gọi là quy tắc nói thật chính là không được giấu diếm dù chỉ một chút tâm tư. Phải cực kỳ chân thực thì mới thú vị. Nếu nói dối thì sẽ bị sét đánh, ra khỏi cửa sẽ bị xe cán, uống nước liền sặc. Trước đây ở thành Đồng Khê, câu hỏi khiến nàng mất mặt nhất cũng không nằm ngoài vấn đề Long đại đương gia có từng sủng hạnh nàng chưa, còn câu hỏi của Cung Diệu Hoàng thì liên quan trực tiếp đến chuyện nàng có bị tổng vào sọt lợn hay không. Hơn nữa, nàng biết trả lời thế nào với câu hỏi hàm hồ này đây?

Nghĩ đến?

Từ ngữ đó thật là mờ ám. Nàng cũng có từng nghĩ tới hắn, nhưng là nghĩ xem hắn có tức giận mà nhảy dựng lên, tính toán làm thế nào để trị tội tiểu thẩm thẩm bội bạc nàng không, chứ nàng không giống như hắn, lúc nào cũng nhớ nhung, nghĩ về cái đêm nàng say rượu loạn tính đó. Ôi, thật là rắc rối!

Nàng đang lưỡng lự giữa quy tắc trò chơi và cái sọt lợn, cái nào quan trọng hơn. Cuối cùng một giọng nói lạnh sống lưng vang lên giải vây cho nàng:

- Đương nhiên có rồi. Thập cửu thẩm ngày nào cũng nghĩ tới cháu, không biết khi nào cháu mới đến phủ Huyền vương mời thẩm thẩm uống trà.

Cung Diệu Hoàng hơi liếc mắt nhìn Long Hiểu Át đang đứng sau Long Tiểu Hoa, cảm thấy cực kỳ khó chịu. Xi! Vào lúc quan trọng này thì Long Hiểu Át lại xuất hiện làm gì. Ai mượn Long Hiểu Át trả lời chứ? Hắn sắp ép được vị tiểu thẩm thẩm này phải nói thật rồi. Nhìn đáng về căn môi của kẻ này thì rõ ràng là cô ta có nghĩ đến hắn.

Thập cửu điện hạ cúi nhìn thẳng cháu không biết trời cao đất dày là gì trước mặt, hừ một tiếng lạnh lùng. Thật to gan! Trước mặt hắn mà dám trêu ghẹo thẩm thẩm của mình, lại còn muốn mê hoặc hạnh ngộ nhà hắn nữa chứ. Còn cả bộ dạng đần độn suy nghĩ của nha đầu này nữa. Trước đó, hắn đã nghe tiêu chuẩn chọn chồng của kẻ khốn này rồi. Bây giờ lại còn phải vất óc suy nghĩ câu hỏi vớ vẩn ấy. Chẳng lẽ nàng không biết trả lời thế nào để “quăng đĩa trẻ này qua một bên” sao? Hắn đã sớm nói một cảnh hạnh ngộ là quá đủ rồi. Nàng còn cứ ậm ừ không dứt khoát với tên tiểu tử đó, lại muốn cho hắn cơ hội leo tường ư? Cứ thế này nghiệp chương bao giờ mới dứt? Nàng lại bắt đầu thói cũ, thật đúng là cần phải dạy dỗ thêm rất nhiều.

Lẽ nào ở bên hắn quá nhàn rồi chăng? Nhàn rồi đến mức có thời gian để tư tưởng đến tên tiểu quý này? Hôm đó, nàng đã chỉ vào miệng mình mà nói bị tên tiểu quý chết tiệt đó chạm phải mà. Hắn không nên để nàng đánh lừa mà qua cửa. Hắn phải về lấy gia pháp ra dạy cho nàng một bài học.

Cái nhà này không có gia quy không được.

- Tam tâu, Tam ca, hôm nay không còn sớm nữa. Đề xin phép về phủ trước. Hôm khác sẽ ghé thăm hai người.

Đại phu nhân cũng cảm thấy bầu không khí có gì đó kỳ lạ, nhưng vẫn ra về nín giữ:

- Còn sớm như vậy mà đã về sao? Tiểu đệ ở lại thêm lát nữa đi.

Huyền vương gia liếc mắt nhìn Cung Diệu Hoàng, tên tiểu quý không biết điều còn lấy quân mật chực ra trêu chọc tiểu thẩm thẩm nhà mình. Hắn lạnh lùng nói với đại phu nhân:

- Đề không ở lại nữa. Nếu còn ở lại e là sẽ có chuyện. — Đúng thế. Sẽ có chuyện. Hơn nữa lại còn là chuyện lớn. Thằng cháu hỗn xược cứ bỏ nhào tấn công tiểu thẩm thẩm. Hắn chẳng hề có chút hứng thú nào nữa. Bây giờ, hắn đã hiểu, đem cảnh hạnh ngộ ra ngoài là một việc cực kỳ nguy hiểm và ngốc nghếch. Hắn phải mau chóng đưa nàng về thôi. Còn cả ba con chó đó nữa. Cho chúng ăn no rồi thì chúng hoàn toàn không biết bảo vệ chủ. Cho dù nữ chủ nhân không đồng ý thì hắn cũng phải cho chúng nhịn đói mấy ngày mới được.

Long Tiểu Hoa như đang ngồi trên bàn đĩnh khi thấy phu quân cúi người thì thầm bên tai mình một cách thân thiết:

- Nào, phu nhân, chúng ta về nhà thôi. — Hắn thấp giọng, nhẹ nhàng nhưng có phần lạnh lùng: - Về nhà rồi ta sẽ tính sổ với nàng.

Tính hết chuyện này đến chuyện khác.

Nàng lập tức co rúm người, buông quân bài mật chực ra khỏi tay và nhích mông khỏi ghế. Nàng đứng lên với dáng vẻ e sợ phu quân, nhìn Cung Diệu Hoàng bằng ánh mắt oán hận. Nàng dắt ba chú chó nhẹ nhàng bước đi như một người vợ hiền phía sau Huyền vương gia.

Tam điện hạ bước ra khỏi bàn nhìn theo phu thê Huyền vương gia rời khỏi phủ, vuốt râu bằng dáng vẻ cao ngạo nói với phu nhân của mình:

- Thật không ngờ Tiểu Thập cử lại có uy tín như vậy. Nàng xem phu nhân của Tiểu Thập cử biết nghe lời thế cơ mà. Lúc đầu, ta nghe nói phu nhân của Tiểu Thập cử đến kinh thành thì cứ nghĩ đó là một cô nương quê mùa thô kệch. Thật không ngờ lại biết cư xử như vậy. Không tồi, không tồi. Cô nương này ngoan ngoãn nghe lời tướng công. Đầu có như con dâu nhà chúng ta chẳng biết phân biệt lớn bé, tôn ti trật tự, chuyên xen vào chuyện của bề trên.

- Nha đầu đó nhìn qua liền biết là người khôn khéo, biết trù tính, không phải là kẻ ngốc nghếch đơn thuần. Chỉ là xuất thân hơi kém, làm việc gì cũng có chút gò bó, khó lòng leo lên được vị trí cao. - Đại phu nhân dọn dẹp quần bài mặt chược, liếc nhìn bộ dạng không hài lòng của cháu mình, cười hỏi: - Diệt nhi cũng thật là... Sao đến cả tiểu thẩm thẩm nhà mình mà cũng không tha thế?

Cung Diệu Hoàng không nói gì, chỉ sờ sẫm mấy quần bài mặt chược. Tính cách của Long Tiểu Hoa rất hợp với hắn. Hắn đang thấy khâm phục thúc thúc nhà mình đã có thể biến Long Tiểu Hoa thành ra như vậy. Tam điện hạ và đại phu nhân vẫn tiếp tục nói chuyện với nhau.

- Phu nhân đừng nói nó nữa. Biết đâu đó là nhiệm vụ của hoàng gia gia, sai nó thử lòng Thập cử thẩm thẩm thì sao?

Cung Diệu Hoàng vừa nghe câu này thì ngẩng đầu lên nhìn Tam điện hạ. Nhiệm vụ của hoàng gia gia gì cơ? Thử Thập cử thẩm thẩm gì cơ? Hắn căn bản chưa từng nghe nói về điều này.

Đại phu nhân giờ tay vẫy người hầu dọn dẹp cái bàn bữa bọn và tiếp tục nói:

- Lão gia, lão gia như vậy là đã cho nha đầu ấy qua cửa rồi ư?

- Ta? - Tam điện hạ lắc đầu cười: - Ta là gì mà có thể quyết định cho qua hay không cho qua chứ. Chuyện này phải xem ý tứ của phụ hoàng. Có thể không lâu nữa, phụ hoàng sẽ cho triệu cô ấy vào cung coi mặt.

- Quan hệ giữa Tiểu Thập cử và Thánh thượng thế nào?

- Vẫn giống như lúc hồi kinh, không lạnh lùng, không nóng nhiệt, khiến huynh đệ chúng ta bị kẹt ở giữa rất khó xử. Tính cách của Tiểu Thập cử đã thay đổi rồi, đối xử với ai cũng lạnh nhạt. - Tâm trí Tiểu Thập cử lúc nào cũng nghĩ về chuyện mười năm trước.

- Nếu phụ hoàng không hài lòng với phu nhân mà Tiểu Thập cử chọn thì không phải quan hệ sẽ càng căng thẳng hơn sao?

- Haizzz! Phu nhân nghĩ Tiểu Thập cử vẫn còn là đứa trẻ của mười năm trước sao? Tuổi trẻ tràn trề hoài bão. Đường như những năm khổ sở bên ngoài đã khiến cho Tiểu Thập cử có những ý kiến lập trường riêng của mình.

Cung Diệu Hoàng dần dần hiểu rõ. Hắn cười xen vào:

- Tam bá bá cũng nhận ý chỉ của hoàng gia gia thử thách phu nhân nhà Thập cử thúc ư? - Hắn cố ý nhấn mạnh từ “cũng” khiến Tam điện hạ phải cảnh giác hơn.

- Đúng vậy. Ta nói sao diệt nhi lại trêu chọc Thập cử thẩm thẩm như vậy. Hóa ra là Thánh thượng sai cháu thẩm dò cô ấy. Chuyện tứ cầu của cháu đã truyền đến tai phụ hoàng. Hôm đó, phụ hoàng đã triệu ta vào cung để hỏi về Thập cử đệ muội. Nếu đáng gắp thì người sẽ triệu cô ấy vào cung. Thập cử thúc của cháu đã đưa phu nhân về phủ mà chưa được sự đồng ý của Thánh thượng thì cũng coi như là chưa được sắc phong. Thập cử làm như không có phụ hoàng vậy. Dù thế nào thì cũng phải được sự chấp thuận của phụ hoàng mới được. Nếu không thì danh phận của cô ấy cũng chẳng bằng một nha đầu trong phủ.

- ... - Cung Diệu Hoàng im lặng, hắn nhìn ra công phủ đã sớm vắng bóng người mà suy nghĩ.

Tam điện hạ thấy hắn không nói gì thì chuyện chủ đề nhắc nhở hắn:

- Ý của Thánh thượng là giao cho cháu lập danh sách các sứ thần sang phiên bang và muốn cháu thành thân với công chúa phiên bang. Điều này có tác dụng hơn bất kỳ giao ước nào. Cháu đừng gây chuyện với Thập cử thúc của cháu nữa. Chuyện tứ cầu chẳng phải là Thập cử thúc muốn dạy cho cháu một bài học sao? Đường đường là hôn sự của Tiểu vương gia thì đâu thể tùy tiện như thế được.

- Không phải chuyện hôn sự của Thập cử thúc cũng rất tùy tiện sao? - Hắn lầm bầm.

Tam điện hạ cười lắc đầu:

- Có hoàng gia gia của cháu ở đây, dù bây giờ tính cách của Thập cử thúc có tùy tiện thì sớm muộn gì cũng phải theo quy tắc cả thôi.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 75

Nguồn bị nhảy chương, mời các bạn sang chương kế tiếp

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 76: Vào cung gặp Thánh thượng - Đại sứ thân thiện

Long Tiểu Hoa cảm thấy mình sắp tiêu thật rồi.

Long lão gia rất giận, hậu quả rất nghiêm trọng. Lão gia không đi xe ngựa mà đi bộ trên phố lớn. Lão gia muốn đi dạo sau bữa cơm. Nữ chủ nhân cũng đành phải cùng hứng gió lạnh với lão gia. Khó sở hơn nữa là Hà Hoa, Cúc Hoa và Mai Hoa. Chúng phải leo đèo đi theo cặp phu thê đang có chuyện này.

Lão gia muốn nàng phải hứng gió lạnh để chinh đốn lại cái đầu chứa đầy tiểu thuyết vớ vẩn của nàng, để cái bụng hạ bớt nhiệt xuống. Quả nhiên nàng rất nhẫn nại.

Vừa bước vào cổng phủ, lão gia rất tàn nhẫn đem tách bốn bông hoa quý ra. Ba bông hoa kia bị cho nhện dúi, còn cành hạnh đào thì bị lão gia lôi về phòng dùng gia pháp trị tội.

Long Tiểu Hoa cảm thấy mình thật là ngốc nghếch. Nàng mất hoàn toàn phong thái của nữ chủ nhân, quay lại về đáng thương của ngày đầu tiên bước vào phủ Huyền vương. Nàng phải quỳ xuống bệ cuốn *Điều răn nhi nữ* ngẩng đầu lên nhìn phu quân... Mọi công sức của nàng trước đây đều đổ xuống bể hết rồi.

- Đã biết mình sai ở đâu chưa?

- Ô! - Sai thì sai ở chỗ nàng không nên nói thật.

- Sai ở đâu?

- Lần sau thiếp sẽ không chơi trò nói thật hay mạo hiểm nữa. - Ít nhất thì cũng không chơi trước mặt hần nữa. Lộ ra một cái thật chẳng an toàn.

- ... - Khá lắm! Nàng hoàn toàn không biết hần tức giận vì chuyện gì.

Hần tức giận vì hần hoàn toàn không có bất kỳ điểm nào khớp với tiêu chuẩn chọn phu quân biến thái của nàng.

Hần cảm thấy con giận bốc lên ngàn ngút. Đương nhiên hần biết hình tượng người đàn ông trong lòng Long Tiểu Hoa là như thế nào? Từ ngày hần và nàng bãi đường, thậm chí là sớm hơn thế, hình ảnh về bạch mã hoàng tử luôn mắc kẹt trong cổ họng hần khiến hần nuốt không trôi mà nôn ra cũng không được. Hần chưa bao giờ nghĩ mình sẽ hợp với tiêu chuẩn của kẻ này. Hần chỉ cảm thấy nàng thật ngốc, mầu đàn ông có vấn đề như vậy thì tốt ở đâu chứ? Hần luôn luôn không thể hiểu nổi.

Đây có lẽ là sự khác nhau về quan niệm thẩm mỹ giữa nam và nữ. Rốt cuộc tên nam nhân mặc bộ đồ khó giặt sạch, cười con ngựa yếu ớt, nở nụ cười chẳng khác gì các cô nương thì có gì tốt hơn hần chứ?

Hần vốn tưởng nàng có thể đuổi theo hần đến kinh thành, thay hần lo việc phủ đệ là đã tiến bộ lắm rồi. Kết quả, một câu nói thật trong trò chơi đã khiến nàng lộ nguyên hình. Nàng hoàn toàn không giống như hần nghĩ. Hần phải khổ sở tìm cách giữ nàng lại, còn nàng, liệu nàng có coi việc giành được tình yêu của hần là trò chơi không? Chơi vui thì tiếp tục, chơi chán thì thôi, sau đó lại đi tìm bạch mã hoàng tử vớ vẩn trong lòng đó. Lúc ấy hần đã ngốc nghếch cho nàng chơi trò này bên mình. Sao hần lại đi làm khó bản thân, trần trở về chuyện ném nàng lại thành Đồng Khê chứ? Hần lại còn mãi nghĩ cách làm sao để giữ được nàng ở bên mình mà không làm tổn thương nàng, giữ cho nàng được an toàn, không để ai làm hại, để nàng được sống những tháng ngày hạnh phúc.

Nhưng hần không thể không thừa nhận rằng nàng vẫn chưa đủ trưởng thành để có thể đứng bên hần, vì hần mà gánh vác nhiều chuyện, nàng không thể chịu đựng được áp lực, chỉ biết chạy đến bên hần ngồi trên chiếc ghế con, ướm bướng chơi khăm lại kẻ khác. Giữ nàng lại, có lẽ sau này, nàng sẽ không tái phạm chuyện nói thật lòng như hôm nay, cũng không thử những trò chơi mạo hiểm nữa. Nhưng hần vẫn phải nghĩ tới vài năm sau, liệu có khi nào, hần sẽ nghe thấy câu nói thật lòng gì đó từ miệng nàng như nàng hồi hận rồi, nàng muốn ra đi?

Đến thời điểm đó, hần sẽ không chấp thuận để nàng nói đi là đi như vậy. Nhân lúc này, khi hần vẫn còn có thể rời xa nàng, hần phải dừng trò chơi giành lại tình yêu này lại. Có lẽ nàng sinh ra đã thích hợp với cái gọi là bạch mã hoàng tử hoang tưởng, không thích hợp là nữ chủ nhân của phủ Huyền vương.

Long Tiểu Hoa nhìn hần bỗng đứng đững dậy, vén vạt áo bước ra khỏi thư phòng, trước khi đi còn lạnh lùng nói:

- Nàng về phòng ngủ đi.

Nàng ngây người đứng tại chỗ, không biết tại sao hần lại không phạt mình. Kết quả, nàng về phòng. Một đêm, phu quân không tới.

Long Tiểu Hoa không hiểu tại sao mình lại bị tống vào “lãnh cung”. Chỉ vì chuyện của bạch mã hoàng tử ư? Theo quan niệm của nàng, nếu ghen thì nhân vật nam thường dùng cách thể hiện sức mạnh của mình để ghen. Chưa biết chừng quan hệ lại có thể tiến thêm một bước mới, nhưng nàng đã bị dội một gáo nước lạnh.

- Tôi sẽ không giành được tình yêu của người đó nữa sao? - Nàng đau khổ hỏi Bạch Phong Ninh với vẻ cực kỳ oán hận. Chỉ vì muốn nhanh chóng giành được tình yêu của Hiểu Ất, nàng cùng Bạch Phong Ninh nói chuyện về kẻ đáng ghét đã bỏ rơi nàng, cả ngày chẳng thêm ngo ngoe gì đến.

Nàng rất chán nản. Chỉ vì nàng nói sai một câu mà nhất định phải bị trừng phạt như vậy sao?

- Long Nhi, muội không nên hỏi ta câu này. - Bạch Phong Ninh cười nói. Sao nàng có thể vô tâm đi hỏi hần câu hỏi này chứ? Hần không hề muốn trả lời vì một khi lên tiếng thì hần sẽ khó giấu được tâm sự của mình. Hần không biết trong yến tiệc đó đã xảy ra chuyện gì nhưng hần đoán Hiểu Ất đóng vai trò rất lớn, chỉ có điều, phải đến quá nửa là Hiểu Ất vẫn chưa có hành động nào, chần chừ không quyết.

- Tôi cảm thấy tôi đã rất cố gắng để giành được tình yêu của người ta. - Nàng đã học hầm canh, xào rau, học nhớ tên của kẻ dưới, mọi chuyện lớn nhỏ. Tuy không có chuyện gì cần nàng đứng ra giải quyết nhưng nàng vẫn hết sức cố gắng.

Hần và nàng sánh bước trên đường về phủ Huyền vương. Phía sau nàng là ba con chó. Hần liếc nhìn nàng không nói gì. Thực sự là nàng đã rất cố gắng. Nàng chạy đến khu chợ giúp đỡ đại thẩm bán rau vẫn còn oán hận Huyền vương gia, để những chú chó giúp người khác chuyển đồ. Thậm chí nàng còn chạy qua đường diu bà lão nhưng mục đích rất rõ ràng. Nàng làm được một việc tốt thì lại nhấn mạnh một điều, mình là nha đầu của phủ Huyền vương, lão gia nhà mình không phải là người xấu. Đó là một người rất tốt bụng.

Hần không nói gì với nàng. Nàng làm những điều vớ vẩn này cũng vô ích. Danh tiếng của Huyền vương gia không vì một tiểu nha đầu như nàng mà thay đổi được. Mọi người vẫn hận, vẫn gạt Huyền vương gia qua một bên, vẫn muốn Huyền vương gia phải gánh vác tội danh làm thâm hụt quốc khố mười năm trước.

- Long Nhi, muội đã nghĩ đến chuyện quay về chưa? - Còn cách cổng phủ Huyền vương một đoạn, bỗng Bạch Phong Ninh hỏi.

- Quay về đâu?

- Thành Đồng Khê.

- ... Tôi muốn cố gắng thêm chút nữa.

- Cố gắng đến mức nào? - Hần dừng lại. Cuối cùng, câu hỏi này cũng buột ra khỏi miệng.

Nàng bĩu môi không biết nên trả lời thế nào.

- Ta đã sớm nói với muội rồi. Hiểu Ất có khả năng sẽ lên ngôi cửu ngũ chí tôn.

- Ừ. - Nàng không hề để ý. Dường như điều đó chẳng có liên quan gì đến nàng. Nàng cần tình yêu của hần. Dù hần có là hoàng đế hay không thì cũng liên quan gì chứ? Giành được sự sủng ái của hoàng đế khó hơn sao?

- Muội cảm thấy... - Hần cúi xuống, nhẹ nhàng hỏi: - Muội có thể làm hoàng hậu không?

- Là người bị tống vào lãnh cung ấy hả? - Nàng còn chưa động phòng mà đã bị tống vào lãnh cung sao? Hoàng hậu gì chứ? Xi!

Hần nghe câu trả lời của nàng thì bỗng bật cười. Hần ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, buồn bã nói:

- Thành Lâm Dương lạnh hơn nhiều thành Đồng Khê nhỉ?

- Ừm! Sắp vào mùa đông lạnh giá rồi. Hóa ra kinh thành lại lạnh như vậy. - Chẳng hề có khí hậu ẩm áp quanh năm suốt tháng đều như mùa xuân ở thành trì biên giới Đồng Khê.

- Để ta cho muội chút hơi ấm. - Nói xong, hần nắm lấy tay nàng, hà hơi. Nàng giật mình trước cử chỉ của hần, ngây người ra và mặt nóng bừng lên.

- Chẳng qua là cho muội chút hơi ấm thôi. Sao mặt muội phải nóng bừng lên như vậy? - Hần cười trêu chọc nàng.

Nàng vội rút tay khỏi lòng bàn tay hần, giấu ra phía sau:

- Huynh không được trêu chọc con gái nhà lành ngay giữa phố thế này.

- Rõ ràng là muội thích mà vẫn còn chối.

- Huynh huynh huynh... Tôi thích cũng không được.

- Muội thích, ta cũng thích, có gì là không được? Quả nhiên là muội học thuộc điều răn nhi nữ, thuộc đến phát ngổ rồi.

- ... Nếu có một ngày huynh bị nhốt vào sọt lợn thì chắc chắn tôi cũng không ngạc nhiên đâu.

- Hà? Mẹ đẻ ta cũng từng nói như vậy với ta đấy.

- ... - Tại sao nàng không chỉ đánh mặt chước, mà đến cả so mặt dày cũng thua người khác vậy? Ôi! Long Tiểu Hoa nàng không phải là độc nhất vô nhị sao?

Hắn nhìn về mặt ngây ngô của nàng thì gơ tay lên bẹo má nàng. Đầu nàng lắc lư theo tay hắn. Nàng sợ hắn nắm lấy tay mình nên chỉ có thể lùi lại phía sau và nghe hắn nói:

- Nếu có một ngày muội nói với ta là muội muốn về nhà thì ta cũng không ngạc nhiên đâu.

Long Hiểu Át biết Bạch Phong Ninh nói câu đó để cho hắn nghe.

Hắn đứng ở cổng phủ Huyền vương nhìn kẻ mặc áo trắng đáng ghét đang trêu chọc tiểu nữ nhà mình. Hắn bước lên phía trước hai bước rồi dừng lại. Có lẽ lúc đó, hắn đã nghe thấy tiếng bước chân nặng trĩu của mình.

Ngay đến hắn cũng không thể chấp nhận nỗi sự dấn dọ của bản thân. Sự thực đơn giản là như vậy. Đi theo hắn chẳng có gì tốt đẹp, Bạch mã hoàng tử đúng là hợp với kẻ đồ hơn, không có yêu cầu gì hà khắc với nàng, không đòi hỏi nàng phải trưởng thành, cam tâm tình nguyện cho nàng làm nũng ý lại, cùng nàng đi gây chuyện, cùng sở thích với nàng, cùng hứng thú với nàng, thậm chí có khi còn đam mê hơn cả nàng ấy chứ. Một người thích hợp như vậy, hắn có thấp đến lông đi tìm cũng chẳng thấy. Người làm cha như hắn còn gì không hài lòng, còn gì phải hoài nghi, còn gì không cam tâm chứ? Khuê nữ của hắn được chăm sóc tốt, không cần phải theo hắn học quy tắc này nọ, không bị người khác coi thường xuất thân thấp kém, gia cảnh không có thể lực. Biết đâu hắn còn có thể trở thành một trong những thế lực của nhà nàng. Như vậy rất tốt mà. Cứ như vậy đi.

Thành Lâm Dương quá lạnh, không thích hợp với nàng. Phủ Huyền vương quá lớn, không thích hợp với nàng. Huyền vương gia quá bận, không thích hợp với nàng. Ở bên hắn, sớm muộn gì nàng cũng sẽ hối hận thôi.

Hắn không thể không bỏ công sức ra chăm sóc nàng. Giữ nàng thêm một ngày là thêm một phần tham lam. Nếu cứ thế này thì hắn sẽ không thể làm gì được.

Thời ngu muội của hắn đã sớm trôi qua rồi. Hắn đẩy cửa phòng ra thì chỉ thấy kẻ ngốc nghếch không an phận đang ngủ. Kẻ đó đạp chân xuống đất, co ro run rẩy trong góc giường. Hắn nhặt chân lên đắp cho nàng.

Nàng mơ màng tỉnh dậy, vừa hé mắt ra thì thấy hắn đang đắp chăn cho mình. Nàng nghĩ mình đang nằm mơ, bĩu môi ảm ức, hai hàng nước mắt lăn xuống gối, giữ tay áo hắn mà nói trong mơ:

- Tôi không cần bạch mã hoàng tử. Tôi muốn “cha”. Tôi không cần bạch mã hoàng tử... không cần...

Hóa ra hắn là người cha xấu xa và độc đoán như vậy. Đến cả tiểu nữ của mình lên thích bạch mã hoàng tử mà cũng không cho, để đến cả trong mơ nàng cũng không quên phải nịnh nọt hắn. Việc đó thật khiến cho người ta mệt mỏi.

Tay hắn cứng đờ. Suýt nữa lại muốn bị nàng kéo trở về. Hắn vội rút tay áo ra khỏi tay nàng, đang định đứng lên bỏ đi thì nàng tiếp tục nói:

- Lão gia không phải là gian thần... Lão gia không phải là người xấu... Quốc khó... không phải lão gia... Lão gia không làm thâm hụt... Mọi người đừng không bán rau cho tôi thế.

Hắn nhú mày nhìn kẻ đang nằm trên giường. Bỗng nhiên nhớ đến cái lần không mà nàng mang đến dự yến tiệc. Nghĩ một lát, hắn cười tự giễu, đoán ra được nàng đã gặp phải chuyện gì. Thật khó chịu! Bị người ta chỉ vào mũi mà mắng như thế nhưng nàng chưa từng hỏi hắn có chuyện này hay không. Hắn nên trả lời nàng thế nào đây? Nàng có thể hiểu được đạo lý rằng thiên tử không bao giờ sai không? Đúng vậy. Đến bản thân, hắn còn không bảo vệ nổi thì làm sao hắn có thể bảo vệ được cho nàng chứ?

Hắn đẩy cửa bước ra ngoài rồi quay người đóng cửa lại, liếc nhìn Bạch Phong Ninh đang đứng tựa vào tường:

- Huynh không cần tham gia kỳ thi năm nay nữa.

- Ô! Huynh không vì nữ sắc mà khai trừ Bạch mã đấy chứ? - Bạch Phong Ninh cười khẩy nhìn Long Hiểu Át.

- Huynh còn có con đường tiến thân khác. Ngày mai, huynh sẽ vào cung gặp Thánh thượng.

- Huynh giúp tôi làm chức quan gì thế?

- Chỗ nào thiếu, huynh sẽ được bổ nhiệm vào chỗ đó. - Hắn thản nhiên nói.

- Hữu thừa tướng ư? - Hắn cũng lập tức định thần: - Ha! Cái cửa sau này cũng thật lớn đấy.

- Huynh không hài lòng sao?

- Không. Chuyện này nhanh hơn Bạch mỗ nghĩ, chứ cao hơn Bạch mỗ nghĩ. Bạch mỗ sợ mình không tiện từ quan. Mong Thập cử điện hạ cho phép Bạch mỗ có thể cáo lão về quê bất cứ lúc nào.

- ...

Sáng sớm hôm sau, Long Tiểu Hoa bị đánh thức bởi tiếng ồn. Nàng chậm rãi mặc đồ bước ra cửa thì chỉ thấy Ngô quản gia cung kính đứng bên ngoài nói:

- Nữ chủ nhân, không... không hay rồi. Có người trong cung đến.

- Há? - Nàng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, dụi dụi mắt: - Tìm lão gia ư? Lão gia...

Đã mấy tối rồi lão gia không đến nhìn bộ dạng đáng thương của nàng.

- Không phải, không phải, không phải tìm lão gia. Từ sáng sớm, lão gia và Bạch thiếu chủ đã cùng ra ngoài. Họ... họ đến mời nữ chủ nhân vào cung.

- Há? Ai cơ? Ta ư? - Giờ thì nàng đã hoàn toàn tỉnh táo.

- Vâng vâng vâng. Người trong cung nói, Thánh thượng tuyên gọi Thập cử vương phi.

- Bố chồng ư? À không... Hoàng đế muốn gặp ta sao?

- Vâng vâng vâng. Thế nên nữ chủ nhân mau chuẩn bị đi ạ.

- Ta ta ta ta không biết. Lão gia và Bạch thiếu chủ đều không có nhà. Ta ta ta... ta không biết cần phải chuẩn bị gì...

- ... Trước tiên thì nữ chủ nhân cứ đi rửa mặt đi ạ...

- ... - Điều này đúng là cần làm ngay. Hôm qua, nàng mơ thấy ác mộng nên đã khóc suốt cả đêm.

Long Tiểu Hoa, hay nói cách khác là Thập cử vương phi cuối cùng cũng đã đến được trước mặt hoàng thượng mà không gặp khó khăn gì mấy. Nhưng vị lão nhân gia vẫn luôn ôm bệnh nằm trên giường ấy, nàng không hề biết hình dáng ra sao, trông như thế nào, vì trước long sàng của người có một tấm rèm vàng che kín, đến Hoàng đế ngồi hay nằm cũng khó trông rõ được. Nàng chỉ có thể quỳ trên nền đất, hiểu kỳ đánh giá xung quanh.

Giọng nói tôn quý mà yếu ớt từ trên giường vang ra:

- Nha đầu, ngươi tên gì?

Bị hỏi, Long Tiểu Hoa ngẩng người ra, chỉ tay vào mình. Vì có quá nhiều cung nữ và thái giám ở bên cạnh nên nàng không xác định được bố chống hoàng đế đó đang nói với ai. Nàng chưa bao giờ nghĩ mình lại tốt số như vậy, còn có thể gặp được Hoàng đế. Chuyện quy củ, lễ nghi nàng thực sự không hiểu, chỉ biết vò đầu bứt tai, bất an nhéo nhéo đầu gối. Người cung nữ đứng bên nàng che miệng cười, thái giám đứng bên long sàng nhìn về phía nàng ra hiệu bảo nàng trả lời câu hỏi của Thánh thượng.

- Dân nữ họ Long... Tên là... ừm... Tiểu Hoa... - Cái tên chẳng cao quý chút nào. Có lẽ nó sẽ không lọt tai Hoàng đế.

- Long Tiểu Hoa ư? Ngươi họ Long sao?

- Vâng... Đúng thế ạ.

- Ngươi quen Thập cử từ bao giờ?

- Mười năm trước ạ. - Có lẽ nên tính từ ngày nàng nhập hén về. Đến giờ cũng hơn mười năm rồi.

- Quen ở đâu?

- Ở một góc thành. Lúc đó, Thập cử điện hạ rất đáng thương. Dân nữ nghĩ Thập cử điện hạ không có cơm ăn, muốn bán thân nên đã đưa về nhà. Không ngờ sau đó... Thật đáng ghét... Ồ... Hi hi... - Không nên nói xấu con trai trước mặt người cha sẽ tốt hơn.

Người trên giường im lặng rất lâu. Nàng quỳ dưới đất đợi mãi mới nghe thấy giọng người đó nghẹn ngào:

- Thập cử đáng ghét thế nào? Nói cho trẫm nghe đi.

- Há?

- Không sao. Trẫm muốn nghe ngươi nói. Trẫm muốn biết Thập cử đã làm gì đáng ghét, liệu có đáng ghét hơn trẫm không?

- Thập cửu điện hạ... người ép dân nữ phải học cầm kỳ thi họa, còn bắt dân nữ phải trở thành thực nữ tử trong ra ngoài. Dân nữ không làm được thì Thập cửu điện hạ phạt dân nữ ngồi trên chiếc ghế con, đứng bên bờ tường, còn bắt dân nữ ngủ ở chuồng ngựa nữa ạ.

- Ha ha ha! Điều này, người không thể trách Thập cửu được. Mẫu phi của Thập cửu là người tài sắc vẹn toàn, tinh thông cầm kỳ thi họa, hiền lương thực đức. Từ nhỏ Thập cửu đã tôn sùng mẫu phi của mình nên những cô nương bình thường đều không thể lọt vào mắt Thập cửu. Trẫm cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc khi Thập cửu chọn người. Trẫm còn nghe nói người thả chồn hôi làm náo loạn nơi ném tú cầu của Diệu Nhi.

- Ôi..

- Trẫm không trách người mà chỉ muốn nói chuyện với người thôi.

- ... - Nói chuyện mà không cần nhìn mặt sao? Có cần quái dị như vậy không?

- Trẫm nghe nói tổ tiên người ở thành Đồng Khê?

- Vâng, đúng thế ạ.

- Biên giới phiên bang chắc là có nhiều thương nhân qua lại lắm đúng không?

- Vâng. Nhà dân nữ có mở khách điểm. Thường thì các thương nhân đều trọ ở khách điểm nhà dân nữ. - Ít nhất thì nàng cũng là bà chủ khách điểm, không thể để người ta coi thường nàng xuất thân thấp kém được.

- Nếu đã như vậy thì trẫm muốn người làm một việc.

- Há? Thánh thượng... Thánh thượng có chuyện gì cần dân nữ làm ư?

- Đúng vậy. - Giọng nói hơi ngừng lại. Thái giám cúi người dâng trà. Chỉ có một cánh tay già nua từ sau bức rèm thò ra đón chén trà rồi giọng nói đó lại vang lên: - Sắp đến ngày ký hiệp ước trao đổi giữa nước ta với phiên bang. Trẫm muốn người và Diệu Nhi cùng đi ký hiệp ước này. Con dâu và cháu của trẫm cùng đi có thể thể hiện rằng trẫm rất coi trọng chuyện này.

- Há? Người người người người muốn dân nữ đi đi đi... đi phiên bang ký hiệp ước hai hai hai nước ư? - Mẹ ơi, nhiệm vụ gì thế này. Nàng chỉ là một dân nữ tầm thường thôi mà. Mục tiêu của nàng chỉ là trở thành người vợ hiền. Cả đời này đâu cần trở thành nữ anh hùng. Có cần phải coi trọng nàng như vậy không?

- Người thường sống ở biên cương nên chắc hẳn hiểu rất rõ về nơi đó. Hơn nữa, tổ tiên người ở thành Đồng Khê, trẫm sai người đi có thể khiến cho người phiên bang cảm thấy thân thiết gấp bội. Còn Diệu Nhi, qua chuyện tú cầu, người cũng đã quen biết nó. Trẫm cho rằng người là lựa chọn tốt nhất. Người thấy thế nào? Có đồng ý không?

- Không không không, không phải, nhưng dân nữ... lão gia nhà dân nữ...

- Trẫm nói thẳng với người. Xuất thân của người quá thấp kém. Dù trẫm không nói gì thì cũng có người bàn tán. Cách duy nhất bây giờ là trẫm cho người một cơ hội để lập công, chứng minh người xứng với Thập cửu. Như vậy trẫm có thể danh chính ngôn thuận sắc phong cho người làm vương phi của Thập cửu.

- ... Dân nữ...

- Người luôn vì Thập cửu. Thập cửu đang bận việc không thể rời khỏi kinh thành. Vương phi của Thập cửu đến phiên bang, lập công thay chồng, người làm càng tốt thì Thập cửu càng được nở mày nở mặt. Sau này chắc chắn sẽ rất tốt cho tương lai của Thập cửu.

- ... Nhưng dân nữ không biết làm gì cả... - Nàng chỉ hiểu những điều trong tiểu thuyết viết, chứ đâu có hiểu hòa ước gì đó. Chết mất thôi!

- Người biết cười chứ?

- Cười ư? Biết ạ.

- Cười một cái cho trẫm xem nào.

- Như thế này ạ? - Nàng ngoác miệng để lộ chiếc răng cửa.

- Tốt lắm! Biết cười là được rồi. Cái gọi là đại sứ thân thiện chỉ cần biết cười là được rồi, việc còn lại sẽ do Diệu Nhi đảm nhiệm.

- ... Ô... - Có đơn giản như vậy không? Sao ông hoàng đế già này lại thích đùa như vậy nhỉ?

- Người đã đồng ý rồi nhé. Người đâu, thay trẫm lập thánh chỉ, phong Huyền vương phi làm đại sứ thân thiện đại diện trung thổ của trẫm đến phiên bang ký hòa ước. Chọn ngày tốt khởi hành.

- Há? - Nàng có đồng ý đâu. Nàng chỉ “Ồ” một tiếng thôi mà. Ông hoàng đế này thật biết nhân cơ hội.

- Thánh chi đã ban xuống, không được trái lại. Người về bàn bạc với Thập cửu đi. Cho người lui.

- Hà? Dân nữ vẫn chưa...

Uych!

Người bị ném ra ngoài! Hai cánh cửa uy nghiêm đóng lại. Ôi... lão gia ơi... không có lão gia, người ta bị bán đi rồi. Hu hu... Người ta nhớ lão gia quá...

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 77: Cùng bạch mã hoàng tử dạo kỹ viện

Lầu xanh nổi tiếng nhất thành Lâm Dương náo nhiệt suốt ngày, đêm đêm đàn sáo, hồng nhan tuyệt sắc vây quanh, rượu ngon mỹ nữ tha hồ tận hưởng. Đã là chốn đô thành thì ngay cả kỹ viện cũng cực kỳ phong thái, sân lớn, lầu cao, phòng không thiếu, các cô nương lại càng nhiều vô kể, đến như Bạch Phong Ninh, một kẻ lười đời, thường xuyên giao du nơi chốn hoa cũng chẳng thể chê trách gì. Nơi này hắn đã tới không chỉ một lần. Thanh lâu có thể khiến Diệu tiểu vương gia phải nhiệt tình giới thiệu đương nhiên là không hề. Vương gia mắt mặt, nơi này không những cho người ta cảm giác thoải mái, mà còn thể hiện cuộc sống sung sướng xa hoa của đàn ông trung thổ. Thái độ phục vụ ở đây rất chu đáo, cần cái gì là có cái đó. Duy chỉ có một điều khiến tất cả thiếu đi sự hoàn mỹ. Bạch Phong Ninh hẳn thực sự không nên, vạn phần không nên hồ đồ mà đem theo Long Tiểu Hoa - đại tẩu của hắn - nha đầu có tư duy quái dị tới thăm kỹ viện cao cấp này.

Khoảng hơn chục người ngồi quanh một chiếc bàn lớn. Trên bàn đầy những sơn hào hải vị, nam nữ xen kẽ. Ngoại trừ Long Tiểu Hoa ngồi bên Bạch Phong Ninh ra, xung quanh đều là các mỹ nhân nổi tiếng nơi này, họ như những bông hoa đua nhau khoe sắc. Còn bậc nam nhi ngồi đây đều là các quan lớn bé của bộ Lại. Tiệc rượu ngày hôm nay, không cần phải nói nhiều, chính là bàn tiệc được tổ chức để chúc mừng Hữu thừa tướng Bạch Phong Ninh mới nhậm chức.

So với các vị quan của bộ Hộ ngày đêm bị Thập cửu điện hạ thúc giục thì các quan viên bộ Lại thoải mái hơn nhiều. Bạch Phong Ninh, Bạch đại nhân xuất thân giang hồ, tính tình phóng khoáng, phong độ hơn người, chứ đâu tính toán như Thập cửu điện hạ. Ngày đầu nhậm chức, Bạch đại nhân không hề nạt nộ kẻ dưới, hòa nhã thân thiện với mọi người khiến cho không khí triều đình vô cùng ấm áp. Các quan viên cấp dưới cũng không ngốc, sau khi tan triều, họ liền mời hắn dùng “bữa cơm rau dưa”. Hắn nhận lời ngay. Nếu không có uy thế là quan trên thì khó mà có cơ hội như vậy.

Chỉ có điều... vị quan trên này có vẻ kỳ lạ.

Họ chưa từng nghe nói ai đến kỹ viện lại đem theo đàn bà cho vương chân vương tay.

Đương nhiên Bạch Phong Ninh biết việc hắn vất vả gây dựng hình tượng đều đã bị kẻ bên cạnh làm sụp đổ hết. Trong ngày đầu tiên nhậm chức này, hắn luôn cẩn thận suy xét trong từng cử chỉ, lời nói đối với các quan viên, khiến họ vừa kính lại vừa nể sợ hắn vài phần. Vì thế họ mới nghĩ cách làm cho hắn vui, mới mời hắn đi hưởng lạc. Khi nào thì đàn ông mất cảnh giác nhất? Tất nhiên là lúc ôm người đẹp trong lòng rồi. Chưa biết chừng hắn lại có thông tin gì đó giúp ích cho họ. Và thế là, khi Bạch Phong Ninh mặc bộ đồ trắng quang minh chính đại chuẩn bị tới tham gia cuộc vui, còn chưa bước chân ra khỏi cổng phủ Huyền vương thì đã bắt gặp một kẻ không đi giày khố thút thít chạy về nhà chẳng thèm mở to mắt ra mà cứ thế đâm sầm vào hắn. Kẻ đó không nói gì, nắm lấy vạt áo hắn lau nước mắt nước mũi rồi chỉ vào bức tường nói:

- Giúp tôi vượt tường đi.

- Hà? - Làm gì vậy? Hắn rất bận, đâu có thời gian nghe nha đầu ngốc nghếch này giải thích.

- Tôi muốn vượt tường, vượt tường, vượt tường. Tôi không muốn đi qua cổng lớn. Chúng ta bay qua tường đi.

- ... Muội biết ta sắp đi đâu không? - Nơi hắn sắp đến là nơi đàn bà con gái không nên đến. Hãy ngoan ngoãn ở nhà thêu hoa, cho chó ăn đi. Không phải nàng muốn làm người vợ hiền sao?

- Cho dù huynh đến nơi chẳng ra gì như kỹ viện để mua vui thì tôi cũng sẽ cùng huynh vượt tường.

- Là muội tự nói đấy nhé. - Nàng không để ý thì hắn còn để ý làm gì? Thế là hắn ôm eo nàng, không đi qua cổng mà nhún chân một cái bay qua bức tường cao của phủ Huyền vương, bỏ lại Ngô quân gia sợ hãi đứng bên cổng đợi lão gia tan triều để báo với lão gia tin động trời này.

Nữ chủ nhân của hắn đi chân đất vượt tường rồi.

Người ta thường nói hạnh ngộ vượt tường rất kích thích nhưng không ai nói cho Bạch Phong Ninh biết sau khi hạnh ngộ vượt tường thì sẽ thế nào. Hắn chỉ cảm thấy mình gặp phải một đống phiền phức lớn. Kẻ đó lười biếng ở trong lòng hắn. Hắn đành phải dẫn nàng đi mua đôi giày mới. Hắn rất đặc ý chọn cho nàng một đôi giày thêu màu hạnh đỏ. Đi giày cho nàng rồi, hắn mới phát hiện ra nàng vẫn đang bận lau nước mắt nước mũi, chẳng hề để tâm đến nỗi

khô của hân. Hân nhếch môi, không nói gì nhiều mà đưa nàng đến bữa tiệc của các quan viên bộ Lại.

Tất cả các quan nhìn thấy cảnh nha đầu này khóc thút thít thì đều há hốc mồm, nở nụ cười thật khó coi. Họ nhìn hân với ánh mắt kỳ quặc.

Làm gì vậy? Bạch đại nhân ư? Đồ trẻ con mà trẻ con không chịu về nhà sao? Lại còn đưa đến kỹ viện làm gì?

Tình cảnh trước mắt là thế nào vậy. Người con gái ngồi bên Bạch đại nhân vừa khóc vừa uống rượu này là ai? Họ có quan hệ thế nào với nhau? Ai mộ nhau ư? Nữ theo đuổi nam ư? Biết người ta đến kỹ viện là khóc lóc đòi đi theo sao? Bạch đại nhân cũng để nàng ta đi theo? Làm thế nào đây? Cô nương chuẩn bị sẵn cho Bạch đại nhân có nên đưa lên nữa không?

Đám quan viên bộ Lại không biết làm thế nào, chỉ có thể quan sát xem tình hình sẽ biến chuyển ra sao.

Bạch Phong Ninh không để ý nhiều chuyện trước mặt mình vừa có thêm một cái gói nhỏ. Hân cùng các quan viên hàn huyên uống rượu để mặc Long Tiểu Hoa vừa ngồi gạt nước mắt vừa ăn vừa uống chẳng hề khách sáo, chẳng chút lịch sự, hoàn toàn không biết xấu hổ là gì. Ăn phải món không thích, nàng còn kéo tay áo trắng của người bên cạnh nói:

- Món đó không ngon, nhạt quá, lại nguội nữa, phải đun lại thôi.

Bạch Phong Ninh chẳng nói gì chỉ cầm đũa lên ném thử một hai món rồi hơi chau mày, lập tức các quan hiểu ý, sai người dọn món đó đi đổi món khác lên.

Xem ra không giống như quan hệ nam nữ mà giống như quan hệ chủ với vật nuôi, cứ cho ăn no là được. Lúc này, mấy vị quan viên nhướn mày, đánh mắt, vỗ tay ra hiệu.

Long Tiểu Hoa ăn được một lúc thì bỗng thấy mấy cái đèn dầu bị người ta thổi tắt, giống như có một nhân vật lớn nào đó sắp xuất hiện. Nàng ngoái đầu nhìn ra cửa thì chỉ thấy mấy cô nương mặc trang phục trung thổ, đầu buộc khăn, lác eo bước vào phòng. Các cô nương đó đều có mặt to, mũi thẳng, môi mỏng, màu mắt xám hơn người trung thổ.

- Nghe nói Bạch đại nhân mang một nửa dòng máu phiên bang nên chắc không hứng thú với các cô nương của trung nguyên. Kỹ viện này đã đưa những cô nương nổi tiếng nhất của phiên bang đến ca múa đàn hát cho Bạch đại nhân xem. Không biết ý Bạch đại nhân thế nào? - Một vị quan viên đứng dậy giải thích rồi dùng ánh mắt ra hiệu cho các cô nương đó đến bên Bạch Phong Ninh.

Mùi xạ hương xộc lên rất đậm. Long Tiểu Hoa nuốt nước miếng nhìn các cô nương đó. Nàng vô thức cúi đầu coi lại mình. Ôi! Đúng là nàng giống như một con vật nuôi tượng trưng cho giống cái vậy. Tại sao “ô đây” lại nhỏ hơn người ta, “ô kia” không quyền rũ bằng người ta, không biết nhảy múa, đàn hát càng không. Đánh đàn linh tinh mới là sở trường của nàng. Tại sao ngoài Tiểu Như Ý ra, vẫn còn nhiều người xinh đẹp như vậy?

Có điều nữ sắc cũng vô ích. Bạch mã hoàng tử đối với nữ sắc, căn bản không hề động lòng.

- Các vị đại nhân thật hiểu lòng Bạch mã. Các cô nương trung thổ đúng là không thể sánh bằng các cô nương phiên bang, vừa quái đản lại chẳng đáng yêu, hằng ngày bị “nhà chồng” quản thúc đến ngây ngây ngô ngô.

Xi! Kẻ hạ lưu này là ai? Bạch mã hoàng tử gì chứ? Hân nói ai không đáng yêu? Lại còn bị ai ai ai quản thúc chứ? Hân từng tưởng rằng nàng không hiểu ý của hân. Hân có thể chỉ vào các cô nương phiên bang để nhắc Long Tiểu Hoa nàng ư?

- Đúng đúng đúng. Các cô nương phiên bang rất phóng khoáng, họ không nhỏ mọn như những cô nương ở đây. Nếu Bạch đại nhân thích thì có thể chọn một hai cô đưa về coi như là lễ mọn dâng tặng Bạch đại nhân.

- Điều này e là không hay. - Bạch Phong Ninh nâng chén rượu sứ nhỏ lên nhấp một hớp: - Các vị đại nhân cũng biết, tại hạ đang ở nhờ phủ Huyền vương. Tại hạ và đại tẩu không hòa thuận lắm. Nếu tại hạ dẫn các cô nương về thì e là đại tẩu sẽ trở mặt với tại hạ.

- Ô! Huyền vương phi ra oai thế sao? Thảo nào Huyền vương gia không hề nạp thêm thiếp. Loại nữ nhân này thật là không chịu nổi, không chịu nổi. - Kỹ viện không chỉ là nơi đàn ông đến chơi bời mà còn là nơi lý tưởng để lên án đám hồ cái ở nhà.

Khốn kiếp! Hân mới là kẻ khiến người khác không chịu nổi. Nàng vừa mới bị người ta đòi bỏ. Hân từng có nhắc đến chuyện đầu đầu của nàng chứ, đừng nghĩ rằng nàng không dẫn theo ba bông hoa thì không có khả năng làm bị thương ai. Nếu chọc giận nàng thì hạnh đó nàng cũng có thể cắn người đấy.

Nhưng những cô nương phiên bang kia lại chẳng hề để tâm tới khả năng gây sát thương của nàng, duỗi đôi chân dài ra một cái, nàng liền bị quăng vào góc phòng, ngồi đó mà nhìn các cô nương ngực nở, eo thon, mông đầy đặn uốn éo nhào vào lòng đàn ông, cười cười nói nói.

So với một nha đầu không đức hạnh, chẳng hiểu biết, tính khí cục cằn như nàng thì tự nhiên các cô nương đó lại trở nên tốt hơn nhiều. Nàng cho rằng mình không đủ hấp dẫn nên mới bị gạt qua một bên. Nàng vốn bị lão gia nhà mình chê không đáng một xu, kết quả đi tìm bạch mã hoàng tử để vượt tường thì lại bị đưa đến kỹ viện.

Bạch Phong Ninh cảm thấy đây là lần đầu tiên hân đến chơi kỹ viện mà lại mệt mỏi như vậy, vừa phải nói chuyện, hỏi han giao thiệp một lượt để khéo léo lảng tránh đàn bà, vừa phải dành thời gian lo lắng cho một kẻ cứ hề không vui là lại tìm đến hân để giải tỏa. Sao hân lại không hiểu ý của nàng chứ? Nhưng hân không muốn thuận theo nàng mà thẳng thừng đẩy các cô nương ra. Đối với hân nàng rõ ràng rất quan trọng nhưng nếu làm như vậy, nha đầu nàng cũng sẽ chẳng cảm kích mà chỉ càng sách nhiễu hân hơn thôi. Hân nhìn nàng đang như kẻ mất hồn, không thèm cùng đám cầm thú bọn hân nhảy

múa với các cô nương, ôm một bụng ghen tuông, ngồi trong phòng lớn nghe điệu nhạc tha hương giao hòa từ những nhạc khí của phiên bang.

Hứng thú của hắn dần dần rơi rớt, mấy vị quan viên lập tức nhận thấy điều này. Qua mấy tuần rượu, không khí đã trở nên ảm đạm, lúc này liền có người tới hầu chuyện chính sự:

- Cuộc vui tối nay, Bạch đại nhân có vẻ lơ đãng. Phải chăng Bạch đại nhân đang lo chuyện hòa ước với phiên bang? Thực ra tiểu nhân thấy nên giao chuyện này cho Bạch đại nhân làm là tốt nhất. Bạch đại nhân có một nửa dòng máu phiên bang nên nói chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Bạch Phong Ninh cười từ chối:

- Đó chẳng phải là nhiệm vụ của Diệu vương gia sao? Bạch nỗ mới nhậm chức e là không thể gánh vác nổi trọng trách này.

- Nhưng Thánh thượng rất coi trọng lần hòa ước này. Thánh thượng không chỉ cử Diệu vương gia đi trước mà tiểu nhân nghe nói người còn định để cả Huyền vương phi cùng đi. Không biết là người có ý gì. Tóm lại vẫn rất kỳ lạ.

- ...

Long Tiểu Hoa ngồi trong phòng có vẻ buồn ngủ. Mấy chén rượu bắt đầu khuấy trộn dạ dày nàng. Tiếng nhạc bên tai càng khiến nàng thêm buồn ngủ. Chỉ đến khi Bạch Phong Ninh lên tiếng thì nàng mới thức tỉnh. Giọng hắn có vẻ trách cứ nàng:

- Tại sao chuyện đi phiên bang quan trọng như vậy mà muội lại không nói cho ta biết?

Nàng giật mình, vội ngẩng mặt lên.

- Cho dù là thánh chỉ thì cũng phải bàn bạc chứ? Muội không hỏi qua ta và huynh ấy mà đã đồng ý rồi là sao? - Nàng muốn giấu họ làm nữ anh hùng? Xin lỗi nhé. Nếu nàng dám biến thành như vậy thì hắn sẽ cho nàng một trận trước cả Long Hiểu Át ấy chứ. Ít nhất cũng ép cho nàng hiện nguyên hình.

- Tôi đã bị mắng rồi. Huynh đừng mắng tôi nữa. Dù sao các người cũng luôn cho rằng tôi là kẻ vô dụng chẳng được tích sự gì mà.

- Ta tức giận vì vừa rồi muội cũng không thèm nói cho ta biết. - Hại hắn nghĩ rằng nàng ra chợ bị người ta bắt nạt nên mới quay về tìm người an ủi.

- Nói xong thì chẳng phải lại bị mắng sao? Tôi đâu phải kẻ ngốc mà đi tìm người khác để cho người ta mắng. - Nàng lầm bầm nói.

- Biết là bị mắng mà vẫn nhận lời mới là kẻ ngốc.

- Tôi là kẻ ngốc đấy. Tôi đã nhận lời đến nơi có những cô nương “ở đây” rất lớn, “ở kia” rất hấp dẫn đấy. - Hắn cảm thấy nàng còn có thể chịu được đã kích sao? Nàng đã buồn lắm rồi. Cãi nhau với lão gia nhà mình rồi bị bỏ rơi, cùng bạch mã hoàng tử vượt tường rồi cũng bị bỏ rơi.

- Thực ra ta rất muốn muội đến nơi đó xem sao. - Ít nhất đó cũng là nơi hắn sinh ra và lớn lên. Ngoại trừ việc đi vì nhiệm vụ lần này. Đứng là nàng cần đến nơi đó: - Chưa biết chừng muội lại thích nơi đó đấy.

- Tôi không thích một nơi toàn mỹ nữ như vậy đâu. - Nơi đó chỉ khiến số cô nương đáng thương tự sát ngày càng tăng thôi.

Một bàn tay giờ ra trước mặt nàng. Nàng chẳng còn tâm trạng nào, gạt bàn tay đó ra. Hắn nhìn tay mình bị gạt ra nhưng không hề rút tay lại mà vẫn tiếp tục giờ ra trước mặt nàng.

- Ta còn chưa mời người ta nhảy điệu nhảy của phiên bang thì đã bị từ chối rồi sao? Long Nhi, lẽ nào từ chối ta lại thú vị như vậy?

- Há? - Nhảy điệu nhảy của phiên bang ư? Nó là cái quái gì thế?

- Mọi người phiên bang đều biết nhảy điệu nhảy phiên bang mà. Không biết nhảy điệu nhảy này thì sẽ bị người ta cười. - Hắn vẩy vẩy ngón tay với nàng, đôi mắt xám lim dim: - Muội vẫn chưa hiểu sao? Ta đang dạy cho muội về văn hóa nước láng giềng đấy. Đưa tay ra đây nào.

- Oa! Huynh muốn lôi tôi đi đâu thế?

Tay trong tay nhảy điệu nhảy phiên bang gì ở kỹ viện chứ? Hắn cảm thấy hứng thú thế sao? Muốn dạy nàng nhảy, sao không chọn nơi nào vắng vẻ gió mát trăng thanh mà lại chạy đến kỹ viện làm gì?

Bạch Phong Ninh kéo một tay nàng, dẫn nàng ra giữa phòng lớn. Điệu nhạc phiên bang tự nhiên nổi lên, tiết tấu nhanh, giai điệu du dương, chỉ có điều kẻ nào đó lần đầu tiên nhảy điệu nhảy này luôn luống cuống gắm vào chân người khác.

- Tôi tôi tôi không biết nhảy như thế nào.

- Muội chỉ cần xoay trong lòng ta là được rồi.

- Xoay như mấy cái vừa rồi sao?

- Muội nghĩ rằng muội có thể xoay những động tác khó hơn sao?

- ...

- Long Nhi, ta bảo muối lắc eo chứ không bảo muối giẫm lên chân ta.

- ...

- Long Nhi, đừng nhìn chằm chằm xuống đất như thế.

- ...

- Ngẩng đầu lên nhìn ta đây này. Có thương đấy.

- Cái gì vậy?

- Đây!

Bạch Phong Ninh vẫn một tay kéo nàng, xoay nàng một vòng dưới cánh tay mình. Không thể không nói rằng điệu xoay người tuyệt đẹp đó bị nàng làm cho trở nên xấu xí. Hắn giơ tay kia ra trước mặt nàng, vẫy vẫy ngón tay treu chọc, ra hiệu cho nàng cầm lấy thứ trong tay hắn nhưng nàng chỉ nuốt nước miếng, không dám làm gì.

@STE'NT

Một chiếc cúc áo bạch ngọc được buộc chỉ đỏ nằm trong lòng bàn tay hắn. Nàng quá quen với chiếc cúc đó. Đó là tín vật đính ước mà hắn đã bỏ lại trong lần đầu tiên hắn đến ăn quyết. Lúc đó, hắn chẳng hề để ý mà chỉ giật nó đưa cho nàng. Không giống như bây giờ, nó đã được buộc bằng một sợi chỉ đỏ.

- Lúc trước nó tròn tròn, rất dễ bị mất mà lại khó tìm. Như thế này thì sẽ không bị mất nữa.

Ý của hắn mà nàng nghe như vệt nghe sấm.

- Đừng nói với ta là muối không hiểu gì nhé. - Nàng còn nói dối là hắn sẽ xé toạc cái miệng của nàng giống như bông loa kèn rồi nhét cái cúc áo bạch ngọc vào đấy.

- Đến phiên bang nhớ phải chăm sóc bản thân đấy. - Hắn dừng lại, đeo chiếc cúc buộc chỉ đỏ vào cổ nàng rồi nhìn ngắm. - Con mắt của ta cũng không tồi đâu.

Nàng giơ tay sờ sờ chiếc cúc bạch ngọc đeo trước ngực mình, đang định cất tiếng nói gì đó thì bị hắn ngắt lời.

- Nếu thích nơi đó thì cứ ở đó đợi ta. Nhớ chưa?

- Tôi... tôi không thích đất nước có những cô nương ngực to đó. - Bị hắn xoay mấy vòng, nàng cảm thấy men rượu bắt đầu bốc lên đầu, chóng mặt khó chịu.

- Nếu rảnh thì tiện thể đến thăm mẹ ta nhé. - Tuy nàng đã thuận lợi qua được cửa của mẹ chồng nhưng cũng không thể bỏ qua đạo hiếu.

- Tiểu Như Ý cũng là người đàn bà ngực lớn. - Ừm! Nàng vẫn luôn coi thường bộ ngực phẳng lì của mình. Đó là nỗi đau không thể nói thành lời trong lòng nàng.

Hắn chẳng hề để tâm chuyện đó. Đôi mắt xám dừng lại. Im lặng một lát, hắn lên tiếng:

- Nếu muối không muốn quay về nữa thì ta sẽ tới tìm muối. Lần này, ta sẽ không đến bắt muối mà đến thành thân đấy.

- Xi! Thành... thành thân ư? - Chiếc sọt lộn lại đựng đưa trước mắt nàng.

- Ở đây muối đã thành thân, nhưng ở phiên bang có thể không tính. Chúng ta không để ý chuyện đó là được rồi.

- ... Đã thành thân cũng có thể không tính được sao? - Người nàng đã lấy có thể không tính được sao? Ra khỏi đất nước này là có thể không tính sao?

- Đây gọi là "lợi dụng sơ hở để hành động". - Hắn nhìn bộ dạng khó hiểu của nàng thì giơ tay xoa xoa cái đầu đó.

- ... - Con người này, hắn coi trời đất, cha mẹ, người mai mối là gì vậy? Quả không hổ là con trai của Tiểu Như Ý. Ôi!

- Bây giờ còn muốn tiếp tục nhảy không?

- Nhảy ư? Ồ... E là không được. Tôi cảm thấy rất buồn... nôn... - Hậu quả của việc uống rượu xong lại quay lòng vòng.

- Ọe!

- ... - Nàng có thể chẳng chút ý tứ mà nôn một trận sau lời cầu hôn cảm động lòng người của hắn như vậy ư? Con người này, ai bảo nàng không có chuyện gì lại đi uống rượu giải sầu chứ? Đây! Không phải chứ. Lại còn say nữa. Tốt nhất là nàng đừng coi những lời hắn nói là những điều trong mơ mà quên sạch đây.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 78: Lời nói thật lòng, mạo hiểm lớn

Long Tiểu Hoa đã có kinh nghiệm say rượu một lần. Rất ngất ngây! Rất cảm kích! Nàng đã ôm cháu trai của phu quân và hôn lấy hôn để. Chính vì như vậy nên đến giờ thăng cháu của nàng cũng không thể nào quên được lúc đó. Hắn căn bản không chịu thừa nhận tiểu thẩm thẩm phóng đảng này. Hình tượng tiểu thẩm uy nghiêm đã sụp đổ. Điều này khiến cho nàng khắc cốt ghi tâm rằng muốn làm người vợ hiền thì phải bắt đầu bằng việc cai rượu.

Nhưng...

- Xem ra cuộc sống về đêm của thúc tẩu hai người quả là không tồi. Rất phong phú!

Giọng nói ghen tuông đó bay từ trên đỉnh đầu nàng xuống. Sau khi nôn xong, men rượu dội lên đầu khiến nàng mơ mơ màng màng không biết gì nữa. Nàng chỉ có thể tựa vào người Bạch Phong Ninh, nắm vạt áo hắn cười khi khi ngây ngô. Có lẽ có người đang hỏi nàng họ gì. Nàng không biết phải trả lời thế nào.

- Long Tiểu Hoa, cô còn nhớ cô họ gì chứ?

Í! Đây là ai vậy? Nàng vừa quên mất mình họ gì rồi mà. Hắn làm gì mà lại gây khó dễ cho nàng thế? Ồ! Nàng họ gì? Ồ! Bây giờ nàng chỉ muốn hét lên thật to để hơi nóng trong người phát hết ra. Nàng họ gì cũng được.

- Long Nhi, họ Bạch thế nào?

- Ồ! Họ Bạch ư?

- Trả lời huynh ấy đi. Không lâu nữa chúng ta sẽ cùng mang họ Bạch.

- Được. Họ Bạch. - Nàng vỗ vai Bạch Phong Ninh một cách nghĩa khí rồi giơ ngón tay cái lên: - Họ Bạch giống huynh. Tôi họ Bạch. Tôi là Bạch Tiểu Hoa. Á á á á! Có người kéo tai tôi. Đừng mà. Mẹ kế ức hiếp người. Hắn kéo tai tôi. Bạch mã hoàng tử cứu với.

Long Hiểu Át hít một hơi thật sâu, kéo kẻ đang khua khoảng hai tay lung tung về phía mình. Nhưng kẻ đó lại che bộ đồ đen của hắn, đẩy hắn ra và đứng bên tên tiểu nhân họ Bạch. Hắn liếc mắt nhìn tên tiểu thúc cùng kẻ đó vượt tường, cười lạnh lùng:

- Huynh còn định đứng đây trong cái mùi kinh khủng để nói chuyện với ta sao?

Bạch Phong Ninh cúi xuống nhìn vết bẩn trên người mình, rồi lại nhìn kẻ đang say bí tỉ:

- Thảo nào huynh không để cho cô ấy động đến một giọt rượu nào. Đúng là cô ấy không uống rượu sẽ đáng yêu hơn nhiều. - Nôn ra người hắn xong lại còn quát tháo chủ kỹ viện. Thật là chẳng có chút phong độ, khí độ gì cả. Hắn phải toát mồ hôi, khó khăn lắm mới kéo được nàng về đến phủ Huyền vương. Đang mệt đứt cả hơi, còn chưa có thời gian để nghỉ ngơi thì Long lão gia đã dắt ba bông hoa đôi khát đứng chặn ở cổng.

- Đáng yêu hay không cũng không liên quan gì đến huynh. - Hắn nhếch môi, giận dữ nhìn kẻ không yên phận trong lòng mình. Dứt khoát phải cho nàng một trận mới được. Bản thân đã say đến bảy tám phần, bị quát nạt, nàng lập tức tỏ vẻ đáng thương. Hắn ngẩng đầu lên nói với Bạch Phong Ninh: - Ta đã sai người chuẩn bị nước tắm cho huynh rồi. Huynh mau tắm rửa đi.

- Huynh có cần quan tâm đến Bạch mã như vậy không? Quan hệ giữa hai chúng ta dường như không thích hợp với việc huynh quan tâm đến Bạch mã như vậy đâu. Long Nhi rất dễ nghỉ ngơi linh tinh. Ngộ nhớ cô ấy cho rằng quan hệ giữa chúng ta không minh bạch thì sẽ khó ăn nói lắm đấy.

- Huynh yên tâm. Huynh cứ đi tắm xong thì sẽ biết quan hệ giữa hai chúng ta rất minh bạch. - Hắn cười lạnh lùng, vẫy tay ra hiệu cho mấy nha đầu đi hầu hạ Bạch Phong Ninh.

- Bạch thiếu gia, Vương gia sai chúng nô tỳ hầu hạ thiếu gia tắm ạ.

- ... Đây! Long huynh, chiều này của huynh có độc quá không vậy?- Nhìn mấy nha đầu trước mặt, Bạch Phong Ninh cười khò sở liếc nhìn Long lão gia. Sai mấy cô nương ném hắn vào bồn tắm, khiêu khích hắn. Sau đó lại coi khinh hắn không trong sạch, nhồi ý nghĩ đó vào đầu tiểu nữ nhà mình. Chiều này

độc thật! Rõ ràng là muốn giáng họa cho hần mà.

- Là ai lớn tiếng muốn có nữ nhi nhà ta? Đợi huynh qua được cửa này rồi hãy nói. - Long Hiểu Át nhướn mày đáp. Canh ba nửa đêm dẫn khuê nữ nhà người ta đi ngao du không về, lại còn say sưa bí tỉ, vượt tường ra rồi lại vượt tường vào. Hần đã chuẩn bị sẵn một thùng nước lạnh để cho kẻ đó lạnh thấu xương.

Hần dẫn dò xong thì kéo nha đầu nào đó đi nhưng lại nghe tiếng Bạch Phong Ninh gọi phía sau:

- Này!
- Gì vậy? - Hần khó chịu quay đầu lại.
- Giữ phong độ nhé. - Gã Long Hiểu Át này đã giữ phong độ tám năm qua, bây giờ, chớ có nhân cơ hội nha đầu kia chưa tỉnh mà làm bừa.
- Hừ! Nói chuyện phong độ với ta? Đợi mai huynh dậy nổi rồi hãy nói. - Quan hệ giữa hần và Long Tiểu Hoa cả thế gian này đều biết, đầu cần nói chuyện phong độ. Lại còn muốn giữ phong độ thế nào. Hần đã dặn các nha đầu rồi. Hành hạ tên bạch mã hoàng tử này thế nào cũng được. Tuyệt đối không cần phải khách sáo. Nếu làm cho Bạch thiếu gia thoải mái, giảm xương cốt, ngây ngất thì sẽ có thưởng.
- Kéo đi đi. Nhớ chăm sóc cho tốt đấy.
- Vâng thưa Vương gia. Bạch thiếu gia, mời đi bên này.
- Này! Các cô muốn đẩy Bạch mỗ đi đâu thế? Này này này! Ai? Cô chạm vào đâu thế? Này! Không được cời. Bạch mỗ nói không được cời cơ mà. Ai cho cô làm thế?

Thấy Bạch Phong Ninh bị dồn đi, càng lúc càng xa, Long Hiểu Át cúi xuống quan sát Long Tiểu Hoa đang ngủ say trong tay mình. Giải quyết xong tên bạch mã hoàng tử ngốc nghếch đó, bây giờ hần cần phải xử lý nốt thứ này.

Xuất ngôn bừa bãi, đối đầu với phu quân, nửa đêm mới về, hơi rượu nồng nặc, gào thét ầm ĩ, vui vẻ đến mức vô sỉ đối cả họ của mình! Hừ!

- Ô!
- Chiếc bát sứ cứng cứng kề sát môi Long Tiểu Hoa. Nàng ngửi thấy mùi chua cay, mơ màng tỉnh giấc. Mắt nàng vẫn nhắm và đẩy bát canh giải rượu đó ra. Mùi của nó vừa đắng vừa cay, chắc chắn rất khó uống!
- Tôi không muốn uống. Kinh quá!
- Uống đi. - Giọng quát lạnh lùng vang lên.
- Ai da! Huynh bóp mũi tôi làm gì? Ôi! Ừc ừc ừc ừc! Ặc Ặc... Khó uống quá! Ặc... Ừc ừc... Ôi! Huynh chẳng có chút tình cảm gì cả... Ừc ừc... đàn ông Ừc ừc ừc ừc...

Cho nàng uống xong bát canh giải rượu, Long Hiểu Át đặt chiếc bát sứ lên bàn rồi rót một cốc nước nóng, cho hai viên đường vào. Hần quay người đi về bên giường nhìn kẻ chịu ngược đãi đã tỉnh táo hoàn toàn. Kẻ đó ngồi dậy, trừng mắt nhìn hần ai oán. Đồ trên người nàng bẩn thỉu, mặt cũng ửng đỏ.

Hần nhếch môi đưa cốc nước cho nàng. Nàng vẫn hậm hực không chịu đưa tay ra nhận. Hần cúi xuống kề chiếc cốc sát miệng nàng:

- Uống nước đi. Bát thuốc đó rất đắng. Hần đã sai người sắc rất đặc. Đây coi như là cách để trừng phạt nàng. Phạt nàng phải sợ, phải biết rằng sau này không được phồng túng như vậy nữa. Nói năng, làm việc đều phải suy nghĩ. Hần phải dạy cho nàng một bài học. Dạy xong rồi thì hần lại thương xót nàng, rót nước cho nàng uống.
- Một câu nói khiến nàng ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào cốc nước đường kề sát môi mình. Nếu như trước đây, chắc chắn nàng sẽ chửi mắng hần xấu xa, giải thích với hần. Hần đã cho nàng uống thuốc rất đắng, làm cho nàng tê thảm thế này. Đây là hành động ngược đãi nàng. Nhưng bây giờ nàng biết hần đang đối xử tốt với nàng. Hần đã sắc thuốc cho nàng, cho nàng uống, rót nước cho nàng mà còn không quên bỏ đường vào để nàng bớt đắng miệng. Nhưng tại sao hần đối xử tốt với nàng như vậy mà còn muốn bỏ nàng. Vì nàng nói muốn giành được tình yêu của hần nhưng lại không làm được gì sao? Nàng muốn làm nên nàng mới chịu đi phiến bang. Nhưng càng làm thì càng khiến hần tức giận. Nàng đã cãi nhau với hần, khiến hần mất mặt trước mọi người.

- Lão gia... lão gia đừng bỏ thiếp. Lần sau, thiếp sẽ không ném giày vào lão gia nữa. Thiếp không dám nữa, thiếp không muốn quay về thành Đồng Khê. Tuy ở đây không có Tiểu Giáp, Tiểu Đình, Tiểu Bính, 813, lại lạnh muốn chết. Tuy đi đến đâu cũng có cô nương “chỗ này” to hơn thiếp, “chỗ kia” hấp dẫn hơn thiếp, hoặc là mắc bệnh thần kinh thích cảm kỳ thi họa. Chỗ này của thiếp không đủ to, chỗ kia không đủ hấp dẫn. Lão gia bảo thiếp học cảm kỳ thi họa, thiếp không học được. Thiếp sợ mình không giành được tình yêu của lão gia. Lão gia đừng bắt thiếp về. Thiếp đã nhận lời cha chồng đi phiến bang vì thiếp cho rằng cuối cùng mình có thể làm được một việc để lão gia khen ngợi. - Nào ngờ lại ngược lại.

Hần thần thờ gờ tay véo cái má ửng đỏ nước mắt của nàng. Hần thật sự hà khắc như thế sao? Chưa từng một lần khen ngợi nàng sao? Chắc chắn là có rồi chứ. Chẳng hạn như nàng nấu mỳ cho hần ăn rất ngon. Nàng đã dậy sớm đi mua thức ăn cho hần. Nàng ngồi trên chiếc ghế con ăn cơm mà không hề làm phiền hần nói chuyện với các vị đại nhân khác. Chỉ là hần không nói ra thôi. Không phải hần có vỏ đầu khếch lẹ nàng sao? Đầu cần phải nói ra chứ? Nàng không hiểu được điều đó sao?

Hắn nhếch môi nghĩ đến lời vị quan nhiều chuyện hôm đó:

- Theo kinh nghiệm của hạ quan, loại nữ nhân này cực kỳ mẫn tuệ, nhưng lại cực kỳ ngốc nghếch. Chẳng hạn Vương gia có lên lút bên ngoài thì cô ta lập tức phát hiện ra ngay, cãi lộn với Vương gia, làm cho mọi thứ loạn cả lên. Nhưng khi bản thân bị động chạm thì lại ngốc nghếch đến mức khiến nam nhân trước mặt phải nói với cô ta rằng: “Bảo bối à, ta biết làm thế nào với nàng đây?”, cũng không biết nam nhân này có phải cố ý nói như vậy không nữa.

Chắc chắn là có ý. Ai rảnh rồi treo mấy câu mờ ám này trên miệng chứ?

- Thế mới nói, đây là đạo phu thê. Vương gia chỉ cần xem vài câu ngọt ngào trong mấy cuốn tiểu thuyết nam nữ thì sẽ hiểu. Hạ quan cũng đang phải học trong đó, chẳng thể giúp Vương gia giải quyết được mối ưu này, làm phiền Vương gia có thể tới nơi khác bức cung được không?

... Bức cung cái gì? Hắn đến để thỉnh giáo. Chỉ tiện thể dẫn theo mấy con chó nhà mình đi thôi. Hình tượng này tệ hại thế sao?

Những lời ngọt ngào...

Hắn nhếch môi. Tiếng khóc nức nện khiến hắn khó kìm nổi:

- Đừng khóc nữa. Ngẩng đầu lên.

- Làm gì?

- Ta khen ngợi nàng.

- Há?

Nàng ngước lên thì thấy lão gia đang ngẩng cổ uống cốc nước đường đó. Hắn nâng cằm nàng lên, in dấu môi lên đôi môi còn dính thuốc đắng của nàng.

Đôi môi ngọt ngào đó kẻ sát vào đôi môi thuốc đắng, vị ngọt ngào mê hoặc nàng. Chỉ cần nàng há miệng là có thể xua đi cái đắng. Nhưng nàng không hiểu, ngay người nhìn hắn. Hắn nhếch môi, nhướn mày như đang nói với nàng: “Nàng không hé môi ra thì làm sao ta cho những lời ngọt ngào vào được?”

Nàng khẽ hé môi, vị ngọt tràn vào trong khiến nàng tham lam uống cạn. Nàng không rời xa đôi môi ngọt ngào mềm mại đó, không muốn hắn rút khỏi chiến địa của mình, cho đến khi hắn phát một tiếng hừ đẩy ra.

Nha đầu này thật là giỏi! Hắn đã phải tốn bao công sức mới thu được đôi môi của mình về. Vị thuốc đắng của nàng lan hết sang miệng của hắn. Hắn gio tay gạt môi:

- Đù ngọt ngào chưa? - Những lời ngọt ngào thật sự dùng môi để truyền tải đấy nhé. Nàng mà còn không hiểu, lại cứ coi mình là tiểu nữ của hắn thì đúng là đại ngốc. Hắn không thừa nhận là hắn nuôi dạy nàng đâu.

Nàng liếm liếm môi, bộ mặt mơ màng nhìn về phía lão gia nhà mình. Chắc chắn là lão gia đã bị ai đó dạy hư rồi chứ không thể tự nghĩ ra hành động như thế.

- Lão gia hôn người ta!

- ... Việc này không cần dùng miệng để nói ra.

- Lão gia đã dùng miệng để làm rồi. Tại sao thiếp lại không thể nói ra chứ?

- ...

- Mùi vị thế nào?

- ... Rốt cuộc kẻ ngốc nào đã nuôi dạy ra nha đầu đen tối nàng thế? Câu này không cần dùng miệng để nói ra! - Hắn véo má nàng.

- Lão gia không nói thật.

- Long Tiểu Hoa! Ai cho phép nàng nhìn chăm chăm ta thế? - Hắn véo má nàng mạnh hơn, ép môi nàng phải hé ra. Nàng dám nói ra những câu như vậy thì thật sự cần phải dạy dỗ rồi.

- Lão gia thật sự khó xử thế sao? Lão gia nói thật lòng cho thiếp nghe khó vậy sao? - Nàng nghiêng đầu, bắt chập khuôn mặt bị biến dạng, phản đối: - Người ta rất yêu lão gia, không nỡ để lão gia phải chịu khổ, muốn có được tình yêu của lão gia khó thế ư?

- ...

- Lão gia đừng có vừa bị vạch trần là liền nhìn đi chỗ khác như vậy. - Nói xong, nàng đặt hai tay lên vai hắn: - Haizzz! Lão gia, thiếp nên làm thế nào đây?

Cử chỉ của nàng đáng yêu như vậy, thuần khiết như vậy rồi còn gì. Nàng nên làm thế nào với người đàn ông cứ muốn bị chà đạp này đây? Nàng giờ tay vỗ vỗ vào khuôn mặt đang đỏ ửng lên của hắn, khiến cho đôi mắt đen sâu thẳm lại bất mãn nhìn nàng chằm chằm. Nàng cười một tiếng khơi gợi, chẳng nói mà truyền đạt hết mọi ý tứ.

Dù sao cả đời này nàng cũng đừng mong nghe được một câu ngọt ngào từ miệng hắn. Thà cứ tự mình nói cho rồi.

- Bây giờ, thiếp hỏi thật chàng, mùi vị của nó thế nào?

Hắn nhìn nàng. Nha đầu này rõ ràng vừa đạt được là liền làm tới, cái gì mà miễn tuệ, cái gì mà ngốc nghếch, tất cả toàn là những nhận định hồ đồ. Điều gì nàng cũng biết, lại còn bắt hắn phải tận miệng nói ra. Thật đúng là gian xảo:

- Biết rồi còn hỏi.

Biết rồi còn hỏi ư? Đây mà tính là câu trả lời sao? Ý của nó là nụ hôn của nàng rất ngất ngây sao?

- Tại sao không cho thiếp đến phiên bang?

- ... Sợ nàng xảy ra chuyện?

- Chàng có thích thiếp không?

- Đừng nói vớ vẩn nữa.

Đừng nói vớ vẩn nữa ư? Ý là hắn thật sự rất thích nàng, thích đến mức câu nói vớ vẩn này không tài nào thể hiện hết tình cảm của hắn sao?

- Bắt đầu từ khi nào?

- Tùy. - Hắn chẳng muốn nói ra.

Tùy ư? Nghĩa là tùy nàng nghĩ sao? Lẽ nào từ khi nàng mới bảy tuổi? Hắn thật là khác người. Đến cả tiểu cô nương còn tè dầm cũng không tha.

Nàng hài lòng cười híp cả mắt:

- Chàng còn muốn nữa không?

- ... - Cái yết hầu thật thà của hắn lập tức chạy lên chạy xuống, câu trả lời rất rõ ràng nhưng hắn lại cảm thấy mình thật ảm ức, bị chính kẻ mình nuôi lớn trêu chọc, cảm giác này đúng là uất nghẹn. Hắn nhếch môi nói: - Chỉ hôn một mình ta thôi. Nàng nghĩ kỹ đi.

- ... Chàng chê tiếp không trong sạch sao?

- Nói thật, có một chút. - Ánh mắt hắn tối lại, đặt tay lên môi nàng, trong chớp mắt, kề sát vào nàng, hơi thở nóng hổi phả ra, chồn vồn trên sống mũi nàng. Hắn có ý dừng lại để cho nàng nếm trải cảm giác giầy vò của cái gọi là ‘hỏa băng lưỡng trọng thiên’[1], bắt đầu quả trách nàng: - Nàng không chỉ khiến người ta coi thường ở điểm ấy, thứ ở trên chân, thứ ở dưới cổ, và cả thứ trong đầu nghĩ cũng đều khiến cho người ta coi thường.

[1] Hỏa băng lưỡng trọng thiên: Có nghĩa là trong một thời gian cực ngắn, phải đồng thời tiếp cận hai loại tình huống hoàn toàn tương phản khiến bản thân không kịp thích nghi.

Nàng nhìn vào đôi môi hắn mà muốn nhào đến nhưng hắn lại cố lùi lại, không để nàng chạm vào. Nàng không cam lòng phản đối:

- Những cô nương kia đều chỉ như vậy thôi, cả đời chẳng có ước mơ, sống như vậy thật không đầy đủ. Ai bảo chàng không thích màu trắng chứ? - Tình yêu đầu của nàng là màu trắng. Điều này không cách nào có thể thay đổi được.

- Màu dễ bẩn, lại khó giặt sạch thì có gì hay ho mà nàng thích chứ?

- Vậy chàng, cái kẻ lúc nào cũng muốn là cha người ta, nghĩ một đằng nói một nẻo, thì có gì hay ho để thiếp thích? - Ngụ ý của câu này: Thích chính là thích, muốn thay đổi cũng chẳng có cách nào. Người ta đã chịu rồi thì cứ vậy mà tiến tới đi.

- Thích ta thật đúng là khó cho nàng. Ngại quá!

- Vẫn ổn mà. Chỉ cần chàng bớt khó chịu đi. Hôm nào cũng đáng yêu như hôm nay thì thiếp sẽ càng thích hơn... Này! Chàng tránh xa thiếp ra là ý gì thế?

- Không muốn cho nàng hôn nữa. - Hắn dùng ngón tay gõ vào trán nàng, đẩy nàng ra xa.

- Vừa khen chàng đáng yêu, chàng lại bắt đầu khó chịu rồi. - Nàng kéo hắn lại, hai tay vòng qua vai hắn, kéo cổ hắn nói: - Lần này để thiếp đi phiên bang nhé. Cha chồng nói, chỉ cần thiếp đi, người sẽ công nhận thiếp là con dâu.

- Không cần ông ấy thừa nhận. Ta thừa nhận là đủ rồi. - Hắn giờ tay gõ gõ vào cái đầu để thể hiện sự khen ngợi.
- Nhưng thiếp cũng muốn có được tình yêu của chàng, là chỗ dựa cho chàng. Thiếp muốn hiểu thuận với chàng mà.
- ... - Hai chữ “Hiếu thuận” nghe thật khó chịu.
- Lập công một lần, dùng được cả đời. Kế hoạch hay đấy chứ.

Hắn suy tư. Nếu thật sự muốn giữ nàng lại bên mình thì hắn không thể không thừa nhận, nàng thật sự cần có một danh phận an toàn bên hắn. Hắn chỉ không yên tâm rốt cuộc ông già đó đang có mưu tính gì. Liệu ông ta có tốt bụng cho nàng cơ hội lập công bằng một nhiệm vụ đơn giản như vậy không?

- Cho dù gặp phải chuyện gì thì nhất định nàng cũng phải quay về. - Hắn muốn nàng hứa với mình.
- Chàng yên tâm. Nơi của những cô gái ngực to thì có gì hay ho khiến thiếp phải lưu luyến chứ? - Nàng vỗ vỗ vai hắn, ưỡn ngực hứa. Hứa xong, nàng trở lại với khuôn mặt và cái miệng của Long Tiểu Hoa, chu môi muốn hôn: - Người ta đã hứa với chàng một chuyện. Chàng cũng nên thỏa mãn người ta một lần đi chứ.
- Chuyện gì? - Hắn nhìn nụ cười nham hiểm của nàng thì lập tức đề cao cảnh giác, chỉ thấy nàng thì thầm bên tai:
- Lão gia, người ta muốn chàng nói một câu... chàng nói cho người ta nghe đi.

Nói xong, nàng thì thầm bên tai hắn câu đó.

- Nào! Nói cho người ta nghe đi.
- ...
- Chàng đừng im lặng nhìn người ta như thế nữa. Nói đi mà.
- ...
- Người ta muốn nghe.
- ... Nương tử... ta muốn làm.
- Xi! Ha ha ha ha ha! Ôi mẹ ơi, vẻ mặt của chàng buồn cười quá! Đồ ửng lên rồi. Thật thú vị!
- Long Tiểu Hoa! Nàng chép điều răn nhi nữ năm trăm lần cho ta. Thiếu một lần cũng không được đi ngủ.
- ... - Vui quá hóa buồn! Con người này thật sự không biết đùa chút nào. Xi! Phải cẩn thận mới được.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 79: Trước khi lên đường đi ký hòa ước với phiên thổ - phần 1

Tại bàn ăn sáng của phủ Huyện Vương, Thập cửu điện hạ ăn vận cao quý đang dùng bữa. Huyện vương phi vẫn còn đang ngái ngủ, đầu óc cứ để đi đâu đó. Bạch Phong Ninh cảm thấy sáng khoái. Hắn liếc mắt nhìn đại tẩu đang kiệt sức của mình. Quả là không thể không suy nghĩ. Hắn giờ một chân đá đầu gối của đại tẩu.

Long Tiểu Hoa vô tội đã bừng tỉnh. Nàng chớp chớp mắt, ánh mắt mơ màng hỏi:

- Sao lại đá tôi?
- Long Nhi, tốt nhất muội đừng nói với ta là tối qua khi ta đang liêu chết để giữ gìn sự trong sạch ở trong nhà tắm, vì muội mà giữ thân như ngọc thì muội lại đang làm chuyện gì đó có lỗi với ta nhé.
- Tối qua ư? Tôi một muốn chết, làm gì có thời giờ mà băn khoăn nhiều đến thế. - Nàng liếc hắn về coi thường, lại còn không biết sống chết ngáp một

cái.

Bạch Phong Ninh hứ một tiếng lạnh lùng:

- Một đến mức không có thời gian nghĩ đến Bạch mã sao? Đại tẩu, ác liệt thế sao?

- Đúng là rất ác liệt. Bả vai của tôi, đau đau đau... Huynh có biết chàng ước hiếp tôi thế nào không? - Với bộ mặt khỗn khổ, nằng gior nắm ngón tay run rẩy ra trước mặt Bạch Phong Ninh.

Bạch Phong Ninh ngược mắt liếc nhìn bàn tay đó, hần cảm thấy luồng khí u ám ứ đọng trong lồng ngực mình. Giọng hần trầm trầm:

- Hừ! Chỉ là năm lần mà thôi. Đại tẩu, có gì phải lạ đâu, xem ra Long huynh cũng chỉ được đến thế thôi. - Nàng còn dám nói với hần số lần mình bị chà đạp, thực sự coi hần là loại đàn ông coi chuyện phong độ như thức ăn rồi. Lấy cái chuyện này ra để kích động nam nhân, thật đúng là tự tìm lấy phiền phức!

- Cái gì năm lần? Chàng đâu có tốt với tôi như vậy. - Long Tiểu Hoa đập bàn tỏ cáo ai đó vô nhân đạo. Người bị tỏ cáo liếc mắt nhìn nàng rồi lại tiếp tục dùng bữa sáng.

Bạch Phong Ninh ngây người. Không phải là năm lần ư? Chẳng lẽ là...

- Mười năm lần sao? - Họ Long kia, hần có cần phải hận nàng đến thế không? Không có phong độ cũng bỏ qua. Hần còn làm đến mười năm lần sao? Sao vậy? Bây giờ hần định thách thức Bạch Phong Ninh ta một đêm bao nhiêu lần? Xì! Nghĩ rằng nhiều lần là giỏi ư? Điều này có thể coi là tâm lý biến thái thất thường không? Theo luật pháp, tội danh ngược đãi vợ có thể khiến hần thân bại danh liệt đấy.

- Tất cả năm trăm lần. Năm trăm lần đấy. - Long Tiểu Hoa công bố đáp án chính xác khiến Bạch Phong Ninh há hốc miệng, đánh rơi cả thìa xuống đất.

- Long Nhi... Rốt cuộc Long huynh bắt muội làm gì? - Một đêm làm năm trăm lần, kẻ chết chắc chắn không phải đàn bà mà phải là đàn ông. Chắc chắn hần sẽ chẳng dậy nổi để mà dùng bữa sáng...

- Chép điều răn nhi nữ.

- ... Vậy muội còn ngồi đây làm gì? - Năm trăm lần nhiều như vậy. Nàng mau về chép đi. Đúng là nàng cần được quản giáo chặt chẽ một chút. Hần liếc mắt nhìn nàng. Mới sớm ngày ra đã hại hần ăn mất cả ngon rồi. Rốt cuộc Bạch Phong Ninh hần là người như thế nào? Tại sao lại phải lòng một kẻ còn đen tối hơn cả mình, nhất là cái đầu của kẻ đó còn lúc cần trong sáng thì không trong sáng, lúc không cần trong sáng thì lại thuần khiết một cách quá đáng nữa.

Long Tiểu Hoa ngáp một cái, xua xua tay:

- Xong rồi, xong rồi. Ngô quân gia đã chép phần còn lại giúp tôi rồi. Hi hi hi hi! - Lão gia nhà nàng thật đáng ghét! Vừa sợ nàng chép khổ lại vừa lo nàng không được ngủ nhưng vẫn không chịu thu hồi mệnh lệnh đáng sợ của mình. Kể cả là gia pháp thì cũng có thể thu về mà. Ngô quân gia đành phải chịu khổ vậy.

- ... - Bảo đàn ông giúp nàng chép điều răn nhi nữ ư? Nàng ngồi giữa phu quân và gian phu còn thể hiện khí chất hạnh đo. Bây giờ thì sao đây? Đôi phu phụ này muốn độ độ vô si so với Bạch Phong Ninh hần ư?

Long Hiểu Át trầm ngâm đặt thìa xuống. Hần liếc nhìn thúc tẩu hai người nói chuyện, nhắc nhở:

- Mau dùng bữa đi. Ta đã nói hôm nay nàng sẽ cùng ta vào cung gặp Thánh thượng. Vì chuyện này nên ta mới đồng ý để nàng nhờ Ngô quân gia chép hộ. Khi nào về, nàng sẽ phải chép bù.

- Há? Vẫn phải chép bù sao? - Nàng co rúm người lại, bẻ bát cháo lên rồi mà không thể nào nuốt nổi.

Bạch Phong Ninh nhìn Long Hiểu Át. Với hần chuyện đi đến phiên bang của Long Nhi như tên đã lên cung không thể không bàn. Hần không biết Long Hiểu Át suy nghĩ đến mức nào. Có lẽ hần vẫn nên nhiều chuyện xen vào một câu nhắc nhở. Mười năm trước, mẫu phi của Long Hiểu Át cũng được gả đến nước láng giềng xa xôi để kết giao hai nước. Chuyến đi lần này không chỉ đơn giản là một tờ hòa ước. Lão Hoàng đế khí số đã tận, chẳng phải bản khoản điều gì, muốn chơi thế nào sẽ chơi thế đó. Còn bọn họ lại không thể thua. Đặc biệt là không thể để mất Long Tiểu Hoa.

Tuy nói là không thể chống lại thánh chỉ, tuy nói là không được làm ảnh hưởng đến quan hệ hai nước nhưng chiều này của lão Hoàng đế quá nhanh và kỳ quái khiến hần và Long Hiểu Át trở tay không kịp. Lão Hoàng đế nhanh tay triệu Long Nhi vào cung đúng lúc Bạch Phong Ninh hần đi nhậm chức còn Long Hiểu Át thì phải giải quyết việc ở bộ Hộ. Nếu ông ta giả bệnh gọi Long Nhi vào thì chiều này quá đơn giản. Điều kỳ lạ hơn là... ông ta chọn người đi sứ, là Diệu tiểu vương gia... Sai vị quan đứng đầu bộ Binh đi trước ký hòa ước? Hần chưa từng nghe nói đến điều này. Thánh thượng có thể sai Hữu tướng vừa nhậm chức như hần đi, không nên là Cung Diệu Hoàng...

Mục đích là để giam lỏng bộ Binh, thu lại binh quyền ư?... Có vẻ như không giống lắm. Quân của Diệu vương gia hoàn toàn có thể lấy danh nghĩa đi ký hòa ước để cùng xuất hành với Diệu vương gia, sắp xếp mọi việc trên đường đi. Hay là Hoàng thượng muốn lấy danh nghĩa ký hòa ước để điều binh khiển tướng? Nếu ông ta không thực sự muốn ký hòa ước thì đã không để tiểu hoàng tôn trung thành mù quáng của mình ra khỏi trung thổ...

Chiều này của lão Hoàng đế rất giống với...

Bạch Phong Ninh lo lắng nhìn mọi người đã dùng bữa xong, Long Hiểu Át đang kéo tiểu nữ nhà mình chuẩn bị vào cung. Hắn thở dài tự nói với mình:

- Mong là đừng như mình nghĩ. Nếu không thì... thiên hạ này sẽ đại loạn mất.

Phu thê nhà Huyền vương vào tấn kiến Đương kim Vạn tuế.

Long Hiểu Át cùng phu nhân nhà mình đứng trước tấm rèm vàng. Hắn nhìn người có thể nhìn tới mà không thể hiểu hết trên long sàng, đang định cúi người quỳ xuống thỉnh an thì lại nghe giọng nói có chút chê cười vọng đến:

- Nếu Thập cửu điện hạ không muốn quỳ thì đừng quỳ để tránh khỏi phải phiền lòng.

Long Tiểu Hoa đang quỳ bị Thánh thượng làm cho giật mình. Nàng nghiêng người nép vào lòng lão gia nhà mình, khó hiểu ngược lên nhìn hắn thì chỉ thấy hắn bậm môi nói:

- Thần tuân chỉ. Thánh thượng nói không cần quỳ, vậy chúng ta đừng quỳ nữa. - Hắn nhẹ nhàng nói với nàng.

Tuân chỉ ư? Đến nàng cũng nghe ra đó là câu khách sáo. Lời nói của Hoàng đế có thể tin được sao? Hoàng đế nói không phải quỳ thì không phải quỳ sao?

Ở bên ngoài, lão gia nói thế nào thì là thế đó, hắn liếc mắt cảnh cáo nàng.

Nữ chủ nhân chỉ có thể im lặng giữ đạo làm vợ. Ở trong khuê phòng thì đừng có hòng áp đặt nàng...

Một tiếng cười vọng ra từ long sàng:

- Thập cửu, nếu Thập cửu điện hạ đã biết tuân chỉ như vậy thì chuyện phu nhân của mình đến phiên thổ, hai người đã bàn bạc đến đâu rồi?

- Thần không có ý kiến gì. Chỉ muốn vì phu nhân của mình mà xin một thứ.

- Ô! Thập cửu điện hạ hiếm khi xin ta ban thưởng. Thập cửu điện hạ muốn vì phu nhân của mình mà xin thứ gì đây?

Hai cha con xưng hô quân thần. Long Tiểu Hoa nghe mà dựng tóc gáy. Nàng nhìn lão gia nhà mình. Lão gia xin ban thưởng cho nàng ư? Lão gia xin ban thưởng gì vậy? A... lẽ nào giống như trong tiểu thuyết. Lão gia muốn... Đừng mà. Không thể nói những câu như vậy trước mặt Hoàng đế. Chắc chắn là không thể.

- Lão gia, người ta biết lão gia trong sạch là được rồi. Không có tám biển trình tiết cũng không sao. - Nàng kéo áo hắn để ngăn hắn lại.

- Ai đang nói với nàng về tám biển trình tiết gì đó đấy?

- Hà? Không phải lão gia muốn nói với cha chồng điều đó sao? Nói rằng chỉ cần một mình thiếp là được rồi, xin cha chồng đừng nhân lúc thiếp không có nhà mà ép lão gia vào động phòng cùng người con gái khác sao?

- ...

- Ô... Chàng đừng dùng ánh mắt "tự cho mình đa tình" đó nhìn thiếp...

- Thập cửu điện hạ muốn xin tám biển trình tiết sao? Được. Nếu ý phu nhân của Thập cửu điện hạ là như vậy thì trăm sẽ ban cho Thập cửu điện hạ một tám biển. - Giọng chế nhạo từ trong long sàng vọng ra.

- Đa tạ thánh ân. Thần không có hứng thú gì với tám biển trình tiết. - Hắn nhấn giọng trả lời.

- Ô! Vậy Thập cửu điện hạ muốn được ban thưởng gì?

- Nếu Thánh thượng đã phái phu nhân của thần tới phiên thổ thì thần muốn xin nghỉ phép.

- Nghỉ phép ư? - Lần này đến lượt Hoàng đế ngây người. Hoàng đế hỏi tiếp: - Bao lâu?

Hóa ra không phải là cần tám biển trình tiết mà là muốn đi chơi.

- Ba ngày.

- Khi nào phu nhân của Thập cửu điện hạ lên đường thì lúc đó điện hạ về triều ư?

- Đúng vậy.

- Nghỉ làm gì?

- ... - Ông già này thật lắm chuyện, một nam một nữ, một vợ một chồng thì còn có thể làm gì? Câu hỏi như vậy mà Hoàng đế cũng hỏi được.
- Lão gia, chúng ta sẽ làm gì? - Long Tiểu Hoa sợ hãi chớp chớp mắt. Đừng bắt nàng chép điều răn nhi nữ ba ngày liền nữa nhé. Nàng sẽ phải chép đến tận lúc lên đường sao? Hu hu...
- Long Hiểu Át chau mày nhìn kẻ đang muốn cự tuyệt mình, nói:
- Cùng phu nhân đi dạo phố, xem kịch, dắt chó đi chơi.
- Hắn chẳng hề để tâm đến thân phận cao quý của mình sao? Nói xong với kẻ bên cạnh, hắn xoay người thông thả bước ra khỏi hoàng cung.
- ... - Hắn học đâu ra cách yêu thương vợ như vậy chứ? Thật giống với một người cha...
- Khả khả... - Tiếng cười vang lên: - Diệu Nhu, lần này thì cháu biết tại sao trẫm lại nói cháu giống Thập cửu thúc rồi chứ?
- Cùng ngang nhiên, ngạo mạn và tùy hứng.
- Cung Diệu Hoàng từ trong bước ra. Hắn nhìn xuống chân mình mà không trả lời, cứ để cho hoàng gia gia hắn nói tiếp.
- Nhìn Thập cửu thúc vừa về kinh với bộ dạng trầm ngâm thật chướng mắt. Lần này thì khá hơn rồi.
- Sao hoàng gia gia lại phái nha đầu đó đi cùng cháu? - Cung Diệu Hoàng không hề cúi người mà trực tiếp nêu ra thắc mắc của mình về thánh chỉ.
- Cháu không vui sao?
- ... - Không phải là không vui. Hắn chỉ cảm thấy có gì đó rất lạ. Mười chín năm sinh ra và lớn lên trong cung đình, hắn chỉ cảm thấy không có chuyện tốt đến mức bánh từ trên trời rơi xuống, nên hắn không thể nào yên tâm được.
- Thập cửu thẩm của cháu là người rất thú vị. Có điều rất dễ gây họa. Cháu có thể thay Thập cửu thúc chăm sóc Thập cửu thẩm. Trẫm còn định ban thưởng cho Thập cửu thẩm của cháu nữa đấy. - Giọng nói đó dừng lại rồi tiếp tục: - Diệu Nhi, trong chuyến đi phiên bang lần này, nếu cháu gặp người xưa thì thay ta hỏi thăm một tiếng nhé.
- Cung Diệu Hoàng biết rõ, người này chắc chắn là Huyền phi, chị gái của mẫu thân hắn, mẫu thân của Thập cửu hoàng thúc, vị nương nương mười năm trước đã bị gả đến phiên thổ xa xôi. Hắn khéo léo né tránh quan hệ với phi tử đó, chỉ nói:
- Hoàng gia gia muốn hỏi gì ạ?
- ... Thôi vậy. Chuyện đã qua rồi thì cứ để nó qua đi.
- ...
- Nếu cháu gặp người ta thì đừng quên nhờ người ta nấu cho một bát mì để ăn. Nếu có thể, cháu viết một phong thư về nói cho hoàng gia gia biết mùi vị của nó thế nào.
- Mỳ ư? Ở phiên thổ có mì sao?
- ... Ha ha! Quả thật là hoàng gia gia già mất rồi. Trẫm chỉ nhớ mùi vị năm đó. Thôi vậy. Thôi vậy. Cháu lui ra đi.
- ... Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 80: Trước khi lên đường đi ký hòa ước với phiên thổ - phần 2

Người xưa nói rất đúng. Xà trên không thẳng, xà dưới sẽ nghiêng.

Vậy xin hỏi khi xà dưới không thẳng thì sao?

Câu trả lời là xà trên không thể không nghiêng rồi.

Mặc dù Ngô quân gia luôn không hiểu rõ hai vị chủ nhân của phủ Huyền vương, rốt cuộc ai trên ai dưới, ai mạnh ai yếu, là nữ chủ nhân sợ chồng hay là lão gia nể vợ nhưng Thập cửu điện hạ lạnh lùng bá đạo bỗng biến thành bộ dạng hiền lành dặt dẹo cùng nữ chủ nhân đi dạo phố thì đúng là không bình thường chút nào.

Xét về mặt hành vi mà nói thì đúng là có phần hơi hèn nhát, nhưng ai có tiền trong tay thì người đó là đại gia. Năm quyền quản lý kinh tế trong nhà là chuyện vô cùng quan trọng. Cứ nhìn phái đoàn của Huyền vương gia khắc rõ. Nữ chủ nhân muốn mua gì thì không thể không nở nụ cười, đến bên phu quân hỏi ý kiến.

Lúc đó thì “trượng phu” tương đương với “chị tiền”[1].

[1] Trượng phu là cách gọi người đàn ông, người chồng thời xưa, âm đọc tiếng Trung là “zhàngfū”, khi đọc ngược lại sẽ thành “fū zhàng”, có nghĩa là thanh toán, chị tiền.

Nhưng nhìn hai chủ nhân mua đồ thì không thể không buồn phiền. Lão gia nhà hắn thật chẳng hiểu tâm lý nữ nhân gì cả. Đám đàn bà, cứ đi xa là chắc chắn sẽ muốn mua mấy bộ đồ mới, chọn chút đồ trang sức nhưng lão gia nhà hắn lại ra lệnh cho hắn đánh xe đến thẳng Hạnh Lâm đường để bốc một đồng thuốc lớn, nào là thuốc trị thương, thuốc cầm máu, thuốc phong hàn, thuốc ho, thuốc đau bụng... và toàn bộ những gì mà lão gia có thể nghĩ ra.

Nữ chủ nhân giận dữ đứng trước cửa Hạnh Lâm đường nhìn phu quân trả tiền vui vẻ và thoải mái nhưng lại chẳng hề thấy hài lòng chút nào. Nàng chỉ thấy giận người đang trả tiền kia thôi.

Người bị nhìn chăm chăm hoàn toàn không nhận ra việc mình làm chẳng có chút lãng mạn nào. Hắn ngoái đầu lại nhìn phu nhân thì bỗng nhớ ra điều gì đó, lập tức quay người nói với ông chủ hiệu thuốc:

- Bốc cho ta mấy thang điều kinh bổ huyết nữa.

- Xi! Lão gia chỉ cần cho thiếp chút tình ý là được rồi.

Tình ý ư? Thứ ấy liệu có thể điều hòa kinh nguyệt không? Rốt cuộc là hằng tháng ai trắng bệch mặt ra, ai ôm bụng lăn lộn gào ầm ĩ. Kiếp sau đừng làm phận nữ nhi nữa nhé.

Cuối cùng, bước ra được khỏi tiệm thuốc thì Long Tiểu Hoa cũng mất hết thể diện.

Thế này mà gọi là hẹn hò sao, chẳng được ôm hôn, chẳng được ăn, chẳng được chơi, chỉ có “cha” dẫn “con gái” đi mua thuốc. Nàng có thể hiểu được tâm lý người cha của hắn. Lần đầu tiên tiểu nữ nhân xa nhà nên hắn không thể không lo lắng, nhưng hắn chẳng hiểu tâm lý một cô nương như nàng gì cả. Thời khắc ly biệt lãng mạn này mà hắn không ôm lấy nàng nói những điều ngọt ngào, lại còn chạy ra ngoài mua thuốc điều hòa kinh nguyệt gì đó. Xi!

- Lão gia nói lát nữa sẽ về dẫn thiếp đi gặp một người. Người đó là ai vậy? - Lát nữa lại còn có thêm một kẻ xuất hiện phá vỡ giây phút ngọt ngào của vợ chồng họ nữa chứ. Nàng chỉ có thể hậm hực mà thôi.

Hắn cười thần bí, giờ tay kéo đầu nàng, nhìn đôi tai lạnh đỏ của nàng:

- Lát nữa nàng sẽ biết. Trời lạnh lắm! Để ta đưa nàng đi mua mũ.

- Hà? Thiếp không muốn đội mũ xanh[2] đâu. Khi thiếp đi xa, lão gia đã nói lão gia sẽ giữ mình như ngọc, ăn chay niệm Phật, không đi linh tinh.

[2] Ở Trung Quốc, đội mũ xanh có nghĩa như bị cấm sùng.

- ... - Hắn nói những câu vớ vẩn đó bao giờ. Nàng thật là biết thừa nước đục thả câu.

Cung Diệu Hoàng từ trên lưng con ngựa yêu Tuyết Cầu nhảy xuống. Hắn vuốt ve bộ lông trắng như tuyết của nó rồi liếc nhìn Nguyệt Cư từ lâu, nhớ đến lời người hầu bẩm báo rằng Huyền vương gia mời hắn đi ăn. Xi! Vị thúc thúc này tìm hắn có chuyện gì vậy? Hắn cần gì phải đi chứ?

Hắn chau mày, bực mình:

- Tiểu vương không đi.

- Tiểu vương gia, không đi không được đâu ạ.

- Sao lại không được. Tiểu vương nói không đi là không đi. Huyền vương dẫn nương tử, dặt dẹo cùng đi dạo phố. Hắn nghĩ tiểu vương nhàn rồi lắm sao?

- Nhưng Huyền vương gia đã sai người chuyển lời. Nếu Tiểu vương gia không muốn đi thì người cũng nên nghĩ đến chuyện mình cần nhờ Huyền vương gia trước đã ạ.

- ... - Hắn phải nhờ gì thúc thúc? Sao hắn không nhớ là mình đã ngốc nghếch chạy đến bàn với thúc thúc chuyện nhường vợ cho mình nhỉ? Hắn phải suy nghĩ gì nữa? Thúc thúc còn ngốc nghếch hơn hắn ấy chứ. Điều tối kỵ của đàn ông chẳng phải là nỗi đau bị cướp mất vợ sao?

Nghĩ nhiều vô ích, hần một chân đá tung cánh cửa một gian phòng của Nguyệt Cư từ lâu thì thấy một cái đầu đội chiếc mũ xấu xí quay mặt lại nhìn mình. Chiếc mũ đó thật sự rất xấu, rất buồn cười, được đan bằng những sợi len trắng xám xen kẽ, lại còn có hai cái tai cún dựng lên, bên cái tai cún còn thêu một bông hoa hạnh, ảm thì có ảm nhưng chẳng có một chút thẩm mỹ nào cả. Nó thật sự phù hợp với bộ mặt đang chán nản của Long Tiểu Hoa. Hần nhất thời không nhận được cười.

- Tiểu vương buồn cười chết mất. Cô tìm đâu ra cái mũ như vậy thế? Cô định đội cái mũ này cùng tiểu vương đến phiên bang sao?

- Lão gia nhìn đi, đến cả hần cũng cười thiếp. Thiếp không đội cái mũ này đến phiên bang đâu. Lão gia làm thiếp mất hết thể diện của phu nhân cao quý trung thổ rồi. Xấu chết đi được. Sao lão gia lại làm cho thiếp trở nên xấu xí như vậy chứ? Á á á!

Long lão gia đặt chén trà xuống, nhú mày liếc nhìn chiếc mũ mình tự tay chọn và có vẻ rất hài lòng:

- Nàng đội như vậy đi ta sẽ yên tâm hơn. Diệt nhi, đừng đứng ở cửa mà cười mãi như vậy. Vào ngồi xuống đi.

Cung Diệu Hoàng nghe tiếng Long Hiểu Át thì cố nhịn cười nhưng càng cố thì càng không tài nào nhịn được. Mất hần không rời kẻ đội chiếc mũ hạnh đỏ. Hần ngồi xuống ghế, lên tiếng:

- Thúc thúc nói thẳng đi. Thúc thúc dành cho tiểu vương thứ gì? Muốn tiểu vương làm việc gì?

Long Hiểu Át nhìn hần rồi lại nhìn Long Tiểu Hoa vẫn đang hậm hực với chiếc mũ hạnh đỏ:

- Trong chuyến đi phiên bang lần này, hãy giúp ta chăm sóc Thập cửu thẩm của ngươì.

- Ô! Thúc thúc yên tâm giao cô ấy cho tiểu vương sao?

- Chỉ cần giúp ta giữ cái đầu của nàng ấy là được. Những chuyện khác không cần phiền đến ngươì. - Trông chừng nàng ở khoảng cách ngoài một mét là tốt nhất.

- Thúc thúc dựa vào cái gì mà cho rằng tiểu vương sẽ nhận lời thúc thúc? - Quan hệ giữa họ không tốt đến mức có thể nhờ chăm sóc vợ con giúp. Mỗi lần đối đầu, không phải Tiểu vương gia hần đều muốn lấy đầu thúc thúc của mình sao?

Long Hiểu Át đã có chuẩn bị từ trước, hần nhếch môi:

- Nếu ngươì đồng ý thì ta sẽ giúp ngươì chuyện tìm giống trước đây.

Câu nói này liền bị cái đầu đầy tà đạo của Long Tiểu Hoa nghĩ linh tinh.

- Tìm... tìm giống ư? - Á á á! Rốt cuộc hai người bọn họ có quan hệ đen tối gì thế? Không phải là hai người đều rất ghét nhau sao? Sao lại đến mức giúp đỡ nhau? Không... Không thể nào. Lão gia là của mình nàng thôi. Đầu thể chia sẻ cho người khác. Cho dù đối phương có là cháu trai bên chồng cũng không được.

- Trước đây tiểu vương hỏi thúc thúc cho giống thì thúc thúc không chịu. Bây giờ lại vì cô ấy mà rộng rãi thế sao? - Cung Diệu Hoàng hừ một tiếng nhớ lại chuyện cũ. Tiểu vương gia hần hiếm khi thấy được thứ giống quý như vậy. Kết quả lại bị kẻ keo kiệt từ chối. Nghĩ đến là thấy tức.

Á á á! Đây là hai kẻ hạ lưu thế nào vậy? Họ còn nói những chuyện đó trước mặt một cô nương như nàng. Thật đúng là bi ối vô liêm sỉ. Xấu hổ cũng vô ích. Chuyện biến thái không thể cứ tiếp tục được.

- Tôi không cho phép! - Nàng đội chiếc mũ cún con chống nạnh đứng vào giữa hai người: - Sao hai người có thể làm những chuyện tìm giống gì đó sau lưng tôi? Hai người có cho đi mượn lại cũng chẳng ích gì đâu. Hai người cho rằng đàn ông có thể sinh con sao? Hai người nghĩ rằng có thể tùy tiện bắt chước như trong tiểu thuyết cấm chặc?

- Đàn ông sinh con cái gì? Tuyệt Câu của ta là ngựa cái mà. - Cung Diệu Hoàng trừng mắt nhìn nàng, rõ ràng là cái đầu bả đậu đó chỉ toàn những ý nghĩa đen tối mà.

Long Hiểu Át phần nào đoán được suy nghĩ của ai đó. Hần nở nụ cười cảnh cáo ai đó im miệng ngay, phải giữ chút đức hạnh chứ. Không được bắt chước tiểu thuyết cấm ư? Ai cũng có thể nói câu này, chỉ mình Long Tiểu Hoa nàng là không đủ tư cách nói thôi. Chẳng phải nàng cũng từng muốn tìm bạch mã hoàng tử gì đó sao? Còn dám chống nạnh giáo huấn người khác nữa chứ.

Nhưng Long Tiểu Hoa hoàn toàn không để ý đến nụ cười cảnh cáo của lão gia nhà mình mà vẫn không biết sống chết lên tiếng:

- Vương gia muốn lão gia nhà tôi cùng con Tuyệt Câu của Vương gia....

Hai chữ cuối chưa kịp thốt ra, nàng đã bị phu quân nhà mình trực tiếp “diệt khẩu”.

- Ta cho ngươì mượn Bồn Tiêu để phối giống. Ngươì giúp Thập cửu thúc chăm sóc tốt cho cái đầu của Thập cửu thẩm. Quyết định như vậy đi. - Huyền vương gia tỏ vẻ quý tộc một tay che cả bầu trời, chuyên quyền bá đạo, lấy danh nghĩa chủ nhân để quyết định cuộc sống của con vật mình vẫn cười, đem nó cho mượn để nó có thể hoàn thành sứ mệnh “chạy suốt đêm”.

Cung Diệu Hoàng ngắm nghĩ, cảnh giác hơn sau khi nghe Long Hiểu Át nói, chỉ nhìn phu quân của Long Tiểu Hoa. Hắn không hề vui vẻ nhận lời chuyện bản thân đã muốn từ lâu, ngón tay hắn gõ nhẹ vào mặt bàn, im lặng một lúc, cuối cùng mới mở nụ cười nham hiểm:

- Được. Đợi tiểu vương quay về rồi sẽ cho Bôn Tiêu phối giống với Tuyết Cầu. Nhưng ngựa con là của tiểu vương đấy.

- Được. - Dù sao loại tạp giao đen trắng cũng không phải là thư lão gia hắn muốn.

Thấy Long Hiểu Át đồng ý dứt khoát như vậy. Cung Diệu Hoàng giơ tay ra véo cằm Long Tiểu Hoa, bất chấp tiểu thẩm thẩm đang ngồi trong lòng thúc thúc nhà mình mà trêu chọc:

- Chăm sóc cô ấy ư? Không thành vấn đề. Chỉ là... Thập cửu thúc cũng nên chuẩn bị tâm lý. Khi cô đơn, đàn bà rất dễ thay lòng. Nếu tiểu vương chăm sóc cô ấy mà cô ấy lại muốn nhào vào lòng tiểu vương thì tiểu vương không biết phải làm sao đâu.

- Ngươi yên tâm, ngoài con ngựa ngu ngốc đó của ngươi, ngươi chẳng còn thứ gì khác khiến nha đầu này thích đâu. - Muốn chơi trò khích tướng với hắn sao? Tên tiểu quỷ thói tha, ngươi chưa đủ tư cách. Long Hiểu Át cười khẩy. Nếu không phải vì thời cuộc bức bách thì hắn sẽ không chịu để Bôn Tiêu giao phối với con ngựa trắng ngốc nghếch đó đâu. Nếu sinh ra con ngựa đen không ra đen, trắng không ra trắng thì cũng mặc kệ. Ngộ nhớ lại nhảy ra một con ngựa trắng thì chẳng phải sẽ có thêm một con vật ngựa mất hắn sao?

- Thúc thúc biết tiểu vương không phải là mẫu người nha đầu này thích ư? Lâu ngày sinh tình. Thúc thúc chưa từng nghe câu đó sao?

- Nghe rồi. Nhưng chiều này lại không linh nghiệm đối với một kẻ ngốc và một kẻ lòng lang dạ sói. - Nói chuyện lâu ngày sinh tình với hắn ư? Nếu sợ hai kẻ này lâu ngày sinh tình thì hắn đã chẳng thêm ngồi đây phí lời nhờ vả. Nếu không làm tốt, Cung Diệu Hoàng có khi còn bị nâng thăng cho làm anh họ ấy chứ, đâu đến lượt tiểu tử hắn nghĩ đến thăm thăm nhà mình.

Long Tiểu Hoa khốn khổ đứng ở giữa, chỉ cảm thấy bàn tay giữ cằm mình càng lúc càng siết chặt, khiến nàng không nói được lời nào, chỉ biết trừng mắt nhìn hắn.

- Hừ! Ngày rộng tháng dài, trên đường đi, nhất định tiểu vương sẽ chăm sóc tốt cho nha đầu này. Đợi tiểu vương quay về thành Lâm Dương, chưa biết chừng cả nương tử lẫn ngựa của hoàng thúc sẽ đều có chủ mới. - Chưa biết chừng còn có nhiều thứ khác đổi chủ. Chẳng hạn như sự ân sủng của Thánh thượng.

Cung Diệu Hoàng nói xong vén vạt áo đứng dậy, đi thẳng ra cửa, sau đó xuống lầu trèo lên con ngựa Tuyết Cầu. Hắn ngẩng đầu nhìn lên gian phòng sáng ánh đèn đỏ:

- Lần này còn công bằng một chút. Đợi tiểu vương lấy được hòa ước, tiểu vương sẽ không làm cái bóng của người khác nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 81: Trước khi lên đường đi ký hòa ước với phiên thổ - phần 3

Long Tiểu Hoa rất cảm động. Nàng nằm mơ cũng không nghĩ rằng mình có thể đánh bại con Bôn Tiêu mà hai người đang cười, thuận lợi chiếm vị trí quan trọng trong lòng phu quân. Nhưng cảm động thì cảm động, câu đầu tiên khi nàng khôi phục lại khả năng nói thì vẫn rất khó chịu:

- Lão gia, Bôn Tiêu có chịu "tiếp khách" không?

Long Hiểu Át thuận thế tỳ cầm lên vai nàng. Nàng quay lưng lại nên hắn không nhìn thấy vẻ mặt của nàng lúc này nhưng hắn biết đó không phải vẻ mặt khiến người ta dễ chịu:

- Nó biết vâng lời hơn nàng rất nhiều. - Nó sẽ nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân, kể cả việc giao phối với ngựa cái.

- Lão gia, điều này chẳng phải chứng tỏ rằng lão gia thích thiếp hơn Bôn Tiêu sao? - Thực ra nàng rất ghen với con ngựa đen đó. Mỗi lần đi cùng con ngựa đó, lão gia nhà nàng chỉ chú ý đến nó. Dù nó chỉ là một con súc sinh nhưng nàng cũng vẫn ghen với nó.

- ... - Đây là câu hỏi ngu ngốc gì thế? Hắn trừng mắt nhìn nàng, không biết phải nói sao.

- Hi hi hi hi hi hi!

- Sao nàng lại cười điệu cười gian tà đó?

- Lẽ nào lão gia không cảm thấy tình cảm của chúng ta đang thăng hoa? Địa vị của thiếp cũng được nâng cao lên rồi. - Lão gia nhà nàng im lặng. Vì tìm người chăm sóc cho nàng mà hẳn phải để Bôn Tiêu ra ngoài “tiếp khách”. Đánh bại Bôn Tiêu, nàng thật sự rất vui mừng.

- ... Địa vị của nàng đã đủ cao rồi, vẫn muốn cao đến mức nào mới hài lòng đây? - Đám thủng bầu trời của hắn, nàng mới chịu buông tay sao?

- Đến khi nào thiếp thắng người đã tặng lão gia bàn tính hạt vuông đó. Thiếp sẽ nghỉ ngơi rồi tiếp tục. - Nàng lời kẻ địch giả tưởng của mình ra làm ví dụ.

Mất hẳn tôi sầm lại, cúi xuống nhìn bàn tính hạt vuông ngọc xanh chưa từng rời xa mình, bỗng hắt nhủ mày, kéo nàng vào lòng, im lặng.

- Lão gia, Bôn Tiêu có thể “tiếp khách”. Vậy lão gia đừng chán chừ nữa. Chúng ta làm trước nhé.

- ... Long Tiểu Hoa! Nàng lại ngứa ngứa chân tay rồi phải không?

- Lão gia ấy. Thật không hiểu rốt cuộc lão gia đang nhìn nhin điều gì. Rõ ràng cổ kim nén rất khổ sở mà.

- Nàng nghĩ xem, ai đã hại ta như thế? - Còn không phải kết quả do nàng gây ra sao? Phản ứng của hắn là hoàn toàn bình thường, được chưa? Dù hắn luôn chăm sóc nàng như một người cha thì hắn vẫn là đàn ông. Hắn đang phải vật lộn với bản thân bên bờ lý trí. Nghĩ đến đây, hắn nhất định phải dặn dò tiểu nữ bảo bối một câu trước khi đi xa: - Đi ra ngoài, nhớ giữ khoảng cách nam nữ. Hãy coi tất cả đàn ông đều nguy hiểm, không được nói chuyện nhiều, có thể cách xa bao nhiêu thì cách xa bấy nhiêu.

- Hả? Vậy còn Tiểu vương gia thì sao?

- Đó là cảm thú trong các loại cảm thú. Tuyệt đối không được đụng đến hắn. Đừng có thử bảo hồ lột da[1] .

[1] Ý câu này là chớ hy vọng đối phương sẽ đồng ý việc gì, nếu điều ấy có thể gây hại trực tiếp tới lợi ích, sự sống còn của đối phương.

Tiểu cảm thú trong lòng hắn đang coi những lời dặn dò của hắn như gió thoảng qua tai. Thổi qua là qua. Để ngăn lời dặn dò mãi không thôi của hắn, nàng dứt khoát quay người lại, không biết nàng học ở đâu ra tư thế lẳng mạn, gờ hai tay lên vòng quanh cổ hắn khịt khịt mũi:

- Vậy khi nào thì chàng làm cảm thú một chút?

- ... - Bây giờ vẫn chưa đủ cảm thú sao? Để mặc nàng đeo lấy cổ mình, chơi trò phong tình với mình. Đạo này nàng càng ngày càng không biết vâng lời: - Phu nhân!

- Hả? - Sao bỗng nhiên hắn lại cười nụ cười mê hồn như vậy, còn đáng yêu gọi nàng là phu nhân nữa?

- Về nhà nhớ chép nốt điều răn nhi nữ nhé. Ta sẽ ở bên phu nhân trông phu nhân chép phạt đến khi đi phiên bang thì thôi. - Dù sao hắn cũng xin nghỉ rồi mà. Có thời gian thì phải giày vò nàng chứ.

- ...

- Còn nữa, ta đã bỏ hết mấy cuốn tiểu thuyết vớ vẩn mà nàng lén nhét vào trong hành lý ra rồi. - Đáng lẽ hắn định mắt nhắm mắt mở để nàng mang đi đọc trên đường cho đỡ buồn. Nhưng xem ra dung túng quả nhiên là một quyết định sai lầm. Để nàng vui quá thì nàng sẽ quên mất mình cần phải quay về sớm.

- ...

- Còn ôm cổ ta làm gì? Muốn làm lap xường sao?

- Híc...

- Muốn dụ dỗ ta cũng vô ích. Bỏ tay xuống đi!

- ...

Mùa đông năm Thịnh Lịch thứ năm mươi lăm, Diệu vương gia thống lĩnh quân đội Diệu vương khởi hành từ kinh thành Lâm Dương đến phiên bang ký hòa ước giữa hai nước.

Đoàn ngựa phía trước, binh sĩ phía sau, ở giữa là mấy chiếc xe ngựa lộng lẫy cao ngất. Có điều, rất kỳ lạ là trong đó có một chiếc xe ngựa cứ luôn phát ra những tiếng động âm ỉ. Mấy thư sinh tú tài chen trước đám đông đang vây xem, liếc mắt nhìn nhau rồi nhìn chăm chăm về phía chiếc xe ngựa có lộng màu xanh đỏ và người có ánh nhìn thờ ơ đang cười trên con hắc mã đi bên cạnh.

Đoàn xe tiếp tục tiến về phía trước. Người đàn ông đó kéo dây cương ngựa, dừng trước cổng thành rồi bước xuống. Từ trong chiếc xe ngựa có lộng cao đó thò ra một đôi tay không phải của khuê nữ đài các. Đôi tay này nắm lấy vạt áo triều phục của người đàn ông.

- Đó là vương tôn công tử nhà nào vậy? Người này có vẻ giống với Diệu vương gia đấy.

- Người giống với Tiểu vương gia mà lại khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, nếu là con trai Thánh thượng thì chỉ có Thập cửu điện hạ danh tiếng lấy lòng thôi. Quả không hổ là con trai Huyền phi có sắc đẹp nổi tiếng chốn hậu cung năm đó. Long mày tuyệt đẹp, tư thế thanh cao, may mà là đàn ông, nếu không thì lại có thêm một hồng nhan khuyh đảo.

- Đúng đúng đúng. Nghe nói Thánh thượng cố ý gây khó dễ cho Thập cửu điện hạ. Thánh thượng đã sai vị thê tử chưa được sắc phong của Thập cửu điện hạ đến phiên bang.

- Chẳng phải Thập cửu điện hạ đã tùy tiện lấy một cô nương thôn quê làm vợ trong thời gian lưu lạc chốn dân gian sao? Sai một nha đầu chẳng có chút kiến thức gì như thế đến phiên bang mà không gây nên tai họa chiến tranh mới là lạ.

- Tôi nghĩ chắc Thập cửu điện hạ muốn sai phu nhân mình đi để giám sát Diệu vương gia ký hòa ước. Nếu Diệu vương gia có tư lợi gì với quân vương phiên quốc thì khi trở về kinh thành sẽ chẳng thể nắm giữ quyền hành, một tay che cả bầu trời được nữa.

- Không phải Thánh thượng đã hạ chỉ cho Huyền vương gia tạm thời làm giám quốc rồi sao?

- Haizzz! Thánh thượng đang bị bệnh. Ý chỉ đưa ra đều do người khác viết, ai mà biết được đó có phải là ý chỉ của Thánh thượng hay không? Những chuyện trong hậu cung đều thật thật giả giả. Tôi thật không hiểu Thập cửu điện hạ này có tài cán gì nữa? Mười năm trước thì làm thâm huyệt quốc khố. Bây giờ lại làm những chuyện có lỗi với Thánh thượng. Kỳ thi ân khoa vẫn chưa mở mà đã có người đi cửa sau rồi. Không phải thiếu chủ nhà họ Bạch đã một bước lên mây xanh sao?

©STENT

Người đàn ông cười con hắc mã ghim cương ngựa, cúi người, đoàn người ngựa tiếp tục đi về phía trước. Hắn nâng dây cương, nhanh chóng chuyển hướng, vô ngựa nhẹ nhàng đạp trên con đường đá nhỏ. Hắn cố ý dừng trước mặt mấy thư sinh đó, nhìn họ, đôi mắt xám lạnh lùng của hắn khiến mấy thư sinh đó vừa nhìn thấy vội rạp đầu xuống. Khi họ ngẩng lên thì chỉ thấy vô ngựa để lại làn cát bụi mù mịt.

- Nguy rồi. Lần này thì thê thảm rồi. Chúng ta đã đắc tội với người phụ trách kỳ thi ân khoa năm nay.

- Hừ! Có loại người như hắn ở triều đình thì ta cũng chẳng muốn vào triều.

- Huynh đừng nói linh tinh nữa. Bây giờ Thập cửu điện hạ là người có khả năng lên ngôi kế vị cao nhất. Nếu Thập cửu điện hạ làm hoàng đế thì huynh còn giữ được cái đầu này sao?

- Loại người như hắn làm hoàng đế thì chúng ta sẽ đời phiên bang đánh đến. Hừ! Dù sao, năm nay ta cũng không tham gia khoa thi nữa. Đời Tiểu vương gia về triều, ta tận trung báo quốc cũng không muộn.

Đoàn người ngựa càng đi càng xa dần, Long Tiểu Hoa ôm ba bông hoa quý cuộn tròn trong xe ngựa của mình. Bắt đầu khởi hành, nàng đã hỏi hận về lời nói mạnh mẽ của mình. Nàng nghĩ sự việc hết sức đơn giản, ký được hòa ước thì nàng sẽ lập công lập nghiệp. Kết quả, nàng vừa mới bước chân ra khỏi cửa thì đã muốn quay về tổ ấm của mình rồi.

- Nếu hỏi hận thì xuống đi. Chúng ta không đi nữa. - Nàng nhớ lại phu quân đã nói với nàng như vậy khi nàng bị rịn nắm chặt gấu áo triều phục của người ta. Trước khi ra khỏi cửa người ta đã tự tay đội chiếc mũ chó cún cho nàng và nói rất điềm đạm. - Dù sao, ta cũng không muốn nàng đi. Xuống đi. Chúng ta quay về phủ.

Chuyện quốc gia đại sự không thể đem so với chuyện vợ chồng như thế. Nếu lúc đó nàng nhảy xuống, leo lên Bôn Tiểu về phủ thì danh tiếng của lão gia nhà nàng chẳng phải sẽ càng tệ hại hơn sao? Họ sẽ lại nói hắn nghe vợ mất nước, bại hoại triều cương. Chẳng ai buồn để tâm trong lòng hắn nghĩ thế nào. Chẳng ai cảm giác được nỗi khổ không nở ròi ra của hắn. Vì hắn là Thập cửu điện hạ nên mọi việc hắn làm đều bị người ta hiểu theo một nghĩa khác.

- Chàng đừng cung chiêu thiếp nữa. Chàng mau về phủ còn tốt hơn là lo cho thiếp đấy. Nếu cứ thế này thì đến năm nào, tháng nào thiếp mới có thể động phòng với chàng đây? Chàng yên tâm. Thiếp dẫn theo ba bông hoa quý cùng đi, ai dám ức hiếp thiếp, thiếp sẽ đóng cửa thả chó ra. Chàng đừng sợ.

Nàng cười khi khi thu mình trong xe ngựa. Trên đường đến phiên bang, nàng còn giấu trong xe mấy cuốn tiểu thuyết. Chiếc xe ngựa lắc lư khiến cho gói hành lý cứng cứng rơi xuống trúng đầu nàng khiến nàng la lên oai oái.

- Chết tiệt, ai xếp đá vào trong xe ngựa của tôi thế?

Nàng tiện tay mở gói nhỏ đó ra:

- Gì thế này? Sao bọc đến năm sáu lượt giấy vậy?

Nàng mở lớp giấy bọc cuối cùng ra thì thấy một khối ngọc thạch hình lập phương to hơn cả hai bàn tay của mình hiện ra. Khối ngọc thạch có những đường vân ngọc màu xanh tự nhiên. Nàng lật qua lật lại thì chỉ thấy những đường chạm khắc trên nó thật tinh xảo. Nàng xem một cách tỉ mỉ, cuối cùng nhìn thấy phía dưới là mặt ấn chương, liền sờ sờ buông vật trên tay ra như bị kim châm...

Mẹ ơi...

Đây chẳng phải là... ngọc ẩn trong truyền thuyết sao?

Cha chồng hoàng đế đang đùa với nàng ư? Tại sao người lại bỏ thứ này vào xe ngựa của nàng chứ?

- Thiếu chủ, đúng như thiếu chủ dự liệu, không thấy ngọc ẩn đâu cả. - Bạch Vô Ưu mặc bộ đồ đen đứng bên cạnh Bạch Phong Ninh mặc bộ triều phục có chút lo lắng. Hắn nhanh chóng lẩn vào bóng tối. Trong hoàng cung này, không khoa trương quá sẽ tốt hơn.

- Quả nhiên ta vẫn chậm hơn lão hoàng đế đó một bước.

- Có cần thuộc hạ đuổi theo bây giờ không?

- Đuổi theo ư? Đừng, đánh rần động cỏ sẽ làm hỏng việc. Bây giờ chỉ cần tương kế tựu kế là được. Ta chỉ không hiểu rút cuộc ông ta có mục đích gì? Nếu ông ta muốn truyền ngôi cho Cung Diệu Hoàng thì phải đợi hắn ký được hòa ước quay về triều luận công ban thưởng. Đẳng này, ông ta lại lên nhét ngọc ẩn cho hắn. Ông ta sợ Hiểu Át tạo phản đến thế sao?

- Trong tay Huyền vương gia có ba nghìn cấm quân mạnh hơn đội quân tàn mạt của Diệu vương gia rất nhiều. Ở kinh thành, Huyền vương gia sẽ càng có khả năng chiến thắng hơn.

- Chỉ e là lão hoàng đế đó vốn không muốn truyền ngôi cho Cung Diệu Hoàng. Đáng ghét! Rốt cuộc là lão hồ ly này đang nghĩ gì vậy?

- Có cần báo cho Huyền vương gia biết không ạ?

- Đừng. Cứ giấu huynh ấy đã. Nếu huynh ấy biết chắc chắn sẽ hành động ngay. Với tính cách của huynh ấy, ta chỉ e lão Hoàng đế sẽ đi nước cờ nguy hiểm, ép huynh ấy mưu phản

- Vâng.

- Bây giờ người mau đến bên Long Nhi thay ta bảo vệ cho cô ấy. Hai cha con đánh nhau, ta chắc chắn không gặp tổn thất, chỉ lo cho cô ấy thôi.

- ... Có cần nhờ phu nhân giúp thiếu chủ giữ người lại không ạ?

- À! Nói với phu nhân, nếu muốn sau này còn có cảm hứng viết tiểu thuyết, thì hãy thay ta giữ người lại.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 82: Đoạt cô nương khi điệu nhảy bắt đầu

Thành Tân Bình - thành đô phiên thổ chỉ cách biên giới chưa đến nửa ngày đường. Quân vương phiên quốc chấp chính hiện nay đăng cơ từ lúc còn trẻ đã dời đô đến đây. Rất ít quân vương dám dời thành đô của mình đến sát biên giới như vậy. Có người nói ông ta có dã tâm muốn chiếm trung nguyên từ lâu, có người nói quân vương nước này chỉ muốn nhân lúc đăng cơ thể hiện binh cường tướng mạnh của phiên quốc, cũng có người nói chẳng qua là ông ngưỡng mộ văn hóa trung nguyên, muốn những người du mục nước mình tiếp nhận thêm văn hóa trung nguyên nên mới dời thành đô đến đây.

Từ thành Lâm Dương đến thành Tân Bình đi mất hơn nửa tháng. Để tỏ rõ thành ý hòa bình, phần lớn quân của Diệu vương sẽ ở lại thành Đồng Khê sát biên giới hai nước. Hắn chỉ dẫn khoảng năm trăm người tiến vào thành đô của phiên quốc.

Thành Tân Bình mở rộng cánh cổng chào đón đoàn quân hòa ước của Diệu tiểu vương gia. Dân nhạc cung đình của phiên thổ tấu lên những bản nhạc du dương, các cô nương lác lư trong điệu múa vây quanh đoàn người ngựa. Dân chúng hai bên đường hành lễ quỳ xuống cúi chào như gặp quý tộc ở thành Lâm Dương. Các cung nữ đều biết ca hát nhảy múa, đến cả những cô bé đi còn chưa vững cũng có thể lác lư xoay vài vòng.

- Đây là quốc gia địa ngục gì thế này?

Long Tiểu Hoa nhòai người trong xe ngựa nhìn qua tấm rèm cửa, thốt ra câu nói náo nê. Rất nhiều cô nương có bộ ngực lớn đứng đầy trên phố. Họ có thể khiến đàn ông hoa mắt chóng mặt. Những cái cổ lác lư khiến người khác chao đảo. Loáng một cái bên cạnh họ lại là những người đàn ông khác. Đất nước này không phải theo những điều răn nhĩ nữ sao? Đây là nơi phu quân của nàng thường đến ư? Đúng là một đất nước khó hiểu. Thảo nào đất nước này lại có thể sinh ra một người đàn bà như Tiểu Như Ý. Ôi! Nếu nàng cũng sinh ra ở đất nước này thì nàng không cần chui vào trong chăn để đọc dâm thư, cũng không bắt tài chỉ dám đọc mà không dám làm, chưa biết chừng nàng lại có thể trở thành người viết tiểu thuyết hay hơn cả Tiểu Như Ý, lác mình biến thành người phát ngôn cho nữ giới. Haizzz! Nàng sinh không đúng nơi rồi.

Nhưng đối với những cô nương bị quân giáo bởi cuốn *Điều răn nhĩ nữ* thì đây là địa ngục, còn đối với người đàn ông đầu đầy dục vọng thì đây là...

- Thiên đường! Thế này mới là nữ nhân chứ.

Từ góc nhìn của người đàn ông, Cung Diệu Hoàng đã buông một câu như mũi tên đâm thẳng vào trái tim có bề ngoài yếu ớt của Long Tiểu Hoa khiến nàng liếc nhìn hần đây giận dữ. Hắn đang ngồi bên cửa sổ khác nhìn chăm chú ra khung cảnh tuyệt vời bên ngoài. Khuôn mặt giống hệt phu quân đó thể hiện bộ dạng nhục dục khiến nàng càng không thể nào quen được.

- Vương gia có thể bớt ánh nhìn háo sắc đó đi được không? Xuống mà nhảy với những cô nương có hai quả bóng ấy đi.

Cung Diệu Hoàng nhượng mảy thu ánh nhìn về cô nương có bộ ngực phẳng ngời cùng xe với hắn. Nếu trực giác của hắn không sai thì từ khi ra khỏi thành Lâm Dương, nha đầu này không hiểu tại sao lại cứ thu mình, cả ngày lén lút lút ngời trong chiếc xe ngựa này, vừa thấy hắn đến là tỏ vẻ hoang mang rối loạn. Haizzz! Nàng thực sự cho rằng Diệu tiểu vương gia hắn không thể không có nàng sao? Còn dám kiêu kỳ với hắn. Ngực phẳng thì thôi, đằng này mông cũng chẳng cong, lại còn đội chiếc mũ cún con hạnh đỏ phá hoại phong cảnh nữa chứ. Vì tiết trời càng lúc càng lạnh giá nên nha đầu này cứ cuộn mình trong chiếc áo lông cáo đỏ của hắn mà run lập cập, nhưng ánh mắt thì vẫn kỳ quái, oán hận, đồ kỳ cục độ, miệng còn lắp bắp. Đúng là chẳng thể khen nổi lấy một lời tốt đẹp, chứ đừng nói tới về nữ tính. Cô nương trước mặt khiến hắn nhún vai, khoanh tay, thờ ải.

- Này! Vương gia có thể bỏ cái thái độ “đàn bà sống như cô thật đáng tiếc” đó đi được không?

- Sao chứ? - Hắn giơ tay kéo nàng đến bên hắn, ấn nàng ngồi xuống, chỉ vào đĩa hoa quả đã được gọt vỏ, xắt miếng trên bàn, nói: - Có thời gian oán thán thì cô nên ăn hết chỗ hoa quả này đi. Hừ! Chẳng cần biết nó có ích hay không thì tiểu vương cũng nhận rồi. Tiểu vương không oán thán thì thôi, cô oán thán gì chứ?

- Vương gia thật là biến thái! Toàn bắt tôi ăn thứ quả khó nuốt của phiên quốc. Giữa mùa đông mà lại đi ăn những quả lạnh như băng này thì thật là đau khổ. Có người cháu nào lại ngược đãi tiểu thẩm thím của mình như Vương gia không?

- Đừng nhiều lời nữa. Tiểu vương bảo cô ăn thì cô cứ ăn đi. - Hắn nhích người lại bàn trà, cầm một miếng hoa quả trong đĩa nhét thẳng vào cái miệng nhiều lời của ai đó. Hắn cúi xuống, giơ tay ách chừng bộ ngực khiêm tốn của nàng: - Ăn ngon bao nhiêu ngày mà sao cô chẳng có chút tiến triển gì thế? Một tay cũng có thể ôm trọn vẹn đây này.

- Phi!

- Họ Long kia, ai cho cô phun đù đù vào mặt tiểu vương?

Nghe nói đặc sản đù đù của phiên quốc rất tốt cho bầu ngực của phụ nữ. Đây cũng là lý do tại sao các cô nương phiên quốc lại có bộ ngực lớn như vậy. Có điều không hiểu phun thứ này vào mặt đàn ông thì có tác dụng gì?

Đoàn xe ngựa tiến thẳng đến cổng hoàng cung. Khi xe dừng lại, các quan viên của phiên quốc cung kính cúi chào. Các cung nữ vén rèm chiếc xe ngựa đầu tiên, Diệu tiểu vương gia bước xuống với khí chất cao quý. Hắn không hề biết sợ. Khí thế từ nhỏ đã xông pha trận mạc, thống lĩnh hàng nghìn hàng vạn binh mã càng khiến hắn chẳng hề thấy căng thẳng. Hắn vén vạt áo, bước từ trên xe ngựa xuống, phui bụi, nhìn lướt một lượt các quan viên. Cuối cùng, hắn dừng lại ở vị thừa tướng của phiên quốc. Tập tục của người dân đất nước này lại không giống như người trung nguyên là phải quỳ xuống dập đầu hành lễ với vương gia, họ chỉ hành lễ cúi người với quân vương quý tộc.

Vị thừa tướng đó lùi lại nửa bước, một chân quỳ xuống đất, tay phải đặt lên vai trái, cúi đầu hành lễ rồi ngẩng lên thì thấy ba con chó đang đối mặt với mình. Vị thừa tướng thất kinh mất cả tư thế của một thừa tướng, liền bị mấy con chó liếm. Ông ta còn chưa biết làm thế nào trước sự nhiệt tình của mấy con chó trung nguyên này thì lại thấy con chó thứ tư... À không... chỉ là một người đội chiếc mũ hình chú cún con thôi. Một cô nương đang mỉm cười xin lỗi ông và kéo dây xích mấy con chó đó lại quát:

- Hà Hoa, Cúc Hoa, Mai Hoa, các người đừng có thấy người mặc áo đen là xông đến liếm. Đó không phải là lão gia đâu. Trời ơi, không phải là chó phân biệt người qua mùi vị sao? Sao các người toàn nhìn người bằng màu sắc thế? Hắc đại nhân, thật ngại quá... Hà Hoa, Cúc Hoa, Mai Hoa nhà tôi thật vô lễ. Hi hi hi hi! Lão gia nhà tôi nuông chiều quá nên hư thế đây.

- Tiểu thư Hạnh Hoa, không sao đâu. Nhưng tiểu thư có thể kéo chúng ra xa một chút...

- ... Hạnh, Hạnh Hoa tiểu thư ư? - Hồng rồi. Nàng quên cời chiếc mũ cún con xuống. Lần này thì toàn bộ dân chúng phiên quốc đều biết nàng là hoa hạnh rồi. Híc... Nàng đã tập luyện hình tượng cô gái quý tộc suốt mấy đêm liền, hy vọng mình sẽ thể hiện được hình tượng cao quý ấy. Cảnh tượng nàng đất những chú chó trước sự ngưỡng mộ của những cô nương ngực lớn... đều bị chiếc mũ ngốc nghếch này làm cho tan thành bong bóng cả rồi.

Cung Diệu Hoàng chống một tay lên sườn, trừng mắt nhìn cô nương này lại một lần nữa làm mất thể diện của đất nước mình. Hắn kéo nàng và cả mấy con chó phía sau rồi lên giọng, nhỏ nhẹ đe nẹt:

- Cô hãy trông coi mấy con chó vô giáo dục nhà cô cho tốt. Nếu không tới nay tiểu vương sẽ yêu cầu món thịt chó đấy.

- Khả khả! Diệu tiểu vương gia đói rồi ư? Vương thượng đã chuẩn bị yến tiệc ở trong cung để Vương gia tẩy rửa bụi đường. Xin mời Vương gia. - Vị thừa tướng đó lùi lại một bước để lộ ra con đường dẫn vào trong cung.

Cung Diệu Hoàng cất bước đi vào. Long Tiểu Hoa lấy lại tư thế cô nương quý tộc trung thổ ngẩng đầu, ưỡn ngực, kéo ba chú chó đến bàn tiệc của quốc vương phiên quốc.

Nhưng những gì vốn có vẫn khiến nàng không thể nào tự tin thẳng lưng mà đi được. Phiên quốc vẫn là phiên quốc. Đi đến đâu cũng là những cô nương ngực lớn. Yên tiệc tẩy rửa bụi đường của quốc vương phiên quốc vô cùng thịnh soạn. Không giống như điệu múa cung đình của trung nguyên, chỉ có một cô nương múa. Lần đầu tiên Long Tiểu Hoa thấy cách múa phối hợp giữa nam và nữ mà Bạch Phong Ninh dạy rất cuộc là thế nào. Hóa ra việc hấn bị nàng giẫm lên chân ở kỹ viện đã ảnh hưởng đến điệu nhảy của hấn rất nhiều. Với vóc dáng của hấn, muốn nhảy cùng một cô nương ngực nở eo thon thì hoàn toàn không thành vấn đề. Chắc chắn hấn có thể thể hiện phong độ của mình. Điệu nhảy đẹp thật nhưng đồ ăn của đất nước này thật khó nuốt. Món chính ở đây là thịt dê. Vừa đưa lên, mùi thức ăn đã xộc vào mũi. Cả bàn tiệc toàn là thịt dê và phải dùng dao xắt ra từng miếng. Họ không thích dùng gia vị trung nguyên để khử mùi hôi của thịt dê. Mùi khó chịu này khiến Long Tiểu Hoa chỉ muốn nôn ra ngay tại đó.

Nàng liếc nhìn Cung Diệu Hoàng đã rất nhập gia tùy tục, để đưa họ chuẩn bị cho sang một bên, dùng tay bóc miếng thịt một cách phóng khoáng bỏ vào miệng. Khi nàng cảm thấy khó chịu với khí hậu, phong tục, đồ ăn nơi đây và nhớ đến đàn ông trung nguyên thì hấn lại tỏ ra nhiệt tình, hào hứng một cách đáng sợ.

- Diệu vương gia, hình như cô nương Vương gia dẫn theo không quen với món ăn phiên thổ. Có cần cô vương sai đầu bếp trung nguyên trong cung làm món điểm tâm khác cho cô ấy không?

Vị quân vương phiên quốc ngồi trên cao bỗng lên tiếng. Câu nói đó liên quan trực tiếp đến Long Tiểu Hoa ngồi bên cạnh Cung Diệu Hoàng. Người đàn ông đó khoảng hơn bốn chục tuổi. Khuôn mặt nghiêm túc, nụ cười nhạt nhếch môi toát lên khí chất quân vương. Long Tiểu Hoa lập tức xua tay từ chối.

- Không không không. Không cần phiền phức thế đâu. Tôi ăn được. Khi khi khi khi! - Nàng là đại sứ thân thiện mà. Ký hòa ước xong thì nàng sẽ không cần phải ăn những món ăn khó nuốt này nữa. Nàng là người yêu nước. Nàng cố nuốt nước bọt rồi bóc một miếng thịt dê bỏ vào miệng, hàm thì nhai mà mặt thì méo xẹo đau khổ, vị tanh khiến nàng chỉ muốn nôn ra ngay lập tức.

- Khả khả! Không cần phải miễn cưỡng. Ái phi của cô vương cũng đến từ trung thổ. Đầu bếp trung nguyên trong cung đến để phục vụ riêng cho nàng ấy mà. - Quân vương phiên quốc nói xong thì liếc nhìn về phía một vị hậu phi nào đó ngồi bên tay phải của mình, cách qua bàn của mấy hậu phi khác.

Long Tiểu Hoa cũng nhìn theo ánh mắt đó và chỉ thấy một người phụ nữ mặc áo mỏng màu xám nhạt ngồi phía sau bàn của các hậu phi kia. Người phụ nữ trang điểm theo cách của người phiên thổ. Bà đeo dây lưng xanh đen, không đeo trang sức bằng vàng như phụ nữ trung nguyên mà lại đeo vòng mã não. Nghe Vương thượng nhắc đến mình, bà chỉ hơi ngẩng đầu, không nói gì nhiều, đôi mắt đen nhìn chằm chằm về phía Cung Diệu Hoàng ngồi phía sau cũng đang không nói lời nào.

Đôi mắt như lá dăm, lông mày lá liễu đó chớp chớp dịu dàng như ẩn như hiện. Long Tiểu Hoa chắc chắn bà đã bị ánh mắt kẻ này thu hút sự chú ý. Ánh mắt sâu thẳm của bà nhìn như muốn thoát ra, có cảm giác như không thể rời khỏi đôi mắt hấn. Ánh mắt này giống hệt như ánh mắt phu quân nhà nàng mỗi khi giận dữ trước sự trêu chọc của nàng.

Cái nhìn chăm chú của Long Tiểu Hoa đã thu hút sự chú ý của mỹ nhân đó. Người phụ nữ đến từ trung nguyên có ánh mắt âm áp ẩn chứa nụ cười nhẹ nhàng ngẩng đầu dặn dò người hầu bên cạnh mang đồ ăn trung nguyên trước mặt đến bàn của Long Tiểu Hoa.

Cung Diệu Hoàng liếc mắt nhìn món điểm tâm được mang đến bàn của Long Tiểu Hoa rồi lại ngẩng đầu nhìn về phía mỹ nhân ngồi bên kia hắng giọng nói:

- Thăm thăm nhà tiểu vương không hiểu quy tắc. Tiểu vương xin thay mặt thăm thăm tạ ơn Vương phi.

- Thăm thăm ư? - Quân vương phiên quốc vừa nghe cách xưng hô này liền nhướn mày cười nói: - Hóa ra vị này không phải Diệu vương phi sao? Cô vương thấy Vương gia chăm sóc cô ấy không rời nửa bước nên cứ nghĩ đó là ái thiếp của Vương gia, sợ cô ấy cảm thấy không thoải mái. Vương gia không nói, cô vương còn đang nghĩ sao hoàng gia của Vương gia lại cử một tiểu vương gia đã có vợ đến. Nếu như thế thật thì chẳng phải cô vương sẽ không thể để Vương gia đưa công chúa của mình về được hay sao?

Ngoài Long Tiểu Hoa vẫn còn đang mãi nhìn mỹ nhân đó ra thì câu nói này khiến cho mặt mọi người ngồi đó biến sắc.

- Đa tạ Vương thượng hậu ái. Chuyện hôn sự của tiểu vương đâu có quan trọng bằng hòa ước của hai nước...

- Vương gia đừng vội. Bác của Vương gia có thể trực tiếp quyết định thay Vương gia, đúng không? Huyền phi, theo nàng cô vương nên gả công chúa nào cho Vương gia đây? - Ông ta nói xong liền quay lại nhìn mỹ nhân vẫn chưa lên tiếng đó.

Cung Diệu Hoàng vừa nghe cách xưng hô đó liền chau mày. Hấn không hiểu tại sao Huyền phi sau khi lấy chồng xa như thế lại không thay đổi phong hiệu. Bà vẫn giữ phong hiệu ngày xưa chuyển đến hậu cung mới. Quân vương phiên thổ này có dụng ý gì? Điều này khiến hấn không thể không đề phòng. Hấn ngẩng đầu nhìn người đó. Giờ thì hấn hiểu tại sao hoàng gia lại không để Long Tiểu Hoa đến phiên quốc. Người chỉ sợ vừa gặp mẫu phi của mình, hấn sẽ gây chuyện can qua.

- Vương thượng nên hỏi Diệu Nhi đã có người trong lòng hay chưa đã. Duyên phận không nên ép buộc. Hãy hỏi tâm tư sâu kín trong lòng Diệu Nhi muốn gì? Vương thượng đừng gây khó dễ cho Diệu Nhi. - Giọng Huyền phi âm áp nhẹ nhàng thốt lên, tuy không cao quý nhưng tao nhã. Long Tiểu Hoa nghe mà thấy trống ngực đập thình thịch. Người đàn bà đó không chỉ có đôi lông mày giống lão gia nhà nàng mà đến khí chất cũng...

Quân vương phiên quốc gạt đầu trước câu nói của ái phi. Ông ta ngẩng đầu nói:

- Cô vương đúng là không chu đáo bằng ái phi. Haizzz! Ở địa vị quân vương thật là khó, muốn mai mối một đám tốt nhưng lại sợ hai bên không vừa lòng, trách chúng ta là gán ghép bừa bãi. Diệu tiểu vương gia là con trai của em gái ái phi cô vương, về lý thì cũng coi như là hậu bối của cô vương. Cô vương sẽ đứng ra quyết định thay Tiểu vương gia. Có điều nếu Tiểu vương gia đã có người trong lòng thì cô vương cũng không muốn làm kẻ độc ác.

Cung Diệu Hoàng nhếch môi nở nụ cười. Vị phiên vương này quả là không dễ đối phó chút nào. Chẳng trách hoàng gia gia không sai quan viên ở biên cương đi đàm phán hòa ước. Lại còn mối quan hệ họ hàng bất thường với hần nữa chứ, ông ta chỉ nhắc tới mối quan hệ với nhà mẹ đẻ của Huyền phi chứ tuyệt đối không nhắc đến quan hệ với hoàng gia gia. Phiên vương có vẻ ngoài phong độ phóng khoáng, còn trong lòng thì sao? Ông ta cố ý đưa Huyền phi ra, không chỉ nhắc đến chuyện Huyền phi nhớ quê hương muốn ăn những món ăn trung nguyên mà còn nói Cung Diệu Hoàng hần là vãn bối, về lễ thì không nên làm trái lời của trưởng bối. Thế này thì còn đàm phán gì nữa? Hay là muốn trung nguyên đến thuận phục?

- Không giấu gì Vương thượng, đúng là tiểu vương đã có người trong lòng.

- Ô! Diệu tiểu vương gia muốn người con gái như thế nào? Có được như ý nguyện không?

- Cô ấy đã thành thân rồi.

- ...

Cung Diệu Hoàng hài lòng liếc nhìn vị phiên vương. Ông ta lìm dìm đôi mắt xanh vùng khác, rõ ràng là ông ta đã hiểu điều hần ám chỉ. Trong mắt Cung Diệu Hoàng, quân vương phiên quốc và hần chẳng có gì khác biệt. Trưởng bối vãn bối cũng được, mượn lương thực vay tiền cũng thế. Cả hai đều chỉ là những kẻ to tướng đến thế tử của người khác mà thôi.

- Hừ! Con mắt của Diệu tiểu vương gia quả nhiên độc đáo. Vậy cô vương muốn hỏi Vương gia, Vương gia để mắt đến người đã có chồng thì Vương gia định làm thế nào?

Cung Diệu Hoàng nhún vai, nhướn mày. Dù sao hần cũng không hề nói dối. Nghĩ vậy, hần chống cằm lên liếc nhìn Long Tiểu Hoa vẫn đang ra vẻ là cô nương quý phái. Hần cô ý ho nhẹ một tiếng rồi trả lời:

- Còn có thể làm thế nào khác được? Đánh phải cướp thôi. - Dùng kế sách cũng được, sức hấp dẫn mê hoặc cũng được, dù sao cũng phải liều một phen. Hoàng đế còn ở trên cao lắm, chẳng ai có thể ngăn nổi hần giầy vò tiểu thâm thâm của mình.

- Ha ha ha! Diệu tiểu vương gia quả nhiên có hào khí, không giống như những người đàn ông trung nguyên luôn phải lúng túng với những quy tắc giáo lý. Cô vương rất mến mộ Vương gia. Cô vương cũng không muốn nghe chuyện hận vì không có duyên thành đôi, đã muốn thứ gì thì tự mình phải chủ động cướp lấy. Nhưng rốt cuộc thì người con gái đó như thế nào mà lại khiến Vương gia phải hành động như vậy? Cô vương thật sự rất hiếu kỳ.

- ... - Cung Diệu Hoàng quay mặt đi không muốn nói. Ông ta đâu phải là người mà hần nhất thiết phải trả lời.

- Diệu tiểu vương gia có điều khó nói ư?

- Vị trí của tiểu vương không được như Vương thượng, Tiểu vương cũng chẳng rõ mình thích người ta ở điểm gì. Không nhắc đến chuyện này nữa.

- Ha ha! Huyền phi, cậu cháu bên ngoại của nàng thật thú vị. Cô vương rất thích cậu ấy.

Vương thượng cười thật sảng khoái. Ông ta không hề nổi giận trước câu nói của Cung Diệu Hoàng mà nâng chén rượu lên cười nói:

- Xem ra, lần hòa ước này còn thú vị hơn cô vương nghĩ rất nhiều. Chúng ta không đến nỗi không có chuyện gì để nói.

Cung Diệu Hoàng liếc nhìn tiểu thâm thâm mấy lần nhưng nàng vẫn không hề để ý, hoàn toàn không cảm giác được mình đã trở thành chủ đề trong cuộc nói chuyện của họ mà vẫn vừa ăn điểm tâm vừa ngắm mỹ nhân. Hần chậm rãi nhắc chén rượu lên mời Vương thượng rồi nói:

- Vương thượng nói hay lắm! Nói chuyện đàn bà cũng được, nói chuyện hòa ước cũng được, tiểu vương đều sẵn sàng hầu chuyện người.

Vương thượng lập tức cảnh giác trước giọng sảng trong mắt Cung Diệu Hoàng:

- Ha ha! Vậy cô vương muốn hỏi Diệu tiểu vương gia, người trung nguyên đối xử với đàn bà như thế nào?

- Mai mới lấy về nhà.

- Vậy Diệu tiểu vương gia biết người nước ta làm thế nào với cô nương mà mình để mắt đến chứ?

- Cứ cướp về nhà sao? - Làm cho bụng to rồi tính tiếp?

- Muốn cướp về nhà cũng phải đợi lúc điệu nhảy kết thúc, sau khi khúc nhạc dứt, cô nương gật đầu thì Vương gia mới có thể hành động. Vợ chồng là chuyện cả đời. Nếu như ngay từ đầu điệu nhảy đã không phối hợp tốt với nhau, vậy thì đừng nhắc gì đến chuyện sống cả đời. Chẳng phải như vậy sao?

- Đàn ông nhảy múa ư? Tiểu vương có thể xem được không? - Làm vợ chồng mà còn phải nhảy múa xong ư? Thế này mà vợ chồng đánh cãi nhau sẽ hay lắm đây.

- Vương gia có thể thử ngay bây giờ.

- Há?

- Tìm một cô nương bên cạnh Vương gia để thử. Diệu tiểu vương gia muốn cướp người thì sẽ không sợ nhảy điệu đầu tiên chứ?
- ... - Chẳng phải chỉ là nhảy múa thôi sao? Múa đao múa thương còn chẳng sợ thì sợ gì nhảy múa với mấy cô nương. Cung Diệu Hoàng bỏ chiếc khăn tay trắng ra, điệu nhạc vừa nổi lên thì hần lập tức đứng dậy, tay chặn ngay trước mặt Long Tiểu Hoa vẫn còn chưa kịp hoàn hồn. Nàng kinh ngạc không dám nhìn, chớp chớp mắt, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang diễn ra trước mắt mình.
- Chuyện gì vậy?
- Mời cô nhảy.
- Xi! Nhảy gì chứ?
- Nhảy múa.
- Nhảy múa sao? - Hần dùng cái vè mặt “hần nàng chưa trả hần mấy vạn lạng bạc” để mời nàng nhảy sao?

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 83: Điệu nhảy phiên thổ

Nói xong hần đã trực tiếp kéo eo Long Tiểu Hoa còn chưa ăn xong món điểm tâm lỏi ra giữa sân. Sau đó hần khoanh hai tay trước ngực, đứng đối diện với nàng, chau mày suy đoán xem nàng đang nghĩ gì?

- Chẳng phải là nhảy múa sao? - Hần kéo nàng ra nhảy mà lại đứng trừng mắt nhìn nàng là có ý gì? Có rất nhiều người đang nhìn họ. Họ có thể mất thể diện với nhau chứ không thể để mất thể diện với người ngoại quốc. Hai người đều không biết nhảy mà lại chạy ra đòi nhảy thì chẳng phải mất mặt lắm sao?
- Đang nhảy mà. Cô còn đứng ngây ra đó làm gì? - Hần mặc kệ, dù thế nào thì cũng không thể đứng đó làm trò cười cho thiên hạ được. Trong khái niệm của Tiểu vương gia hần, nhảy múa là việc của đàn bà con gái, hần chỉ là người thưởng thức thôi. Thế nên nhảy với Diệu tiểu vương gia sẽ rất thú vị, cô nương đó sẽ phải ra sức xoay tròn trước mặt hần, còn hần thì chỉ đứng bên tận hưởng không khí mát mẻ thôi. Nhưng kẻ trước mặt hần sao lại cứ đờ người ra như chiếc bút thế kia. Dù thế nào nàng cũng là người phải xoay tròn mà.
- Vương gia không nhảy thì tôi nhảy làm sao được?
- Ai bảo tiểu vương không nhảy thì cô không thể nhảy. Cô cứ xoay tròn là được rồi. Tiểu vương không biết.
- Xi! Vương gia không biết nhảy mà lại kéo tôi lên nhảy thì chẳng phải mất mặt lắm sao? Vương gia không nhìn thấy có rất nhiều người đang cười à? - Ông trời ơi, đến cả hoàng đế phiên quốc cũng bịt miệng không nhìn được cười. Ô! Họ coi thường người trung nguyên thế sao? Lòng yêu nước trong người nàng trời đây.
- Cô là nữ nên xoay tròn là đúng rồi. Liên quan gì đến tiểu vương chứ?
- Rốt cuộc Vương gia có biết nhảy điệu nhảy của người nước này không thế?
- Vớ vẩn. Làm gì có người đàn ông nào biết nhảy?
- Bạch mã hoàng tử biết...
- Cô nói gì? - Vừa lăm bắm cái gì? Nàng mà nhắc đến kẻ hần không muốn nghe thì nàng sẽ biết tay hần.
- Thôi đi. May là tôi đã học qua một chút. Nào, bây giờ Vương gia lại đây. Tôi bảo Vương gia lại gần tôi một chút. Thái độ đó của Vương gia là ý gì chứ? Bây giờ chúng ta cần phải bảo vệ sự tôn nghiêm của quốc gia.
- ... Sự tôn nghiêm của quốc gia... trông cậy vào cô sao?
- Dù sao nếu trông cậy vào Vương gia thì chắc chắn là tiêu tùng rồi. Chi bằng hãy trông cậy vào tôi.

Long Tiểu Hoa nói xong thì bám lấy vai Cung Diệu Hoàng nhưng hần lại không nhiệt tình kéo nàng vào lòng mà lùi lại phía sau hai bước. Lòng yêu nước nồng nàn của nàng dâng lên. Nàng giữ chặt vai hần, sau đó kéo tay hần vòng qua eo mình, khích lệ nói:

- Ôm lấy eo tôi đi.

- ... Eo của cô ở đâu? - Điều này mới quan trọng. Hắn sờ soạng mãi mà vẫn không tìm thấy.

- Xi! Vương gia có ý gì chứ? Bây giờ là lúc chệch bai vóc dáng của tôi sao?

Hắn cúi đầu và phát hiện ra mình đã sát lại nàng. Bất giác mặt hắn nóng bừng, ánh mắt lúng túng nhìn đi hướng khác. Người phiên quốc thật lộ liễu. Tự nhiên không có việc gì lại lôi đàn bà con gái ra trước mặt mọi người, ôm chặt như vậy để nhảy múa, họ không sợ người con gái của mình bị người khác coi thường sao?

- Nghe theo khẩu lệnh của tôi nhé. Chân trái tiến, chân phải bước theo, dừng lại, xoay tròn...

- ... - Khốn thật! Hắn đến mức phải làm theo khẩu lệnh của đàn bà chỉ huy bước đi của hắn tiến tiến lui lui, lại còn xoay tròn nữa sao? Xoay tròn gì chứ?

- Xi! Không phải là Vương gia xoay. Xoay tròn là động tác của bên nữ. Vương gia xoay tròn làm gì chứ?

- ... Cô có thể bớt nói linh tinh đi một chút được không?

- Vương gia còn chê tôi nói linh tinh. Vương gia đã giẫm vào chân tôi rồi đấy. Ui da! Mẹ ơi, lại nữa rồi. Vương gia cố ý đúng không?

- Làm sao tiểu vương biết được chân cô lại quay ngang ở đó chứ? Không phải cô muốn xoay tròn sao? Cô đi mà xoay. Các cô nương ở đây lắc đẹp thế cơ mà. Sao ở đây lại có người nhảy lạch bạch như vịt thế này cơ chứ? Lại còn xoay tròn? Trông cô cứ như đang rang lạc vậy.

- Cái gì? Tôi nhảy giống như rang lạc ư? Vậy thì Vương gia nhảy như bật bông đấy. Trông cánh tay giờ lên bất động của Vương gia kia. Cứng đơ như tượng vậy.

- Tiểu vương cũng cảm thấy mình quá nguyên tắc. Nếu cô không muốn làm bịch bông thì tiểu vương cũng không khách sáo nữa.

- Xi! Vương gia sờ đi đâu thế?

- Không tìm thấy eo, tiểu vương mò xuống dưới tìm.

- Đó là... mông của tôi. - Nàng định phản kháng trước đôi tay đang trượt xuống dưới của hắn, trực tiếp chạm vào vị trí không nên chạm nhưng nàng lại thấy hắn hơi cúi đầu xuống nhìn mình mỉm cười. Tay hắn hạ lưu vô vô vào vị trí đó, đôi môi mông của hắn lên tiếng.

- Bảo vệ danh dự của đất nước, đúng không?

- ...

Nàng không biết danh dự đất nước và cái mông mình bên nào quan trọng hơn. Nàng chỉ cảm thấy bản thân không xứng với lời giáo huấn của phu quân trước khi lên đường. Đàn ông đều rất nguy hiểm. Sao nàng có thể vì người đàn ông trước mắt là cháu trai nhà mình mà coi nhẹ cảnh giác, tiến lại gần, cùng hắn nhảy điệu nhảy phiên quốc chứ?

Sau vài nhịp, cuối cùng Cung Diệu Hoàng đã nắm bắt được phần nào và có thể bước theo điệu nhạc. Tuy nhiên hắn vẫn chệch cô gái trong vòng tay mình lắc không đẹp lắm nhưng lại chẳng có ý định đổi bạn nhảy khác mà còn nhân cơ hội này vừa kéo vừa lôi nàng. Đến Tiểu vương gia hắn nhảy thì điệu nhảy của người phiên quốc đã thay đổi hoàn toàn. Hắn giẫm lên chân người ta, véo má người ta, lại còn đánh vào mông người ta nữa, vậy mà cô nương đó có giận hay không cũng không dám lên tiếng, đành phải gượng hai tay ra nắm lấy tay hắn. Hắn không thuận theo ý cô nương đó, cố tình đan xen những ngón tay mình vào mười ngón tay nàng. Về mặt hài lòng của hắn khiến nàng lúng túng ngượng người ra, bị hắn xoay cho mấy vòng liền. Điệu nhảy của nước láng giềng này đã biến thành trò chơi xoay tròn dưới tay hắn.

Quân vương phiên quốc lần đầu thấy cảnh này nên rất hiếu kỳ. Ông ta chống tay trên ghế, vẫy một thị nữ trung nguyên lại, chỉ vào cô nương không được coi là xinh đẹp lắm đang nhảy hỏi:

- Người con gái đó là thẩm thẩm của Tiểu vương gia sao? - Vị tiểu vương gia này không chỉ thèm muốn người đàn bà của người khác mà còn có ý đồ làm loạn gia pháp tổ tông? Loại người như thế này mà được lão hồ ly hoàng đế trung nguyên đó chọn truyền ngôi thì sẽ loạn mất. Có điều dựa vào tính cách của lão hồ ly đó thì... híc... sợ là rất khó.

- Thừa bệ hạ, đó là Thập cửu thẩm của Diệu tiểu vương gia.

- Thập cửu thẩm ư? - Vương thượng vừa nghe từ "Thập cửu" vừa nhìn Huyền phi: - Vương phi của Thập cửu hoàng tử sao?

- Vâng thưa bệ hạ. Đó là chính thất của Thập cửu điện hạ Huyền vương gia đấy ạ.

- ...

Choang!

Một tiếng chén rơi xuống khiến mọi người không thể không đứng lên, quay lại nhìn về phía bàn của Huyền phi. Ánh mắt bà lạnh lùng, nhìn thẳng về phía Long Tiểu Hoa đứng bên Cung Diệu Hoàng, khác hẳn với dáng vẻ quan tâm khi ban đồ điểm tâm, không còn vẻ nhân từ của người trưởng bối mà chỉ có ánh mắt căm ghét nhìn chòng chọc vào Long Tiểu Hoa, người đang chẳng hiểu chuyện gì.

- Bệ hạ, thần thiếp thấy trong người không được khỏe. Thần thiếp xin phép cáo lui trước. - Giọng bà buồn buồn.

Tuy bà xin phép cáo lui nhưng lại hoàn toàn không nhìn Vương thượng mà ánh mắt oán hận của bà vẫn nhìn thẳng vào Long Tiểu Hoa, người còn đang đứng ngây ra.

- Nàng về nghỉ đi.

- Tạ ơn bệ hạ.

Bà cúi người nhẹ nhàng rời đi. Khi bước xuống bậc thang, đi về hướng cửa ngang qua chỗ Long Tiểu Hoa và Cung Diệu Hoàng, bà đứng lại nhìn hai người vẫn chưa kịp đứng tách ra mà thở dài rồi cất bước bỏ đi.

Yến tiệc kết thúc, Long Tiểu Hoa nghĩ đến người đàn bà có nét giống phu quân của mình. Trước khi rời khỏi yến tiệc, giọng nói và ánh mắt lạnh lùng của bà đều nhằm vào nàng. Bà đến từ trung nguyên, là bác gái của Diệu vương gia, là chị em ruột của mẫu thân hắn, vì lý gì mà bà lại lấy quân vương phiên quốc xa xôi chứ? Chẳng lẽ là kết hôn hòa giải gì đó sao?

Nghĩ đến đó, nàng không thể không thừa nhận người phụ nữ này thật vĩ đại. Bà dùng cảm lấy người nước khác, ăn những món ăn lạ, mặc những trang phục lạ, phải thích ứng với những phong tục tập quán xa lạ. Nhớ đến yến tiệc toàn thịt dê nướng hôm nay mà nàng đã thấy buồn nôn rồi.

Ôi! Đã bị dúi khi đi dự yến tiệc hoàng gia, Long Tiểu Hoa còn mất bao nhiêu sức lực cho điệu nhảy gì đó để lấy lòng hoàng đế phiên quốc. Ông ta cười suốt, vui vẻ mãi không thôi, rất hài lòng với việc nàng và Diệu vương gia vứt bỏ hình tượng mà thoải mái khiêu vũ, còn mời họ lần sau đến phiên quốc biểu diễn tiếp. Nàng hoàn toàn mất hết thể diện, và lúc này đây, đang đứng chờ lơ trước cửa cung điện.

Thằng cháu nhà nàng đưa nàng đến cửa hoàng cung, ra về bí mật buông một câu: “Đợi tiểu vương ở đây”, rồi bỏ đi. Nàng cũng không biết hắn chạy đi đâu nữa. Không phải đã thống nhất là sẽ cùng về phủ đệ sao? Hắn vứt tiểu thẩm thẩm một mình với ba con chó đứng trước cửa cung điện nơi đất khách quê người là sao? Hắn giấu sủng phòng chân nàng mà lại vô trách nhiệm bỏ đi.

Ánh nến chập chờn bên nàng. Nàng ngẩng đầu nhìn thì trời đã tối sẫm. Không biết phu quân có chịu khó ăn cơm hay không? Phiên quốc đã lạnh thế này thì không biết thành Lâm Dương có tuyết rơi chưa? Không có nàng ở nhà, liệu người ta có ngủ quên lỡ buổi châu sáng hay không? Ôi!... Nhớ người ta quá!

Lộc cộc lộc cộc lộc cộc!

Tiếng vó ngựa vang lên trong bóng tối. Vì đây là nơi đất khách quê người nên nàng phải đề cao cảnh giác. Nàng lập tức kéo ba chú chó ra trước mặt, căng mắt nhìn xem ai đang đến.

Một con ngựa xuất hiện dưới ánh đèn hoàng cung. Nàng không tin vào mắt mình, bèn dụi dụi mấy cái, dường như không thể tin nổi cảnh tượng bản thân đã mơ ước từ thời thơ ấu lúc này đang ở ngay trước mặt. Một con ngựa trắng như tuyết đang đứng đó, Cung Diệu Hoàng cười trên con ngựa đang ghim cương lại, chìa tay ra cho nàng.

Nàng như sét đánh ngang tai, ngây người đứng trên bậc thang cửa cung, bị kích động thực sự bởi cảnh tượng trước mắt.

Hắn thấy nàng không có động tĩnh gì thì hết kiên nhẫn, chau mày, vẫy vẫy ngón tay, hắng giọng ừm một cái, ý bảo nàng nhanh đưa tay cho hắn, với cái tư thế buồn nôn này, hắn không trụ được lâu nữa đâu.

- Vương gia... đang làm gì thế? - Cái biểu cảm “ta thật là ngốc, ta thật ngu xuẩn” của hắn khiến nàng cảm thấy hắn quá đáng thương. Sao hắn lại cố ý cho nàng thấy cảnh tượng nàng hằng mơ ước thời thơ ấu, hại nàng cảm thấy cảnh hạnh đó trên đầu lại lớn thêm một chút cơ chứ?

- Cô còn hỏi tiểu vương đang làm gì à? Không phải đều do kẻ ngốc như cô hại sao?

- Há?

- Tốt nhất cô đừng nói với tiểu vương là cô hoàn toàn quên lúc đánh mặt chụa hôm đó, cô đã nói người đàn ông trong tưởng tượng của mình có hành động ngốc nghếch thế này.

- ...

- Đưa tay cho ta.

- Nhưng mà... oa!

Câu nói sau từ “nhưng mà” không cần nói nữa vì nàng đã bị kéo lên lưng con Tuyết Cầu và ngồi trong lòng hắn rồi. Hắn điều chỉnh tư thế của nàng để nàng ngồi đối diện với hắn, lưng quay về phía trước. Mắt nàng hướng thẳng vào cổ áo và khuôn ngực hơi lộ ra của hắn, ngẩng đầu lên là chiếc xương quai xanh tuyệt đẹp, cúi đầu xuống... xi... đó là vị trí không được nhìn... Chết mất thôi! Nàng phải đặt tâm mắt vào chỗ nào thì mới an toàn đây?

Nàng hơi nghiêng đầu cúi xuống nhìn ba bông hoa đang chạy theo con ngựa, rồi ngẩng lên nhìn cái cằm nhọn và yết hầu của hắn. Đây lẽ nào chính là thứ thách mê hoặc phụ nữ đã có chồng? Có cần phải như vậy không? Cháu trai nàng lắc mình một cái liền biến thành bạch mã hoàng tử?

Xung quanh yên tĩnh đến ghê người. Một tay hắn giữ lấy lưng nàng, kéo nàng ép vào lòng mình. Tiếng vó ngựa đều đều. Nàng cảm thấy không chịu nổi không gian tĩnh lặng này nên không thể không lên tiếng nói gì đó:

- Đây là con Tuyết Câu muốn giao phối với Bôn Tiêu ư? Hi hi hi hi... Thật biết nghe lời! Thật biết nghe lời! Không biết chúng bên nhau một đêm thì sẽ thế nào? Hi hi hi hi...

- Cô im đi. - Hắn đang thưởng thức thời khắc yên tĩnh thì nàng linh tinh gì chứ?

- ... - Nàng đã cố gắng tìm chuyện để phá vỡ tình thế khó xử, hắn không hưởng ứng thì thôi lại còn bảo nàng im miệng: - Tôi nghe thấy bụng Vương gia đang réo đây. Hóa ra Vương gia cũng chưa ăn no. Hi hi hi hi! Đồ ăn của họ khó nuốt lắm đúng không?

- Ta bảo cô im đi!

- Tôi có đem theo rất nhiều đồ ăn vặt. Lát nữa về, tôi sẽ chia cho Vương gia ăn cùng. Ồ ồ ồ! Lão gia còn nhét cho tôi rất nhiều mỳ khô nữa. Về ăn sẽ ngon lắm đấy. Lão gia nhà tôi cũng thật...

- Cô còn không im, tiểu vương sẽ lập tức cho lão gia nhà cô mọc sừng đấy.

Bộp!

Nàng lập tức dùng hai tay bịt miệng lại, cũng không dám ho he lời nào nữa.

Hắn cúi đầu nhìn nàng hai tay bịt miệng, mỉm cười, liếm môi nói:

- Ủm! Bịt miệng là tốt! Không được bỏ ra. Cô mà bỏ ra thì sẽ coi như lời mời tiểu vương ta vui đùa cùng cái miệng của cô đấy.

- Ụ ụ ụ! - “Vương gia ngược đãi tôi như vậy, khi nào về tôi sẽ tố cáo.”

- Cô nói gì? - Hắn giả vờ không hiểu cúi đầu như ong mày.

- Ụ ụ ụ! - “Tôi đang mắng Vương gia là đồ khốn. Đã nhận sự ủy thác của thúc thúc mà còn dám ngược đãi thâm thâm của mình.”

- Cô giỏi thì bỏ tay xuống nói to lên cho tiểu vương nghe xem nào. Thật bất tài! - Hắn nhìn bộ dạng bịt miệng không dám bỏ ra của nàng mà nâng cằm nàng lên cổ ý châm chọc.

- Ụ ụ ụ! - “Tôi không bỏ tay xuống đấy. Bất tài thì bất tài! Vương gia làm gì được tôi?”

- Cô nói gì? Bảo tiểu vương hôn cô ư?

- Ụ ụ ụ! - “Tôi đâu có. Người đừng làm ô nhục sự trong trắng của tôi.”

- Được. Tiểu vương sẽ chiều ý cô.

- Ụ ụ ụ!

Đôi môi nóng bỏng chạm vào ngón tay nàng. Không khí như muốn ngạt thở. Đôi mắt hắn khẽ nhắm lại khiến nàng bất giác nhớ đến bộ dạng lão gia nhà mình khi bị khiêu khích. Mu bàn tay nàng đột nhiên ươn ướt, đầu lưỡi đỏ đã luồn vào kẽ ngón tay nàng. Sự ẩm ướt từ kẽ ngón tay nhảy cảm khiến nàng cảm thấy khó mà kìm nén. Đầu lưỡi mềm mại ngoan cổ luồn qua kẽ tay nàng khiến nàng tê dại. Bỗng nhiên đầu lưỡi đỏ không trêu đùa ngón tay nàng nữa mà trực tiếp xông thẳng qua kẽ ngón tay, mang theo vài phần khiêu khích, chạm vào đôi môi đang mím chặt của nàng ở phía trong. Hắn đã vượt qua được bàn tay ngăn cách và chạm vào vị trí hắn muốn. Lần này dù là bàn tay hay đôi môi của nàng đều sẽ phải nhớ tới cảm giác khi tiếp xúc với đầu lưỡi hắn.

- Dễ chịu không? - Hắn đột nhiên hỏi.

- ... Ụ ụ ụ... - Rốt cuộc nàng có được tích sự gì không thế? Dùng tay che mà vẫn bị người ta đùa cợt.

- Xem ra là rất dễ chịu.

- ...

- Thập cửu thúc mua chiếc mũ này thật hợp với cô. Cánh hạnh đỏ! Ha ha ha...

- ... - Dù hắn có nói thế nào thì tuyệt đối cũng không thể buông tay xuống được. Không phải là để che miệng mà là để che cho nàng khỏi mất mặt thêm nữa. Híc...

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 84: Yêu nghiệt dâm thư mới xuất hiện

Cuộc đàm phán ký hòa ước giữa hai nước mới bắt đầu. Cung Diệu Hoàng cũng bắt đầu bận rộn hơn. Hằng ngày hắn đều phải liên tục vào cung thảo luận về các điều khoản hòa ước, về đến phủ đệ, lại phải bàn bạc tiếp cùng các quan viên. Long Tiểu Hoa bị gạt ra ngoài chuyện đó. Mới đầu nàng cũng có thể coi là bận rộn, vì muốn làm chút gì đó thể hiện tình cảm bang giao giữa hai nước, với cái danh Huyền vương phi của mình, nàng đã nhận lời một số ông chủ đến cất băng khai trương cho cửa tiệm của họ. Cũng không biết vì phận nghèo hèn hay không có tài vận mà các cửa hàng do nàng cất băng đều lần lượt đóng cửa. Bởi vậy nàng có thêm một biệt hiệu...

Kẻ xui xẻo!

Thế nên người dân phiên thổ đều khinh miệt, coi thường nàng.

Mặt Cung Diệu Hoàng chẳng hề biến sắc, lòng hắn reo mừng. Nàng cứ ở trong phủ đệ sẽ tốt hơn, để hắn khỏi phải vừa tranh luận với người phiên thổ đến đó mặt tái tái, vừa lo lắng nàng làm loạn bên ngoài.

Nhưng Long Tiểu Hoa đâu phải là người có thể ngồi yên một chỗ. Ở trong nhà chưa được hai ngày thì có người lên bẩm báo với hắn, nàng không chịu an phận ở trong khuê phòng, luôn có một người đàn ông mặc đồ phiên thổ ra ra vào vào phòng nàng. Để tránh phiền phức với Huyền vương gia, phận làm cháu như hắn cũng phải chú ý một chút. Người ở đây không như người trung nguyên, không quá chú trọng lễ nghĩa, họ không hiểu rằng đạo vợ chồng không phải là trò đùa.

Cung Diệu Hoàng nghe xong, nhướn mày, ngón tay dài của hắn miết trên tập công văn. Tiểu thẩm thẩm này thích chơi trò hạnh đồ vượt tường cũng mặc. Hắn vốn định mắt nhắm, mắt mở bỏ qua. Có điều hắn không thể chịu được việc nàng chê gần, thích xa, hành động kỳ quái, coi thẳng cháu như hắn chết rồi! Hắn chuẩn bị cả thang cho nàng trèo tường trong nước mà không trèo, lại đi trèo tường nước khác sao? Quả nhiên là nàng muốn trả thù chuyện hắn khen ngợi bộ ngực của phụ nữ phiên thổ. Nha đầu này thật là hết chịu nổi.

Đạo này hắn bận không ngẩng đầu lên được nên chẳng còn tâm tư đâu mà quản lý nàng. Nàng càng như cá gặp nước. Hôm nay, xong việc sớm, hắn về phủ để bắt quả tang nàng.

Khi Cung Diệu Hoàng thu xếp xong công việc về phủ, vài kẻ dưới được hắn sai giám sát tiểu thẩm thẩm liếc mắt ra hiệu rằng lúc này đôi gian phu dâm phụ vẫn đang ở trong phòng Huyền vương phi, lâu rồi chưa ra, chưa biết chừng vẫn đang mây mưa trong đó. Hắn nhướn mày, sải bước vào đến trước phòng nàng rồi đẩy cửa sổ nhìn vào.

Trong phòng Long Tiểu Hoa đúng là không bình thường.

Lúc này, hắn chỉ thấy nàng ngồi trước bàn trang điểm, tóc buông xuống, không hề định chải, chiếc gương trước mặt phản chiếu hình người phía sau nàng. Người đó vén tóc nàng lên, thận trọng hỏi:

- Cô sẵn sàng chưa? Ta mà làm là cô sẽ không thể hối hận được nữa đâu.

- Sẵn sàng rồi. Tôi đã chẳng còn chút lưu luyến gì nữa rồi. Làm đi.

Vì hai người quay lưng về phía hắn nên hắn không nhìn rõ nét mặt hai người. Nhưng vì câu nói chắc như đinh đóng cột của Long Tiểu Hoa khiến hắn giật thót mình. Không phải nàng bị kích động quá đấy chứ? Chỉ là đêm đó nàng bị hắn lôi lên ngựa mà cương quyết giữ bỏ hồng trần như vậy sao? Đây là Long Tiểu Hoa sao? Đây là Long Tiểu Hoa bội tín bội nghĩa đã từng hôn hắn như điên như dại ở thành Đồng Khê, về đến kinh thành thì đá hắn rồi nhào vào lòng phu quân sao? Lẽ nào nàng bị Thập cửu thức tẩy não bằng cuốn *Điều răn nhi nữ* rồi? Chỉ có nàng được giãy vò người khác, còn người khác giãy vò thì lại cảm thấy mất mặt sao?

- Vậy chúng ta bắt đầu nhé. - Người đàn ông mặc đồ phiên thổ đó nói, cầm chặt dụng cụ gì đó tỳ sát vào đầu Long Tiểu Hoa. Tại sao nàng lại không chấp nhận hắn như vậy? Thật là tức chết đi được.

Hắn cắn môi, đập mạnh cửa phòng, quát lớn:

- Họ Long kia, tiểu vương quyết không cho cô xuất gia. Bị tiểu vương hôn một cái mà cô đã điên khùng cạo tóc đi tu. Nếu tiểu vương thật sự hủy hoại sự trong trắng của tiểu thẩm thẩm thì cô nhảy xuống sông tự vẫn chắc?

- Cái gì? Cô bồn chồn con trai ta cũng được, đến cả cháu bên chồng cô cũng không tha sao? Rốt cuộc cô là yêu ma quỷ quái gì đầu thai vậy? - Người phiên thổ giả nam chống nạnh, một tay đập vào đầu Long Tiểu Hoa buông những lời đầy giáo huấn.

Cái đầu bị đập một cách vô cơ của Long Tiểu Hoa nứt nở. Cái đầu đó quay lại nhìn Cung Diệu Hoàng vừa đập cửa xông vào chớp mắt:

- Ai muốn xuất gia?

Cung Diệu Hoàng vừa nghe thế liền nổi giận đùng đùng, hần học nhìn người kia, sau đó chỉ vào Long Tiểu Hoa đang hoàn toàn chẳng hiểu chuyện gì, vốn định lên tiếng quở trách nàng thì lại phát hiện tạo hình của nàng lúc này nghiêm túc tới mức không thích hợp...

Mái tóc đen lác lư gọn sóng, tầng tầng lớp lớp lộn xộn, bông bông. Đôi môi bĩu ra một cái tuyệt đẹp, mặt hoa da phấn, mắt tựa thủy triều, đôi mắt nhìn thẳng vào hần chớp chớp.

- ... Cô... rốt cuộc cô muốn làm gì?

- Tôi đang uốn tóc. - Nàng chỉ vào mái tóc đã uốn quăn được một nửa. Que nóng vẫn còn quăn trên đầu nàng. Ồ! Bốc khói rồi! - Tiểu Như Ý, Tiểu Như Ý, tóc của tôi bốc khói rồi, bốc khói rồi. Nó cháy mất.

- Tránh qua một bên. Bây giờ lão nương càng coi thường cô hơn. Cô ức hiếp Hiểu Át, trêu đùa con trai ta, bây giờ lại dụ dỗ cả cháu trai chồng. Cô có còn là người không vậy? Làm cháy tóc của cô là đúng, để cô khỏi dụ dỗ người khác nữa. - Người phiên thổ giả nam lên tiếng, giọng nói đánh thép thể hiện mình là một người đàn bà mạnh mẽ.

- Tôi đâu có. Không phải tôi muốn theo bà học tuyệt chiêu phòng ngự đàn ông sao?

- Cô học rồi chỉ càng tạo oan nghiệt cho đàn ông đẹp mà thôi. Lão nương tuyệt đối không thể giúp cô ngược đãi người khác như vậy. Cho dù con trai ta có bảo ta chăm sóc cô thì ta cũng để cô đi chết.

- Đừng mà. Bà đừng tàn nhẫn như vậy. Ít nhất thì cũng làm quăn nốt mái tóc cho tôi đi. Nửa thẳng nửa quăn thế này xấu lắm. Tôi còn muốn biến thành búp bê đáng yêu cho lão gia ngắm. Khó khăn lắm mới được ra ngoài một chuyến, không thể về không được. Không học được một chút gì đó ở nước ngoài thì hạnh phúc nửa đời còn lại của tôi sẽ tiêu tán mất.

- Lão nương dựa vào cái gì lại phải dạy cô ra tay cay độc. Cô còn nói muốn giúp lão nương tìm cảm hứng viết tiểu thuyết. Kết quả lão nương lại phát hiện ra tật xấu của cô.

- Đây không phải là tôi giúp bà tìm cảm hứng sáng tác sao?

- Ở đâu?

- Chính là hần. - Nàng ôm cái đầu có mái tóc nửa quăn nửa thẳng, chỉ vào Cung Diệu Hoàng đang ngây người không hiểu chuyện gì: - Tên cuốn tiểu thuyết mới của bà là...

- Là gì?

- “Diệt nhi, mau lên đây”. - Nàng nhanh chóng nghĩ đến chuyện bị hần kéo lên con ngựa bạch mấy ngày trước.

- ... Tên rất hay! - Tác giả ngay lập tức cảm thấy hài lòng với cái tên đó.

- Đúng thế. Tên tiểu thuyết mà Long Tiểu Hoa tôi nghĩ ra tất nhiên phải hay rồi.

- Nhưng dường như cháu trai nhà cô không thích lắm.

- Há?

- Hần đang định lao đến đánh cô đấy.

- Oa!

Một canh giờ sau, Cung Diệu Hoàng mới hiểu rõ mọi chuyện. Người phiên thổ giả nam nhân chính là mẫu thân của Bạch Phong Ninh, Tiểu Như Ý - tác giả viết dâm thư đang được yêu thích nhất hiện nay. Long Tiểu Hoa với mái tóc rối nửa quăn nửa thẳng đang khóc lóc ôm chân Tiểu Như Ý.

Diệu tiểu vương gia cảm thấy rất thú vị. Hần thấy nàng với mái tóc không dám ra ngoài gặp ai lại rất đáng yêu. Mái tóc lộn xộn, lung tung, như tổ chim khiến ai cũng bật cười thì tại sao hần lại cảm thấy rất đẹp, rất muốn chạm vào?

Hần thực sự đã gờ tay ra chạm vào. Hần mê mẩn vuốt ve mái tóc bông bông khiến Tiểu Như Ý và Long Tiểu Hoa đều phải ngẩng lên nhìn ánh mắt “biến thái” của hần.

- Tôi thành ra thế này mà Vương gia còn cười được sao? Rốt cuộc Vương gia có nhân tính không thế? - Long Tiểu Hoa lên tiếng.

- Haizzzz! Tại sao nhân vật nam chính của ta chẳng ai có được sở thích như người bình thường vậy chứ? Đây là quy luật của dâm thư sao? - Đó là nghi vấn của Tiểu Như Ý. Bà nói xong thì quay đi, nường mày nhìn Cung Diệu Hoàng đang vuốt mái tóc của Long Tiểu Hoa nói: - Này, tiểu tử. Trông cậu

được đây. Cậu có hứng thú làm nhân vật nam chính trong cuốn tiểu thuyết mới của ta không?

Diệu tiểu vương gia tiếp xúc với tiểu thuyết cảm là do tiểu phẩm ép. Với cá tính của hắn thì hẳn chẳng có chút hứng thú gì với kẻ viết những thứ linh tinh, vớ vẩn đó. Muốn hắn đường đường một tiểu vương gia lại đi phối hợp làm nhân vật nam chính trong tiểu thuyết cảm ư? Hừ! Đừng có mơ nhé. Hắn không muốn kẻ nhàn rỗi không có việc gì làm này làm ô nhục thanh danh cả đời của hắn. Nhưng nói là thế, tay hắn vuốt vuốt mái tóc, quay lại hỏi:

- Làm vậy có gì tốt?

- Nhân vật nam chính được rất nhiều cái lợi. Khi thăng hoa nhất sẽ nhìn thấy cầu vồng phía cuối chân trời. Ngoài chuyện trước khi thổ lộ tình cảm phải ghen một chút, khó xử một chút, ngại ra một chút, thì cuối cùng đều có thể đầu gối tay ấp với người đàn bà của mình. Đảm bảo vô cùng hạnh phúc!

- ... - Nghe có vẻ không phải là vụ trao đổi không có giá trị.

- Trông khuôn mặt đẹp như ngọc khắc và vóc dáng hoàn mỹ của cậu, ta muốn mời hai người đi ăn bữa khuya. Sau này về trung nguyên, chớ có nói với người khác là đồ ăn của chúng ta khó nuốt. Đồ ăn ở trong cung thì nuốt làm sao được? Họ cứ nói dinh dưỡng gì gì đó. Vớ vẩn. Muốn ăn ngon thì phải ra phố tự tìm. Thế nào? Điều kiện ta đưa ra được đấy chứ?

Cung Diệu Hoàng mân mê cảm suy nghĩ.

- Này, sao tiểu tử cậu lại nói năng kém hơn cả thúc thúc thế? Vì nghệ thuật mà ta phải bôn ba bên ngoài. Ta nghe nha đầu thối này nói, cậu rất quý con trai ta. Để cô được con trai ta, thậm chí cậu đã không từ thủ đoạn nào.

- Oa! Tiểu Như Ý, bà nói chuyện dễ ý một chút được không? Đầu tôi vẫn còn ở trong tay hắn đấy. Bà bà bà bà nhẹ tay một chút thôi. Tôi tôi tôi không có. Tôi chỉ nói, hai người có thể nhẹ nhàng một một một một chút được không? - Bị gạt ra ngoài, Long Tiểu Hoa cố gắng vót vát mấy câu.

- Nha đầu thối, tránh qua một bên. Nữ nhân vật chính chỉ là phụ mà thôi. Tiểu thuyết chỉ cần nam nhân vật chính hào hoa tuyệt vời là đủ rồi. Ta không cần biết cô sống hay chết - Bạch Tri Như Ý xua tay, chẳng hề nể tình với nữ nhân vật chính mà tiếp tục mê hoặc nam nhân vật chính mới: - Khế ước bán thân một năm, con trai ta bán cho cậu đấy.

- ... Một năm ư? - Trong tay hắn có thanh kiếm nhà họ Bạch thì đừng nói là năm năm mà mười năm, hai mươi năm, chỉ cần hắn muốn thì Bạch Phong Ninh đều phải hầu hạ hắn. Hắn không thèm điều kiện này.

- Một năm còn ít sao? Vậy... một năm một tháng, không thể nhiều hơn. Hơn nữa, cậu phải hứa với ta, con trai ta bán nghệ chứ không bán thân. Cậu muốn có người cùng lên giường thì tìm kẻ khác. Đừng có ức hiếp đứa con trai giữ mình như ngọc của ta...

- Con trai bà đã sớm không còn trong trắng rồi...

- Nha đầu thối, im miệng!

Cung Diệu Hoàng chẳng thèm để ý đến cuộc nói chuyện của hai người bọn họ. Hắn khoanh hai tay trước ngực, hắng giọng rồi ra điều kiện trao đổi:

- Không được viết về nam nhân vật phụ khác.

Hả? - Tác giả viết tiểu thuyết cảm và độc giả trung thành nhìn nhau rồi cùng quay đầu lại nhìn Cung Diệu Hoàng nhưng chỉ thấy hắn nhướng mày, nghi ngờ nhìn họ.

- Không hiểu ý sao? Ý của tiểu vương là nếu tiểu vương là nam nhân vật chính thì người đàn bà kia chỉ dành cho một mình tiểu vương, không được viết về nhân vật khác. Tiểu vương muốn một mình nắm giữ.

Tiểu Như Ý nhìn Cung Diệu Hoàng đầy tính sở hữu trước mặt. Đôi mắt phượng của hắn lờ mờ, đôi môi cong, lộ rõ vẻ oai phong. Bà ngây người rồi bỗng lên tiếng:

- Ô! Thật độc tài! Thật không biết lý lẽ! Thật đàn ông! Như vậy đi. Ta muốn viết về một cậu cháu gian tà bá đạo khiến tiểu phẩm không trở mình nổi.

Nhưng Long Tiểu Hoa nghĩ đến vấn đề hiện thực. Nàng kéo vạt áo Tiểu Như Ý thì thầm:

- Không viết nam nhân vật phụ không ổn đâu.

- Có gì không ổn chứ? - Tiểu Như Ý nghi ngờ hỏi.

- Bà nghĩ thử xem. Nếu là tiểu phẩm thì ít nhất cũng có thúc thúc. Bà để hắn ra yêu cầu, không viết nam nhân vật phụ. Bà có biết tiểu thuyết bây giờ đều cần có nam nhân vật chính đạo. Bà chỉ viết một nam nhân vật chính thì sẽ rất nguy hiểm.

- Ô! Đúng rồi. Nếu là tiểu phẩm thì phải có thúc thúc xuất hiện ngăn chặn tình cảm của hai người phát triển chứ.

- Đúng thế.

- Không sao. Để hấn chết đi là xong.

- ... Bà... bà định cho ai chết đi...

- Vị thúc thúc đó chết luôn từ hồi còn trẻ. Như vậy sẽ không có nam nhân vật phụ nữa.

- ... Bà đối xử với nhân vật nam phụ trong tiểu thuyết của chính mình như vậy sao? - Chỉ một câu nói là giết chết phu quân của nàng rồi. Thật quá đáng! Một tác giả không có nhân tính! Lợi dụng người đàn ông của người ta xong thì qua cầu rút ván. Hóa ra không chỉ trong hoàng cung mới thấy cảnh người nay cười, không ai thấy cảnh người xưa khóc. Hic!

- Đúng đấy. - Nhân vật nam được cung chiêu thừa thắng xông lên, giờ ngón tay ngọc yêu cầu: - Còn một chút vấn đề. Tiểu vương cảm thấy không có hứng thú lắm trong căn phòng này.

- Ừm ừm ừm! Ta cũng có nghĩ đến điều này, thế nên lần này muốn có một chút đột phá thì phải tìm một nơi thật mới mẻ.

- Xi! Tôi không đi đâu hết!

- Ta không cần để ý đến cảm nhận của cô. Ta chỉ cần nam nhân vật chính thôi.

-

Được thôi. Bà tiếp tục trọng nam khinh nữ đi. Xi! Cũng là nhân vật chính, tại sao đãi ngộ dành cho nàng lại kém hơn nhân vật nam nhiều như vậy chứ? Phi! Thế nên mới nói, tiểu thuyết cũng thế, bạch mã hoàng tử cũng thế, đều là lừa đảo cả.

Sau khi bàn xong chuyện đổi địa điểm trong cuốn sách, Tiểu Như Ý giữ lời hứa, dẫn hai đứa trẻ thích chơi đùa bị đói suốt mấy ngày đi ăn đồ ăn đêm của phiên thổ.

Trong cung toàn là thịt dê nướng, quá chú trọng đến chuyện dinh dưỡng, vốn không xem trọng hương vị. Thịt dê nướng thật sự nên dùng than đen để nướng, rắc chút muối rồi phun rượu nho của phiên quốc lên. Cho thêm hương liệu vào có thể làm mất mùi hôi. Thái thịt dê nướng thành những lát mỏng, ăn cùng với rau sống trần. Cắn một miếng mới thấy vị tươi ngon tuyệt vời.

Cầm hai gói thịt dê đưa cho hai người trung nguyên. Tiểu Như Ý tự hào chỉ vào người cầm cưa mà có thể thái thịt dê thành lát mỏng tang phía sau nói:

- Hai người thấy chưa? Lần này thì hai người thấy người phiên thổ cũng có món ăn ngon đấy chứ? Đây mới gọi là công phu thật sự! Cực kỳ ngon! Những thứ trong cung có là gì? Lấy ra tiếp đãi người trung nguyên, thật tội nghiệp! Vương thượng của chúng ta bị mấy người trung nguyên các người làm hỏng rồi. Cứ toàn học thứ lễ nghĩa gì đó. Ta thật không hiểu nổi. Dân dã thì có gì không tốt chứ? Đồ ăn ngon, uống bát rượu lớn, cắn miếng thịt lớn. Miếng thịt này phải dùng cưa để cắt mới ngon. Dùng con dao nhỏ gì đó trong cung mà thái thì có thái đến mục thối. Lúc đó thì thịt cũng nguội lạnh rồi. Ăn ăn ăn đi. Mau ăn đi cho nóng. Không để nguội được đâu.

Thấy Tiểu Như Ý giới thiệu đặc sản quê hương hấp dẫn như vậy, Cung Diệu Hoàng và Long Tiểu Hoa nhìn nhau rồi cùng đưa miếng thịt cuốn trong tay lên miệng cắn. Miếng thịt mềm, thơm ngon, rau sống vẫn giòn, thịt còn cả bì được rưới nước xuyết lên, càng ngon hơn nữa.

Long Tiểu Hoa cắn hai ba miếng đã hết sạch miếng thịt cuốn trong tay. Nàng vỗ vỗ bụng rồi lại đón lấy xiên thịt dê nướng, nhấp một chút rượu nho trong túi. Đi theo Tiểu Như Ý thưởng thức những món ăn và trò chơi đường phố của phiên thổ. Những người ở đây thoải mái nhảy múa không cần theo những quy tắc trong cung đình. Họ nhảy múa không cần đúng điệu nhưng khiến cho người khác cảm thấy cực kỳ tự nhiên. Quan trọng nhất là...

- Oa! Hóa ra không phải cô nương phiên quốc nào cũng có bộ ngực lớn.

Cũng có những cô nương có bộ ngực bình thường. Họ cười đùa và nhảy múa rất tự nhiên.

Tiểu Như Ý ngoái đầu lại nói:

- Ai quy định phiên quốc chúng ta chỉ có thể sinh ra những cô nương ngực lớn chứ. Một đất nước thì kiểu người nào chả có. Khi ta đến trung nguyên, thấy bao nhiêu là người béo người gầy đấy thôi.

- Nhưng ngày chúng tôi vào kinh thành, rõ ràng cả thành đều...

- Đồ ngốc, đó là trò của quân vương phiên quốc mà thôi. - Cung Diệu Hoàng đi sau cùng nói. Quân vương nước nào chẳng muốn giữ thể diện chứ. Không thể để cho người ta coi thường được. Cũng giống như ở thành Lâm Dương, khi tiếp người ngoài thì chỉ có nam thanh nữ tú ca hát nhảy múa. Ngày hôm đó, thường dân đều không được ra khỏi nhà. Chỉ là diễn trò thôi. Mỗi người đều có thủ đoạn riêng.

Chỉ là...

Hắn nhìn Tiểu Như Ý đi phía trước đầy thâm ý. Người đàn bà này thật không đơn giản, e rằng không đơn thuần chỉ là tác giả viết tiểu thuyết. Nghĩ tới phủ đệ bọn họ ở chẳng phải nơi ai cũng có thể tùy tiện ra vào, bà ta không những có thể vào được mà còn thuộc lòng bản tay toàn bộ những chuyện liên quan tới hoàng cung từ đồ ăn cho tới lễ nghi. Hắn chỉ biết phụ thân của Bạch Phong Ninh là nhân vật giang hồ có tiếng của trung nguyên, còn mẫu thân là người phiên bang, nhưng hắn không rõ là rốt cuộc lai lịch của bà ta như thế nào?

Hắn thăm dò Bạch Tri Như Ý và tình cờ lướt qua Long Tiểu Hoa thì chỉ thấy nàng như kẻ mất hồn mãi găm xiên thịt nướng mà không hề để ý dăm thẳng vào người trước mặt. Nàng bị người đó va chúi vào tường, ngã phịch mông xuống đất, nhìn người cao lớn như ngọn núi trước mặt. Vì hắn đang suy nghĩ chuyện khác nên không kịp đỡ, nhất thời vội quá chỉ kịp nhào đến bên nàng.

Nàng ôm mông đứng dậy, cũng biết là tại mình không nhìn đường nên xấu hổ ôm đầu cười trừ, nói:

- Xin... xin lỗi. Tôi mãi ăn quá nên không để ý đường đi.

Người đó vừa nghe Long Tiểu Hoa nói thì chau mày, lên tiếng, những tiếng bô lô ba la bực tức loạn xạ ngấu nhưng nàng không hiểu ngôn ngữ mà hắn nói. Nàng bị chửi mắng mà cũng không biết. Nhưng vì từ nhỏ đã học qua tiếng nên Cung Diệu Hoàng đứng bên cạnh vẫn hiểu được đại khái...

Câu nói của hắn thật khó nghe...

- Lấy đâu ra loại tạp chủng trung nguyên này chứ? Mẹ kiếp, hung hăng chạy đến phiên thổ của chúng ta mà lại còn dám nói tiếng trung nguyên gì đó với bản đại gia sao? Không biết nói tiếng nước người ta thì cút về trung nguyên đi. Đây là địa bàn của người phiên thổ. Ai cho phép loại tạp chủng trung nguyên như ngươi hung hăng chứ?

Người đó nói xong, giơ một tay lên định giáng xuống. Long Tiểu Hoa hoàn toàn không hiểu tại sao mình lại sắp bị đánh, cứ ngây người ra.

Cung Diệu Hoàng vội kéo nàng về phía sau rồi giơ tay lên chặn lại. Đôi môi mỏng của hắn mím chặt, đôi mắt lạnh lùng nhưng hắn chỉ có thể miễn cưỡng nghe hiểu tiếng phiên thổ mà không biết chửi lại thế nào? Chỉ tại kẻ hậu đậu này gây nên chuyện.

- Mẹ kiếp, bây giờ chúng ta làm sao vậy? Cứ ra phỏ là gặp tạp chủng trung nguyên. Các ngươi nghĩ rằng mỹ nhân nương nương chó má của các ngươi gả cho Vương thượng của chúng ta thì có thể coi phiên thổ của chúng ta như địa bàn của mình sao. Đem nương nương nhà các ngươi cút về trung nguyên cho đại gia.

- ...

- Sao năm đó Vương thượng lại hồ đồ cho loại tạp chủng trung nguyên vay lương thực chứ? Tốt nhất là để cho chúng chết đói đi. Các ngươi nghĩ rằng chơi trò mỹ nhân với Vương thượng của chúng ta thì có thể xâm chiếm đất đai của chúng ta sao? Phì! Thú hoang mà còn muốn làm thái tử. Tên cầu hoàng đế trung nguyên của các ngươi thật là hết chỗ nói. Đến cả vợ mình cũng không cần. Tạp chủng! Mọi người nói xem có phải như vậy không?

- Ha ha ha ha! Người trung nguyên thật bi ôi! Lần này lại còn muốn kết thân với chúng ta nên sai cả cháu trai của nương nương đó đến đàm phán.

- Đúng thế. Đúng thế. Tất cả là tại phi tử trung nguyên sau khi vào cung khiến cho Vương thượng mê muội dòi dỏ, lại còn trọng dụng người Hán, học tiếng Hán. Thi cử còn phải thi tiếng Hán nữa. Phì! Tiếng Hán là thứ vô văn. Có quý mới cần học.

Long Tiểu Hoa thấy càng ngày càng có nhiều người vây quanh họ, nàng nắm chặt cánh tay Cung Diệu Hoàng đứng trước mặt. Lúc này nàng mới phát hiện ra hắn đang nắm chặt nắm đấm, cắn răng như đang phải chịu đựng điều gì:

- Họ làm gì mà lại vây quanh chúng ta vậy? Tiểu Diệu, họ... họ nói gì thế? Làm gì mà còn cười chúng ta? Tôi xin lỗi rồi. Rõ ràng là tôi xin lỗi rồi mà.

- ... Cô đứng ra xa một chút. - Mắt hắn khép hờ, tay sờ thanh kiếm đeo bên hông. Chỉ cần rút kiếm, một nhát thôi nhưng một bàn tay đã ngăn hắn lại. Hắn ngẩng đầu nhìn thì thấy Bạch Tri Như Ý đẩy kiếm của hắn ra, nở nụ cười nói tiếng phiên thổ với người kia:

- Ngươi không biết chữ hả? Không biết chữ thì Bạch Tri Như Ý ta cũng không ngại dẫn ngươi đi xem cáo thị. Vương thượng viết, kể từ ngày ký hòa ước, ai vô cớ gây chuyện với người trung nguyên sẽ bị chém đầu không tha.

- Trì... Trì Như Ý ư?

- Ôi! Nhận ra ta rồi. Nhận ra ta rồi thì tốt. Nếu không ta lại tưởng ngươi ở đâu đến cơ. Các ngươi muốn làm mất thể diện của người phiên thổ chúng ta sao? Hừ! Hay là con trai các ngươi không học nổi tiếng Hán nên không thi đỗ làm quan được khiến ngươi ngứa ngáy như vậy? Mau cút về nhà đọc sách đi. Người trung nguyên có một câu rất hay. Con không dạy được thì đừng có làm cha. Con trai không thi đỗ thì trách người làm cha không dạy dỗ cho con. Thế mà ngươi còn dám trách Vương thượng sao? Các ngươi ăn gan hùm gan báo rồi hả?

Người đó cúi gầm xuống, chuẩn bị bỏ đi thì bị Cung Diệu Hoàng nhanh tay tóm lấy cánh tay kéo lại. Hắn cậy mình là người phiên thổ to lớn, cho rằng tiểu tử trung nguyên này không phải là đối thủ của mình nhưng nào ngờ chỉ bị một cánh tay tóm lại mà đã không nhúc nhích được, mồ hôi túa ra, ánh mắt đầy sát khí nhìn Cung Diệu Hoàng chằm chằm.

Cung Diệu Hoàng thấp giọng nói:

- Đây, bà viết tiểu thuyết, phiên bà dịch giúp tôi vài câu với tên khốn này.

- Hà? Dịch gì vậy?

- Bốn năm.

- ...

- Cho tiểu vương thời gian bốn năm, nhất định tiểu vương sẽ trả lại số lương thực đã vay phiên thổ. Đến lúc đó sẽ không nợ nần gì nữa.

Lần này thì Long Tiểu Hoa dù không nghe được cũng hiểu được đại khái những lời của người phiên thổ kia. Nàng cẩn mật nhìn thái độ của Cung Diệu Hoàng. Nàng biết, hẳn là người đàn ông có hoài bão, không cam lòng. Hẳn nổi giận vì danh dự đất nước bị người ta lăng nhục. Nàng cũng đã từng chứng kiến cơn giận đó ở phu quân của mình. Đó là bộ dạng hung dữ khu phu quân nàng chinh lý quốc khổ. Cơn giận nổi lên vì đất nước, vì chính bản thân, vì hận mọi thứ không hoàn hảo, thế nên phu quân mới nghiêm khắc với nàng như vậy.

Sợ nàng có chuyện.

Vì lý do bốn chữ đó nên phu quân không muốn cho nàng đến phiên thổ. Nàng nghĩ phu quân lo nàng không quen đồ ăn, nơi ở. Nhưng sự thực lại chính vì phu quân không muốn nàng phải đối diện với nỗi nhục này.

Long Tiểu Hoa cúi đầu đi theo sau Tiểu Như Ý, không dám ngẩng lên nhìn Cung Diệu Hoàng đi như bay phía trước. Dường như hẳn đang dồn hết cơn giận vào bước chân.

Tiểu Như Ý huých huých Long Tiểu Hoa ra hiệu cho nàng đi an ủi nam nhân vật chính của mình nhưng nàng lắc đầu. Lòng nàng đang rối bời vì nàng có một chiếc ngọc ẩn. Bất luận là thật hay giả thì nàng cũng phải giấu nó xuống gầm giường để ba bông hoa ngày đêm canh giữ. Nếu thật sự là ngọc ẩn thì tại sao cha chồng hoàng đế để lại giao nó cho nàng chứ? Người muốn nàng giao nó cho ai đây? Phu quân của nàng hay là cháu trai nàng?

- Ai da ai da! Thật ngại quá! Ta vốn muốn dẫn hai người đi thưởng thức đồ ăn phiên thổ. Thật không ngờ lại gặp phải loại cặn bã đó làm mọi người mất cả hứng. Ta... ta mời, ta chịu trách nhiệm. Chúng ta tiếp tục đi ăn nhé.

Cung Diệu Hoàng bỗng dừng lại, ngoái đầu hỏi Bạch Trì Như Ý:

- Bà là ai? Tại sao người đó nghe đến tên bà thì lại ngậy người ra?

- Ta ư? Ta không phải là người quan trọng đâu.

- Bà nói hay không?

- Được được được. Hôm nay tâm trạng cậu không tốt. Ta nói là được chứ gì? - Bạch Trì Như Ý ngáp dài một cái rồi kéo Long Tiểu Hoa đang suy tư phía trước. - Ai da! Cậu biết rồi đấy. Trong hoàng cung, hoàng đế có nhiều thế chấp là chuyện thường tình. Năm xưa người phiên quốc và người Hán không thông hôn. Con cái sinh ra không được giữ lại. Cha ta chính là phụ thân của Vương thượng bây giờ đã ôm ta ra khỏi cung nuôi dưỡng nên không ai dám chọc giận ta cả.

- ...

- Thế nên ta không cần cái quan hệ huyết thống này nhưng lẽ dân vẫn biết nguồn gốc của ta, không thay đổi được. Chớ có nói rằng trung nguyên các người không có thái độ coi thường phiên thổ giống như thái độ coi thường trung nguyên của kẻ ban nãy. Cái tư tưởng Hán - phiên hòa hảo một khi còn nằm trong tay đương kim thánh thượng của các người thì cứ coi như chuyện không còn hy vọng. Liệu vị hoàng đế đó có thể làm gì để sửa đổi cái thành kiến lâu đời này chứ? - Khi hai dân tộc cùng nhau chung sống hòa bình mà mỗi bên vẫn giữ phong cách, định kiến của mình thì thái độ của những người trên cao là vô cùng quan trọng. Tuy rằng chỗ nào cũng đều có những kẻ ngu ngốc bảo thủ, nhưng nếu thái độ của những người đứng đầu tích cực, thì cuối cùng cũng vẫn dung hợp được thôi.

Cung Diệu Hoàng không nói nhưng ánh mắt lại đầy thâm ý, nhìn lên bầu trời không sao thăm thẳm.

Tiểu Như Ý mỉm cười. Dường như bà nghĩ đến điều gì đó rồi lại nói:

- Nhưng ta đã có kinh nghiệm ứng phó với những chuyện như thế này. Cậu và Hiểu Át thật không hổ là chú cháu, bề ngoài giống nhau thì không nói, đến cả cung cách nói chuyện cũng rất giống nhau.

Cung Diệu Hoàng khó chịu trước câu nói đó, quay sang nhìn Bạch Trì Như Ý đang ngẩng đầu ngắm nhìn thành không, lại thấy bà cười nói với Long Tiểu Hoa:

- Cô có biết Hiểu Át đã làm gì mà khiến cho Tiểu Phong Ninh nhà ta cứ khăng khăng một mực đòi theo hẳn không?

Long Tiểu Hoa ngậy người nhưng khẽ lắc đầu. Dường như Hiểu Át chưa từng nói với nàng về chuyện quá khứ. Thân thể của hẳn là điều cấm kỵ không được nhắc đến.

- Khi hẳn làm đại chương quỹ ở khách điểm nhà cô, không phải hẳn thường ra ngoài làm ăn buôn bán sao?

Trong những ngày ấy, cũng là tình cảnh này, người ta đã lăng nhục, chửi mắng mẫu phi của hẳn lấy chồng xa. Lúc đó, ánh mắt hẳn giống hệt như ánh mắt của cháu cô, u ám và đáng sợ.

- ... - Hóa ra ở bên ngoài hẳn chịu khổ, chịu áp lực nhiều như thế, vậy mà một lời than thở nàng cũng chưa từng thấy hẳn nói. Dù hẳn ôm hận trong lòng hay nói ra cũng vậy, căn bản là nàng chỉ biết nghĩ đến mình, muốn hẳn cưng chiều mình mà không chịu hiểu hẳn đang nghĩ gì. Vậy thì nàng định sẽ yêu thương hẳn thế nào đây? Tự cho bản thân không đủ xinh đẹp, không đủ nữ tính, kỳ thực là nàng không đủ hiểu người ta, căn bản không biết trong lòng người ta rốt cuộc đang nghĩ gì.

- Điều đáng yêu nhất là đến câu nói khi bị trêu chọc tàn nhẫn của họ cũng giống nhau. Ta còn nhớ Tiểu Phong Ninh từng nói với ta. Khi Hiểu Ất nói câu đó, nó biết, hần có khả năng thế nào và nó chọn hần làm chủ là hoàn toàn đúng.

- Hần đã nói gì? - Câu này là Cung Diệu Hoàng hỏi. Hần chau mày, giọng buồn bã.

- Hai năm. - Bạch Trì Như Ý giờ hai ngón tay ra, bắt chước tư thế Long Hiểu Ất cầm hận nói năm đó: - Cho ta hai năm. Ta nhất định sẽ trả lại số lương thực đã vay phiên thổ các người không thiếu dù chỉ một hạt.

Cung Diệu Hoàng lim dim đôi mắt phượng, cười mỉa mai:

- Hần còn ngông cuồng hơn cả tiểu vương ta. Hai năm ư? Không thiếu dù chỉ một hạt ư? Hừ! Hần về kinh thành kiểm tra sổ sách bộ Hộ thì sẽ biết bản thân mình gốc gác thế nào khi buông ra câu nói điên cuồng đó.

Dù cho Long Hiểu Ất có bản lĩnh thông thiên thì cũng không thể bù hết số lương thực thâm hụt trong quốc khố trong thời gian hai năm, lại còn nghĩ đến chuyện trả phiên quốc ư? Trả hết sao? Nói thì dễ nhưng trừ khi đi cướp lương thực. Hơn nữa rốt cuộc hoàng gia gia muốn giao giang sơn này cho hoàng tử làm thâm hụt quốc khố hay người cháu giỏi dùng binh đang đi ký hòa ước thì còn khó nói lắm. Cung Diệu Hoàng hần đã từng nói, hần không muốn làm cái bóng của người khác. Hần không phải là vật thay thế Thập cửu điện hạ. Tuyệt nhiên không phải. Hoàng gia gia không hề coi hần là vật thay thế... không hề.

Hần sai bước về hướng phủ đệ, như thể đang vội chứng minh điều gì đó. Chân hần vừa bước lên bậc thang thì thấy người đưa tin của hần ở kinh thành đang đứng trước cổng. Người này thấy hần vội khấn đầu.

- Diệu tiểu vương gia, Diệu tiểu vương gia, chuyện lớn không hay rồi.

- Kinh thành xảy ra chuyện gì? Mau nói!

- Khởi... khởi bẩm Tiểu vương gia, Thánh... Thánh thượng... Thánh thượng băng hà rồi.

-... - Cung Diệu Hoàng nắm chặt hai tay run rẩy.

- Diệu tiểu vương gia mau về kinh đi ạ. Kinh thành không có Vương gia thì sẽ loạn mất. Huyền vương gia đã phong tước Thánh thượng băng hà, không cho người báo tin cho Vương gia biết. Hạ quan đã phải mất bao công sức mới đem được tin tức đến. Hạ quan phải tranh thủ thời gian đến ngay đây, chỉ sợ Vương gia không kịp về kinh. Huyền vương gia đó vô cùng ghé góm, một tay che cả bầu trời, tước ngôi đoạt vị.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 85: Lại là một bát mỳ sương

Cung Diệu Hoàng còn chưa kịp bình tĩnh trước tin tức kinh thiên động địa ở kinh thành thì quân vương phiên quốc đã sai người mời hần vào cung ngay trong đêm đó.

Long Tiểu Hoa sợ hãi kéo Tiểu Như Ý về phòng mình đóng cửa lại. Nàng cẩn thận lấy gói vải đen mà ba bông hoa trông giữ ra mở từng lớp từng lớp. Ngọc ấn màu xanh lục sáng lấp lánh khiến Tiểu Như Ý suýt nữa kêu lên vì kinh ngạc.

- Cô! - Tiểu Như Ý đứng bật dậy. Bà không thể không biết ngọc ấn trung thổ này có ý nghĩa gì.

- Suy! - Long Tiểu Hoa bịt miệng bà: - Tôi cũng không biết làm sao thứ này lại xuất hiện trên xe của tôi. Từ thành Lâm Dương đến đây, tôi không dám nói cho ai biết, tôi...

Đôi mắt xám của Tiểu Như Ý nhìn đi hướng khác. Bà nghĩ đến lá thư mà con trai mình đã nhờ Vô Ưu mang đến:

- Phụ thân của Hiểu Ất quả là khôn khéo. Trước khi chết vẫn còn muốn tác quái.

- Hà? Điều này thì liên quan gì đến cha chồng hoàng đế ạ?

- Cô đúng là đồ ngốc! Cô còn chưa nhận ra là ông ta muốn hãm hại cô sao?

- Hãm... hãm hại tôi sao?

- Ngọc ấn này phải giao cho người kế vị. Ông ta không hề công khai giao ngọc ấn cho bất cứ ai. Cô giải thích thế nào về việc nó lại xuất hiện trong tay cô?

- Ý bà là...

- Trừ khi cô có dụng ý ăn trộm ngọc ấn. - Tiểu Như Ý cắn môi, chau mày: - Huống hồ, không có ngọc ấn, Long Hiểu Át ở kinh thành không thể đăng cơ. Điều quan trọng nhất là... nếu như hấn đăng cơ thì cô sẽ phải chết.

- Tôi sao?

- Chính thất của hấn tự ý mang ngọc ấn sang nước láng giềng với dụng ý tư thông. Cho dù hấn là hoàng đế cũng không có cách nào cứu được cô. Một khi hấn lên ngôi, người khác nhìn thấy trong tay hấn không có ngọc ấn thì người đầu tiên phải nghĩ đến là cô. Cô nghĩ rằng mình còn đường sống sao? Cô nghĩ xem tại sao Hiểu Át không lập tức lên ngôi mà lại còn phong tỏa tin tức ông ta qua đời: - Phải chọn một trong hai thứ ngai vàng và đàn bà. Lão hoàng đế này còn xấu xa hơn cả tác giả viết dân thư như bà. Nếu Hiểu Át có ngọc ấn thì nha đầu này sẽ khó mà thoát khỏi liên quan.

- ...

Lập công một lần, đủ hưởng cả đời. Cách nghĩ của nàng chỉ đơn giản như vậy thôi. Nàng nghĩ rằng mình có thể giúp hấn, thật không ngờ lại trở thành tảng đá lớn nhất ngăn đường hấn.

- Vậy tôi có thể giao ngọc ấn này cho người khác không?

- Giao cho người khác ư? Cháu của cô sao? - Tiểu Như Ý phì cười: - Người có ngọc ấn là người thừa kế hợp pháp, là người có đủ tư cách kế vị. Nếu cô cảm thấy hấn thích hợp làm hoàng đế trung nguyên hơn Hiểu Át thì cô cứ giao ngọc ấn cho hấn.

- ...

Hoàng đế... đó là thứ gì vậy? Nàng vừa bị một hoàng đế hăm hại. Nàng tin ông ta vì ông ta là phụ thân của phu quân nàng. Người làm cha mẹ đều thương yêu con cái của mình nên nàng không hề nghi ngờ ông ta mà nhận lời đến phiên thổ và đã bị trúng kế. Ông ta đã hại phu quân nàng bất nghĩa, đẩy tội danh làm thâm hụt quốc khố cho chàng. Lẽ nào còn muốn phu quân nàng cũng trở thành loại người như vậy?

Tiểu Như Ý liếc nhìn nàng, nhẹ nhàng lên tiếng:

- Nha đầu, con trai ta không chịu nói rõ cho cô biết. Nó cho rằng rồi sẽ có ngày cô tìm ra. Nhưng ta thấy cô ngốc nghếch như vậy nên sợ cả đời này cô cũng không thể hiểu được và đành phải nói luôn. Nếu “cha cô” làm hoàng đế thì hấn sẽ không còn là Long Hiểu Át nữa. Cô sẽ phải xa hấn, xa rời hấn. Cô hiểu chưa?

- Cái gì? Chàng là phu quân của tôi. Tôi không thể rời xa chàng được. Tôi biết tôi luôn làm vương chân chàng, chẳng được tích sự gì, luôn đem lại phiền phức cho chàng nhưng chàng không thể không cần tôi. Dù chàng có là hoàng đế thì sao chứ?

- Ô! Cho dù sẽ có một ngày hấn cũng mang cô ra để đổi lấy lương thực, rồi cũng vì sự tôn nghiêm mà hăm hại chính đứa con nhỏ của mình ư? - Đôi mắt xám sâu thẳm của Tiểu Như Ý lướt qua khuôn mặt đang cố kìm nước mắt của nàng: - Cô thấy rồi đấy. Vị Huyền phi đến từ trung nguyên đó. Đây chính là phi tử mà năm đó hoàng đế trung nguyên sủng ái nhất, mẫu phi của Long Hiểu Át. Chỉ vì để đổi lấy vài vạn thạch lương thực mà bà ta đã phải khăn gói, bị đẩy sang nước khác làm phi tử trong hậu cung của một người đàn ông xa lạ.

- ...

- Nói đến đây, có phải cô đang nghĩ là Vương thượng của chúng ta thật lòng muốn có Huyền phi nên mới nạp bà ta vào cung không? Nha đầu à, những câu chuyện trong tiểu thuyết thật thật giả lẫn lộn, chỉ cần có nhiều người đọc, chỉ cần có nhiều người mua thì bất luận là viết khoa trương đến mấy cũng có người viết. Nhưng cô thật sự cho rằng trên thế giới này có vị hoàng đế ngốc nghếch nào lại vì một người đàn bà mà vứt bỏ hậu cung, vứt bỏ giang sơn của mình sao? Hừ! Nếu có thì cô đã không gặp được Long Hiểu Át rồi. - Bà cười khẩy, nói tiếp: - Điều hấp dẫn nhất của Huyền phi không phải là vẻ đẹp mỹ miều mà là bà đã từng được hoàng đế trung nguyên sủng ái nhất. Mười năm trước, hoàng đế nước cô đã xây cho bà một hậu cung khác, vì muốn bà được tự do sống trong cung điện đó, khỏi phải ở cùng một chỗ với những người đàn bà khác mà tranh sủng. Nhưng cung điện chưa xây xong thì đã có chuyện, tài chính thiếu hụt, Thập cửu hoàng tử nắm quốc khố trong tay cũng không thể làm gì được. Vương thượng của chúng ta nhân cơ hội đó đã đem quân tấn công, ép ông ta gả Huyền phi cho mình. Đối với một người đàn ông mà nói, điều ô nhục nhất chính là chuyện bị cướp mất vợ. Đối với trung nguyên mà nói, điều này có nghĩa là xưng thần với phiên thổ. Ai sẽ gánh lấy tội danh lớn như vậy đây? Hoàng đế không sai, Thánh thượng không sai, nên Thập cửu hoàng tử đành phải cắn răng gánh tội mà đi đến biên cương xa xôi.

Long Tiểu Hoa bâng hoàng nghe Tiểu Như Ý nói. Nàng hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào. Từ Thập cửu điện hạ khiến tim nàng nhói đau. Đây là lý do khiến nàng nhặt được một hoàng tử biết sử dụng bản tính tình thông ở trên phố. Nó giống như truyện cười vậy. Chắc phu quân nàng không cam lòng, rất âm ỉ khi bị giáng tội danh đó, mẫu phi lại bị gả đi xa. Thế mà nàng lại không hiểu chuyện, không biết mình làm vương chân người ta. Người ta muốn làm hoàng đế, nói là để trả thù cũng đúng, để giải cứu mẫu phi cũng đúng. Dù có thế nào thì ngọn lửa trong lòng phu quân nàng cũng không bao giờ có thể tắt tắt nổi.

- Nha đầu, cô đừng coi thường điều ta nói. Ta nói cho cô biết chỉ để cô hiểu rằng, không nên ở bên hoàng đế, càng không nên sống dựa vào sự sủng ái của hoàng đế. Đây chính là lý do tại sao ngay từ đầu Hiểu Át đã muốn đẩy cô ra xa mình.

Vì sự sủng ái của hoàng đế và tình thương của người cha với con gái khác nhau một trời một vực. Huyền phi vì sự sủng ái này mà gặp phải đại họa. Hấn

đã quá rõ điều đó. Vì vậy hắn không thể để tâm đến bất cứ ai bên cạnh. Nếu dựa vào cá tính của mình, Long Hiểu Át không thể không yêu thương Long Tiểu Hoa. Nhưng nếu hắn thật sự chỉ cần Long Tiểu Hoa thì nhà đầu này chỉ có thể gặp phải tội danh lớn hơn thế.

Hoàng đế trung nguyên là người từng trải. Ông ta hiểu điều này sẽ không có kết quả tốt. Thế nên, trước tiên ông ta đã hay Hiểu Át đưa ra quyết định đẩy Tiểu Hoa sang nước láng giềng, khép cho nhà đầu này một tội danh để cả đời không thể nào quay lại được, không thể trở về bên con trai ông ta. Nói như thế thì...

Ông ta quyết định truyền ngôi hoàng đế cho Long Hiểu Át sao? Thế nên ông ta mới thay Hiểu Át quét sạch chướng ngại vật, đưa Long Tiểu Hoa và còn có ý đẩy cả tiểu hoàng tôn có khả năng kế vị của mình ra biên cương. Tuyệt chiêu! Như vậy thì cho dù cháu ông ta có không cam lòng cũng không có cách nào quay về kinh thành làm loạn. Có điều... cái tên tiểu tử nói “sẽ hoàn trả lương thực trong vòng bốn năm” kia không để nói chuyện đâu.

Bạch Tri Như Ý chau mày nhìn Long Tiểu Hoa mà không nói gì, sau đó quay đầu trông ra màn đêm đã buông xuống bên ngoài cửa sổ.

Cùng một màn đêm bao trùm lên hoàng cung phiên quốc, Cung Diệu Hoàng ngồi ngắm ánh trăng tàn mờ ảo trên bầu trời cao ngoài cửa sổ.

- Diệu tiểu vương gia, đề nghị của cô vương thế nào? Vương gia có đồng ý không?

Cung Diệu Hoàng nhếch môi không nói, hắn nhìn xuống tấm thảm đỏ dưới chân mình. Phiên vương đó hiểu được tâm tư của hắn, cười nhạt rồi nhẹ nhàng lên tiếng:

- Cô vương hiểu tình cảm giữa Vương gia và hoàng gia gia của mình rất sâu đậm. Ông ta đột nhiên qua đời nên trong lòng Vương gia rất buồn, nhưng người làm việc lớn thì không thể để chuyện tình cảm xen vào. Sinh lão bệnh tử là do trời định nhưng ai vua ai giặc không do trời quyết, càng không do người chết sắp đặt. - Ông ta liếc qua bức thư cấp báo từ trung nguyên đặt ở trên bàn nói tiếp: - Lễ nào Vương gia cam lòng để Thập cửu thúc của mình đoạt ngôi kế vị sao? Hay là... hắn vốn không muốn đoạt ngôi mà chính do hoàng gia gia của Vương gia có ý truyền ngôi cho hắn nên mới sai Vương gia đến phiên quốc để Vương gia không thể trở về ngay được?

Cung Diệu Hoàng cắn môi, tay hắn nắm chặt, không hề nói một lời nào.

- Cô vương vốn không định nhúng tay vào chuyện trung thổ của các người nhưng nghĩ đến tình cảm sâu nặng của Diệu tiểu vương gia và Hoàng đế thì ngôi báu đó sớm muộn gì cũng thuộc về Vương gia, nhưng bây giờ tình hình không lạc quan như chúng ta nghĩ. Tuy cô vương không biết vì sao Huyền vương gia lại không loan tin Tiên hoàng qua đời nhưng chúng ta đều biết ý đồ của hắn. Tin tức từ trung thổ báo về, ngự y hoàng cung đã tuyên cáo hoàng gia gia của Vương gia chết vì thuốc độc của nước ta. Khi hai chúng ta đang đàm phán hòa bình, cô vương lại đi sai người hạ độc hoàng gia gia của Vương gia sao? Vương gia có tin không? - Vương thượng liếc nhìn thăm dò nhưng Cung Diệu Hoàng vẫn không nói lời nào.

- ...

- Rõ ràng là hắn đã hạ độc hoàng gia gia của Vương gia và muốn làm cho cuộc đàm phán giữa chúng ta sụp đổ, đồng thời gieo rắc chiến tranh, khiến Vương gia mang tội phản quốc, mang họa sát thân.

Cung Diệu Hoàng hít một hơi thật sâu, nhếch môi buông mấy từ:

- Tại sao lại là tiểu vương?

- Hừ! Với quan hệ giữa Huyền vương gia và cô vương, hai nước không thể chung sống hòa bình được. Vì hòa bình bang giao, không gây chiến tranh nên cô vương quyết tâm giúp Vương gia lên đài.

Ánh mắt Cung Diệu Hoàng hơi lay động nhưng vẫn không hề thay đổi, bình tĩnh đợi Vương thượng nói hết câu.

- Đương nhiên, để giúp Vương gia thì Vương gia cũng phải cho cô vương được yên tâm. Cách tốt nhất là một cuộc hôn nhân. Công chúa của cô vương không làm bề mặt Vương gia đâu. Cô nương trong lòng Vương gia cứ để trong lòng đi. Khi đã có giang sơn trong tay rồi, nói chuyện mỹ nhân cũng không muộn.

- ...

- Diệu tiểu vương gia nên biết, nếu Vương gia từ chối chuyện hôn nhân cô vương đề nghị, lại thêm chuyện cô vương bị Huyền vương gia đổ tội hạ độc thì chuyện hòa ước giữa phiên thổ và trung nguyên sẽ sụp đổ tại đây. Biên cương hai nước sẽ mãi không có ngày yên bình, chiến tranh loạn lạc ắt sẽ nổi lên.
- Ánh mắt Vương thượng nhìn chăm chú rồi nói tiếp: - Với tài trí của Diệu tiểu vương gia hắn có thể vượt qua chuyện này.

Cung Diệu Hoàng chỉ nhớ từ đầu đến cuối mình không hề nói câu nào. Đầu hắn vang lên lời của người đưa tin, hoàng gia gia qua đời rồi. Hắn ngẩng đầu lên thì phát hiện mình đã đứng dưới mái hiên phủ đệ ngay người ra một lúc.

Nhớ lại lúc rời kinh, ân sư đã từng nói với hắn thế này. Bây giờ Thánh thượng trọng dụng hắn như vậy. Nếu hắn có thể ký được hòa ước, đem lại mối hòa hảo bang giao với phiên quốc thì ngôi vị hoàng đế chắc chắn sẽ thuộc về Diệu tiểu vương gia hắn. Lúc đó, hắn chỉ cười, đầu hắn nghĩ đến lúc trở về kinh thành vào mùa xuân. Hắn sẽ đến mừng thọ hoàng gia gia và dâng lên người đại lễ là tờ hòa ước hắn đã ký được.

Hoàng gia gia tuổi cũng đã cao, còn chưa biết có thể qua được mùa đông này hay không. Trong lòng họ đều đã có tính toán. Từ nhỏ, hắn đã được đưa vào cung. Người thân thiết nhất với hắn không phải là cha mẹ mà là ông nội. Mặc dù không có ai thương yêu bảo vệ hắn một cách chân thành nhưng hắn cũng vẫn được cưng chiều. Hắn chưa từng nghĩ đến chuyện tại sao hoàng gia gia lại cưng chiều hắn, cho đến khi hắn gặp Bạch Phong Ninh. Bạch Phong

Ninh đã nói khi nào hấn gặp một ai đó rồi hấn sẽ hiểu.

Sự ân sủng này không phải từ trên trời rơi xuống, không phải là tình thân. Hấn chẳng qua chỉ là một trong số rất nhiều hoàng tôn. Nguyên nhân thật sự là vì hấn có bề ngoài và cá tính giống như Thập cửu hoàng tử, người gặp họa lớn từ mười năm trước.

“Người nói đùa với tiểu vương sao? Tiểu vương giống kẻ lang thang bắt tài đồ sao?”, hấn đã nói chắc như đinh đóng cột. Nhưng lần đầu tiên gặp Long Hiểu Át thì suy nghĩ của hấn đã dao động. Hấn không thể lý giải nổi tại sao hoàng gia gia hấn lại làm mọi thứ vì Long Hiểu Át, không thể lý giải nổi tại sao hoàng gia gia lại bắt hấn rời hoàng cung vào lúc này. Điều không thể lý giải nổi nhất là, tại sao người lại không cho hấn cả cơ hội nhìn mặt người lần cuối. Người đã sớm có kế hoạch đẩy hấn rời kinh để dành thời gian cho Long Hiểu Át kế vị sao?

Lẽ nào hấn chỉ là giống hình bóng người khác từ đầu đến chân mà thôi sao?

Hấn bước vào trong phủ thì chỉ thấy ai đó lén lút từ trong phòng đi ra. Sau khi thăm dò, người đó đi ra hướng cổng phủ mà không hề để ý sự xuất hiện của hấn và bị hấn giữ tay kéo lại trong phạm vi kiểm soát của mình. Còn chưa đợi người đó kịp phản ứng thì hấn đã dùng trọng lượng cơ thể mình đè lên vai người đó.

- Đi đâu? - Hấn truy hỏi. Vì bộ dạng của nàng như muốn bỏ chạy, bỏ lại hấn một mình.

- Tôi tôi... tôi ra ngoài đi dạo thôi. - Nàng trả lời bừa nhưng cảm thấy vai mình nặng trĩu thì hoài nghi vỗ vỗ hấn.

- Vương gia sao thế? Phiền vương đó gọi Vương gia đến. Ông ta bắt nạt Vương gia sao? - Cháu của nàng bị bắt nạt, làm thăm thăm có nên an ủi một chút không? Hơn nữa... cha chồng hoàng đế vừa về trời. Từ nhỏ hấn đã ở bên người nên chắc chắn là rất buồn.

- Ồ... Ta cứ tưởng đến cả cô cũng bỏ ta đi.

- ...

- Sao người cô lại cứng đờ ra vậy? Lẽ nào cô thật sự muốn bỏ ta đi? - Hấn cố ý châm chọc, nhếch môi nhìn nàng: - Cô muốn chạy đi đâu? Một mình quay lại thành Lâm Dương tìm Thập cửu thúc của ta sao?

- ... Tôi...

- Cô sẽ không làm thế, đúng không? - Hấn nhếch môi cười thật thật giả giả khiến nàng không hiểu gì. Đường như trước mắt nàng không phải một đứa trẻ để nói chuyện: - Cô đã nói cô sẽ bảo vệ ta, cô quên rồi sao?

Nàng chỉ thuận miệng nói vậy thôi, nàng đã sớm quên chuyện này từ lâu rồi vậy mà hấn vẫn còn nhớ như mới xảy ra vậy. Vào lúc then chốt này, hấn lại nhắc đến nó để giữ chân nàng. Hấn không thể thả nàng đi như lần trước. Nếu như trò đùa lần đó khiến nàng cảm thấy hấn hoàn toàn có thể buông tay và ngoan ngoãn làm cháu chồng của nàng, thì vào lúc này, khi hấn đã chẳng còn gì, nàng nhận ra rằng, hấn chỉ còn có nàng, người đang bị hấn ôm trong lòng, là thứ vẫn đang tồn tại, vẫn tỏa ra hơi ấm.

Long Tiểu Hoa cảm thấy Cung Diệu Hoàng đang run rẩy. Hấn run rất mạnh như người bị rét cồng, cố sống cố chết ôm lấy nàng để có được hơi ấm. Nàng không dám ngoái đầu lại nhìn về mặt hấn mà đành phải kiềm mũi chân, buông lỏng bờ vai cho hấn ôm một chút. Ít nhất hấn cũng không phải cúi gập người đau khổ như vậy. Câu nói bừa của nàng khiến nàng cảm thấy hối hận. Nàng luôn mạnh mẽ nhưng lại chẳng làm được gì. Rõ ràng là nàng muốn bỏ rơi hấn, bỏ trốn, vứt lại mọi thứ vì nàng đang mang theo mình chiếc ngọc ấn mà bản thân không biết phải làm thế nào.

Cái ôm của nàng khiến Cung Diệu Hoàng bình tĩnh hơn. Nó như một lời hẹn ước, giống như nàng đã hứa với hấn điều gì đó. Hấn từ từ lùi ra khỏi vòng tay nàng, ánh mắt hấn nhìn xuống đôi môi khô khốc của nàng, thăm dò như muốn cúi người chạm vào nó. Đôi đồng tử đen của hấn thoáng lay động nhưng đôi mắt nàng vẫn chưa khép lại. Hấn nhìn thấy bóng hình mình trong đó, giống như hấn mà lại không phải hấn. Cái bóng đó trông như đã mất hết lòng kiêu ngạo, đánh mất sự tự tin, lại càng giống với kẻ kia, khiến hấn cảm thấy vô cùng căm ghét. Hấn cố sức đẩy nàng ra, mím chặt đôi môi, thấp giọng nói:

- Tại sao ai cũng đều coi tiểu vương là cái bóng? Tại sao ai cũng coi tiểu vương là kẻ đó, chẳng ai có thể coi tiểu vương là tiểu vương?

- ...

- Cô cũng vậy. Hoàng gia gia cũng vậy. Dù sao từ đầu đến cuối, hai người đều chỉ coi tiểu vương là cái bóng của hấn mà thôi.

Bịch!

Hấn đẩy mạnh nàng ra khiến nàng lao đảo. Một vật cứng từ trong váy nàng rơi bịch xuống đất. Vật màu xanh lấp lánh, óng ánh tuột ra khỏi mảnh vải đen đập ngay vào mắt Cung Diệu Hoàng.

Tất nhiên hấn không hề xa lạ gì với vật này.

Ngọc ấn...

Đó là ngọc ấn... minh chứng cho thân phận quân vương một nước.

Long Tiểu Hoa sợ hãi ngẩng người. Nàng không nhúc nhích nổi. Nàng lên nhìn Cung Diệu Hoàng nhưng chỉ thấy hân lạnh lùng nhìn ngọc án mà không hề cúi người xuống nhặt, dường như đó chẳng qua chỉ là một hòn đá vô giá trị mà thôi. Hân buông ánh mắt nhìn về phía nàng, nhếch môi hỏi:

- Tiểu vương hỏi cô, cô muốn giao nó cho ai? Ta hay là Long Hiểu Át?

Nàng bị câu hỏi dứt khoát của hân làm cho giật mình, máy máy môi, muốn giơ tay ra kéo hân. Ánh mắt hân nhìn nàng lúc này đã thiếu đi vài phần ngỗ ngược, vô lễ, lại có thêm đôi chút trách cứ và mong đợi. Nàng không phải hoàng gia gia, hân biết sự lựa chọn của nàng là vô ích nhưng chỉ cần nàng cho hân một lời khẳng định, thì dù không đáng kể, hân cũng cảm thấy như vậy đã đủ mãn nguyện rồi.

Cung Diệu Hoàng đã nghĩ sai rồi. Bộ dáng của hân lúc này không hề giống phu quân của nàng, mà chính là giống nàng ngày đó khi bị “cha” bỏ rơi ở lại thành Đồng Khê. Nàng và hân đã làm rất nhiều chuyện chỉ vì muốn đổi lấy câu khen ngợi và lời khẳng định chắc chắn. Điều khác nhau là hân quá ưu tú, hân có thể làm tốt mọi thứ, còn nàng lại như thứ bùn nhão không thể dựng thành tường mà chỉ có thể làm cho mọi chuyện tồi tệ hơn. Những bậc trưởng bối nghiêm khắc ấy, đồng quan niệm thâm căn cố đế trong đầu họ chẳng bao giờ có thể đẩy đi được. Trong mắt họ, nàng và hân mãi chỉ là đứa trẻ không thể trưởng thành. Nếu ngay từ đầu họ đã bị coi là không bằng ai đó, thì dù có cố gắng cả đời, họ cũng không cách nào theo kịp được.

Ghét so sánh, ghét bị lỗi ra so sánh với người khác, ghét phải nhìn thấy người khác giỏi hơn mình, muốn làm gì đó để chứng minh bản thân nhưng lại luôn không đoán nổi trong đầu những người kia đang nghĩ gì. Yêu thương cũng vậy, bao dung cũng vậy, dung túng cũng vậy, rốt cuộc những gì bậc trưởng bối kia dành cho có phải là những thứ họ muốn hay không? Tại sao chưa từng có ai hỏi họ mà luôn cứ tự ý thay họ quyết định, dù họ thật sự không kỳ vọng hay mong muốn. Lẽ nào họ cố gắng đến vậy cũng không thể nhận được một lời khen?

- Tiểu Diệu... - Nàng đáp ứng, kéo tay áo hân, tự mình đưa ra quyết định: - Chúng ta cùng chạy trốn nhé.

- Trốn đi đâu?

- Chúng ta cứ trốn về thành Đồng Khê trước rồi tính sau. Đó là nơi tôi thân thuộc. Tôi là chủ của khách điểm Đại Long Môn. Tôi sẽ che giấu Vương gia.

Hân mỉm cười âm thầm, nhìn bàn tay nàng đang nắm lấy tay hân. Nàng là người duy nhất không phản bội lời hứa, không bỏ rơi hân vào thời khắc cuối cùng. Cho dù lời đề nghị không khả thi nhưng nó đã khiến trái tim hân ấm lên:

- Cô đừng hoảng sợ. Nếu ta cùng đi với cô thì trung nguyên và phiên bang sẽ xảy ra chiến tranh, thành Đồng Khê chính là chiến trường đầu tiên. - Hơn nữa phiên vương nước này đã nắm rõ tình hình như lòng bàn tay, họ không thể ra khỏi thành Tân Bình. Khi chiến tranh xảy ra, bọn họ dù không là kẻ giúp địch phản quốc thì cũng trở thành con tin. Trước mắt, hân chỉ có hai con đường để đi. Lúc này hoàng gia gia đẩy hân ra khỏi kinh thành, chính là đã dành sẵn cho hân hai con đường, hai con đường không lối thoát.

- Vậy chúng ta phải làm thế nào? Chúng ta có thể tiếp tục ở lại đây mà không bị giết sao?

- ... Nếu như tiểu vương lấy công chúa phiên bang thì có thể.

- Tiểu Diệu, đừng thành thân với công chúa ngực lớn. Điều đó thật khủng khiếp. Tôi sẽ coi thường Vương gia, thật sự coi thường đấy. Nhân vật nam chính không thể như vậy được. Vương gia còn nhớ không vậy? Tuyết Cầu, không phải Vương gia còn muốn để Tuyết Cầu và Bôn Tiêu giao phối với nhau sao? Lão gia đã nhận lời với Vương gia rồi mà. - Bàn tay kéo tay áo hân vẫn không chịu buông, nhất quyết kéo hân. Giọng nàng lo lắng khiến trái tim hân rung động.

Nhưng tiếng bước chân của binh sĩ ở ngoài cổng phủ đang vọng vào, Cung Diệu Hoàng chau mày, liếc mắt nhìn về phía sau, hân giơ tay gỡ cánh tay đang nắm lấy tay mình ra. Nàng là người làm hân mềm lòng. Hân nên tránh xa nàng một chút. Những lời nói dịu dàng đó khiến hân không biết mình sai ở đâu. Hân xoay người đi về phía ngọc án, cúi xuống nhặt nó, buồn bã nhìn Long Tiểu Hoa đang không hiểu chuyện gì:

- Tiểu vương không muốn trông đợi vào bất cứ ai nữa. Nếu ông ta không chịu dành nó cho ta, cảm thấy ta không đủ tư cách bằng Long Hiểu Át, vậy thì ta sẽ tự cướp lại.

Đến lúc này hân mới nhớ ra, tuy hân không hề nói gì với quân vương phiên quốc nhưng trước tiên hân đã cúi đầu, hân không cam tâm, có thứ gì đó trong lòng ngực hân cứ gào thét, muốn nổ tung. Hơn nữa... hân có lý do không thể không thừa nhận...

Hân nhìn nàng một lượt từ trên xuống dưới, ngẩng đầu xoay người, nhìn về phía cổng phủ đang có lính của phiên bang bước vào. Người lính đó quỳ xuống, chấp tay khấu đầu trước Cung Diệu Hoàng nói:

- Thuộc hạ phụng mệnh Vương thượng áp giải chính thất của Huyền vương gia vào nội cung.

Cung Diệu Hoàng tựa như không nghe thấy, chỉ cố gắng nắm lấy bàn tay đang nắm tay áo mình, nhưng rốt cuộc vẫn không nâng lên nổi. Những lời cuối cùng của quân vương phiên quốc cứ vang vang trong đầu hân:

- Nếu Vương gia nhận lời cô vương, nể mặt Vương gia, cô nương đó sẽ có một cơ hội sống. Nếu không cô vương sẽ lợi dụng danh phận Huyền vương phi của cô ta để áp giải cô ta ra chiến tuyến làm con tin.

Binh lính phiên bang không khách sáo ném Long Tiểu Hoa vào thiên lao mãi mãi không nhìn thấy ánh mặt trời. Nhà lao tối tăm, lạnh lẽo. Nhưng điều đáng mừng là phòng giam của nàng rất được. Một mình nàng dùng, có giường, có bàn, nền nhà sạch sẽ, đến cả rơm còn có người thay hằng ngày, nhưng nàng hoàn toàn không thể vì mình là phạm nhân thượng đẳng mà cảm thấy hài lòng. Điều quan trọng nhất là...

- Tại sao ngày nào các người cũng thay rom cho ta mà lại không đổi món ăn cho ta. Đồ ăn của các người không ngon chút nào. - Nàng bắm hai tay vào song sắt nhà lao, vuron cõ ra gào lớn: - Tiểu Diêu, cứu tôi với. Họ ngược đãi tôi. Họ ngược đãi tiểu thẩm của Vương gia này. Họ không cho tôi ăn cơm, chỉ cho tôi rom rạ. Vương gia đừng để họ lừa. Họ là những kẻ biến thái đấy.

Lính canh nhìn nhau rồi liếc nhìn vợ của hoàng tử đã phá vỡ hòa bình hai nước. Họ cùng căm ghét nói với nàng:

- Cô mới là đồ biến thái. Cô và tên khốn Huyền vương gia nhà cô đều là những kẻ biến thái. Hai người đã vu oan cho Vương thượng của chúng ta sai người đầu độc Hoàng đế trung thổ các người. Thật là vô liêm sỉ!

- Các người dựa vào cái gì mà mắng lão gia nhà ta. Khốn kiếp! Vương thượng của các người mới là kẻ vô liêm sỉ, nhốt ta lại để uy hiếp cháu ta, ép hẳn phải thành thân với công chúa chẳng ra gì của các người. Vô liêm sỉ! Vô liêm sỉ! Vô liêm sỉ! Úc hiếp con gái nhà lành, ức hiếp kẻ yếu, cưỡng ép hôn nhân. Vô liêm sỉ!

- Đồ thói tha! Cô đừng tưởng Vương thượng giam lỏng cô là người không dám giết cô. Cô còn chửi mắng Vương thượng nữa là cô chán sống đấy.

- Đúng là như vậy mà. Vương thượng của các người ép người tốt phải làm việc xấu, bị ỏi, vô sỉ, hạ lưu. Cháu ta không thích công chúa chẳng ra gì của các người đâu. - Nàng nói xong, hai tay vành mắt, nhe răng, thè lưỡi tru người đám lính gác.

- Ha ha ha ha! Thật không hiểu Huyền vương gia có thực là kẻ xấu tác quái hay không? Sao lại đi lấy loại nha đầu điên khùng thế này chứ? - Một lính canh nói với bạn mình bằng tiếng phiên thổ, rồi ngoái đầu lại nói tiếng Hán: - Đây! Tiểu nha đầu, ta nghe nói vai vế trong nhà hoàng đế trung nguyên các người rất lộn xộn. Ta thấy cô vốn đã để ý đến cháu mình rồi. Phi! Như vậy cũng vô ích thôi. Vài hôm nữa, hẳn sẽ tổ chức hôn lễ với công chúa của chúng ta, làm gì còn tâm trạng đâu mà để ý đến nha đầu thói tha như cô chứ. Ta khuyên cô nên biết giữ mồm giữ miệng kéo hôm sau không có đồ mà ăn đâu.

- Công chúa của các người thì có gì ghê gớm chứ?

- Công chúa của chúng ta hơn nha đầu thói tha như cô rất nhiều. Hừ!

- Nhiều lắm thì cũng chỉ lớn hơn “chỗ này” của ta một chút, “chỗ kia” hấp dẫn hơn ta một chút thôi. Làm gì mà nhiều lắm chứ? Lấy ngực ra hầu hạ người khác, cứ chờ mà bị huỷ đi. Lêu lêu lêu! - Nàng bày ra vẻ mặt khinh thường rồi lại cảm thấy khẩu khí của mình thật khó nghe. Nàng hít một hơi thật sâu, thò đầu ra khỏi song sắt, thét lớn: - Cung Diêu Hoàng, tốt nhất là Vương gia cứ thành thân với cô gái ngực lớn mà mình không thích đi. Tiểu thẩm thẩm khinh thường Vương gia, Tiểu Như Ý khinh thường Vương gia, hãy tạm biệt vai nam nhân vật chính đầu tiên của mình đi!

Giọng nàng khàn đặc vì gào thét. Ngày hôm sau, cửa phòng giam của nàng có một tấm bảng gỗ viết: “Động vật hung dữ, cảm thú nguy hiểm, kẻ thiếu quân giáo, xin dừng lại gần, chỉ có thể đứng từ xa nhìn chứ không thể trêu đùa”.

Những chữ viết theo lối Thảo[1] này không thể do người phiên thổ viết, chỉ có tên khốn Diêu tiểu vương gia mới có thể viết ra. Tấm bảng đó càng khiến nàng oán hận hơn và khiến cho đám lính gác cười mãi không thôi. Nàng oán hận là không thể găm song sắt của cái nhà lao này mà thoát ra ngoài. Dù có bò bằng bốn chân cũng được, chỉ cần có thể bắt tên Tiểu vương gia đó không lấy chuyện hôn nhân đại sự của mình ra làm trò đùa, cùng quay về thành Lâm Dương để lão gia nhà nàng thay mặt cha mẹ hấn cho hấn một trận. Được như vậy, nàng có bị biến thành chó giống như ba bông hoa cũng không oán thán.

[1] Thảo thư: Một thể của chữ Hán, đặc điểm là kết cấu giản lược, nét bút liền mạch, được hình thành từ thời nhà Hán, là lối viết đơn giản hóa của thể chữ Lệ.

Nhưng hôn lễ càng lúc càng đến gần, nàng lại bị nhốt nên chẳng làm gì được. Hành động la hét ầm ĩ của nàng bị coi là cảm thú nổi loạn. Lúc đầu mấy tên lính gác còn quát mắng nàng. Sau này, họ chỉ nhìn vào tấm bảng của Tiểu vương gia mà cười chứ chẳng ý kiến gì nữa.

Nàng dần dần thấy chán, không muốn tiếp tục hành động như vậy. Thằng cháu đáng ghét đó cứ việc đi lấy cô gái ngực lớn đó đi. Đói bụng thật khó chịu. Dù sao hẳn cũng mặc kệ sự sống chết của nàng. Nàng việc gì phải nhớ đến hẳn chứ Phi! Đồ ăn mà đám lính canh khốn kiếp kia mang đến chẳng hợp khẩu vị của nàng chút nào. Lúc này mà cho nàng một bát mỳ suông thì nàng có thể ăn luôn cả bát ấy chứ. Ôi... Ai đến cho nàng một bát mỳ đi. Chắc hẳn nàng sẽ bắm lấy chân kẻ đó mà hôn đầu ngón chân hắn. Những ngày sống trong nhà lao này khiến nàng mất hoàn toàn lòng tự trọng rồi. Chỉ cần có sữa thì là mẹ.

Nàng nằm trên giường rom, xoa bụng ầm ục bĩu môi. Thảo nào phu quân nói sợ nàng xảy ra chuyện. Nàng còn nghĩ ra nước ngoài có đồ ăn ngon, có trò vui để chơi. Kết quả, hắn đã nói đúng rồi.

- Đến ăn đi.

- Ăn gì? Ta không muốn ăn món ăn của nước các người. Khó nuốt lắm! - Nàng chẳng buồn ngồi dậy, nằm quay lưng về phía song sắt, hoàn toàn chẳng hứng thú gì với đồ ăn ở sau lưng.

- Mỳ.

Khịt khịt! - Mũi nàng rung rung. Mùi thơm quen thuộc từ phía sau bay tới. Nàng bật dậy, quay đầu lại nhìn chiếc bát sứ lớn đặt trên mặt đất. Nàng chỉ thấy một bát mỳ thật ngon trước mặt. Dầu mè nổi vàng và mấy cọng rau xanh không giống như món mỳ nàng nấu, rau xanh rải đầy trên bề mặt. Nước dùng sánh che kín những sợi mỳ bằng một lớp vàng màu mặt.

Nàng bật dậy lao ra cửa nhà lao vội lấy bát mỳ húp sùm sụp, chẳng cần quan tâm nó từ đâu tới. Thảo nào nắm đó phu quân của nàng lại vì một bát mỳ mà hôn phách điên đảo. Vào lúc mình đói nhất, có người cho đồ ăn, hóa ra lại là cảm giác hận không thể lấy thân báo đáp như vậy.

- Để tôi ăn xong bát mỳ rồi tôi sẽ hôn ngón chân. Soap soap soap!... Ồ... Long Tiểu Hoa tôi... tuyệt đối không phải là kẻ tiểu nhân... chỉ biết nói suông...

Người đứng trước mặt nàng im lặng, cũng không hề giơ chân ra cho nàng hôn như lời nàng nói.

- Ồ... Ngon lắm... Ồ! Ngon thật đấy!... Hu hu... Tôi muốn về nhà... Hu oa oa oa! Tôi không muốn ở nước ngoài nữa... Hu hu! Ai cũng ức hiếp tôi. Đến cả thằng cháu thối tha cũng ức hiếp tôi.

- Diệu Nhi không hề ức hiếp cô. Hấn sợ cô bị người khác ức hiếp nên mới viết tấm bảng này.

Tấm bảng khiến cho đám lính canh cười nhạo nhưng họ sẽ không để ý đến nàng, câu “Không thể trêu đùa” rõ ràng là đang che chở cho nàng. Vật nuôi cũng được, cảm thụ cũng được, ai dám động vào một sợi tóc của nàng thì người đó phải bước qua xác của Diệu tiểu vương gia hấn.

Giọng nói của người mang mỳ nhẹ nhàng khiến Long Tiểu Hoa sững sờ ngẩng đầu lên, và liền trông thấy một khuôn mặt tuyệt mỹ. Lông mày lá liễu, đôi môi mỏng, điều quan trọng nhất là khuôn mặt tuyệt mỹ này giống phu quân của nàng đến tám chín phần. Bà trang điểm theo cách của quý tộc phiên bang, ánh mắt dịu dàng nhìn nàng, cười nói:

- Mau ăn hết mỳ đi. Để nguội sẽ không ngon đâu.

- ... Ồ... vâng. - Nàng húp sùm sụp mấy cái hết cả bát mỳ, đang định giơ tay áo lên lau văng mỡ ở miệng thì một chiếc khăn ẩm được đưa tới cho nàng. Nàng rút rề nhận lấy, cười xấu hổ, vội vàng lau miệng.

Huyền phi không ở lại lâu mà cầm bát mỳ đã hết sạch xoay người ra khỏi phòng giam. Nàng bâng hoàng vội giơ tay giữ gấu váy của bà nói:

- Mẹ chồng, bà là mẹ chồng của tôi ư?

Huyền phi quay đầu lại, cúi xuống nhìn nàng giọng không lạnh lùng cũng chẳng ấm áp nói:

- Không phải. Ta chỉ nề mặt Diệu Nhi, con trai của tiểu muội mình, mang đồ ăn đến cho cô thôi. Không liên quan gì đến nhà chồng cô cả.

- ... Nhưng... nhưng mà rõ ràng bà là mẹ của lão gia nhà tôi mà...

- Ta chỉ có một đứa con trai. Bây giờ nó mới bảy tuổi. - Huyền phi nhẹ nhàng rút gấu váy của mình lại. Đôi môi mỏng khẽ nói: - Coi như ta khuyên cô một câu. Đàn ông bên nhà chồng cô không phải những người đáng cho cô gửi gắm cả đời mình đâu. Để bảo vệ cơ nghiệp tổ tiên và lòng tự tôn, họ sẽ chẳng quan tâm cô là thứ gì. Cái gì cũng đều có thể bán, cái gì cũng có thể đổi, cái gì cũng có thể đem ra đàm phán. Cô đồng ý, coi như cô biết vì đại sự. Cô không đồng ý thì cũng phải gặt đầu. Nếu không muốn rơi vào tình cảnh như ta thì cô nên tránh xa họ ra một chút.

- Tôi chỉ muốn hỏi, có phải bà đã tặng cho lão gia nhà tôi chiếc bàn tính có những hạt tính vuông bằng ngọc xanh không?

- ... Ta nói rồi. Ta chỉ có một đứa con trai. Nó vừa mới bắt đầu học dùng bàn tính mà thôi.

- Chàng đã từng đến tìm bà. Đã từng đến. Sau khi chàng bị đuổi ra khỏi kinh thành, chàng luôn đến phiên quốc tìm bà. Chàng muốn cứu bà nên mới dùng chân ở thành Đồng Khê và tôi mới có thể nhặt được chàng. Bà đừng không thừa nhận chàng như vậy.

- Hai cha con họ đã đem ta ra mua bán, tại sao ta phải thừa nhận hấn chứ? Nếu cô có thể rời khỏi đây thì nên tránh xa hấn một chút. Nếu hấn lên ngôi thì sẽ trở thành người giống như cha hấn thôi. Họ có cùng huyết thống hoàng gia tự tư tự lợi, chỉ vì danh tiếng của bản thân mà làm mọi thứ bất chấp sự sống chết của những người khác. Cha con họ đối xử lạnh nhạt với cha mẹ của Diệu Nhi, đem ta ra mua bán trao đổi. Hấn thì giết vua đoạt ngôi, thủ đoạn thâm độc, gây họa chiến tranh. Tại sao ta phải nhận người như vậy chứ?

- Chàng không giết cha chồng hoàng đế. Đến nỗi oan lớn như vậy chàng còn chấp nhận gánh lấy thì sao có thể giết hại cha đẻ của mình chứ? Từ nhỏ chàng đã dạy tôi hiếu thuận, tôn ti trật tự. Là do tôi vô tích sự nên mới không học được, nhưng chàng không hề oán thán với tôi chuyện bị người ta đổ oan.

- Ngày cô bị nhốt ở đây, hấn đã tập hợp binh lực, đóng quân ở thành Đồng Khê. Nếu không phải hôm nay Diệu Nhi đồng ý kết hôn với công chúa thì cô nghĩ mình còn có thể giữ được tính mạng sao?

Huyền phi nói xong vội vàng rời khỏi thiên lao, bỏ lại Long Tiểu Hoa một mình ngồi trong phòng giam ngẩng người nhìn ra khung cửa sổ duy nhất của thiên lao. Bên ngoài trời đã tối. Dường như nàng nghe thấy tiếng huyền oán. Cháu nàng đã thành thân nhưng tiểu thẩm thẩm lại bị nhốt trong thiên lao. Ít ra nàng cũng coi là một vị cao đường chứ. Tại sao lại có thể đối xử với nàng như vậy? Kết hôn với người con gái mà mình không yêu thật là thâm.

Hôn lễ của người phiên thổ không biết có đốt nến và nổ pháo không, tân nương có đội khăn lên đầu không nhỉ? Hấn sẽ không nỡ nộ cười đau khổ khi vén khăn đội đầu của tân nương lên mà trong đầu lại nghĩ đến người con gái khác chứ? Nhưng hấn rất thích phụ nữ ngực lớn. Hấn còn chê nàng ngực nhỏ, ép nàng ăn đủ cho nở ngực mà. Nếu hấn thật sự thích phụ nữ ngực lớn thì chẳng phải là được toại nguyện rồi sao? Tại sao còn đến ăn hiếp nàng nữa chứ? Bây giờ, cuối cùng hấn cũng được toại nguyện, lấy được một người con gái mà “một tay không thể ôm trọn”. Liệu hấn có mỉm cười đắc ý? Bạch mã hoàng tử của lòng nàng, hấn đã kéo nàng lên cùng cười trên con ngựa trắng, hấn sợ nàng bị đùa giỡn liền xuất gia, còn đập cửa xông vào

phòng, hai mái tóc của nàng trở thành xấu xí nửa quăn nửa thẳng. Nhưng nàng chưa từng nói với hắn rằng, nàng chỉ thích nhân vật nam chính khốn khổ vì tình, chứ không ưa gì nhân vật nam chính thối tha đi thành thân với một cô nương ngược lốn.

- Ui da... Đau bụng quá! Chết mất thôi! Thật là khốn kiếp! Lẽ nào tôi lại bị mẹ chồng đầu độc phải chết ở nơi đất khách quê người này? Ôi... Tôi không muốn chết. Chết thế này thật vớ vẩn! Tiểu Như Ý sẽ coi thường tôi mất. Chắc chắn họ sẽ cho rằng tôi tự sát. Làm gì có chuyện cháu trai thành thân mà tiểu thẩm thẩm tự sát chứ?... Ôi... Tôi không... tôi không... Ui da! Bụng... đau bụng quá... Lão gia... nhất định người ta sẽ về bên lão gia... về bên... về...

Long Tiểu Hoa lăn lộn trên lớp rom trái, máu đỏ không ngừng ộc ra. Nàng kêu la vài tiếng, bò trên mặt đất rồi nhắm mắt lại và không còn cử động nữa...

- Tiểu thư! Tiểu thư! Nếu có ba điều ước thì tiểu thư ước gì?

- Ô! Điều ước thứ nhất là Tiểu Như Ý luôn có cảm hứng sáng tác. Điều ước thứ hai là tiểu thuyết hạ giá. Điều ước thứ ba...

- Khoan khoan khoan khoan đã. Sao tiểu thư lại định dùng hết sạch điều ước của mình thế? Lại còn dùng vào những thứ chẳng có tiền đồ gì như vậy? Ít nhất tiểu thư cũng phải dành điều ước cuối cùng của mình cho bạch mã hoàng tử chứ.

- Ô... nhưng sớm muộn gì bạch mã hoàng tử cũng đến tìm ta. Không để dành điều ước cho chàng cũng không sao. Ta muốn dùng cả điều ước cuối cùng. Hi hi hi hi! Ba điều ước... Ôi!... Tiểu Đình, đương gia đã từng mặc trang phục gì khác ngoài màu đen chưa?

- Hả? Đương gia ư? Hình như đương gia luôn thích mặc đồ đen.

- Tốt lắm! Điều ước thứ ba của Long Tiểu Hoa ta là làm cho Long Hiểu Át mặc toàn đồ trắng với bộ mặt đau khổ xuất hiện trước mặt ta ngay bây giờ. Ha ha ha ha!

- ... Thế thì tiểu thư ước Bốn Tiêu đề cho mình quả trứng còn hơn. Đương gia mà chịu mặc đồ trắng ư? Trừ khi tiểu thư thẻ từ nay trở đi sẽ tuyệt duyên với tiểu thuyết cảm, nếu không thì đây hẳn phải là di nguyện trước khi chết của tiểu thư thì mới có thể thành sự thật được.

©STE.NT

Ừm! Điều này quả thật quá xa xỉ. Mong Long Hiểu Át mặc đồ trắng ư?

Cũng đúng. Trừ khi nàng cười hặc về Tây Thiên, nếu không thì dù là tiên cảnh hay trần gian cũng không thể xuất hiện bộ đồ trắng trên người hắn...

Lính canh được lệnh mở cửa phòng giam. Một bàn chân đạp cửa bước vào, người đàn ông đó quỳ gối xuống, khom mình, đặt bàn tay ấm áp lên trán nàng rồi lại đặt lên bụng nàng, nhìn nàng chau mày, mím môi chua xót, cuối cùng thì lại bế nàng bước ra ngoài. Người đàn ông vận y sam trắng muốt này chắc chắn không thể là hắn...

Nàng khó khăn mở to đôi mắt nhìn người đàn ông đó. Cặp môi mím chặt, cái cằm tuyệt đẹp. Trong nháy mắt, nàng thấy mũi mình cay cay, bàn tay dính máu đặt lên cổ áo trắng ngần của hắn, nàng không còn sức lực kéo hắn, môi nàng run rẩy:

- Huynh đến hoàn thành di nguyện của tôi sao?

Người đàn ông đó sững người một lát, sau đó cúi đầu mơ màng nhìn nàng trong lòng và chỉ thấy nước mắt nàng lăn tăn tuôn trào, bắt đầu nói lời di nguyện:

- Di nguyện cuối cùng của tôi là, huynh nhất định phải giúp tôi chuyển lời đến chàng... Tôi nằm mơ cũng không ngờ lão gia mặc đồ trắng lại hấp dẫn, lại phong độ, lại đẹp đến vậy. Hu hu... Cho dù chỉ là giấc chiêm bao hồi quang phản chiếu[2] thì tôi cũng mãn nguyện lắm rồi. Có chết cũng không hối tiếc. Nếu sau này lão gia đến thăm mộ tôi mà có thể mặc áo trắng thì chắc chắn là hồn phách của tôi sẽ không thể bỏ đi được, cứ luân quần mãi ở đó thôi.

[2] Hồi quang phản chiếu: Hiện tượng một người trước khi chết, thần trí đột nhiên tỉnh táo hoặc hưng phấn trong một thời gian ngắn. Cũng có trường hợp người sắp chết cảm giác như được trở lại với những cảm giác hạnh phúc nhất trong đời.

Nàng cố nén cơn đau, cảm giác như máu trong người mình vẫn đang tuôn chảy, từng giọt từng giọt nhỏ xuống chân nàng, dính vào chiếc áo trắng tinh của hắn, nở ra từng bông từng bông hoa máu. Chắc chắn là thuốc độc đó vẫn đang phát tác trong bụng nàng. Nàng không thể chịu đựng được cơn đau này thêm nữa, đầu nàng nghiêng sang một bên, ngã vào lòng hắn, quyết định yên nghỉ. Nàng nghe lồng ngực đó phát ra lời chất vấn:

- Ý nàng là nàng làm ma cũng không tha cho ta sao?

- Hả? - Nàng đâu có xấu xa như vậy. Nàng muốn biến thành hồn phách nhỏ vây quanh hắn, thì thoảng lên nhìn hắn, vuốt ve hắn, hôn hắn, cắn hắn, thưởng thức hắn mà thôi.

- Nếu thật sự nàng đau bụng kinh mà chết thì ta nhất định sẽ không viếng mộ nàng đâu. Vì như vậy mất mặt lắm!

- Đau... đau bụng kinh ư? - Nàng sững sờ nhìn vết máu trên tay mình và trên áo hắn: - Lẽ nào đây đều là...

- Thật không ngờ ngoài thói quen xấu tè dầm ra, nàng còn thích làm mình bị bẩn.

- Xi! - Nàng quên khuấy mất. Mấy ngày này có bao nhiêu chuyện lớn giáng xuống đầu, nàng còn nghĩ có người muốn hạ độc mình, còn nói ra lời đi nguyện ngốc ngếch. Hắn mặc y phục màu trắng tới cứu nàng. Nàng không đủ tư cách làm nữ nhân vật chính thì thôi, lại còn bị đau bụng kinh nữa chứ. Hu hu! Tại sao lần nào nàng cũng mất mặt trước phu quân như vậy?

- Còn nữa, đầu nàng làm sao vậy?

- Đầu thiếp ư? - Nàng lắc lắc cái đầu, liếc nhìn, hít một hơi khí lạnh, lúc này mới phát hiện ra mái tóc nửa quăn nửa thẳng của mình đã biến thành cái tổ chim lác lác. Nàng vốn muốn có mái tóc bồng bềnh như những cô gái phiến thổ trở về nhào vào lòng hắn. Lần này thì chẳng còn hình tượng gì nữa rồi. Hu hu...

- Xấu quá! - Hắn lại không nể tình dành cho nàng một đón trí mạng.

- ... - Cảnh tượng trùng phùng lâm ly sau một thời gian dài biệt ly coi như tiêu tan.

- Bạch thiếu chủ, nếu Vương thượng đã cho phép thiếu chủ mang cô ấy đi thì chúng tôi sẽ không bắt cô ấy lại đâu. Có cần thay đồ cho cô ấy không ạ? Còn cả thiếu chủ... - Lời lính canh vang lên bên tai khiến nàng nghi ngờ. Đây rõ ràng là lão gia nhà nàng mà. Sao lại biến thành Bạch công tử chứ? Lẽ nào mặc đồ trắng là có thể đổi họ sao?

- Đúng đấy. Tốt nhất là thiếu chủ nên thay đồ đi. Nghe nói đàn ông dính máu của đàn bà là xui xẻo lắm.

- ... Ta đã trải qua điều xui xẻo nhất trong cuộc đời này rồi. Không cần đâu. - Nói xong, hắn chẳng hề để ý đến vết máu dính lem nhem trên y phục của mình mà cúi xuống nhìn người trong lòng. Long Tiểu Hoa ôm lấy eo hắn. Hắn cố sức ôm chặt nàng vào lòng, hắn không muốn ở đây lâu hơn nữa, liền cất bước đi ra.

- Lão gia, ôi... người ta đau quá... - Nàng đau quặn nhưng vẫn không quên tố khổ với hắn: - Người ta không kịp uống thuốc chàng chuẩn bị. Họ nhốt người ta lại. Hu hu! Nhà lao hơi thối vô nhân đạo chẳng thèm quan tâm hằng tháng đàn bà con gái có lúc bất tiện. Chúng ta về nhà được không? Người ta muốn về nhà, nấu mì cho chàng ăn...

Thứ đáng ghét đang dính bẩn trên y phục mà nàng còn nghĩ đến chuyện đó sao? Nàng có thể tha cho hắn được không?

Giọng nói trong lòng dần tắt lịm. Nàng ngủ ngon lành trong chiếc áo dính bẩn của hắn khiến hắn phải dừng bước cúi xuống nhìn kẻ vừa chịu khổ. Hắn nhếch môi, cầm lệnh bài của Bạch Phong Ninh vội vàng rời khỏi cung. Lính canh không hề biết rốt cuộc Bạch công tử này là người thế nào. Chúng chỉ biết hắn là cháu trai của Vương thượng hành tẩu ở trung nguyên đã lâu, luôn mặc đồ trắng không dính bụi bẩn, miệng cười mê hồn, nói năng tao nhã. Đương nhiên, chẳng có ai quy định một người đàn ông còn phải mỉm cười nhã nhặn khi người con gái trong lòng mình dính bê bết máu. Hắn ghét bộ đồ trắng nhưng hắn vẫn phải mặc và cầm lệnh bài của Bạch Phong Ninh rồi đưa cho lính canh chút ngân lượng lấy chỗ thân tình.

Cũng chẳng ai biết, trước đêm xảy ra trận chiến giữa đội quân trung thổ và phiên quốc, chủ soái của quân địch đã lên vào hoàng cung của phiên quốc, tiến thẳng vào thiên lao, cướp đi một cô nương đang đau bụng kinh đến mức lịm đi.

Nửa mơ nửa tỉnh.

Địa lao lạnh âm khi ấy làm cho Long Tiểu Hoa hoàn toàn quên mất chuyện tới tháng của mình. Nàng lại còn la hét, kêu gào khiến cho khí lạnh xộc vào người. Con đau lúc này khiến nàng không thể không phát ra những tiếng than thở khó nghe.

- Đừng làm ầm lên nữa. Không có chuyện gì đâu. Rồi sẽ ổn thôi. - Lời an ủi đó khiến nàng im bật, lại vùi đầu vào ngực hắn.

Nằm trong vòng tay liên tục xóc nảy bởi những bước chạy vội vã, bụng nàng cuộn lên đau đớn. Những tiếng than thở khó nghe của nàng, lại thêm lời an ủi không mấy ăn căn của phu quân lúc này chẳng khác chút nào với cảnh tượng khi nàng có kinh lần đầu tiên.

Nhớ lại lần đầu tiên thấy xuất hiện kinh nguyệt khi mười bốn tuổi, nàng đã khiến cả Long phủ thất điên bát đảo. Vị tiểu thư này hoàn toàn không biết tại sao lại có chất lỏng màu đỏ đó. Nàng nhìn máu dính đầy trên khăn trải giường mà sợ hãi quẩn tâm khăn chạy thẳng đến đại sảnh kêu cứu. Hắn đang xem sổ sách cũng phải giật mình. Có lẽ đó là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn không cười gian tà mà lại biến sắc.

Mặt hắn trắng bệch, vội vàng vớt sổ sách bế nàng lên. Hắn không nói gì mà đưa thẳng nàng đến chỗ đại phu. Trên đường đi, từng giọt máu của nàng thấm vào bộ áo đen của hắn. Vì nó là bộ đồ màu đen nên không rõ lắm. Con đau bụng khiến nàng không thể để tâm tại sao Mẹ kế có tâm địa đen tối lại vội vàng, lo lắng bế nàng đến chỗ đại phu như vậy.

- Huynh sợ tôi về rồi thì không có ai cho huynh ngược đãi nên mới đưa tôi đi khám đại phu sao? - Nàng lau bầu cự tuyệt: - Ôi... Huynh thật biến thái!

Hắn vừa chạy vừa cúi xuống nhìn nàng, chẳng hề để ý đến câu lau bầu đó. Hắn vẫn ôm nàng trong lòng:

- Đừng làm ầm nữa. Không có chuyện gì đâu. Rồi sẽ ổn thôi.

Giọng nói nghiêm nghị lại mang chút mềm mại, lộ ra ý tứ quan tâm sâu sắc như một lời chú khiến nàng im bật, cẩn thận nép vào vòng tay rắn chắc ấy. Thứ chất lỏng âm ẩm buồn nôn đột nhiên xuất hiện khiến cơ thể nàng mềm nhũn, chỉ có thể ngoan ngoãn nằm trong lòng bà Mẹ kế có trái tim đen tối, rốt cuộc không hề có phản ứng kháng cự nào. Có lẽ đây là lần đầu tiên nàng ngoan ngoãn nghe lời hắn.

Vào giây phút sinh ly từ biệt ấy, bà mẹ kể có trái tim đen tối và sinh linh đáng thương nắm chặt tay nhau, không khí thật u buồn. Ít nhất đây là lần đầu tiên nàng thấy hân lo lắng, bất an như vậy. Hân nắm chặt tay nàng, không dám buông ra. Hơi thở hỗn hển nặng nề như lá phổi của hân phải chịu đau đớn khiến nàng cảm thấy mơ màng, sáng khoái. Mẹ kể nhà nàng cũng có thể tỏ ra là một nhân vật nam có tình nghĩa như vậy sao? Tất cả đều hoàn mỹ như thế, nhưng duy chỉ có một điều là vẫn chưa bước vào giây phút thê lương tuyệt đẹp thì đại phu buông ra kết quả chẩn đoán.

- Ông chủ Long, Long tiểu thư không bị bệnh gì cả. Cô ấy có kinh nguyệt lần đầu thôi. Điều này có nghĩa là Long tiểu thư đã trưởng thành, có thể xuất giá, có thể làm đàn bà, cũng có thể làm mẹ. Khả khả...

- ... Ông nói là cô ấy không va vào đâu mà là...

- Đúng vậy. Đây là chuyện vui của Long tiểu thư, cũng là chuyện vui của ông chủ Long. Cái này... Không phải hai người đã thành thân nhiều năm rồi sao? Lần này thì không cần nhin nữa, có thể bắt đầu rồi. Khả khả! Cứ phải nhin đối với đàn ông cũng không tốt đâu.

- ...

Quạ quạ quạ!

Nàng nghe thấy một đàn quạ bay qua cửa sổ phá vỡ không gian yên tĩnh của căn phòng.

Đúng là họ đã thành thân nhiều năm nhưng cũng đã hết duyên nhiều năm nên lúc nào nàng cũng cho rằng hân không đối xử tốt với nàng và còn vô lương tâm nói hân là bà mẹ kế độc ác. Nhưng nàng đã quên mất từ đó về sau, tại sao hằng tháng khi nàng có kinh, Tiểu Đình đều đun nước đường cho nàng uống. Hóa ra mẹ kế đã bắt đầu đối xử tốt với nàng từ ngày ấy.

Nhớ lại lúc hân bị đại phu làm cho lúng túng, nàng nằm trong lòng hân cười thầm. Đó coi như là lần đầu tiên Mẹ kế bị dội gáo nước lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 86: Không khí căng thẳng, chiến tranh sắp bùng nổ

Cái bóng đan xen giữa màu trắng tuyết và màu đỏ rời khỏi cung. Khi Long Hiểu Át đang chuẩn bị bước ra khỏi cổng thành thì hân cảm thấy một cơn gió lạnh ập đến khiến chiếc đèn treo trên cổng lắc lư. Con ngựa trắng như tuyết đã xuất hiện trước mặt. Một bóng đen trải dài khiến hân ngẩng đầu lên nhìn thì chỉ thấy Cung Diệu Hoàng, phó soái đội quân phiên thổ đang hướng về phía hân.

- Thập cửu hoàng thúc, diệt nhi đội hoàng thúc đã lâu. Ngày mai sẽ công thành, sao Thập cửu hoàng thúc lại lên tấn công trước vậy? - Hân thăm dò nhìn thấy bộ y phục màu trắng trên người Long Hiểu Át rồi cười khẩy: - Mượn danh Bạch Phong Ninh để trà trộn sao? Diệt nhi thấy hoàng thúc luôn mặc đồ đen mà không biết là hoàng thúc cũng mặc đồ trắng, cũng có hứng thú với y phục khác. Thật đúng là “chân nhân bất lộ tướng”.

Long Hiểu Át định thần lại, không vội chạy trốn. Hân chỉ nhìn người đang cười trên con ngựa tuyết đó. Cháu của hân không hề bảo tùy tùng cùng tiến lên phía trước, chắc hẳn là có điều muốn hỏi. Nghĩ lại cũng phải, Hoàng đế quy tiên, ngọc ấn biến mất, kinh thành đại loạn, lòng quân không yên. Chắc hẳn Cung Diệu Hoàng đã nghe tin, chỉ có điều là không biết đã nghe được những gì mà thôi.

- Ngọc ấn ở chỗ người sao? - Hân thân nhiên hỏi.

- Đúng là ở chỗ tiểu vương, còn là do tiểu nữ trong lòng người tự tay dâng cho tiểu vương. Nếu người muốn lên ngôi thì phải cướp lại nó từ tay tiểu vương đã.

- Người cứ giữ nó cho cẩn thận, đừng nhẹ dạ tin lời kẻ khác. - Hân nói xong, ôm chặt kẻ trong lòng cất bước định đi.

- Khoan đã. Ai cho người thoải mái đi như vậy.

- Không đi thì làm gì? Không phải Diệu vương gia người chẳng thèm để ý đến hành động của kẻ tiểu nhân sao? Người đơn giản là muốn từ nay về sau sẽ đấu với ta nên dù biết ta mạo hiểm đến đây, vẫn một mình tới tìm ta đúng không? - Hân trả lời.

- Hừ! Tiểu vương ta không phải kẻ tiểu nhân như người. Ta không nhẹ dạ tin người đâu. Tiểu vương quyết không để người rời khỏi đất phiên thổ. Ta hỏi người, có phải người cố ý hạ độc hại chết hoàng gia gia không?

- ...

- Người nhân lúc tiểu vương đến phiên thổ, hạ độc hại hoàng gia gia, cướp binh quyền, mượn cờ tuyên chiến, trả thù cho mẹ, một mũi tên trúng ba đích,

đúng không?

Một cây trường thương chìa thẳng vào cổ họng Hiếu Át. Hấn nhếch môi, tỏ vẻ không quan tâm:

- Là thế nào? Không phải là thế nào? Ta muốn nhân cơ hội này cứu mẫu phi về nước, có gì sai sao? Diệu tiểu vương gia cam lòng ở lại phiên thổ, giam cầm hoàng thất, đối nghịch hoàng thất, trở thành kẻ địch của triều đình. Nếu luận tội, bên tám lạng kẻ nửa cân, đều là loạn thần tặc tử cả thôi.

Cung Diệu Hoàng sững người, đầu thương run run, lưỡi lê ở đầu thương cứa vào làm máu từ cổ Long Hiếu Át rỉ ra, nhỏ xuống. Hấn hơi nhú mày rồi cất bước định bỏ đi thì nghe có tiếng cháu mình gọi phía sau:

- Trước khi mất, hoàng gia gia có dặn dò gì không?

Hấn dừng bước, quay đầu lại nhìn đứa cháu kiều ngao của mình nhưng lại chỉ thấy tiểu tử ấy đang nhìn hấn chờ đợi mà thôi. Cổ hấn vừa bị thương, có thốt ra đôi câu:

- Nếu người thắng, ta sẽ nói cho người biết.

Nói xong, hấn không để mất thời gian nữa, nhân lúc đêm tối, liền biến mất khỏi thành Tân Bình. Cung Diệu Hoàng không nói lời nào, chỉ nhìn người tiếp ứng của Long Hiếu Át ở cổng thành. Đó là thị vệ thiết thân của Bạch Phong Ninh - Bạch Vô Ưu.

Nếu những gì hấn nghe được không sai thì chẳng phải Long Hiếu Át đã cách chức Bạch Phong Ninh rồi sao? Các quan văn võ trong triều chỉ biết hoàng gia gia bị trúng độc của phiên quốc và muốn trả thù. Nghe nói có mối Bạch Phong Ninh đứng trước triều phản đối, không đồng ý phát động binh mã ở thành Đông Khê, chống đối Long Hiếu Át, cắt đứt tình bằng hữu. Bạch Phong Ninh đã tức giận rời khỏi thành Lâm Dương. Lần này hấn về phiên thổ thương lượng với quân vương phiên quốc phóng thích cho Huyền vương phi. Về lý thì hấn và Long Hiếu Át đã tuyệt giao, sao hấn lại sai Bạch Vô Ưu đi giúp Long Hiếu Át chứ?

Rốt cuộc là họ đang giở trò gì vậy?

- Huyền vương gia, để xua đi miệng lưỡi thế gian, người không thể không khởi binh đánh phiên thổ. Người không nói cho Diệu tiểu vương gia biết chuyện của Thánh thượng cũng là để tránh chuyện người nhà đánh nhau sao? - Bạch Vô Ưu không hiểu hỏi Long Hiếu Át. Lẽ nào người trong hoàng tộc lại thích chơi trò thần bí như vậy. Hay là Huyền vương gia đã quen bị phụ thân áp đặt nên một lần, hai lần đều có thể nhẫn nhịn được.

Long Hiếu Át không nói gì. Hấn đón chiếc khăn bông mềm mà Bạch Vô Ưu đưa quần cho kẻ đang lạnh cóng, run lập cập trong lòng mình rồi nhìn lên bầu trời đen u ám.

Nói ư? Nói gì? Lẽ nào muốn hấn nói cho cháu mình rằng, hoàng gia gia nó đã tự nuốt thuốc độc của phiên quốc chỉ vì một mối thù, chỉ vì muốn khơi dậy chiến tranh sao? Cả đời người đầy công tích, được nhân dân ca tụng chưa từng gây nên chiến tranh. Người không dám nổi giận khi bị phiên bang ức hiếp, và đã phải cắn răng, nuốt hận đem ái phi của mình đổi lấy lương thực, ngăn chặn chiến tranh xảy ra vì sợ hủy hoại sự anh minh của mình.

Hấn vốn nghĩ rằng mối oán thù này tích tụ, dồn nén trong trái tim hấn. Những người không trải qua không thể nào rõ được. Vượt qua cửa ải đau khổ lần đó, chẳng qua chỉ có hấn và mẫu phi, ngay đến cả phụ hoàng cũng đã quên sạch sành sanh mối nhục ngày ấy rồi. Gánh tội cho phụ hoàng cũng không có gì. Chỉ là lần đầu đến phiên thổ, nghe lời đồn về mẫu phi của mình khiến hấn càng thêm căm hận. Tuy hấn phải lang thang nhưng vẫn có thể coi là tự do, còn mẫu phi của hấn ở phiên thổ lại trở thành người hạ đẳng. Do đó hấn đã đổi tên họ theo đẳng vợ để đoạn tuyệt quay lưng lại với hoàng tộc, khi trở lại kinh thành, hấn cũng chỉ xưng quân thần không gọi một tiếng phụ hoàng.

Nhưng như Bạch Phong Ninh đã nói, dù hấn không gọi một tiếng phụ hoàng thì hấn vẫn coi Hoàng đế là cha nên hấn vẫn nghe lời Hoàng đế để tiểu nữ nhà mình đi sứ phiên thổ.

Nhớ lại ngày Thánh thượng tuyên hấn lên điện. Cánh tay gầy gò như củi khô của người kéo hấn lại gần, người nói:

- Trẫm lên ngôi hoàng đế từ nhỏ, không phải là chưa từng làm sai điều gì nhưng trẫm chưa từng nhận sai. Trong lòng trẫm biết, trẫm có lỗi với hai mẹ con con. Hai người đều oán hận trẫm.

Nghĩ đến những lời nhủ nhủ lúc lâm chung của phụ hoàng, hấn thấy cay cay sống mũi. Đây là cha đẻ của hấn. Từ nhỏ hấn đã ngưỡng mộ ông cả đời anh minh, quyết đoán. Ông chính là người đầu tiên dạy hấn sử dụng bàn tính, cũng là người nghiêm khắc dạy dỗ hấn, để hấn giỏi giang, tinh thông tính toán như vậy. Do sự dạy bảo nghiêm khắc của ông nên hấn thậm chí còn ghét những hạt tính hình tròn trên bàn tính. Dù ông không thể thay đổi được tính cách của hoàng đế, luôn tính toán với người khác, kể cả con đẻ của mình, thì cuối cùng, ông cũng đã nhận sai với hấn.

Bạch Phong Ninh cười hấn:

- Oán thù mười năm, tội danh cả đời, chỉ một câu nói là có thể xua đi tất cả. Tiếp đó ông ta lại có thể hỏi lòng không thẹn mà tiếp tục tính toán với huynh rồi.

Đúng là ông lại tiếp tục tính toán. Nhưng lần này ông đã tính toán để thay hấn trừ bỏ chướng ngại, giúp hấn lên ngôi, giải quyết khó khăn giúp hấn. Để tránh cho hấn mắc cùng một sai lầm giống ông, ông mới đưa Long Tiểu Hoa đến phiên thổ xa xôi.

- Trước khi mất, hoàng gia gia có dặn dò gì không?

Ý cháu hấn muốn hỏi là Hoàng đế giao lại ngôi báu cho ai?

Cho hấn, Thập cửu hoàng tử mười năm trước đã làm thâm hụt quốc khố, lang thang nơi biên cương, Huyền vương gia có mẫu phi gả cho quân vương nước láng giềng, Long Hiểu Át đến nay về cung mà còn không chịu đổi họ.

Trên long sàng, giọng Hoàng đế yếu ớt chê cười hấn:

- Trẫm đã sớm biết con muốn tạo phản đoạt ngôi, đấu với trẫm. Như vậy cũng tốt. Con đối họ không có nghĩa là đối chủ giang sơn.

- ... - Hấn không dám nhìn ông, sợ nổi chua xót vượt quá mức cho phép sẽ khiến hấn mất đi cảnh giác.

- Thập cửu, trẫm sinh ra đã là hoàng đế, công trạng hiển hách, không bị tiếng xấu, dù chết cũng phải giữ thể diện. Trẫm có lỗi với con. Trẫm muốn con lập tức kế vị cứu mẫu phi về. Con thay trẫm nói với bà ấy. Trẫm không hề quên bà ấy.

- ... - Hấn cắn môi không dám đáp lại.

- Nếu có thể ăn bát mỳ của bà ấy một lần nữa thì trẫm không còn gì tiếc nuối. - Thánh thượng nở nụ cười yếu ớt, quay sang nhìn hấn ở bên cạnh: - Trẫm lại sai rồi. Trẫm vẫn còn một điều tiếc nuối nữa. Trẫm có một người con trai mười năm nay chưa từng gọi trẫm là phụ hoàng.

Hấn cứng đờ người, đôi môi khô khốc của hấn hé mở nhưng hấn không thể nào lên tiếng được. Người trên giường bệnh không thể kiên trì chờ đợi lâu hơn nữa, dường như ông hiểu kết cục tuyệt vọng, bàn tay kéo hấn dần dần lỏng ra và cuối cùng buông thõng xuống mép giường.

Hấn đứng bên giường một lúc lâu nhưng không thể nào thét lên hai chữ nặng ngàn cân với thi thể đang lạnh dần đó. Tuy danh nghĩa là vị tận hiếu nhưng nỗi oán hận vẫn tắc nghẽn trong cổ họng hấn không thể nuốt xuống được. Nỗi oán hận đó cuộn cuộn, giãy vò hấn khiến miệng hấn không thể thốt ra lời. Cuối cùng, hấn nâng vạt áo lên bỏ đi.

Không lâu sau, Huyền vương gia chinh đồn, thống lĩnh đội quân kinh thành tiến đến Đồng Khê gần biên giới. Bạch Phong Ninh cười hấn là đồ ngốc, rõ ràng biết đội quân này lên đường thì tội lỗi đổ lên người hấn sẽ càng nhiều hơn, nói là vì trả thù mà không thể để cho bách tính được sống những ngày yên ổn, chiến tranh làm tổn thất tài sản của lê dân. Cả đời hấn sẽ không thể gột sạch tội lỗi đó.

- Ta đã mang tội lỗi rồi thì sợ gì có thêm một tội danh nữa chứ. - Tất cả chỉ là để thực hiện một ước nguyện của ông ấy mà thôi.

- Huynh định đấu với cháu mình sao? - Bạch Phong Ninh là người ngoài cuộc nên hiểu rất rõ: - Phụ hoàng của huynh thật cạn tình đấy. Trước lúc lâm chung mà chẳng hề nhắc lại với hấn lấy một câu. Ít ra hấn đã ở bên ông ta thay huynh tận hiếu suốt chục năm trời.

Hấn né tránh lời trách cứ, nhìn Bạch Phong Ninh:

- Huynh còn ở đây làm gì? Nhàn rồi lắm sao? Ta đã cách chức huynh rồi mà. Như vậy, phiên vương đó sẽ không nghi ngờ huynh có thể đi cứu người.

- Này! Huynh thật sự còn tuyệt tình hơn cả phụ hoàng của mình đấy. Lợi dụng người khác triệt để. Lần này, ta về phiên thổ cứu Long Nhi là chuyện của ta, không phiên huynh bận lòng. Nhưng còn phải giúp huynh làm tình báo nữa, thật là vất vả, bồng lọc cho ta, huynh tự tính đi. Nếu không, ta sẽ chỉ cứu Long Nhi rồi lên công thành ngồi xem huynh và tiểu đệ đánh nhau thôi.

- ... Không phiên huynh phải lo chuyện cứu Tiểu Hoa. Ta đã tính toán rồi. Huynh đi làm tình báo là đủ.

- Này! Huynh thật xấu xa đấy! Chuyện như vậy mà huynh cũng nghĩ ra được.

- Ta cảnh cáo huynh tuyệt đối không được tới chỗ Tiểu Hoa.

- Hả? Lại thật! Rốt cuộc thì tại sao có chết cũng không cho ta đi?

- Bởi vì...

- ... Long Nhi không có ở đây, huynh làm thế cho ai xem?

- ... Dù sao huynh cũng không được đi, nếu không ta sẽ cho văn võ bá quan khắp triều dẫn Bạch thiếu gia huynh ngày đêm dạo kỹ viện.

- Huynh hiểu Bạch mỗ đấy. Ta đã bị cảnh hạnh đồ mà huynh nuôi dạy hại cho mắc chứng bệnh sợ lâu xanh rồi.

- Hừ!

Màn đêm buông xuống, tuyết rơi dày hơn.

Thành Đồng Khê biến thành tám bản đồ lạnh băng bị trải trên bàn của quân vương phiên quốc. Từ cổng thành, hệ thống tường thành của pháo đài, cho tới từng cửa hàng nhỏ trong thành đều được đánh dấu. Tần công thành thế nào, xuất binh ra sao đã sớm bàn bạc xong xuôi. Trước mắt chỉ đợi xác nhận cuối cùng vào ngày mai thôi.

Cung Diệu Hoàng nghe quân sư phiên quốc giải thích chiến thuật bằng tiếng phiên thổ. Hấn vốn không thể chịu nổi thứ ngôn ngữ ngoại quốc này, cứ phải

nghe lại nhai mãi, cuối cùng cũng mất hết kiên nhẫn. Hắn chuyển ánh nhìn xuống, lướt tới bờ sông gần cổng thành, lần theo hai con phố, hướng thẳng đến phường tiểu thuyết, qua kỹ viện, cuối cùng nhìn thấy khách điểm Đại Long Môn cách cổng thành không xa. Nếu bắn pháo thì cổng thành này sẽ tan tành trong nháy mắt, và cả nơi tiểu nha đầu đó cường hôn hắn cũng không giữ được.

Hắn nhìn chằm chằm về phía góc nhỏ đó. Trên bản đồ, nó chỉ là một chấm nhỏ không tên. Hắn còn nhớ ở đó có chiếc xe chờ hàng cũ nát, trên tường còn có mấy hình vẽ linh tinh. Hắn còn ấn tượng cả ánh trăng đêm đó.

Điều binh khiển tướng bao nhiêu năm, hắn từng quan tâm suy xét, đối chiếu xem những địa điểm trên bản đồ quân sự ứng với những nơi như thế nào tại thực địa. Mỗi tòa thành xây lên thì đều có thể dời đi, nhà có thể dỡ, đến sông cũng có thể lấp, chẳng có gì đáng để lưu luyến cả.

- Hiền tể lo lắng về trận chiến công thành ngày mai ư?

Giọng Vương thượng khiến hắn sực tỉnh.

- Cô vương thuận theo ý hiền tể đã thả Huyền vương phi về thành Đồng Khê rồi. Lần này khởi binh toàn bộ theo cờ hiệu của hiền tể. Cô vương thấy hiền tể vẫn nặng lòng với chuyện cũ lắm. Hiền tể còn điều gì nữa sao?

- Tiểu vương có một thỉnh cầu. Có thể bỏ qua thành Đồng Khê được không?

- Nếu hiền tể lo lắng cô ta về thành Đồng Khê lại bị bắt thì không nên thả cô ta về mới đúng.

- ...

- Cô vương không thể đáp ứng thỉnh cầu này của hiền tể. - Vương thượng chỉ ngón tay vào thành Đồng Khê, ngón tay di trên bản đồ, lướt nhanh đến thẳng thành Lâm Dương: - Hiền tể xem, Đồng Khê cách Lâm Dương, nói xa cũng không xa, nói gần cũng chẳng gần. Nếu có thể nhanh chóng chiếm lấy Lâm Dương, đánh nhanh thắng nhanh là tốt nhất. Nhưng nếu Huyền vương gia chết cũng không chịu khuất phục, không thể nhanh chóng chiếm lấy thành Lâm Dương, thì chuyện hậu phương tiếp tế sẽ trở nên căng thẳng, cần phải vận chuyển lương thảo, điều quân tiếp viện, chúng ta bắt buộc phải có nơi để xây dựng cứ điểm. Cô vương muốn dùng thành Đồng Khê làm cứ điểm, tiến có thể tấn công, rút có thể phòng thủ. Nếu ngày mai lấy được thành Đồng Khê thì coi như trận đánh này đã nắm một nửa phần thắng.

Cung Diệu Hoàng không lên tiếng. Hắn liếc mắt nhìn Vương thượng có vẻ không hài lòng. Cái gọi là tiến có thể tấn công, rút có thể phòng thủ tức là bất luận đánh thế nào thì đều không làm loạn trên đất nước của ông ta. Trận chiến lớn nhất diễn ra ở Đồng Khê, rõ ràng là...

- Ý của Vương thượng là nhất định phải lấy thành Đồng Khê ư? - Dụng ý của ông ta chẳng phải là nếu Diệu tiểu vương gia hắn có thể đăng cơ làm hoàng đế thì việc đầu tiên cần làm là cắt phần đất của thành Đồng Khê làm quà tặng cho phiên thổ. Nếu hắn không thể đăng cơ làm hoàng đế thì ông ta cũng đã chiếm xong thành Đồng Khê và đương nhiên nuốt rồi, sẽ không nhả ra nữa.

- Hiền tể hiểu ta nên chắc sẽ không phản đối chứ?

Biến đi với tổ tông mười tám đời nhà ông, hiền tể ma quỷ của ông!

Cung Diệu Hoàng lim dim đôi mắt phượng. Con thịnh nộ của hắn sắp nổi lên thì một cung nữ xông vào phòng nghị sự ngắt quãng cuộc nói chuyện của họ.

- Vương... Vương thượng!

- To gan, có còn quy tắc gì nữa không? Có chuyện gì mà ngươi dám xông vào phòng nghị sự?

Cung nữ đó run rẩy quỳ trên mặt đất, vừa ngẩng đầu lên thì Cung Diệu Hoàng đã nhìn rõ khuôn mặt. Nếu là cung nữ bình thường thì hắn sẽ không thể nào nhận ra được nhưng người này... hình như là cung nữ ở bên Huyền phi?

- Lễ nào ái phi có chuyện gì? Đừng có run nữa, mau nói đi. - Vương thượng nâng áo, bước xuống khỏi ngai vàng.

Cung nữ đó nuốt nước bọt rồi mới run rẩy trả lời:

- Bẩm... bẩm Vương thượng, Huyền phi nương nương đã rời cung.

- Rời cung ư? Chuyện này thì có gì ghê gớm đâu? Không phải cô vương đã cho phép nàng ấy tự do ra ngoài đi dạo sao? Đem thêm nhiều người ra ngoài là ổn thôi.

- Nhưng nương nương đi đến giờ vẫn chưa về ạ.

- Cái gì? Vẫn chưa về?

- nô tỳ phát hiện ra bên gối của nương nương có một bức thư. nô tỳ sợ lỡ việc nên mới vào đây dâng thư lên Vương thượng ạ.

Vương thượng nhíu mày, cầm lấy lá thư mở ra đọc. Đọc xong, ông ta sững người không nói, chỉ cau mày suy nghĩ. Mãi sau, ông ta mới bước đến trước mặt Cung Diệu Hoàng, mở bức thư đưa ra trước mặt hắn.

Cung Diệu Hoàng liếc mắt nhìn Vương thượng rồi cầm lá thư đọc:

- *Thần thiếp bạo gan vì Vương thượng đến nói chuyện với chủ soái quân địch ở thành Đồng Khê. Xin Vương thượng kiên nhẫn một chút, đừng động binh gây họa can qua.*

Cung Diệu Hoàng hứ nhẹ một tiếng, đặt lá thư đó lên bàn. Lần này, quân vương phiên thổ không thể mạnh mẽ được nữa, tấn công thành Đồng Khê hay không cũng còn khó nói.

Vành trăng khuyết như lưỡi liềm bạc nghiêng nghiêng chiếu nơi lầu thành.

Cổng thành Đồng Khê đã sớm đóng chặt. Doanh trại của đại quân đóng ở khu rừng bên bờ sông ngoài thành. Rõ ràng là Huyền vương gia không muốn để phiên vương biến thành Đồng Khê thành chiến trường đầu tiên. Dù có mất tám phòng vệ tự nhiên là lầu thành này thì cũng không tiếc, nhất định phải đẩy khỏi lửa chiến tranh sang đất phiên quốc.

Nếu về địa hình mà nói, thành Tân Bình của phiên thổ ở rất gần biên giới. Nếu có thể tấn công qua biên giới phiên thổ, phá vỡ vòng vây thì muốn chiếm thành Tân Bình sẽ dễ như trở bàn tay. Thế nên chiến trường này càng cách xa nước mình càng tốt. Mấy binh sĩ vừa đi tuần ngoài doanh trại vừa tán gẫu về chiến sự:

- Thật không ngờ chủ soái của chúng ta ngoài biết dùng bàn tính ra còn rất hiểu chuyện nhà binh. Thật không thể coi thường hoàng tử mười năm trước đã làm thâm hụt quốc khố này được.

- Còn chưa biết trận này sẽ đánh thế nào. Xem ra cũng phải kéo dài qua năm sau. Đúng là tai họa. Haizzz!

- Nghe nói quân Diệu gia của Diệu tiểu vương gia không đánh trận đầu.

- Đúng đúng đúng. Những người đó đều là tâm phúc của Diệu tiểu vương gia nên trong lòng không phục Huyền vương gia. Nếu không phải trong tay Huyền vương gia có chiếu thư của Tiên hoàng thì họ đã làm phản rồi.

- Nhưng không phải Diệu tiểu vương gia đã đầu quân cho phiên quốc rồi sao?

- Này! Huynh nói xem, rốt cuộc Tân hoàng đế của chúng ta là Diệu tiểu vương gia hay là Huyền vương gia?

- Huynh không muốn giữ cái đầu nữa rồi, điều này mà cũng có thể suy đoán linh tinh được nữa sao? Nhưng Huyền vương gia cũng kỳ lạ thật đấy! Tại sao không kế thừa ngôi vị rồi hãy tuyên chiến?

- Phải đấy. Huyền vương gia có nhiều chuyện thật là khó hiểu. Thế tử thì biến mất, dùng bàn tính có hạt vuông, cả người kỳ quái.

- Nghe nói đó là bàn tính do mẫu phi của Huyền vương gia gả đến phiên quốc tặng.

- Hồng nhan họa thủy đó ư? Không phải trận chiến lần này là để đoạt lại bà ấy đấy chứ? Nhưng tướng mạo Huyền vương gia đẹp như vậy, chắc chắn mẫu phi của Huyền vương gia phải là một giai nhân đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

- Suyt! Ai đấy?

Binh sĩ đó bỗng nghe có tiếng bước chân trên cỏ khô thì lập tức nhìn về phía phát ra tiếng động và chỉ nhìn thấy một người đàn bà mặc áo lông xám, che mặt bằng chiếc khăn sa mỏng màu xám. Bà ta giờ ra một tấm kim bài bị ánh trăng phản chiếu chói cả mắt. Chữ trên tấm kim bài khiến cho đám binh sĩ nhón nháo vội quỳ xuống khấu đầu.

Giọng nói dịu dàng phát ra từ sau chiếc khăn sa:

- Phiên các vị dẫn ta vào doanh trại. Ta muốn gặp chủ soái của các vị.

- Điều này... Tuy bà cầm trong tay tấm thẻ kim bài của Tiên hoàng nhưng... chúng ta không biết bà là ai? Làm sao chúng ta có thể dễ dàng đưa bà đi gặp chủ soái của chúng ta được... - Binh sĩ đó thấy bà ăn mặc theo kiểu phiên thổ nên không yên tâm.

- Ta phong hiệu là Huyền.

Long Hiểu Át cởi chiếc áo trắng dính máu ra và mặc bộ đồ đen thoải mái của mình vào. Hắn liếc nhìn kẻ đã được thay đồ đang nằm ngù trên giường, giờ tay ra nắm lấy bàn tay ấm áp của nàng thì Tiểu Đình bê bát nước đường đỏ vào đứng bên cạnh thì thầm:

- Đường gia, tiểu thư thật sự không sao chứ ạ? Tiểu Đình thấy chiếc áo của đường gia bị tiểu thư làm dính toàn là máu.

Long Hiểu Át chau mày suy tư:

- Đợi đến mai, cô và Tiểu Bính đưa nàng ấy về thành, thu dọn hành lý tới Lâm Dương tạm tránh một thời gian.

- Nhưng tiểu thư không nghe lời tôi đâu ạ. Chắc chắn là đường gia phải nói với tiểu thư thì mới có tác dụng. Người xem, tiểu thư thật quá đáng! Tiểu thư

lên kinh thành mà cũng chẳng thèm gửi thư về cho chúng tôi, hại Già quân gia và Tiểu Bính ở nhà lo lắng không yên. Ngày nào Già quân gia cũng ôm bài vị phu nhân mà khóc, còn Tiểu Bính thì ôm bài vị của đương gia khóc. Ô... không phải bài vị mà là tấm gỗ có khắc tên đương gia. Nếu không phải đương gia gửi thư từ kinh thành về thì tôi cũng sắp bị hai người họ làm cho phát điên rồi. - Tiểu Đình vừa thổi cho nguội nước đường, vừa chọc chọc đầu mũi Long tiêu thư vừa ăn no đang nằm ngủ trên giường. Lâu lắm không gặp, vừa gặp đã thấy tiểu thư gây loạn rồi. Cô còn nghĩ đương gia bắt cô đến đây để trừng trị cô, kết quả lại là đi thay đồ cho tiểu thư hôn mê vì ra quá nhiều hành kinh.

- Đại khái là nàng ấy chơi ở kinh thành rất vui, vui đến quên cả trời đất. - Chơi trò hạnh đỏ vượt tường hắn là vui lắm, làm cho cảnh hạnh rực rỡ, xán lạn vô cùng, vui đến quên cả trời đất.

Tiểu Đình lén nhìn đại đương gia đang có ý mỉa mai kia, nhếch nhếch khóe môi. Cô vốn nghĩ người làm Vương gia rồi thì sẽ uy nghiêm hơn trước, nhưng người lại vẫn cho phép đám kẻ dưới các cô gọi mình là “đương gia”. Hơn nữa sau khi cô nhìn thấy đương gia mặc bộ đồ trắng thì cô lại thật sự hiếu kỳ:

- Đương... đương gia, Tiểu Đình có thể hỏi người một câu không?

- Hử?

- Tiểu thư thành công chưa ạ? - Đã lâu lắm rồi. Tiểu thư cho dù vẫn không vượt nổi tường thì cũng nên thành công chuyện đó rồi chứ.

- Cái gì?

- “Ăn” đương gia ấy.

- ...

- ... Híc! Đương gia, tôi và Tiểu Bính đánh cược với nhau một tháng tiền công, còn tất cả số bạc vụn tiểu thư nhờ tôi cất giữ nữa. Nhưng tôi đánh cược là tiểu thư sẽ thành công. Đương gia đừng làm Tiểu Đình thất vọng nhé.

Hắn mỉm cười đứng dậy nhìn Long Tiểu Hoa rồi quay người đi đến bên tấm bạt ngăn đôi lều thành phòng nghỉ của chủ soái và phòng nghị sự. Hắn vén bạt đang định đi ra thì bỗng dừng lại quay người nói với Tiểu Đình:

- Đình nha đầu!

- Dạ.

- Nhớ đem tiền công tháng này và toàn bộ tiểu tiêu vật dùng để mua tiểu thuyết của nàng ấy giao cho Tiểu Bính nhé

- ... Híc! Tiểu thư thật vô dụng! - Đương gia nói điều này mà còn cười được sao?

- Có điều, nếu cô thông minh thì nên tiếp tục đánh cược tiền công tháng sau.

- Hả? - Thua một lần còn để mắc lừa tiếp sao?

- Gấp hai lần.

Ý đương gia là...

- Tiểu thư, tiểu thư mau dậy đi. Đương gia đang muốn giúp chúng ta kiếm ngân lượng đấy. Tháng sau tiểu thư có thể có được đương gia rồi.

- ...

Hắn làm sao mà lại coi mình không đáng tiền như vậy?

Nhưng thấy nàng chịu khổ đến thế, hắn cũng nên bù đắp cho nàng chứ. Nếu không nàng nhất định sẽ lại gào vào mặt hắn, nói hắn là người cha chỉ biết phạt không biết thương.

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 87: Kết cục không bằng cảm thú

Long Hiểu Át cười, buông tấm bạt xuống rồi quay người nhìn một binh sĩ đang quỳ bên ngoài, tay cầm tấm kim bài quen thuộc. Hắn vội hỏi binh sĩ đó:

- Bà ấy đang ở đâu?
- Thưa Huyền vương gia, đang ở bên ngoài lều ạ.
- Mau mời bà ấy vào.
- Vâng.

Trang phục màu xám, khăn che mặt màu xám, Huyền phi ăn mặc theo cách của người phiên thổ được mời vào lều của chủ soái. Ánh mắt bà lướt qua tấm bản đồ thành Tân Bình được treo trong lều. Những ngón tay thon dài của bà lộ ra ngoài trên những sợi lông xám của tấm áo choàng nhưng không hề có ý định vén khăn che mặt. Bà vẫn giữ quy tắc không để người ngoài thấy mặt của hoàng cung phiên quốc. Huyền phi bước đến trước mặt người đàn ông mặc bộ đồ đen hơi cúi người, định quỳ gối trước hần. Hần giật lùi lại phía sau vì kinh sợ trước nghi thức này, định quỳ xuống hành lễ thì bị bà ngăn lại:

- Vương gia không cần đa lễ. Tiệp thiếp có mấy câu muốn nói. Nói xong sẽ đi ngay.
- ... Mẫu phi...
- Xin Vương gia đừng vì tiệp thiếp mà khuấy động can qua. Xin hãy thu quân, tiệp thiếp xin cúi đầu tạ ơn.

Nói xong, bà chuẩn bị quỳ xuống thì hần giơ tay ngăn lại nói:

- Mẫu phi, là con cứu giá chậm trễ, người...
- Vương gia nói đùa sao? Tiệp thiếp có muốn nhận người con như Vương gia cũng không nhận được. Tiệp thiếp vô phúc nên không thể nhận câu gọi mẫu phi của Vương gia.

Hần ngược lên nhìn bà, môi mím chặt, tay nắm chặt. Hần đã bao lần sang phiên quốc chỉ mong được gặp mẫu phi một lần nhưng đều không thành, hần đã nghĩ rằng hoàng cung phiên quốc quản lý nghiêm ngặt. Thế nhưng bây giờ bà lại có thể không đem theo một người mà vẫn vào được doanh trại của hần. Lễ nào không phải bà không thể mà là bà không hề muốn gặp hần sao?

Bà không hề muốn nhận người con như hần.

- Tại sao ạ? - Hần muốn biết nguyên do. Mười năm trước phải rời khỏi kinh thành lang bạt, hần chưa quên mối thù của mẫu phi. Mười năm sau, trở lại kinh thành, hần cũng chưa từng quên nỗi oan của mẫu phi. Bây giờ, hần gây chiến với phiên thổ cũng chỉ là muốn cứu bà về.
- Vì ta đã không còn là Huyền phi của trung thổ nữa. Ta không nhớ ở trung thổ có còn thứ gì mình quên mang theo hay không. Ta đã không có quan hệ gì với ông ta, với con trai ông ta cũng không. Phụ hoàng của Vương gia đã đổi ta lấy lương thực. Vương gia mượn cớ cướp ta về để tuyên chiến. Một người đổi ta lấy danh tiếng, một người đổi ta lấy lợi uy phong cho trung thổ. Thật không hổ là hai cha con.
- ...
- Ta chỉ có một đứa con trai. Năm nay nó mới lên bảy tuổi. Nó vẫn đang đợi ta ở thành Tân Bình. Ta vì nó dù có chết cũng phải bảo vệ thành Tân Bình đó. Nếu Vương gia cảm thấy cần giữ thể diện, phải cướp một phế phi như ta về mới hả giận, để lấy lại lòng tự trọng thì cứ đem ta về đi. Ta sẽ giơ tay chịu trời nhưng xin Vương gia giọng cao đánh khẽ, thu quân về triều.
- Mẫu phi... mẫu phi chưa từng đợi con sao?
- ...

- Mẫu phi không tin con đến cứu người sao? Con chưa từng cho rằng việc ông ấy không làm được thì con cũng không làm được. Việc ông ấy không dám làm thì con vẫn có thể làm. Con biết mười năm không phải là ngắn nhưng con có thể đợi thì sao mẫu phi không đợi cùng con chứ? - Hần không cam lòng. Hần suy nghĩ bao nhiêu năm, tính toán bao nhiêu năm, chỉ mong đến thời khắc được gặp lại mẫu phi. Hần có thể cứu bà ra khỏi bàn tay của ác ma nhưng bây giờ bà lại nói trung thổ mới là địa ngục của bà. Bà chỉ xin hần tha cho mình. Rốt cuộc là do hần đến muộn một bước, hay những gì từ trước tới giờ hần làm đều là phí công?

Bà cắn môi, những chiếc răng trắng đâm sâu vào thịt, rõ ràng là bà vô cùng đau khổ:

- ... Đến cứu ta sao? Đến cứu ta là ý gì? Rõ ràng là tuyên chiến. Vương gia giết chồng ta, ức hiếp con ta mà là đến cứu ta sao?

Hần im lặng, nuốt cay đắng vào trong lòng. Hần cúi đầu nhìn đất đỏ dưới chân. Người trước mặt hần không muốn ở lại thêm nữa. Bà đang xoay người định đi. Hần ngăn đầu lên muốn giữ bà lại nhưng không thể thốt ra lời.

Đúng vậy. Thời gian mười năm, nói dài không phải là dài, nói ngắn cũng chẳng phải là ngắn. Mẫu phi của hần đã có gia đình mới, cũng như hần, đã có những mối bận tâm khác không nở vứt bỏ, không nở ra đi. Hần cũng như vậy. Sao có thể oán trách bà được chứ? Sao có thể bắt bà phải vứt bỏ đứa con trai nhỏ được? Huống hồ, hần là con trai bà. Nếu không phải do hần vô dụng, chỉ có thể trốn trong quốc khố thì đã không xảy ra chuyện như ngày hôm nay.

Hắn mân mê chiếc bàn tính hạt vuông bằng ngọc xanh. Hắn sờ đến góc bàn tính thì những hạt tính va vào nhau thu hút sự chú ý của người định bỏ đi. Bà dừng bước quay lại nhìn chiếc bàn tính quen thuộc ở thắt lưng hắn, ngăn người trong thoáng chốc.

- ... Chiếc bàn tính đó... Vương gia có thể trả lại ta không?

Hắn nghe yêu cầu của mẫu phi xong thì bất giác giữ chặt lấy vật duy nhất có liên quan đến mẫu phi. Đó là món quà bà đã sai người làm riêng cho hắn năm hắn lên bảy. Chỉ vì hắn bị phụ hoàng ép học làm sổ sách và sử dụng bàn tính quá nên hắn ghét những hạt tròn trên bàn tính. Hắn không dám oán trách phụ hoàng mà chỉ dám tâm sự nỗi khổ của mình với mẫu phi.

- Không có nó, Vương gia không cần phải tự trách mình, cũng có thể quên đi quá khứ, không cần phải nhớ tới phế phi nơi đất khách.

- ...

Bà ta giro tay ra trước mặt hắn, đợi hắn đưa cho bà vật liên quan đến tình mẫu tử cuối cùng, không cho hắn một chút liên quan gì, quyết tâm cự tuyệt!

- Con cũng có một thỉnh cầu.

- Điều gì?

- Xin mẫu phi nhận của con ba lạy.

Nói xong, hắn không để bà từ chối thì đã quỳ xuống. Chiếc áo choàng đen của hắn phủ trên mặt đất đỏ. Người trước mặt hắn cúi xuống.

Bà nhìn hắn khầu đầu trước mình, định quay đi thì thấy phía sau tấm rèm có tiếng uống nước. Nhìn qua tấm rèm, thấy lộ ra chiếc mũ hình cún con quen thuộc, bà hơi nhíu mày, hít một hơi thật sâu, nhận những cái khầu đầu của hắn.

Hắn tháo chiếc bàn tính ở thắt lưng ra đưa cho bà.

Những hạt tính trên tay bà va vào nhau tạo nên những tiếng lách cách. Bà xoay người bước đi, khi tới cửa lều, lại quay đầu hỏi:

- Ông ấy... có nhắn gì với ta không?

Người quỳ dưới đất bàng hoàng. Hắn cúi xuống khẽ nói:

- Người nói chưa bao giờ quên mẫu phi.

- ... Vậy sao? Thế thì cáo từ. - Bà nói xong thì kéo lại chiếc áo lông xám, bước ra khỏi lều tiến vào màn đêm rồi mất hút.

Long Hiểu Át thở dài. Đầu gối vẫn quỳ dưới đất cọ sát đau đớn. Khóe môi cong cong, hắn tự cười chính mình rồi dứt khoát ngồi xuống. Cách qua cửa lều vừa bị đẩy ra, hắn ngấm nhìn mảnh trăng đang treo giữa tầng không, cảm giác như bản thân đã chẳng còn gì, còn người bị hút lên, không phải bay một cách nhẹ nhàng mà là bay rất nhanh.

Hắn đang thấy mình trôi nhanh như một đám mây xanh thì đột nhiên eo lưng bị siết mạnh. Có thứ gì đó đang trên đầu kéo dây lưng hắn, lại còn không yên phận, như thể đang muốn bắt nạt hắn vậy.

- Long Tiểu Hoa, nàng còn sức để làm bừa sao?

Cái đầu phía sau nép sát vào lưng hắn.

- Lão gia, người ta rất ngoan, rất ngớ ngẩn, chẳng có bản lĩnh gì. Người ta không biết làm thế nào để giành được tình yêu của lão gia. Nhưng người ta tuyệt đối không bao giờ không cần lão gia.

Kẻ phía sau này giờ vẫn yên lặng bỗng cất tiếng nức nở, nàng muốn tiến vào hố sâu tâm lý trong lòng hắn, san bằng điều không cam lòng cuối cùng của hắn, san bằng nỗi oán hận cuối cùng của hắn. Cho dù người trong cả thiên hạ đều hiểu nhầm hắn thì nàng vẫn nhìn nhận hắn. Cho dù mẹ đẻ hắn cũng bỏ hắn mà đi thì nàng vẫn cần đến hắn.

Hắn quay mặt lại kẻ đang khóc phía sau:

- Nàng lại mạnh miệng rồi.

- Thiếp không có. Thiếp có kẻ ước bán thân. - Nàng lờ tở kẻ ước bán thân kẹp trong quyền *Cha*, người ta muốn ra, giro trước mặt hắn như thể sợ không giữ nổi hắn. Nàng lên nhìn hắn và nói: - Con cả... cái này nữa.

Nàng cầm một chiếc bàn tính bằng gỗ bình thường đưa ra trước mặt hắn. Chỉ là chiếc bàn tính đó có những hạt tính vuông.

Nàng biết nó không thể bằng chiếc bàn tính ngọc xanh, dùng nó sẽ không quen tay bằng chiếc kia nhưng nàng đã dùng tiền công đi làm của mình để mua nó. Nàng đã phải vất vả tích góp từng đồng, tích ngày tích tháng để có thể mua nó tặng hắn. Đây cũng là lời hứa của nàng, quyết tâm của nàng. Nàng tuyệt đối sẽ không nói "không cần hắn" nữa. Nàng sẽ không đòi lại bàn tính giống như người đó, sẽ không bao giờ không nhận hắn, tuyệt đối tuyệt đối

không bao giờ.

Hắn gợn tay không phải để nhận chiếc bàn tính đó mà là kéo người cầm chiếc bàn tính đó vào lòng, áp vào tim mình thật chặt, không chừa lại khe hở nào cả. Hắn kê môi vào sát tai nàng thì thầm:

- Nàng đúng là kẻ biết chọn thời cơ mua chuộc lòng người. - Nhân lúc hắn không phòng bị nhất, đánh cho hắn một đòn trí mạng khiến hắn không còn chiêu nào để chống đỡ mà chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo lời nàng: - Coi như nàng có được ta rồi. Đợi nàng hết cái đó rồi thì báo với ta một tiếng nhé.

- Hả? Lão gia, người ta đang cảm động. Lão gia đừng nhắc đến chuyện đó được không?

- Ý nàng là nàng không muốn làm sao? - Hắn cúi xuống, cụng đầu vào trán nàng, nhướn mày nói.

- O! Người ta... người ta... người ta... người ta... Lúc này người ta đề lộ bộ dạng thêm muốn ra thì không được thích hợp cho lắm.

- Không sao. Ta quen rồi.

- ... - Ý của hắn là nàng luôn giữ bộ dạng như vậy nên nàng không cần phải tỏ ra không như thế cho hắn xem nữa sao?

- Tiểu thư, lúc này tiểu thư còn chần chừ gì nữa, đúng là uống công em giữ giúp tiểu thư hai tín vật tình yêu. Vì tiền công và tiền tiêu vặt của chúng ta, lên đi ạ. - Tiểu Đinh đứng phía sau tấm rèm lên tiếng bất bình. Làm gì chứ? Lúc này mà tiểu thư đỏ mặt thì không nên. Đáng lẽ tiền công tháng này của cô cũng không cần phải trả cho Tiểu Bính mới đúng. Nhắc đến Tiểu Bính, tên gốc này đi lấy sổ sách cho đương gia xem, sao vẫn chưa thấy về..

Tiểu Đinh đang nghĩ thì thấy Long Tiểu Bính từ bên ngoài xộc vào còn nhanh hơn cả mình. Hắn nắm lấy vạt áo đương gia và bắt đầu bày tỏ lòng mình:

- Đương... đương gia, Tiểu Bính cũng không bao giờ không cần người. Phì! Không phải là cũng. Tôi chỉ đến muộn hơn tiểu thư một bước thôi. Thực ra tôi...

- Đây! Long Tiểu Bính, đủ rồi đấy. Lão gia là của một mình ta. Từ đầu đến chân là của mình ta. Cậu nên tránh ra đi.

- Cô... cô cô cô, cô đúng là kẻ... lên kinh thành mà chẳng có chút tiến bộ nào. Mở miệng ra là đầy những lời tục tũn.

- Cậu hiểu cái quái gì chứ? Đây gọi là tình cảm vợ chồng. Tiểu Đinh, lôi cậu ta ra ngoài. Đừng để cậu ta thêm muốn phụ quân của ta!

- Vâng, thưa tiểu thư. Tiểu Bính để cho em thu phục, còn đương gia để tiểu thư thu phục. - Tiểu Đinh A Di Đà Phật.

- Lão gia, tại sao lão gia lại nhìn chúng thiếp bằng bộ mặt đau khổ như vậy? Ai da, dù sao cũng mất hết không khí rồi, thôi chúng ta dứt khoát không phải đề ý đến kinh nguyệt làm gì nữa. Lúc này chiến đấu càng hăng hái, thiếp muốn chàng, nhất định phải hành động triệt để.

- ...

- Ô! Không đồng ý thì không đồng ý. Làm gì mà gõ đầu người ta chứ? Híc! Vừa rồi còn cảm động ôm người ta mà bây giờ đã trở mặt không nhận người rồi.

- ...

- Lão gia đừng trừng mắt như vậy. Á... Phải rồi... Mai lão gia đánh trận... Ồ... chúng ta nên rộng lượng. Người ta rất hiểu lòng người khác.

- Long Tiểu Hoa! Ra bàn chép phạt cho ta!

- Hả? Nhưng người ta không mang theo cuốn *Điều răn nhi nữ*. Chẳng lẽ lão gia đi đánh trận mà còn mang theo cuốn sách đó sao?

- ...

- Nếu không có thì chép phạt thế nào được?

- Vậy thì nàng chép câu “Lão gia, thiếp bảo đảm tuyệt đối không nghĩ đến chuyện đó trước khi hết đau bụng”.

- ... - Tại sao hắn có thể bất chấp thiên thời địa lợi nhân hòa mà nghĩ ra cách ức hiếp nàng biến thái như vậy chứ? Hu hu!... Nàng cũng thật biến thái! Bị ức hiếp mà còn cam tâm tình nguyện như vậy, tự mình lao đến cho hắn ức hiếp: - Lão gia à, chép phạt có thể để sau. Lâu lắm rồi chúng ta không gặp nhau mà.

- Thế nào đây?

- Có nhớ người ta không?

- ... Đừng nói vớ vẩn nữa.

- Nằm ngủ có mơ thấy người ta không? Mơ một chút cũng được.

- ... Đi chép phạt ngay!
- Có thể hôn không?
- ...
- Vậy người ta không khách sáo nữa.

Chụt!

Trời hừng sáng, sương mù vừa tan không lâu, khói lửa chiến tranh ở biên giới phiên thổ và trung nguyên đã nổi lên. Tướng soái hai bên cưỡi ngựa xông tới, mắt đỏ ngầu. Người ta chỉ thấy Cung Diệu Hoàng, thân là phó soái tiền phong nhìn chăm chăm vào Long Hiểu Át cưỡi con Bôn Tiêu đứng trước đoàn quân. Phiên vương ở phía sau đội quân phiên quốc. Rõ ràng ông ta muốn “tọa sơn quan hổ đấu” trong trận đấu này. Tốt nhất là chủ soái của quân địch mắt đầu trước, để ông ta có thể đánh nhanh thắng nhanh. Dù sao thành Đồng Khê cũng nằm trong tay ông ta. Ái phi đã về cung, ông ta hoàn toàn không cần phải lo lắng nữa. May mà Huyền vương gia không nghe lời khuyên, trận này...

Ừm! Chuyện gì vậy? Tại sao đột nhiên Huyền vương gia đó lại xuống ngựa đi thẳng đến doanh trại địch? Hắn... hắn làm gì vậy? Hắn định đầu tay đôi với Diệu tiểu vương gia sao?

Long Hiểu Át sai bước đến bên con Tuyết Câu của Cung Diệu Hoàng, ngẩng đầu lên nhìn hắn, mãi không nói lời nào. Bỗng nhiên, Long Hiểu Át khụy một chân, quỳ xuống nói:

- Thần nghênh giá muện, kính xin tân chủ về triều.
- Người nói gì? - Cung Diệu Hoàng ngồi trên ngựa, không cảm chắc nổi cây thương. Hắn nắm chặt nắm tay nhìn kẻ đang quỳ bên chân ngựa của hắn. Hắn nghĩ Long Hiểu Át một mình đến khiêu chiến với hắn, kết quả là như vậy: - Người điên rồi. Người nói tiểu vương...

- Khi Tiên hoàng về trời đã truyền ngôi cho Diệu vương gia. Chỉ là Diệu vương gia đang ở phiên quốc nên không thể nào nhận phong được. Thật không ngờ Vương thượng và Tiên hoàng lại cùng nhất trí phò trợ Diệu vương gia đăng cơ kế vị. Chắc là Vương thượng cũng phản đối để Diệu vương gia về nước chứ? - Huyền vương gia nói xong liền neho mắt về phía vị quân vương phiên quốc đang đứng sau đám binh mã.

Một câu nói thôi mà khiến ông ta chao đảo, muốn phản bác nhưng lại không thể. Ông ta vốn định phò trợ Diệu vương gia đăng cơ để có cơ tiến vào trung nguyên. Nếu bây giờ đổi ý, không để Diệu vương gia về nước, ếm nhem mọi chuyện, thân là vương thượng, nói mà lại nuốt lời, e rằng lòng quân sẽ tan rã.

- Long Hiểu Át, rốt cuộc người có mưu đồ gì vậy. Không phải hoàng gia gia... - Cung Diệu Hoàng nhìn hắn từ trên xuống dưới, gằn dừ nói.
- Người giao ngọc ấn cho thê tử của thần để đưa cho Tân vương. Tân vương còn điều gì không hài lòng ư?
- ...
- Nếu người thật lòng muốn thần kế vị thì tại sao lại không giữ ngọc ấn cho thần?
- ...
- Tân vương còn muốn gây chiến với người nhà sao? Còn muốn dờ tính khí trẻ con sao?
- Người... Tiểu vương đâu có dờ tính khí trẻ con.
- Ừm! Thần chỉ để Tân vương dờ tính khí trẻ con nốt lần cuối cùng này nữa thôi. - Hắn đứng lên giờ tay dặt con Tuyết Câu, chấp tay chào Vương thượng.
- Những ngày tân chủ ở phiên quốc được Vương thượng chiếu cố, ngày khác nhất định sẽ tạ ơn. - Nói xong, hắn dắt phó soái của địch ung dung đi về phía doanh trại bên mình, ngáp một cái.
- Bãi giá hồi cung, chọn ngày đăng cơ. Nếu Vương thượng có hứng thú, có thể phái sứ giả đến chúc mừng. Mời!
- Đây... Hiền tế, giao ước của chúng ta...
- Tiểu vương, không... trầm về cung trước rồi sẽ tính. Mong Vương thượng chọn ngày thay trầm đưa Công chúa đến. Thập cửu hoàng thúc, có thể khỏi giả rồi.
- Thần tuân chỉ.
- Có điều... hoàng thúc cố ý làm thế phải không? - Cung Diệu Hoàng nhìn hoàng thúc nhà mình.
- Chuyện gì?

- Hoàng thúc không đến nghênh giá sớm, cũng chẳng đến nghênh giá muộn mà đợi ta bị ép thành thân rồi mới đến? Hoàng thúc đúng là kẻ tiểu nhân. Rõ ràng là hoàng thúc muốn ta danh chính ngôn thuận từ bỏ cảnh hạnh đồ đó.

- ... - Có những chuyện, người ta cứ để trong lòng không nói ra sẽ tốt hơn. Nói ra rồi sẽ khiến người khác đau lòng.

- Hừ! Nhưng may mà trẫm đã sớm dự liệu. - Hấn chẳng hề có hứng thú với nhân vật nam chính khổ vì tình: - Hoàng thúc đợi nhận chiếu chỉ của trẫm đi.

Người nhà rớt cuộc vẫn là người nhà, làm gì có chuyện giúp người ngoài đánh mình, muốn đánh nhau cũng phải đóng cửa mà động chân động tay. Cho dù mặt mũi sưng vù thì khi ra ngoài vẫn rất đồng tâm nhất trí.

Trên lầu thành Đồng Khê, Bạch Phong Ninh mở chiếc quạt ngọc phe phẩy:

- Thật là một trận chiến tẻ nhạt! Nhưng phiên Sử quan viết cho kinh hồn lạc phách một chút. Nếu không thì làm sao thể hiện được sự anh minh thần vũ của Tân hoàng đế chứ? Long Nhi, ta nói có đúng không?

- Ồ... Hà? Sao lại thu quân hết vậy? Vừa rồi chẳng phải vẫn còn đằng đẵng sát khí sao? Tiểu Bạch, trong lúc tôi chớp mắt có chuyện gì xảy ra vậy?

- Không có gì. Chỉ là hai chú cháu họ đã gây gỗ xong, quyết định quay về rồi đấu tiếp.

- Ồ... Tuyệt! Khoan đã, cô vợ mới cưới của Tiểu Diêu...

- Phải rồi. Kẻ đó mới lấy vợ, chết chắc rồi. Sau này đã có thể yên tâm về hấn. - Bạch Phong Ninh mỉm cười, lấy quạt che miệng nói: - Long Nhi, muội còn đau bụng không?

- Còn một chút. Sao thế?

- Đây là phương pháp do mẹ ta truyền cho. Muội có muốn thử không?

- Có thể trị loại bệnh này sao?

- Ừm! Không sai. Hơn nữa bảo đảm có thể chữa khỏi bệnh luôn.

- Ồ... Cách gì vậy?

- Tìm một người đàn ông có nội lực thâm hậu để động phòng. Dương khí điều hòa, người sẽ ấm lên, hiệu quả rõ rệt.

- ...

- Dù sao Bạch mỗ đang rảnh rồi lại có nội lực thâm hậu. Ta chẳng muốn tiếp tục nghiên cứu võ học. Ở lại cũng đã ở lại rồi. Chẳng làm gì cũng lãng phí thời gian. Ta có thể chữa trị bệnh giúp muội.

- ...

- Này! Sao muội lại dùng ánh mắt con gái nhà lành đó để nhìn ta vậy? Muội nghĩ Bạch mỗ dễ dãi, ai cũng có thể cho sao?

- Không phải huynh thường dành nó cho những cô nương lầu xanh sao?

- ...

- Nếu ngày nào đó có nữ hiệp với nội lực thâm hậu, võ công cao cường xuất hiện ở lầu xanh thì chắc chắn tôi sẽ không thấy kỳ lạ đâu. Bởi vì cô nương đó ắt là được huynh truyền cho.

- ... - Haizzz, nha đầu lòng dạ hẹp hòi này, những cô nương trong tiểu thuyết luôn có thể tha thứ cho nhân vật nam chính, thì sao nàng lại không thể độ lượng một chút chứ?

Bỗng một giọng nói khó chịu từ dưới lầu thành vang lên:

- Long Tiểu Hoa! Ai cho nàng “vượt tường” lên tận lầu thành vậy? Xuống đây cho ta!

- Xi! Người ta có trèo tường đâu.

- Long huynh, ở bên dưới nói không có tác dụng đâu, có giỏi thì lên đây.

- Huynh đừng có bôi nhọ thanh danh của tôi. Tôi chỉ là lo lắng cho lão gia nên đến xem chút thôi. Huynh xem, huynh xem, chàng ấy mặc kệ chúng ta, tức giận bỏ đi rồi. Đêm động phòng của tôi, đêm động phòng của tôi sẽ tiêu mất!

- Long Nhi, Bạch mỗ vẫn hy vọng muội có thể tiếp tục là thiếu nữ mang danh thiếu phụ. Như vậy rất tốt, như vậy rất tốt.

- ...

Năm Tân Lịch nguyên niên[1] , Cung Diệu Hoàng đăng cơ kế vị, Bạch Phong Ninh được phục chức hữu tướng ở lại kinh thành phò trợ Tân hoàng đế, khổ không kể hết. Huyền vương gia từ quan cùng nương tử về định cư ở thành Đồng Khê làm nghề buôn bán, không màng chuyện triều chính.

[1] Tân Lịch nguyên niên: Năm đầu tiên của niên hiệu Tân Lịch.

Nhưng...

- Thánh chi tới!

Long Tiểu Hoa từ trong khuê phòng chạy ra, đầu tóc rối bời nhìn công công truyền thánh chi, giận dữ nói:

- Khốn kiếp! Tôi đã thấy ngứa mắt với ông từ lâu rồi. Ông có ý sao? Mỗi lần tôi sắp thành công thì ông lại ôm thánh chi đến. Ông có nhiều giấy để viết thế sao? Sao ngày nào cũng chạy đến nhà tôi vậy? - Nàng là phụ nữ, nhìn một chút cũng không sao nhưng lão gia nhà nàng thật tội nghiệp. Mỗi lần gỡ đồ ra được một nửa, mặt đỏ phừng phừng như kẻ say, nói với nàng: “Nương tử, ta muốn làm...”, thì cái ông công công truyền thánh chi này lại xuất hiện. Nếu cứ thế này sẽ xảy ra án mạng mất.

Long Hiểu Át chỉnh lại dây lưng từ khuê phòng bước ra, có điều vẫn còn mấy vết son trên cổ. Hắn hỏi vị thái giám đó, khẩu khí cũng biết là không lấy gì làm vui vẻ:

- Lần này lại là chuyện gì đây?

- Thưa... thưa Huyền vương gia, Thánh thượng nói... công văn lần trước Vương gia phê chuẩn...

- Có gì sai sao?

- Không... là Thánh thượng không đọc rõ chữ nên bảo Vương gia lên kinh thành một chuyến để đọc... đọc công văn đó lại một lần.

- ... - Muốn hần phi ngựa đến kinh thành để đọc công văn sao? Tên khốn lấy việc công để trả thù riêng. Hần vốn tính toán sau khi giúp thăng cháu đó lên ngôi thì sẽ làm công thần về ở ẩn, không màng chuyện chính sự. Nhưng cháu hần không chịu để hần yên. Hần còn phải lo chuyện sổ sách nhà mình, đâu có rảnh rỗi mà đùa với nó: - Vậy bảo họ Bạch đến đọc giúp Thánh thượng đi. Nếu không đọc được thì nuốt luôn tờ giấy đó, xem đầu óc có thông minh hơn chút nào không?

- Cái này... cái này... Bạch đại nhân nói... Bạch đại nhân cũng không hiểu...

- ... Dám phối hợp để chinh hần sao?

- Còn một thánh chi dành cho Huyền vương phi ạ.

- Xi! Đến cả tôi mà cũng không tha sao? Hần muốn thế sao? Đừng tưởng là tặng tôi con Tuyết Câu thì muốn gì cũng được nhé. Tôi là gái đã có chồng, không có hứng thú đâu.

Nhớ lại Cung Diệu Hoàng lúc ly biệt, ánh mắt hần buồn rầu nhìn nàng. Cứ như hần và nàng phải mãi mãi cách xa vậy. Hần đặt dây cương con ngựa tuyết trắng mà hần yêu quý nhất vào tay nàng rồi sai bước ra đi.

Tất cả là tại hần tặng món quà đó khiến cho phu quân của nàng nổi giận. Lão gia ghét nhất là sở thích thích ngựa trắng của nàng. Lão gia đã cho nàng một trận. Bây giờ hần còn muốn thế nào đây?

- Vâng... Thánh chi mời Huyền vương phi vào cung hầu hạ... hầu hạ Hoàng hậu.

- ... Lão... lão gia... cứu thiếp với. Thiếp không muốn vào cung cho hoàng hậu người phiên thổ đó giày vò đâu. Hoàng hậu đó kinh khủng lắm! Đáng sợ lắm! Xấu xa lắm! Chẳng có chuyện gì cũng tề vào người thiếp, phun nước bọt lên y phục thiếp. Ồ, Hoàng hậu còn liếc xéo thiếp, đánh giá từ trên xuống dưới. Con người ta sinh ra nói câu đầu tiên không phải gọi cha thì là gọi mẹ. Đàng này Hoàng hậu vừa mở miệng ra đã gọi thiếp là Hạnh Hoa. Chắc chắn có người đứng đằng sau thao túng. Thiếp không đi, không đi, không đi.

- ...

Nghĩ đến việc hoàng hậu đó mới chỉ có ba tuổi mà hần thật đau đầu. Hần cứ tưởng cô vợ mà cháu hần lấy về có thể làm cháu hần vui bớt nỗi buồn. Kết quả cháu hần lại chọn công chúa nhỏ nhất nhất nhất của phiên quốc. Hần vốn cho rằng cháu hần thành thân là xong chuyện. Thật không ngờ núi cao còn có núi cao hơn. Cháu hần đã bế một cô bé còn te đăm ra bãi đường, lại còn bắt Long Tiểu Hoa nuôi dạy nữa. Nàng có thể dạy được gì chứ? Dạy vượt tường thế nào? Dạy làm hạnh đồ ra sao ư?

Nói cháu hần không muốn làm cái bóng của hần. Kết quả cháu hần lại đi đúng con đường cũ. Làm sao đây? Nó còn muốn làm người cha thứ hai, nuôi dạy hạnh đồ cho có đôi sao?

- Thánh... thánh chi còn nói. Nếu hai vị không chịu đi thì tiền thuế của khách điểm Đại Long Môn năm nay sẽ tăng lên gấp ba lần. Không được thiếu một

XU.

- Hắn độc ác như vậy từ bao giờ thế. Thiếp biết mà, đây chắc chắn là chủ ý của tên họ Bạch, muốn khiến chúng ta không có com để ăn, chỉ có thể đi ăn com hán cho thôi. Lão gia... Hu hu! Chúng ta không sống nổi những ngày thế này nữa rồi... Chúng ta phải bỏ trốn mất thôi.

- ... Ồ! - Người dưới mái hiên không thể không cúi đầu: - Thu dọn, thu dọn, chuẩn bị lên kinh thành.

Chắc lại phải mất vài tháng mới có thể quay lại Đồng Khê.

Thu dọn hành lý xong, Long Tiểu Hoa trèo lên xe ngựa, mắt chăm chăm nhìn hai con ngựa một đen một trắng đang kéo xe ở phía trước. Đối với vận mệnh đau khổ của hai con ngựa tuyệt thế lại phải trở thành ngựa kéo xe ấy, nàng chẳng chút cảm khái, lại đi than thở cho số phận mình:

- Hu hu!... Bôn Tiêu và Tuyết Cầu đã được ở bên nhau. Lẽ nào thiếp thật sự không đáng được hạnh phúc bằng bọn chúng? Hay là...

Nàng đang như con hổ đói bỏ nhào lên người lão gia nhà mình, thì thấy hắn né sang một bên, vén vạt áo nhảy xuống xe, ngoái đầu lại nói với nàng:

- Ta đi lấy ít sổ sách của khách điểm mang lên kinh thành kiểm tra.

- Hic! - Nàng đáp rồi nhảy xuống xe ngựa cùng hắn. Vừa mới bước vào khách điểm thì đã thấy chương quỹ cúi đầu khom lưng sắp xếp lại sổ sách đã xem đặt vào tay hắn rồi.

Hắn ôm chông sổ sách, dạo dò đôi câu, đang định kéo nàng đi thì ngoái đầu lại thấy vẻ mặt nàng lo lắng nhìn về chỗ nào đó của khách điểm.

Tại chiếc bàn ở một góc nhỏ cách cửa không xa, có một cậu bé chừng bảy tám tuổi mặc y phục phiên thổ đang lắc lư cái đầu, cầm quyển sách đọc. Cậu bé không chịu ngồi yên còn đứng đưa chân. Chiếc bàn tính bằng ngọc xanh nơi thất lung rung rung. Những hạt tính vuông đã bị mòn góc cạnh vì năm tháng. Chúng va vào nhau tạo nên những tiếng lách cách trong veo.

Nàng mím môi đi tới đó nói chuyện với cậu bé vài câu. Hắn chỉ đứng bên quây nghe chương quỹ nói:

- Cậu bé đó là người phiên bang nhưng lại thích ăn đồ trung thổ. Mẹ cậu bé thường đưa cậu bé vào thành để ăn. Mẹ cậu bé ra ngoài mua đồ bảo tôi trông giúp. Haizz! Ông chủ chưa đến, tôi còn không để ý. Nhưng cậu bé đó có vẻ giống ông chủ đấy. Ông chủ có dòng máu của người phiên thổ sao?

Hắn không đáp lại, cứ nhìn chăm chú chiếc bàn tính ngọc xanh đó. Chỉ thấy đứa trẻ kia cầm bàn tính đặt lên bàn, nhìn Long Tiểu Hoa cười nói gì đó.

Nàng bỗng quay người lại, nhìn hắn nói lớn:

- Lão gia, cậu bé nói chiếc bàn tính này là ca ca nhờ mẹ tặng lại cho cậu ấy.

Hắn sững người nhìn nụ cười hoan hỷ của cậu bé, môi hơi nhếch, nụ cười đẹp như thiên thần.

- Mẹ cậu bé muốn cậu ấy luôn đem nó bên mình, không được làm mất.

- ...

Hắn bước về phía đứa trẻ rồi dừng lại dặn vợ mình:

- Nàng nói với cậu bé giúp ta là, hãy hiếu thuận với mẫu thân cả phần của ca ca mình nữa nhé.

- Vâng!

Mọi chuyện đều không thể toàn vẹn được. Việc gì cũng có cái được cái mất. Tốt cho một số người chứ không thể tốt cho tất cả. Thế này đã là tốt nhất rồi, việc gì phải mong cầu điều khác nữa chứ? Hắn đi trước một bước. Bước lên xe ngựa, ngồi đợi nàng chơi đùa với đứa trẻ xong. Sau khi nàng bước lên, hắn không thể ở lại lâu nên bảo phu xe lập tức khởi hành rồi vén rèm cửa xe nhìn lại đứa trẻ đó.

- Lão gia!

- Há?

- Lão gia có thích trẻ con không?

- Có.

- Vậy sinh một đứa nhé.

- ... Sinh ở đây sao? - Con của hắn tạo ra trong xe ngựa này sao? Hắn tuyệt đối không đồng ý.

- Lẽ nào sinh con phải đợi giờ đẹp ngày đẹp? Cứ tự nhiên đi.

- Ta không tùy tiện như nàng được.

- Lão gia lại nói thiếp tùy tiện rồi. Nhưng nếu thật sự muốn sinh con thì tuyệt đối không thể bắt tài giống như hoàng hậu đó được. Khùng khiếp quá! Thiếp nghĩ Tiểu Diêu chẳng có con mắt nhìn người gì cả.

- Ta cũng đang nghi ngờ con mắt nhìn người của chính mình.

- Con chúng ta cũng không thể giống như đệ đệ đó của lão gia được.

- Không phải nàng nói chuyện với cậu bé đó rất hợp sao?

- Ừm, nhưng chàng có biết nó đang đọc sách gì không? Là sách dạy sử dụng bàn tính. Nó nói nhất định sẽ trở thành một vị quan trông coi quốc khố chứ không.

- Vậy thì sao chứ?

- Sao lại không? Một kẻ mới tí tuổi đã thích tính toán như vậy, nhất định lớn lên sẽ không khan cục cần giống như chàng. Sao có thể trở thành bạch mã hoàng tử dịu dàng như nước, hào hoa phong nhã, người trong lòng những cô nương đáng thương được chứ!

- Long Tiểu Hoa! Nàng thật không biết xấu hổ! Nàng còn muốn lũ trẻ trở thành những kẻ như nàng và mấy tên cười ngửa trắng đó sao? Chuyện động phòng, lùi lại một tháng nữa cho ta!

- Xi!

Bốn Tiểu và Tuyết Câu kéo xe nhìn nhau. Càng ngày chúng càng cảm thấy chủ nhân của mình chẳng có chút tiền đồ gì cả. Chúng quen nhau chưa lâu mà đã có mầm sống trong mình, còn hai người bọn họ thì sao? Ngay từ đầu đã nên làm chuyện vợ chồng thế mà đến cuối cùng vẫn chưa làm được.

Thật không bằng cảm thú!

Hả? Bạn thắc mắc về kết cục của câu chuyện ư? Thấy nó không đúng với định luật bạch mã hoàng tử tất thắng trong tiểu thuyết cảm sao? Cô gái đáng thương chưa chiến thắng được mẹ kế mà còn cam lòng chịu ngược đãi đến già, để mặc bạch mã hoàng tử ở kinh thành chịu khổ. Bạn thấy như vậy là không hợp lẽ?

Thực ra cuộc sống không phải điều gì cũng giống như trong tiểu thuyết. Bất kỳ kết cục nào cũng có thể khác với tưởng tượng của chúng ta. Dẫu sao phần cuối của cuốn truyện cũng đã là cái kết đẹp đối với một vài người. Trong tình yêu, chẳng có ai đúng cũng chẳng có ai sai. Đành phải để bạch mã hoàng tử của chúng ta chịu thiệt thòi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Khách Điểm Đại Long Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.